

Thái Hậu Mười Lăm Tuổi

Contents

Thái Hậu Mười Lăm Tuổi	3
1. Q.1 - Chương 1: Hoàng Hậu	3
2. Q.1 - Chương 2: Thập Lục Hoàng Tử	5
3. Q.1 - Chương 3: Hoàng Thượng	6
4. Q.1 - Chương 4: Vợ Chồng Như Thế Sao	8
5. Q.1 - Chương 5: Sấm Sét Giữa Trời Quang	9
6. Q.1 - Chương 6: Băng Hà	10
7. Q.1 - Chương 7: Loạn	11
8. Q.1 - Chương 8: Nổi Giận	13
9. Q.2 - Chương 1: Vui Quá Hóa Buồn	14
10. Q.2 - Chương 2: Khẩn Trương	15
11. Q.2 - Chương 3: Tốt Quá Hóa Dở	16
12. Q.2 - Chương 4: Chị Em	18
13. Q.2 - Chương 5: Không Thở Làm Gì	19
14. Q.2 - Chương 6: Buồn Phiền	20
15. Q.2 - Chương 7: Nói Ra	22
16. Q.2 - Chương 8: Ủy Khuất	23
17. Q.2 - Chương 9: Hạnh Phúc	24
18. Q.2 - Chương 10: Trêu	25
19. Q.2 - Chương 11: Quà Tặng	26
20. Q.2 - Chương 12: Chiến Lợi Phẩm	27
21. Q.2 - Chương 13: Tân Đế	28
22. Q.2 - Chương 14: Phẫn Nộ	30
23. Q.2 - Chương 15: Trút Giận	31
24. Q.2 - Chương 16: Tâm Ké	32
25. Q.2 - Chương 17: Uống Thuốc	34
26. Q.2 - Chương 18: Đáng	35
27. Q.2 - Chương 19: Nguyên Nhân	36
28. Q.2 - Chương 20: Quý Phi Giá Lâm	37
29. Q.2 - Chương 21: Thực Phi	39
30. Q.2 - Chương 22: Tiểu Biểu Muội Đáng Thương	40
31. Q.2 - Chương 23: Phi Tàn Đấu Nhau	41
32. Q.2 - Chương 24: Hợp Tác Khăng Khít	43
33. Q.2 - Chương 25: Lòng Nam Nhân Hiểm Ác	44
34. Q.2 - Chương 26: Tranh Cãi	45
35. Q.2 - Chương 27: Ngự Ông Đắc Lợi (thượng)	47
36. Q.2 - Chương 28: Ngự Ông Được Lợi (Trung)	49
37. Q.2 - Chương 29: Ngự Ông Đắc Lợi (hạ)	50
38. Q.2 - Chương 30: Bực Bội	52
39. Q.2 - Chương 31: Mỹ Nam Đến	53
40. Q.2 - Chương 32: Mỹ Nam Dụ Dỗ	55
41. Q.2 - Chương 33: Sảng Khoái	57

42. Q.2 - Chương 34: Nghi Hoặc	59
43. Q.2 - Chương 35: Ngày Thứ Mười Một	61
44. Q.2 - Chương 36: Nam Gian Trá, Nữ Xảo Quyết (1)	63
45. Q.2 - Chương 37: Nam Gian Trá Nữ Xảo Quyết (2)	66
46. Q.2 - Chương 38: Nam Gian Trá Nữ Xảo Quyết (3)	68
47. Q.2 - Chương 39: Nam Gian Trá Nữ Xảo Quyết (4)	70
48. Q.2 - Chương 40: Nam Gian Trá – Nữ Xảo Quyết (5)	72
49. Q.2 - Chương 41: Đạo Cao Một Thước – Ma Cao Một Trượng**	75
50. Q.2 - Chương 42: Trên Có Chính Sách – Dưới Có Đối Sách	78
51. Q.2 - Chương 43: Nổi Trận Lôi Đình	80
52. Q.2 - Chương 44: Khi Bại Khi Thắng	83
53. Q.2 - Chương 45: Vở Chuối	84
54. Q.2 - Chương 46: Ta Là Yêu Nữ, Sợ Ai Chứ!	87
55. Q.2 - Chương 47: Trục Xuất	90
56. Q.3 - Chương 48: Mộng Xuân	92
57. Q.3 - Chương 49: Thương Thư Phu Nhân	95
58. Q.3 - Chương 50: Bánh Hoa Mai	99
59. Q.3 - Chương 51: Mỹ Nữ Oanh Tạc	102
60. Q.3 - Chương 52: Kết Cục Của Sự Trừng Phạt	107
61. Q.3 - Chương 53: Hoa Khôi	109
62. Q.3 - Chương 55: Ghen Tuông Bộc Phát	114
63. Q.3 - Chương 56: Tiểu Hoàng Đế Đại Chiến Chúng Hoa Khôi	118
64. Q.3 - Chương 57: Gặp Lại Vô Song	121
65. Q.3 - Chương 58: Hắc – Bạch Vô Thường	125
66. Q.3 - Chương 59: Đấu Đàn	127
67. Q.3 - Chương 60: Cái Ôm Bất Ngờ	131
68. Q.3 - Chương 61: Ứng Viên Hoàng Phi	133
69. Q.3 - Chương 62: Bạch Vô Thường Tái Xuất	136
70. Q.3 - Chương 63: Họa Vô Đơn Chí	138
71. Q.3 - Chương 64: Tiếp Tục Loạn	141
72. Q.3 - Chương 65: Hồng Nương Hoa Hoa	148
73. Q.3 - Chương 66: Dò Xét	152
74. Q.3 - Chương 67: Kẻ Ăn Người Ngó	155
75. Q.3 - Chương 68: Kẻ Ăn Người Ngó (2)	160
76. Q.3 - Chương 69: Câu Cá	163
77. Q.3 - Chương 70: Tra Tấn	168
78. Q.3 - Chương 71: Vô Đề	174
79. Q.3 - Chương 72: Bùng Nổ	176
80. Q.4 - Chương 1: Tâm Loạn	182
81. Q.4 - Chương 2: Tắm Hoa Táo	186
82. Q.4 - Chương 3: Đùng. Hắc Vô Thường	188
83. Q.4 - Chương 4: Con Sư Tử Thức Giác	194
84. Q.4 - Chương 5: “trèo Cây” Và “thật Mềm”	196
85. Q.4 - Chương 6: Bình Minh Trước Đêm Đen	199
86. Q.4 - Chương 7: Đêm Diên Cuồng	203
87. Q.4 - Chương 8: Đêm Diên Cuồng (tiếp)	209
88. Q.4 - Chương 9: Đêm Diên Cuồng (lại Tiếp)	211
89. Q.4 - Chương 10: Phiên Nào Đột Kích	215
90. Q.4 - Chương 11: Manh Mối	220
91. Q.4 - Chương 12: Nhảm Chán	223
92. Q.4 - Chương 13: Đường Về	228
93. Q.4 - Chương 14: Tiếp Giá	230
94. Q.4 - Chương 15	234
95. Q.4 - Chương 16: Động Tĩnh	236

96. Q.4 - Chương 17: Chuyện Buổi Sáng	244
97. Q.4 - Chương 18: Rối Rắm	247
98. Q.4 - Chương 19: Lửa Cháy Đổ Thêm Dầu	251
99. Q.4 - Chương 20: Đánh Ghen	256
100. Q.4 - Chương 21: Ai Ăn Dấm Chua?	261
101. Q.4 - Chương 22: Tác Dụng Của Tiên Hoàng	267
102. Q.4 - Chương 23	272
103. Q.4 - Chương 24: Trêu Chọc Thiên Tử	277
104. Q.4 - Chương 25	282
105. Q.4 - Chương 26	285
106. Q.4 - Chương 27	289
107. Q.4 - Chương 28	296
108. Q.4 - Chương 29	296
109. Q.4 - Chương 30	296
110. Q.4 - Chương 31	296
111. Q.4 - Chương 32	296
112. Q.4 - Chương 33	296
113. Q.4 - Chương 34	296
114. Q.5 - Chương 1	296
115. Q.5 - Chương 2	296
116. Q.5 - Chương 3	296
117. Q.5 - Chương 4: Phiên Ngoại 1	296
118. Q.5 - Chương 5: Phiên Ngoại 2	296

Thái Hậu Mười Lăm Tuổi

Giới thiệu

Đang tự đứng tự tại ở thế giới hiện đại, sống một cách ung dung không phiền não gì, đột nhiên lại bị

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-hau-muoi-lam-tuoi>

1. Q.1 - Chương 1: Hoàng Hậu

Edit: Eirlys “Hoàng thượng có ý chỉ, truyền Nam Cung hoàng hậu tấn kiến... tấn kiến... tấn kiến...” Thái giám tuyên chỉ có giọng nói lạnh lạnh hô lên thật to, trong hoàng cung rộng lớn nổi lên một hồi lại một hồi tiếng vọng chói tai, làm ột người vốn đã phiền lòng không dứt lại càng thêm phiền. Trong điện, thật không có hình tượng, một người thiếu nữ uể oải nằm nghiêng trên giường, mệt mỏi ngồi dậy, miễn cưỡng mở mắt, lại miễn cưỡng nhếch môi lên một chút, cuối cùng mới nói ra vang vang hai chữ: “Không đi” Thái giám truyền chỉ về mặt có một chút khó xử. “Hoàng hậu nương nương, ngài ...Ngài không thể không đi được! Đây...đây chính là thánh chỉ”.Hắn quỳ gối xuống, nhỏ giọng nói khó khăn. “Không sao” Thiếu nữ

quần áo không chỉnh tề trở mình qua, ngã lại lên giường, lần này cả mí mắt cũng lười nhấc lên, chỉ cười khê một tiếng, nói” Lão già thôi đó triệu kiến, Bồn cung đã đi qua mấy lần rồi? Trước kia không đi, bây giờ đương nhiên cũng sẽ không đi. Không đi, nói không đi nhất định không đi”. Đi chẳng khác nào là tự chui đầu vào lưới, nàng sẽ không ngu tự mình chuốc lấy phiền phức! Thái giám bất giác cười khổ một cái.

” Hoàng hậu nương nương, lần này ngài phải đi mới được!” Hần thấp giọng khuyên nhủ, trong giọng nói thêm một phần khốn khổ, “Chỉ sợ, đây là hoàng thượng triệu kiến ngài một lần cuối cùng “ Người trên giường bỗng nhiên trợn to hai mắt, ngẩng đầu lên. “Một lần cuối cùng là sao?” Nàng thỉnh linh quát lớn, cung nữ thái giám trong điện không hề phòng bị, đều bị dọa đến giật mình. Ánh mắt sáng quắc đồng thời bắn về phía tên thái giám. Về nóng lòng làm không người nào dám nhìn thẳng vào nàng. “Nương nương, ngài còn không biết sao” thái giám ngẩng đầu, hướng về ánh mắt của nàng, lập tức cúi đầu thấp đi, hoảng sợ run run nói: ” Hoàng thượng bị bệnh đã nguy kịch, hôm nay lại càng nặng thậm chí cả sức lực để nói chuyện cũng không có. Sáng sớm, Hoàng thượng hơi thở đã yếu ớt. Từ giờ Mão đến bây giờ, tất cả thái y đều tụ họp tại Phụng cung, nhưng Người một chút nước cũng không uống được, tất cả cũng đành lực bất tòng tâm. Bây giờ, Hoàng thượng đang dặn dò hậu sự ! “ Nghe thế, người ở trên giường liền phấn khởi nhảy dựng lên, thoáng chốc mở to đôi mắt sáng tròn. ” Có thật không, có thật không? Lão bắt tử kia đích thực sắp chết?” Nàng gấp rút hỏi không ngớt, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy phấn khởi. Cúi đầu, suy xét một lúc, thái giám mới thấp giọng do dự nói: ” Phải ...phải” Nguyên rửa vua, tội đáng chém, thậm chí có thể tru di cửu tộc. Thế nhưng...hoàng thượng dặn dò, nếu không nói như thế, hoàng hậu nương nương sẽ ngàn vạn lần không khởi giá. “Thật tốt quá!” nhận được câu trả lời xác định, người trên giường vui mừng nhảy nhót, lấy khăn tay làm cờ vẫy vẫy ăn mừng. Nhưng vừa nghĩ lại, một mối nghi ngờ dâng lên trong lòng. “Không đúng”, nàng lắc lắc đầu nói, “Ngày hôm trước Bồn cung tại ngự hoa viên hóng mát, hần còn chạy đến cùng Bồn cung giành nhau ăn bánh hoa mai kia mà”. Sinh khí dồi dào như vậy làm sao mà sắp chết được? Thái giám lại cười khổ một cái. “Nhất định... nhất định bởi vì một miếng bánh hoa mai” hần thấp giọng nói. “Sao?” Mất đi hưng phấn, thiếu nữ ngồi trở lại trên giường. Thân thể hơi nghiêng nghiêng, liền có cung nữ đem gối thêu hoa cho nàng đệm lưng. Sau đó nàng vẫy tay, cung nữ lập tức dâng lên trà thơm mới pha đã được làm cho nguội bớt. Nàng đưa tay nhận lấy, uống một hơi, mới thông thả hỏi, “Như thế nào?” “Nô tài còn nhớ rõ hôm đó, Hoàng thượng đoạt được từ trên tay ngài miếng bánh hoa mai cuối cùng, quá mức hưng phấn, liền bỏ vào trong miệng, ngay cả nhai cũng không, liền nuốt xuống. Nhưng ai biết...” Nói đến đây, thái giám liền ngập ngừng. “Ai ngờ điểm tâm quá lớn, bỗng vướng tại cổ họng, nuốt không xuống, lại phun không ra, có phải hay không?” Thiếu nữ dựa vào sức tưởng tượng bổ sung. “..Đúng là như thế” Thái giám vô lực gật đầu, ” Sau đó, tất cả thái y đều đã tới, thế nhưng tất cả đều bó tay, sau một hồi giằng co, cuối cùng phải đợi miếng điểm tâm trong cổ họng tan ra mới hết.” Tội nghiệp hoàng thượng. Trong điện, tất cả cung nữ thái giám đều nghĩ như thế, trừ...ra.. “Ha ha ha, báo ứng! Cái này là báo ứng!” Thiếu nữ ở trên giường không hề chú ý đến hình tượng, cất tiếng cười to. Cái Lão bắt tử kia, thật xứng đáng! Thật sự là tự làm tự chịu! Ai kêu hần không có chuyện gì lại chạy tới quấy rầy nhả hứng của nàng, còn tranh đồ ăn với nàng nữa. “Sau đó? Sau đó thế nào?” cười đã đủ, thiếu nữ còn không buông tha tên thái giám, ôm bụng hỏi tới cùng. “Sau đó...không biết thế nào, điểm tâm đã nuốt xuống, nhưng hoàng thượng đem qua liền hấp hối, thái y đến xem qua, nhưng mà tìm không ra bệnh. Hoàng thượng cũng tự biết số mệnh đã hết, cho nên...” “Cho nên mới gọi bồn cung qua dặn dò hậu sự ” Thiếu nữ phấn khởi vui đi, nghi ngờ trong lòng cũng không bị vui sướng hoàn toàn che lấp, “Thế nhưng vì sao bồn cung không có nghe đến chuyện này” “Bởi vì ... hoàng thượng nói một người mạnh khỏe, bị ghen bánh hoa mai thành như vậy, nói ra rất mất mặt, nhiều lần căn dặn chúng nô tài, không được để lộ tin đồn ra bên ngoài, nhất là đối với ngài, hoàng hậu nương nương” Thái giám ngập ngừng nói. Lão già kia cũng tự mình hiểu lấy, nếu nàng biết được chuyện này sẽ đem hần ra cười nhạo. “Nói như vậy, Lão bắt tử thật sự đã gần chết? Chỉ yên tâm một phần, thiếu nữ hỏi thăm dò. “Cái... này..” Thái giám muốn nói lại thôi. Nguyên rửa vua, nói một lần cũng đủ làm hần run rẩy sợ hãi, hần thực sự không dám nói lần thứ hai! “Nói mau, rốt cuộc là, có phải hay không ” thiếu nữ thấy hần ấp a ấp úng, cực kỳ bất mãn, lớn tiếng ép hỏi. Thái giám đành chịu, nhắm mắt, cắn răng, nghiêm túc phun ra một chữ : ” Vâng” “Thật tốt quá” Thiếu nữ lập tức phát ra một tiếng hoan hô, vui vẻ từ trên giường nhảy xuống, ngay cả giày còn không kịp mang. ” Dặn dò hậu sự là chính xác. Ta đi, ta lập tức phải đi! ” Nàng ở trong điện chạy qua chạy lại, hết lấy cái này lại kêu lấy cái kia, bận bịu vô cùng. “Lục Ngọc, Thu Dung hầu hạ bồn cung thay quần áo!” “Tiểu Hỉ tử, nhanh đi chuẩn bị phụng liễn, phải nhanh phải nhanh ! “ “Hoàng hậu nương nương...” tất cả cung nữ thái giám ngơ ngác đứng tại chỗ, sững sờ nhìn nàng giống như con bướm trong gió, bay tới bay lui, thật dễ khóc dễ cười. Hoàng thượng sắp cười hạc quy tiên, thân là hoàng hậu, tại sao trên mặt nàng lộ rõ vui mừng, làm

cho bọn họ không hiểu ra sao. Thiếu nữ bận rộn một lúc, quay đầu thấy đám kia vẫn không nhúc nhích, đứng tại chỗ như pho tượng, liền giận tái mặt, thúc giục nói : “Các người còn sững sờ ở nơi này làm cái gì? Nhanh lên một chút đi chuẩn bị, nếu là trước khi bốn cung tới cái Lão bắt tử kia đã tắt thở, như vậy đại sự có thể không tốt!” “Hoàng hậu nương nương” cung nữ thái giám nhìn bộ dáng vội vã của nàng, không nói nên lời. Nương nương, ngài hy vọng hoàng thượng sớm chết như thế sao? Ngài đừng quên, hoàng thượng chính là chồng của ngài!

2. Q.1 - Chương 2: Thập Lục Hoàng Tử

Edit: Eirlys

Sau một phen luống cuống tay chân, Nam Cung Xuân Yến ăn mặc chỉnh tề nhảy lên phượng liễn, xa giá một mạch tăng tốc hướng đến tấm cung của hoàng thượng – Phượng cung.

“Ngừng kiệu...”

Phượng liễn dừng tốc độ khó có thể tin nổi tới được cửa chính của Phượng cung, còn chưa ngừng ổn định. Thái giám dẫn đường còn chưa tới, Nam Cung Xuân Yến sốt ruột từ phía trên nhảy xuống, bắt đầu đi vào trong điện, không nghĩ dưới chân bị lán vấy thật dài vương lầy, lại đi quá nhanh, nên lão đảo vài bước, thiếu chút nữa là ngã sấp xuống.

“Nương nương, cẩn thận...”

Theo sát phía sau, Lục Ngọc, Thu Dung phản ứng nhanh, bước lên phía trước đỡ lấy nàng. Vất vả lắm mới đứng vững, Nam Cung Xuân Yến đẩy các nàng ra, cười nói: “Không có việc gì, không có việc gì, chính sự quan trọng hơn” . Vừa nói, bước chân hướng tới trong điện mà đi.

Lục Ngọc tay mất lạnh lẽ, đưa tay kéo ống tay áo của nàng.

Đi tới không được, Nam Cung Xuân Yến ra sức giãy giụa, lại giãy giụa, cũng không có kết quả.

Quay đầu lại, nàng không hiểu, nhìn về phía thị nữ của mình, hỏi ” Lục Ngọc, làm sao vậy? Vì sao người kéo tay áo của bốn cung không buông?”

Mau buông tay a ! Nàng muốn đi vào đưa cái Lão bắt tử kia chặng đường cuối cùng! Chờ hần nói một câu quan trọng ! Câu nói này liên quan đến nửa đời sau hạnh phúc của nàng.

Thu Dung đi lên, nhìn về mặt không thể che giấu vui vẻ của nàng, thở dài một hơi, nói : “Nương nương, về mặt của ngài..”

“Về mặt của ta, về mặt bốn cung làm sao?” Nam Cung Xuân Yến đưa hai tay lên mặt sờ tới sờ lui.

“Nương nương!” Lục Ngọc Thu Dung đồng thanh lớn tiếng kêu lên, về mặt tức giận biểu lộ cùng một ý – ngài hiểu rõ mà còn cố tình.

“Được rồi, được rồi! ” Nam Cung Xuân Yến thỏa hiệp. Nàng bắt đầu dẫm dẫm xuống về mặt vô cùng phấn khởi, thay bằng một khuôn mặt bi thương. Khẽ cắn môi, tay phải ra sức véo bắp đùi vài cái, ép ra vài giọt nước mắt, lúc này mới đau thương buồn bã mở miệng...

Hoàng thượng...

Nhưng lời còn chưa nói, sự tập trung của nàng liền bị phân tán bởi một đội nhân mã chậm rãi đi tới. Dẫn đầu là một thiếu niên thoạt nhìn rất yếu ớt, tựa hồ một trận gió đến là có thể thổi được hần đi.

Giống như trong trí nhớ của nàng, gương mặt hần trắng bệch nhợt nhạt, so với đám phi tần bơi một lớp phấn thật dày thì mặt hần còn kinh khủng hơn. Nếu đem trên người hần- trang phục quý giá nhuộm thành màu trắng...Chà, người không biết, còn tưởng giữa ban ngày gặp phải quỷ!

Nam Cung Xuân Yến trở mắt nhìn hai tên thái giám đỡ hấn, hướng về phía nàng đi tới, tốc độ so với rùa bò còn muốn chậm hơn.

Qua gần khoảng năm phút, những người này mới từ xa một trăm mét đi tới trước mặt nàng, theo lễ nghi quỳ xuống.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Cái tên giống quỷ kia cũng không ngoại lệ, hai thái giám cúi đầu người hơi hơi thấp xuống, sau đó mở miệng, nói dường như không ra hơi ” Nhi thần tham kiến mẫu hậu” xem như đã hành lễ.

Tất cả phép tắc đã xong, lúc này Nam Cung Xuân Yến mới nâng tay lên, bày ra một nụ cười độ lượng giả tạo, dịu dàng nói

“Thập lục hoàng nhi miễn lễ, bình thân.”

“Tạ ơn mẫu hậu”

“Tạ ơn hoàng hậu nương nương”

Đều đặn tạ ơn xong, tất cả mới đứng dậy, hai thái giám có trách nhiệm nhanh chóng đỡ thiếu niên đứng lên.

Lại lần nữa đối diện gương mặt hù chết người không đèn mạng, Nam Cung Xuân Yến không khỏi giật mình, líu lưỡi không nói nên lời, thầm nghĩ ...người kia thật độc ác! Hồ đồ còn không ăn thịt con!

“Mấy ngày không gặp, không biết hoàng nhi thân thể có đỡ chút nào không” Như thường lệ, rạp theo một khuôn – đối thoại lại bắt đầu.

“Đa tạ mẫu hậu quan tâm, nhi thần khỏe” hấn trả lời.

“Như thế rất tốt, bốn cung cũng yên tâm” vẻ mặt tỏ ra như được an ủi cộng thêm một câu trả lời thở phào nhẹ nhõm. Nam Cung Xuân Yến hận không thể vỗ tay khen ngợi kỹ thuật diễn xuất hoàn mỹ của bản thân.

.....

Trong lúc nói chuyện, đã có nội thị đi vào bẩm báo. Chỉ chốc lát, thái giám thân cận bên cạnh đương kim hoàng thượng – Phúc công công một mạch chạy đến cắt đứt đối thoại của họ ” Hoàng hậu nương nương, ngài ...ngài đã tới. Hoàng thượng ... Hoàng thượng đang chờ ngài ! “

“Chờ bốn cung? Dẫn dò hậu sự phải không? Được rồi, bốn cung vào ngay !”

Tâm tư của nàng ngay lập tức chuyển qua việc quan trọng nhất, Nam Cung Xuân Yến xoay người, chấn chỉnh lại vẻ uy nghi rồi nhanh chóng bước vào trong điện.

Ở sau lưng nàng, thiếu niên được người dìu chậm rãi tiến về phía trước. Hấn một tay che miệng, phát ra vài tiếng ho nhẹ, mi mắt rũ xuống, làm cho người ta không thấy rõ được ánh mắt của hấn.

3. Q.1 - Chương 3: Hoàng Thượng

Edit: Eirllys

“Hoàng hậu giá lâm – Thập lục hoàng tử giá lâm”

“Hoàng hậu giá lâm – Thập lục hoàng tử giá lâm”

“Hoàng hậu giá lâm – Thập lục hoàng tử giá lâm”

.....

Kèm theo một hồi lại một hồi âm thanh thông báo, Nam Cung Xuân Yến đem theo người hầu, điệu bộ đoan trang tao nhã, dẫn đầu đi vào Phượng cung.

Chân trước vừa bước vào bậc cửa, nàng liền cảm thấy không khí cực kì căng thẳng, thậm chí có một chút áp lực phủ vào mặt, làm cho lòng người không khỏi nặng nề.

Ở ngoài điện, quan lại trong triều theo chúc lớn nhỏ xếp thành từng hàng, quỳ trên mặt đất, im lặng không nói.

Đi qua đội hình quan lại, phía trước là các vị phi tần cùng với hoàng tử công chúa.

Người có thể đến đều đến, chen chúc kéo thành hàng dài, đại diện mệnh mệnh thiếu chút nữa chứa không hết, lễ mừng năm mới cũng không thể náo nhiệt như vậy.

Từ cảnh tượng lớn như thế, xem ra lão già này đã thật sự cứu không được. Lần này trời giúp nàng, Nam Cung Xuân Yển thầm nghĩ trong lòng.

Một mạch đi qua, không dưới mấy chục ánh mắt vừa đổ kỵ vừa căm hận từ bốn phía hướng nàng phóng tới, cho đến khi đi hết ngoại điện, tất cả đều hận không thể khoét mấy trăm lỗ thủng trên người nàng.

Bị nhìn bằng ánh mắt phẫn hận như thế, một năm nay nàng đã tiếp thu không biết bao nhiêu, bây giờ đã quen, nàng không thêm quan tâm.

Tới trước một chút là nội điện, nơi hoàng đế đang nằm.

P phía sau lớp rèm châu, một tốp chính phi quỳ hướng về phía giường, Nam Cung Xuân Yển kéo vạt váy lên, cúi người nhẹ nhàng nói : “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng, thần thiếp đến muộn, xin hoàng thượng tha tội “

Chỉ chớp lát, Phúc công công bước nhanh từ phía sau rèm đi ra, cao giọng nói : “Hoàng thượng có chỉ, truyền Nam Cung hoàng hậu vào trong điện, có chuyện quan trọng cần dặn. “

Sau lưng, chùm tia căm ghét tức thì gia tăng hỏa lực, Lục Ngọc – Thu Dung dường như nghe thấy được trong không khí âm thanh “bùm bùm ” giống như củi khô bốc lửa gặp phải gió Đông , bùng cháy càng mãnh liệt.

Nam Cung Xuân Yển không hề quay đầu lại, chỉ nhếch khóe miệng lên, mỉm cười, cúi đầu cung kính nói “Thần thiếp tuân chỉ “

Lòng dạ hẹp hòi! Ta để cho các ngươi buồn bực thêm chút nữa!

Hai cung nữ vén rèm châu lên, Nam Cung Xuân Yển đứng dậy, chậm rãi đi vào, cho đến cách long giường xa hơn ba bước. Bức màn che trước giường giương lên một góc, một cánh tay gầy yếu vươn ra, hướng về phía nàng vẫy vẫy: “Xuân Yển, lại đây, đến bên cạnh trẫm.”

Âm thanh khàn khàn suy yếu, giống như ông lão cao tuổi sắp chết không hề sai. Nam Cung Xuân Yển bất giác cũng không nhịn được, lòng trĩu xuống .

“Vâng” nén lại đau lòng, Nam Cung Xuân Yển tiến vào vài bước.

Màn che được mở rộng ra, một ông lão ốm yếu xuất hiện ở trước mắt nàng.

Thấy trên giường một hình dáng gầy yếu, Nam Cung Xuân Yển ngẩn ngơ sửng sờ, đáy lòng không khỏi trĩu nặng một chút bi thương.

Ở trên giường – Phượng Tường vương triều, đương nhiệm hoàng đế – Phượng Huyền, hướng về phía nàng nhếch môi lên, xuất ra một nụ cười khó coi, sau đó nhìn người hầu ở đầu giường, nói “Các ngươi lui xuống, trẫm và hoàng hậu có chuyện quan trọng cần nói”

” Vâng ” hơn mười người cung nữ, thái giám và thái y đáp lời, nối đuôi nhau đi ra, chỉ để lại bên trong điện hai phu thê mắt to lườm đôi mắt nhỏ.

4. Q.1 - Chương 4: Vợ chồng Như Thế Sao

Edit: Eirlys

“Xuân Yến, lại đây đi ! trẫm đã như vậy, người còn sợ trẫm ăn người hay sao?” thấy nàng vẻ mặt ngơ ra, tâm tình của hắn dường như tốt lên rất nhiều, vui vẻ kêu lên, tuy nhiên tiếng nói vẫn yếu ớt như cũ.

Nam Cung Xuân Yến giương mắt, lặng lẽ nhìn hắn một cái, thong thả bước qua, ngồi ở trên mép giường.

Chỉ mấy ngày không gặp, hắn trước kia tràn đầy khí thế mà nay đã suy yếu thành hình dạng này, nói khó chịu, cũng không phải không có. Dù sao nàng cùng lão già này ở chung cũng đã hơn một năm, ít nhiều cũng có chút tình cảm. Nhưng mà, muốn trách thì trách hắn thường ngày quấy nhiễu nàng quá mức, từ sáng đến tối, làm cho nàng thời gian để thở một chút cũng không có, Thú tiêu khiển duy nhất chính là “ân cần thăm hỏi” tổ tông mười tám đời của hắn, nguyên rửa hắn chết không được tử tế. Chỉ là, hôm nay đột nhiên thấy bộ dạng ốm yếu bệnh tật của hắn, nàng nhất thời có chút không thể đón nhận.

“Xuân Yến ” bàn tay gầy gò sờ lên đôi tay mềm mại tay của nàng.

“Vâng” đang đắm chìm trong bi thương, nàng không giống như ngày thường, có thể đối phó cái tay hay giả trò của hắn.

“Trẫm sắp chết” hắn bình tĩnh nói, ánh mắt đầy dụng ý nhìn vào khuôn mặt không chút biểu lộ tình cảm của nàng.

“Ta biết ” Nam Cung Xuân Yến đáp. Cho nên nàng mới chịu đến đây.

“Trẫm thực sự sắp chết ” hắn nhắc lại.

“Ta biết” . Cùng một câu nói, không có một chút tình cảm nào trong đó.

“Thế nhưng trẫm cũng không buông tha cho người được” trong mắt hắn ánh lên một tia gian xảo.

“Người nói cái gì?”

Không buông tha cho nàng...?

Không buông tha cho ta là sao? Lão già thối này lại đang âm mưu gì đây?

Trong nháy mắt, trong lòng một chút bi thương liền bị ném ra khỏi đầu, hình ảnh ngày trước bị hắn giày vò thảm thương cuộn cuộn kéo đến, trong mắt chứa đầy lửa giận sáng ngời. Nam Cung Xuân Yến đề phòng nhìn hắn.

Chọc tức nàng thành công, Phượng Huyền mở miệng thật lớn, cười ha hả đắc ý không ngừng.

Cảm thấy bản thân bị trêu, Nam Cung Xuân yến hung hăng trừng mắt liếc hắn, tức giận nói “Lão bất tử, có chuyện gì hãy mau nói, có rắm mau thả, nói xong người mau mau chết cho ta”

Nghe ngoài điện từng đợt tiếng hít thở, nàng biết là nói chuyện âm thanh quá lớn, người bên ngoài đều nghe được.

Nam Cung Xuân Yến hiển nhiên ý thức được chuyện gì sẽ xảy ra. Nàng cắn cắn môi, vừa thẹn vừa giận, trừng mắt nhìn hắn. Đều là người! Trước đám đông hủy đi hình tượng của ta.

Nhìn bộ dáng tức giận của nàng, khiến cho hắn cười thỏa thích một hồi.

Nhưng mà, vui quá hóa buồn, mới cười vài tiếng mà thôi, liền ho một trận đến tê tâm liệt phế.

Nam Cung Xuân Yến không nói gì, lạnh lùng nhìn hắn ho ngày càng lợi hại, có thể võ phổi không chừng. Nhìn bốn phía cũng không có người nào khác, cung nữ, thái giám đều bị hắn đuổi ra ngoài, nếu không có tình huống khẩn cấp thì không dám đi vào. Như thế xem ra, nàng chỉ có thể tự mình ra tay.

Vì vậy, nàng bất đắc dĩ trèo lên giường, giày cũng lười cởi ra, đỡ thân thể gầy gò của hắn lên, vỗ lên lưng vài cái thật mạnh , cho đến khi hắn hồi phục hô hấp bình thường.

“Đa... đa tạ” trên lưng vẫn còn đau, biết rõ nàng cố tình trả thù, nhưng tốt xấu cũng là giúp hần. Phượng Huyền hít vào không khí tươi mát cách biệt đã lâu, cười nhìn nàng.

Nam Cung Xuân Yến không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn hần,thầm nghĩ thật là vô vị, chẳng đáng để cười.

Phượng Huyền chỉ có thể tự cười một mình.

“Xuân Yến” hần lại nói, vừa mới khôi phục một chút hơi sức, tay hần lại bắt đầu sờ soạng.

“Sao?” Nam Cung Xuân yến miễn cưỡng đáp lại, lần này còn chưa đụng tới được nàng, bàn tay quấy phá của hần đã bị đánh một cái.

Hành động thất bại, Phượng Huyền lắc lắc đầu, sau đó bình tĩnh nói : “Trẫm đã hạ chỉ, truyền ngôi cho Thập lục hoàng nhi “

“À” vừa nghe được tin tức kia, tuy có một chút kinh ngạc, nhưng cũng không phải hoàn toàn ngoài dự đoán, nàng cũng không biểu lộ 1 chút giật mình.

5. Q.1 - Chương 5: Sấm Sét Giữa Trời Quang

Edit: Eirlys

“Người không nói gì sao?” Phượng Huyền chăm chú nhìn ánh mắt nàng, ý đồ dò xét.

“Nói cái gì đây? Người cũng không thay đổi quyết định” Nam Cung Xuân Yến ngẩng đầu, nhìn xuyên qua bức rèm che, hướng về phía thiếu niên đang quỳ thẳng ngoài điện, thở dài một hơi, lẩm bầm nói “Có đạo lý, quân vô hí ngôn”

Phượng Huyền trông theo ánh mắt của nàng, chậm rãi bảo ” Nhưng trẫm muốn nghe ý kiến của người “

“Ý kiến của ta à!”. Nam Cung Xuân Yến bĩu môi, suy nghĩ một lát, quyết định cứ nói ra ý nghĩ đích thực trong lòng, ” Người thật sự đã quyết định sao? Có hơi mạo hiểm không? Trong các vị hoàng tử thì Thập lục tuy tài trí đứng đầu, nhưng thân thể hơi yếu, muốn hần tự mình xử lý quốc sự, chỉ sợ trong mấy năm đầu có chút khó khăn.”

Phượng Huyền tán thành gật đầu, nói : “Người nói rất đúng. Cho nên, trẫm quyết định tìm một người đáng tin giúp đỡ hần “

“À ” nàng đáp lời lấy lệ, giọng điệu bình thường. Tự nhủ, có một số việc, không biết càng hay, không phải trông nom thì không cần lo. Dù sao, đợi lão già này chết, chuyện trong hoàng cung cũng không liên quan đến nàng.

“Người không hỏi trẫm dự định chọn ai chẳng?” Phượng Huyền mong đợi nhìn nàng, hy vọng nàng đổi chuyện này tỏ ra một chút hứng thú, cho dù là một chút cũng tốt!

“Không hứng thú” Nam Cung Xuân Yến nói ra ba chữ đơn giản, làm tiêu tan mong đợi của hần.

Về mặt Phượng Huyền âm u một hồi.

Nhưng sau đó, hần lập tức cười rộ lên, đắc ý nói : “Chỉ sợ, bất kể có hứng thú hay không, người cũng phải đối mặt với thực tế”

Hồn vía đang dạo chơi của nàng bị câu nói không rõ ràng này triệu hồi. Dự cảm không tốt tràn ngập trong đầu, Nam Cung Xuân Yến mơ hồ cảm giác có chút bất an.

“Người có ý gì?” nàng khó chịu hỏi.

“Ha ha...”, hần cười xấu xa vài tiếng, mới yếu ớt nói : “Sau khi trẫm tuyên bố người kế vị, liền hạ chỉ, phong người làm hoàng thái hậu, buông rèm chấp chính, trợ giúp tân hoàng đế cai quản thiên hạ, cho đến khi hần có khả năng tiếp quản mọi việc mới thôi.”

Một tia sét lớn nổ giữa trời quang.

Nam Cung Xuân Yến chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, tay chân run rẩy. Nếu không phải đang ngồi ở trên giường, nàng khẳng định bản thân bởi vì chân run mà ngã xuống đất rồi cũng nên.

“Vậ ... nếu hần cả đời không có khả năng tiếp quản thì sao?” Nàng quá kinh ngạc, giọng run run hỏi.

“Thế thì...sẽ chờ tân hoàng có long tử kế thừa ngôi vua, rồi người có thể đem quốc sự giao lại cho đại thần đáng tin cậy, từ đó cởi bỏ trách nhiệm” Phượng Huyền suy nghĩ một chút, sau đó nói.

Còn muốn nàng đợi bao lâu đây? Một năm? Ba năm? Năm năm? hoặc là mười năm. Nam Cung Xuân Yến đối với chuyện này không dám ôm hy vọng quá lớn.

“Người...” Nghĩ đến bản thân – tuổi thanh xuân còn lại chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, lại phải phí thời gian ở lại trong chốn thâm cung này, nàng tức giận không nói nên lời.

Trái lại Phượng Huyền – hần càng tỏ ra đắc ý dào dạt.

“Thế nào, Xuân Yến, người đối với sự sắp đặt của trẫm có hài lòng không?”

Nhìn người kia, kích động đến nói không ra lời” Hần cười nói, miệng sắp toét đến mang tai.

“Vừa lòng cái đầu người” Nam Cung Xuân Yến khẽ quát một tiếng, cúi đầu nắm vạt áo của hần, ghé sát vào lỗ tai , hạ thấp giọng hỏi : “Lão bất tử, người còn nhớ rõ trước đây đã đáp ứng ta cái gì không? “

“Cái gì , trẫm có đáp ứng người cái gì sao? ” Phượng Huyền – con mắt liếc sang một bên, nhất định không nhìn nàng.

“Người đã nói, chờ sau khi người bệnh chết, sẽ để ta được tự do!” Nam Cung Xuân Yến nghiến răng, cực kỳ phẫn nộ, ghé sát lỗ tai hần nói.

“Có chuyện này ư? Sao trẫm không nhớ rõ?” hần dùng ánh mắt vô tội, nhìn về phía nàng, nhất định không giữ lời hứa.

6. Q.1 - Chương 6: Băng Hà

Edit: Eirlys

Nam Cung Xuân yến cực kì giận dữ.

“Lão bất tử, người nói không giữ lời! Người dám nói không giữ lời!” Lần nữa ức chế không được phẫn nộ trong lòng, nàng rống to.

Phượng huyền cười càng vui vẻ

“Xem như nói không giữ lời, người có thể làm gì trẫm?” hần cười nói, bình tĩnh nhìn nàng, chậm rãi tuyên bố, “Trẫm sớm đã căn dặn Sử quan ghi lại, Thái Thường lệnh cũng đã soạn thánh chỉ, người... trốn không thoát, hãy chờ phụ tá Thập lục hoàng nhi đăng cơ làm hoàng đế!”

“Ta không cần!” Nam Cung Xuân Yến thét chói tai, “Ta bị người hại còn chưa đủ thảm sao! Chẳng lẽ người muốn ép ta đến kiệt quệ mới vừa lòng? “

“Lời từ biệt...Đừng nói khó nghe như vậy! Trẫm... chỉ là... Vậ còn có ích thì dùng” Phượng Huyền không chút áy náy nói, giọng ngày càng yếu, lời nói ra cũng ngày càng chậm.

Vậ ...còn có ích thì dùng? Lời này hần cũng nói ra được. Hần xem nàng là cái gì?

Không nhìn được nữa! Nam Cung Xuân Yến không chút do dự bóp cổ hần, nhìn chăm chăm vào mắt của hần, con mắt nàng phóng ra một tia sắc bén, giọng điệu lạnh lùng – ra lệnh “Sửa chỉ”

Phượng Huyền bình tĩnh, lắc đầu “Không được”

Nam Cung Xuân Yến gia tăng lực trên cánh tay, nghiêng rằng nói : “Người sửa hay không?”

Phượng Huyền lần này thu hết quyết tâm, khẳng định chắc chắn “Quân vô hí ngôn. Không sửa! “

“A –” Nam Cung Xuân Yến không thể nhịn được nữa, chửi ầm lên, “Người...cái lão bất tử kia, lão nương ta vì người làm trâu làm ngựa, kết quả người còn hại ta như thế, ta phải bóp chết người, bóp chết người!” sức lực toàn thân lập tức dồn lại hai tay, trút giận lên cổ hắn.

Nghe thấy trong điện việc phát sinh là không bình thường. Chờ thêm nữa khẳng định sẽ chết người.

Phúc công công dẫn theo người hầu canh giữ ở bên ngoài vội vàng chạy vào nội điện, sau đó liền trở mắt đứng nhìn hoàng hậu đang quỳ ở trên giường, hai tay gắt gao bóp cổ hoàng đế đã sắp hết hơi sức. Mà lão hoàng đế kia cũng không giãy dụa, để mặc nàng muốn làm gì thì làm.

“Hoàng hậu nương nương, không được!” Phúc công công hét to một tiếng, Lục Ngọc phản ứng trước tiên, chạy thẳng đến kéo hai tay của nàng ra.

Những người khác lúc này mới ồ lên, mang Nam Cung Xuân Yến đang tức giận đùng đùng, rời khỏi giường rồng.

“Các người buông ra, ta phải bóp chết lão bất tử đó!” Nam Cung Xuân Yến trong cơn giận dữ, vẫn còn giãy dụa, nhưng chỉ phí công tốn sức mà thôi.

“Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng...”

Ngoài những người đang ngăn cản Nam Cung Xuân Yến, còn lại tất cả đều vây quanh bên người Phượng Huyền, giúp hắn vỗ lưng xoa ngực.

Bởi vì thiếu không khí mà thở hổn hển không thôi, gương mặt hắn đã tím tái như gan lợn, nhưng lại tràn đầy vui vẻ.

Gạt qua những người che khuất tầm mắt, nhìn Nam Cung Xuân Yến tức giận đến mặt mày đều méo mó, hắn mở miệng thật rộng, tìm chút không khí – cười nói “Ha ha, trẫm vẫn thích nhìn... bộ dạng.. đánh đá này...ha ha..”

Lời nói còn chưa dứt , giống như lửa cháy đổ thêm dầu. Lửa giận của Nam Cung Xuân Yến còn chưa lắng xuống, liền bùng bùng bốc lên.

“Ha ha... cái đầu của người, mau chết đi cho ta!” nàng liều lĩnh hét lớn.

“Trẫm lập tức... liền... đi ngay” Phượng Huyền nhìn nàng, trên mặt vẫn vui vẻ như cũ, chậm rãi nói, giống như bàn giao một sự việc bình thường lần cuối : “Xuân Yến, ...nhỉ tử của trẫm... thiên hạ của trẫm, đều... giao cho người...”

“Ta không cần!” Nam Cung Xuân Yến dường như ý thức được cái gì, thất thanh hét chói tai, trong lòng bỗng nhiên sụp đổ, mi mắt ảm đạm nặng nề rũ xuống.

Sau đó tiếng hô của thái giám lập tức bao phủ lấy nàng –

“Hoàng thượng băng hà!”

7. Q.1 - Chương 7: Loạn

Edit: Eirllys

Mấy giây sau, âm thanh tuyên cáo lan truyền khắp tứ phía, bên ngoài điện, phi tần, hoàng tử, công chúa, quan lại tràn vào như thủy triều, tiếng khóc lóc, kêu gào phát ra liên tục không ngừng.

“Yêu nữ! tiện nhân! Chính ngươi hại chết hoàng thượng! Hoàng thượng nhất định bị ngươi rửa chết!”

Thừa dịp rối loạn, một phụ nữ trong trang phục gấm vóc, đầu đội trang sức quý giá xông lên trên, liều mạng túm tóc Nam Cung Xuân Yến.

Nàng nhất thời sững sờ, không hề phòng bị, da đầu bị kéo đau buốt, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra.

” Hoàng hậu nương nương!”

Thu Dung sợ hãi kêu lên, nhanh chóng xông lên kéo tay người phụ nữ ra. Nhưng ả liều chết nắm tóc của nàng, nhất định không buông tay.

Giằng co như vậy làm thân thể đau đớn, khiến cho nàng đang ở trong trạng thái chấn động vì hoàng đế qua đời, bỗng tỉnh lại.

Không chút do dự, nàng vươn hai tay, nắm cổ tay kẻ đang kéo tóc mình, vừa ngắt một cái –

“A –”

Sau một tiếng thét chói tai, đau đớn của nàng biến mất, Thu Dung nắm thời cơ, xông lên che ở trước mặt nàng, đẩy người phụ nữ nổi điên ra. Ả lao đảo vài bước, sau đó té xuống đất .

“Hoàng hậu nương nương!” người hầu vội vàng vây quanh Nam Cung Xuân Yến tầng tầng lớp lớp, ngăn giữa nàng và người phụ nữ một khoảng cách an toàn.

Ả còn chưa từ bỏ ý định, còn muốn nhào lên tấn công.

Nàng lạnh lùng nhìn ả bị người hầu dè lại, không thể động đậy, chỉ có thể trỏ tài miệng lưỡi, kết quả không khỏi kéo đến một đám người vây quanh xem náo nhiệt, tình cảnh có thể nói là náo nhiệt vô cùng. Đến nước này, ngược lại làm cho Nam Cung Xuân Yến ổn định lại tâm trạng, liếc nhìn đại diện hỗn loạn, lấy hết hơi sức, quát lớn: “Im lặng!”

Lời nói của nàng lập tức có hiệu quả. Người đang nhiễu loạn – tiếng nói kẹt lại trong cổ họng nói không ra, người đang khóc to – nước mắt ngưng tại hốc mắt, nhất định không dám chảy xuống. Tất cả mọi người ngừng hành động, đồng loạt quay đầu nhìn về phía nàng.

Nam Cung Xuân Yến nhìn đám đông bốn phía, hít sâu một hơi, lạnh lùng nói : “Chắc hẳn hoàng thượng trước khi lâm chung đối với mọi người đã có an bài thích đáng, vậy mau chóng chiếu theo ý chỉ của hoàng thượng mà làm đi! “

Ánh mắt chuyển hướng tới đám thị vệ đang canh giữ ngoài cửa, lớn tiếng nói “Người đâu, mang chư vị nương nương, hoàng tử, công chúa đưa đến chỗ bọn họ đã được an bài!”

“Rõ” Một nhóm lớn Ngự lâm quân tiến vào phong tỏa nội điện, động tác nhanh gọn, mang đi một đám người đang kêu khóc, giãy dụa không ngừng. Nàng đoán là Lão bất tử kia sớm đoán sẽ có một màn như vậy, nên trước đó đã có chuẩn bị tốt.

“Yêu phụ!Tiện nhân! Bọn cung phải giết ngươi! Bọn cung nên báo thù cho hoàng thượng! Bọn cung phải trừ hại cho dân! Ngươi không chết tử tế được!” Người phụ nữ bị kéo đi lớn tiếng kêu gào, tiếng thét chói tai không ngừng đập vào tai của Nam Cung Xuân Yến.

Không chết tử tế được? Nàng cười lạnh. Hiện tại nàng rất muốn chết! Có ai tốt bụng lại đây giúp đỡ, một đao giết nàng đi?

“Xin hoàng hậu nương ngàn vạn lần bảo trọng thân thể, không nên đau buồn quá độ, sau này Phượng Tường vương triều phải dựa vào ngài “

Không biết lúc nào, Phúc công công đã đi tới bên người nàng, cung kính nói, trong thanh âm pha lẫn ghen ngào.

Dựa vào nàng? Dựa vào nàng ư ? Nàng chỉ là một cô gái nhỏ, có thể có bản lĩnh gì? Nam Cung Xuân Yến cười khổ.

” Ta...”

Vừa định mở miệng, bỗng nghe ngoài điện truyền đến một hồi huyền oán—
“Không tốt, Thập lục hoàng tử kiệt sức té xỉu!”

8. Q.1 - Chương 8: Nổi Giận

Edit: Eirlys

“Thập lục hoàng tử!”

Đám người lập tức bỏ qua hoàng đế mới mất, chạy xuống phía dưới.

Lại là một trận oán loạn, tiếng khóc tiếng kêu không dứt bên tai.

Một người vừa mới chết, bây giờ thêm một người té xỉu? Trời ạ! Còn muốn thêm gì nữa?

Nam Cung Xuân Yến đau cả đầu.

“A a a a a —”

Khóc đi! Kêu đi! Còn ai nữa không? Có bản lĩnh lại đây hết đi, đối phó một lần cho xong! Trong lòng nàng đang phiền muốn chết!

Nhờ nàng một tiếng la lên, vừa rồi Phượng Cung còn xôn xao, thoáng chốc yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía thiếu nữ gần như đang phát điên.

Rốt cục cũng dẹp yên đám đông huyền oán, cũng tạm thời trút đủ rồi bắt đầu, Nam Cung Xuân Yến dừng lại, tức giận, trừng mắt nhìn hết thấy, lạnh lùng nói : “Các người ở chỗ này kêu la làm cái gì? Nghi ngờ hiện tại tình hình còn chưa đủ loạn có phải hay không? Hoàng thượng băng hà, tân đế hôn mê, các người cho là chỉ cần kêu la thì tất cả sẽ khôi phục như lúc ban đầu sao?”

Đám người kia bị nói xong, xấu hổ nhao nhao cúi đầu.

Ôi! Một người đã chết, một người hôn mê, hai người có quyền lực nhất đều không thể nói được, xem ra lúc này, tại đây người có tiếng nói cao nhất , chỉ còn lại có nàng.

Nam Cung Xuân yến thở dài một hơi, ngẩng cao đầu , thẳng lưng lên, chậm rãi nhìn kỹ tất cả người bên dưới, trầm giọng nói : “Tả thừa tướng, đám tang của hoàng thượng giao cho người toàn quyền phụ trách, Hữu thừa tướng, nước không thể một ngày không vua, tân hoàng – đăng cơ đại điển đều dựa vào người, phiền người chọn ngày lành tháng tốt mau chóng cử hành”

“Thần tuân chỉ” Tả hữu – thừa tướng không khỏi thần phục ánh mắt kiên nghị, quyết đoán của nàng, nhận lệnh rồi đi.

Những người khác cũng không nhúc nhích – đứng tại chỗ, yên lặng đợi mệnh lệnh của nàng

Nam Cung Xuân Yến nghĩ mà bực. Bọn họ là con rối sao? chẳng lẽ còn muốn nàng ra lệnh mới biết mà làm à!

“Những người khác còn đứng đó sững sờ làm chi? Một số mau lại giúp hoàng thượng thay y phục sạch sẽ, còn lại dìu Thập lục hoàng tử lên giường, nhanh chóng mời thái y lại xem!” nàng lớn tiếng kêu lên, la đến cổ họng đều đau.

Bọn họ lúc này mới nghe lệnh bắt đầu di chuyển.

Còn nàng, nàng nên làm gì đây?

Đẩy ra Lục Ngọc, Thu Dung, Nam Cung Xuân Yến loạng choạng lui về phía sau vài bước, sau đó hai chân mềm nhũn, đặt mông ngồi xuống đất.

Lục Ngọc, Thu Dung định quỳ xuống, lại bị nàng ngăn cản.

“Các người để bốn cung yên tĩnh một lát” Nàng ngồi dưới đất, buồn bã nói.

Lục Ngọc, Thu Dung lui ra phía sau vài bước, cung kính nói “Vâng”

Cả không gian đều yên tĩnh. Nam Cung Xuân Yển cảm giác từng đợt sóng bất lực dâng lên trong lòng, đau như kim châm, nàng không biết nên khóc hay cười.

Đã chết, rốt cục lão bất tử kia cũng chết. Thế nhưng, tại sao đến cuối cùng hắn cũng không buông tha nàng?

Đây là ông trời đang trêu nàng sao? Vốn tưởng rằng ngày hôm nay liền có thể được tự do, không nghĩ tới, hắn trước khi chết còn không giữ lời. Xem ra từ bây giờ, bản thân cùng với vương quyền này ràng buộc càng sâu thêm.

Quay đầu lại, ánh mắt oán hận nhìn trên long sàng, lão già kia dường như chỉ đang ngủ say, nàng nắm bàn tay lại, siết thật chặt. Phượng huyền, tử lão đầu... Xem như người lợi hại!

Ngẩng đầu lên, lại thấy thiếu niên kia đã được người khiêng vào, đặt lên cái giường nhỏ trước mắt nàng. Hai mắt hắn nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt, sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy.

“Cứ hôn mê đi! Tốt nhất cứ mê man không bao giờ... tỉnh lại, đã chết thì ta không cần lo nữa!”

9. Q.2 - Chương 1: Vui Quá Hóa Buồn

Edit: Eirlys

Ba năm sau.

“A ha ha, là lá la, tự do rồi, giải phóng rồi...”

Đêm khuya, một giọng hát vui vẻ vang vọng trong hoàng cung, kéo dài không thôi.

Bên trong điện, thiếu nữ tuổi còn thanh xuân khoác áo ngủ bằng gấm, nằm ở trên giường vừa hát lại vừa khoa chân múa tay, trình diễn một điệu “bắt đuôi vũ” do bản thân vừa cao hứng biên soạn ra.

Ngoài điện, cung nữ thái giám canh gác bất đắc dĩ nhìn nhau, không hện mà cùng thở dài, trong lòng có chung một ý nghĩ – vô phương cứu.

Phượng Tường vương triều – hoàng thái hậu, đã hoàn toàn điên rồi.

“Ha ha ha! Ta rất cao hứng! Rất cao hứng! Rốt cục cũng đến ngày này!” Đột nhiên tiếng ca chấm dứt, thay thế bằng tiếng la mừng rỡ.

Nhảy múa đã mệt, Nam Cung Xuân Yển ném ra áo ngủ bằng gấm, giang rộng hai tay rồi ngã xuống giường, chần chệch mềm mại làm nàng bật lên vài cái, sau đó xoay mình qua ôm một cái gối thật lớn do nàng đặc chế, lăn lộn vui sướng trên giường, một vòng lại một vòng.

“Thái hậu, đã là giờ Tý(11h đêm – 1h sáng), phải nghỉ ngơi.” Lục Ngọc đánh bạo xốc bức rèm che đi vào, nhỏ giọng nói.

“Không cần!” Nam Cung Xuân Yển không chút nghĩ ngợi, một mực cự tuyệt.

Hôm nay, mặc dù từ khi trời còn chưa sáng đã rời giường chuẩn bị, liên tục bận rộn cho đến lúc này đem cái tiểu hoàng đế kia đưa vào động phòng, nàng mới có thời gian thở một chút, cả người mệt lả không sai, nhưng là trong tim nàng đang vui mừng – đáp thành thịch không ngừng.

Thật là cao hứng! Nhiệm vụ lớn nhất sẽ hoàn thành ngay lập tức! Ở vào thời khắc kích động này, nàng làm sao có thể ngủ được đây ?

Mười tháng! Chỉ cần đợi mười tháng nữa, chờ tên hoàng đế kia cùng với phi tử của hắn làm ra em bé, nàng có thể được tự do!

Thật là tốt quá! Nàng rất cao hứng! Cả người máu đều sôi trào, mà không thể làm gì. Chỉ có thể ca hát, nhảy múa, vỗ cờ chúc mừng! Nếu như không phải đêm khuya, sợ quấy nhiễu đến hoạt động tạo ra em bé” của mấy người kia. Nàng thật hận không thể kéo Lục Ngọc, Thu Dung cùng trèo lên nóc nhà cất giọng ca văng!

Đột nhiên, tiếng bước chân vội vã từ xa truyền đến, một tiếng nói gấp gáp xông vào trong điện : “Thái hậu nương nương, thái hậu nương nương, việc lớn không tốt!”

Người hầu ở cửa vội vàng ngăn người kia lại, lớn tiếng quát ” Hôm nay là ngày đại hỉ, người lại nói lung tung gì? Coi chừng phá hỏng không khí vui mừng, làm kinh động đến thái hậu”

Đây là sự việc trọng đại! Người chạy đến lo lắng nói, hướng bên trong điện thở hổn hển – lớn tiếng kêu lên, “Thái hậu nương nương, hoàng thượng...hoàng thượng... ngài ấy...ngài ấy...”

“Hoàng thượng làm sao vậy?” nghe được từ nhảy cảm, Nam Cung Xuân Yến không khỏi giật mình. Nàng để... gối ôm xuống, chỉnh sửa lại y phục một chút, đi ra khỏi nội điện.

Tên thái giám nhìn thấy nàng, vội vàng quỳ xuống, cao giọng nói “Nô tài tham kiến thái hậu nương nương, nương nương thiên tuế —”

“Miễn “Nam Cung Xuân Yến nhanh chóng cắt đứt lời của hắn, truy hỏi:

“Người vừa mới nói cái gì? Hoàng thượng hắn thế nào?”

Đừng nói là tên tiểu tử kia bỏ nhà trốn đi, đào hôn à! Nhưng mà, giấu lại không có khả năng! Hoàng cung canh giữ nghiêm ngặt, hắn lại lớn như thế, cũng không có lệnh bài ra cung, khẳng định chưa đi tới cửa cung đã bị thị vệ tóm trở lại.

Thái giám ngẩng đầu, nhìn thấy nàng – đầu tóc rối tung, y phục cũng không chỉnh tề lắm, vội vàng hạ ánh mắt, trả lời “Bẩm thái hậu nương nương, hoàng thượng ngài ấy... ngài ấy...”

Vừa nhìn thấy hắn ngẩng đầu, nàng liền nhận ra người này là thái giám thân cận bên người Phượng Dật, Nam Cung Xuân Yến trong lòng căng thẳng, nôn nóng ngắt lời của hắn, hỏi “Hắn làm sao? Người nói mau mau!”

“Hoàng thượng chảy máu không ngừng,đã bất tỉnh!” Hắn nói một mạch.

10. Q.2 - Chương 2: Khẩn Trương

Edit: Eirllys

Cái —gì—!

Nam Cung Xuân Yến nhảy dựng lên, sắc mặt khó coi. Chân vừa chạm đất, nàng loạng choạng lui về sau vài bước, thiếu chút nữa đứng không vững.

“Thái hậu!” Lục Ngọc, Thu Dung vội vàng đến đỡ nàng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đã đứng vững, Nam Cung Xuân Yến nhìn hắn, sốt ruột hỏi.

Thái giám ngẩng đầu, nói : “Cái này... nô tài cũng không biết. Rõ ràng trước khi vào động phòng, tình trạng hoàng thượng rất tốt, cũng không biết vì sao, mới giờ ra khỏi trù đầu của tân nương, rượu hợp cần còn chưa uống, hoàng thượng đột nhiên liền chảy máu mũi, không ngừng lại được!”

Chảy... chảy máu mũi? Nam Cung Xuân Yến ngăn người, một nghi ngờ nho nhỏ nảy sinh trong lòng.

“Tại sao lại thế? Đã gọi thái y chưa?” Nàng run rẩy hỏi.

“Đã phái người đi mời. Nô tài thấy tình hình không tốt, liền đến bẩm báo thái hậu” Hần đáp.

Nam Cung Xuân Yến nhẹ nhàng gật đầu : “Người làm rất tốt “

Ổn định lại tinh thần, nàng quay lại, đối người bên cạnh nói : “Người đâu, nhanh chuẩn bị xa giá! Ai gia phải đi tân phòng xem thử” Vừa nói, đã nhắc chân đi ra ngoài.

Thu Dung ở phía sau gọi nàng lại : “Thái hậu!”

“Sao?” Nam Cung Xuân Yến quay đầu lại, nhìn nàng không hiểu.

“Ngài có lẽ ..nên thay lại y phục!” Thu Dung nhìn nàng một vòng, sau đó đi tới, thấp giọng nói, “Bộ dạng của ngài lúc này, không thích hợp đi ra ngoài”

Bộ dạng hiện tại ? Nam Cung Xuân Yến cúi đầu nhìn trang phục của bản thân, bởi vì vừa rồi vội vàng quá mức, chạy ra cũng chưa kịp mặc áo ngoài, chỉ mặc áo lót bên trong trong , ở thắt lưng buộc sơ một cái, nhưng đều che được các bộ phận quan trọng. Ở trên giường lăn lộn vài vòng, búi tóc có chút rối tung, nhưng chỉ cần sửa sang lại một tý liền OK (chữ này là nguyên văn của tg)

Quả thực ,nếu lấy tiêu chuẩn của hoàng gia để đánh giá, là không...lịch sự lắm. Nhưng tình huống khẩn cấp, còn chú ý...đến những điều này?

“Đem y phục lại đây, ai gia vừa đi vừa mặc!” Nàng quyết đoán nói.

“Nhưng mà...” Tiểu Hỉ tử lại đi lên, mặt lộ vẻ khó khăn nói “Thái hậu, đêm đã khuya, người hầu phần lớn đã ngủ, vậy Phượng liền ...”

“Đã đến lúc nào rồi, còn quan tâm Phượng liền làm gì!” Nam Cung Xuân Yến mày liễu nhướng lên, trong mắt bắn ra hai tia lạnh như băng.

” Vậy...” Tiểu Hỉ tử há mồm, không nói nên lời.

“Đi thôi...” Có thể tranh thủ một giây cũng tốt. Nam Cung Xuân Yến nói xong, liền dẫn đầu bước ra ngoài. Tất cả cung nữ, thái giám không dám có ý kiến gì, lèo đèo theo sau nàng.

Bầu trời đêm mênh mông, làn gió mát rượi phả vào mặt, làm cho người ta có một cảm giác thanh tịnh, nhưng thối không đi lo âu trong lòng nàng.

Ông trời ơi, đừng đùa nàng như vậy! Nàng thật vất vả mới đợi đến ngày hôm nay!

11. Q.2 - Chương 3: Tốt Quá Hóa Dở

Edit: Eirlys

Phòng tân hôn, bố trí ngay tại phía đông Phượng cung, bên trong Noãn Các, cách hoàng cung không quá xa.

Hôm nay, Noãn Các, từ trần cho đến sàn nhà, khắp nơi đều là một màu đỏ thẫm, vừa khéo cùng với máu hòa hợp làm một, nên nhìn cũng không chói mắt lắm. nếu như không phải ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt trong không khí , người bình thường sẽ không cảm thấy có gì kì lạ.

Bên hi sàng (giường cưới), lụa đỏ tung bay, vài tên thái y tụ thành một nhóm, nhỏ giọng thảo luận, nét mặt có vui mừng có lo lắng.

Từ sớm đã có người thông báo, thấy Nam Cung Xuân Yến đi vào, mọi người trong điện vội vàng hành lễ, cùng kêu lên ” Tham kiến thái hậu nương nương, nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế! “

Nam Cung Xuân Yến giơ tay, cất cao giọng nói “Miễn lễ “

Bước nhanh đi tới trước hủ sàng, nàng liếc mắt thấy nam tử kia sắc mặt hiện lên một ít nhợt nhạt. Hắn nằm thẳng tắp trên giường, hai mắt khép hờ, bên trong mũi bị nhét một ít bông, trên khuôn mặt tuần tú còn sót lại một ít vết máu chưa được lau sạch, nhìn qua thấy có chút buồn cười.

Qua ba năm, hiện tại hắn đã trở nên cường tráng rất nhiều, đã không còn là một thiếu niên gầy yếu như trước.

Đầu giường, bốn người thiếu nữ toàn thân mặc hỉ bào đỏ thẫm, xếp hàng quỳ trên mặt đất, cúi đầu khóc thút thít.

Trông thấy tình cảnh này, Nam Cung Xuân Yến nhíu nhíu mày, liền không để ý họ, mà quay sang một viên thái y, ân cần hỏi ” Vương thái y, thân thể của hoàng thượng ra sao?”

Viên thái y bị chỉ đích danh hướng phía nàng chấp tay, chậm rãi đáp:

“Khởi bẩm thái hậu, long thể của hoàng thượng cũng không đáng lo ngại, chỉ là hơi suy yếu một chút, tính dưỡng một thời gian liền hồi phục”

“Chỉ là hơi suy yếu một chút?” Nam Cung Xuân Yến thở dài một hơi, cảm thấy trong lòng có một tảng đá rơi xuống. Nhưng lập tức, nàng vén lên đôi mi thanh tú, rất không cao hứng – chất vấn “Không phải người nói thân thể hoàng thượng hiện tại, nạp phi sinh hoạt vợ chồng đều không có vấn đề gì ư?”

Wương thái y trên mặt hiện lên một tia lúng túng.

“Thần quả thực là đã nói như thế” hắn cúi đầu ngượng ngùng nói, không quên thêm vào “Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Nam Cung Xuân Yến không kiên nhẫn, truy hỏi tới cùng.

“Nhưng mà, không biết là ai tại tiệc rượu mừng đã bỏ vào rượu của hoàng thượng không ít lộc huyết (máu hươu). Lộc huyết đúng là trân phẩm dùng để tăng cường sức khỏe, nhưng tiếc rằng hoàng thượng thân thể vốn gầy yếu, điều dưỡng mấy năm nay, rốt cục cũng khá lên một chút. Nhưng vẫn chưa khỏi hẳn, không chịu được đại bổ. Có đạo là , tốt quá hóa dở. Thân thể của hoàng thượng, cứ như vậy bị...”

Việc này ai làm, trong lòng tất cả mọi người đều biết, chỉ là không dám vạch trần mà thôi.

Nam Cung Xuân Yến trên mặt một hồi nóng rần lên.

” Ồ...” Mới vừa rồi còn lên mặt dọa người, nàng lập tức ấp úng, nói không ra lời.

Không sai, việc này nhất định do nàng sai người làm. Nàng thừa nhận, là lỗi của nàng, Nàng không nên quá mức kích động vội vàng, muốn cho hoàng đế trong đêm tân hôn quá mức dùng mãnh phi thường, tốt nhất ‘một lần hành động’ liền sinh ra con trai . Nên phân phó người tìm mấy chén lộc huyết tươi trộn vào rượu của hắn. Cái này đúng là tự mình ném quả đấm!

“Vậy ...hiện tại nên làm cái gì bây giờ?” Nàng chợt dạ hỏi.

“Thái hậu không cần lo lắng” Viên thái y lại nói trấn an “Thần đã nói qua, thân thể hoàng thượng không đáng lo ngại. Hiện tại, chỉ cần thanh tịnh tu dưỡng, dùng thuốc thật tốt điều dưỡng mấy ngày thì sẽ hồi phục”

“Vậy sao? Như thế rất tốt ” Nam Cung Xuân Yến thở phào nhẹ nhõm, một tay vỗ ngực, cái miệng nhỏ thở hốt hển. Đúng là sợ bóng sợ gió một hồi, sắp hù chết nàng!

“Như vậy” nàng giương mắt lên, cố gắng né tránh khuôn mặt trên giường, cẩn thận hỏi, “Cái... đó..việc động phòng...”

“Chỉ sợ mấy ngày nữa cũng không được.” Vương thái y không chút lưu tình, dập tắt ngọn lửa hy vọng nhỏ nhoi trong lòng nàng.

“Ồ... Vậy qua bao lâu mới có thể?” Nam Cung Xuân Yến vội hỏi. nàng quan tâm nhất chính là chuyện này.

“Ít nhất nửa tháng” Vương thái y ngẫm nghĩ, nói cho nàng một khoảng thời gian ước chừng.

“Hả? ” Nam Cung Xuân Yến không tự giác kêu một tiếng, lại muốn lùi lại nửa tháng à! Nàng đã chờ không nổi !

Thấy vẻ mặt chán chường của nàng, Vương thái y cho là nàng đối với y thuật của mình không tin tưởng, vội nói : “Bẩm thái hậu, Hoàng thượng hôm nay chỉ là mất máu quá nhiều nên mới hôn mê, ngoài ra không còn gì khác đáng lo. Xin ngài cứ yên tâm, trong vòng nửa tháng, thần sẽ tận tâm tận lực, nhất định làm cho thân thể hoàng thượng khôi phục như lúc ban đầu.”

“Tốt ” Nam Cung Xuân Yến lãnh đạm nói, tâm tình buồn bã cũng không vì mấy câu nói của hắn mà trở nên tốt hơn.

Nhưng mà ngẫm nghĩ lại thì, ba năm nàng cũng chờ được, huống chi chỉ còn có nửa tháng.

Ấy vậy liếc nhìn nam tử ngủ mê man trên giường, Nam Cung Xuân Yến xoay người, vẻ mặt lạnh lùng nói ” Vương thái y, ai gia đem hoàng thượng giao cho người. Nửa tháng sau , phải trả lại cho ai gia một hoàng thượng mạnh như rồng như hổ! Nếu như có gì bất trắc, ai gia nhất định không bỏ qua cho người ! “

Wương thái y run sợ chấp tay, cung kính nói : “Thần tuân chỉ “

Hiện tại, cũng chỉ có thể làm như thế.

Giương mắt, vô ý nhìn đến bốn người tân nương, thái dương của nàng lại một hồi đau nhức.

“Thời gian cũng không còn sớm, các người đều trở về tắm cung nghỉ ngơi đi ! đợi thân thể hoàng thượng tốt một chút, ai gia sẽ an bài việc thị tẩm cho các người” Nàng lãnh đạm nhìn bốn người, chậm rãi nói.

Ba nữ tử quỳ ở phía sau cung kính trả lời “Vâng “

Còn lại người nọ quỳ ở trước nhất, ngẩng đầu nhìn về phía nàng, ấp úng một chút, sau đó mở miệng kêu “Thái hậu...”

Nam Cung xuân Yến liếc mắt nhìn nàng , tăng thêm âm lượng hừ lạnh một tiếng “Hừ —”

Một nét mặt đơn giản, không giận dữ nhưng tự nhiên có uy nghiêm. Nữ tử bị nàng làm sợ, run rẩy vội vàng cúi đầu.

Nam Cung Xuân Yến khước miệng nhếch lên lạnh lùng, trong triều nàng cũng không đối với ai nở một nụ cười.

“Người đâu, mang các vị nương nương đưa về tẩm cung của họ” Nàng lạnh lùng nói, quay người, đi ra khỏi điện.

Tiểu Hỉ tử hiểu ý, lập tức cất cao giọng nói: “Bãi giá, thái hậu hồi cung!”

Đáng ghét! Tâm tình đang tốt đều bị phá hết, thật buồn bực, chỉ có thể trở về ngủ

12. Q.2 - Chương 4: Chị Em

Edit: Eirllys

“Ôi!”

“Ôi — “

“Ôi ————”

Triều Phượng là khu phố nhộn nhịp nhất trong kinh thành. Nó nằm lân cận với hoàng cung, là nơi các quan lại thường lui tới, trên đường cửa hiệu san sát nối tiếp nhau. Dòng người từ sớm đến tối tới lui như nước chảy, tiếng rao của những người bán hàng không dứt bên tai.

Ở cuối con phố, có một tửu lâu nhỏ, trông đơn sơ nhưng từng gian nhỏ bày trí rất tao nhã. Ở trên lầu ,hai cô nương dung mạo xinh đẹp ngồi đối diện nhau. Cô nương áo tím một tay chống cằm, hai mắt vô thần nhìn ra cửa sổ, đôi môi đỏ mọng hé mở, tiếng than vãn lúc này nhất định là từ miệng nàng phát ra.

Ngồi đối diện, cô nương áo lam cho bé gái trong lòng mình uống xong một chén nước, quay đầu lại thấy nàng vẫn còn than ngẩn thở dài, dờ khóc dờ cười nhìn nàng, nói “Tỷ tỷ tốt của ta, than khổ đủ rồi chưa? khổ cực đi ra được, tỷ chính là đến than thở cho ta nghe?”

“Đương nhiên không phải!” Cô nương áo tím nhanh miệng phủ nhận. Sau đó...buồn bã...quay đầu lại nhìn người chị em tốt của mình, lại nghĩ đến sự việc kia, nàng nhịn không được lại thốt ra —

“Ôi! “

Nàng thở dài, Vừa nghĩ đến việc kia, trong lòng lại không khỏi buồn phiền!

Nhìn xem, còn nói không phải than thở cho ta nghe? cô nương áo lam liếc mắt, thầm nghĩ.

Không khí bỗng trở nên nhạt nhẽo, thật tốt là lập tức có người tới hâm nóng lên.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, tiếng nói niềm nở của tiểu nhị đồng thời truyền đến: “Hai vị cô nương, thức ăn của hai vị đã làm xong!”

Đang cuộn mình trong lòng cô nương áo lam, bé gái nhìn thấy người đến, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lập tức nở ra một nụ cười, làm lộ rõ hai lúm đồng tiền. Nàng từ trong lòng cô nương áo lam nhảy xuống, sôi nổi chạy lại tiểu nhị, phấn khởi kêu lên: “Cha ...cha...”

Áo lam cô nương nghe vậy, nhịn không được trợn mắt một cái. Nàng bước nhanh qua, túm lấy cổ áo bé gái mang trở về chỗ ngồi, sau đó nhẹ nhàng véo mặt phúng phính của bé gái một cái, giả vờ phẫn nộ hét lớn “Tiểu nha đầu, ta đã nói với người nhiều lần, không được...thấy giống đực liền nhận cha! ^O^ Cha người đã chết từ lâu rồi ! Có nghe hay không— !”

“Huu—dì ơi....đau quá...” đôi mắt to của bé gái tràn ngập nước mắt, từ từ chảy xuống, đáng vẻ tội nghiệp quay đầu nhìn cô nương áo tím, xin giúp đỡ.

Cô nương áo tím không phụ kỳ vọng , lập tức cứu nàng ra khỏi tay cô nương áo lam, nhẹ nhàng xoa xoa bên má bị ửng đỏ lên, sau đó hướng về gương mặt kinh ngạc của tiểu nhị nói : “Đem thức ăn để xuống, người có thể đi ra ngoài. Không có việc gì đừng tới quấy rầy chúng ta “

“Dạ ...dạ ” tiểu nhị vội hoàn hồn, nhanh chóng mang bát đĩa để xuống, đóng cửa rồi đi.

Nhìn thấy cửa phòng đã đóng, tiếng bước chân cũng đã đi xa, cô nương áo tím mới quay đầu sang cô nương áo lam, giọng bất mãn nói : “Người đã làm mẹ người ta, tại sao vẫn còn bạo lực như vậy !Người không phải không biết, trẻ con gọi cha, đây là một loại bản năng. Người không thể cho nàng một người cha, nàng cũng chỉ có thể tự mình tìm!”

“Không phải ta không muốn cho nàng một người cha, mà là ta không hề biết cha nàng là ai có được hay không!” Cô nương áo lam tức giận đáp trả.

Sau khi rót một chén trà để thông cổ họng đau rát vì la hét,cô nương áo lam nói tiếp:”Mà người bố dượng kia hình dáng ra sao ta cũng quên rồi, cũng sớm bỏ chạy mấy trăm dặm không thấy bóng dáng tăm hơi. Hai người cha, không có một người nhờ vả được. Hiện tại, chẳng lẽ người muốn ta ở trên đường tùy tiện tìm một nam nhân để làm người cha thứ ba cho nàng hay sao?”

13. Q.2 - Chương 5: Không Thể Làm Gì

Edit: Eirlys

Biết mình nói sai rồi, cô nương áo tím cúi đầu nhận lỗi.

“Muội thật đáng thương” nàng chỉ có thể nói như vậy.

“Đúng vậy, ta thật đáng thương.” Cô nương áo lam cúi đầu, quay quay chén trà, tự thương cảm cho bản thân.

Giây lát sau, nàng lại ngẩng đầu, tức giận nói “Tỷ nói xem tại sao nam nhân ở đây đều không đáng tin như vậy? Người vô danh kia, đem khuê nữ như ta ăn xong liền chùi mép, cũng mặc kệ ta có thai hay không, sau đó liền phủi cái mông rời khỏi, từ đó không bao giờ quay lại nữa. Còn vị Cố công tử kia, cũng không thèm nói với ta một tiếng, hắn đáng lẽ phải nói cho ta biết dự định của hắn! Một đại nam nhân, vậy mà lại âm thầm trốn đi, để lại một cô gái như ta phải đối mặt tàn cuộc! Với ta, hắn chạy trốn cũng không sao, nhưng mà trước đó...nên viết cho ta hưu thư(*) mới phải! Hiện tại xem ra, ta mang một cái hôn nhân hữu danh vô thực, dù muốn tìm một người cha nữa cho con cũng không được, còn phải ở chỗ đó bị người khinh bỉ. Thật hy vọng sớm một chút nhận được tin hắn ở chiến trường chết trận, như thế ta liền được tự do!” Nói xong lời cuối cùng, khuôn mặt nàng đầy dữ tợn, cực kỳ phẫn nộ.

Cô nương áo tím nghe xong lời của nàng, thở dài bảo:

“Muội muội à, nghe tỷ tỷ một câu, không nên ôm hy vọng quá lớn để rồi thất vọng càng nhiều, nhìn xem, ta chính là bài học kinh nghiệm!” Lời nói nàng đầy ai oán “Nghĩ lại trước đây, ngày ngày ta nguyện rửa lão bất tử đó mau chết sớm, luôn luôn cho rằng ngày hắn cười hạc quy tiên chính là lúc ta được tự do. Thế nhưng sự thật thì sao?” Nàng dừng một chút, buồn bã nói tiếp ” Kết quả là tuy hắn đã chết, nhưng ta lại bị trói buộc càng sâu!”

“Đó là tỷ” cô nương áo lam sắc bén đáp trả, vẻ mặt mỉa mai nói “Ta không giống như tỷ. Bởi vì tỷ có tài thao lược, làm cho lão già đó hài lòng. Cho nên hắn đến chết cũng không nỡ thả tỷ đi, còn muốn tiếp tục bóc lột sức lao động của tỷ.”

“Mà ta ư?” Nàng nhàn hạ duỗi thẳng tay chân, thông dong tựa lưng vào ghế ngồi, tâm tình vui vẻ nói ,”Cùng tỷ hoàn toàn trái ngược. Ở chỗ đó, ta là kẻ ăn không ngồi rồi, không làm được việc gì. Người như ta, bọn họ chỉ mong giảm một người thì đỡ một người, hơn nữa ta còn mang theo đứa con riêng mà ngay cả cha là ai cũng không biết! Cái này đúng là đã bôi nhọ hết mặt mũi nhà họ. Ta nghĩ, nếu không phải nể mặt của tỷ thì bọn họ đã cho ta một giấy hưu thư đuổi ra khỏi Cố gia!”

“Muội cũng biết sao” Cô nương áo tím bĩu môi, buồn bã nói “Nhưng mà ta có cần gì cái danh tiếng đó, muội nghĩ đó là mong muốn của ta sao! Ta cũng bị hãm hại mà! Nếu như có thể, ta thật muốn bỏ xuống mọi trói buộc, cao chạy xa bay!”

“Đúng vậy, nếu như không phải vì tiểu nha đầu này, ta sẽ không ở lại cái nơi này chịu đựng ba năm” . Cô nương áo lam nhìn chăm chú gương mặt nhỏ nhắn, ngây thơ ở đối diện, yếu ớt phụ họa.

Ngước lên, nhìn vào gương mặt có ba phần giống bản thân, nàng thở dài hỏi” Xuân Yến, tỷ nói xem, đến lúc nào chúng ta mới có thể thực hiện được ước muốn trong lòng đây?”

Bầu không khí trong nháy mắt trở nên nặng nề, hai người nhìn nhau không nói gì.

Chú thích:

Hưu thư: giấy bỏ vợ

14. Q.2 - Chương 6: Buồn Phiền

Edit: Eirllys

Cô bé dường như cũng cảm thấy được nỗi buồn của mẫu thân, lập tức vứt bỏ uất ức lúc nãy, từ trong lòng cô nương áo tím nhảy xuống, chạy về bên mẫu thân

Sau đó, dùng cả tay và chân bò lên đùi cô nương áo lam, cánh tay nho nhỏ vòng lên cổ nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào mặt nàng nhẹ nhàng cọ cọ, đôi mắt long lanh nhìn nàng chăm chú, an ủi bằng giọng trẻ con trong trẻo : “Mẹ, cười cười, xinh đẹp”

“Người đó!” Khuôn mặt đáng yêu của con gái ở ngay trước mắt. Buồn phiền trong lòng nàng bỗng chốc vơi đi hơn phân nửa. Nàng yêu thương véo má bầu bĩnh của con bé một cái, mắt ánh lên một tia vui vẻ.

Cô nương áo tím cũng không nhịn được cười, thở dài bảo “Đứa bé này thật sự ngày càng đáng yêu”

“Đúng vậy, nếu như không có con bé, muội đã.. sớm chịu đựng không nổi nơi đó” Cô nương áo lam bế con gái, nhẹ nhàng đong đưa, cũng cười nói.

“Đúng rồi!” dường như nhớ ra điều gì, nàng xoay qua cô nương áo tím, hỏi “Muội nhớ ,ngày hôm qua “Hòn đá nhỏ” nhà tỷ thành thân đúng không? Còn lấy một lúc bốn người vợ! Pháo mừng vang dậy cả ngày, làm ọi người ù cả tai. Ban đêm Phù nhi thấy pháo hoa sáng cả bầu trời, còn liên tục la hét muốn đi xem!”

Khuôn mặt cô nương áo tím đang có chút vui vẻ lập tức sa sầm lại.

“Muội đừng nhắc đến việc này!” nàng cắn cắn môi, chán nản nói “Nhắc tới việc này...ta liền phiền!”

“Phiền?” Cô nương áo lam nhìn dáng vẻ tức giận của nàng, thắc mắc “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao? Chẳng lẽ tên tiểu tử kia đào hôn ư?” Nàng đoán.

“Muội cho rằng có thể sao?” Cô nương áo tím liếc mắt nhìn nàng, phủ nhận.

Không phải ai cũng giống như vị hôn phu của nàng. Hơn nữa, nàng xem ra tiểu tử kia cũng không có can đảm thế! Cô nương áo lam trầm nghĩ.

“Đúng là không thể” nàng nhẹ nhàng lắc đầu, nói” Muội nghĩ, cho dù hấn muốn chạy trốn, cũng trốn không thoát thiên la địa võng tỷ bày ra. Dù sao, tỷ cũng đã đợi ngày này ba năm, tuyệt đối sẽ không cho bất cứ sai sót nào xảy ra”

“Đúng vậy” cô nương áo tím nở một nụ cười như mếu, nói tiếp” Nhưng mà, dù cho ta tính toán kỹ thế nào thì ‘mưu sự tại nhân , thành sự tại thiên’ , Ông trời muốn diệt ta, ta còn biết làm thế nào?”

“Ông trời muốn diệt tỷ?” cô nương áo lam cuối cùng cũng nghe ra một chút manh mối.

“Đừng nói... là trong đêm động phòng xảy ra chuyện gì không tốt?” nàng cố gắng cân nhắc dùng từ, sợ giẫm lên địa lôi.

Cô nương áo tím bình tĩnh gạt đầu.

“Xảy ra chuyện gì?” cô nương áo lam hỏi tiếp.

“Chuyện gì?” cô bé trong lòng cô nương áo lam không chịu làm người ngoài cuộc, bắt chước nói chen vào. Chẳng những không được mấu thân chú ý mà ngược lại còn bị đánh vào mông một cái.

Ba tuổi, đúng là lúc bắt đầu học theo người lớn.

Không để ý đến lời cô bé nói, lại thở dài một hơi, cô nương áo tím thương tâm ngẩng đầu nhìn cô nương áo lam một cái, than vãn” Muội biết không,Thập lục , cái tên... không dùng được đó. Hấn..hấn...hấn trong đêm động phòng thần nhiên ngất xỉu !”

“Hả?” cô nương áo lam kêu lên một tiếng, trên mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

“Sao lại thế ?” Tỷ không phải nói, thái y nhiều lần đảm bảo, thân thể của hấn đã tốt lên rất nhiều, nạp phi không có vấn đề gì sao ?”

“Không sai, nhưng mà...” cô nương áo tím muốn nói lại thôi.

“Nhưng mà làm sao?” cô nương áo lam tiếp tục truy hỏi.

Là nàng nhìn nhầm sao? Nàng đột nhiên nhận thấy người ngồi đối diện mình, khuôn mặt trắng noãn không biết lúc nào đã đỏ hồng lên, thoạt nhìn vô cùng...yêu kiều mê người!

Nàng nhớ kỹ, người tỷ tỷ kiêm bạn tốt này hình như là không dùng son phấn.

15. Q.2 - Chương 7: Nói Ra

Edit: Eirlys

“Ta..” cô nương áo tím mở miệng, hơi ngập ngừng. Sau cùng, nàng dứt khoát vẫy vẫy tay áo, tức giận nói :
“Thôi, không nói!”

“Tại sao lại không nói? Tỷ không nên cắt ngang hứng thú của người ta mà!” cô nương áo lam không chịu bỏ qua.

“Không nên cắt ngang...hứng thú” cô bé học theo.

Cô nương áo tím mím môi, vẻ mặt ngưng ngạnh.

“Nói đi, nói đi mà! Chẳng lẽ giữa chúng ta còn có bí mật gì không thể nói được ư?”

“Nói ! Nói!” cô bé ồn ào chen vào.

Cô nương áo tím không biết làm sao, đành thở dài một hơi.

“Tóm lại có chuyện gì, tỷ mau nói đi!” cô nương áo lam có chút không kiên nhẫn, giục hỏi.

“Nói mau! Nói mau!” cô bé đảm nhận việc phụ họa.

Lúc này, không nói cũng không được

Nhắm mắt lại, hít sâu một cái, cô nương áo tím lấy hết dũng khí, nói một hơi: “Đem động phòng hoa chúc, tân lang chảy máu quá nhiều, ngất xỉu!”

“Hà? Chảy máu quá nhiều?” Cô nương áo lam lần nữa kinh hãi kêu lên, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn cô nương áo tím, dò xét “Có phải muội nghe lầm? Trong ấn tượng của muội, đêm tân hôn, người chảy máu phải là tân nương mới đúng. Với lại, tình hình như thế nào, mà có thể làm ột đại nam nhân mất máu quá nhiều thậm chí ngất xỉu? Có phải hần bị bốn người tân nương hợp lại đánh hội đồng không?”

“Đánh hội đồng! Đánh hội đồng!” cô bé lớn tiếng kêu lên, trong lời nói pha một chút phẫn khích.

“Chát!” một cú đánh giáng lên đầu cô bé.

“Ư.. ư...mẹ..” cô bé meo máo, hai tay nhỏ bé ôm đầu, vẻ mặt tội nghiệp ngược lên nhìn mẫu thân.

Cô nương áo lam lơ đãng như con chó nhỏ của cô bé, duỗi tay bỏ nàng xuống đất, lớn tiếng la lên “Đi chỗ khác, còn dám ở đây bắt chước lão nương nói chuyện coi chừng lão nương đánh vỡ mông ngươi!”

“Oa —” mẫu thân, ngươi thật tàn nhẫn! cô bé dám nghĩ không dám nói, cẩn thận dò xét ánh mắt của mẫu thân, sau đó thảm thương ôm đầu, lủi lủi vào góc phòng nghe lén.

Đẹp xong phiên toái, cô nương áo lam hứng thú hỏi tiếp: “Tỷ vẫn chưa trả lời ta ! Hòn đá nhỏ nhà ngươi thật sự bị bốn người vợ đánh hội đồng sao?”

“Bọn họ có gan làm vậy sao?” cô nương áo tím tức giận trợn mắt nhìn nàng, buồn bực giải thích “Hần chính là bị chảy máu mũi “

“Mũi...máu mũi?” cô nương áo lam sững sờ một hồi, sau đó lập tức ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Tỷ...tỷ đừng nói với ta, hần bởi vì ...bởi vì nhìn thấy bốn mỹ nhân trước mắt... lại cưỡi hết xiêm y...ngọc thể ngang dọc...xinh đẹp quyến rũ, nhất thời...nhất thời kiềm chế không được...khí huyết dâng lên...cho nên...cho nên dẫn đến máu mũi phun ra như suối, ngất xỉu...hôn mê !” dựa vào sức tưởng tượng, cô nương áo lam cười đến nghiêng ngả, không kịp hít thở, nói liên tục, thiếu chút nữa vì thiếu không khí mà chết ngạt.

“Nếu quả thật như vậy, ta nhất định còn có thể đánh rắm ” cô nương áo tím bực dọc cắt ngang phán đoán của nàng.

“Không phải như vậy sao?” Cô nương áo lam ngưng cười, tỉ mỉ dò xét vẻ mặt của nàng, hiểu kì hỏi ” Vậy thì thế nào ? Một đại nam nhân, trừ ra ...thấy mỹ nhân hưng phấn quá mức, còn có chuyện gì có thể làm máu mũi chảy giàn giụa được nữa?”

“Có, là khi thuốc có tác dụng, khí huyết dâng lên” cô nương áo tím lạnh lùng trả lời.

“Thuốc có tác dụng?” cô nương áo lam không hiểu “Thuốc? Trong lúc động phòng, thuốc ở đâu ra? Muội nhớ là hần mỗi ngày dùng thuốc cũng không có loại nào làm tăng khí huyết đâu?”

“Ta, bỏ vào, không được sao?” Cô nương áo tím cắn răng, nặn ra từng tiếng.

“Tỷ ư?” cô nương áo lam ngơ ngác nhìn nàng.

“Đúng, chính là ta” Đã nói đến nước này, cô nương áo tím cũng đành thản nhiên thừa nhận

16. Q.2 - Chương 8: Ủy Khuất

Edit: Eirlys

Cô nương áo lam không hiểu ra sao, hỏi: “Tại sao? Tỷ không phải cũng đã chờ tiểu tử kia thành thân đến ba năm sao? Tại sao bây giờ trong thời điểm quan trọng lại làm như vậy?”

“Ta nào biết chuyện sẽ xảy ra như thế!” Nam Cung Xuân Yển cũng ủy khuất vạn phần, không cam lòng nói “Ta chỉ là lo lắng thân thể của hần không đủ khỏe mạnh, sợ hần không thể cùng lúc đối phó bốn nữ nhân, cho nên...”

“Cho nên, tỷ cho hần uống Hồ tiên thang (1)?” Cô nương áo lam buột miệng nói tiếp.

“Đi chết đi!” Nam Cung Xuân Yển đẩy tay muội muội, tức giận nói “Ta dám làm chuyện trắng trợn vậy sao? Hần vốn đối ta đã bất mãn, tiểu tử kia nếu biết ta không tin tưởng năng lực của hần, hần không nổi cáo mới là lạ!”

“Vậy tỷ đã làm gì...” cô nương áo lam đoán không ra.

“Chỉ là lúc hần uống rượu mừng, ta âm thầm bỏ vào mấy chén lộc huyết mà thôi.” Nam Cung Xuân Yển vận vẹo ngón tay, miễn cưỡng nói. Nàng còn tự mình xem qua, tại Lâm uyển (2) tìm con hươu khỏe mạnh nhất lấy huyết. Sau đó dùng ngay, rất tươi mới bảo đảm cực kỳ hiệu quả.

“Oh, trời ạ!” Không phải cũng như thế sao? Cái gì mà không đến nỗi trắng trợn chứ!” cô nương áo lam gục đầu trên mặt bàn, hận không thể đi tìm cái gối đập đầu vào.

“Trời ạ!” vừa mới yên lặng được một lúc, cô bé lại kêu lên, hướng tới góc bàn chạy lại.

“Phù nhi” cô nương áo tím thấy vậy hoảng sợ, trước khi cô bé đụng phải góc bàn vội vàng đỡ nàng lại, bẻ vào lòng.

“Tiểu Yển tỷ tỷ” cô nương áo lam ngẩng đầu lên, dùng một loại ánh mắt “ngươi rất quá đáng” nhìn Nam Cung Xuân Yển “Tỷ không biết lộc huyết là thuốc tráng dương hay sao? Chỉ cần một chén là có thể khiến một kẻ yếu ớt ...làm được bảy lần trong một đêm, vậy mà tỷ bỏ thêm đến vài chén! Tội nghiệp hoàng thượng! Ta thương cảm cho hần”

“Thương cảm! thương cảm!” Cô bé ngồi trong lòng Nam Cung Xuân Yển lại phụ họa theo.

Tiếng kêu đột nhiên cắt đứt tâm tình đang tốt của nàng, không thể nhịn được, cô nương áo lam cầm lên một khối bánh ngọt nhét vào miệng cô bé, vẻ mặt hung tợn, la lên “Im, ăn bánh của người, Còn nói nữa coi chừng ta khâu miệng người lại!”

“Ồ ô ô...” cô bé vội che miệng nức nở vài tiếng, liền cúi đầu, lấy miếng bánh trong miệng ra từ từ ăn, trong lòng còn tính toán: đến lúc ăn xong, ta nhất định phải nói nữa, như vậy lại có thêm một miếng bánh! Hắc hắc, ta thật thông minh!

Nam Cung Xuân Yển bị khiển trách xấu hổ vô cùng, ngượng ngùng nói “Ta...lúc đó ta không nghĩ kỹ như thế. Ta chỉ sợ thể lực của hần có hạn, không thể đồng thời đối phó bốn nữ nhân, muốn hần dùng mảnh một

chút, tốt nhất làm cho cả bốn người mang thai, trong đó thế nào cũng có một đứa là con trai! Tính theo xác suất, ta không tin không đạt được!”

“Thế nhưng, hắn còn chưa thể hiện sự dũng mãnh, liền bị chảy máu mũi ...đến ngất xỉu?” cô nương áo lam nối tiếp lời nàng.

Nam Cung Xuân Yển vô ngữ, gật đầu.

Lần này đến phiên cô nương áo lam thở dài.

Vị hảo tử muội này của nàng đúng là có hơi nôn nóng! Rõ ràng chỉ còn một bước nữa là thành công, thế mà...!

17. Q.2 - Chương 9: Hạnh Phúc

Edit: Eirlys

“Như vậy, nói ta nghe, lộc huyết tử sử dụng có hiệu quả không?”

Nam Cung Xuân Yển bĩu môi, buồn bã đáp “Không “

“Hả?” cô nương áo lam kinh ngạc, đập bàn kêu lên “Tử đừng nói cho ta tiểu tử kia cả một người cũng không dụng tới !”

Nam Cung Xuân Yển gật đầu.”Trước khi động phòng hắn đã ngất xỉu”

“Ồi, trời ạ!” cô nương áo lam ôm đầu, hận không thể khóc rống lên.

Nàng thương hại kêu lên “Nên biết rằng, bốn người đó đều là đại mỹ nhân tiếng tăm lừng lẫy Phượng Hoàng thành ! Vậy mà một người hắn cũng không dụng tới, liền thần nhiên ngất đi! Vậy chẳng phải quá không nề mặt họ? Còn có mấy chén lộc huyết, không phải đều uống phí ư ? thật tội nghiệp Mai hoa lộc (3)..!”

Nghe nàng nói càng lúc càng đi quá xa, Nam Cung Xuân Yển vội chuyển đề tài.” Xuân Hoa muội muội, ta nghĩ, bây giờ không phải lúc muội nên quan tâm mỹ nhân cùng Mai hoa lộc “

“Đừng gọi ta Xuân Hoa!” Cô nương áo lam đột nhiên nổi giận, nóng nảy hét lên.

“Được rồi, Hoa Hoa muội muội” Rốt cuộc cũng làm cô nương áo lam chú ý sang chuyện khác , buồn phiền trong lòng nàng vơi đi không ít.

Lúc này cô bé đã ăn xong miếng bánh , chạy lại kêu “Hoa..Hoa hoa..”

“Người chán sống rồi sao!” cô nương áo lam nổi điên lên, định đánh cô bé một cái.

Thế nhưng cô bé sớm có chuẩn bị, ngay tức khắc chui đầu vào lòng Nam Cung Xuân Yển, thân hình nhỏ nhỏ giả vờ run rẩy, kêu lên “Dì, sợ quá! Mẹ, hung bạo!”

“Tiểu nha đầu kia, không được giả vờ, trở về đây cho ta!” cô nương áo lam nhanh chóng tóm con bé trở lại, giận dữ hét “Còn lần nữa đổ thêm dầu vào lửa , có tin ta cho cái móng ngươi nở hoa?” Đầu không lại tỷ, nhưng không tin ngay cả tiểu nha đầu này ta đối phó không được! Cô nương áo lam tự nhủ.

Nghe giọng nói đã chuyển biến nguy hiểm, cô bé lập tức thay đổi thái độ, nắm vạt áo mẫu thân. Đôi mắt to tròn ngấn nước, khuôn mặt đáng yêu cạ cạ lên cổ nàng, sau đó ngẩng mặt lên nói “Mẹ, Phù nhi ngoan, nghe lời!”

“Bây giờ mới biết sai” cô nương áo lam nguôi giận, ôm chặt cô bé vào lòng, điên cuồng chọc lét, “Tiểu yêu tinh này, sớm muộn có một ngày ta giết ngươi!”

Cô bé bị mẹ trừng phạt, cười khanh khách không ngừng.

18. Q.2 - Chương 10: Trêu

Edit: Eirlys

Nhìn một màn tình cảm thắm thiết trước mắt, Nam Cung Xuân Yển bỗng thấy tủi thân.

Thích ..thật.. Ôi...Nàng cũng muốn sinh em bé !

Nhưng mà ...với thân phận hiện tại, chắc chỉ có nam nhân không muốn sống nữa mới dám chạm vào nàng!

Bất mãn trong lòng lập tức chuyển thành lời, nàng hờn tủi nói “Xuân Xoa muối muối, hai mẹ con các người không nên hợp lại trêu chọc người cô đơn như ta có được không?”

Cùng nữ nhi chơi đùa đủ rồi, cô nương áo lam để con bé ở ghế bên cạnh, đem đĩa điểm tâm để trước mặt nàng, dặn dò phải ngoan ngoãn, sau đó nhìn sang tỷ tỷ của mình, mỉm cười nói “Xuân Yển, tỷ còn gì không hài lòng đây? Theo lý mà nói, tỷ có đến mười sáu người con trai, con gái thì gả đi khắp nam bắc, cháu chắt ở khắp nơi, tới chỗ nào cũng có người đuổi theo tỷ gọi hoàng tổ mẫu. Con cháu của tỷ nhiều như vậy , còn đồ kị với ta làm gì?”

“Tất cả đều là con cháu của lão đầu kia, cùng ta không có quan hệ gì!” Về mặt nàng giận dữ, vội vàng rũ bỏ mối quan hệ với những người đó, giống như vứt đi bã kẹo cao su trên tay.

Cô nương áo lam nhún vai, vẻ mặt như nói là không thể “Nhưng bất kể thế nào, dựa theo vai vế mà nói, tỷ chính là trưởng bối của bọn họ”

“Đúng vậy, vài đứa cháu so với trưởng bối này còn lớn hơn vài tuổi” Nam Cung Xuân Yển tự giấu bản thân, nở một nụ cười cay đắng.

Cô nương áo lam biết mình đã chọc tới vết thương lòng của nàng, liền nhanh chóng nói sang chuyện khác “Nhưng mà không sao! chờ hôn đả nhỏ cùng một trong bốn người vợ của hấn tạo ra em bé thành công, tỷ có thể giải phóng”

Dừng một chút, nàng lại nói tiếp “Nhân tiện hỏi một câu, bao lâu nữa thân thể hấn mới khôi phục bình thường?”

“Thái y nói, khoảng nửa tháng” Nam Cung Xuân Yển gục ở trên bàn, ủ rũ đáp.

“Nửa tháng à!” Cô nương áo lam chau mày suy nghĩ một lát, sau đó nói “Cũng không phải quá lâu, nhẫn nại một chút sẽ qua mau thôi”

“Đúng vậy, cũng chỉ có thể an ủi bản thân như thế” Nam Cung Xuân Yển chu đôi môi đỏ mọng, buồn bã thêm vào.

Tâm tình chán nản, nàng xoay đầu về phía cô bé đang vui đùa ăn điểm tâm, nói “Phù nhi, dì muốn ăn điểm tâm của người “

“Hà?” cô bé ngẩng đầu nhìn nàng một cái, vội vàng đem miếng bánh đang cầm nhét vào trong miệng, sau đó lấy hai tay nhỏ bé khấn trương che cái đĩa, ngọng nghịu nói “Đã hết , ăn xong rồi”

“Vậy ư?” Nam Cung Xuân Yển mếu máo, bày ra một vẻ mặt thảm thương, làm như sắp khóc nói “Dì hôm nay thật đau lòng! Nếu không ăn được điểm tâm, dì sẽ càng đau lòng hơn!”

“Có...có thật không?” khuôn mặt nhỏ nhắn khấn trương, đôi mắt to tròn nhìn nàng chăm chú.

“Ừ ” Nam Cung Xuân Yển gật đầu lia lịa, để tăng thêm độ tin cậy, khéo mắt nàng ứa ra hai giọt nước mắt. Dựa vào tài năng trời cho, kĩ thuật diễn xuất của nàng luyện tập ngày càng lão luyện , nhỏ ra vài giọt nước mắt chỉ là chuyện nhỏ.

“Vậy ..được rồi!” Cô bé thấy thế, đành nhượng bộ. Bịn rịn đẩy đĩa điểm tâm đến trước mặt Nam Cung Xuân Yển, quay mặt chỗ khác, đau lòng nói: “Dì ăn đi, Phù nhi no rồi”

“Phù nhi thật hiểu chuyện!” Nam Cung Xuân Yến sờ sờ đầu cô bé, trong bụng tự tán dương diễn xuất của bản thân, sau đó vươn tay cầm lên một miếng bánh bỏ vào trong miệng, ra sức nghiền ngẫm thật lâu, lại quan sát phản ứng của cô bé, khoa trương kêu lên “Woa, Thật là ngon!”

Cô bé rất cục nạnh không được cảm dỗ, quay đầu lại nhìn, nuốt nuốt nước dãi, ánh mắt nhìn chăm chú cái đĩa.

Chú thích:

- (1) Hồ tiên thang: thuốc tráng dương !!
- (2) Lâm uyển : nơi săn bắn của hoàng thất.
- (3) Mai hoa lộc: con hươu sao.

19. Q.2 - Chương 11: Quà Tặng

Edit: Eirllys

Điểm tâm với đi một miếng, lại một miếng.

Mắt cô bé ngày càng đỏ, nước mắt từ từ chảy xuống...Ôi... ôi, điểm tâm, nàng còn ăn chưa đủ mà!

Đang diễn hăng say, một bàn tay không chút lưu tình đánh lên vai Nam Cung Xuân Yến một cái, tiếng nói không được vui vẻ của cô nương áo lam cất lên “Này, Tiểu Yến, tỳ mau dừng lại, nữ nhi của ta chỉ cho tỳ mượn năm phút thôi “

Nếu người làm mẹ đã lên tiếng, cũng không nên trêu tiếp, Nam Cung Xuân Yến vội đem cái đĩa trả lại cho cô bé, cười nói :”Cảm ơn Phù nhi, ăn được điểm tâm, di thật vui vẻ! Coi như cảm ơn, di cho Phù nhi Chuối hương châu !

Vừa nói, giống như làm ảo thuật, nàng từ cổ tay lấy ra một chuối hương châu màu vàng nhạt, đeo vào tay cô bé.

Điểm tâm được trả về, còn thêm một chuối hạt châu, cô bé đưa lên mũi ngửi ngửi, lập tức nín khóc, mỉm cười vui vẻ nói “Thơm, thơm quá! Cảm ơn di!”

“Phù nhi thích không? ” Nam Cung Xuân Yến hỏi.

Cô bé gật đầu lia lịa “Thích!”

Nhìn chuối hương châu tỏa ra mùi thơm ngào ngạt, cô nương áo lam hồ hững hờ ” Là cống phẩm(1) phải không?”

“Đúng vậy!” Nam Cung Xuân Yến cười nói “Hoàng đế đại hôn, các nơi dâng lên cống phẩm nhiều đến nỗi quốc khố sắp chứa không hết. Trong lúc rảnh rỗi, ta đi xem một vòng, tình cờ nhìn thấy cái này, cảm thấy Phù nhi sẽ thích , liền mang tới. Nghe nói, hình như là làm ra từ cây trầm hương trăm năm tuổi, còn có mấy trăm vị cao tăng vì nó tụng kinh bốn mươi chín ngày, là vật quý giá để trừ tà bảo hộ bình an. Mấy thứ này ở tẩm cung của ta không biết có bao nhiêu, làm sao sử dụng hết được, để ở nơi đó cũng chờ sâu mọt cắn, không bằng lấy tặng Phù nhi”

Đúng là mượn gió bẻ măng , cô nương áo lam thầm nghĩ.

“Như vậy, kế hoạch của chúng ta vẫn tiến hành như cũ phải không?” Nhìn chuối hương châu quý giá, cô nương áo lam hỏi.

“Đương nhiên!” Nam Cung Xuân Yến đáp, liếc muội muội của mình, nói tiếp “Nếu không muội cho rằng hôm nay ta tới làm gì?”

Cô nương áo lam mặt không chút thay đổi, đáp “Than thở”

“Ta có thể kiểm nổi sao?” Nàng bất mãn nói “Muội không phải không biết, trong cung tấu chương xếp được thành núi, Hòn đá nhỏ đó còn thỉnh thoảng giả vờ ngắt xịu, luôn mượn cớ từ chối trách nhiệm, mỗi ngày việc nước việc nhà xoay ta giống như con quay, bận bịu đến thời gian ăn cơm cũng không có. Từ khi lão già đó chết, mọi việc đều đổ lên đầu ta, nhiều lúc ta bực đến muốn giết người ! Thật vất vả mới trốn ra đây được!”

“Quả là tội nghiệp cho thái hậu nương nương” cô nương áo lam hài hước nói . Dù gì nàng cũng cảm thấy bản thân hạnh phúc hơn nhiều.

“Cũng chỉ có muội thương cảm ta ” Nam Cung Xuân Yển thở dài, sau đó từ dưới bàn lấy ra một tay nải (2) bằng gấm, để lên trước mặt cô nương áo lam, ngả người ra ghế, nhắm mắt lại nói ” Không nói nhiều nữa , đồ giao uội, theo cách cũ

20. Q.2 - Chương 12: Chiến Lợi Phẩm

Edit: Eirlys

Cô nương áo lam đưa tay vừa tháo tay nải vừa hỏi : “Lần này là thứ tốt gì?”

“Hôm nay vội vã trốn ra, chỉ đem một hộp dạ minh châu và mũ phượng” Nam Cung Xuân Yển hồ hững nói, dường như việc này không liên quan đến nàng.

Tháo tay nải ra, cô nương áo lam cầm lên một cái hộp nhỏ thiết kế tinh xảo, mở nắp lấy ra một viên, mới vừa nhìn, liền kinh hãi kêu lên “Woa! Thật to, bóng loáng, hảo dạ minh châu! không có tí vết nào! Dù muội không thạo nhưng nhìn cũng biết một viên giá trị liên thành, vậy mà tỷ cầm cả hộp đến!” Nàng xem ra là có đèn hơn mười viên.

Nam Cung Xuân Yển bĩu môi, không hề sợ hãi “Đại hôn của hoàng đế, phiên bang tặng lễ vật nhiều không đếm xuể, ta chọn hồi lâu, chỉ có dạ minh châu và chuỗi hương châu là bình thường nhất trong đó!”

Cô nương áo lam le lưỡi, thở dài nói : “Hoàng thất đúng là quá xa xỉ “

Nàng tiếp tục lấy đồ trong tay nải ra , lần này đến mũ phượng, làm bằng vàng ròng, phía trên đầu phượng nạm đủ các loại trân châu và đá quý, chiếu sáng lấp lánh. Lần này ngay cả tiếng thở dài nàng đều phát không ra.

“Mũ phượng này...là hoàng thất ngự dụng(3) phải không?” Nàng lẩm bẩm “Vật quý giá như thế, người bình thường làm sao có! Tỷ đưa ta cái này, làm sao ta dám đem bán đây ?”

Nam Cung Xuân Yển khinh khỉnh đáp “Ta không bảo muội để vậy mà đem bán!”

“Thế thì..”

“Tháo ra! ” Nàng mở mắt , nhìn cô nương áo lam, nói như ra lệnh ” Chúng ta gỡ hết trân châu xuống, sau đó cắt rời ra, thế thì chẳng có việc gì, không phải sao ?”

“Nhưng mà sẽ tổn thất rất nhiều tiền!” Cô nương áo lam không nỡ, trách móc “Tỷ thật lãng phí”

Nam Cung Xuân Yển cười khẩy, hỏi vặn lại “Vậy muội cho rằng ta nên để lại cho hoàng hậu sau này sử dụng ư?”

Cô nương áo lam vội vã lắc đầu”Không được, như thế càng phí phạm”

Nam Cung Xuân Yển cười nhẹ, không nói.

Giao xong đồ, nàng đứng lên, ôm cô bé, hôn một cái, nói “Đồ đã đưa uội, ta phải về”

“Về gấp vậy, ở lại thêm chút nữa đi” Cô nương áo lam luyến tiếc “Chúng ta mấy tháng mới gặp mặt một lần, mới ngồi không bao lâu tỷ lại muốn về”

“Ta cũng không có cách nào khác” Nam Cung Xuân yển quay đầu lại, bất đắc dĩ nói “Hoàng thượng đại hôn, tuy nói bãi triều ba ngày, nhưng mà tấu chương giống như bông tuyết mỗi ngày tích tụ lại ,hôm nào không xử lý xong thì ta sẽ bị núi tấu chương đè chết! Cái tên kia bây giờ nằm ở trên giường giả bệnh, hết thấy mọi việc ta chỉ có thể tự xử lý. Hơn nữa, chỉ sợ không có ta, trong cung lại có chuyện đau đầu xảy ra”

“Trong hoàng cung, ai dám làm xằng làm bậy?” Cô nương áo lam lặc quan.

Nam Cung Xuân Yển chậm rãi lắc đầu, nhắc nhở nàng “Đừng quên, tiểu tử kia vừa cưới bốn người vợ. Nhiều phụ nữ ở chung một chỗ hay xảy ra chuyện thị phi. Với lại, muội quên lai lịch của bọn họ rồi sao?”

“À há!” nghe nàng nói rõ ràng , cô nương áo lam lập tức hiểu ra.

“Nói như vậy, hậu cung ba năm yên lặng, nên muốn náo nhiệt lên?” nàng cười xấu xa hỏi.

“Đúng vậy, chỉ sợ lại có một hồi gà bay chó sủa (4)” Nam Cung Xuân Yển nửa cười nửa mỉa “Từ bây giờ , ta chắc chắn sẽ không được yên”

“Chúc tỷ may mắn nhé!” Cô nương áo lam thân mật vỗ vỗ vai , động viên nàng.

Nam Cung Xuân Yển cười khổ”Chỉ mong được vậy”

“Nhưng mà, muội thật muốn xem cung đấu(5) trong truyền thuyết là như thế nào?” Cô nương áo lam ôm con gái, phấn khởi nói ” Xem nhiều tiểu thuyết, phim như thế, không biết có giống như vậy không?”

“Vậy có muốn ta uội một danh phận, sau đó triệu vào cung ?” Nam Cung Xuân Yển hỏi.

“Thôi đi!” cô nương áo lam xua xua tay “Muội chỉ muốn làm người đứng xem kịch vui cho thỏa lòng hiếu kì thôi. Còn làm người trong cuộc thì...xin miễn cho kẻ bất tài!”

“Ta cũng biết muội sẽ nói vậy mà!” Nam cung Xuân Yển cười nói “Đến lúc thích hợp ta sẽ an bài , triệu muội vào cung, xem cho thỏa nguyện! Để tránh muội sau này oán trách, xuyên qua đến đây, ở trong kinh thành bốn năm mà cũng chưa một lần tham quan hoàng cung!”

“Có thật không, thật tốt quá!” Cô nương áo lam ánh mắt sáng ngời, hưng phấn hỏi.

21. Q.2 - Chương 13: Tân Đế

Edit: Eirlys

Gió nhẹ thổi qua, màn che trước giường vén lên một góc, làm ánh lên một mảng màu vàng rực rỡ. Trên giường, một nam nhân tướng mạo anh tuấn đang nằm, hai mắt khép hờ, giống như đang ngủ . Nhưng mà, sắc mặt hơi nhợt nhạt và đôi mày chau lại cho thấy hẳn không có ngủ ngon.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng di chuyển đến trước giường, tiểu thái giám thấp giọng nói “Hoàng thượng, Lý đại nhân tới”

Trên giường, nam nhân chậm rãi mở mắt, đôi mắt của hắn sâu thẳm như bầu trời đêm, lạnh lùng không thấy đáy. Bị ánh sáng chiếu vào, càng hiện rõ khí chất kiêu ngạo cùng cao quý, làm cho người khác không dám nhìn thẳng . Sau đó, môi hắn hơi nhếch lên , trầm giọng hỏi. “Lý đại nhân, Tì Thần sao?”

“Bẩm hoàng thượng, đúng vậy” Tiểu thái giám trả lời.

Hai tia sáng chợt lóe lên trong mắt, vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt tuấn tú bỗng chốc bị tan đi.

“Mau truyền!” Hắn lớn tiếng nói, vừa nói vừa từ trên giường ngồi dậy.

Tiểu thái giám nhận lệnh đi ra ngoài, vài cung nữ tiến lên hầu hạ hắn rửa mặt, thay y phục.

Chốc lát sau, liền thấy một người nam tử tuấn nhã mặc cẩm bào (6) màu lam đậm bước qua ngưỡng cửa đi đến.

Đi tới trước mặt Phượng Dật, còn cách vài bước , hắn cúi đầu cung kính nói “Vi thần tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Miễn lễ” Phượng Dật mỉm cười nhìn hắn, thản nhiên nói.

“Tạ ơn hoàng thượng”

Hành lễ xong, Phượng Dật liền hướng người hầu phát tay “Các người đều lui ra! Trẫm cùng Lý đại nhân nói chuyện, không ai được quấy rầy.”

“Vâng” thái giám, cung nữ nghe lệnh lui ra.

Kéo Lý Ti Thần đến bên ghế ngồi xuống, Phượng Dật có chút mừng rỡ hỏi” Sao hôm nay sáng sớm lại tới đây? Có việc gì quan trọng sao?”

“Phượng Tường vương triều, tân đế của chúng ta đại hôn, đây không phải việc quan trọng sao? Người biết không, hôm qua phụ thân nước mắt giàn giụa, một đêm không ngủ!”

Lý Ti Thần nhìn hắn, nửa đùa nửa thật “Vi thần lần này đến đây, là để chúc mừng hoàng thượng năm mới hạnh phúc!”

“Năm mới hạnh phúc?” Vui vẻ trên mặt hắn bay đi, khóe miệng giật nhẹ, nở ra một nụ cười lạnh.

Nói đúng ra, là buồn bực mới phải!

“Sao thế?” Vì sao nhìn hoàng thượng không được mãn nguyện, chẳng lẽ tối hôm qua bốn vị tân nương hầu hạ ngài không vừa lòng? ” Thấy sắc mặt hắn không tốt, Lý Ti Thần nhân cơ hội trêu chọc.

Phượng Dật lại cười lạnh, không nói một từ.

Nhìn vẻ mặt của hắn, Lý Ti Thần càng vui vẻ nói.” Như thế nào vừa lấy vợ liền quên ngay bằng hữu ? Ngay cả ta đã cùng người lớn lên cũng là bạn đồng học cũng đối xử thế sao?”

“Thế nào à..” Phượng Dật há miệng, đang muốn giải thích, liền nghe bức rèm châu vang lên tiếng động, một cung nữ xinh đẹp mang theo khay trà, đi vào bên trong.

Hai tách trà thơm nóng hổi đặt lên bàn, để ở trước mặt bọn họ, tiểu cung nữ nhìn Lý Ti Thần dò xét, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, nói ” Mời Lý đại nhân uống trà”

Lý Ti Thần nở một nụ cười thật tươi, từ tốn nói “Đa tạ”

Nhìn khuôn mặt hồng hồng của nàng trong nháy mắt nhuộm thành đỏ, lại nổi lên ý xấu, hắn nâng tách trà lên, nhẹ nhàng uống một hơi, sau đó nhắm mắt thở dài nói :” Thật thơm quá! không hổ là do mỹ nhân chưng tới, so với bất cứ loại trà nào ta đã uống qua đều ngon hơn gấp mấy lần”

“Nô tỳ...nô tỳ xin cáo lui” khuôn mặt tiểu cung nữ ửng đỏ như lửa, tay mang khay trà, chạy như bay ra khỏi điện , trên đường nhiều lần đụng phải cột cũng không thấy đau.

Nhìn theo tiểu cung nữ chạy đi, Lý Ti Thần lấy khuỷa tay thụi vào người Phượng Dật, cho hắn một cái nháy mắt ,cũng chẳng thèm thu hồi vẻ gian xảo trên mặt, cười nói “Lại thay đổi phải không?”

Phượng Dật không rõ nên hỏi lại “Cái gì lại thay đổi?”

“Cung nữ trong cung của người!” Lý Ti Thần dùng vẻ mặt ‘ Người biết rõ còn hỏi’ sau đó nói tiếp “Theo ta quan sát ba năm nay, cung nữ trong cung người cứ hai tháng lại thay đổi, hơn nữa còn là mấy tiểu cô nương yêu kiều , xinh đẹp, như nụ hoa mới nở. Thấy vậy trong lòng ta ngứa ngáy khó chịu, thật hận không thể thay người đi hái!”

Hắn vươn nắm tay nhẹ nhàng nện lên lưng Phượng Dật một cái, mang chút ghen ghét nói “Hoàng thượng, người thật có phúc”

“Nếu thích, người chọn mấy người vừa mắt, trẫm ban cho người làm thiếp” Phượng Dật cười lạnh nói.

“Đừng, Người đừng làm như vậy” Lý Ti Thần vội lắc đầu cự tuyệt “Nhiều nữ nhân như vậy, không ép ta đến kiệt sức mới lạ! Với lại, nếu lão đầu nhà ta biết, coi như ta không bị mỹ nhân làm mê muội, cũng khổ vì phụ thân. Chắc chắn cứ một ngày ba bữa cơm, ông ấy sẽ dùng công phu giáo huấn ta!”

“Quả vậy, trong các quan lại, Lý Thái Phó có tiếng là nghiêm nghị” Phượng Dật cười nói, nghe Lý Ti Thần ồn ào một hồi. Tâm tình của hắn tốt lên không ít.

Chú thích:

- (1) Cống phẩm : vật dâng lên cho vua chúa.
- (2) Tay nải : đồ vật được bọc trong một tấm vải.
- (3) Ngự dụng: những vật được vua, hoàng hậu sử dụng
- (4) Cung đấu: tranh giành quyền lực trong hậu cung
- (5) Gà bay chó sủa :tình cảnh hỗn loạn
- (6) Cẩm bào: y phục bằng gấm

22. Q.2 - Chương 14: Phần Nộ

Edit: Eirlys

“Đúng rồi” dường như nhớ ra điều gì, Phượng Dật nhìn về phía Lý Ti Thần, thắc mắc hỏi “Trẫm nhớ, qua mấy tháng nữa là tổ chức khoa cử. Thời gian khẩn trương như vậy, người không ở nhà đọc sách, lại xông vào cung làm gì, không sợ Lý thái phó (1) biết sẽ phạt người sao?”

“Ông ấy sẽ không làm thế” Lý Ti Thần tự tin trả lời.

“Sao?” Câu nói này của hắn làm Phượng Dật thấy tò mò “Tại sao thế?”

Lý Ti Thần cười thần bí, vươn ngón trỏ chỉ lên trời bảo “Ý chỉ của thái hậu, thử hỏi ai dám cãi lời?”

Phượng Dật cau mày “Ý chỉ ??”

“Đúng vậy” Lý Ti Thần cầm chén trà lên, uống một ngụm to, sau đó nói tiếp “ Sáng sớm hôm nay, vừa mới dùng cơm xong, ta đang chuẩn bị vào thư phòng, làm bộ cho lão đầu kia xem, liền có thái giám thận cận bên cạnh thái hậu – Tiểu Hi tử đến thông báo, nói là thân thể của hoàng thượng không khỏe, mời ta đến đây nói chuyện phiếm với người giải sầu”

“Thì ra là thế” Phượng Dật lẩm bẩm nói, nụ cười trên mặt biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Mỗi lần, chỉ cần có liên quan đến người đàn bà kia, cho dù chỉ là có người buột miệng nhắc đến, tâm trạng của hắn sẽ trở nên xấu đi.

“Làm sao thế? Người không thích ta tới sao?” Lý Ti Thần cười hỏi. Hắn đương nhiên biết bản thân đang bức mình vì chuyện gì. Chỉ là, nhìn Phượng Dật bài xích Hoàng thái hậu như thế, hắn có thể hiểu được, nhưng khó có thể đồng tình

Theo hắn thấy, bản chất của thái hậu nương nương cũng không phải quá xấu.

“Đương nhiên không phải” sắc mặt hắn bình tĩnh, năm ngón tay mảnh khảnh nắm chặt ngọc bội (2). Bàn tay vốn không có bao nhiêu huyết sắc, lại càng nổi rõ gân xanh.

“Nói như vậy, là có liên quan đến thái hậu...” Lý Ti Thần lơ đãng nói, làm như chỉ vô ý chọc tới vết thương của hắn.

“Đừng ở trước mặt trẫm nhắc đến yêu nữ kia!” Giống như trước kia, Phượng Dật đột nhiên đứng lên, thô bạo cắt ngang lời của hắn, khuôn mặt tuấn tú bỗng lạnh như băng.

“Nàng tưởng rằng chỉ như vậy thì có thể lấy lòng trăm sao? Nằm mơ!” Ném ngọc bôi lên bàn, hấn oán hận nói.

Đối với vẻ mặt này của hấn, Lý Ti Thần đã nhìn quen, hấn bĩu môi, cũng đứng lên cười nói: “Nhìn dáng vẻ của ngươi, có phải là dục vọng không vừa lòng, muốn đem tinh lực còn thừa nguyên rửa thái hậu ư?”

“Không đúng nha!” Suy nghĩ một lát, hấn thắc mắc hỏi “Ta nhớ, ngày hôm qua ngươi nạp một hơi bốn người phi tử! Chẳng lẽ bốn nữ nhân còn không đủ thỏa mãn ngươi sao?”

Phượng Dật nghiêm mặt, không nói.

Lý Ti Thần lại gần hấn, bắt đầu xem xét, quan sát tỉ mỉ một hồi sắc mặt của hấn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười như hiểu rõ ” Chắc chắn, ta đoán ngươi không phải không thỏa mãn, mà là phóng túng quá độ phải không? Nhìn ngươi xem, uể oải tiêu tụy, vẻ mặt xơ xác, thần sắc ủ rũ, từ khi ta tới đến bây giờ, dáng vẻ luôn mệt mỏi, cái này không phải chứng cứ một đêm buông thả thì là gì? Như vậy bốn nữ nhân đã làm ngươi kiệt sức phải không? Cho nên, ngươi oán hận thái hậu, hận nàng tìm bốn người yêu tinh hút hết sinh khí của ngươi?

“Ngươi là cố tình chọc tức ta phải không?” Phượng Dật hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn hấn.

Việc đêm qua là trong lòng hấn tăng thêm một nỗi hận.

Nam Cung Xuân Yến! Hấn thề dưới đáy lòng, sớm muộn có một ngày, trăm nhất định sẽ trả lại gấp mấy lần, làm cho ngươi còn thảm hại hơn trăm!

Chú thích:

(1) Thái phó: chức quan thuộc hàng tam phẩm, dưới thái sư và trên thái bảo .

(2) Ngọc bôi: chén hoặc ly làm bằng ngọc

23. Q.2 - Chương 15: Trút Giận

Edit: Eirlys

Chọc tức? Lý Ti Thần ngỡ ngàng. Hấn nói ta có ý định trêu chọc sa? Lần này không có đâu nhé!

Chuyện hơi khác thường! Lập tức, hấn nhận thấy không ổn.

Tại sao thế? Chẳng lẽ ta nói sai rồi? Hấn tự nhủ, sau đó lại quan sát cẩn thận vẻ mặt Phượng Dật một hồi, lập tức tìm ra manh mối.

Trước mắt, khuôn mặt tuần tú này so với lúc trước có hơi nhợt nhạt, đôi mắt có thần cũng trũng sâu vào, giống như là rất mệt nhọc. Nhưng mà, xem ra hoàn toàn không giống với nam tử một đêm tham hoan, nếu vậy thì phải hết sức thỏa mãn, thân thể mặc dù mệt mỏi nhưng trong lòng tràn đầy kiêu ngạo cùng hưng phấn.

Phượng Dật hiện tại, giống như một người bệnh vừa mới khỏi, thoát nhìn hơi suy yếu. Làm hấn chợt nhớ lại ba năm trước đây.

“Rốt cục xảy ra chuyện gì?” Hấn thận trọng hỏi.

“Không có gì” Phượng Dật liếc mắt nhìn hấn, thản nhiên nói ” Chỉ là mất máu quá nhiều mà thôi”

“Mất...mất máu quá nhiều?” Lý Ti Thần không thể tin nổi, khẽ hỏi “Vậy là có chuyện gì? Tại sao ngươi mất máu quá nhiều? Ai làm..?”

Mi mắt của hấn rũ xuống, nắm tay siết chặt, chẳng hề trả lời Lý Ti Thần, mà chỉ nghiêng răng, gầm nhẹ “Nam – Cung – Xuân -Yến! Yêu nữ đó, sớm muộn có một ngày trăm sẽ thu phục ả!”

Nam Cung Xuân Yến? Tên nghe thật quen tai!

Lý Ti Thần gãi gãi đầu, suy nghĩ một lát, lập tức đoán ra đáp án—Nam Cung Xuân Yến, không phải là Phượng Tường (1) vương triều – hiện nay đang nắm quyền – Nam Cung thái hậu ư? Chuyện đó bất kỳ người nào cũng biết. Hầu như mỗi lần gặp mặt, hắn đều nghe Phượng Dật mắng không dưới năm lần.

“Việc này sao lại liên quan đến thái hậu?” Để biết được sự thật, hắn không ngại trơ trên hỏi.

Phượng dật lại hừ lạnh một tiếng, bởi vì tức giận mà suýt cắn phải lưỡi “Yêu nữ kia, ả nhất định không muốn cho trẫm sống yên ổn!” Nhớ lại chuyện đêm qua, phần nộ mới lắng xuống một chút lại bắt đầu dâng lên.

“Xin hỏi một câu, thái hậu đã làm gì mà người lại tức giận?” Lý Ti Thần truy hỏi tới cùng.

“À ta...” hắn thở chậm lại, mặt lộ vẻ khó khăn.

“Như thế nào?” Lý Ti Thần khấn trương.

Hít sâu một hơi, Phượng Dật ngẩng cao đầu lạnh lùng nói :”Đêm qua, ả sai người bỏ lộc huyết vào rượu của trẫm”

“Lộc huyết?” Lý Ti Thần ngẩn ra, sau đó ánh mắt sáng lên, vỗ đùi cười to “Thứ tốt nha! Xem ra thái hậu nương nương cũng lo lắng sức lực người có hạn, sợ người lạnh nhạt với mấy vị tân nương, mới ra hạ sách này, muốn giúp người tăng cường sức khỏe. Xem ra, vì huyết mạch của Phượng Tường vương triều, thái hậu nương nương đúng là suy nghĩ chu đáo!”

“Suy nghĩ chu đáo? Trẫm thấy là vắt óc tìm kế mới đúng!” Phượng Dật cười nhạt, từng đợt khí lạnh từ khắp người hắn tỏa ra, làm cho người bên cạnh không khỏi sởn gai ốc.

Lý Ti Thần xoa xoa tay, nửa đùa nửa thật thanh minh cho Nam Cung Xuân Yến ” Hoàng thượng, người đừng cực đoan như thế! Thái hậu nương nương cố tình tẩm bổ cho người, người cần phải cảm kích ngàn lần mới đúng!”

“Tẩm bổ?” Phượng dật cười khẩy, sắc mặt tái xanh.

“Thế nhưng, chẳng lẽ ả không biết, trẫm bệnh nặng mới khỏi, thân thể hư nhược, đại bổ trái lại tổn thương thân thể sao?” Hắn nhả ra từng tiếng.

Lý Ti Thần gật đầu tán thành” Cũng đúng”, sau đó im lặng.

Qua vài giây, hắn bỗng nhiên thốt lên “Cái gì, tổn thương! Thương thế của người ra sao? Cho ta xem, mau cho ta xem!” ,hắn vội vàng chạy lại bên Phượng Dật sờ loạn.

Phượng Dật chán ghét đẩy hắn ra , lãnh đạm nói “Không có việc gì, chỉ là khí huyết dâng lên, chảy máu mũi một canh giờ thôi. Uống thuốc, nghỉ ngơi một đêm , đã không có việc gì.”

24. Q.2 - Chương 16: Tâm Kế

Edit: Eirllys

“Một...một canh giờ?” Lý Ti Thần kinh ngạc. Trong lòng thầm tính toán trong một canh giờ qua hai lỗ mũi có thể chảy ra bao nhiêu máu.

Khó có thể ước lượng được, nhưng mà, khẳng định là không ít! Khó trách hôm nay nhìn hoàng thượng suy yếu như vậy!

Liếc nhìn Phượng Dật, hắn thận trọng hỏi ” Vậy động phòng chẳng phải là...?”

Dùng lỗ mũi bởi vì bị nhét bông quá lâu mà đau buốt thở ra một hơi, Phượng Dật càng tức giận gằn giọng nói:” Bởi vì tác dụng của lộc huyết quá mạnh, trẫm vừa bước vào tân phòng liền chảy máu mũi, chảy không

ngừng được. Thái y đã dùng mọi cách, cuối cùng bởi vì trẫm mất máu quá nhiều nên bất tỉnh, lại phải đợi nửa canh giờ sau máu mới ngừng chảy. Người nói xem một người hôn mê từ giờ Hợi (2) tối hôm qua đến giờ Thìn(3) sáng nay mới tỉnh lại, còn có thể động phòng sao!”

Lý Ti Thần im lặng một lát, sau đó mở miệng “Lần này quả thật là thái hậu không đúng” hần thật lòng nói. Thảo nào sáng sớm gọi hần đến đây, xem hần như con cừu con đem tế thần!

“Nói như vậy bốn vị tân nương, một người người cũng không chạm đến?” Qua hồi lâu, cảm thấy bầu không khí dè dặt một chút, Lý Ti Thần lại hỏi.

Nói một hồi, miệng đều khô, Phượng Dật cầm lấy chén trà của Lý Ti Thần uống một hơi, sau đó mới lạnh lùng đáp “Đúng vậy”

Hai khóe miệng của Lý Ti Thần xéch xuống.

Hoàng thượng thật đáng thương! Đêm động phòng hoa chúc, trước mặt là bốn vị tân nương xinh đẹp, quyến rũ, vậy mà một người cũng không thể chạm tới, chỉ có thể trơ mắt nhìn, còn bị chảy máu mũi không ngừng lại được, thật đúng là thống khổ!

“Lão đầu nhà ta mà biết, chắc chắn khóc đến chết đi sống lại” hần lẩm bẩm.

“Người không nói cho ông ấy chẳng phải là được rồi sao?” Vừa trút giận xong, trong lòng Phượng Dật sáng khoái lên rất nhiều. Cười nhẹ một cái, hần ung dung nói” Nhưng mà, yêu nữ đó làm như vậy, ngược lại xem như giúp trẫm”

“Giúp?” Lý Ti Thần không hiểu “Tại sao lại nói thế?”

Phượng Dật đi trở lại chỗ ngồi, thông thả nói “Nói cách khác, cho dù yêu nữ không bỏ lọc huyết vào rượu, trẫm cũng sẽ nghĩ cách tránh được lần này, việc làm của ả, vô tình lại giúp trẫm” Có điều cách làm và động cơ khiến hần rất tức giận.

Quay đầu lại, thấy bạn thân vẻ mặt ngớ ra, hần tiếp tục giải thích” Nói thật, bốn nữ nhân đó, một người trẫm cũng không có ý định chạm đến.”

“Tại sao?” Lý Ti Thần lớn tiếng kêu lên “Nên biết rằng, bốn vị phi tử đều xuất thân từ các gia tộc quan trọng. Lấy các nàng, sẽ được các gia tộc đó ủng hộ, từ nay về sau có thể đảm bảo đất nước thái bình, dân chúng yên ổn. Việc có liên quan đến yên ổn của quốc gia, người không nên làm theo ý thích của bản thân”

“Vậy phải xem trẫm có cái phúc đó không!” Phượng Dật cũng to tiếng, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng “Yêu nữ kia tưởng rằng trẫm không biết âm mưu của ả sao! Trẫm đã trưởng thành, thân thể ngày càng bình phục, sắp không chế không được, ả liền nạp phi cho trẫm, đợi trẫm có nhi tử, ả sẽ diệt trừ trẫm, đưa tiểu hoàng tử lên làm hoàng đế để dễ dàng thao túng, từ từ biến đất nước thành thiên hạ của nhà Nam Cung! Cứ mỗi hai tháng đều thay cung nữ ở tẩm cung của trẫm, không phải ả mong muốn trẫm vừa ý vài người, lắm hạnh bọn họ, nhanh chóng sinh ra hoàng tử để ả có thể thực hiện được âm mưu sao?”

“Nhưng mà” hần siết chặt nắm tay, hai mắt nhìn ra bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, kiên quyết nói “Chỉ cần một ngày trẫm còn ngồi trên ngai vàng, âm mưu của ả đừng hòng thực hiện được!”

Những lời vừa nghehình như có chút quá đáng! Lý Ti thần thầm nghĩ. Theo hần thấy, thái hậu nương nương dường như không có xảo quyết như Phượng Dật nói. Dù sao cũng chỉ là một cô nương mười mấy tuổi, có thể có tâm kế lợi hại đến thế sao? Nhưng mà những lời này hần tuyệt đối không dám nói cho Phượng Dật nghe.

Trước mặt hoàng đế lại nói tốt cho kẻ thù lớn nhất của hần ư ! Không dám! Lý Ti Thần vẫn chưa muốn chết!

Chú thích:

(1)Phượng Tường: phượng hoàng bay lượn

(2)Giờ Hợi : từ 9 – 11 giờ đêm

(3)Giờ Thìn: từ 7 – 9 giờ sáng

25. Q.2 - Chương 17: Uống Thuốc

Edit: Eirlys

Đang lúc hai người đều chìm trong suy nghĩ riêng thì bên tai truyền đến một hồi lách cách không dứt của tiếng châu ngọc va vào nhau.

Bức rèm châu lần nữa bị người vén lên, một cung nữ mặc y phục hồng nhạt, thắt lưng bằng gấm màu đỏ, khuôn mặt vui vẻ uyển chuyển đi vào phía trong điện.

Trên tay nàng còn bưng một cái khay sơn đỏ, ở trên bày một cái chén mạ vàng không ngừng phát ra mùi vị đặc biệt. Mùi vị đó hăng hăng, chỉ vừa ngửi được, mọi người cũng cảm thấy cổ họng bắt đầu khó chịu.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng” Nâng cái khay cao lên, cung nữ chậm rãi khụy chân xuống, nhẹ nhàng thì lễ, giọng nói êm dịu mê người, phong thái tao nhã vô cùng.

Không hổ danh là cung nữ đặc ý nhất bên cạnh yêu nữ kia, từng hành động đoan trang thanh nhã, rất có quy tắc, mà lại toát ra khí chất mê người, so sánh nhiều cung phi còn xinh đẹp quyền rũ hơn. Đây là gần mực thì đen sao? Phượng Dật trong lòng cười lạnh. Quả là, cùng chung một chỗ với yêu nữ kia, cũng không có gì tốt!

Cổ ý cho nàng quỳ lâu một chút, đến lúc thấy tay ngọc bưng khay bắt đầu run run, hần mới giơ tay lên nói “Miễn lễ, bình thân”

“Tạ ơn hoàng thượng” Cung nữ chậm rãi đứng dậy, vẻ đoan trang thanh nhã vẫn như cũ, nàng nhẹ nhàng mỉm cười, từ tốn đi lại trước mặt Phượng Dật, mang cái bát đưa tới trước mũi hần, khom người nói ” Hoàng thượng, đã đến giờ uống thuốc”

Mùi thuốc nồng nặc xộc vào mũi, Phượng Dật bất giác ày, ngửa người ra sau.

“Cứ để đây, trẫm đợi thuốc nguội bớt sẽ uống” Hần chỉ tay lên bàn bên cạnh, miễn cưỡng nói .

Cung nữ lắc đầu, giơ chén thuốc cao lên , kiên định nói “Bẩm hoàng thượng, thái hậu đã căn dặn, nô tỳ phải tận mắt nhìn thấy hoàng thượng uống xong mới có thể rời đi”

Phượng Dật – nét mặt đanh lại, miễn cưỡng đưa tay tiếp nhận chén thuốc , ánh mắt do dự, nhìn cái chén đen như mực một lát, cuối cùng giống như hạ quyết tâm, hần nhắm mắt lại, nín thở đem cái bát đen tuyền trút vào trong miệng, sau đó ném chén không lên bàn trước mặt cung nữ, hung hăng trợn mắt nhìn nàng, ánh mắt như nói – uống xong rồi, người có thể đi được chưa?

Cung nữ lại lắc đầu, trên mặt bày ra một nụ cười trước sau như một, từ tốn nói

“Bẩm hoàng thượng, thái hậu nương nương còn nói, xin ngài phải nuốt hết thuốc xuống mới được. Phải biết rằng, mỗi vị thuốc đều do người khác vất vả trồng nên, lại do thái y tốn bao tâm sức mà chế ra, dù là lãng phí một giọt, cũng là vô cùng có lỗi!”

Khóe môi Phượng Dật nhếch lên, siết chặt nắm tay đến nỗi các khớp xương đều hiện rõ, móng tay bấm vào thịt, giống như đang cố nén muốn bóp chết yêu nữ kia.

Một lát sau, hần ngửa đầu, nuốt hết thuốc trong miệng xuống, sau đó há miệng trợn trợn cho cung nữ xem, nghiêm mặt nói ” Trẫm đã uống xong, xin hỏi Lục Ngọc cô nương, mẫu hậu còn gì căn dặn không?”

“Đã hết. Hoàng thượng chịu hợp tác, thái hậu nương nương đương nhiên là cực kỳ hài lòng, không còn gì để nói” Cung nữ cúi đầu, dịu dàng nói. Vừa cúi đầu, liền có một tia vui vẻ ánh lên trong mắt nàng.

Thu hồi cái bát trên bàn, nàng cúi người nhẹ giọng nói “Nô tỳ xin cáo lui “. Nói xong liền bước nhanh rời đi.

Nếu không đi liền thì có lẽ đã không nhận được bởi nàng đang rất muốn cười to lên!

Thái hậu nương nương dĩ nhiên đoán được phản ứng của hoàng thượng không sai tí nào. Quá thần kỳ! Nàng càng thêm khâm phục người.

26. Q.2 - Chương 18: Đẳng

Edit: Eirlys

Cung nữ vừa mới bước một chân ra khỏi điện, Phượng Dật mới vừa rời vẻ mặt còn phần nộ, bất thành linh nhảy dựng lên, mặt mũi vắn vẹo, miệng há to, một tay nắm cổ, chạy tán loạn khắp phòng, khẩn trương kêu lên "Nước! Nước! Nước ở đâu? Trẫm muốn uống nước!"

Lý Ti Thần bị những hành động của hần làm cho kinh hãi, lập tức đi theo sau Phượng Dật, lo lắng hỏi "Hoàng thượng, làm sao vậy? Người sao thế?"

Chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của hần nhăn nhó, ngũ quan méo mó, khóe mắt thấp thoáng có nước mắt trào ra, bộ dạng rất khổ sở.

Có phải...là thái hậu hạ độc trong chén thuốc không? Lý Ti Thần thầm nghĩ. Nhưng mà không hợp lý! Cho dù có ý đồ mưu phản, có cần làm chuyện táo bạo như vậy không?

Sau khi chạy một vòng, Phượng Dật quay lại chỗ ngồi, cầm lên ngọc bôi bị hần ném lên bàn, đem chút nước còn sót lại rót vào trong miệng. Hần thống khổ khẽ nói "Đẳng...Thật đẳng! Thuốc này ..thật đẳng!"

Khuôn mặt của Lý Ti Thần giật giật, hần muốn thổ huyết hỏi "Hoàng thượng, chỉ vì thuốc rất đẳng thôi sao?"

Còn làm đến mức như vậy? Có cần khoa trương như thế không? Không phải chỉ là một chén thuốc thôi sao? Một đại nam nhân chỉ vì uống một chén thuốc đẳng mà kêu la thành như vậy, nói ra người khác không cười chết mới lạ!

Phượng Dật lườm hần một cái— người ném thử mới biết đẳng như thế nào! Miệng đều bị tê cứng, lưỡi hần bây giờ không nghe bản thân sai bảo, chỉ có thể dùng ánh mắt bảo Lý Ti Thần.

"Hoàng thượng.."

Cung nữ, thái giám ở ngoài điện nghe thấy tiếng kêu vội chạy vào đây, nhìn thấy hoàng đế không hề có hình tượng cũng không hề sợ hãi, vì đã thành thói quen.

Phượng Dật nắm một thái giám hỏi: "Mứt hoa quả đâu? Trà đâu? Có cái gì nhanh mang lên cho trẫm!"

Một cung nữ tiến lên, lúng túng cúi đầu nói "Bẩm hoàng thượng, sáng sớm hôm nay, thái hậu nói muốn ăn mứt hoa quả, sau đó mang đi toàn bộ mứt hoa quả ở Ngự Thiện phòng. Còn mứt mới mua, ít nhất cũng phải chờ qua Ngộ thiện (1) mới đưa vào cung!"

Yêu nữ! Lại là việc tốt ả làm ra! Phượng Dật cảm hận nghĩ, mối hận với Nam Cung Xuân Yến bất giác lại tăng thêm.

"Vậy trà thì sao? Không lẽ cũng bị thái hậu uống sạch?" Hần tức giận hỏi.

"Hoàng thượng, trà tới!" Lời còn chưa dứt, tiểu cung nữ vừa dâng trà lúc nãy, trên tay bưng một bình trà mới pha chạy vào trong điện.

Lý Ti Thần vội vàng nhận lấy, rót một chén đưa tới trước mặt hần nói "Hoàng thượng, đừng tức giận nữa, uống trà trước cho đỡ đẳng!"

Phượng Dật liền cầm lấy há miệng uống vào.

"Hoàng thượng cẩn thận, trà này vừa mới pha, còn chưa nguội bớt—"

Tiểu cung nữ còn chưa nói xong, Phượng Dật đã đem trà mới rót vào miệng phun hết ra ngoài, la lên “Nóng quá” Tiếng la so sánh lúc này còn lớn hơn mấy phần, ngọc bôi trong tay cũng rớt xuống đất.

Xong! Trải qua một lần đắng một lần nóng, lưỡi hần đã hoàn toàn mất đi cảm giác!

“Nô tỳ...nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết!” Tiểu cung nữ sợ đến tái mặt, vội vàng quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu cầu xin, giọng nói cùng thân thể run lên.

“Việc này không liên quan đến ngươi” Phượng Dật lạnh lùng nói.

“Nam – Cung – Xuân – Yển !” Cố nén lại đau buốt trên đầu lưỡi và vị đắng còn sót lại trong cổ họng, hần càng nghĩ càng giận, cực kỳ phẫn nộ gầm lên ” Yêu nữ kia, là ả! Khăng định là ả! Nhất định là ả hạ lệnh bỏ đi mật ong trong thuốc, lại còn tăng thêm hoàng liên (2)!”

Chú thích:

(1) Ngộ thiện : bữa ăn trưa

(2) Hoàng liên : một vị thuốc trong Đông y, rất đắng

27. Q.2 - Chương 19: Nguyên Nhân

Edit: Eirlys

Lý Ti Thần hết sức thận trọng quan sát sắc mặt xanh mét của Phượng Dật một hồi, sau đó giả vờ cầm chén trà lên uống , thấp giọng hỏi “Hoàng thượng, người đỡ chút nào chưa?”

Phượng Dật quay đầu lại, ánh mắt u ám liếc hần , ý nói – ngươi nghĩ sao?

Lý Ti thần vội vàng ngậm miệng, cúi đầu uống trà.

Nhưng mà, chỉ cần nhớ lại cảnh rối loạn lúc này, hần liền nhận không được, khóe miệng cong lên, lại muốn cười.

Không nghĩ tới hoàng thượng trước mặt người khác luôn lạnh lùng, kiêu ngạo, vậy mà lại bị thái hậu chơi khăm tới bị thảm như thế! Thấy cung nữ, thái giám trong Phượng Cung không hề kinh ngạc khi thấy hần như vậy, Lý Ti Thần khẳng định việc này đã xảy ra nhiều lần. Tại sao trước kia hần đến lại không xem được kịch hay như thế nhỉ? Thật là đáng tiếc!

Hai tia nhìn sắc bén xuyên thấu chén trà, bắn thẳng về phía Lý Ti Thần, truyền đạt thông tin “Ngươi không muốn sống ư?”

Để chén trà xuống, bất ngờ nhìn thẳng vào đôi mắt như đang bốc cháy hừng hực của Phượng Dật, Lý Ti Thần bất giác rụt cổ lại, cố gắng nín cười, thiếu chút nữa làm hần chết ghen.

“Muốn cười thì cười đi, đừng cố nén, trăm sẽ không trách ngươi” Phượng Dật nhìn hần, lạnh lùng nói. Ở khóe miệng hần giắt một nụ cười nhạt nhưng làm người ta cảm giác vô cùng sợ hãi.

Đúng vậy, Phượng Dật không trách hần, nhưng từ nay về sau sẽ vô cùng khinh bỉ Lý Ti Thần, trả đũa hần, cho hần sống không bằng chết, khiến cho hần ăn hận lúc đầu đã làm vậy.

Phượng Dật vừa há miệng, mùi thuốc nhàn nhạt lập tức tỏa ra. Mặc dù đã uống cách đây một nén nhang, nhưng người khác có thể từ mùi vị đó đoán ra được thuốc khó uống đến thế nào.

Lý Ti Thần cúi đầu, vội nói: “Thần không dám”

Hần còn trẻ, vẫn chưa chiêm ngưỡng hết mỹ nữ khắp thiên hạ, còn chưa hưởng thụ đủ, phụ thân cũng chờ hần báo hiếu , cho nên hần không thể ngu ngốc tự tìm đường chết.

Phượng dật hừ lạnh một tiếng, khen hần thức thời.

“Nhưng mà hoàng thượng” Lý Ti Thần lại nâng cao chén trà, liếc hắt một cái, sau đó nói ra suy đoán của bản thân” Có lẽ, thái hậu hạ lệnh bỏ đi mật ong trong thuốc chỉ vì tăng cường được tính. Dù sao, người vừa mới thành thân, lạnh nhạt với các vị tân nương quá lâu cũng không phải chuyện tốt”

Phượng Dật cầm bình trà tự rót cho bản thân một chén, sắc mặt không chút thay đổi nhìn chăm chú nước trà xanh lỏng lánh, thản nhiên nói ” Ti Thần, bây giờ trẫm rất nghi ngờ, người có thể là gian tế do yêu nữ đó phái đến bên cạnh trẫm”

Lý Ti thần ngẩng người ra một hồi.

“Không có chuyện đó!” Hắt bỗng nhiên đập bàn, đứng dậy nhìn Phượng Dật, hét lớn ” Tại sao người có thể nghi ngờ ta! Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, mười mấy năm tình cảm có thể vì một nữ nhân mà thay đổi ư?”

“Mười mấy năm tình cảm?” Phượng Dật khế nhếch môi, phát ra một tiếng cười nhạt, sắc mặt lạnh băng, lãnh đạm nói: “Mẫu phi của trẫm bầu bạn bên cạnh phụ hoàng hơn mười năm, mẫu phi mến mộ phụ hoàng anh minh quyết đoán, phụ hoàng cũng khen ngợi mẫu phi hiền thực dịu dàng, hai người tương thân tương ái, luôn làm cho người khác cực kỳ ngưỡng mộ. Nhưng số phận của mẫu phi ra sao ? không phải là thê thảm vô cùng ư!”

Năm ngón tay nắm chặt chén trà, tiếng nói của hắt trầm thấp, bi thương có thể làm người khác đau lòng “Từ khi yêu nữ đó xuất hiện, mẫu phi liền bị đẩy vào lãnh cung, mấy lần cầu kiến phụ hoàng cũng không được. Mà lần gặp mặt cuối cùng, là do phụ hoàng chủ động, ban thưởng rượu độc ấu phi tự vẫn!”

“Nhưng ..nhưng đó là vì Nguyên phi mấy lần bắt kính với hoàng hậu, cho nên mới bị...” Lý Ti Thần thận trọng giải thích.

“Mấy lần bắt kính có thể ban cho tội chết sao?” Phượng Dật cười lạnh nhìn hắt, hàn ý trong mắt đủ làm đông người ta thành khối băng ” Dù sao nhất dạ phu thê bách dạ ân (1), tình nghĩa phu thê mười mấy năm, chẳng lẽ chỉ vì mấy lần bắt kính nho nhỏ có thể quên hết ư? Hơn nữa, phụ hoàng có lo lắng cảm giác của trẫm lúc đó sao? Khi đó, trẫm đang bị bệnh nặng, phụ hoàng không sợ chuyện đó đả kích lớn đến trẫm ư ? Không sợ trẫm chịu đựng không nổi cũng đi theo mẫu phi sao?”

“Ồ—” Lý Ti Thần bị lạnh lẽo làm cho run rẩy, lúng túng sờ sờ cái mũi, nâng chén trà lên ngượng ngập nói “Chuyện này ta vô phương giải thích”

Thu hồi ánh mắt lạnh băng, sau đó uống chút trà vừa nguội bớt, lưỡi đã dần khôi phục một chút cảm giác, vị đắng còn sót lại từ cổ họng lan tỏa ra. Nhiều năm chịu đựng, thù mới hận cũ chất chồng, hắt không kiềm chế được, hai hàm răng nghiến lại .

“Yêu nữ kia, ả thông dong không được bao lâu nữa! Đợi trẫm đoạt lại quyền lực thật sự, việc đầu tiên là không buông tha ả! Trẫm nhất định đem ả phanh thây!” Siết chặt nắm tay, hắt hùng hồn nói.

Đây là oán niệm tích lại bấy lâu sao? Lý Ti Thần thầm nghĩ, xem ra những việc làm của thái hậu bốn năm qua đúng là đã gây thù chuốc oán không nhỏ với hoàng thượng.

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, lật đổ thái hậu, thật không có khả năng. Trừ phi thái hậu chủ động nhượng quyền.

Nhưng có khả năng đó sao? Có ai ngu đến mức đem quyền lợi trên tay mình giao cho kẻ khác? Lại là quyền lực cai quản thiên hạ, mà kẻ tiếp nhận kia lại một mực hạn nằng thối xương, luôn hạn không thể đem nằng nghiêng thành tro bụi.

28. Q.2 - Chương 20: Quý Phi Giá Lâm

Edit: Eirllys

Thình thịch, tiếng bước chân dồn dập ở ngoài bức rèm châu vọng lại, tiếng nói của thái giám phụ trách gác cửa truyền đến ” Hoàng thượng, quý phi nương nương cầu kiến”

Quý phi? Hai người liếc nhìn nhau.

Quay đầu lại, Phượng Dật hít sâu một hơi, trầm giọng nói ” Tuyên”

“Tuân chỉ”. Thái giám lui ra.

Lý Ti Thần vươn cổ nhìn ra bên ngoài, tò mò hỏi” Quý phi nương nương? Có phải là ngũ tiểu thư của nhà Nam Cung, là muội muội cùng cha cùng mẹ với thái hậu – Nam Cung Xuân Hương?”

Phượng Dật gật đầu “Đúng vậy”

Lý ti Thần cau mày, không hiểu nói “Giờ thỉnh an đã qua lâu. Bây giờ, nàng tới làm gì?”

Phượng Dật nhún vai, cười nhạt nói ” Người chờ xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Đang nói, liền có một người vận y phục lộng lẫy hoa lệ, trên đầu cài trang sức quý giá, ung dung tiến vào. Vén bức rèm châu lên đi qua, tới khi còn cách trước mặt Phượng Dật vài bước, nàng quỳ xuống, dịu dàng nói ” Thần thiếp tham kiến hoàng thượng”

Nàng vừa bước vào, vẻ tức giận trên mặt Phượng Dật trong nháy mắt trở nên nhả nhặn ,vui vẻ. Hắn bước nhanh qua, đỡ Nam Cung Xuân Hương lên, khẽ nói: “Ái phi miễn lễ”

“Hoàng thượng...” Không nghĩ tới được Phượng Dật đối xử ân cần như thế. Nam Cung xuân Hương vô cùng kinh ngạc.

Nàng ngẩng đầu, một đôi mắt trong veo nhìn thẳng vào đôi mắt thanh tú chứa chan tình cảm của hắn, Nam Cung Xuân Hương chỉ cảm thấy ‘ bùm ‘ một tiếng, dường như có vật gì trong óc nổ tung, làm cho tâm trí nàng trống rỗng, tay chân bủn rủn, không thể động đậy.

Không nghĩ tới, lời đồn hoàng thượng bị bệnh yếu ớt, thế nhưng lại tuần mỹ bất phàm như thế, toàn thân tỏa ra phong thái cao quý, không cần mặc y phục quý giá , không cần phải tỏ ra vẻ gì khác, cũng không cần một đám quan lại vây quanh tung hô vạn tuế ,hắn vẫn khiến kẻ khác cảm thấy không gì sánh kịp. Chỉ là đơn giản đứng ở nơi đó, hắn đã rạng rỡ chói chang, làm người khác lóa mắt. Dù cho sắc mặt thoát nhìn có chút tái nhợt, nhưng cũng không làm mất đi vẻ tuần tú, cao quý của hắn.

Thân thể của nàng...lòng của nàng...hoàn toàn bị chinh phục.

“Hoàng...hoàng thượng...” khó khăn lắm mới mở miệng được, tiếng nói then thừng từ đôi môi đỏ hồng của nàng phát ra, đôi mắt e thẹn nhìn chăm chú khuôn mặt tuần tú của hắn không nỡ dời đi, khuôn mặt trắng nõn của nàng nhanh chóng ửng đỏ lên.

Mà Lý Ti Thần nhìn thấy Phượng Dật biến đổi sắc mặt so sánh diễn kịch còn nhanh hơn ,hắn nhất thời kinh ngạc trợn mắt há mồm, con mắt thiếu chút nữa rớt ra. Lát sau, hắn mới tìm lại được tiếng nói, đi tới bên hai người đang có tư thế kì lạ, khó khăn lên tiếng “Vi thần tham kiến quý phi nương nương”

Ở thời khắc vô cùng lãng mạn này, lại có người chen vào, trong lòng Nam Cung xuân Hương hận đến muốn giết hắn.

Phục hồi lại tinh thần, hướng về phía tiếng nói, nhìn vào đôi mắt ra vẻ như không có ý của Lý Ti Thần, nén lại bức bối trong lòng, nàng nhẹ nhàng hỏi “Vị này là...”

Phượng Dật buông tay ra, cách xa nàng hai bước, sau đó nói “Vị này là con trai của Lý thái phó, Lý Ti thần, là bạn đồng học với trẫm tại Thái Học Viện(2), cũng là bạn thân của trẫm”

“Thì ra là Lý đại nhân” Nam Cung Xuân Hương vội vàng cúi người chào hắn, trong lòng thầm nguyên rủa hắn phá ngang cơ hội tốt không dễ có được, hận không thể tìm chỗ vắng vẻ chửi ầm lên.

Nhìn vẻ tức giận đè nén trong ánh mắt nàng, Phượng Dật xoay người, ngồi vào chỗ cũ, sau đó hướng về thái giám, cung nữ ở ngoài điện nói ” Người đâu, ban ghế ngồi”

Chờ Nam Cung Xuân Hương tảo nhĩ ngồi xuống, Phượng Dật mỉm cười hỏi “Không biết ái phi đến gặp trẫm, là có việc quan trọng gì?”

“Thần thiếp...” Vừa cất tiếng nói, trong phút chốc hai mắt nàng đỏ lên, nước mắt nhanh chóng chảy xuống.

“Hôm nay...sáng sớm hôm nay, thần thiếp và mấy vị tỷ muội cùng tới thỉnh an hoàng thượng, chỉ thấy hoàng thượng nằm mê man trên giường, hơi thở yếu ớt, ngay cả nhìn chúng thần thiếp cũng không thể. Sau khi trở về, tình cảnh đó cứ hiện lên trước mắt thần thiếp, lại nhớ chuyện đêm qua, thần thiếp buồn rầu không dứt, ăn cũng không muốn, đứng ngồi không yên. Nên muốn đến xem hoàng thượng một chút, không nhìn thấy hoàng thượng bình an vô sự, thần thiếp...thần thiếp quả thực rất...lo lắng!” Nói tới đó, nàng nghẹn ngào nói muốn không nên lời.

Xong đời! Trong lòng Lý Ti Thần khóc thét, bắt đầu cầu nguyện cho vị tân quý phi nương nương này. Chẳng lẽ nàng không biết, việc đêm qua là nỗi sỉ nhục lớn của Phượng Dật sao? Nàng không muốn sống nữa sao mà dám xát muối vào vết thương của hắn?

Nhưng mà đúng là nàng không biết thế!

Mà Phượng Dật cũng không nổi giận như hắn đoán. Mi mắt của hắn rũ xuống – kỹ xảo che giấu trong lòng không vui, rồi lại làm như cảm động nói “Đã làm ái phi lo lắng”

Nam Cung Xuân Hương nghe vậy, trong lòng vui vẻ, dùng ánh mắt đưa tình nhìn Phượng Dật, mở miệng thốt lên ” Hoàng thượng...”

Đang muốn nói thêm vài câu để chiếm được cảm tình của Phượng Dật, thì lại nghe một hồi tiếng bước chân truyền tới, thái giám mới vừa rồi vào bẩm báo, quỳ ở ngoài rèm nói “Hoàng thượng, Thục phi nương nương cầu kiến”

Thục phi? Viên Tú Ngọc, là tiểu thư ở nhà mẹ ruột của hoàng đế, con gái của huynh trưởng cùng cha khác mẹ với Nguyên Phi, biểu muội của hoàng thượng. Trong đầu Lý Ti Thần nhớ lại thân thế của nàng.

Cùng lúc đó, về mặt Nam Cung Xuân Hương cũng có một tia phần nộ hiện lên. Bầu không khí tràn đầy tình cảm vất vả lắm mới tạo nên, lại bị người tới cắt ngang, muốn không tức giận cũng khó! Huống chi đây lại là đối thủ cạnh tranh lớn.

“Tuyên” Phượng Dật không chút nghĩ ngợi nói.

“Vâng” thái giám xoay người đi nghênh đón một vị nương nương khác vào điện.

Chú thích:

(1)Nhất dạ phu thê bách dạ ân : một đêm vợ chồng, ngàn ngày tình nghĩa.

(2) Thái học viện: trường dạy cấp học cao nhất thời phong kiến.

29. Q.2 - Chương 21: Thục Phi

Edit: Eirllys

Chưa thấy người, trước đã nghe tiếng, vị này chắc chắn là Viên Thục phi.

“Biểu ca—”

Từ rất xa, mọi người ngồi trong điện đã nghe thấy một tiếng kêu nũng nịu, đến khi còn cách bọn họ khoảng năm thước, chỉ sau ba giây, như một cơn lốc màu sắc thổi tới, một thiếu nữ xinh đẹp nhanh chóng xuất hiện trước mắt bọn họ.

Sau đó, cũng không nhìn xem ở đây còn có người nào hay không, nàng liền chạy thẳng tới trong lòng Phượng Dật, làm hấn trở tay không kịp, thiếu chút nữa đã bị sức tông thật lớn gây nội thương. Mà những cái trâm ngọc sắc bén cài trên đầu Thục phi nương nương cũng xém chút để lại vết tích trên mặt hấn.

“Ái ...ái phi..” ngũ tạng của Phượng Dật bị cú va chạm suýt nữa đảo lộn, khuôn mặt tuấn tú vốn nhợt nhạt lại càng thêm trắng bệch.

Thấy Phượng Dật đau đến nỗi nói không ra lời, Nam Cung Xuân Hương ngồi ở đối diện không nhịn được, lên tiếng trước.”Thục phi muội muội thật là dồi dào sinh lực, bây giờ nhìn muội thật không giống một người đang bị đau đầu”

Thân thể nhỏ nhắn đang ở trong lòng Phượng Dật chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía phát ra tiếng nói, bất ngờ nhìn thấy Nam Cung Xuân Hương, khuôn mặt nàng lập tức tái lại, thân thể hơi run lên.

“Thì ra...Quý phi tỷ tỷ cũng ở đây” nàng lầm bầm, vẫn ngồi trong lòng Phượng Dật không chịu rời đi.

“Đúng vậy!” Nam Cung Xuân Hương mỉm cười giả dối “Thục phi muội muội, thật đúng là trùng hợp, không ngờ chưa qua nửa canh giờ, chúng ta lại gặp mặt”

Trùng trùng trùng! Lão nương trùng người đến chết! Tiệp nhân! Trong lòng hoàng thượng là nơi người có thể ngã vào sao? Còn không mau cút ra cho ta!

Nửa là ghen tị nửa tức giận. Mắt Nam Cung Xuân Hương trùng đến muốn lòi ra.

Lý Ti Thần ở một bên mừng thầm trong bụng : Tình cảnh thật là gay cấn! Xem ra hôm nay đến đây là đúng, lại sắp có kịch hay xem.

Nhưng mà, tâm trạng vui vẻ của hấn không duy trì được bao lâu, bởi vì :

Bị Nam Cung Xuân Hương dùng ánh mắt ác độc nhìn chằm chằm, Viên Tú Ngọc cũng cảm thấy bối rối, liền quay đầu nhìn chỗ khác, vừa hay nhìn thấy khuôn mặt tươi tắn của Lý Ti Thần . Lập tức, đôi mắt to long lanh sáng lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một nụ cười trêu mếu, vui vẻ kêu lên “Thì ra Ti Thần ca ca cũng ở đây”

Hấn rất hối hận! Lẽ ra không nên cười vui vẻ như vậy.

Xin cô – đại tiểu thư, không cần gọi thân thiết như vậy có được hay không! Khiến cho người không biết còn tưởng bọn họ rất thân với nhau. Hấn thầm than trong lòng , thật ra bọn họ cũng chỉ trùng hợp gặp qua vài lần mà thôi, trò chuyện cũng không quá ba câu. Bởi vì tiểu nha đầu này mỗi lần nhìn thấy Phượng Dật là bám riết không buông, chỉ xem hấn như không khí mà thôi. Nhưng bây giờ, khi cần lợi dụng, nàng không chút do dự, lấy hấn ra làm bia đỡ đạn.

Nhìn xem, nàng đã thành công đem ánh mắt dữ tợn của Quý phi nương nương chuyển dời lên người hấn.

Nhưng lễ nghi thì không thể bỏ. Lý Ti Thần hướng về người đang ở trong lòng Phượng Dật, cúi đầu cung kính nói ” Vi thần tham kiến Thục phi nương nương”

“Ti Thần ca ca, ta và huynh cần gì khách sáo như thế? Huynh là bạn tốt của biểu ca thì cũng là ca ca của Tú Ngọc. Ca ca đối với muội muội...” Vừa giả vờ thân mật trò chuyện , Viên Tú Ngọc cũng từ từ dựa càng sát vào người Phượng Dật.

Chịu không nổi nữa! Nếu Viên Tú Ngọc cứ làm như vậy, khẳng định thuốc hấn vừa uống xong sẽ bị ép hết ra ngoài! Phượng Dật nhớ lại lần nữa mùi vị kinh khủng đó! Sắc mặt hấn trầm xuống, cánh tay dài duỗi ra, làm cho Viên Tú Ngọc bất ngờ bị té xuống đất

30. Q.2 - Chương 22: Tiểu Biểu Muội Đáng Thương

Edit: Eirllys

“A —” phịch!

Một tiếng kêu yêu kiều vang lên kèm theo thân hình mảnh mai của Thục phi ngã xuống đất với tư thế cực kỳ không tao nhã.

Hai tiếng cười khê chọc vang lên sau đó ngay lập tức biến mất không có dấu vết.

Nằm trên mặt đất, thiếu nữ bị bắt ngờ trong chốc lát sau đó chậm rãi ngẩng đầu, dùng vẻ mặt đáng thương nhìn Phượng Dật, mắt to rưng rưng, vô cùng uất ức khẽ nói “Biểu ca, người...”

Phượng Dật bày ra một vẻ mặt so sánh với nàng càng tội nghiệp hơn, trong mắt tràn đầy thương cảm “Ngọc nhi biểu muội, muội có sao không?” Hắn lo lắng hỏi “Lúc này, không biết vì sao tay chân trẫm đột nhiên không có sức, không thể giữ được muội, đành bất lực nhìn muội ngã, muội không trách trẫm chứ?” Tay chân của hắn cũng làm như không cử động được, lặng lẽ nhìn Viên Tú Ngọc tự mình đứng lên.

Đợi hồi lâu không thấy ai có.. phản ứng gì, thiếu nữ mới mở miệng nói “Biểu ca không phải cố ý, làm sao Tú Ngọc lại trách người” Vừa nói vừa đứng dậy ngồi trở lại trên đùi Phượng Dật

Nhìn thấy thế rất cực Nam Cung Xuân Hương cũng không nhịn được nữa liền lên tiếng “Thục phi muội muội, chẳng lẽ muội không nhìn thấy trong điện còn rất nhiều ghế sao? ” Nàng nói đầy dụng ý ” Sáng nay, thái hậu nương nương cũng đã nhắc nhở chúng ta, thân thể hoàng thượng đang không khỏe, nếu mệt mỏi quá mức sẽ không tốt , lẽ nào muội đã quên rồi?”

“Ta biết” Viên Tú Ngọc lớn tiếng trả lời, tỏ ý quan tâm Phượng Dật.

Nghe vậy, Nam Cung Xuân Hương tiện thể quy tội cho Viên Tú Ngọc ” Vậy muội còn muốn ngồi trên người hoàng thượng đến lúc nào nữa, làm vậy sẽ khiến cho hoàng thượng mệt mỏi. Muội cố ý không muốn cho hoàng thượng mau chóng bình phục có phải không?”

Viên Tú Ngọc nghe xong mặt mày tái đi, đầu cúi thấp xuống lúng túng nói “Ta không có..”

“Vậy muội còn không mau đứng dậy?” Nam Cung Xuân Hương thừa thắng xông lên, nói như ra lệnh.

“Ta...” Viên Tú Ngọc nhìn Nam Cung Xuân Hương, lại nhìn Phượng Dật, kêu lên đầy luyến tiếc “Biểu ca...?”

Phượng Dật vội thu hồi vẻ mặt hả hê xem kịch vui, ôn tồn nói ” Ngọc nhi biểu muội, trẫm cho rằng quý phi nói rất có lý”

“Biểu ca..” Viên Tú Ngọc vẫn chưa chịu thua, đôi mắt bắt đầu ngấn lệ.

“Thục phi muội muội, nếu hoàng thượng đã lên tiếng, muội còn không đến đây ngồi xuống?” ánh mắt đắc ý liếc nhìn Viên Tú Ngọc một cái, sau đó nhìn xuống sàn điện nói tiếp” Hay muội cho rằng ở dưới sàn thoải mái hơn trên ghế, cho nên quyết định muốn tiếp tục nằm dưới đó?”

Giành được thắng lợi, Nam Cung Xuân Hương cực kì vui vẻ, cũng không thèm che giấu, lời nói tràn đầy đắc ý.

“Đương nhiên không phải!” Viên Tú Ngọc vội vàng đứng lên.

“Vậy đến đây ngồi đi! Ghế đã có sẵn” Nam Cung Xuân Hương thông dong nói, tâm trạng của nàng đang vô cùng tốt.

” ...Được” một cách miễn cưỡng, Viên Tú Ngọc chậm chạp đi tới bên cạnh Nam Cung Xuân Hương ngồi xuống, đôi mắt ngấn nước vẫn nhìn chăm chăm vào Phượng Dật không tha.

31. Q.2 - Chương 23: Phi Tàn Đấu Nhau

Edit: Eirlys

Nhìn thấy Viên Tú Ngọc vừa vào cửa liền nhận người quen khắp nơi , nào là biểu ca, Ti Thần ca ca , gọi thân thiết vô cùng. Trong lòng Nam Cung Xuân Hương bực mình là điều tất nhiên.

Thật vất vả mới tách được Viên Tú Ngọc và Phượng Dật ra, Viên Tú Ngọc còn chưa ngồi xuống ghế. Nam Cung Xuân Hương mặt mày vui vẻ, giọng điệu chân thành hỏi “Thục phi muội muội, bỗng cung nhớ mang máng là sau khi ăn sáng, muội nói là đau đầu, phải về nghỉ ngơi . Tại sao chỉ mới nửa canh giờ, muội đã xuất hiện ở đây , lại còn có tinh thần như thế?”

Nghe những lời quan tâm đó, khiến cho Viên Tú Ngọc hết hoảng giật mình, cái mông ngồi xuống quá vội, làm cả người ngã về phía trước, thiếu chút nữa là từ trên ghế trượt xuống , lại phải ôm mặt đất lần nữa.

Gượng gao ổn định lại tư thế, nàng cắn cắn môi, tha thiết nhìn Phượng Dật, ngón tay thanh tú vịn vịn khăn tay, nghẹn ngào nói : “Ta... ta vì quá nhớ biểu ca, lo lắng cho bệnh của người, nên mới đau đầu không dứt. Vốn nghĩ rằng nghỉ ngơi một lúc sẽ đỡ, nhưng mà trở về tẩm cung, trần trở qua lại, đầu càng đau thêm! Nên ta nghĩ đến xem biểu ca lần nữa. Có lẽ...có lẽ cùng biểu ca trò chuyện , tâm trạng sẽ dễ chịu hơn”

Đau quá! Mới vừa rồi bị Nam Cung Xuân Hương làm giật mình , cái mông không cẩn thận đụng phải mép ghế, đã bị thương nặng, đau như kim châm, nàng muốn...khóc quá! Mất thân, con gái của người bị bắt nạt!

Thật nhàm chán! Từ ngữ rập theo một khuôn, không có một chút sáng tạo! Bị mọi người xem như không khí – Lý Ti Thần trong lòng than vãn. Những nữ nhân này, chẳng lẽ không thể có phong cách riêng một chút sao? Khiến cho hứng thú chờ xem kịch vui của hân cũng vơi đi một ít.

“Thì ra Tú Ngọc biểu muội quan tâm trẫm như thế, trẫm cảm thấy rất vui mừng” Phượng Dật lặp lại mảnh khoe cũ , chen vào đúng lúc, cảm động nói, đôi mắt tràn đầy tình cảm nhìn thiếu nữ ngồi đối diện, sau đó còn thêm vào một câu ân cần hỏi thăm ” Bây giờ, biểu muội đỡ chút nào chưa?”

“Rất nhiều!” Nghe câu đó của hân, uất ức lúc này lập tức tan thành mây khói, Viên Tú Ngọc đứng phắt dậy, hết sức phấn khởi nói ” Nhìn thấy biểu ca như thế, đầu của ta đã hoàn toàn hết đau!”

Rõ ràng muốn làm cho Viên Tú Ngọc lòng mặt xấu, tại sao ngược lại giúp nàng cùng hoàng thượng tăng thêm tình cảm , Nam Cung Xuân Hương trong lòng hối hận.

“Biểu ca, ta...” Viên Tú Ngọc đi tới trước vài bước, đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên Nam Cung Xuân Hương nhớ ra điều gì, nét mặt vui vẻ, nhanh chóng nắm lấy cơ hội quát to “To gan, trong hoàng cung, trước mặt hoàng thượng, sao dám xưng ta! Đây chính là bất kính với hoàng thượng!”

“A! ta...” Viên Tú Ngọc sợ đến mặt mày trắng bệch, vừa định mở miệng giải thích liền biết lại nói sai rồi, đành ứa nước mắt nhìn Phượng Dật, nức nở kêu lên “Biểu ca...”

Phượng Dật không phụ lòng nàng, quay qua Nam Cung Xuân Hương, dịu dàng nhìn nàng, khẽ nói “Ái phi, Thục phi tuổi còn nhỏ, vừa mới tiến cung, còn nhiều phép tắc vẫn chưa quen, hãy nể mặt trẫm, bỏ qua cho nàng ấy lần này đi! Sau này, trẫm sẽ cho người dạy bảo lại!”

Bị Phượng Dật nhìn bằng ánh mắt nồng nàn như thế, trái tim của Nam Cung Xuân Hương bắt đầu loạn nhịp, làm sao còn nhớ những ghen tức lúc này. Nàng say sưa nhìn hân, yếu ớt kêu lên “Hoàng...hoàng thượng..”

Si tình! Trong lòng Phượng Dật cười khẩy một tiếng, tiếp tục tiến hành mỹ nam kế “Ái phi, thế nào, vậy bỏ qua cho Thục phi lần này nhé!”

” ...bỏ qua” Nam Cung Xuân Hương nói theo, tâm trí mơ màng, hoàn toàn không biết bản thân đã đồng ý chuyện gì.

Đạt được mục đích, Phượng Dật lập tức quay đầu, gương mặt tươi cười nhìn Viên Tú Ngọc “Ngọc nhi biểu muội, Quý phi đã bỏ qua uội, còn không mau cảm ơn nàng ấy!”

“Đa tạ Quý phi tỷ tỷ” Viên Tú Ngọc miễn cưỡng nói.

Giờ phút này mới ý thức được bản thân đã bỏ qua một cơ hội tốt để tấn công tình địch, Nam Cung Xuân Hương hối hận muốn cắn lưỡi.

Nhưng nghĩ lại, trong lúc Viên Tú Ngọc bị giáo huấn , tâm tư của Phượng Dật sẽ chú ý đến bản thân, cũng xem như có chút thành công. Vì vậy, kiêu ngạo lại không khởi nổi lên, bắt đầu đắc ý vô cùng.

“Nếu là ý kiến của hoàng thượng, bổn cung cũng nên tha uội một lần” Tự cho đã giúp hoàng đế khỏi mất mặt, Nam Cung Xuân Hương đắc ý nói, cái đuôi muốn vểnh lên tới đầu.

Viên Tú Ngọc không cam lòng, mím môi thốt lên ” Biểu ca...” Ánh mắt nhìn Phượng Dật chằm chằm, bày ra một bộ mặt vừa tủi thân vừa uất ức, nước mắt lưng tròng, thiếu chút nữa sẽ chảy xuống.

“Biểu muội, Quý phi nói rất đúng. Hiện tại muội đã là phi tử của trẫm, lại ở trong hậu cung, hiển nhiên phải tuân theo cung quy. Hơn nữa gọi biểu ca cũng không thích hợp, cũng mau chóng sửa lại cách xưng hô đi!” Sau đó hất xoay qua nhìn Nam Cung Xuân Hương, nói tiếp “Muội cũng nên học theo Quý phi, tự xưng là thần thiếp mới phải” Nếu không nói thêm câu này, vở diễn sẽ không hoàn chỉnh. Phượng Dật thầm nghĩ trong lòng.

Viên Tú Ngọc vẫn chưa chịu thua, nũng nịu kêu “Biểu ca...”

“Thực Phi muội muội, chẳng lẽ muội muốn kháng chỉ hay sao?” nhìn thấy ánh mắt Phượng Dật hướng về phía mình, nàng lại thắng lần nữa, Nam Cung Xuân Hương càng tỏ ra đắc ý, nghênh mặt lên.

“Ta...” Viên Tú Ngọc không cam lòng, cắn cắn môi khẽ nói “Thần thiếp không dám”

Nam Cung Xuân Hương hất cằm , hừ nhẹ một tiếng.

Hai nữ nhân nông cạn, không có gì thú vị ! Phượng Dật và Lý Ti Thần liếc nhau, cả hai cùng chung ý nghĩ : đến lúc hạ màn rồi ! Bốn mắt nhìn nhau, cùng quyết định.

32. Q.2 - Chương 24: Hợp Tác Khăng Khít

Edit: Eirlys

Làm như lơ đãng, Phượng Dật mệt mỏi nhắm hai mắt lại, há miệng ngáp một cái.

“Hoàng thượng, người mệt ư?”. Nam Cung Xuân Hương nhanh nhạy nhìn thấy, ân cần hỏi.

Viên Tú Ngọc chậm hơn một bước, chỉ có thể ngồi tại chỗ tức giận dậm chân.

“Trẫm vừa mới uống thuốc xong, thái y căn dặn, uống thuốc xong, phải nghỉ ngơi nửa canh giờ”. Phượng Dật chậm rãi nói, vẻ mặt bình tĩnh, dịu dàng nhìn Nam Cung Xuân Hương : “Nhưng mà không hề gì, thỉnh thoảng không ngủ một hai lần cũng không sao. Ái phi vừa mới vào cung, lại quan tâm trẫm như thế, trẫm rất cảm động, chỉ mong có nhiều thời gian ở gần các nàng. Bây giờ các nàng vừa mới tới, trẫm làm sao có thể để các nàng phải quay về”. Ấn ý bên trong – không nói cũng hiểu : còn không mau trở về cho ta!

“Có gì không thể !”. Nam Cung Xuân Hương thức thời lớn tiếng nói, đứng lên làm ra vẻ độ lượng : “Long thể của hoàng thượng quan trọng hơn, phải nghỉ ngơi nhiều mới đúng. Thần thiếp mới vừa vào cung , còn nhiều phép tắc chưa quen thuộc, thái hậu nương nương đã sớm an bài ma ma có kinh nghiệm đến dạy bảo. Xem ra giờ này, bọn họ đã chờ ở tẩm cung của thần thiếp.Như vậy, thần thiếp cũng không quấy rầy hoàng thượng nghỉ ngơi nữa”. Tuy là vô cùng tiếc nuối, nhưng lúc cần buông tay thì phải buông, nếu để hoàng thượng lưu lại ấn tượng xấu thì sau này sẽ không tốt lắm. Dẫu sao, phụ thân từng dạy bảo, thả dây dài mới có thể câu được cá lớn!

“Nhưng mà...các ái phi vừa mới đến, ngay cả trà còn chưa kịp uống..”. Phượng Dật giả vờ luyến tiếc.

“Muốn uống trà thì thần thiếp trở về bao nhiêu cũng có, long thể của hoàng thượng chỉ có một thôi, cho nên người cũng mau chóng nghỉ ngơi !”. Nam Cung Xuân Hương đứng lên kiên quyết nói, sau đó xoay người qua Viên Tú Ngọc ra lệnh. “Thực Phi muội muội, chúng ta mau lui ra”

Những gì nên làm, nên nói đều bị Nam Cung Xuân Hương giành hết, Viên Tú Ngọc tức giận, thấy không cam lòng, vẫn ngồi tại chỗ bất động, bốc đồng nói : “Ta không đi ! Ta muốn ở lại cùng biểu ca!” Cho dù Phượng Dật ngủ nàng cũng muốn ngồi một bên coi chừng, nhất định không cho Nam Cung Xuân Hương đắc chí! Hừ!

Nam Cung Xuân Hương nghe vậy, lạnh lùng nói : “Thực phi muội muội, chẳng lẽ muội muốn làm cho hoàng thượng mệt mỏi sao?”

“Không có! Ta...ta chỉ muốn..”. Viên Tú Ngọc lúng túng, không thể tìm ra một lý do hợp lý, chỉ có thể nhìn Phượng Dật chăm chú, chờ hắn giúp đỡ.

Phượng Dật chau mày, dùng tay phải ở dưới bàn hướng sang người ngồi kế bên, véo Lý Ti Thần một cái.

“A –”. Lý Ti Thần đau đớn kêu lên, liền phát hiện mọi ánh mắt đều đổ dồn về mình, kể cả hai vị nương nương đang cãi nhau.

Lập tức hiểu được ý đồ của Phượng Dật, Lý Ti Thần bực tức nhìn hắn. Hoàng thượng, người thật là gian xảo!

Phượng Dật cũng liếc mắt, nhìn hắn ẩn ý : “đến lượt ngươi lên sân khấu rồi đấy”, hắn làm như không thấy sự phẫn nộ của Lý Ti Thần.

Hoàng thượng, người thật vô lương tâm! Lý Ti Thần lườm hắn một cái, sau đó đi lên phía trước, hướng hai người kia chấp tay thi lễ, cung kính nói : “Hai vị nương nương, theo vi thần thấy, hai người cũng nên trở về! Thân thể hoàng thượng không khỏe, không nên mệt mỏi quá mức. Thái hậu cũng nhiều lần dặn dò, hoàng thượng phải tĩnh dưỡng, không cho bất cứ ai tới quấy rầy. Chắc hẳn, thái hậu cũng có nói qua với hai vị”

Hai nữ nhân vội nhìn nhau.

Các nàng đương nhiên biết Phượng Dật cần phải tĩnh dưỡng. Buổi sáng đi thỉnh an, thái hậu còn căn dặn lần nữa, không có việc gì tuyệt đối không được làm phiền hoàng thượng, chờ thân thể hoàng thượng khỏe lại, nàng sẽ an bài cho bọn họ thị tẩm, Nhưng mà, hai người ỷ vào thân phận đặc biệt của mình, không thể đợi được vội chạy đến đây, muốn cho Phượng Dật lưu lại ấn tượng tốt, ghi nhớ sự dịu dàng quan tâm của bọn họ. Như thế, đến lúc chọn người thị tẩm, người hoàng thượng nghĩ đến trước tiên khẳng định là bọn họ, vậy họ cũng sẽ sinh hạ long tử trước tiên. Như vậy ngôi vị hoàng hậu đúng là trong tầm tay.

Thế nhưng, hai người đều tự mình thông minh, đều không ngờ đối phương cũng có can đảm như thế, trước sau đều đến . Bây giờ, dịu dàng quan tâm không thấy bao nhiêu, lại còn tranh chấp với nhau.

Giờ nhớ lại dáng điệu giống như cười mà không cười của Nam Cung Xuân Yến, ánh mắt thật là dịu dàng, nhưng không biết vì sao, khi nhìn vào ánh mắt ấy, bọn họ không khỏi cảm thấy sợ hãi, chỉ muốn bỏ chạy càng xa càng tốt.

Không biết, bọn họ có nên đến chỗ thái hậu tố giác người kia hay không?.

Suy nghĩ một hồi, hai thiếu nữ không hẹn mà cùng run lên, liếc nhau, sau đó cúi đầu, cùng kêu lên: “Thần thiếp xin cáo lui”

Không nghĩ tới nêu ra thái hậu, hiệu quả thật là nhanh chóng! Lý Ti Thần cười khúc khích, đắc ý không thôi.

“Các nàng đã muốn vậy, trẫm cũng không...giữ nữa”. Phượng Dật làm như vô cùng luyến tiếc, tiếng nói cũng có chút u buồn: “Người đâu, đưa Quý phi, Thực phi hồi cung!”

33. Q.2 - Chương 25: Lòng Nam Nhân Hiểm Ác

Edit: Eirllys

Hai nhóm người đã đi xa, cả không gian khôi phục lại thanh tĩnh.

Đến lúc không còn nghe bất cứ tiếng động nào, Phượng Dật mới thở dài một hơi, như trút được gánh nặng, ngồi xuống thản nhiên nói : ” Bây giờ, người còn hâm mộ trầm thật có phúc nữa không? “.

“Không có, không có! “. Lý Ti Thần lắc lắc đầu, nét mặt tỏ ý “xin miễn cho kẻ bất tài”.

“Hai nữ nhân này, một người tự mình thông minh, một giả vờ đáng thương, kỹ năng diễn kịch quá kém, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, vậy mà còn ở đây vênh vác. Người như vậy, chỉ nhìn một lần liền thấy chán. Huống chi mới vào cung có một ngày, lại ở trước mặt người phân cao thấp! Đủ thấy cũng không có trí tuệ gì, khó có thể ở lâu dài trong chốn thâm cung. Tuy là dung mạo xinh đẹp, nhưng mà không có đầu óc, chỉ là vật trang trí làm tăng thêm phiền phức, thà không có còn tốt hơn!”. Ở trước mặt bạn tốt, hẳn thật lòng đánh giá.

Phượng Dật gật đầu đồng ý.

Lại rót mình một chén trà, uống một chút, khoe miệng hơi cong lên. Hắn cười nhạt: “Bây giờ chỉ mới bắt đầu mà thôi. Chờ xem, ý vào thân phận đặc biệt của bản thân, thời gian tiếp theo bọn họ càng đấu đá túi bụi. Sau này trò hay nhất định xảy ra liên tiếp”. Yêu nữ kia hãy chuẩn bị đối phó.

“Thật không?”. Lý Ti Thần hưng phấn chớp chớp mắt.

“Nhưng mà”. Nụ cười trên mặt hắn vội tàn đi, tiếc nuối nói: “Tiếc là ta không được xem”

“Không sao, mấy ngày nữa, trầm sẽ tìm một lý do triệu người tiến cung”. Phượng Dật tự tin nói. Gần đây tình hình rối ren, có người tín nhiệm ở một bên giúp đỡ thì cũng tốt.

Không biết ý đồ hiểm ác của hắn, Lý Ti Thần ngây thơ vỗ tay, phấn khởi nói: “Thật tốt quá!”

Giữa lúc tâm tình hai người đang tốt, một tên thái giám chạy ào vào trong điện, hét lớn: “Không hay rồi , hoàng thượng, có chuyện không tốt!”

Phượng Dật nhắm mắt giả vờ ngủ say, không nhúc nhích.

Lý Ti Thần hiếu kỳ, hỏi: “Xảy ra chuyện gì, tại sao người hốt hoảng như vậy”

“Cãi nhau...bọn họ tranh cãi! “. Tiểu thái giám thở hổn hển nói tiếp: ” Quý...Quý phi... cùng ...cùng Thục phi vừa... đi ra khỏi điện...liền cãi nhau!”

“Cãi nhau sao ?”. Ánh mắt Lý Ti Thần sáng lên, vừa định đi ra ngoài “Mau đi xem một chút!”

Phượng Dật nắm áo hắn kéo lại.

“Hoàng thượng, người đừng có kéo ta” Lý Ti Thần xoay người lại, giằng co kéo vạt áo ra.

“Nôn nóng làm gì?”. Phượng Dật chậm rãi nói, nở một nụ cười hài lòng, làm như chuyện này xảy ra không phải do hắn vừa rồi châm dầu vào lửa.

“Xem trò hay mà! “. Lý Ti thần sốt ruột : “Hai nữ nhân đó,vừa rời tầm mắt của người, nhất định là lộ ra bản tính, bây giờ khẳng định sẽ sử dụng hết thủ đoạn, tranh cãi long trời lở đất!”. Một vở kịch hay như vậy, sao có thể bỏ qua?”.

” Hãy đợi thêm chút nữa”. Phượng Dật buông tay, cầm chén trà lên chậm rãi uống, ung dung nói: “Mới bắt đầu thôi, đợi bọn họ tranh cãi kịch liệt thêm chút nữa đi cũng không muộn”.

Yêu nữ kia còn chưa xuất hiện, hắn đi làm cái gì?

34. Q.2 - Chương 26: Tranh Cãi

Edit: Eirlys

Đi ra khỏi cửa chính Phượng Cung, Nam Cung Xuân Hương đi phía trước, Viên Tú Ngọc phía sau, ở sau nữa là hai nhóm cung nữ của hai người, một đám người lặng lẽ mà đi, yên tĩnh đến kì lạ.

Tới chỗ rẽ, có đặt một chậu hoa, Nam Cung Xuân Hương bỗng nhiên bước chậm lại, nhìn bông hoa mẫu đơn nở rực rỡ, lẩm bẩm nói: "Không nghĩ tới, có một số người, tướng mạo xinh đẹp, vậy mà tâm cơ lại sâu như thế, bọn cung chủ nữa bị lừa!".

Viên Tú Ngọc có hơi sững sờ, lập tức đi nhanh đuổi theo Nam Cung Xuân Hương, vẫn giữ khoảng cách thích hợp, trong lòng buồn bực hỏi: "Quý phi tỷ tỷ nói cái gì, muội nghe không hiểu".

"Người nghe không hiểu?". Nam Cung Xuân Hương dừng lại, xoay người nhìn nàng, thái độ tràn đầy thù địch – cười khê nói: "Vậy ta đây sẽ nói trắng ra cho người hiểu!"

Một đôi mắt khinh thường lướt nhìn Viên Tú Ngọc, Nam Cung Xuân Hương chua ngoa nói: "Có một số người, trong lòng và ngoài mặt không giống nhau, lúc nói thì nói vậy, nhưng khi làm lại khác. Buổi sáng trước mặt thái hậu làm ra một bộ mặt tội nghiệp, một mực hứa là sẽ không vô cớ đi làm phiền hoàng thượng. Rốt cuộc thì sao?. Cũng không biết là ai, nhắm thẳng trong lòng hoàng thượng mà ngã vào, kéo cũng không ra! Thể diện của nữ nhi đều bị làm ất hết!".

Mặt Viên Tú Ngọc đỏ lên, cúi xuống, xoắn xoắn khăn tay. Sau đó liếc nhìn Nam Cung Xuân Hương, đắc ý nói: "Ta thường ở bên cạnh biểu ca, biểu ca thương ta, thích ôm ta vui đùa, cái này đã thành thói quen, trong nhất thời chưa sửa được cũng là chuyện bình thường. Thế nào, Quý phi tỷ tỷ ghen tị sao?"

Sống lưng Nam Cung Xuân Hương trong chớp mắt cứng đờ.

"Ha ha, ghen tị?". Lập tức, một tiếng cười khinh thường phá vỡ tình thế căng thẳng. Xoay người đưa lưng về phía Viên Tú Ngọc, làm như chăm chú ngắm hoa mẫu đơn, Nam Cung Xuân Hương cất cao giọng nói: "Tại sao bọn cung phải ghen tị? Bọn cung chính là đường đường Quý phi! Địa vị xếp ở trên người! Thái hậu và bọn cung là cùng cha mẹ sinh ra, người cùng hoàng thượng bắt quả chỉ là anh em họ mà thôi, người có cái gì đáng để bọn cung ghen tị?"

Điều chỉnh lại về mặt, quay lại nhìn chằm chằm vào Viên Tú Ngọc, nàng nghiêm túc nói: "Hơn nữa, Thực phi muội muội, tỷ tỷ khoan dung nhắc nhở người lần nữa, hiện tại chúng ta ở trong hoàng cung, không phải nhà của người – Thị lang phủ, đừng có mở miệng là kêu biểu ca! Bây giờ, người là phu quân của chúng ta, là hoàng thượng! Thái hậu nương nương nếu biết người không tuân theo cung quy, gọi lung tung, không phạt người mới lạ!"

Nghe tới Nam Cung Xuân Yến, Viên Tú Ngọc không khỏi tái mặt, lui về phía sau vài bước.

Đạt được mục đích, Nam Cung Xuân Hương cười đắc ý

"Muội muội, phải ngoan ngoãn nghe lời, biết chưa?". Tốt nhất nên nghe theo lời nàng. Nam Cung Xuân Hương làm như dịu dàng khuyên nhủ.

Ng ngoan ngoãn nghe lời? Nghe lời của người?. Trong mắt Viên Tú Ngọc hiện ra một tia khinh thường. Nàng ngẩng đầu, hồ hững nhìn Nam Cung Xuân Hương, cười khê một tiếng: "Đúng vậy, chỉ cần tỷ tỷ đến bên cạnh thái hậu nói vài câu, muội muội đương nhiên đâu không lại. Dù sao, các người là cùng mẹ sinh ra, lời tỷ nói thái hậu đương nhiên sẽ không nghi ngờ. Nhưng mà, tỷ đừng quên, nếu tỷ đi tố giác ta, thái hậu tự nhiên cũng biết tỷ cũng không nghe lời, đi quấy rầy biểu ca, đến lúc đó, người bị phạt không chỉ có mình ta?". Muốn chết thì cùng nhau chết, nếu bị phạt, ta nhất định cũng kéo người theo.

Nghe xong, Nam Cung Xuân Hương trong lòng lúng túng.

"Vây...thì sao chứ?". Nàng cố chấp ngẩng cao đầu, miệng hùm gan sứa nói: "Như người nói, thái hậu chính là chị của ta, chúng ta là người một nhà, người đương nhiên sẽ che chở cho ta. Cho dù biết ta không tuân thủ quy tắc, mặc dù tức giận, người cũng sẽ phạt người thật nặng. Còn ta, đương nhiên sẽ được miễn". Nói đến đây, nàng gần như khăng định.

Dù sao, người một nhà nên bao che cho nhau, không phải sao?

"Hoàng thượng cũng là biểu ca của ta". Viên Tú Ngọc không cam chịu thua kém, cũng lớn tiếng: "Biểu ca sẽ không ngồi nhìn ta bị người khác ức hiếp!"

“Hừ !”. Ánh mắt khinh thường của Nam Cung Xuân Hương lướt qua nàng.

“Thực phi muội muội, tỷ tỷ nhắc ngươi một câu”. Nàng kiêu ngạo nói: “Hiện nay, cả thiên hạ, mọi việc lớn nhỏ đều do một tay đại tỷ của ta cai quản, bao gồm cả hoàng thượng. Ngay cả chúng ta và Hiền phi, Đức phi tiến cung cũng do đại tỷ của ta quyết định, hoàng thượng hoàn toàn không có quyền xen vào. Mọi người đều biết, hoàng thượng sợ đại tỷ của ta muốn chết, đại tỷ kêu người đi hướng đông người không dám đi hướng tây. Nếu như thái hậu phạt ngươi, ngươi cho là hoàng thượng sẽ dám xin tội cho ngươi sao?”.

” Ngươi...”. Bị nói trúng tim đen, khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Tú Ngọc lại trắng thêm vài phần.

“Vậy thì sao chứ? “.Viên Tú Ngọc cũng lớn tiếng cãi lại: “Ngươi cho là những ngày tháng tốt đẹp đó có thể kéo dài bao lâu? Hoàng thượng oán hận nhà Nam Cung các người, người sẽ không bao giờ chạm vào ngươi! Bây giờ người chỉ đóng kịch cho các người xem mà thôi!”.

” Vậy—ư—” . Nam Cung Xuân Hương cố ý kéo dài lời nói, tỏ ý chẳng thèm quan tâm: “Vậy mới vừa rồi ở trong Phượng cung, ở trước mặt nhiều người như vậy, hoàng thượng lại vô cùng quan tâm ta. Người sáng suốt đều nhìn ra được người đối xử ta rất tốt. Không giống một số người, tự mình chạy lại còn bị người ta đẩy xuống đất, xấu hổ chết đi được!”. Nói tới đây, còn kèm theo một ánh mắt xem thường.

Viên Tú Ngọc tức giận nghiêng răng đến nỗi phát ra tiếng.

“Biểu ca là vô ý! Người sẽ không đối xử ta như vậy!”. Gia tăng âm lượng. Nàng lớn tiếng phản bác lời của Nam Cung Xuân Hương, tiếng la thật lớn, cung nữ đi theo đều chịu không nổi nhắm mắt bịt tai, chỉ có hai người ở chỗ này tranh cãi ầm ĩ không thấy mệt.

“Biểu ca sẽ không thích ngươi! Người chỉ là tình thế bất buộc, không thể không nhượng bộ, đối xử tốt với ngươi. Người biểu ca thích là ta! Chúng ta là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, vừa rồi người còn quan tâm đầu ta đau , lo lắng cho ta!”. Viên Tú Ngọc vẫn còn thét chói tai, chứng minh tình cảm của Phượng Dật đối với mình, bộ dạng khép nép lúc này đã biến mất không còn sót lại chút gì. Nữ nhân, cũng là một loài động vật hay giả vờ.

“Ngươi nên về nằm mộng đi! Hoàng thượng thích ai, nửa tháng sau, đến lúc thị tẩm, rốt cục sẽ biết”. Nam Cung Xuân Hương tự tin mười phần. Có thái hậu phía sau, nàng dám khẳng định, cho dù hoàng thượng thích ai, người thị tẩm đầu tiên nhất định là nàng. Sau đó, chỉ cần nàng khéo léo hầu hạ, không tin người không say mê vẻ đẹp của nàng.

Viên Tú Ngọc đương nhiên cũng biết ẩn ý trong đó.

“Yêu nữ! “. Nàng giận dữ, nói không suy nghĩ: “Nhà các người đều là yêu nữ! Chuyên đi hút sinh khí người khác! Tiên hoàng nhất định bị yêu nữ kia hại chết. Bây giờ ngươi còn đến hại biểu ca! Biểu ca sẽ không bị ngươi mê hoặc!”

Mây liễu Nam Cung Xuân Hương chau lại, tức giận hét lên: “Ta không phải yêu nữ!”

“Ngươi là yêu nữ, cả nhà ngươi đều giống nhau!”. Viên Tú Ngọc kiên quyết khẳng định.

“Ta không phải!”

“Ngươi phải!”

“Không phải!”

“Phải”

35. Q.2 - Chương 27: Ngư Ông Đắc Lợi (thượng)

Edit: Eirllys

Bóp,bóp,bóp... một tràng vỗ tay lanh lảnh vang lên.

Đang tranh cãi ầm ĩ, Quý phi, Thục phi mặt mày cứng đờ liếc nhau, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn lại, giống như một pha quay chậm.

Tiếp theo, hai khuôn mặt đỏ tới mang tai bởi vì gân cổ la to lập tức tái lại, thân hình nhỏ nhắn run rẩy muốn ngã, nhưng mà không có cung nữ nào can đảm lại đỡ. Muốn hôn mê nhưng mà không được, cả hai chỉ có thể đứng đó run rẩy.

Ở một bên, Nam Cung Xuân Yển cười vui vẻ, dẫn theo cung nữ, thái giám từ từ đi tới. Theo sát sau lưng nàng, nhất định là hai vị tân nương còn sót lại: Hiền phi, Đức phi.

“Thái..thái hậu”. Tiếng kêu yếu ớt thốt lên, Nam Cung Xuân Hương cùng Viên Tú Ngọc hoảng hốt nhìn Nam Cung Xuân Yển xuất hiện ở con đường bên kia, chậm rãi đến gần, sợ đến hồn vía lên mây.

Người đến đây lúc nào? Đối thoại của bọn họ nghe được bao nhiêu.

“Tham kiến thái hậu!”. Lúc này, không biết ai hoảng hốt la lên một tiếng, bọn cung nữ thái giám mới giật mình, vội quỳ xuống thành một nhóm lớn ở bên ngoài Phượng cung.

Bước đi tao nhã từ từ tiến đến hai người đang quỳ ở phía trước, Nam Cung Xuân Yển cười nhạt một cái, lạnh lùng nói: “Không nghĩ tới nơi này thật náo nhiệt, ai gia vừa nghe nói hoàng thượng đã tỉnh lại, mới vừa uống thuốc xong, muốn cùng mấy người con dâu tới thăm, tiện thể để phu thê các người bồi dưỡng tình cảm, liền biết Quý phi và Thục phi đã sớm đi trước, ở nơi này tán gẫu thật là vui! Ai gia còn ở xa vẫn nghe được tiếng nói của các người”.

Xong xuôi! Đối thoại của bọn họ không ngờ nàng nghe không sót câu nào! Trong lòng hai người không khỏi kêu to – không hay rồi!

Khuôn mặt đỏ lên, ánh mắt hốt hoảng, tay chân luống cuống quỳ trên mặt đất. Không dám làm một cử động nhỏ nào, mặt kề sát đất. Nếu có thể, bọn họ thật muốn tìm một cái kẻ hở chui vào, không bao giờ...phải trở lại mặt đất nữa.

Ánh nắng chói chang, hoa nở rực rỡ, nhưng bầu không khí nặng nề bao phủ trên đầu làm mọi người muốn ngạt thở.

“Quý phi, Thục phi, ngẩng đầu lên”. Hồi lâu, tiếng nói phẫn nộ vang lên. Không biết khi nào, mũi giày của Nam Cung Xuân Yển đã ở trước mũi bọn họ.

“Dạ...dạ”. Hai người nghe gọi đến mình, giương ánh mắt nơm nớp lo sợ nhìn lên, bất ngờ nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của Nam Cung Xuân Yển. Lập tức, một luồng gió lạnh thổi qua lòng bọn họ, lòng bàn chân lạnh run, trong nháy mắt truyền khắp toàn thân. Tiết xuân ấm áp, vậy mà bọn họ lại run mình.

Nam Cung Xuân Yển lạnh lùng nhìn bọn họ, lửa giận trong mắt có thể thấy được rõ ràng.

Hai người đang quỳ gối co rúm lại, giống như hai con chuột nhỏ có tật giật mình, không biết con mèo trước mặt sẽ làm cách nào nuốt bọn họ vào bụng.

“Nam Cung quý phi, Viên Thục phi, không phải sáng nay ai gia đã nhắc nhở các người. Hoàng thượng thân thể không khỏe, cần tĩnh dưỡng, nếu không có việc cần thiết, không cho tới gần Phượng cung một bước sao? Vậy mà các người lại ở trước cửa tranh cãi ầm ĩ! Rõ ràng là bỏ ngoài tai lời của ai gia, không quan tâm đến sức khỏe của hoàng thượng. Trong mắt các người, còn có uy nghiêm của hoàng gia sao?”. Nam Cung Xuân Yển giận tái mặt, nghiêm nghị quát.

“Thái hậu bớt giận, thần thiếp biết sai rồi! “. Không dám nhìn vào ánh mắt của nàng, Nam Cung Xuân Hương quỳ rạp trên mặt đất, liên tục dập đầu.

“Ta. . . Thần thiếp biết sai rồi!” Viên Tú Ngọc cũng dập đầu theo, sắp sửa khóc lên.

“Biết sai rồi?”. Nam Cung Xuân Yển cười lạnh, chất vấn ” “Nói cho ai gia biết, các người sai ở chỗ nào?”

“Sai tại...”

“Thần thiếp không nên cùng Thục phi tranh cãi, quấy rầy thanh tịnh của hoàng thượng “. Viên Tú Ngọc vừa định mở miệng, Nam Cung Xuân Hương đã giành nói trước.

Không ngờ muốn có cơ hội nói trước cũng bị người giành mất, Viên Tú Ngọc quỳ ở một bên trông mắt nhìn, tìm cơ hội đoạt lại câu chuyện.

Nam Cung Xuân Hương không để ý đến đến nàng, vì bản thân giải thích một mạch: ” Nhưng mà thần thiếp cũng vì quá mức lo lắng cho hoàng thượng, muốn lại đây nhìn một chút, không nghĩ tới ở chỗ này gặp phải Thực phi...”

Biết Nam Cung Xuân Hương muốn đem tội đổ lên người mình, Viên Tú Ngọc vội lớn tiếng cắt ngang: “Là người tới trước, người còn cướp đoạt sự chú ý của biểu ca!”

Nam Cung Xuân Hương đứng lên, phản bác lại : ” Ta chỉ muốn nhìn hoàng thượng liền đi, là người ngoan cố xông đến, còn ở nơi này cùng ta huyên náo!”

“Là người! Rõ ràng là người...giếu cợt mĩa mai ta trước!”. Viên Tú Ngọc cũng đứng lên cãi lại.

“Là người năm lần bảy lượt nhấn mạnh cùng hoàng thượng có quan hệ thân mật ” Nam Cung Xuân Hương càng lớn giọng thêm.

“Là người.. nhiều lần đem thái hậu ra dọa người khác!”

“Là người mắng người nhà ta là yêu nữ!”

....

Hai người kia đúng là một cặp dở hơi, chẳng thềm để ý đến tình cảnh, xem người bên cạnh là ai, lại bắt đầu đấu tiếp, la hét còn lớn hơn nữa, không đánh mà tự khai.

Nam Cung Xuân Yến hai tay ôm ngực, thờ ơ lạnh nhạt nhìn bọn họ chó mèo cắn nhau.

Chờ đến lúc hai người có thể hét gì đều hét xong, giọng cũng bắt đầu khàn, nàng mới chậm rãi mở miệng: “Nói xong chưa? Còn ai muốn bổ sung nữa?”

Lúc này hai người mới chú ý đến sự tồn tại của Nam Cung Xuân Yến , trên mặt bọn họ không còn một giọt máu.

Bây giờ mới thật sự là xong đời! Cái gì nên nói – không nên nói toàn bộ thái hậu đều biết.

Lần này không như trước đó chỉ im lặng nhận tội, hai người vội vàng quỳ xuống, đồng thanh van xin: “Xin thái hậu bớt giận!”

“Tốt! Thật là tốt!”. Nam Cung Xuân Yến không thềm nhìn các nàng cầu xin, cười lạnh không ngừng: “Xem ra các người không những không xem ai gia ra gì, mà ngay cả vương pháp cũng không có trong mắt! Người đầu—!”

36. Q.2 - Chương 28: Ngự Ông Được Lợi (Trung)

Edit: Eirlys

Đời đã, vở kịch đang tiến triển đến cao trào, có thể nào thiếu nam nhân vật chính đây?

“Xin mẫu hậu bớt giận!”. Một tiếng kêu cắt ngang Nam Cung Xuân Yến đang làm mưa làm gió, một bên được Lý Ti Thần dìu, Phượng Dật từ trong Phượng cung bước nhanh ra.

“Hoàng thượng! “. Người cứu mạng tới, hai người đang quỳ trên mặt đất cùng nhau giương lên đôi mắt rừng rưng , mừng rỡ nhìn hần, nhẹ nhàng khẽ gọi.

Nam Cung Xuân Yến trong cơn giận dữ cũng quay đầu lại, thấy Phượng Dật sắc mặt nhợt nhạt, vội vàng đi tới, đổi sang vẻ mặt lo lắng, ân cần hỏi: “Hoàng thượng, tại sao người lại đi ra ngoài? Bên ngoài gió lớn, thân thể người không khỏe, bị gió làm bệnh thêm thì sao? Người đâu, mau đỡ hoàng thượng trở về nghỉ ngơi!”

Ngoài miệng nói những lời quan tâm, nhưng trong lòng đã mắng hấn đến thối đầu: Tiểu tử, giữa ban ngày, người không nằm yên thân trên giường cho ta, lại chạy tới đây xem náo nhiệt, người sợ cái gì ? Ta cũng không làm gì biểu muội của người! Quá lắm là dọa bọn họ sợ, cho bọn họ bớt kiêu căng đi. Đừng tưởng rằng bản thân là đại tiểu thư thì có thể vênh mặt lên.

Phượng Dật lắc đầu, thấp giọng chậm rãi nói : ” Mẫu hậu, nhi thần không sao , Quý phi, Thục phi bởi vì quá mức lo lắng cho nhi thần nên mới đến thăm, nhi thần không có trách, mà còn rất vui. Vừa rồi các nàng cãi nhau, chắc hẳn cũng không phải cố ý. Xin mẫu hậu nể mặt nhi thần, tha cho các nàng một lần!”

“Hoàng thượng. . .”. Hai nữ nhân cảm động, nước mắt tràn ra.

Đúng là một khuôn mặt trắng! Nam Cung Xuân Yến thầm cười khẩy, hẳn không chỉ có gương mặt trắng giống quý, ngay cả diễn kịch cũng giành đóng vai mặt trắng (1)!

Như thế, xem ra đến phiên nàng phải đóng vai mặt đen (2)!

Ngẩng mặt lên, nàng lạnh lùng nói: “Sao có thể làm vậy được! Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, phạm lỗi thì phải phạt, nhất là hai người này đã làm tổn hại đến thể diện của hoàng gia, khó có thể bỏ qua!”

“Mẫu hậu...”. Phượng Dật mở miệng, dường như còn muốn cầu xin.

Nam Cung Xuân Yến giơ tay cắt ngang, nghiêm nghị nói: “Không được nói nữa, ai gia đã quyết định, người nào xin tội cho bọn họ, phạt như nhau!”

Phượng Dật liền ngậm miệng lại. Vốn dĩ câu tiếp theo nên nói như thế nào hẳn còn chưa nghĩ ra, mới vừa rồi kêu một tiếng chỉ là thuận miệng mà thôi. Thấy hai nữ nhân cảm động, hẳn chỉ muốn nói thêm vài câu để tăng tác dụng mà thôi, bị nói như thế làm hại hẳn không có cảm giác thành công.

Hừ lạnh một tiếng, Nam Cung Xuân Yến phát ồng tay áo, cao giọng nói: “Người đâu, mang Quý phi – Thục phi về cung, cấm rời khỏi tầm cung trong mười ngày, trừ ra cung nữ, thái giám hầu hạ, không cho bất cứ kẻ nào đến thăm. Cung nữ, thái giám của Quý phi bị đánh mười gậy, của Thục phi bị đánh mười lăm gậy, đánh mạnh cho ai gia, một gậy cũng không được thiếu, có nghe rõ chưa”.

“Thái hậu, tại sao cung nữ của ta bị đánh mười lăm gậy, mà Quý phi lại ít hơn năm gậy?”. Viên Tú Ngọc không phục, thắc mắc hỏi.

Thật ngu dốt, sau này ngàn vạn lần đừng nói với người khác bọn họ là anh em họ. Nàng không muốn sống nữa sao. Phượng Dật cúi đầu im lặng, thở dài trong lòng , tại sao hẳn lại có một biểu muội ngu ngốc như vậy? Biết rõ núi có hổ, vậy mà lại đâm đầu vào, hơn nữa trong tay không có bất cứ...vũ khí gì. Lần này thì hay rồi, tự đưa mình vào bụng cạp, đến xác cũng không giữ được.

Sau này phải tìm một cơ hội, gọi đại bá (3) mang nàng về nhà! Nếu không, chẳng bao lâu nữa hậu cung sẽ thành nơi chôn thân của nàng.

Chú thích:

(1) Mặt trắng : trong kinh kịch TQ , nhân vật vẽ mặt trắng biểu hiện cho người nham hiểm, xảo trá.

(2) Mặt đen : biểu hiện cho người độc ác.

(3) Đại bá : bác cả, anh trai của mẹ.

37. Q.2 - Chương 29: Ngự Ông Đắc Lợi (hạ)

Edit: Eirlys

“Láo xược”. Cung nữ thân cận của Xuân Yến – Lục Ngọc quả nhiên nắm chặt cơ hội bắt đầu làm khó dễ: “Hoàng thượng, thái hậu ở đây, sao dám vô lễ kêu la ? “

Viên Tú Ngọc sợ ngây người, nói không ra lời.

Xuân Yến nhìn nàng, khoe miệng giật nhẹ, giọng điệu lạnh lẽo : “Không vừa lòng phải không? Vậy tăng lên hai mươi gậy!”

“Người...”. Viên Tú Ngọc ngắc đầu, lại muốn nói gì đó. Nhưng bị khiếp sợ trước nụ cười lạnh của Xuân Yến, đành cam chịu nuốt những lời oán hận trở vào.

Giải quyết xong một người, ánh mắt Xuân Yến chuyển sang người đang ngồi bệch dưới đất , khiến Nam Cung Xuân Hương sợ hãi lui ra sau: “Không biết Quý phi có bất mãn gì với quyết định của ai gia không?”. Nàng mềm mỏng hỏi.

Vừa nhìn thấy cảnh ngộ thảm thương của tình địch, nàng dĩ nhiên có chút hả hê, nhưng cũng có chút sợ hãi đối với Xuân Yến.

Từ tối hôm qua đến giờ, nàng đã bị sự nghiêm nghị, lạnh nhạt của Xuân Yến làm cho khiếp sợ, bây giờ lại bị hỏi như vậy, giọng điệu Xuân Yến thật dịu dàng càng làm cho nàng sợ sệt. Lấy hết can đảm, Nam Cung Xuân Hương ngập ngừng khê gọi: “Muội...Đại...Đại tỷ...”.

“To gan! Trong hoàng cung, người là thái hậu, sao dám gọi lung tung, làm rối loạn cung quy!”. Không đợi Nam Cung Xuân Hương nói xong, Thu Dung nhìn thấy ánh mắt ẩn ý của Xuân Yến nhìn mình, lập tức phụ họa kêu lên.

” A..”. Nam Cung Xuân Hương bị dọa đến tái mặt, lời nói không còn mạch lạc: “Đại..đại tỷ..”

Xuân Yến thất vọng lắc đầu. Với tố chất như thế này, còn muốn được sủng ái, muốn làm mẫu nghi thiên hạ sao? Dù là nằm mơ cũng khó!

Cũng nên tìm cơ hội đưa nha đầu này xuất cung thôi, tìm một người gả cho , nếu cứ ở lại đây thì xác cũng không giữ được. Đó là điều tốt nhất mà nàng có thể làm vì gia tộc rồi.

“Xem ra trước khi tiến cung, Nam Cung đại nhân cùng Viên đại nhân còn chưa dạy dỗ nữ nhi của mình cho tốt”. Xuân Yến thở dài nói tiếp : “Bây giờ, xem ra ai gia phải làm thay “.

Trong lòng đã quyết định, ánh mắt sắc bén của Xuân Yến quét qua người bọn họ, thấy vậy bọn họ cũng không dám thở mạnh . Sau đó nàng cất cao giọng nói: “Người đâu, mang cung nữ của bọn họ đánh hai mươi gậy. Từ hôm nay trở đi, Quý phi,Thục phi phải ở trong tẩm cung, để ma ma dạy lại cung quy, không có ý chỉ của ai gia thì không được rời tẩm cung nửa bước! Thời gian này, Hiền phi – Đức phi sẽ thay phiên nhau hầu hạ hoàng thượng “.

” Đa tạ thái hậu!”. Vô tình đạt được ân điển như thế, Hiền phi , Đức phi mừng rỡ không lời nào có thể diễn tả được, vội vàng dập đầu tạ ơn.

Ngược lại, Quý phi, Thục phi vô cùng kinh ngạc. Không nghĩ tới sai lầm của bản thân lại tạo cơ hội cho hai tình địch mà bọn họ không hề xem trọng.

Xuân Yến không cho bọn họ có cơ hội phản bác lần nữa, vội lớn tiếng hô: “Người đâu, mang Quý phi, Thục phi về tẩm cung!”.

“Thái hậu, thần thiếp biết sai rồi! Thần thiếp biết sai rồi! “. Bị dẫn đi, Nam Cung Xuân Hương vẫn không ngừng kêu khóc. Còn Viên Tú Ngọc nắm chặt khăn tay, nước mắt rưng rưng nhìn Phượng Dật chăm chăm. Hắn giả vờ mệt mỏi, nhắm mắt tựa vào Lý Ti Thần, làm như không thấy.

Đổi phó xong hai nữ nhân ồn ào, nhiệm vụ hôm nay xem như hoàn thành.

Gió xuân ấm áp, nhìn ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi, tâm trạng của nàng tốt lên rất nhiều.

Ánh mắt dịu dàng nhìn sang Phượng Dật , nàng khê cười: ” Mới vừa rồi ồn ào, chắc hẳn hoàng thượng cũng đã mệt mỏi, long thể quan trọng, người cũng nhanh trở về nghỉ ngơi! “.

Đi mau, đi mau, nàng nhớ...cái giường quá !.

“Đa tạ mẫu hậu quan tâm, nhi thần trở vào ngay”. Phượng Dật tựa vào Lý Ti Thần, khom lưng thi lễ.

“Ừ”. Xuân Yển hài lòng đáp. Ánh mắt chuyển đến Lý Ti thần, nàng trầm giọng nói: “Lý đại nhân, ai gia đã cho người đi báo với Lý thái phó, mấy ngày này, người hãy ở lại trong cung, bầu bạn với hoàng thượng!”

Thật tốt quá! Hắn có thể danh chánh ngôn thuận lưu lại xem kịch vui! Lý Ti Thần mừng thầm, vội chấp tay thi lễ: “Đạ tạ thái hậu”.

Xuân Yển khẽ gật đầu, xoay người sang phía kia nói: “Cũng không còn sớm, ai gia cũng nên quay về thăm cung nghỉ ngơi. Hiền phi, Đức phi, các người cũng mau trở về, sáng sớm ngày mai trở lại thỉnh an”.

Nàng mệt chết mất thôi! Sáng sớm hôm nay, việc đầu tiên là ân cần dạy bảo bốn nha đầu này, tiếp đó bố trí cung nữ, thái giám hầu hạ bọn họ. Sau đó vội chuồn ra cung, vừa trở về nghe Thu Dung báo lại: Nam Cung Xuân Hương cùng Viên Tú Ngọc quả nhiên đúng với dự đoán của nàng, chạy đến Phượng cung náo loạn, nàng liền vội vàng thay đổi y phục, đi không kịp thở đến đây giáo huấn hai tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng này. Ngay cả nước cũng chưa kịp uống, làm nàng muốn chết khát! Công việc của nàng thật sự bận rộn!

“Cung tiền thái hậu”. Hiền phi, Đức phi nhẹ nhàng nói.

“Cung tiền mẫu hậu”. Phượng Dật yếu ớt kêu lên.

“Cung tiền thái hậu”. Lý Ti Thần không kiềm chế được phần khởi nói to.

Cùng với một hồi âm thanh cung tiền, hai nữ tử – nam tử xoay lưng bước đi, nhưng trong lòng có cùng một ý nghĩ: thật tốt quá, có thể tạm thời yên tĩnh được mười ngày.

38. Q.2 - Chương 30: Bực Bội

Edit: Eirlys

Bộp! Một bản tấu chương rơi xuống đất, kèm theo một tiếng la —

“Phượng Huyền, người là...lão khốn kiếp!”.

Bộp! lại một bản tấu chương nữa rơi xuống đất —

“Phượng Dật, người là..... tiểu khốn kiếp!”.

Bộp! bộp! bộp! Vô số tấu chương liên tiếp rơi xuống đất, kèm theo một tiếng la hỗn hển —

“Phượng Huyền khốn kiếp, Phượng Dật khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp, người Phượng gia tất cả đều là khốn kiếp! Đại khốn kiếp! Siêu cấp vô địch vũ trụ khốn kiếp! Khốn kiếp kiếp.. kiếp——!”

Chỉ làm thế không thể trút hết bất mãn trong lòng, Xuân Yển đứng phất dậy, phất ống tay áo qua, quét tất cả tấu chương và đồ vật trên bàn xuống đất.

Lộp bộp, loảng xoảng —

Toàn bộ tấu chương vốn được xếp ngăn nắp trên bàn, văn phòng tứ bảo rơi khắp trên mặt đất, âm thanh vang lên không dứt cũng làm vơi đi một chút buồn bực trong lòng nàng. Nhưng còn chưa đủ hả giận.

Mẹ kiếp, càng nghĩ càng giận! Tại sao? Tại sao nàng phải ở nơi quỷ quái không thấy ánh mặt trời này phê duyệt tấu chương, còn bị một đám người gàn dở ba năm nay ngày nào cũng mắng nàng là yêu hầu.

Xuân Yển thở hỗn hển, trong đầu không khỏi hiện ra cảnh Phượng Dật nhàn hạ nằm ở trên giường ngủ ngon, bên cạnh còn có Hiền phi, Đức phi tận tâm hầu hạ, bộ dạng thật đáng ghét!

Càng nghĩ càng không cam lòng.

Giẫm! Giẫm!Giẫm! Ta giẫm lên, ta giẫm lên, ta giẫm lên, giẫm lên, giẫm lên! Nàng giẫm đến không biết mệt.

“Phượng Huyền, người là...lão bất tử , Phượng Dật, người là.. tiểu bất tử, các người chết đi cho ta!”. Vừa giẫm Xuân Yển cũng không quên tiếp tục chửi rửa Phượng gia.

Tiểu Hỉ tử tiến lên, khề nhắc nhở nàng: ” Thái hậu, tiên đế đã băng hà ba năm”.

Nàng đương nhiên biết! Cũng tận mắt thấy hắc tặc tử! Xuân Yển tức giận trợn mắt nhìn hắc: “Người dạy ta sao?”.

Nàng bực bội, chửi người chết không được sao?

Tiểu Hỉ tử lúng túng, sờ sờ cái mũi, không biết làm gì đành lui ra.

“Mẹ kiếp! Tại sao là ta! Tại sao là ta? “.

Nhìn toàn bộ tấu chương bị ném xuống đất, Xuân Yển vẫn không cảm thấy đỡ tức, liền quát to một tiếng, tiện thể dùng một cước đá ngã cái ghế bên cạnh.

“A—đau ! Đau quá! “. Cái ghế ngã ,nhưng chân cũng bị nó làm cho đau điếng. Xuân Yển nước mắt lưng tròng, nhảy lò cò khắp phòng.

“Thái hậu! “. Lục Ngọc bưng trà vào nhìn thấy thế, vội để khay trà lên bàn, chạy qua đỡ nàng đến bên ghế ngồi xuống. Sau đó mang đến một chén trà ấm, nhẹ nhàng khuyên nhủ : ” Ngài uống trà trước cho thông cổ họng! Muốn tức giận, mắng chửi cũng phải nghỉ một chút, đừng làm khổ bản thân “.

Đúng là mắng xong một hồi miệng lưỡi đều khô rát, chân cũng nhảy đến mỗi nhừ .

Xuân Yển đỡ lấy chén trà, uống hai hơi cạn, sau đó đưa trả lại Lục Ngọc nói : “Ta muốn uống nữa”.

“Vâng “. Lục Ngọc cười đáp, liền nhìn Tiểu Hỉ tử liếc mắt, ý bảo sai người đi pha thêm một chén trà.

Nhìn ánh mắt Lục Ngọc, Tiểu Hỉ tử cũng biết Xuân Yển đã nguôi giận, liền cùng vài cung nữ, thái giám đi lại bàn, nhặt tấu chương lên, xếp lại ngay ngắn, để một lát nàng xem tiếp.

39. Q.2 - Chương 31: Mỹ Nam Đến

Edit: Eirlys

Mới vừa ra ngoài về, Thu Dung sải bước nhanh qua bậc cửa, tới bên cạnh nàng, khề gọi: “Thái hậu”.

“Có chuyện gì?”. Chửi mắng một hồi, vừa uống cạn hết một bình trà vào bụng, cảm thấy thoải mái hơn nhiều, Xuân Yển duỗi thẳng người trên chiếc ghế , miễn cưỡng hỏi.

“Trang Vương thế tử cầu kiến, đang ở ngoài điện ạ”.

“Trang Vương thế tử ? Là ai?”. Xuân Yển nhíu mày. Trang vương, cái danh hiệu này có hơi quen tai.

“Con trai trưởng của Tam vương gia, tên là Phượng Thiên Triệt”. Lục Ngọc đi pha một bình trà mới ,vừa trở lại, cười nói: ” Nô tỳ còn nhớ, hôm hoàng thượng thành thân , thái hậu còn hỏi nhỏ nô tỳ người ấy là ai, sao mới mấy ngày đã quên rồi”.

“Sao —”. Được Lục Ngọc nhắc , Xuân Yển mới nhớ ra: “Thì ra là thằng nhãi ranh nhà Tam hoàng tử! Không biết hắc tặc tử đây có chuyện gì?”.

Thật đau đầu. Chỉ cần việc gì có liên quan đến Phượng gia, nàng liền đau đầu.

Lục Ngọc tinh ý, thấy thế vội đi tới, nhẹ nhàng xoa bóp thái dương cho nàng.

Thu Dung ở một bên nói : “Thế tử bảo, ngài ấy có một vật quý hiếm, muốn tận tay dâng lên thái hậu”.

“Sao?”. Xuân Yển nhắm mắt, tò mò hỏi : “Là vật quý giá gì?”. Lại còn muốn đích thân giao cho nàng.

Thu Dung lắc đầu: “Nô tỳ không biết, Thế tử nói, vật này chỉ mình thái hậu mới có quyền xem , người khác thì không được”.

“Lại còn ra giá nữa à!”. Khóe miệng Xuân Yển giật nhẹ, cười cợt: “Thế nhưng, nếu ai gia không muốn thấy, vậy phải làm thế nào?”.

“Thái hậu, người không muốn xem ư?”. Tay của Lục Ngọc bỗng nhiên dừng lại.

Xuân Yển mở mắt, ngược lên nhìn nàng, thấy một khuôn mặt đầy vẻ tiếc nuối, không hiểu hỏi: “Chẳng lẽ người muốn xem?”.

Lục Ngọc lắc đầu: “Không phải nô tỳ muốn thấy báu vật. Nô tỳ đã theo thái hậu ba, bốn năm, vật quý hiếm khắp thiên hạ thấy cũng không ít. Vật kia dù hiếm lạ, nhưng so sánh với bảo vật trong quốc khố, cũng không hơn được bao nhiêu”.

“Vậy là —” Xuân Yển có chút hứng thú.

Lục Ngọc nháy mắt mấy cái, sau đó cúi xuống sát tai nàng, nói nhỏ: “Chẳng qua là nô tỳ nghe nói, trước đây mẫu thân của Trang vương – Lý Tu Nghi là đệ nhất mỹ nhân của Phượng Tường, vì vậy trong mười sáu vị hoàng tử, tướng mạo của Trang vương cũng đứng nhất nhì. Hơn nữa, mười bảy năm trước Trang vương phi là con gái của Nội các đại học sĩ , đệ nhất mỹ nữ của kinh thành. Nghe nói, vị thế tử này là kết hợp các nét đẹp của Trang vương và Vương phi, là mỹ nam trăm ngàn năm khó gặp. Ba ngày trước, tại đại hôn của hoàng thượng , nô tỳ từng nhìn thoáng qua, đến bây giờ vẫn...”. Nói đến đây Lục Ngọc bỗng thẹn thùng, khuôn mặt ửng đỏ như lửa.

“Đến bây giờ trong lòng vẫn không quên được có phải không?”. Xuân Yển trêu chọc.

“Thái hậu!”. Lục Ngọc dậm chân một cái, kêu lên e thẹn.

“Được rồi, được rồi, ta đã hiểu. Không phải là người chỉ muốn xem mỹ nam hay sao?”. Xuân Yển cười nói , quay sang những người khác hỏi : “Các người thì sao? có muốn mở mang tầm mắt , chiêm ngưỡng đệ nhất mỹ nam không?”

Bị Thu Dung làm cho hứng thú, lại còn những lời khen ngợi của Lục Ngọc khiến cho lòng xao động , tất cả cung nữ trong điện giống như gà con mổ thóc, không ngừng gật đầu.

“Nhưng mà...”. Xuân Yển hoài nghi nhìn Lục Ngọc, lại nhìn sang Thu Dung, do dự hỏi :”Lục Ngọc, Thu Dung, ai gia nhớ kỹ, các người không phải đã có...tại sao còn đối với nam nhân khác nhớ mãi không quên?”.

“Thái hậu!”. Lục Ngọc ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc: “Người đã từng nói, lòng yêu chuộng cái đẹp, mỗi người đều có. Quả thật trong lòng nô tỳ đã có đối tượng, nhưng không có quy định là : có người yêu thì không thể nhìn nam nhân khác nữa ! Mỗi ngày ở trong cung đi qua đi lại mấy lần, con người giống như ma quỷ ấy, nhìn còn ít sao ? Chỉ là, lần này khó lắm mới có cơ hội ngắm nam nhân ở ngoài cung, huống chi ngài ấy lại nổi tiếng như vậy”.

“Đúng vậy, đúng vậy”. Thu Dung gật đầu tán thành.

“Nói thật hay!”. Xuân Yển vỗ tay tán thưởng, thật không uống là cung nữ theo nàng bốn năm qua, rất có chủ kiến!.

“Nhưng...các người không sợ bọn họ... ghen sao?”. Trong lòng đã hạ quyết định, nhưng nàng cũng không quên xác nhận lần cuối.

“Hôm nay hấn bận rộn tuần tra trong cung, làm sao có thời gian quan tâm đến nô tỳ!”. Lục Ngọc cắn răng khế nói.

Thu Dung gật đầu theo: “... Của nô tỳ...cũng vậy!”

Hóa ra là bị bỏ rơi. Xuân Yển thâm nghĩ.

“Người muốn xem ư? Thái hậu”. Thấy nàng có vẻ xiêu lòng ,Lục Ngọc hi vọng

“Cho hấn vào đi”. Xuân Yển vịn tay của Tiểu Hỉ tử đứng lên, cười nói: “Ai gia cũng muốn nhìn một chút , không biết vị đệ nhất mỹ nam trong truyền thuyết Phượng Tường này sẽ dâng lên cho ai gia bảo bối gì”.

“Hay quá!”. Cung nữ trong điện cùng thốt lên một tiếng hoan hô, Thu Dung tươi cười đi ra thông báo với nữ quan bên ngoài: “Mau truyền Trang vương thế tử vào điện kiến thái hậu”.

“Dạ” Nữ quan lĩnh chỉ lui ra.

40. Q.2 - Chương 32: Mỹ Nam Dụ Dỗ

Edit: Eirlys

“Tôn nhi Thiên Triệt, tham kiến hoàng tổ mẫu”.

Một thiếu niên dáng người cao gầy tiến vào, quỳ xuống dập đầu ba cái, lễ nghi của hoàng tộc được hẳn thực hiện tựa như nước chảy mây trôi, cao quý tao nhã.

Xuân Yển ngồi thẳng trên ghế, trầm giọng nói : “Miễn lễ, bình thân”.

“Tạ ơn hoàng tổ mẫu “.

Mọi con mắt đều nhìn chăm chú thiếu niên ở giữa đại điện, năm nay vừa tròn mười sáu tuổi. Mỗi người, đặc biệt là các cung nữ , trong lòng kích động cực độ.

Nhìn thẳng vào gương mặt anh tuấn, tim của Xuân Yển cũng không khỏi loạn nhịp, trong lòng thầm gật đầu, thở dài : Ừ, không tệ! Đôi mày thanh tú, mắt sáng long lanh, mũi cao, môi đỏ. Đúng là một thiếu niên tuấn tú, đôi mắt hoa đào kia so với tên tiểu tử Phượng Dật còn muốn chính tông hơn. Nếu là một thiếu nữ bình thường nhìn thấy hắn, khẳng định sớm đã nước bọt giàn giụa, như sói tru lên một tiếng, bổ nhào vào hắn.

(-_- !!)

Nhưng đối với nàng, chỉ là thị giác bị kích động trong chốc lát mà thôi.

Đánh giá xong, Xuân Yển thu hồi ánh mắt kinh ngạc , bình tĩnh nói : ” Không biết Triệt nhi hôm nay đến đây là có chuyện quan trọng gì ?”.

Thiếu niên từ tốn đáp : ” Nhiều năm trước, phụ vương tình cờ có được một báu vật, cực kỳ yêu thích , cất giữ nhiều năm nay, nhưng biết bản thân không có phúc hưởng thụ . Vừa đúng lúc trở lại kinh thành nhân dịp đại hôn của hoàng thượng, nên mang nó dâng lên hoàng tổ mẫu. Phụ vương biết chỉ có hoàng tổ mẫu mới có đủ phúc phận sử dụng bảo vật quý giá này”.

“Sao?”. Xuân Yển cười nhẹ : “Rốt cuộc là bảo bối gì , có thể làm cho Tam hoàng nhi quý trọng đến như vậy?”.

“Hoàng tổ mẫu xem xong sẽ biết “. Phượng Thiên Triệt cười bí hiểm , ung dung nói : “Tôn nhi cam đoan sẽ không làm người thất vọng “

Mỹ nam cười một tiếng làm khuynh đảo lòng người.

Woa —

Xuân Yển nghe thấy vô số tiếng thán phục, tiếng tim đập dồn dập, còn có....

Bịch!

Cái gì? Có người té xỉu sao ?

Thật tội nghiệp các cô gái, nhiều năm không thấy được mấy người nam nhân thực thụ, chịu đựng đến hôm nay, thật là khổ cho bọn họ.

“Vậy sao? “. Bên trong điện, chỉ có Xuân Yển không điên đảo vì nụ cười của hắn, nàng khẽ cười, thông thả nói : “Thế bảo bối ở đâu? Sao ai gia không thấy trên tay tôn nhi có vật gì ? “.

Thấy Xuân Yển trông thấy mình, chỉ lúc đầu là có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó không có bất cứ vẻ si mê nào giống như các cô nương khác, trong mắt hắn chỉ hiện lên một chút thất vọng, khẽ nói : “Phụ vương bảo, sở dĩ được gọi là bảo bối, bởi vì người thường không thể thấy. Cho nên, bảo bối như vậy, chỉ có hoàng tử mẫu mới có quyền xem “.

Nói thật hay, có vẻ rất thần bí!

“Quả thật như vậy sao?”. Lòng hiếu kỳ của Xuân Yển bị gợi lên, nàng liền nhìn sang đám cung nữ, thái giám phát tay :” Tất cả các người lui ra “. Nàng cũng muốn xem thử rốt cuộc hai cha con này có âm mưu gì.

“Vâng”. Tất cả cung nữ luyến tiếc nhìn Phượng Thiên Triệt , sau đó mới chịu rời đi. Trước khi đi, Lục Ngọc, Thu Dung còn không quên dùng ánh mắt dò kị nhìn Xuân Yển một cái.

Người ta chỉ muốn ta xem, thế nào? Xuân Yển đắc ý trừng mắt lại . Suy cho cùng, được mỹ nam coi trọng, muốn không kiêu ngạo cũng khó. Được rồi, nàng thừa nhận cũng thích hư vinh.

Mọi người đã lui ra, Xuân Yển thu hồi ánh mắt bảo : “Bọn họ đã đi hết, bây giờ có thể lấy bảo bối cho ai gia xem được chưa?”.

Không ngờ, vừa mới dứt lời, ngẩng đầu lên —

“Ồi !”

Một gương mặt bất thành linh xuất hiện trước mắt, khiến nàng giật mình.

” Người...người định làm gì?”. Hắn lại gần đây lúc nào? Xuân Yển đứng lên, trầm giọng nói, kiềm chế hoang mang trong lòng.

Phượng Thiên Triệt từ từ áp sát, mỉm cười thích thú nhìn bộ dạng lúng túng của nàng, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng chằm chằm, giọng nói nhẹ nhàng như nước chảy : “Hoàng tử mẫu, chẳng lẽ tôn nhi không thể xem như báu vật trong thiên hạ sao?”.

“Hả?”. Thì ra là vậy. Xuân Yển vừa ngạc nhiên vừa thất vọng. Trong đầu không khỏi hiện lên một cảnh trong “Tây du kí” : Nữ vương Nữ nhi quốc cởi hết xiêm y quyến rũ Ngự đệ – Đường Tam Tạng . Chỉ là hôm nay nữ đổi thành nam.

Ồi ,Khó khăn nhất là hưởng thụ mỹ nam ! Nàng than khóc trong lòng.

Phượng Thiên Triệt không biết ý nghĩ của Xuân Yển, thấy nàng ngây người, tưởng là bước đầu tiên đã thành công, liền tiếp tục tiến tới, đôi mắt hoa đào chớp chớp, ánh mắt chan chứa tình cảm giống như đang nhìn người yêu, tràn đầy cảm dỗ và mê hoặc, thừa dịp nàng chưa kịp phản ứng, đôi môi hắn kề sát bên tai nàng, khẽ gọi : “Xuân yển. . . Yển nhi. . .”

Buồn nôn quáTrà vừa uống lúc nãy đang sôi lên trong bụng, muốn theo đường cũ đi ra. Xuân Yển bịt miệng lại, cố gắng nén xuống.

“Người...tránh ra”. Nàng khó chịu đẩy hắn ra vì không muốn nôn ra hết. Đây là trà Tô Cát* thượng hảo hạng, trong một năm cả nước chỉ thu hoạch được mười cân, dâng vào cung tám cân, một nửa ban thưởng cho các đại thần đắc lực , khuyến khích bọn họ tiếp tục cống hiến cho triều đình, còn lại phân ra cho nàng và Phượng Dật. Mà nàng vừa mới thưởng cho Lục Ngọc, Thu Dung một nửa. Còn lại chỉ vừa đủ uống trong một năm, lá trà mới vẫn còn ở trên cây. Cho nên nàng không thể lãng phí, dù là một chút.

Phượng Thiên Triệt thấy nàng từ chối, lại tưởng là xấu hổ và cố gắng đấu tranh nội tâm, nên hắn tiến thêm bước nữa, dùng một tay tóm lấy hai tay nàng bắt chéo sau lưng, một tay ôm lưng nàng, kéo lại gần, nửa người dưới của hai người dán chặt vào nhau, khuôn mặt tuần tú kề sát mặt nàng. Hắn dịu dàng nói: “Yển nhi, nàng không cần xấu hổ, nơi này chỉ có hai chúng ta ,mọi người đã lui hết, không thể thấy được “.

Nàng là đứa trẻ ngoan, đứa trẻ ngoan không thể lãng phí thức ăn, trà cũng thế. Xuân Yển nhắc nhở bản thân lần nữa, kiên quyết không nôn ra.

“Ta biết, thủ tiết ba năm, nhất định rất cô đơn lạnh lẽo. Nữ nhân là đoá hoa, không thể không có nam nhân nâng niu. Hơn nữa, ta nghĩ lúc Hoàng gia gia còn sống, nhưng cũng đã cao tuổi , chỉ sợ chuyện ân ái cũng

không được như ý”. Phượng Thiên Triệt tiếp tục dụ dỗ, ngón tay thon nhỏ khẽ vuốt má của nàng : ” Yên nhi yên tâm , ta có thể làm nàng hài lòng hơn nữa...”.

Chú thích :

Trà Tô Cát : một loại trà Long Tỉnh, là một loại trà xanh nổi tiếng của Hàng Châu, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc. Hầu như được chế biến bằng tay theo phương thức truyền thống và nổi tiếng vì có chất lượng rất cao. Thời xưa chỉ dành tiến cống cho vua.

Tên Long Tỉnh (rồng nằm trong giếng) theo truyền thuyết là do vua Càn Long đặt, ông từng ghé thăm một vườn trà Long Tỉnh. Thoạt đầu khi thử trà, vua Càn Long chưa ấn tượng nhưng rồi một lúc sau ông cảm thấy hậu vị thanh ngọt ngấm trong cổ và rất thích. Và khi ông nhìn xuống một giếng nước gần đó và thấy bóng của cây trà lung linh dưới nước, giống hình 1 con rồng đang bay lượn trong giếng, nên Càn Long đặt tên là Long Tỉnh Trà. Cũng từ đó trà Long Tỉnh trở thành phẩm vật tiến cung...

41. Q.2 - Chương 33: Sảng Khoái

Edit: Eirlys

Xuân Yến bị những lời nói tự cao tự đại của hắn làm cho kinh ngạc , đến nỗi nàng muốn nhào vào động mạch cổ của hắn cắn mạnh một cái, khiến cho hắn cũng kinh ngạc giống nàng.

“Buông tay ra”. Nàng siết chặt hai nắm tay, lạnh lùng nói.

“Không buông”. Phượng Thiên Triệt cười nhẹ từ chối, ngón tay thon dài khẽ vuốt đôi môi đỏ mọng của nàng, môi hắn cũng từ từ lướt qua hai gò má , tiến tới môi nàng, trong hơi thở đầy cảm dỗ : ” Yên nhi, nàng không cần e thẹn như vậy...”.

Hắn không cảm nhận được sự mất kiên nhẫn trong lời nói của nàng ư? Xuân Yến khẽ cắn môi, thốt ra tới hậu thư từ kẻ hở giữa môi hai người : “Tóm lại người buông hay là không? Nếu không buông ta sẽ không khách khí!”

Phượng Thiên Triệt lắc đầu, môi hắn sắp chạm vào môi nàng, cười gian xảo :” Yên nhi, đối với ta không cần phải khách khí..”.

“Được thôi, đây là người tự chuốc lấy!”. Xuân Yến cười lạnh, hai cánh tay vòng quanh lưng hắn.

Phượng Thiên Triệt mừng rỡ, bắt đầu đắc ý vì tưởng đã chinh phục được nàng, đột nhiên cảm giác thân dưới vô cùng đau đớn. Thì ra là Xuân Yến đã nâng đầu gối lên, không hề phân vân nhắm vào chỗ hiểm của hắn , thúc mạnh một cái.

“A!”. Phượng Thiên Triệt la lên một tiếng còn lớn hơn lợn bị chọc tiết, hắn buông nàng ra, ngã xuống đất hai tay ôm chỗ bị thương, thuận thể lăn từ trên bậc cao xuống dưới, may là chỉ có mười bậc mà thôi, nhưng cũng đủ làm cho hắn toàn thân ê ẩm, vô cùng đau đớn.

Perfect! Hoàn mỹ! Kỹ năng vẫn chưa bị kém đi, trong lòng Xuân Yến đang huýt sáo ca ngợi bản thân.

Nàng vỗ vỗ tay, chậm rãi đi tới bên cạnh hắn, dùng lưỡi liếm liếm môi, khử trùng đôi môi suýt bị hắn làm bẩn, sau đó nhổ nước bọt, cười lạnh : ” Ta đã sớm nói cho người, kêu buông tay nhưng người không buông. Còn cho là lão nương làm bộ làm tịch, cố gắng kháng cự với dục vọng ư ? Biết không ? Lão nương ghét nhất là cái mặt trắng như người !”

“Yên... Yên nhi.” Phượng Thiên Triệt ôm chỗ bị thương nặng nhất, thì thào kêu tên nàng.

Bụp! Một nắm tay vung lên đập vào mắt phải của hắn. Đệ nhất mỹ nam Phượng Tường lập tức biến thành chó Bull *.

Xuân Yến vẫy vẫy bàn tay đau lâm râm, lạnh lùng nói : “Tên của ai gia có thể cho người kêu loạn sao?”.

“Hoàng... Hoàng tổ mẫu...” Phượng Thiên Triệt ngoan ngoãn sửa lại.

Bụp! Lại một đấm vào mắt trái, chó Bull giờ thăng cấp thành gấu trúc.

“Lão nương vẫn còn trẻ, chỉ lớn hơn người hai tuổi mà thôi, chớ gọi tổ mẫu, tổ mẫu làm ta già đi như thế!”. Xuân Yến lớn tiếng nói.

“Ô ô...”. Phượng Thiên Triệt che vết thương mới, nước mắt chảy ròng ròng, không dám nói thêm câu nào nữa. Bên trên đau, phía dưới cũng đau, cả người đều đau. Nếu như gọi thêm lần nữa, không biết phần nào thân thể của hắn lại gặp họa.

Xuân Yến vẫn chưa buông tha , lại tới gần hắn đá lung tung mấy cái, đem tất cả bất mãn đối với người Phượng gia trút ra hết , sau đó nói tiếp : “Tiểu tử thôi, cho người biết, đừng tưởng rằng có khuôn mặt còn đẹp hơn nữ nhân thì đủ để mê hoặc mọi người. Ta cho người biết, người tuần tú, phong độ hơn người lão nương đã thấy nhiều trên tivi, tạp chí , nên đã sớm miễn dịch rồi! Vả lại, kỹ xảo tán tỉnh của người quá kém cỏi, chỉ dựa vào chút bản lĩnh ấy mà dám tới đây, nếu như Phượng Huyền- lão bất tử kia ở dưới đất thấy được, nhất định không dám nhận họ hàng với người”.

Ngồi xổm xuống, nàng lấy ngón tay chọc chọc gương mặt trắng nõn, mịn màng của hắn, bực dọc nói: “Hơn nữa, nói thêm cho người một việc, người không hợp khẩu vị của ta ! Nếu muốn quyến rũ lão nương, đi luyện tập thể hình mấy năm còn chưa chắc được. Với lại, trở về nói cho người cha đây đã tâm của người, bảo là lão nương khuyên hắn đừng mơ mộng hão huyền những thứ không thuộc về mình, nếu không đừng trách ai gia không khách khí!”.

Nói xong, nàng đứng lên, hướng về phía các cung nữ, thái giám nghe tiếng la mà chạy vào, lại bị một màn hành động của nàng làm kinh ngạc đến há hốc mồm, lớn tiếng nói : “Người đâu, khiêng Trang vương thế tử ra ngoài cho ai gia!”.

Mẹ kiếp! Vừa rồi đá cái ghế chân còn chưa hết đau,sau đó đá tên tiểu tử này lại càng đau thêm. Xuân Yến kéo ghế qua ngồi xuống, nghiêm nghị tuyên bố : “Trang vương thế tử có ý đồ bất chính với ai gia, may mà ta đã sớm đề phòng, nên không bị tổn hại. Truyền ý chỉ của ai gia, tước bỏ ngôi vị thế tử của hắn,cả nhà Trang vương cả đời này không được ra khỏi lãnh địa nửa bước”.

Mọi người im lặng, không ai nhúc nhích , chỉ có Phượng Thiên Triệt lăn lộn trên mặt đất, gào khóc không ngừng.

Xuân Yến nhìn xung quanh một vòng, bực dọc nói : “Còn muốn ai gia lặp lại lần nữa ư?”.

Cung nữ, thái giám đứng sững sờ ở một bên lúc này mới giật mình, vội vàng tiến lên khiêng Phượng Thiên Triệt, đưa ra khỏi điện. Vài cung nữ trẻ tuổi khóc sụt sùi đi theo phía sau, cầm khăn tay lau nước mắt, trong lòng tràn đầy chua xót.

Thật là đáng tiếc! Cả đời này bọn họ không còn duyên phận gặp lại vị mỹ nam này. Thái hậu có hơi tàn nhẫn, dù gì người ta cũng là đệ nhất mỹ nam ,vậy mà lại bị người đánh thành đầu heo.

Lục Ngọc, Thu Dung cũng dùng ánh mắt không đồng tình nhìn nàng. Xuân Yến liếc thấy, chỉ nhún vai bĩu môi , xoay người lại bảo: “Người đâu, chuẩn bị nước nóng, ai gia muốn tắm rửa sạch sẽ!”.

Ôi, đã lâu không vận động, xương cốt đều mỏi nhừ. Chỉ mới đấm, đá mấy cái mà toàn thân đều đổ mồ hôi, cảm thấy thật khó chịu.

Tên tiểu tử này, xem như hắn gặp may. Nàng không vận động đã lâu, tay chân đều không linh hoạt, nếu không nhất định dùng hết sức lực, không chỉ đánh mặt hắn thành mặt heo , mà ngay cả thân thể cũng thành heo! Cũng may là thời đại này không có giày cao gót, bằng không nàng chắc chắn khiến hắn kiếp sau cũng không thể làm người.

Người Phượng gia, cũng không có ai tốt, toàn bộ đều xấu xa. Trên đường trở về tẩm cung, Xuân Yến vừa đi vừa tức giận.

Nhưng mà...thật là tốt! sau khi trút giận một trận, nàng cảm thấy tâm trạng dễ chịu, tinh thần sảng khoái, những bức tức dồn nén trong lòng đã vơi hết. Thảo nào Xuân Hoa tâm tình không vui liền đi tìm tiểu thúc*
* Ở Cổ gia trút giận , thì ra thật sự rất thoải mái!

Lần sau, nếu tên họ Phượng kia chọc giận nàng lúc tâm trạng không tốt, nàng nhất định bắt chước Xuân Hoa, ha ha

Chú thích:

* Chó Bull (Bull Terrier) : Giống chó có bộ lông ngắn,dày với các màu trắng, đen, đỏ, nâu, đốm vằn vện. Đặc biệt con lông trắng thường có một bên quầng mắt màu đen.

** Tiểu thúc: em trai của chồng.

42. Q.2 - Chương 34: Nghi Hoặc

Edit: Eirllys

Cảnh xuân tươi đẹp, gió thổi hiu hiu, lư hương đồng tỏa ra những làn khói xanh lượn lờ, nam nhân trong y phục trắng tựa người trên long sàng, trên tay cầm sách, yên lặng xem.

Cách giường không xa, một thiếu nữ xinh đẹp đang ngồi phía trước cửa sổ, bàn tay thanh tú đặt trên cây đàn tranh sơn đỏ , tiếng đàn xa xăm mà thanh thoát từ đôi tay nàng phát ra.

Cảnh đẹp như tranh,tuần nam mỹ nữ, nhìn thật hoàn mỹ.

Nhưng bỗng nhiên—

“Hắt xì! Hắt xì ! Hắt —xì—!”. Ném sách qua một bên, Phượng Dật che mũi hắt hơi liên tục mấy cái, nước mắt cũng muốn chảy ra.

Thiếu nữ đang gảy đàn thấy vậy, vội vàng dừng tay chạy tới , bối rối hỏi : “Hoàng thượng, ngài bị cảm lạnh ư? Người đâu, nhanh gọi thái y!”.

Phượng Dật lấy tay lau khóe mắt, xoa xoa cái mũi ửng đỏ , khẽ nói : “Không cần bận tâm, chỉ là ngứa mũi mà thôi, bây giờ không có việc gì nữa rồi “.

“Vậy sao được? Cũng nên gọi thái y đến xem qua!”. Thiếu nữ không dám qua loa, kiên quyết nói tiếp.

Phượng Dật đang muốn mở miệng từ chối, bỗng nghe được tiếng chân dồn dập truyền đến .

“Hoàng thượng! Tin quan trọng, có tin quan trọng!” . Từ xa , tiếng nói phấn khởi của Lý Ti Thần đã vang vọng khắp Phượng cung.

Vào đến bên trong điện, hần dừng lại thở hổn hển , mới nhìn thấy thiếu nữ ở bên cạnh Phượng Dật , vội chấp tay hành lễ : ” Tham kiến Đức phi nương nương”.

Thiếu nữ nhìn hần gật đầu : “Lý đại nhân”.

Thấy Lý Ti Thần tới, thiếu nữ khôn ngoan tự biết không thích hợp ở lại đây, liền cúi đầu nói : “Thần thiếp xin cáo lui “. Sau đó liền trở về tẩm cung của mình.

Không nói một lời, để mặc thiếu nữ rời đi, Phượng Dật nhặt lên quyển sách rơi trên giường, lật qua vài trang, hờ hững hỏi :”Chuyện gì làm người hưng phấn như thế?”.

Lý Ti Thần vô cùng kích động đi tới ngồi lên giường, phấn khởi nói :” Hoàng thượng, người có biết ta vừa mới nhìn thấy chuyện gì không ? Người tuyệt đối không ngờ được!”. Suy nghĩ một chút, hần bổ sung thêm : “Ở Hoàng* cung bên kia”

Hoàng cung ư? Phượng Dật hơi nhú mày, chẳng muốn suy đoán, liền hỏi :”Có chuyện gì?”.

Mặc dù sớm đoán được hắn sẽ phản ứng như vậy, nhưng khi thấy hắn thờ ơ thế, Lý Ti Thần cũng không khỏi có chút thất vọng. Nhưng mà, vừa nhớ tới tình cảnh lúc này, trong mắt hắn bỗng lóe lên một tia thích thú, liền kéo tay áo Phượng Dật, kích động nói :” Lúc này, Trưởng tử của Trang vương đến bái kiến thái hậu, hiên ngang đi vào thế nhưng lại được khiêng đi ra!”.

“Hiên ngang đi vào, được khiêng đi ra ư?”. Phượng Dật chậm rãi đặt sách xuống, khẽ hỏi: “Là con trai của tam hoàng huynh, Thiên Triệt sao ?”.

Lý Ti Thần gật đầu : “Đúng thế”.

Phượng Dật không nói gì, im lặng suy nghĩ.

Lý Ti Thần tiếp tục nói : “Ây ya, tiếc là người không thấy được bộ dạng thê thảm của của tiểu thế tử, thật là tội nghiệp! Hai mắt bầm đen, sưng đến không mở ra được, thậm chí không thể thấy đường đi, đành để người khiêng ra . Với lại khi được mang ra , thân thể còn co rúm lại , rên rĩ từng cơn, bộ dạng rất là thảm thương!”.

Nhớ lại bộ dạng sống dở chết dở của Phượng Thiên Triệt, Lý Ti Thần không khỏi run rẩy, hắn cảm thấy vô cùng may mắn bởi người bị thương không phải là mình.

Trong mắt Phượng Dật hiện lên một chút nghi ngờ.

“Có thật không ? “. Hắn nhẹ giọng hỏi.

“Đương nhiên! Ngàn lần là thật!”. Lý Ti Thần quả quyết đáp, hắn chớp chớp mắt nhìn Phượng Dật, thắc mắc hỏi : “Hoàng thượng, người nói xem, Trang vương thế tử làm chuyện đại nghịch bất đạo gì mà bị thái hậu đánh tới thảm như vậy!”.

Phượng Dật nhướng mày, một tia kinh ngạc thay thế vẻ hồ hững lúc này :” Là bị thái hậu đánh ư ?”.

“Đúng vậy!” . Lý Ti Thần đáp: ” Tin tức này ta hỏi được từ một tiểu cung nữ trong Hoàng cung, cam đoan vô cùng chính xác! Nhiều người trong bọn họ tận mắt thấy thái hậu vừa mắng mẩy câu gì không hiểu nổi, lại vừa đâm vào mặt Trang vương thế tử, sau đó dường như là tay bị đau, người lại dùng chân đá hắn vài cái”.

Về nghi ngờ trong mắt Phượng Dật càng tăng thêm.

“Thái hậu đã nói gì?” . Đoán không ra, hắn lại hỏi.

“Nói gì ư ? Để ta nhớ lại chút “. Lý Ti Thần gãi gãi đầu, nói tiếp : “Hình như bảo... Trang Vương thế tử không hợp khẩu vị... người thấy nam nhân đã nhiều....Đúng rồi! Người còn nói thế tử trở về bảo cho Trang vương, không nên ham muốn những thứ không thuộc về mình, nếu không người sẽ không khách khí”.

Những thứ không thuộc về mình? Phượng Dật bỗng kinh ngạc, hai mắt khép hờ suy tư.

Thì ra, ả cũng đã nhận thấy.

Thấy Phượng Dật khi thì chau mày, lúc thì khép mắt , bộ dạng đều là buồn bực. Lý

Ti Thần mơ hồ không hiểu, liền tiến lại gần, tò mò hỏi : ” Hoàng thượng, người đang suy nghĩ chuyện gì ?”.

Phượng Dật ngẩng đầu, ánh mắt âm u nhìn lá cây ngoài cửa sổ lay động theo gió, chậm rãi nói: “Trẫm đang nhớ lại, hôm đại hôn, yêu nữ đó ngồi ở bên trên , đôi mắt liên tục lén lút nhìn về phía Tam hoàng huynh, còn ...nuốt nước bọt”.

Cái gì? Lý Ti Thần tròn mắt, không tin hỏi : “Nuốt....nuốt nước bọt ? Người không nhìn lầm chứ?”.

Phượng Dật lắc đầu : ” Tuyệt đối không sai. Tiếng động lớn như vậy, lại còn nhiều lần, muốn người khác không nghe thấy cũng khó! Hơn nữa, Trẫm nhận thấy, ánh mắt ả nhìn tam hoàng huynh chằm chằm , tựa như lập tức muốn ăn tươi nuốt sống, làm cho người ta khiếp sợ! Sau cùng, lúc hoàn tất đại điển, ả nhìn theo đoàn người của tam hoàng huynh rời đi, sự thất vọng trong mắt cũng không giấu được”.

“Nói như vậy, thái hậu cùng Trang vương gia có mờ ám?”. Lý Ti Thần suy đoán.

Phượng Dật lắc đầu: “Không đúng.”

” Vậy là...”.

“Nếu như trăm đoán không sai, yêu nữ kia một mực nhìn, phải là người tam hoàng huynh mang theo bên mình – Thiên Triệt”. Phượng Dật nói ra ý nghĩ của mình.

“Trang Vương thế tử ư?”. Lý Ti Thần kinh ngạc nhưng sau đó liền bình tĩnh lại: “Cũng phải, một thiếu nữ đang tuổi thanh xuân, thái hậu cũng không quá hai mươi tuổi, nghĩ đến tình yêu nam nữ cũng là chuyện bình thường. Trang Vương thế tử lại anh tuấn kiệt xuất, không cô nương nào từng gặp qua hắn mà không bị mê hoặc. Thái hậu bị vẻ đẹp của hắn làm cho say đắm, cũng là lẽ thường”.

Ngừng một lát, hắn lại đưa ra suy đoán mới: “Như vậy là thái hậu cùng Trang Vương thế tử có mờ ám”.

Nhưng hắn lập tức bác bỏ suy đoán của bản thân: “ Nếu như bọn họ có gì mờ ám, tại sao thái hậu lại ra tay thâm độc như thế? Đánh thật tàn nhẫn, giống như đối phó kẻ thù, cái này không giống cô nương đối xử với người yêu. Hơn nữa, thái hậu còn hạ chỉ, tước bỏ chức vị của hắn, cả nhà Trang vương cả đời này không được bước vào Phượng Hoàng thành một bước. Nếu giống như người nói, người không phải tự đào hố chôn mình sao ? “.

Việc này cũng khiến Phượng Dật thấy kỳ lạ.

Càng nghĩ càng thấy khó hiểu, đầu cũng muốn đau, nhưng cũng không nghĩ ra nguyên do.

“Chuyện yêu nữ kia làm, ai hiểu được”. Cuối cùng, hắn mặc kệ, sau đó bĩu môi nhặt sách lên, buồn bực nói: “Có lẽ, ả còn biết nghĩ đến thân phận của bản thân, không dám gây ra rắc rối trong cung. Nên giam Thiên Triệt tại nơi ở, cuộc đời này cũng không thể trông thấy nữa, để cắt đứt tình cảm bản thân “.

“Vậy sao”. Lý Ti Thần nhàm chán tiếp lời, phần khởi lúc này đã vơi hết. Cũng không có cách giải thích khác, tạm thời chỉ có thể cho là như thế.

Ép buộc bản thân không suy nghĩ nữa, chuyên tâm xem sách, không ngờ vừa mới mở sách ra, mũi liền có cảm giác ngứa, Phượng Dật bất giác nhắm mắt, há mồm ——

” Hắt xì! Hắt xì! Hắt ——xì——!”

Ngay lập tức nước mũi, nước bọt văng khắp nơi, Lý Ti Thần né không kịp, bị văng đầy mặt.

Cùng lúc đó, tại Hoàng cung, Xuân Yến ngồi trong bồn tắm lớn tung cánh hoa, bỗng nhiên tức giận đập tay xuống nước, bực bội khẽ nói: “ Mẫu thân! Tại sao người xuất hiện lại là tên tiểu tử Phượng Thiên Triệt, người lão nương muốn không phải là hắn!”.

Sau cùng, nàng không quên nói thêm một câu: “ Người Phượng gia không những khôn khéo hơn nữa còn ngu dốt!”.

Chú thích:

Hoàng: chim phượng mái, con trống gọi là phượng.

Tắm cung của Xuân Yến gọi là Hoàng cung.

43. Q.2 - Chương 35: Ngày Thứ Mười Một

Edit: Eirllys

Màn đêm buông xuống, mấy trăm ngọn nến được thắp sáng lên, khiến cho hoàng cung rộng lớn được chiếu sáng như ban ngày.

Mang một đèn lồng sáng ngời đặt lên bàn chất đầy tấu chương, Lục Ngọc khẽ gọi : “Thái hậu , đã là giờ Dậu (5 – 7 giờ chiều), nên dùng bữa tối”.

Từ giữa núi tấu chương ngẩng đầu lên ,bị ánh sáng của ngọn đèn làm chói , Xuân Yến xoa xoa hai mắt , Nhìn về phía Lục Ngọc – Thu Dung đang đứng ở một bên hỏi: “Đã giờ Dậu rồi ư ?”.

“Bẩm thái hậu, đúng vậy”. Lục Ngọc gật đầu đáp.

“Ta mới cúi đầu xem một chút mà đã đến giờ này rồi ư ? “. Thảo nào nàng lại cảm thấy mệt mỏi như vậy, Xuân Yến thở dài nói, mệt nhọc nhắm mắt lại, cúi đầu đồng thời dang hai tay ra , không hề chú ý đến hình tượng, nằm gục ở trên bàn.

Lục Ngọc, Thu Dung không lạ gì với thói quen này của nàng.

Dừng việc mài mực lại, Thu Dung bắt đầu thu thập một bàn tấu chương lộn xộn, sau đó hỏi : “Thái hậu, truyền lệnh được chưa ạ?”.

“Truyền đi, truyền đi!”. Xuân Yến phát tay, uể oải nói . Người là sắt, cơ là thép, ăn trễ một lát mà đói đến bủn rủn, nhất là phải gánh vác cả Phượng Tường vương triều, chức Hoàng thái hậu này ...đúng là Tội hậu, mỗi ngày thật sự rất mệt mỏi, tế bào não cũng không biết còn bao nhiêu nữa. Nếu không kịp bổ sung chút dinh dưỡng , nàng chỉ sợ bản thân ngày nào đó sức cùng lực kiệt, vất vả quá mà chết . Cho nên nàng quy định, làm việc và nghỉ ngơi nhất định theo quy luật. Một ngày ba bữa cơm phải ăn đúng giờ. Thân thể khỏe mạnh mới có thể sống lâu trăm tuổi mà! Nàng không muốn xuyên thời gian đến đây mới mấy năm , chưa tận hưởng được cuộc sống tươi đẹp, bản thân đã bị núi công việc to lớn đè chết!

Thu Dung đi ra ngoài căn dặn cung nữ chuẩn bị bữa tối, Lục Ngọc nhận lấy chậu nước từ một tiểu cung nữ mang đến bên cạnh Xuân Yến, cúi đầu nói , ” Mời thái hậu rửa mặt”.

Xuân Yến mệt mỏi ngẩng đầu lên, ánh mắt thất thần liếc nhìn sang phía tay phải còn lại mười bản tấu chương, chậm rãi lắc đầu, thở dài bảo : ” Đợi một lát , chờ ai gia xem hết tấu chương đã “.

Rất may còn lại đều là những việc không quan trọng, xem lướt qua, phê duyệt sơ sơ là hoàn thành nhiệm vụ.

Rửa mặt xong, tinh thần tỉnh táo lên nhiều , Xuân Yến đứng dậy vận động cơ thể cứng đờ vì ngồi quá lâu, sau đó quay sang Tiểu Hỉ Tử căn dặn : “Mang những tấu chương này đến chỗ hoàng thượng, bảo hần tối nay phải xem hết, sáng mai thiết triều phải cùng các đại thần bàn bạc, làm vua của một nước, ít nhất cũng phải nắm rõ mọi việc”.

“Vâng” . Tiểu Hỉ tử nhận lệnh, liền cùng mấy tiểu thái giám mang núi tấu chương sang chỗ Phượng Dật.

Hoàn thành nhiệm vụ quan trọng hôm nay, thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, bụng lập tức kêu lên ừng ực. Lục Ngọc và các cung nữ khác nghe thấy thế, cùng cúi đầu che miệng cười trộm. Xuân Yến làm như không thấy, lững thững đi ra khỏi Ngự thư phòng,vừa đi vừa lơ đãng hỏi:”Lục Ngọc, hôm nay là ngày thứ mấy?”

Một câu hỏi không đầu không đuôi, các cung nữ, thái giám nghe không hiểu , chỉ có Lục Ngọc hiểu ý của nàng,liền cười đáp : ” Bẩm thái hậu, từ ngày hoàng thượng thành thân, hôm nay đã là ngày thứ mười một”.

“Ngày thứ mười một rồi ư ?”. Xuân Yến ngừng bước ,quả thật có chút không tin được, thời gian trôi qua quá nhanh.

Sau đó lại tiếp tục đi theo con đường trở về Hoàng cung , nàng hỏi tiếp : “Quý phi, Thục phi thế nào rồi?”.

“Hôm đó Quý phi dường như bị hoảng sợ, ngoan ngoãn một hai ngày , sau đó liền chứng nào tật nấy, vẫn vênh mặt lên sai khiến, mặc kệ sự dạy bảo của các mama, nhiều lần khiến bọn họ tức chết nhưng vì nể mặt người nên không dám nói gì . Còn về Thục phi , suốt ngày không rời khăn tay, cả ngày không làm gì khác ngoài khóc thút thít từ sáng đến tối, van xin mama cho nàng đi gặp hoàng thượng . Bọn họ đương nhiên không dám, nàng liền khóc thảm thương hơn nữa, các mama cũng đành khoanh tay đứng nhìn”. Lục Ngọc đi phía sau nàng, bấm báo chi tiết.

Nàng cũng suy đoán như thế. XuânYến âm thầm gật đầu, lại hỏi : “Hoàng thượng thì sao?”.

“Mấy ngày gần đây ngoài việc thiết triều, thời gian khác hoàng thượng đều ở Phụng cung cùng Lý đại nhân trò chuyện và đọc sách. Hiền phi, Đức phi tới đó cũng chỉ bàn luận thi họa, thổi sáo đánh đàn, trái lại với bên kia rất yên tĩnh “

Thật khôi hài, mỗi ngày nàng phải phê duyệt tấu chương giải quyết quốc sự, một ngày trôi qua chớp nhoáng, còn khiến cho bản thân mệt đến kiệt sức. Xuân Yến thật hâm mộ hân nhân rồi thảnh thơi, ghen tị đến muốn nghiền răng.

“Như vậy hoàng thượng đối xử với Hiền phi, Đức phi ra sao?” Xuân Yến lại hỏi , nàng cảm thấy có chút hi vọng.

Lục Ngọc cân nhắc một hồi mới nói : “Việc này...nô tỳ không dò hỏi rõ được . Hiền phi, Đức phi được dạy dỗ tốt , đều khôn ngoan, sắc sảo . Mỗi ngày thay phiên đến hầu hạ hoàng thượng, rất có chừng mực, hai người cũng hòa thuận với nhau. Mà thái độ của hoàng thượng đối với bọn cũng có vẻ yêu thích. Nô tỳ nghe cung nữ trong Phụng cung báo lại , có mấy lần Hoàng thượng còn giữ các nàng lại dùng bữa”.

“Thật tốt quá!”. Trong lòng Xuân Yến có chút an ủi. Ngọn lửa hi vọng như được nhen nhóm . Tâm trạng đang mệt mỏi lập tức thoải mái hơn rất nhiều. Hoàn hảo, lựa chọn của nàng quả không sai.

Nhưng mà...thở dài một hơi, phần khởi trong lòng lại bị một áng mây đen che phủ, mười một ngày rồi ! Vậy lệnh cấm hai kẻ dở hơi kia cũng chấm dứt.

Về đến Hoàng cung, bữa tối đã sớm bày biện, sơn hào hải vị đầy bàn , mùi thơm xông vào mũi. Khiến cho nàng phải nuốt nước bọt.

Bữa tối ơi, ta đến đây! Ở trong lòng kêu to một tiếng, nàng vội chạy qua ngồi xuống , cầm đũa gấp thức ăn đầy miệng. Dù sao ở đây đều là người của nàng, không cần quan tâm đến hình tượng.

Nuốt vào một miệng đầy thức ăn, tạm thời giải quyết cơn đói. Nàng buông đũa xuống, hướng về Lục Ngọc đang đứng một bên gấp thức ăn nói :” Lục Ngọc, bảo người đi truyền ý của ai gia, tối mai gọi quý phi đến đây. Ai gia có việc muốn dặn dò. Còn bên Hạ Thiên cung, đợi Hoàng thượng dùng xong bữa tối , liền đưa Thục phi đến , nói là ý của ai gia , đã hết thời gian chịu phạt , để cho bọn họ giải bày tâm tư “

Lục Ngọc bỏ đũa xuống, không giấu được vẻ kinh ngạc trên mặt : “Thái hậu, người muốn gặp Quý phi ư?”

Thu Dung ở một bên vẻ mặt cũng không khá hơn Lục Ngọc chút nào.

“Đúng vậy ” . Xuân Yến ra vẻ thần bí đáp. Nếu đã quyết định cho vị Ngũ tiểu thư Nam Cung gia đó rời khỏi cung , dù sao cũng phải tìm ra lỗi của nàng. Bằng không lấy lý do gì đuổi người ? Thời gian gấp gáp, Xuân Yến không muốn lãng phí thời gian ngồi chờ nàng tự phạm sai lầm, vậy chỉ có thể chủ động vẽ đường, dụ nàng phạm lỗi.

Tiếp tục gấp thức ăn , Xuân Yến than thở trong lòng , Ôi! mười ngày yên tĩnh đã trôi qua !

44. Q.2 - Chương 36: Nam Gian Trá, Nữ Xảo Quyết (1)

Edit: Eirllys

Dù cho thường ngày điêu ngoa tùy hứng, đi đến Hoàng cung , dưới áp lực vô hình của Xuân Yến, Nam Cung Xuân Hương cũng phải thu hồi bản tính ương bướng, ngoan ngoãn theo sau cung nữ dẫn đường.

Vào tới nơi đặt lò sưởi, hướng về bóng người thấp thoáng sau bức rèm châu , nàng liền cúi người , khẽ lên tiếng : “Thần thiếp tham kiến thái hậu”

Lễ nghi còn chưa kịp hoàn thành, đầu gối chưa chạm đất. Xuân Yến đã từ phía sau rèm bước nhanh ra, khom lưng đỡ nàng đứng lên.

“Chúng ta là tỷ muội, không cần làm đại lễ như thế “. Nàng dịu dàng nói.

Có bài học mười ngày trước, Nam Cung Xuân Hương không dám lơ là , chỉ cúi đầu nhỏ giọng kêu ,”Thái hậu...”

Xuân Yến dùng vẻ mặt không đồng ý nhìn nàng, lắc đầu nói nhỏ nhẹ ,”Chúng ta là tỷ muội, gọi như vậy chẳng phải xa lạ quá hay sao?”

Ồi..bụng như sôi lên, lúc này ăn hơi nhiều sao? Nàng lại muốn nôn ra.

Lần cuối dùng giọng điệu như thế này nói chuyện cách nay đã bao lâu rồi ? Xuân Yến tự hỏi, hình như là ở thời hiện đại, lúc diễn kịch tại trường học.

Nam Cung Xuân Hương sợ hãi ngẩng mặt lên, nhìn về phía người đại tỷ ruột thịt sớm đã cảm thấy xa lạ . Ngập ngừng một chút, nàng cắn môi khẽ gọi :” Đại tỷ”

Xuân Yến cười thư thái,”Gọi vậy mới đúng chứ “

Nam Cung Xuân Hương cúi đầu không nói gì.

Xuân Yến nắm tay nàng dẫn đến bên ghế, ngồi xuống. Xuân Hương khước từ không dám, Xuân Yến ấn nàng xuống, cười nói : “Sợ cái gì? Nơi này là chỗ của ta, tất cả bọn họ cũng là người của ta, cho dù ở đây đánh nhau ầm ĩ hay giết người phóng hỏa bọn họ cũng sẽ không nói ra”

Lúc này Nam Cung Xuân Hương mới ngượng ngịu ngồi xuống.

Xuân Yến ngồi bên cạnh nàng. Cầm tay Xuân Hương đặt trong lòng bàn tay ,nhẹ nhàng vỗ vỗ, sau đó dịu dàng bảo : “Ngũ muội, mấy ngày nay, muội có giận đại tỷ, có oán trách ta làm muội bề mặt trước mọi người không?”.

Nhớ lại chuyện mười ngày trước , Nam Cung Xuân Hương không khỏi giật mình, run rẩy đáp : ” Thần thiếp.. muội muội không dám”

Xuân Yến bỗng chau mày, vẻ mặt đổi sang buồn bã, thở dài :”Ai! Muội nghĩ như vậy ta cũng không trách. Nhưng mà...”. Nàng dùng tay kia khuất tầm mắt của Xuân Hương véo thắt lưng một cái, nhất thời dùng sức hơi mạnh, đau đến phải cắn răng chịu đựng.

”Tỷ tỷ...cũng có điều khó xử!” Không cần làm ra vẻ ghen ngào, đau đớn thật sự còn tăng hiệu quả thêm mấy lần .

Ồi ôi , đau quá! Lát nữa nhất định phải kêu Thu Dung xoa bóp, tay nghề của Thu Dung không cần phải bàn cãi.

Nam Cung Xuân Hương ngẩng đầu, nhìn thấy nàng nước mắt lưng tròng, lúng túng kêu : “Thái.... Đại tỷ...”

“Hả?”. Xuân Yến đang trong trong mộng đẹp vội hoàn hồn, tiếp tục diễn.

“Không có việc gì, không có việc gì!”. Nàng vội đáp, một tay chậm rãi nâng cằm Xuân Hương lên ,nhân cơ hội đánh giá khuôn mặt của nàng ta, tiện thể đánh lạc hướng sự lơ đãng của bản thân lúc này.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt thanh tú của Nam Cung Xuân Hương. Nàng thốt lên : “Ngũ muội, bốn năm không gặp, muội đã trưởng thành rồi, trở nên vô cùng xinh đẹp. Xem ra trong Phượng Hoàng thành , không có mấy cô nương có thể so sánh với muội “. Đó cũng là một trong những lý do Nam Cung gia chọn nàng tiến cung.

Quan sát tỉ mỉ , người muội muội ruột thịt trên danh nghĩa này quả thật không tệ chút nào. Mặc dù còn chưa đến tuổi cập kê, nhưng dáng người và khuôn mặt này cũng đủ khiến cho nam nhân phải mất hồn. Nếu như trang điểm một chút, đi ở trên đường mọi người phải quay đầu lại nhìn dù không đến trăm phần trăm cũng được tám ,chín chục . Nhớ lại năm đó, nàng vừa xuyên đến đây đã ở trong hoàng cung, trừ ra lúc lên làm hoàng hậu có trở về nhà một lần, nên ít có cơ hội cùng người nhà Nam Cung tiếp xúc. Cho nên đối với người muội muội nhỏ hơn nàng bốn tuổi này, tuy là cùng mẹ sinh ra, nhưng nàng chỉ mới gặp mặt một lần , cũng không hiểu rõ cho lắm. Hơn nữa, Xuân Yến thừa nhận, nàng chưa từng muốn hiểu rõ những người này. Cho dù sau khi Nam Cung gia đã đưa Xuân Hương vào cung, nàng cũng không có ý định làm thế.

Khuôn mặt Xuân Hương ửng đỏ, cúi đầu khẽ nói : “Đại tỷ quá khen rồi”

Cái này tốt lắm, khỏi cần đánh má hồng. Hai má giống như hoa đào tháng ba nở rộ, điểm lệ mê người.

Nhưng mà...đáng tiếc là nàng đôi mỹ nhân không có cảm giác, nam nữ cũng giống nhau.

“Ta nào có nói quá, đó là sự thật.” Xuân Yển ung dung nói . Không hổ là một trong bốn mỹ nhân tiếng tăm lừng lẫy Phượng Hoàng thành. Nghe nói vào năm đó, thân thể này của nàng cũng là một trong tứ đại mỹ nhân. Nếu không Nam Cung gia sẽ không đem nàng đẩy vào chỗ nước sôi lửa bỏng này để dụ dỗ... Lão bất tử kia! Vậy thì hoàn cảnh nàng cũng không thảm như bây giờ!

Ồi! Hoàng đế , đúng là có sức ảnh hưởng to lớn!

Nghĩ tới đây, Xuân Yển bắt đầu buồn bực, gỡ xuống nụ cười trên môi, nắm chặt tay Nam Cung Xuân Hương. Nàng nghiêm túc đi vào nội dung chính ,” Ngũ muội, muội phải biết hai chúng ta là tỷ muội ruột thịt, mà hoàng thượng là con riêng của ta . Cho muội tiến cung hầu hạ hẳn vốn không hợp lý, đại tỷ phải tốn biết bao công sức thuyết phục quần thần, bọn họ mới đồng ý uội vào cung.”

Nam Cung Xuân Hương ngây ngô nhìn nàng, chưa rõ nàng có ý gì, chỉ có thể nói:

“Tiểu muội biết , đã khổ cực cho đại tỷ”

“Nói khổ cực thì giống như người ngoài rồi”. Xuân Yển khẽ cười.

Thực ra, Nàng chỉ nắm một ít tội lỗi của con cháu bọn họ, sau đó đe dọa dụ dỗ, khiến bọn họ phải thỏa hiệp. Ai cũng có điểm yếu, nàng chỉ là sắp đặt kế hoạch trước, sau đó ngồi mát ăn bát vàng thôi, không đến mức quá khổ cực.

“Thật ra thì”. Giọng điệu của Xuân Yển thật chân thành, từng bước thực hiện kế hoạch gian xảo, ” Đại tỷ nói uội những lời này , không phải muốn muội biết ơn, ta chỉ muốn để muội biết, đại tỷ rất quan tâm muội. Nếu như có thể ta cũng muốn nhanh chóng đưa muội lên ngôi hoàng hậu, để muội độc sủng cả hậu cung. Nhưng mà” , thở dài một hơi , làm tăng thêm hiệu quả xúc động,”Thực tế không thuận theo ý ta!”

Nam Cung Xuân Hương gật đầu, cầm lấy tay nàng làm như thấu hiểu : “Đại tỷ, những chuyện này muội cũng hiểu”

Người biết mới là lạ! Xuân Yển thầm nói trong lòng, ngoài mặt tỏ ra vui mừng, sờ sờ đầu của nàng ta , “Muội muội thật hiểu chuyện”.

Nàng tiếp tục dỗ ngọt : “Thật ra ngày hôm đó đại tỷ cũng không đành lòng phạt muội, nhưng mà mới vào cung ngày đầu tiên, các người lại ở trước mặt mọi người làm ầm ĩ như thế, khiến cho cả hoàng cung đều biết, nếu không xử lý thích đáng, sau này tỷ khó mà cai quản hậu cung được” . Ngừng một chút, nàng nói tiếp ,”Hơn nữa , muội cũng thấy đấy, không phải ta cũng phạt Thực phi sao?”.

“Muội biết thân là thái hậu, tỷ phải lấy đại cuộc làm trọng”. Xuân Hương nhỏ giọng nói, nhưng vẫn nghe có chút oán giận.

“Vậy muội không trách ta chứ ?” Xuân Yển nắm chặt tay nàng , giọng đầy tha thiết.

Nam Cung Xuân Hương lắc đầu : ” Không có. Muội muội biết , đại tỷ cũng vì suy nghĩ uội”.

“Vậy mới là muội muội tốt của ta”. Xuân Yển cười tươi, ở trong lòng thầm nói : Nha đầu này thật dễ lừa.

Xuân Yển lại tiếp tục giọng điệu chân thành : “Ngũ muội, sau này tỷ tỷ sẽ giúp muội . Nhưng mà muốn làm cho hoàng thượng yêu thích , vẫn phải dựa vào cố gắng của muội. Những gì đã nói chắc chắn sẽ giữ lời, sinh đại hoàng tử phong Hoàng hậu, sinh trưởng công chúa phong Nguyên phi”.

“Vâng”. Nam Cung Xuân Hương khẽ gật đầu.

Cuối cùng cố lấy hết can đảm nhìn thẳng Xuân Yển, nàng lắc lắc khuôn mặt xinh xắn, lo lắng nói: “Nhưng mà, bị phạt mười ngày, Hiền phi, Đức phi luôn ở bên hoàng thượng...”

“Việc này không cần lo “. Xuân Yển khoát khoát tay , nói chắc chắn : ” Bọn họ làm sao sánh với muội được. Hơn nữa mấy ngày nay , hoàng thượng chỉ nằm ở trên giường, không ngủ thì cũng đọc sách . Bọn họ tới đó cũng chỉ đánh đàn vẽ tranh , không có tiếp xúc nhiều với hoàng thượng, có thể thấy được hoàng thượng không thích bọn họ lắm”.

Xuân Hương chớp chớp đôi mắt sáng ngời , “Có thật không?”

“Tỷ tỷ còn lừa muội hay sao?” . Xuân Yến hỏi vặn lại. Ở trong lòng thêm vào bốn chữ :không lừa mới lạ!

“Thật sao”. Nghe nàng nói như vậy, vẻ thận trọng trên mặt Xuân Hương dần biến mất, nàng từ từ tiến lại sát tai Xuân Yến , khẽ nói : “Đại tỷ, muội nói cho tỷ một việc, ngày hôm đó muội đến thăm hoàng thượng, ngài đối xử với muội rất tốt, rất dịu dàng”.

Xuân Yến bị lời nói của nàng làm cho kinh ngạc, “Hoàng thượng đối với với muội ...rất dịu dàng ư ? ” Nàng ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Xuân Hương gật gật đầu, khuôn mặt thanh tú ửng đỏ, hết sức mê người.

Nói đến người bản thân ngưỡng mộ vô cùng, một chút thận trọng cuối cùng của nàng hầu như không còn, nàng nắm chặt tay Xuân Yến , giọng hưng phấn như muốn tuyên bố với tất cả mọi người: ” Đại tỷ không thấy ánh mắt của Hoàng thượng lúc đó! Thật là dịu dàng, giống như thiên hạ to lớn nhưng trong mắt của người chỉ nhìn thấy muội thôi”.

Chỉ nhìn thấy người ư ? Chỉ sợ thiên hạ to lớn, người hèn không muốn thấy nhất ..chính là người! Còn có ta và tất cả người Nam Cung gia nữa. Xuân Yến bĩu môi thăm nghĩ.

Khá khen cho tên tiểu tử kia , vậy mà đã... hành động trước nàng một bước.

45. Q.2 - Chương 37: Nam Gian Trá Nữ Xảo Quyết (2)

Edit: Eirlys

Ánh mắt thương hại nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn, ngây thơ của Xuân Hương, trong lòng Xuân Yến bỗng dâng lên một chút áy náy. Tiểu nha đầu đáng thương, cùng lúc bị hai người lợi dụng, cũng là hai người có địa vị cao nhất , phải nói là người may mắn hay bất hạnh đây ?

Ổn định lại tâm trạng, Xuân Yến ung dung cười nói.” Nói như thế là trong lòng hoàng thượng có muội rồi. Vậy muội càng nắm chắc phần thắng”.

“Đại tỷ cũng cho là vậy ư?”. Xuân Hương cười tươi như hoa, bởi vì tìm được người suy nghĩ giống bản thân nên vô cùng vui mừng.

“Việc này là đương nhiên. Muội là muội muội của ta, hần là con ta, làm sao ta không biết được!”. Xuân Yến nói một cách đầy tự tin. Nhưng sự thật là trong đầu tên tiểu tử đó suy tính những gì , từ trước đến giờ nàng chưa từng cố tìm hiểu, ngay cả Lão bất tử kia cũng vậy.

” Nhưng mà, Thực phi là biểu muội của hoàng thượng...” . Giải quyết xong một vấn đề, lại có việc khác khó khăn hơn. Xuân Hương buồn bã cúi đầu.

“Tại sao muội phải lo lắng? Còn có đại tỷ ở bên cạnh mà.” Xuân Yến nói lớn , càng nói càng xuôi: “Thực phi thì có là gì, luận về tướng mạo, xuất thân làm sao có thể sánh với muội được. Hơn nữa, hoàng thượng cùng nàng ấy cũng có mười mấy năm tình cảm anh em, nếu như yêu thích thì đã đối xử khác rồi, tiên hoàng yêu mến hoàng thượng như vậy, nếu biết thế nhất định đã sớm ban hôn sự , làm sao có thể kéo dài đến bây giờ, để tự nhà họ Viên đưa nàng ta vào cung?”.

“Tỷ nói cũng đúng .” Xuân Hương chớp mắt mấy cái , ngây ngô gật đầu tán thành, đối với lời nói của Xuân Yến rất tin tưởng. Suy nghĩ một lát, nàng vui vẻ trở lại, trên mặt hiện lên vẻ đắc ý: ” Muội thấy hôm đó hoàng thượng đối với ả ta cũng vô cùng khó chịu, còn đẩy ả xuống đất.”

“Tiểu tử kia đẩy biểu muội của hần xuống đất ư ?” Vẻ ngạc nhiên của Xuân Yến vừa biến mất đã nhanh chóng quay trở lại.

Hần cố ý làm vậy cho bọn họ xem ư?

” Đúng vậy! “. Xuân Hương không hề phát hiện thấy phản ứng của nàng, thành thật nói : ” Ngày hôm đó Thục phi vừa đến Phượng cung liền nhắm thẳng trong lòng Hoàng thượng mà chui vào , giống như tám xúc tu của con bạch tuộc dính trên người hoàng thượng không chịu buông ra , người không chịu được liền đẩy ả ta xuống đất, cũng không thèm đỡ ả ngồi dậy”. Nàng vừa kể vừa nở một nụ cười hả hê.

Nghe thế cũng làm Xuân Yến bớt áy náy một chút.

Người nhà của mình, dù cho bản thân chán ghét thế nào, cũng nhất định không thể ở trước mặt kẻ thù khiến cho người đó mất hết thể diện, để kẻ thù chê cười, đây là đạo lý từ xưa đến nay. Ngay cả chuyện ả nha đầu ngốc này cũng không nhìn ra, vậy thì đừng trách tỷ tỷ hạ quyết tâm đuổi người ra khỏi cung.

Nhưng mà, tiểu tử kia chẳng hề kiêng nể, ở trước mặt kẻ thù lại tấn công người nhà, không biết hắn đang có mưu tính gì? Xuân Yến trầm nghĩ.

Hắn cũng có ý cho Thục phi ra cung ư? Nếu đúng như vậy thì thật tốt quá !

“Có chuyện như vậy sao?”. Trong lòng Xuân Yến vui mừng vì suy đoán của bản thân, nàng cười tươi nắm tay của Xuân Hương bảo : “Cho nên Ngũ muội ngàn vạn lần đừng nên tự ti, dựa vào những việc đó, tỷ khẳng định hoàng thượng rất thích muội”

Nhận được sự cam đoan lần nữa của Xuân Yến, Xuân Hương cho rằng Phượng Dật thật sự đã trở thành vật trong túi của nàng. Nàng xấu hổ gật đầu, ” Vâng”.

Phải nói người ngu ngốc hay ngây thơ đây ? Nha đầu này thật dễ lừa quá! Không cần dùng nhiều công sức đã đạt được mục đích, khiến cho cảm giác thành công của Xuân Yến không được trọn vẹn.

Nhưng mà, nàng mặc kệ mọi việc diễn biến thế nào. Những gì muốn nói đều nói xong, mục đích đã đạt được , cũng nên tiễn khách về.

Xuân Yến nắm tay Xuân Hương lần nữa, ân cần hỏi : ” Ngũ muội đã ăn tối rồi ư ?”

“Dạ vâng” . Xuân Hương khẽ đáp.

“Muội còn lừa đại tỷ sao? ” Xuân Yến ngẩng mặt lên, giọng quở trách : ” Vừa rồi, mama ở Xuân Vận cung báo với ta, mấy ngày gần đây , mỗi bữa muội ăn không đến nửa chén cơm, có thật vậy không?”

Suốt bữa ăn, nàng liên tục ném chén đĩa, mắng chửi mọi người, thời gian trút giận còn không đủ, nói gì đến ăn cơm. Nhớ đến mười ngày bị cấm, không được ra khỏi tẩm cung, khuôn mặt Xuân Hương bỗng tái lại. Nhưng mà nhìn vẻ mặt ân cần của Xuân Yến, không giống như đã biết hết mọi chuyện . Nàng liền cảm thấy có chút may mắn, quyết định không nói thật, chỉ bảo : ” Muội ...muội không muốn ăn”

“Như vậy sao được!” Xuân Yến cũng muốn mau chóng kết thúc, liền dựa theo lời nói dối của Xuân Hương mà diễn, nàng cao giọng nói : ” Ngày mai muội sẽ đến hầu hạ hoàng thượng, không ăn uống đầy đủ, bồi bổ một chút thì làm sao có sức khỏe?”

“Ngày mai. . .muội sẽ hầu hạ hoàng thượng ư?” Đôi mắt Xuân Hương bỗng lóe sáng , nàng háo hức nhìn Xuân Yến, chờ đợi câu trả lời.

“Đúng vậy! Mama trong cung của muội chưa báo lại sao ? Ta đã truyền lệnh xuống, sau này liên tục bốn ngày, sẽ do muội và Thục phi thay phiên nhau hầu hạ hoàng thượng”

Nam Cung Xuân Hương mừng rỡ như phát điên, đứng lên lớn tiếng nói: “Cảm tạ , cảm tạ đại tỷ”

“Không phải đã nói rồi sao, đây là việc tỷ nên làm.” Xuân Yến dối trá đáp lại. Sau đó đứng lên, nắm tay Xuân Hương , dìu nàng đi tới cửa : ” Ta lập tức bảo Lục Ngọc mang một ít điểm tâm đến chỗ muội, muội nhất định phải ăn một chút, chiều nay tắm rửa sạch sẽ, xinh đẹp trở lại, sau đó ngủ một giấc thật ngon, sáng mai tỉnh dậy, thần sắc thật tốt, trang điểm thật đẹp tới gặp hoàng thượng. Tỷ đã sắp đặt ổn thỏa, ngày mai sau khi lâm triều, sẽ do muội hầu hạ bên cạnh hoàng thượng”.

Nam Cung Xuân Hương còn chưa nhận thấy mình đã được Xuân Yến đưa đến tận cửa, còn đang phấn khích vì cơ hội của bản thân:”Có thật không ? Đại tỷ, có thật không?”

“Đương nhiên là thật. Ta là thái hậu, lời nói của ta còn hơn cả thánh chỉ “. Xuân Yển cười nói, câu này là một trong những lời nói thật hiếm hoi của nàng.

“Đa tạ tỷ tỷ, đa tạ tỷ tỷ!” . Xuân Hương liên tục cảm ơn, đôi mày nhướn lên vì vui mừng.

“Chúng ta là tỷ muội, đó là việc nên làm “. Xuân Yển cười nói , ở trong lòng sám hối ba giây đồng hồ cho hành động gian trá của bản thân.

Đợi đến khi biết sự thật, chỉ sợ người oán hận ta đến chết.

“Nhưng mà mười ngày nay muội không có nghỉ ngơi tốt phải không ? Nhìn gương mặt muội xem, hốc hác như vậy.” Nàng khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Xuân Hương lên. Cố nén cảm giác buồn nôn, nàng bày ra vẻ mặt đau lòng, nói : ” Tỷ không quấy rầy muội nữa, muội hãy mau trở về nghỉ ngơi, nếu như tối nay nghỉ ngơi không đủ, sáng mai đôi mắt sẽ thâm quầng hết, vậy thì không đẹp lắm.”

Quả nhiên vừa nói ra câu này, sắc mặt Xuân Hương biến đổi, nàng dùng đôi tay được chăm sóc cẩn thận như ngọc sờ tới sờ lui trên mặt, sau đó không chút... lưu luyến vội cáo từ : “Vậy muội không làm phiền đại tỷ nghỉ ngơi nữa, muội đi về đây”

“Ừ, muội về đi !” Hai người tay trong tay, Xuân Yển đưa nàng ta đến ngoài cửa. nhìn theo bóng lưng đã đi xa của Xuân Hương, nàng cũng không kiềm được xúc động : thật ngây thơ quá, cũng chỉ là một tiểu nha đầu chưa trưởng thành! Lừa nàng ta như vậy , Xuân Yển cũng muốn khinh bỉ bản thân.

Thật ra , lòng dạ nha đầu kia cũng không xấu, chỉ là tiểu thư con vợ cả gia đình danh giá, bị cha mẹ nuông chiều làm hư, cá tính hơi ngang ngược một chút. Nhưng không may cho người là cùng ta sinh ra trong một gia đình, cho nên đã định trước là kẻ thù của nhà họ Viên, nhất định bị Phượng Dật chán ghét. Thế nên cách tốt nhất là cho người rời xa hoàng cung.

Tiểu muội à! Đừng trách Đại tỷ làm thế với người . Tục ngữ nói rất đúng ‘ người không vì mình, trời tru đất diệt ‘ . Vì tương lai của đại tỷ, xem như người phải trở thành vật hi sinh nho nhỏ. Thật sự, cũng chỉ hi sinh một chút mà thôi!

Xuân Yển quay đầu lại, hướng về phía sau nói :”Lục Ngọc, Thu Dung, hãy căn dặn xuống dưới, sau này cho dù Quý phi, Thục phi có huyên náo thế nào, các người đều làm như không thấy, để mặc bọn họ muốn làm gì thì làm. Nhưng mà, sau đó nhớ bẩm báo lại với ai gia”.

“Vâng “. Lục ngọc, Thu Dung đáp. Thu Dung vội ra ngoài, phái người đi truyền lệnh.

Ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm tối như mực, tâm tình Xuân Yển chợt tốt lên. Nàng dự cảm về một trận náo loạn sắp kéo tới.

Như vậy, cứ để bão tố mạnh hơn một chút cũng tốt. Nàng dường như thấy được ánh bình minh nấp sau cơn bão.

Hì hì, mùa đông đã tới rồi, mùa xuân có còn bao lâu nữa chứ ?

Ôi ! mùa xuân, là mùa nàng thích nhất!

46. Q.2 - Chương 38: Nam Gian Trá Nữ Xảo Quyết (3)

Edit: Eirllys

Đèn lồng sáng rỡ đã được thắp lên, trong Phượng cung mệnh mệnh chỉ có hai bóng người. Một hồi lâu vẫn không ai nhúc nhích, không gian rất yên tĩnh.

Bộp! Một bản tấu chương bay vèo qua, không hề sai lệch, đập ngay vào trán Lý Ti Thần đang mơ màng ngủ gật.

“A! “. Hét lớn một tiếng, Lý Ti Thần ôm đầu , nhìn xung quanh một vòng, sau cùng ánh mắt dừng lại ở sinh vật duy nhất trong điện ngoài hắn, giọng điệu vô tội hỏi : ” Hoàng thượng, vì sao người đánh thần?”. Còn dùng bản tấu chương to và cứng như vậy . Thật tội nghiệp cho đầu của hắn , khẳng định đã u lên một cục thật to.

Phượng Dật ngẩng đầu, hờ hững liếc hắn một cái, lạnh lùng nói: ” Khi trở về nhà nhớ nói với vị phụ thân tuổi già sức yếu của ngươi, sau này có việc gì cứ nói thẳng, đừng viết một bản tấu dài dòng đến vài chục ngàn từ, sau cùng mới mơ hồ vào vấn đề”. Khó trách lần trước yêu nữ kia khó chịu, thẳng thắn bảo vị tam triều nguyên lão này về nhà đóng cửa ‘ dưỡng bệnh’ , mà còn dưỡng đến ba tháng. Bây giờ, hắn cũng muốn làm như thế.

Lý Ti Thần xoa xoa đầu, không hiểu có chuyện gì nên nhặt tấu chương lên, nhìn thấy chữ viết của phụ thân , hắn lập tức hiểu rõ.

“Là tấu chương của phụ thân sao ?” Giọng điệu hắn gần như khẳng định.

“Đúng vậy, hơn mười bản tấu, đều kể chuyện cha con các người nhiều năm qua sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm sâu nặng, nên chỉ mấy ngày không thấy người tựa như xa cách tam thu, đến ba mươi chữ cuối cùng mới nói rõ ý định”. Phượng Dật cầm lấy một bản tấu chương khác vừa xem vừa giễu cợt.

Lý Ti Thần vẫn chưa hiểu rõ lắm: “Ý định gì ? “

“Lý thái phó thỉnh cầu trăm, niệm tình ông ấy bán mạng hơn mấy mươi năm cho triều đình, bây giờ tuổi già sức yếu, không có người nào phụng dưỡng, hy vọng trăm có thể cho người về nhà, chăm lo tuổi già cho ông ấy”. Phượng Dật tức giận nói, để tấu chương trong tay xuống, sau đó lại mở ra một bản nữa.

“Tuổi...tuổi già sức yếu ư ? “. Lý Ti Thần thiếu chút nữa bị nước bọt làm sặc chết. Nếu như người tuổi già sức yếu kia chính là phụ thân đã nuôi dưỡng hắn nhiều năm nay. Vậy hôm trước người cầm gậy đuổi theo hắn khắp sân là ai ?

“Đúng vậy.” Phượng Dật đáp. Vung tay phải vỗ vỗ lên mười bản tấu chương , vô cùng khó chịu nói : ” Nhưng mà trăm rất nghi ngờ, một người tuổi già sức yếu , tại sao có nhiều sức lực viết ra nhiều tấu chương thế chỉ trong một ngày ?”. Hơn mười bản , mỗi bản ít nhất cũng mười trang giấy, mà còn đem hết văn chương trong sách vở ra, viết tràn trề lai láng từ bài này qua bài khác. Khiến hắn vừa nhìn thấy tên đề trên tấu chương liền chẳng muốn mở ra.

Lý Ti Thần nhìn đến trợn to mắt.

“Những cái này...đều do phụ thân của thần viết ra ư ? “. Nuốt nước bọt, hắn cảm thấy khó tin : ” Ông ấy là thái phó, mỗi ngày chỉ tới lui giữa nhà và Hàn Lâm viện, có nhiều chuyện để nói thế sao?”

“Người xem thử sẽ biết”. Phượng Dật thở dài, đem chồng tấu chương đẩy về phía hắn, chẳng thèm quan tâm.

Lý Ti Thần lắc đầu: “Thần không dám.”

“Trăm cho phép người xem “. Phượng Dật vừa nói vừa cầm bút lên vùi đầu vào một bản tấu chương khác.

“Vâng “. Lý Ti Thần tiến lại gần . Nhưng ánh mắt của hắn không nhìn vào chồng tấu chương nói nhảm của phụ thân, mà nhìn chăm chú vào núi nhỏ tấu chương hai bên Phượng Dật.

“Hoàng thượng, lúc này là giờ nào ?”. Một lúc sau hắn mới mở miệng phá vỡ yên lặng.

Phượng Dật ngẩng đầu nhìn cái đồng hồ cát cách đó không xa, sau đó lại tập trung xem tấu chương trong tay, thần nhiên nói : “Nếu trăm nhớ không lầm thì vừa đến giờ Tuất (7 – 9 giờ tối)”.

“Vậy... hoàng thượng, người đừng nói với thần , những tấu chương này đều có nội dung nhằm chán giễu như của phụ thân?”. Lý Ti Thần sững sờ.

“Cũng có một nửa là vậy”. Phượng Dật đáp, vẫn chăm chú xem.

“Vậy tại sao người xem nhanh như thế?”. Hắn lớn tiếng hỏi, chưa đến một canh giờ, vậy mà đã xem xong một nửa!

Phượng Dật lườm hắt một cái, sau đó vẫy tay, ý bảo hắt lại gần.

Lý Ti Thần vội đến bên cạnh hắt.

“Thật ra, những tấu chương này trăm chỉ xem sơ rồi để qua một bên”. Phượng Dật mỉm cười, nói nhỏ chỉ đủ hai người nghe.

“Hả ?” . Lý Ti Thần kinh ngạc kêu lên : ” Thế nhưng ...thế nhưng thái hậu...”

Phượng Dật che miệng hắt lại, kéo lại gần, ghé sát tai nói nhỏ : “Trăm làm vậy là để cho người của yêu nữ kia xem. Thật ra, những tấu chương này trăm xem sơ qua một lần, cái nào cần phải xem kỹ thì đánh dấu lại, đợi lúc đêm khuya yên tĩnh, không có người nào thấy, trở lại xem xét kỹ lưỡng”

“Vậy ư? “. Hóa ra là như thế, thắc mắc trong lòng sáng tỏ, Lý Ti Thần thấp giọng hỏi : “Vì đề phòng thái hậu ư?”

“Đương nhiên.” Phượng Dật ngoảnh đầu lại, tiếp tục mở ra một bản tấu, khẽ nói :” Nếu như yêu nữ kia biết trăm bắt đầu quan tâm triều chính, nhất định sẽ bày mưu phá hoại. Sao trăm có thể để ả thực hiện âm mưu ? Cứ để ả một mực đắc ý, cho rằng trăm là một tiểu hoàng đế nhu nhược vậy!”

Lại nữa rồi. Lý Ti thần không biết nói gì.

“Nhưng mà hoàng thượng.” Biết Phượng Dật mỗi đêm thấp đèn chiến đấu, Lý Ti Thần không khỏi lo lắng cho sức khỏe của hắt. ” Mặc dù chỉ có một nửa phải xem kỹ, nhưng mỗi ngày tấu chương dâng lên cũng hơn vài trăm , nửa đêm người mới xem thì làm sao duyệt hết ? Thân thể làm sao chịu đựng nổi ? “. Nếu như Phượng Dật lại ngã bệnh , sau khi về nhà vị ” tuổi già sức yếu ” kia nhất định sẽ cảm gây đánh hắt bầm dập.

“Dù sao cũng phải xem hết “. Phượng Dật trầm giọng đáp.

Khép tấu chương lại, hắt đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt đầy tự tin : ” Vả lại, cũng không quá khó, trước khi mười sáu tuổi, trăm thường theo bên cạnh phụ hoàng, nhiều lần nghe người cùng đại thần bàn bạc việc nước, cũng ngầm học hỏi được không ít. Tuy bệnh mà xao nhãng ba năm, có nhiều việc mới lạ, nhưng nếu thật lòng cố gắng , cũng không phải quá khó. Cho nên, dù nhiều tấu chương thế, trước giờ Sửu (1 – 3 giờ sáng), trăm vẫn có thể xem hết “.

“Thì ra là thế.” Lý Ti Thần cũng yên tâm phần nào.

Nhưng mà... Hắt đột nhiên rất muốn hỏi một câu. “ Hoàng thượng à, Người muốn cùng thái hậu ngầm đấu đá thế cho đến khi nào?” Nếu như có thể , hắt rất muốn xem bọn họ trực tiếp đấu với nhau. Nghĩ vậy cảm thấy vô cùng phấn khích

47. Q.2 - Chương 39: Nam Gian Trá Nữ Xảo Quyết (4)

Edit: Eirllys

Màn đêm yên tĩnh, ở chốn thâm cung, cho dù tiếng bước chân nhẹ nhàng thế nào cũng bị nghe người khác nghe thấy. Tiếng bước chân càng lúc càng lớn dần, tiếp đó có một giọng nói vang lên.

“Bẩm hoàng thượng, Thục phi nương nương cầu kiến”. Thái giám thân cận bên cạnh Phượng Dật – Tiểu Thạch tử đi vào bẩm báo.

Phượng Dật vẫn chuyên tâm xem tấu chương, ngược lại người đang nhàn rỗi – Lý Ti Thần không chịu yên lặng, đứng dậy hỏi:” Sao nàng lại tới được? Không phải thái hậu đã phạt mười ngày không được đi đâu ư?”.

“Đã hết hạn rồi, chính là ngày hôm nay”. Phượng Dật vừa viết vừa nói, vẫn không ngẩng đầu lên.

“Hả ? Hôm nay đã là ngày thứ mười rồi sao?”. Lý Ti Thần gãi gãi đầu, hơi ngạc nhiên:” Sao thời gian lại trôi qua nhanh thế nhỉ?”.

“Vậy hãy nói xem tại sao phụ thân của ngươi lại nhớ ngươi đến điên cuồng như thế?”. Phượng Dật chế nhạo, hắn đã bỏ tấu chương trong tay xuống, đi tới bên cạnh bọn họ.

“Theo suy đoán của thần, là do ông ấy soạn sẵn một đồng đạo lý trong bụng nhưng không có ai để rao giảng, tích lũy lâu ngày nên cảm thấy khó chịu!”. Lý Ti Thần ngược ngửa đáp.

“Có lẽ vậy”. Phượng Dật hờ hững nói, vẻ mặt không chút biểu cảm.

“Nhưng mà —”. Khóe môi hắn cong lên, trên gương mặt anh tuấn hiện lên một nụ cười khế, nhưng vẻ gian xảo trong mắt khiến người khác không thể xem thường.

Lý Ti Thần trông thấy thế, bỗng nhiên cảm thấy ở trong lòng rung lên một hồi chuông cảnh báo, vội vàng lui về phía sau hơn ba bước, duy trì khoảng cách an toàn với hắn, tiếp đó mới thận trọng hỏi: “Hoàng... Hoàng thượng, Người...Người muốn làm gì?”.

Phượng Dật cười xảo quyệt, khinh khỉnh nói: “Không có gì, chẳng qua trẫm định nói cho ngươi biết, trẫm đã quyết định, sáng sớm ngày mai sẽ cho ngươi về nhà, giúp Lý thái phó thoát khỏi nỗi khổ vì thương nhớ con”.

Sắc mặt Lý Ti Thần chuyển từ xanh mét sang trắng bệch.

“Thần — không — muốn— đâu—!”, hắn ôm đầu lớn tiếng kêu gào. Vẫn muốn ở lại trong cung xem kịch hay, có đánh chết hắn cũng không muốn về nhà chịu đựng giáo huấn tàn ác của lão phụ thân.

“Không có cách nào khác, Lý thái phó là tam triều nguyên lão. Trong triều đình, một câu nói của ông ấy còn có sức mạnh hơn người nói mười câu, không thể đắc tội được. Cho nên, đành phải để ngươi chịu uất ức vậy”. Phượng Dật đi tới, vỗ vỗ vai hắn tựa như an ủi, nhưng trong giọng điệu lại có vẻ chẳng thương tiếc gì: “Hãy nghe lời trẫm, ngươi nên mau chóng thu thập hành trang chuẩn bị hồi phủ đi! Trẫm nghĩ nhất định Lý thái phó đã sớm chuẩn bị chu đáo để nghênh đón ngươi”.

Hoàng thượng đã mở lời vàng ngọc, thân làm bề tôi chỉ còn biết tuân lệnh mà thôi. Lý Ti Thần không nói gì, ủ rũ cúi đầu, chấp tay thi lễ: “Vi thần xin cáo lui”. Nói xong liền xoay người rời đi.

“Này, trở lại đây!”. Phượng Dật lên tiếng gọi hắn lại, tự hỏi: Sao hôm nay tên này vừa mới nói đã làm ngay?

Lý Ti Thần dừng bước. Vẫn không quay đầu lại, giận dữ nói: “Trở lại làm gì? Không phải Hoàng thượng đã kêu thần thu thập hành trang chuẩn bị hồi phủ ư?”. Tiện thể tìm một túi nước nóng đắp lên khối u trên đầu, hắn đưa tay sờ thử, thật là đau quá!

Phượng Dật vừa bực mình vừa buồn cười.

“Muốn về cũng phải đợi tới sáng mai. Đêm còn dài, chỉ có một ít đồ ngươi còn sợ thu dọn không kịp ư?”. Hắn bực bội nói, sau cùng thêm vào một câu: “Ngươi không muốn ở lại một lát để xem kịch à?”.

“Muốn! Sao lại không muốn?”. Lý Ti Thần không chút nghĩ ngợi đáp lại, nhưng hắn vẫn tiếp tục cất bước rời khỏi phòng, miệng lẩm bẩm: “Thế nhưng, đêm khuya ở lại tẩm cung của hoàng đế, cản trở chuyện tốt của đế – phi, không đúng với phép tắc cho lắm”.

“Ngươi thay đổi thân phận thì được rồi”. Phượng Dật cười nói.

Lý Ti Thần bỗng dừng lại, xoay người một trăm tám mươi độ nhìn Phượng Dật: “Thân phận gì?”

“Tiểu thái giám”. Phượng Dật thản nhiên nói, “Ngươi sẽ đứng hầu ở bên ngoài rèm, chỗ đó vừa kín đáo lại có thể nghe rõ mọi âm thanh trong điện, Thực phi sẽ không chú ý tới ngươi”

“Cái gì? Người muốn thân giả làm thái giám ư?” Lý Ti Thần kinh ngạc thốt lên.

“Thế nào? Ngươi không muốn sao?”. Phượng Dật nhướng mày, xoay người sang một bên, khoát tay bảo: “Tiểu Thạch tử, mau đưa Lý đại nhân đi thu thập hành trang”.

“Ấy ấy, thần chưa nói là không muốn mà!” Thấy Phượng Dật hành động dứt khoát như thế, Lý Ti Thần gấp rút thanh minh.

Thật là quá đáng! Trong lòng Lý Ti Thần vô cùng uất ức vì bị Phượng Dật ép buộc đến hai lần. Không thể cho hắn chút thời gian để chấp nhận ư?

“Người bằng lòng sao?” Phượng Dật cười đắc ý nhìn hắn.

.....

“Vâng!”. Lý Ti Thần cắn răng gật đầu. Để được xem kịch vui, hắn phải nhẫn nhịn.

Nụ cười của Phượng Dật càng thêm hả hê.

” Vậy người hãy tận dụng cơ hội cuối cùng ở trong cung để xem kịch hay!”. Về mặt hắn nửa như cười nửa không, hờ hững liếc Lý Ti Thần một cái, sau đó đi đến cạnh bàn đem tấu chương ở trên đang được phân làm hai trộn lẫn vào nhau.

Lý Ti Thần đứng đó, nhằm vào bóng lưng của hắn lăm lăm không ngớt.

“Lý đại nhân, mời đi theo nô tài”. Tiểu Thạch tử đi lại kéo tay áo hắn dẫn tới gian phòng nhỏ bên cạnh, ” Nô tài đã chuẩn bị y phục thích hợp cho ngài”.

“Người sớm đoán được ta sẽ đồng ý giả làm thái giám ư?”. Lý Ti Thần ngạc nhiên hỏi, trong lòng càng thêm âm ức.

“Hoàng thượng anh minh, hiểu rõ miễn là cơ hội xem náo nhiệt thì Lý đại nhân sẽ tuyệt đối không bỏ qua”. Tiểu Thạch tử cười cười bảo. Kéo Lý Ti Thần đang hóa đá đi vào gian phòng bên cạnh.

48. Q.2 - Chương 40: Nam Gian Trá – Nữ Xảo Quyết (5)

Edit: Eirlys

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này Viên Tú Ngọc không xông thẳng đến mà bước từng bước đoan trang tiến vào, một mặt âm thầm quan sát xem có kẻ địch bên trong hay không, một mặt tìm kiếm bóng dáng của Phượng Dật.

Thật tốt! Trong điện hoàn toàn im ắng, trừ ra một bóng dáng trong y phục màu vàng chói lọi ở đằng xa, còn lại đều là cung nữ, thái giám.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, theo sau Tiểu Thạch tử đi vào trong điện.

Viên Tú Ngọc thốt lên một tiếng gọi tha thiết ngân dài:” Biểu ca—”

Tiếng vọng vẫn còn văng vẳng bên tai, mấy giây sau còn chưa dứt. Thế nhưng, không có ai trả lời, trong điện vẫn hoàn toàn yên tĩnh.

Không được đáp lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tràn đầy vẻ thất vọng. Thân hình mảnh mai chậm rãi tiến lên phía trước, đi tới bên cạnh bóng dáng màu vàng rực rỡ kia, mới phát hiện Phượng Dật đang nằm gục trên bàn, hai mắt nhắm nghiền, có vẻ đã đi tìm Chu Công mất rồi.

Nàng vươn bàn tay nòn nà nhẹ nhàng lay lay vai hắn, nũng nịu khẽ gọi:”Biểu ca”.

Không có phản ứng gì.

Viên Tú Ngọc lại lay hắn, tiếp tục gọi:” Biểu ca”

Vẫn không có phản ứng.

Nàng lại tiếp tục gọi:”Biểu ca”.

.....

Lay một cái, gọi một tiếng, lặp đi lặp lại mấy lần như thế, không chịu dừng lại.

Phượng Dật đang nhắm mắt giả vờ ngủ, sắp bị sự kiên trì của nàng làm cho điên tiết, thân thể bị lay đến lắc lư khiến hần mệt mỏi, hận không thể cầm đao chặt đi đôi tay đang hành hạ mình.

Thật sự là nhịn không nổi nữa!

Hần chậm rãi mở mắt ra, không quên làm ra vẻ buồn ngủ, một tay che miệng ngáp dài, một tay dụi dụi đôi mắt. Làm như vô tình, hai mắt tựa như đang mơ màng của hần bỗng bắt gặp đôi mắt đang ngấn lệ, dường như có thể khóc òa ngay lập tức. Trên khuôn mặt tuần tú bỗng hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Biểu muội đấy ư? “. Phượng Dật đứng lên, vội hỏi.

Động tác của Viên Tú Ngọc mới làm được một nửa, tay của nàng đang lơ lửng trong không trung, tiếng gọi kết lại trong cổ họng, chưa kịp thốt ra, bây giờ lay cũng không được, kêu cũng không đúng, không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhân cơ hội tuyệt vời này, Phượng Dật đẩy ghế ra, đi tới trước mặt nàng, nâng tay nàng lên, nhìn chăm chú vào đôi mắt rưng rưng, vẻ mặt tỏ ra hết sức đau lòng.

“Biểu muội, mười ngày không gặp, muội tiêu tụy nhiều quá”. Hần nỉ non thốt lên, giọng điệu giống như đang nói với người yêu xa cách ngàn năm mới gặp lại, chỉ một câu nói giản đơn nhưng chứa đầy tình cảm nhưng nhớ.

“Biểu. . . Biểu ca — “. Giọng nói Thục phi nương nương bỗng nghẹn ngào, hai mắt đỏ hoe, chứa đầy lệ, vội giơ khăn tay lên định lau đi.

“Biểu muội, ta có lỗi với muội!”. Hần nắm chặt tay Viên Tú Ngọc, trước khi nàng kịp mở miệng nói tiếp, hần đã cất tiếng bi thương.

“Hả? Biểu..Biểu ca...”. Tay của Viên Tú Ngọc đang cầm khăn bỗng ngưng lại giữa không trung, ngơ ngác nhìn hần, không hiểu ra sao.

Không để cho nàng có thời gian phản ứng, Phượng Dật vẻ mặt đầy đau lòng nhìn nàng, tự trách:” Thật có lỗi với muội, là do biểu ca vô dụng! Biểu ca không thể giúp muội , chỉ có thể bất lực nhìn thái hậu đánh cung nữ của muội, phạt muội không được đi đâu. Sau khi sự việc xảy ra, ta cũng từng cầu xin thái hậu, xin người thả muội ra, nhưng mà người không đồng ý. Ta muốn đi thăm muội, thái hậu lại phái người canh giữ ở bên ngoài tầm cung của muội, không cho bất cứ ai vào, ngay cả ta cũng không cho phép. Thậm chí người còn nói, nếu như ta xin tội uội lần nữa, người cũng sẽ phạt ta , bất kể ta có phải là đương kim thiên tử hay không!”

“Xin lỗi biểu muội, là do biểu ca vô dụng, biểu ca bất tài...”. Tiếng nói càng lúc càng yếu. Càng nói càng ra vẻ bi thương, như đang kiềm nén uất hận.

Nét mặt và giọng điệu này, so sánh với nàng bị uất ức to lớn hôm đó còn tội nghiệp hơn mấy trăm lần, khiến cho Viên Tú Ngọc đã chuẩn bị tốt một bụng oan khuất thành ra vô dụng, nàng vốn muốn khóc lóc kể lể nhưng giờ cảm thấy bản thân làm vậy giống như cố tình gây sự.

“Biểu ca, huynh ngàn vạn lần đừng nói như thế!”. Giống như diễn kịch, tùy cơ ứng biến, Viên Tú Ngọc vội dùng chiếc khăn tay còn dính nước mắt che miệng Phượng Dật lại, dịu dàng nói:” Muội không trách huynh. Muội biết huynh có ý muốn giúp muội, nhưng mà lực bất tòng tâm. Biểu ca có phần tâm ý này là đủ rồi, muội hiểu mà”. Khẽ cắn môi, nàng oán hận nói tiếp,”Muốn trách, thì trách yêu nữ kia—”.

Vô tình nghe đến cái tên ấy, trong mắt Phượng Dật chợt hiện lên một tia chán ghét. Hần nhanh tay nắm lấy bàn tay đang cầm khăn của Viên Tú Ngọc, đẩy ngược trở lại miệng nàng, ghé sát vào nàng, lấy ngón trỏ để trước môi, ra vẻ nghiêm túc khẽ nói :” Suyt, biểu muội, có một số chuyện không thể tùy tiện nói ra! Những lời này, trừ những lúc nơi đây không có ai khác muội có thể nói được nhưng trong hoàng cung này, khắp nơi đều là người của thái hậu, nếu muội không cẩn thận mà nói lung tung, truyền đến tai thái hậu thì không chỉ bị phạt đơn giản như lần trước!”.

“Sao?” Nghiêm trọng đến thế ư? Viên Tú Ngọc vội lấy hai tay che miệng, đôi mắt ngây thơ vô tội mở thật to nhìn Phượng Dật.

“Đúng vậy”. Phượng Dật gật đầu, nghiêm trang đáp.

Viên Tú Ngọc im lặng, trong đôi mắt hồn nhiên chứa đầy sợ hãi.

Vừa nghe nhắc đến chức vị của nữ ma đầu kia, lại nhớ đến khuôn mặt cười như không cười của Xuân Yến mười ngày trước, nàng bất giác rung mình, lấy hai tay ôm ngực tự sưởi ấm.

Phượng Dật vịn vai nàng, dịu lại ghé ngồi xuống, sau đó nhẹ giọng nói:” Biểu muội tạm thời ngồi ở đây nhé, chờ ta xem hết tấu chương, sẽ hàn huyên cùng muội”.

“Vâng”. Viên Tú Ngọc ngoan ngoãn gật đầu. Nhưng mà, ngay khi ánh mắt nàng nhìn thấy đồng tấu chương xếp ngổn ngang theo hướng Phượng Dật chỉ tay, nàng há hốc mồm vì kinh ngạc.

“Sao...tại sao lại có nhiều tấu chương như vậy?”. Nàng tròn mắt hỏi

“Mỗi ngày đều nhiều như vậy đấy!”. Phượng Dật nở một nụ cười yếu ớt, nói như không có sức:” Biểu muội yên tâm, mỗi ngày ta đều xem nhiều như vậy, đã quen rồi”.

“Nhưng mà...sức khỏe của huynh...”. Hai mắt nàng lại đỏ hoe, bộ dạng đau lòng thật sự.

“Không có gì, cùng lắm thì nằm nghỉ thêm mấy ngày, uống thêm một ít thuốc là được”. Phượng Dật lơ đãng cười nói. Đúng lúc đó, gơ tay áo lên che miệng, giả vờ ho hai tiếng.

“Biểu ca!”. Quả nhiên, cô nương nào thấy vậy cũng đều đau lòng.

“Biểu muội không cần lo lắng. Chẳng qua mấy ngày trước, ta thức khuya xem tấu chương bị nhiễm gió lạnh, đã uống thuốc rồi. Thái y bảo, vài hôm nữa sẽ khỏe thôi”. Phượng Dật nhìn nàng, bày ra một nụ cười gượng gạo thấy rõ.

Nước mắt của Viên Tú Ngọc vừa mới ngừng lại bắt đầu lăn chã rơi.

“Biểu ca, huynh đừng xem tấu chương nữa, hãy nhanh nghỉ ngơi đi!”. Nàng túm lấy hai vai của hắn, kiên quyết đẩy hắn tới bên giường.

Phượng Dật gỡ bỏ đôi tay đang cố gắng kéo bản thân đi, nhanh chóng quay trở về bên cạnh bàn.

“Không được! Thái hậu đã căn dặn, cho dù phải thức thâu đêm, ta cũng phải xem hết, nếu không người sẽ tức giận”. Vừa kéo tay nàng ra, hắn không chút phân vân, nhân cơ hội đem tội lỗi đổ lên đầu Xuân Yến.

“Sao thái hậu có thể làm như vậy, chẳng lẽ người không biết thân thể của biểu ca không được khỏe, không chịu được lao lực ư ? Vậy mà còn tìm cách đẩy đoạ huynh như thế!”. Lửa giận cuộn cuộn tạm thời át đi nỗi sợ hãi. Viên Tú Ngọc một tay đập bàn, lớn tiếng la lên,” Vậy thái hậu thì sao? Năm đó không phải hoàng cô phụ* đã hạ chỉ để thái hậu buông rèm chấp chính ư? Những tấu chương này lẽ ra phải do người xem mới đúng!”.

Ánh mắt Phượng Dật chợt tối sầm lại. Nếu như có thể, hắn rất muốn lấy hơn mười bản tấu của phụ thân Lý Ti thần nện lên đầu nàng, xem thử có thể làm cho nha đầu ngây thơ đến ngu ngốc này thông minh ra một chút hay không?

“Không sao, ta có thể chịu đựng được”. Cố nén ý muốn bóp chết tiểu nha đầu nông nổi này, hắn hạ giọng, yếu ớt nói.

“Biểu ca đừng gượng gượng như vậy!” Viên Tú Ngọc vẫn chưa chịu thua, thở hổn hển bảo:” Muội nhất định phải nói việc này cho phụ thân biết! Sau đó, người chắc chắn sẽ hợp sức cùng với các đại thần khác, dâng lên tấu chương vạch tội yêu nữ kia”.

Mi mắt hắn rũ xuống, trong mắt hiện lên một tia giễu cợt. Hắn bỗng nhiên không muốn bóp chết nàng nữa mà chờ xem yêu nữ kia bóp chết nàng ra sao.

Nên biết rằng, tất cả tấu chương dâng lên đều phải qua tay yêu nữ kia trước, ả xem xong mới đưa đến bên này. Tấu chương buộc tội chỉ sợ mới tới trạm thứ nhất, những người đó dù chức quan cao thế nào thì mũ ô sa cũng khó mà giữ được. Suy cho cùng, từ trong ra ngoài cung, toàn bộ đều do yêu nữ kia nắm quyền, ả muốn ai chết thì kẻ đó không thể thoát được.

Nha đầu ngốc này, tình thế trước mắt cũng không hiểu rõ mà dám ở nơi này mạnh miệng, chắc là cảm thấy cuộc sống quá nhàm chán.

“Biểu muội, muội không nên tức giận. Thái hậu cũng có việc của người ...”. Để nổi háo hức qua một bên, Phượng Dật kéo cánh tay nàng, e dè nói.

“Còn có công việc gì ? Bất quá là cùng Quý phi bàn bạc, xem phải làm thế nào để giành được sủng ái của huynh. Tốt nhất có thể làm cho tiện nhân kia sinh được hoàng tử, thế thì ngôi vị hoàng hậu đương nhiên sẽ thuộc về ả, sau này thiên hạ đều nằm trong tay của Nam Cung gia!”.

Viên Tú Ngọc đẩy tay của Phượng Dật ra, càng nói càng khí thế. Hình tượng mảnh mai, đáng thương lúc này biến mất hầu như không còn chút dấu vết.

“Biểu muội, không thể nói lung tung!”. Phượng Dật che miệng của nàng, hoảng hốt, “Nếu như bị thái hậu biết thì...”.

“Trước sau gì cũng biết! Biểu ca sợ cái gì chứ?”. Viên Tú Ngọc gạt tay của hắn ra, tiếp tục lớn tiếng thốt lên: “Đúng là hiện nay, Nam Cung gia bọn họ như ánh mặt trời buổi trưa, nhưng Viên gia chúng ta cũng không thua kém? Đừng quên, phụ thân muội cũng là Tả Đốc Ngự Sử, chức vị cũng không thấp hơn phụ thân của ả!”

“Nhưng thái hậu xuất thân từ nhà bọn họ, đây là sự thật”. Phượng Dật cố tình nhấn mạnh, chậm rãi nói: “Hiện tại, nhà bọn họ một tay che trời từ trong cung cho đến Phượng Hoàng thành. Cho nên, biểu muội, nghe lời huynh, sau này ở trong cung làm bất cứ việc gì cũng phải cẩn thận một chút, không nên đối đầu với Quý phi, cũng đừng tranh cãi với nàng ấy. Thái hậu nói gì cũng phải nghe theo...”.

Không ngoài dự đoán, một đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, chưa từng phải chịu thiệt thòi, mới nghe vài câu như thế liền không chịu được: “Tại sao phải vậy? Muội không muốn!” Viên Tú Ngọc hét lớn, cắt đứt lời của hắn, “Nam Cung gia đã có một người làm thái hậu, chẳng lẽ còn muốn cướp luôn ngôi hoàng hậu hay sao? Hai tỷ muội bọn họ muốn xưng bá cả hoàng cung ư ? Nằm mơ đi!”.

Khoanh tay trước ngực, nàng hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt đắc ý cười nói: “Chỉ cần một ngày còn có muội, sẽ không cho bọn họ thực hiện âm mưu ! Trước khi vào cung, phụ thân đã dặn dò, tuyệt đối không cho phép Nam Cung gia và yêu nữ kia tiếp tục đắc chí nữa. Đại hoàng tử, trưởng công chúa ai cũng có thể sinh, chỉ có nữ nhân của Nam Cung gia là không được. Bất kể như thế nào, muội nhất định dùng hết mọi thủ đoạn phá hoại bọn họ...”

Kế tiếp lại là một tràng lời nói đầy khí thế, Phượng Dật làm như mất diếu tai ngơ, chỉ biết than thở trong lòng : Ôi chao! Biểu muội, quả thực dũng khí của người có thể gọi là hết sức hùng hồn, khiến người khác khâm phục. Nhưng mà, dũng cảm quá mức sẽ trở thành kiêu ngạo, chỉ làm chính mình chịu thiệt thòi mà thôi . Nếu như người cùng phụ thân của người không biết xem xét thời thế như vậy, không phân tích thấu đáo, chỉ biết mở miệng hù dọa người khác, lâm vào đường cùng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng mà, hắn cũng tin tưởng, hiện nay có Viên Tú Ngọc ở trong cung náo loạn, tạm thời hắn có thể an tâm trong một thời gian nữa.

Cứ để cho bọn họ làm vật hi sinh thôi ! Hắn âm thầm quyết định, dù sao cũng do bọn họ tự chuốc lấy.

49. Q.2 - Chương 41: Đạo Cao Một Thước – Ma Cao Một Trượng**

Edit: Eirllys

“Bãi — triều —”

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Thái hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Cùng với tiếng tung hô đều đặn của các đại thần, Xuân Yến tao nhã từ phía sau bức rèm che đi ra, rời khỏi Vân Tú cung.

Thế nhưng không giống như trước kia: Lần này nàng không rời khỏi ngay, mà lẳng lặng đứng ở một bên, chờ người kia – kẻ lần nào cũng cố ý rời đi thật chậm chạp để trách chạm mặt nàng.

Không lâu sau đó, Phượng Dật – toàn thân mặc long bào vàng rực rỡ, rốt cục cũng đi ra giữa một đám thái giám, cung nữ vây quanh.

Nhìn thấy nàng, tất cả bọn họ sững sờ ba giây đồng hồ.

Tiếp đó, bọn cung nữ, thái giám phía sau Phượng Dật nhao nhao hành lễ, cùng hô lên:” Tham kiến thái hậu!”.

Phượng Dật cũng hướng về nàng, chấp tay, cúi đầu khẽ nói:” Nhi thần tham kiến mẫu hậu”.

“Hoàng nhi, miễn lễ”. Xuân Yển khoát tay bảo.

Lễ nghi kết thúc, Nàng tiến lại gần hắn, tiện thể ở khoảng cách gần đánh giá một phen, ở trong lòng thầm gật đầu hài lòng: Ừm, không tệ, sắc mặt hồng hào, tinh thần cũng tốt, tiếng nói cũng coi như tràn đầy khí thế, xem như đã bình phục. Lão thái y kia không có lừa nàng.

“Hoàng thượng, sức khỏe người gần đây ra sao? Có thấy khỏe lên chút nào không?”. Tuy rằng trong lòng đã có đáp án, nhưng ngoài mặt vẫn phải hỏi một câu.

“Đa tạ mẫu hậu quan tâm, nhi thần cảm thấy rất khỏe”. Phượng Dật thản nhiên đáp.

“Như thế rất tốt”. Xuân Yển gật đầu, trên môi hiện lên một nụ cười khẽ. Nếu đã như vậy, liền đi vào vấn đề chính thôi!

Bày ra một vẻ mặt tươi cười, Xuân Yển làm như vô tình nói:” Hoàng thượng, ngày mai đã là cuối tháng rồi”.

“Đúng vậy, một tháng lại trôi qua”. Dịch không động, ta cũng không động, Phượng Dật thông thả nói.

Trên khuôn mặt tươi cười của nàng xuất hiện một vết nứt. Tiểu tử thói, dám giả vờ à! Thông minh như hắn, không thể không hiểu ý của nàng.

Xuân Yển khẽ cắn môi, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:” Hoàng thượng, dựa theo thời gian, người cũng đã tịnh dưỡng nửa tháng. Ngày hôm qua, thái y đã bẩm báo với ai gia, nói thân thể của người đã bình phục như ban đầu. Nên ai gia quyết định, ngày mai sẽ tổ chức lại đêm tân hôn cho người cùng với bốn phi tử. Hoàng thượng, người thấy thế nào?”

Phượng Dật chưa từng ngẩng đầu lên, chỉ bình tĩnh đáp:” Tất cả xin giao ấu hậu làm chủ”.

Nàng cũng đoán hắn sẽ nói như vậy.

Xuân Yển bĩu môi, kiên nhẫn hỏi tiếp:” Vậy người có từng nghĩ sẽ triệu vị phi tử nào thị tẩm vào đêm đầu tiên không?”

Nàng vốn muốn một lần đem cả Hiền phi, Đức phi đều đưa tới, nhưng sợ tên tiểu tử này không chịu nổi, một đêm miệt mài lại làm cho nửa tháng nằm ngay đơ. Có phần mất nhiều hơn được. Sau cùng nàng quyết định mỗi lần một người là ổn thỏa nhất.

Phượng Dật vẫn duy trì điệu bộ ” cho dù sóng lớn cũng không sợ” nói tiếp: “Tất cả xin giao mẫu hậu làm chủ”.

Nụ cười trên mặt Xuân Yển trở nên cứng đơ.

“Cùng nhau tiếp xúc một thời gian, tin rằng hoàng thượng đối với các vị phi tử cũng hiểu rõ đôi chút. Bọn họ trong lòng người, chắc cũng có vị trí khác nhau”. Kiểm nén cơn giận dâng lên trong lòng, Xuân Yển hỏi tiếp: “Hoàng thượng, hãy nói cho ai gia biết, trong lòng người, vị phi tử nào xếp thứ nhất”.

Đôi mắt đang chăm chú nhìn mũi giày của bản thân khẽ chớp chớp:” Quý phi, Thục phi, Hiền phi, Đức phi đều là là con gái các đại thần của Phượng Tường ta, tất cả đều hiền lương thực đức, tài mạo song toàn. Nhi thần nhận thấy, các nàng đều như nhau, không cách nào phân chia thứ bậc được”. Phượng Dật chậm rãi đáp.

Xuân Yến phát bực. Tiểu tử này, dám mở to mắt nói dối !

Hiền lương thực đức ư? Tài mạo song toàn ư? Hiền phi, Đức phi còn có thể được. Nhưng hai nha đầu Nam Cung Xuân Hương cùng Viên Tú Ngọc ngoại trừ gương mặt có thể đánh lừa người khác, còn các phương diện khác mà có dính dáng tới tám chữ đó một chút nào thì nàng sẽ đem đầu xuống cho hấn làm ghế ngồi!

“Như vậy, Quý phi thì sao?”. Xuân Yến cố ý nêu ra cái tên hấn chán ghét .

Nàng không tin hấn một mực đồng ý.

Trên khuôn mặt tuấn tú đang cúi xuống hiện lên một tia khinh thường. Quả là yêu nữ ! Mới nói mấy câu, liền lộ ra cái đuôi.

“Mẫu hậu cho rằng Quý phi tốt thì nhất định là Quý phi tốt”. Suy nghĩ một chút, Phượng Dật từ tốn nói:” Nhi thần không có ý kiến gì, nhưng chỉ sợ vì vậy mà làm tổn hại đến hòa khí giữa bọn họ thì không tốt lắm”.

Không có ý kiến? Đây gọi là không có ý kiến gì ư?

Xuân Yến cười khẩy trong lòng. Tiểu tử kia, người thật là giỏi! Dem trách nhiệm đổ lên đầu của ta.

Nhưng mà, nàng đã sớm đoán được hấn sẽ ra chiêu này, cho nên cũng đã nghĩ ra kế ứng phó rất hay.

“Nếu muốn bọn họ phục , ai gia có một cách”. Xuân Yến cười nói.

Trên khuôn mặt Phượng Dật vừa mới hiện lên nụ cười đắc ý đã vội tắt ngấm.

Hấn lần đầu tiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút giễu cợt, ‘khiêm tốn’ thỉnh giáo nàng:”Không biết mẫu hậu có diệu kế gì?”

“Bóc – thăm”. Xuân Yến nói rõ từng chữ, giọng điệu vô cùng hùng hồn.

Phượng Dật ngây người ra.”Bóc...bóc thăm ư?”. Vẻ kinh ngạc hiện lên trên khuôn mặt anh tuấn.

“Mẫu hậu, việc... này...chỉ sợ không tốt lắm đâu!” Sự việc chuyển hướng ngoài dự tính của hấn, Phượng Dật không tránh được có chút bối rối, ” Việc lớn như vậy, sao có thể làm qua loa như thế được...”.

“Nếu không còn có thể làm như thế nào nữa? Hoàng thượng có phương pháp khác tốt hơn sao?”. Xuân Yến hỏi vặn lại.

“Trẫm...”. Phượng Dật mới há miệng, lại phát hiện bản thân chưa nghĩ ra lời nào để đáp trả.

Hấn liên tục nghĩ kế sách đối phó, nhưng bây giờ lại ngốc đến mức tự đẩy bản thân vào chỗ nước sôi lửa bỏng?

Chặn được miệng hấn thành công, Xuân Yến không khỏi đắc ý một chút.

“Không được ư? Đây là phương pháp ai gia khổ công nghĩ ra, sẽ không làm người nào bất mãn”. Nàng cười khê, ” Hơn nữa, bóc thăm là cách đơn giản nhất từ xưa tới nay nhưng cũng là cách công bằng nhất. Cả bốn người đều có cơ hội như nhau, ai gia nghĩ, cho dù kết quả thế nào, bọn họ cũng không thể kêu ca gì. Hoàng thượng, người nói xem có đúng không?”.

” ...Đúng vậy”. Phượng Dật không thể không thừa nhận. Chết tiệt là rất đúng! Tại sao hấn suy nghĩ nhiều kế sách đối phó như vậy, nhưng lại không nghĩ đến chiêu thức vô cùng đơn giản này?

Yêu nữ, xem như người lợi hại!

“Tốt lắm, đợi khi bọn họ đến Thiên Trữ cung thỉnh an, nhân lúc có mặt tất cả, ai gia sẽ mời hoàng thượng bóc thăm”. Xuân Yến tranh thủ thời cơ, vội nói.

Phượng Dật tức giận, cúi đầu cắn môi, không tán thành cũng không phản đối.

Thấy hấn không nói lời nào, Xuân Yến tự cho là hấn đã ngầm đồng ý.

“Chuyện này cứ làm như vậy đi”. Dàn xếp ổn thỏa, giọng điệu của nàng thoải mái lên rất nhiều.

” Hoàng thượng, đêm qua người thức khuya xem tấu chương, sáng hôm nay lại giải quyết nhiều việc như vậy, chắc chắn đã mệt mỏi, hãy mau về tắm cung nghỉ ngơi! Ai gia cũng muốn trở về chuẩn bị việc bốc thăm”. Tiếp đó, nàng lại bắt đầu sắm vai một người mẫu thân hiền hậu.

“Đa tạ mẫu hậu quan tâm, nhi thần xin cáo lui.” Ở trong lòng vì sách lược sai lầm của bản thân mà buồn bực không thôi, Phượng Dật nghiêng răng nói, nhưng vẫn không quên giả vờ ngoan ngoãn.

Chú thích:

* Cô phụ : Dượng, chồng của cô.

** Trượng : đơn vị đo chiều dài, 1 trượng bằng 10 thước.

50. Q.2 - Chương 42: Trên Có Chính Sách – Dưới Có Đối Sách

Edit: Eirlys

Đang cầm một mảnh lụa trắng như tuyết, hai tay Xuân Yển run nhè nhẹ, làn môi đỏ mọng, duyên dáng mím chặt lại, đôi mắt mở to, trống rỗng thất thần. Đúng là khóc không ra nước mắt!

“Thái hậu, người... có khỏe không?”. Hết sức thận trọng dò xét thái độ của nàng, Lục Ngọc ngập ngừng hỏi.

“Khỏe! Rất khỏe! Ai gia cực kỳ khỏe!”. Xuân Yển nghiêng răng, từng chữ một phát ra từ kẽ hở giữa hai hàm răng, nàng cười lạnh liên tục.

Lục Ngọc rung mình một cái, vội vàng lùi về phía sau. Thật đáng sợ quá! Nhìn thái hậu lúc này khiến người ta cảm thấy có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, khả năng sát thương nhất định rất mãnh liệt, kẻ thông minh một chút nên giữ khoảng cách với người thì tốt hơn, nàng không muốn vô cớ bị nổ đến xác cũng không còn.

Mười ngón tay siết chặt, vỏ mảnh lụa trong tay thành một khối nhẵn nhúm, nàng hung hăng ném xuống đất, tiếp đó dùng hai chân ra sức chà đạp. Ngọn lửa bốc cháy hừng hực trong đôi mắt long lanh của nàng, càng cháy càng mạnh, giống như lửa lan trên đồng cỏ vậy.

Vừa đạp mảnh lụa dưới chân, Xuân Yển tức giận hét to:” Phượng Dật, người là ... tên tiểu tử thối, không sớm thì muộn cũng có ngày ai gia phải giết người..giết người!”

“Thái hậu!”. Thu Dung nói lớn, muốn dùng tiếng la của bản thân át đi tiếng của Xuân Yển, sau đó đi qua kéo tay áo của nàng, thấp giọng bảo, ” Nô tỳ biết trong lòng người đang bực bội, nhưng dù thế nào người cũng không thể nói to những lời như thế được! Nếu như bị kẻ khác nghe thấy, e rằng lại một phen long trời lở đất”.

Đâu chỉ là tức giận? Nàng sắp bùng nổ rồi!

“Náo loạn thì náo loạn chứ! Ai gia không sợ!” Xuân Yển thản nhiên nói.

Nhưng mà, nàng cũng phải thừa nhận rằng: bây giờ không phải thời cơ tốt nhất để giết chết tên tiểu tử kia. Cho dù muốn giết, cũng phải chờ hấn làm ột nữ nhân nào đó lớn bụng lên mới được.

Được rồi! Nàng sẽ chờ, đợi ột phi tần nào đó mang thai, nàng liền hạ độc vào thức ăn, trà, rượu của tên tiểu tử thối kia, còn phải bỏ cả khói độc vào lư hương nữa. Khiến hấn phải sống dở chết dở.

Ý nghĩ độc ác này làm nàng cảm thấy tâm trạng dễ chịu một chút.

Thế nhưng, không thể thốt ra những lời này, trong lòng nàng quả thực hơi khó chịu. Bị đánh gãy răng sau đó nuốt vào bụng không phải là tác phong của nàng!

Hít sâu một hơi, cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh trở lại, Xuân Yển trầm giọng nói:” Tiểu Hỉ tử, bây giờ hoàng thượng đang ở đâu?”

“Bẩm thái hậu, hoàng thượng đang ở ngự thư phòng xem tấu chương ạ!”. Tiểu Hỉ tử nói, hắn đang đứng cách xa nàng hơn mười bước.” Thái giám thân cận của hoàng thượng – Tiểu Thạch tử bảo, tối qua vì chuyện động phòng nên tấu chương hôm qua chưa xem kịp. Hoàng thượng bảo, nếu như sáng nay không tranh thủ thời gian thì tấu chương ngày hôm nay cũng sẽ không xem hết. Cho nên, dùng xong bữa sáng, hoàng thượng liền đến ngự thư phòng, tới giờ vẫn chưa bước ra”.

Động phòng ư ? Hắn còn mặt mũi đề cập đến việc động phòng sao?

Gân xanh trên trán Xuân Yển lại nổi lên, khó chịu đến mức nàng muốn giẫm bẹp ai đó.

“Đã đến lúc nào rồi mà hắn còn có tâm trạng xem tấu chương nữa chứ?”.Nàng giận dữ hét,” Người đâu, mau gọi hoàng thượng đến đây cho ai gia!”

Mới đi vòng hai bước, nàng đột nhiên thay đổi chủ ý, quay lại nói:”Người đâu, chuẩn bị xa giá. Ai gia muốn đến ngự thư phòng một chuyến “.

Tuyệt đối không để cho tên tiểu tử kia có bất cứ cơ hội nào để trốn tránh!

Tại ngự thư phòng, Phượng Dật đứng ở cửa, hướng về kẻ dẫn đầu đám người phá cửa đi vào, chấp cung kính tay nói:” Mẫu hậu”.

Xuân Yển cúi đầu hừ lạnh một tiếng, mắt nhìn thẳng, vòng qua hắn, đi tới ghé trên ngai xuống.

Nhận lấy chén trà Thu Dung dâng lên, uống một hơi, sau đó chậm rãi nói:” Hoàng thượng, người phải biết tại sao ai gia đến đây chứ?”

Đi tới trước mặt nàng, Phượng Dật cũng không quanh co, thẳng thắn nhận lỗi:”Mẫu hậu, đêm qua là nhi thần không đúng, nhi thần biết sai rồi”.

Nếu như nói xin lỗi có tác dụng, thì cần gì đến cảnh sát nữa? Trong đầu Xuân Yển bỗng nảy ra một lời thoại đã được sử dụng đến mòn trong phim.

Xuân Yển quay đầu đi, thở hồng hộc, mặc kệ vẻ mặt áy náy của hắn.

Thấy vẻ tức giận của nàng không có dấu hiệu giảm đi, Phượng Dật nhăn mặt, bối rối nói:”Mẫu hậu, xin người bớt giận, nhi thần... nhi thần cũng có nỗi khổ riêng!”.

Xuân Yển nghiêng qua liếc hắn, lạnh lùng nói:” Người có nỗi khổ gì chứ?”.

Phượng Dật ngắc đầu, vẻ mặt khó xử liếc nhìn nàng, sau đó lại cúi xuống, ngập ngừng nói: “Chính là... Nhiều năm qua nhi thần bị bệnh nặng, đối với tình cảm nam nữ hiểu biết nông cạn, cũng chưa từng trải nghiệm. Đêm qua là đêm đầu tiên của nhi thần, nhìn thấy Đức phi trên long sàng nên vô cùng hồi hộp. Nhi thần liền nghĩ...nên đi xem sách một chút, chờ tâm trạng bình tĩnh trở lại, sau đó tính đến chuyện phòng the cũng không muộn. Nhưng không ngờ...nhi thần xem một chút, vậy mà lại ngủ thiếp đi. Đến khi mở mắt ra thì trời đã sáng!”

Diễn xuất thật hay! Giọng điệu mới vô tội làm sao!

Xuân Yển siết chặt nắm tay, hai hàm răng nghiến lại.

Viên cố! Nhất định là muốn viên cố! Không có một chút kỹ năng nói dối! Nếu như nàng tin hắn, thế thì uống công trước kia xem nhiều tiểu thuyết và phim truyền hình, uống phỉ đã xuyên thời gian đến đây! Vậy thì sau này không cần ở trong cung lẫn lộn nữa. Cứ đập đầu vào miếng đậu hũ hoặc treo cổ bằng sợi mì chết đi cho xong!

Nhìn vẻ mặt khó đoán của nàng, Phượng Dật cắn cắn môi, nói tiếp:” Xin mẫu hậu bớt giận, tối nay nhi thần nhất định cố gắng, không để người thất vọng”.

Chỉ cố gắng thôi ư? Nhìn xem, hắn thật biết dùng từ ngữ.

Nắm tay Xuân Yển như sắp nện lên người hắn. Ta không cần người cố gắng, ta muốn người phải hoàn thành! Nàng rất muốn kéo tai hắn mà hét vào, nhưng không thể làm vậy được.

“Thật ư? Hoàng thượng cam đoan chứ?”. Việc nàng có thể làm chỉ là nén tức giận lòng trong lòng xuống, nhẹ nhàng hỏi.

“Nhi thần xin cam đoan”. Phượng Dật hứa hẹn , giọng điệu vô cùng chân thành. Nhưng mà trong khóe mắt đang rũ xuống ánh lên một tia gian xảo.

Xuân Yến không có lời nào để nói, chỉ thở dài.

“Được rồi, Hoàng thượng hãy xem tấu chương đi!”. Nàng đứng lên bảo, “Xem xong rồi thì trở về nghỉ ngơi sớm một chút. Đêm qua ngủ quên trên ghế, chắc chắn không được ngon giấc. Tấu chương hôm nay không nhiều, cũng chẳng có việc gì quan trọng, ai gia chờ người ngủ dậy sẽ sai người mang đến, nhất định có thể xem hết, không cần khẩn trương như thế”

Phượng Dật khom người thi lễ: “Đa tạ mẫu hậu quan tâm”.

Xuân Yến khoát khoát tay: “Người không cần tiễn, chỉ có mấy bước mà thôi”. Nếu như có thể, nàng cũng không muốn nhìn thấy hắc nữa!

“Nhi thần tuân chỉ”. Phượng Dật đáp, thật sự vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích. Chỉ có khóe môi hơi cong lên, để lộ tâm tư thật sự của bản thân.

.....

Tiếng chim hót líu lo, muôn hoa khoe sắc dưới ánh nắng chói chang, Xuân Yến thuận tay ngắt lấy một đóa hoa, vò nát trong tay, cũng không quay đầu lại, hỏi: “

Lục Ngọc, lúc này hoàng thượng cam đoan, người có tin không?”

Yên tĩnh, không một tiếng trả lời.

“Lục Ngọc? Thu Dung?”. Xuân Yến gọi lần nữa.

Hồi lâu, tiếng nói của Lục Ngọc mới vang lên sau lưng nàng: “ Thái hậu, người muốn nghe nô tỳ nói thật hay nói dối ?”

Xuân Yến quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt đánh chết cũng không tin của Lục Ngọc, Thu Dung , thậm chí cả Tiểu Hỉ tử cũng thế. Bất giác lại muốn than thở.

“Thật ra, ai gia cũng không tin lời hắc”. Vẻ mặt bất đắc dĩ, nàng thẳng thắn nói: “ Nhưng mà, người động phòng là hắc, có thể làm cho phi tử mang thai, sinh hạ long tử cũng là hắc, cho dù ai gia có sốt ruột, cũng không thể thay hắc làm việc đó được. Cho nên, cũng chỉ có thể hy vọng bản năng nam tính của hắc mãnh liệt một chút mà thôi”.

Thật sự là không có cách nào khác!

Xuân Yến ngẩng đầu nhìn lên trời, Thái Dương công công bày ra một gương mặt vui vẻ, nhìn nàng cười thật tươi.

Tâm tình của Xuân Yến cùng khí trời thật đối lập nhau.

Phượng Huyền, hãy xem người để lại cho ta cục diện rối rắm thế này đây!

51. Q.2 - Chương 43: Nổi Trận Lôi Đình

Edit: Eirllys

“Khốn kiếp !”

“Khốn kiếp ! “

“Rùa rụt đầu !”

“Rùa rụt đầu !”

“Trúng thối!”

“Trúng thối !”

“Ngàn đao giết người !”

“Ngàn...đao giết người !

Tiếng nói theo lời mờ không rõ ràng, cô bé ba tuổi đi đến góc gian phòng, kéo kéo vạt áo mẫu thân đang thông thả thưởng thức loại trà thượng hạng, vẻ mặt tò mò hỏi nhỏ: “Mẹ, cái gì gọi là ngàn đao giết người?”

“Phụt!”. Trà thơm trong miệng Nam Cung Xuân Hoa đành cống nạp ạt đất.

Kéo tay áo lên lau miệng, nàng hắng giọng, chậm rãi nói: “Tiểu yển tử tỷ tỷ, tỷ giận đến điên rồi phải không? Sao cả những lời lẽ trong lúc vợ chồng chửi nhau cũng dùng được?”

“Đúng vậy, ta điên rồi! Ta bị tên tiểu tử đó làm cho điên rồi!”. Xuân Yển hỏn hển la to, trong tiếng nói lạnh lạnh còn kèm theo tiếng nghiêng răng đầy phần nộ, hai tay nắm chặt tóc, nàng đang trong cơn giận lôi đình.

Nhìn về phía Xuân Yển đang phát điên, Xuân Hoa chỉ nhấp một ngụm trà, cười nhẹ nói: “Tiểu Yển à! Hãy bình tĩnh một chút. Con gái của muội vẫn còn ở đây, tỷ đừng dùng những lời lẽ thô tục này dạy hư nó”.

“Hừ, ta chỉ nói mấy câu tầm thường, sao có thể so với lời nói và việc làm mẫu mực từ sớm đến tối của muội ba năm nay chứ?”. Xuân Yển hừ nhẹ một tiếng, đi tới xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, nhìn cô bé tinh nghịch nháy mắt mấy cái bảo: “Bé con, con hãy nói xem có đúng không?”.

“Ha ha..”. Đang chui trong lòng mẫu thân, cô bé thuận tay lấy một miếng bánh đút vào miệng, vỗ vỗ mồm, cười khúc khích.

“Ôi !”. Thật là hâm mộ cuộc sống thanh thoi của bọn họ.

Xuân Yển thở dài một hơi, tiện tay đoạt chén trà trong tay Xuân Hoa, uống ừng ực, muốn xoa dịu cổ họng đau rát vì kêu la. Xuân Hoa hồ hững nhìn nàng, mặc kệ chén trà của mình bị cướp đi, yên lặng theo dõi phản ứng tiếp theo của nàng.

Giây tiếp theo, mặt mũi Xuân Yển nhăn lại, đem hết trà vừa mới uống phun ra, tức giận kêu lên: “Hừ! Trà khó uống như thế, còn nói là trà thơm thượng hạng ư ? Lừa gạt quỷ! Tiểu nhị —”

Xuân Hoa chợt đưa tay chặn nàng lại, chậm rãi nói: “Thái hậu nương nương, lưỡi của tỷ đã bị trà hiểm có hảo hạng trong cung làm cho kén chọn, đương nhiên sẽ chê loại trà mà mọi người xem như rất ngon rồi. Cho nên, thái hậu nương nương, xin người thương xót, đừng giận cá chém thớt, tội nghiệp cho tiểu nhị”.

Xuân Yển muốn nói lại thôi, nhìn nàng một cái, cuối cùng cũng không gọi nữa, chỉ dùng sức đá chân bàn một cái, tức giận nói: “Thật là, người đang gặp xui xẻo, uống nước lã cũng đành phải im miệng, gần đây chuyện gì cũng không theo ý ta, buồn phiền chết được!”

Suy sụp ngồi xuống ghế, nàng lấy tay đập bàn, kích động nói: “Ta thật không hiểu! Muội nói xem, cô nương nhà người ta như hoa như ngọc, đáng người cũng là trong trăm dặm mới tìm được một, cởi ra gần như sạch trơn, đặt nằm ngay trước mặt hần, nam nhân bình thường mà trông thấy, không phải việc đầu tiên là chảy nước bọt, tiếp đó cởi hết y phục, nhanh chóng nhào tới, phát sinh thú tính sao? Mất công ta còn tìm người xông hương tạo bối cảnh, tạo bầu không khí, mọi thứ sắp đặt vô cùng hoàn hảo, tại sao hần lại không có phản ứng như nam nhân bình thường chứ? Rốt cục, hần có phải là nam nhân hay không?”

“Chỉ có lý thuyết không có kinh nghiệm thực tiễn, làm sao tỷ biết xếp đặt thế nào mới tốt chứ?”. Xuân Hoa bĩu môi, cười giễu.

“Ai nói ta không có kinh nghiệm thực tiễn?”. Xuân Yển phản bác, đắc ý dào dạt: “Trước đó, ta đã tìm vài tên thị vệ nhiều lần làm thí nghiệm!”.

“Hả?”. Trên gương mặt xinh đẹp của Xuân Hoa hiện lên một tia sững sốt: “Tỷ còn tìm người làm thí nghiệm ư?”

“Đương nhiên”. Xuân Yển vẻ mặt bí ẩn bảo:” Nếu không, muội nói xem dựa vào cái gì mà hiện giờ tên tiểu tử kia lại vô cùng bất mãn với ta, hẳn nên tuân theo ý nguyện của ta, cùng Hiền phi Đức phi làm thành một đồng mới phải? Trước có cơ sở lý thuyết, lại thêm kinh nghiệm thực tiễn gom góp, ta lại nhiều lần tỉ mỉ điều chỉnh phương pháp, hiệu quả phải nhanh chóng đạt được mới đúng!”

“Dĩ nhiên, đối tượng của bọn họ không phải là Hiền phi , Đức phi, mà là cung nữ vốn đã hứa cho bọn họ”. Dừng một chút, nàng bổ sung thêm.

“Woa, xem ra tỷ quyết tâm chỉ cho phép thành công chứ không được thất bại”. Xuân Hoa thu hồi vẻ mặt kinh ngạc, cười nói.

“Đây là điều hiển nhiên”. Xuân Yển ngẩng đầu ,vẻ mặt đầy kiêu hãnh.

Nhưng mà, vừa nghĩ tới việc ấy lại làm nàng đau đầu, nụ cười tươi như hoa lập tức héo đi, Xuân Yển tức giận dậm chân một cái, bực dọc nói:” Nhưng mà, đối với người khác có hiệu quả thì ích lợi gì ? Ta muốn chính là tên tiểu tử kia có phản ứng!”

“Có thể uội biết, vị ..hòn đá nhỏ kia có phản ứng gì không giống nam nhân bình thường không?”. Xuân Hoa tỉnh quái hỏi, đối với nàng, chuyện ngầm đấu đá của hai mẹ con trên danh nghĩa này chính là nguồn giải trí từ trước đến giờ.

Xuân Yển liếc nhìn nàng một cái, tức giận nói:” Đêm đầu tiên, hắc bảo căng thẳng, đọc sách rồi ngủ thiếp đi. Đêm thứ hai, hắc bảo không biết tại sao có hứng thú, nghiên cứu Xuân Cung đồ đến tận sáng hôm sau. Đêm thứ ba, ta không thể nhìn được nữa, tận mắt thấy người đem hắc và Đức phi đưa lên giường, nhưng hắc cũng thật tài tình, cả một đêm làm cá chết, đến cả đầu ngón tay người ta cũng không đụng đến. Đêm thứ tư, do mấy buổi tối trước không được ngon giấc, giữa trưa hắc than mệt, liền chui đầu lên giường ngủ say, sét đánh cũng không tỉnh, ngủ thẳng đến sáng sớm ngày thứ hai vào triều mới tỉnh dậy. Đêm thứ năm, do nghỉ ngơi không đủ, nên nhìn hắc như mệt mỏi không có sức, lại gạt bỏ tân nương tử sang một bên.....Sau đó nữa, do bọn họ ăn mặc nhìn cũng xuyên thấu được, ngồi trên giường cả đêm, cô nương nhà người ta từ nhỏ đã được cưng chiều, làm sao có thể chịu được? Đức phi, Hiền phi đều nhiễm gió lạnh, nằm trên giường không dậy nổi, làm sao mà thị tẩm?.....Cuối cùng, ngay cả hai người ta dự định cho xuất cung: Xuân Hương cùng Viên Tú Ngọc, cũng đóng gói tốt lắm, thừa dịp đêm tối đưa lên giường của hắc, vậy mà hắc...Hắc dĩ nhiên...”. Ngực nàng phập phồng không ngừng, có thể thấy được đang vô cùng tức giận.

“Hắc làm cái gì?”

“Hắc đi vào, mới nhìn lướt qua, liền đi ra, nói thẳng với ta: hắc, không, làm!”. Xuân Yển nghiêng răng nói.

“Hả? Không thể nào!. Xuân Hoa kích động, ném cô bé trong lòng xuống đất.

“Oa oa...”. Cô bé nức nở, vừa mới mếu máo. Xuân Hoa đã cầm lấy một đĩa điểm tâm nhét vào trong lòng nó. Cô bé lập tức nín khóc, mỉm cười nhìn đĩa điểm tâm, ngồi xuống sàn ăn ngon lành.

“Tiểu tử kia nói, Quý phi là muội muội ruột thịt của ta, dựa theo vai vế mà nói thì nàng là dì của hắc. Hơn nữa, diện mạo của nàng cũng có tám phần giống ta, mỗi lần nhìn thấy nàng, hắc cảm thấy như nhìn thấy ta, cung kính còn không kịp, sao dám có dục vọng? Thử hỏi, một người làm con, sao có thể động thủ đối với mẫu thân?” Trong đôi mắt đẹp hừng hực lửa giận, Xuân Yển hét to:” Mẹ kiếp, nếu như trong lòng hắc mà có kính trọng ta, bây giờ lão nương chạy ngay ra đường lớn mà múa cột!”

“Phụt!” Nam Cung Xuân Hoa phì cười,” Vậy Thục phi thì sao?”

“Lần này, lý do của hắc càng đầy đủ hơn”. Xuân Yển ngẩng mặt lên, lạnh lùng nói tiếp:” Tiểu tử kia bảo, trước đây Nguyên Phi chỉ sinh một mình hắc, mà hắc lại nhỏ tuổi nhất trong các hoàng tử, công chúa. Do cách biệt nhiều tuổi nên bọn họ cũng không thân thiết lắm. Hắc luôn hy vọng có thêm một người muội muội, nên đối với Viên Tú Ngọc, hắc đã nhìn nàng lớn lên từ nhỏ, trong suy nghĩ đã xem nàng như muội muội. Thử hỏi, làm ca ca sao có thể ra tay cho được? Đây không phải loạn luân sao?”

“Nói thật hay!”. Xuân Hoa vỗ tay tán thành.

52. Q.2 - Chương 44: Khi Bại Khi Thắng

Edit: Eirllys

Vẻ mặt Xuân Yến đầy oán hận, trừng mắt nhìn Xuân Hoa. Dám xát muối vào vết thương của lão tử, người chán sống rồi sao?

Xuân Hoa bị ánh mắt sắc như dao của nàng làm cho sợ đến co rúm lại. Rút tay về, vẻ mặt đồng cảm nhìn nàng, khẽ hỏi: "Sự tình đã tiến triển đến nước này, tỷ dự định sẽ làm gì tiếp theo đây?"

"Ta có thể làm gì được đây?". Xuân Yến nắm chặt tóc, ngửa mặt lên trời la to: "Đánh không được, mắng chửi không thể, cũng không cách nào uy hiếp hắn. Mới nói nặng vài câu, hắn liền dùng ánh mắt giống như... con chó nhỏ nhìn ta, giống như ta đang bắt nạt hắn không bằng. Mặc dù biết rõ hắn giả vờ, nhưng ta phải làm thế nào đây? Cứ như vậy nữa, ta không điên mới là lạ! Nếu ta không làm gì hắn thì chính ta cũng xong đời. Chẳng lẽ phải nhắm mắt làm ngơ?"

Hít một hơi thật sâu, hai mắt thất thần nhìn ra cửa sổ, nàng bình tĩnh, trầm giọng nói: "Nếu như dồn ép lão tử đến đường cùng, ta sẽ hạ xuân được hắn!"

"Tỷ không sợ tái diễn một màn như tháng trước ư?". Xuân Hoa nhắc nhở nàng.

Xuân Yến cắn cắn môi, không cam lòng nói: "Cũng bởi vì ta sợ như vậy, mới chậm chạp không dám mạnh động. Nếu không, muội cho là tại sao con gà tơ đó còn có thể ưỡn bộ ngực trắng nõn của hắn trước mặt ta, còn dũng cảm thể hiện khí phách hiên ngang cho tới bây giờ chứ? Cũng bởi vì hắn nắm được điểm này, mới không sợ ta làm càn, tin rằng ta không dám làm gì hắn!"

Thì ra là thế. Xuân Hoa gật đầu, lo lắng hỏi: "Vậy tỷ nên làm gì bây giờ?"

Note : đoạn đối thoại sau hơi người lớn một tí, mọi người nên cân nhắc trước xem có nên đọc hay không nhé.

Xuân Yến chống tay lên hông nói: "Có thể làm gì đây ? Nếu như thật sự hết cách, ta thật sự muốn cởi hết y phục của hắn cùng Hiền phi, Đức phi, đem bọn họ đè lên giường, tự tay đem cái kia của hắn đưa vào !" (_-_' Amen)

.....

Khuôn mặt Xuân Hoa biến sắc, một tay túm lấy con gái, nhanh chóng bịt hai tai cô bé lại, tiếp đó dùng ánh mắt bất mãn liếc Xuân Yến: "Tỷ tỷ, xin tỷ văn minh một chút, con gái của muội còn chưa trưởng thành, tạm thời chưa cần tiếp thu hiểu biết uyên thâm như vậy".

Xuân Yến bĩu môi, làm như không có việc gì to tát: "Sợ cái gì chứ? Con bé đang chuyên tâm vào việc ăn bánh, nào có tâm tư nghe chúng ta nói nhảm. Có phải hay không, bé con?"

"Ừm !". Trong miệng nhét đầy bánh, cô bé sung sướng gật đầu. Mặc dù không rõ lắm mẫu thân cùng đi đang nói chuyện gì, nhưng mà trực giác nói cho cô bé biết, gật đầu là đúng.

Xuân Yến cho Xuân Hoa một ánh mắt "Người nhìn xem, không sai chứ!", sau đó chìa tay bế cô bé đặt lên đùi mình.

Xuân Hoa thở dài một cái, có chút ngạc nhiên hỏi: "Hoàng thượng đến bây giờ vẫn còn là đồng tử ư? Tỷ không gạt ta chứ? Trong hoàng cung không phải có quy định, hoàng tử tới một độ tuổi thích hợp, đều an bài một cung nữ kinh nghiệm dày dặn đến dạy hắn chuyện phòng the sao? Tại sao Hòn đá nhỏ nhà tỷ lại có ngoại lệ?"

"Trên nguyên tắc là như vậy, nhưng thực tế cùng truyền thuyết luôn có sai lệch mà". Xuân Yến giải thích: "Nhớ năm đó, vừa đến lúc có thể bố trí cung nữ thị tẩm thì tiểu tử kia đã bị trúng độc ngã bệnh, mỗi ngày nằm liệt ở trên giường, đừng nói tới chuyện phòng the, ngay cả bước đi cũng là vấn đề! Lão bất tử kia liền ém nhẹm chuyện này, một mực không muốn đem ra bàn luận. Cứ kéo dài như thế, tới lúc lão già kia chết, những nữ tử may mắn được hắn lâm hạnh qua đều theo ý chỉ bị đưa đến thái miếu, tụng kinh cầu phúc cho hắn, đương nhiên trong cung không còn nữ tử có kinh nghiệm nữa. Trước khi nạp phi, ta cũng định tìm một người bên ngoài, nhưng lại sợ thân thể không sạch sẽ. Ta cũng nghĩ, hắn là nam nhân, làm chuyện như

vậy không phải là bản năng của nam nhân ư? Dem một nữ nhân cỡi hết y phục đưa đến trước mặt hân, sau đó quăng ấy quyền xuân cung đồ, hân xem một chút, dựa vào đó mà làm, không phải sẽ được sao?”

Nắm tay siết chặt, trong đôi mắt nàng lại bắt đầu phun lửa.

“Thế nhưng, vấn đề chính không phải hân có vấn đề hay không, mà căn bản là hân không muốn! Hân một mực chống đối ta!”.

“Vậy tỷ có nghĩ tới chuyện.....bảo mấy người...phi tử kia học tập một ít kỹ năng phòng the không? Để bọn họ chủ động đi quyến rũ vị hôn đả nhỏ kia. Nam nhân đều là loài động vật bị dục vọng chi phối, tỷ nên thử nghiệm một ít phương pháp mê hoặc, nói không chừng sẽ có hiệu quả”. Xuân Hoa đảo tròn mắt, nghĩ ra một biện pháp.

“Sao không có chứ?”. Nhắc tới...việc này, Xuân Yển càng buồn bực,”Thế nhưng, muội nên nhớ, Hiền phi, Đức phi, cả hai đều là con gái của Tả, Hữu thừa tướng. Tả, Hữu thừa tướng đấy! Lại là con của vợ cả! Không nghĩ cũng biết dạy dỗ rất nghiêm khắc. Bọn họ đều bị những tư tưởng bảo thủ này ăn mòn từ trong ra ngoài, từ vẻ ngoài đến tư tưởng đều cứng nhắc muốn chết. Ta mới ném ấy quyền xuân cung đồ, bảo bọn họ mang về nghiên cứu, bọn họ liền đỏ mặt đầy qua một bên, không bao giờ liếc mắt tới nữa, còn nghiêm trang bảo những hành vi dâm dăng này chỉ có nữ tử ở thanh lâu với những kẻ không đứng đắn mới làm, bọn họ là cô nương có gia giáo, đánh chết cũng không có hành vi như thế!”.

“Ách..”. Xuân Hoa nói không ra lời.

“Tức chết mất! Tức chết mất!”. Càng nói càng bực bội, Xuân Yển lấy tay vuốt ngực, thở hổn hển, tức giận nói tiếp:” Đợi tiểu hoàng tử sinh ra, ta nhất định phải giết...hết đám người kia!”

Rốt cục cũng phải đợi tiểu hoàng tử sinh ra! Xuân Hoa than thở trong lòng. Căn cứ theo biểu hiện của vị hôn đả nhỏ kia hiện giờ, chỉ sợ phải còn phải đợi dài dài.

Hơn nữa theo tính tình của Xuân Yển mà nàng biết rõ, vị tỷ tỷ này tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết. Cũng không biết, đến lúc không thể nhịn được nữa, nàng sẽ áp dụng thủ đoạn phi thường gì đây?

Chà... Lại phải chờ đợi, nàng cũng muốn giúp Xuân Yển suy nghĩ kế sách. Nếu như không phải vì tên tiểu tử kia, bọn họ đã tiêu dao tự tại tám trăm năm trước rồi.

53. Q.2 - Chương 45: Vô Chuối

Edit: Eirlys

Đột nhiên, bên dưới quán truyền đến một hồi âm thanh ồn ào.

Xuân Hoa đẩy cửa sổ ra, không quan tâm lắm:”Sao bên ngoài lại náo nhiệt thế nhỉ —”.

Giây tiếp theo, Xuân Hoa đứng bất động, mắt tròn tròn, miệng há rộng ra.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra ư?” Xuân Yển thắc mắc, để cô bé xuống, cũng đi qua xem thử.

Sau đó, nàng cũng bất động, mắt cũng tròn tròn, miệng há hốc.

“Hà?” Cô bé không đủ cao, nuốt vội miếng bánh hoa quế, chợt phát hiện không gian bỗng nhiên yên tĩnh đến đáng sợ.

Đầu óc trẻ thơ không hiểu ra sao nên hết nhìn sang trái lại quay sang phải, sau đó kéo kéo người này, lay lay người kia, cũng không ai có phản ứng.

Cô bé lại thử kiễng chân, vẫn không đủ cao, không thể nhìn thấy gì.

“Mẹ —” kéo kéo ống tay áo của Xuân Hoa. Nàng bất động như núi.

“Di—” thử giật nhẹ làn váy của Xuân Yển. Nàng đứng im như tượng.

Cảm thấy thật kỳ lạ, hiện giờ hai người lớn ở đây bỗng đứng yên không nhúc nhích, không có tâm tình trông nom nó, cô bé chu cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt buồn bã nhìn xung quanh. Bất ngờ trông thấy một đĩa chuối lớn khiến gương mặt nhỏ nhắn sáng rỡ lên.

Rón rén bước nhẹ tới bên bàn và bò lên trên ghế, con bé nhanh tay lấy xuống một quả, lột vỏ, nhét vào trong miệng.

Oa, ngon quá ! Trong đôi mắt to tròn bỗng tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Tiếp đó lại nhìn sang hai người đang hóa đá, rất tốt, cũng không có ai chú ý đến động tác “nhỏ” của nó.

Lại tiếp tục ăn thêm một quả! Quá ngon!

Lại một quả! Ăn ngon quá!

Liên tiếp ăn vụng hai quả cũng không có ai phát hiện, lá gan của cô bé lớn dần.

Được, nếu như mẫu thân cùng dì cũng không ăn, mình sẽ cố gắng giúp bọn họ tiêu diệt hết. Trong lòng tính toán xong, bàn tay nhỏ bé vươn lên bàn, nhanh chóng ôm lấy một nải chuối tiêu, ngồi ở trên bàn ăn ngấu nghiến.

Sau một hồi, đợi đến lúc cô bé ăn xong năm quả chuối, hai cô nương đang hóa đá mới dần dần khôi phục lại như trước. Quay đầu lại, liếc nhau, hai người không hẹn mà cùng ôm chầm, kích động kêu to—

“Hoa hoa, có nam nhân cường tráng!”

“Yến tử, có trai đẹp!”

“Á—”. Có tật giật mình, cô bé bị tiếng la to của bọn họ làm cho run lấy bầy, bàn tay đang cầm quả chuối hoảng loạn hất lên, quả chuối nảy trên không trung vài vòng, sau cùng rơi trở lại vào trong lòng cô bé.

May quá! May quá! Nó vỗ vỗ ngực, đem trả nải chuối trở lại đĩa, há to miệng nuốt nửa quả chuối còn lại.

Hai người có ánh mắt như nổi lửa kia vẫn không thềm đếm xỉa đến nó.

Bọn họ vội vàng xông tới cửa phòng, tay chân luống cuống mở ra, liền thấy hai nam tử ăn vận không tầm thường đang từ bên kia hành lang ung dung đi tới.

Bên trái là một người vóc dáng cao lớn, mái tóc đen nhánh buộc ở sau ót, khuôn mặt không thể gọi là tuần tú. Tuy nhiên, đường nét gương mặt góc cạnh, giống như được tạc ra từ đao búa cộng thêm vẻ cương nghị khiến người khác nhìn thấy dù chỉ một lần cũng khó mà quên được. Toàn thân vận y phục màu đen như hút hồn người khác, khiến cho thần thái lạnh lùng cùng khí thế hiên ngang hiện ra thật trọn vẹn.

Bên phải là một công tử trong y phục trắng, vóc dáng cao ráo, phong độ tao nhã. Khuôn mặt hấn vô cùng tuần tú, ngũ quan cũng rất cân đối. Một chiếc quạt xếp xòe ra trước ngực càng tô thêm vẻ tuấn nhã bất phàm.

Một cương một nhu, một đen một trắng, kết hợp rất tương xứng.

Lúc đi qua trước mặt, hai cô nương ngẩn người nhìn bọn họ chằm chằm, không hẹn mà cùng vang lên tiếng nuốt nước bọt thật lớn.

Nghe thấy thế, nam tử áo đen nhìn lướt qua một cái, sau đó nhìn thẳng phía trước, không nói một lời. Nam tử áo trắng cũng quay đầu lại, mỉm cười với bọn họ, khẽ gật đầu.

Tâm tình của hai thiếu nữ bỗng dưng phơi phới tựa như bông hoa mới nở.

“Hàn công tử, Tiết công tử, mời qua bên này”. Tiểu nhị niềm nở đẩy cửa gian phòng bên cạnh.

Nam tử áo đen đi vào trước, nam tử áo trắng theo sau. Trước khi bước vào gian phòng, nam tử áo trắng còn quay đầu lại, lãnh đạm nhìn hai người bọn họ đang ngẩn ngơ đi theo. Hấn liếc mắt một cái, môi mấp máy, phun ra ba chữ.

Sắc mặt Xuân Yến cùng Xuân Hoa đông cứng lại, một chút ấn tượng tốt vừa mới hình thành bỗng bay biến không còn sót lại gì.

“Mẹ—”

Cô bé không cam chịu bị bỏ rơi, cầm theo vỏ chuối đi tới.

Xuân Hoa trông thấy, tức khắc hai mắt sáng ngời.

Ba, hai, một, hai người ngằm lên kế hoạch.

“Rầm!”

“A!”

Hai âm thanh dữ dội vang lên liên tiếp. Nam tử áo trắng không còn phong độ tao nhã nữa, mà đang nằm chống vó trên mặt đất. Quạt xếp vượt khỏi tay, xoay trên không trung một vòng, sau đó rơi xuống đập vào trán của hắn, khiến hắn phải hô lên đau đớn.

Nam tử áo đen nghe được âm thanh bất thường, vội xoay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy bạn tốt ngã sấp xuống, thậm chí bị hai vỏ liên tiếp, vô cùng thảm thương.

Chợt hắn trông thấy vỏ chuối bên chân nam tử áo trắng. Hắn liền ngẩng đầu, nhìn về phía Xuân Yến và Xuân Hoa.

Xuân Yến ngẩng đầu ưỡn ngực, không sợ chết, trừng mắt trở lại.

Nàng tiến lên phía trước, làm bìa chắn cho Xuân Hoa và cô bé, hướng về hắn cúi chào, áy náy nói: “Thật xin lỗi công tử. Cháu gái ham chơi, đem vỏ chuối ném lung tung, làm hại ngài bị ngã. Ngài có sao không?”

Nam tử áo đen thờ ơ liếc nhìn nàng một cái, sau đó quay đầu lại đỡ bạn mình ngồi dậy.

“Phi Vũ, không có việc gì chứ?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Không sao—”. Nam tử áo trắng chống tay đứng lên, còn chưa đứng vững, bỗng có một cơn gió lốc cuốn về phía hắn—

“Cha!”. Cô bé nhảy phốc qua, lần nữa xô hắn ngã xuống đất.

Tất cả mọi người ngơ ngác, bao gồm cả nam tử áo trắng đang nằm dưới đất. Ngay cả khuôn mặt lạnh lùng vạn năm không thay đổi của nam tử áo đen cũng hiện lên vẻ kinh ngạc tột độ.

Tình huống này...quả là ngoài dự đoán.

Xuân Yến sững sờ một lúc, mới chạy tới ôm lấy cô bé, liên tục tạ lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi hai vị, cháu gái từ nhỏ không có phụ thân, cho nên nhìn thấy nam nhân liền kêu cha, xin hai vị thứ lỗi!”

Cô bé vẫn không chịu rời khỏi, ngồi trên ngực nam tử áo trắng, nắm chặt vạt áo của hắn không buông, hét lớn: “Không chịu! Phù nhi muốn cha! Phù nhi muốn cùng phụ thân ở chung một chỗ!”

“Phù nhi—”. Xuân Yến lúng túng kéo tay con bé, cùng nam tử áo đen nhìn nhau.

“Phụ thân—”. Cô bé cúi xuống, ôm cổ nam tử áo trắng không chịu buông.

“Khụ khụ—”. Bị cô bé ngồi trên ngực, cổ còn bị con bé lắc mạnh lia lịa, nam tử áo trắng không thở được, sắc mặt ửng đỏ, hai tay khua lung tung trên không trung.

Nam Cung Xuân Hoa thấy thế, bình tĩnh đi tới, âm u nói: “Nha đầu kia, mau quay lại đây!”

Cô bé ngẩng đầu, nhìn vào sắc mặt u ám của mẫu thân, cả người liền run rẩy, dùng cả tay chân đứng lên, ngoan ngoãn trở về bên cạnh Xuân Hoa.

Nắm cánh tay của con gái, Xuân Hoa nghiêm nghị nói: “Người thấy giống đực nào cũng có thể gọi cha, nhưng mà...chỉ có người này là không được, biết chưa?”

“Biết... Đã biết”. Cô bé cúi đầu, len lén nhìn nam tử áo trắng đang được đỡ đứng dậy, thấp giọng nói.

”Ừ!”. Xuân Hoa hừ nhẹ một tiếng, liếc mắt nhìn nam tử áo trắng, sau đó nắm tay con gái xoay người rời đi.

“Tỷ tỷ, đi thôi!”

“Được!”. Xuân Yển đáp, xoay người lại cúi chào nam tử áo đen, nhẹ nhàng nói: “Đã khiến công tử chê cười”.

Tiếp đó ánh mắt nàng chuyển sang nam tử áo trắng đang ho khan, nụ cười trên môi vẫn như trước, nhưng mà lời nói ra lạnh như băng tuyết mùa đông: “Vị công tử này, sau này có xem thường người khác cũng nên để ở trong lòng, đừng nói ra trước mặt người ta. Nếu không, lần sau hầu hạ công tử không chỉ là một cái vỏ chuối thôi”. Như thế đã gián tiếp thừa nhận việc này là bọn họ làm.

Hai nam tử không khỏi sững sờ, trong nháy mắt, lầu hai của quán rượu im ắng không tiếng động, chỉ nghe được vài tiếng thở gấp.

Trong mắt nam tử áo đen hiện lên vẻ kinh ngạc, ngơ ngác nhìn nàng .

Nam tử áo trắng vừa mới lấy lại tinh thần, chợt hiểu rõ nguyên nhân làm bản thân ngã sấp xuống, dĩ nhiên là... cái này.

Những gì muốn nói đều nói xong, Xuân Yển cũng không muốn dây dưa nữa, thông thả xoay người rời đi trước ánh mắt kinh ngạc của hai người kia, nắm bàn tay còn lại của cô bé, nói : “Muội muội, chúng ta đi”.

Xuống tới dưới lầu, bọn người lúc nãy ngẩng đầu xem náo nhiệt hiện giờ vẫn còn sững sờ, nhìn chằm chằm vào bọn nàng. Xuân Yển cùng Xuân Hoa liếc nhau, đắc ý mỉm cười.

Hừ, ai kêu hần xem thường nữ nhân!

Nam nhân như vậy, cho dù xuất sắc cỡ nào, cũng làm người ta chán ghét.

Nhưng mà... Thật là đáng tiếc cho vẻ ngoài tốt như thế.

54. Q.2 - Chương 46: Ta Là Yêu Nữ, Sợ Ai Chứ!

Edit: Eirlys

Một lúc sau, khi đang nắm tay con gái đi trên đường lớn nhộn nhịp, Nam Cung Xuân Hoa mới bắt đầu nhớ lại khuôn mặt tuần tú bất phàm ấy, “Thật đáng tiếc, tướng mạo xuất sắc như thế, vậy mà là đồ bỏ đi”. Buồn bã ngoái đầu nhìn lại, nàng tiếc rẻ nói.

“Xuất sắc gì chứ! Chỉ là một tên Bạch Vô Thường.” Xuân Yển không đồng ý, khinh thường bằng nửa con mắt: “So với vô số nam nhân mà ta đã duyệt qua, dung mạo của tên kia cũng chỉ trung trung mà thôi, liếc mắt một cái, quay đầu thì đã quên rồi! Nam nhân như thế, cũng chỉ có chút vẻ bề ngoài, lại có chút tài, nên đã bị người khác làm cho kiêu ngạo, tự cao tự đại, không biết trời cao đất dày. Nếu muội muốn xem mỹ nam, hai ngày nữa trong cung tổ chức Bách Hoa yến, mời đến toàn là công tử, tiểu thư nhà quyền thế. Người ta hơn mười đời tận lực thay đổi giống, để muội xem cái gì mới là tuần nam mỹ nữ đích thực! Thấy qua những người đó rồi, cam đoan lần sau nhìn thấy loại mặt hàng này, mắt cũng không thèm chớp cái nào”.

“Có thật không?”. Xuân Hoa nháy mắt mấy cái, phần khởi hồi. Xuân Yển nhìn người tiêu chuẩn rất cao, nàng theo cũng không kịp. Chỉ cần tỷ ấy thừa nhận là mỹ nhân, vậy thì tuyệt đối không sai được.

“Đương nhiên!”. Xuân Yển khẳng định: “Bảo đảm lúc đó, muội sẽ chảy nước bọt giàn giụa, không thể ngừng lại được”.

Nói xong dường như những người đó đã thật sự xuất hiện trước mắt bọn họ vậy.

“Thế sao tỷ còn có thể sống bình thường đến bây giờ?”. Xuân Hoa trêu ghẹo.

Xuân Yển nhún nhún vai, nói ra thực tế: “Không có cách nào khác! Theo quan điểm của bọn vương công quý tộc đó thì ” tất cả đều là thứ thấp kém, chỉ có việc đọc sách mới cao” thôi, lấy văn chương để trị quốc. Những kẻ đó, đa số từ lúc sinh ra đều ôm sách vở đọc đến chết, mỗi người đều là con gà rứt đầu yếu ớt, không phải khẩu vị của ta, tình cảnh ta cũng không khác gì muội”.

“Đúng vậy, đúng vậy! Ai bảo tử chỉ thích nam nhân cao lớn, cường tráng, tinh thông võ nghệ chứ!”. Xuân Hoa cười nói.

Xuân Yến cũng không phản bác lại, chẳng thềm cãi lại câu nói đã qua N lần cường điệu.

“Nhưng mà, không phải Bách Hoa yển chỉ mời thiên kim tiểu thư tướng mạo và tài hoa xuất chúng sao?”. Xuân Hoa nói tiếp, bỗng nhiên ánh mắt sáng ngời, ” — lại là tuyển phi yển của hòn đá nhỏ nhà tử ư?”

“Chính xác!”. Xuân Yến vỗ tay xem như khen ngợi, thở dài nói:” Nếu như bốn người đó không thể thu hút ánh mắt của hần, ta chỉ có thể mở rộng phạm vi tìm kiếm, đem tất cả thiên kim tiểu thư chưa xuất giá toàn kinh thành vào cung, béo gầy đều có đủ tất cả, ta không tin hần không tìm được một người vừa mắt”.

“Nếu thật sự tìm không được thì sao?”. Xuân Hoa không muốn gội nước lạnh vào mặt nàng, nhưng dựa vào biểu hiện bây giờ của hòn đá nhỏ, rất có thể sẽ như vậy.

“Không sao, nếu như hần còn không ưng ý thiên kim tiểu thư khắp kinh thành, bỗng cô nương còn có diệu kế khác”. Xuân Yến lơ đãng đáp.

“Cái gì, cái gì vậy?” Xuân Hoa tò mò hỏi.

“Qua một tháng nữa, là đợt tuyển tú nữ ba năm một lần. Phạm vi mở rộng đến mỹ nữ cả nước. Đến lúc đó ta sẽ tuyên bố, chỉ cần mang long thai, bất luận sinh trai hay gái, nhất định được phong phi, vì kỳ vọng thăng quan tiến chức của cả nhà, bọn họ thấy được cơ hội trước mắt —” Xuân Yến nhìn Xuân Hoa nháy mắt, “Muội đoán xem, kết quả sẽ thế nào?”

“Hòn đá nhỏ sẽ bị hương phấn nữ nhân làm cho sống dở chết dở!”. Xuân Hoa phì cười.

“Cho nên nếu hần còn muốn sống, tốt nhất ngoan ngoãn đi tìm một nữ nhân sinh con, nếu không, hừ hừ, ta sẽ khiến hần kiếp sau nhìn thấy nữ nhân liền khiếp sợ!”. Xuân Yến cười lạnh, bình tĩnh nói.

“Hoàng thượng thật đáng thương!”. Xuân Hoa thương xót cho tương lai của Phượng Dật.

“Thế nhưng...nếu hần cận kề cái chết cũng không thuận theo thì sao?”.

“Nếu như tới lúc đó mà hần còn dám kén chọn nữa—”. Xuân Yến nhếch môi, cười nham hiểm:” Vậy đừng trách lão nương sử dụng thủ đoạn phi thường!”.

Thủ đoạn phi thường gì? Xuân Hoa vừa định hỏi tiếp, cô bé đã kéo kéo tay nàng, chỉ vào người bán hàng rong ở một bên đang rao to, sau đó để tay vào miệng mút, tha thiết nhìn nàng nói:”Mẹ, kẹo hồ lô”.

Xuân Hoa cau mày, kéo ngón tay trong miệng con bé ra, tức giận nói:” Ta đã bảo người nhiều lần, không được mút ngón tay, rất bẩn có biết không?”.

“Mẹ, kẹo hồ lô”. Cô bé chỉ vào một xâu đường hồ lô đỏ tươi, trong mắt chứa chan thèm muốn.

Xuân Hoa chụp lấy tay nó:” Suốt ngày cứ ăn ăn, cái bụng nhỏ của người còn chứa nổi ư? Không được!”

“Đi...”. Cô bé mếu máo, ánh mắt tràn đầy hy vọng nhìn về phía Xuân Yến

“Không được”. Xuân Hoa tiến lại chắn ở trước mặt Xuân Yến, muốn cắt đứt tác dụng ánh mắt của cô bé, “Tử đừng chịu hư nó”.

“Trẻ con mà, đang tuổi ăn tuổi lớn, ăn nhiều một chút cũng không sao”. Xuân Yến cười khẽ, lấy trong tay áo ra một đồng tiền mua một xâu kẹo hồ lô, đưa cho cô bé đang nhìn nàng với đôi mắt long lanh.

“Cám ơn đi!”. Cô bé nhận lấy, hết sức phấn khởi cảm ơn, sau đó chăm chú liếm xâu kẹo.

“Tử đó!”. Việc đã đến nước này, Xuân Hoa đành lắc đầu thở dài.

“Có gì nghiêm trọng đâu, Phù nhi cũng như con gái của ta, mấy tháng mới gặp một lần, muội hãy để ta cưng chiều nó một chút!”. Xuân Yến lấy lòng, kéo tay Xuân Hoa, ” Để ta nghĩ xem, đến lúc đó dùng thân phận gì để triệu muội vào cung”.

“Thôi đi!”. Xuân Hoa khoát tay từ chối:” Muội mang tiếng là một người đàn bà hư hỏng, không thể đến những nơi náo nhiệt như thế được. Người ta giàu sang quyền thế, đương nhiên sẽ khinh thường một người

mang theo con mà cha là ai cũng không biết như muối, muối tự hiểu được. Không bằng một tháng sau, tại bờ hồ ở thành Đông, đến đó xem mỹ nam bồi bổ đôi mắt. Nếu như gặp được một người vừa ý, nói không chừng sẽ cùng hắn bỏ trốn”.

Xuân Yến nhũu mày:”Bên bờ hồ ở thành Đông ư? Làm cái gì?”

“Muội chưa nói cho tỷ biết sao?”. Xuân Hoa ngạc nhiên nhìn nàng.

Xuân Yến lắc đầu:”Không có”.

“VẬY sao!”. Xuân Hoa vỗ vỗ đầu, ” Lúc muội định nói cho tỷ, lại chạm mặt Hắc – Bạch Vô Thường. Bị tên Bạch Vô Thường chọc giận như thế, khiến muội quên mất việc chính”.

“Thân là thái hậu, tỷ phải biết chứ, hai tháng nữa không phải là khoa cử ba năm tổ chức một lần sao? Xuân Hoa nói.

Xuân Yến gật đầu tán thành.

“Một tháng sau, ở bên bờ hồ thành Đông , những người tham gia khoa cử sẽ luận văn đấu võ, tranh tài cao thấp”. Lặng lẽ tới gần nàng, Xuân Hoa nói nhỏ:” Muội còn nghe nói, rất nhiều cô nương dự định đến đó để tìm kiếm phu quân như ý đấy!”.

Mắt Xuân Yến sáng ngời: “Có nam nhân cường tráng không?”. Nàng lay lay cánh tay Xuân Hoa, giọng kích động .

Xuân Hoa suy nghĩ một chút bảo:” Nghe nói người tham dự Võ thí cũng sẽ đi”.

“Thật tốt quá!”. Xuân Yến nhảy dựng lên, ” Ta cũng muốn đi”.

“Tỷ có thể sắp xếp được thời gian sao?” Xuân Hoa liếc nàng một cái. Mỗi lần đều cách một, hai tháng mới có thể trốn ra một lần, hơn nữa chỉ có thể tán gẫu mấy câu, uống xong chén trà là phải trở về ngay, có thể thấy được công việc của Xuân Yến bận rộn thế nào.

“Thời gian như bọt biển, chỉ cần cố gắng sắp xếp, nhất định sẽ đi được”. Xuân Yến nói. Sự tình liên quan đến hạnh phúc cả đời của bản thân, cho dù là đại sự quốc gia nàng cũng muốn để qua một bên!

Đang nói bỗng thấy một thiếu nữ trong y phục cung nữ đang vội vã chạy đến từ đầu kia con đường, tới trước mặt bọn họ, thở hổn hển nói:” Thái hậu, rất cực nhọc tỳ cũng tìm được người”.

Nhìn thấy Xuân Hoa và cô bé đang ở bên cạnh Xuân Yến, nàng cúi chào:”Tam cô nương”

Xuân Yến nhìn xung quanh, kéo nàng đến một góc đường vắng vẻ, hỏi:”Có chuyện gì vậy?”.

Lục Ngọc kể sát tai nàng, thì thầm vài câu.

Sắc mặt Xuân Yến chợt trở nên đông cứng.

Chờ bọn họ trở lại, Xuân Hoa thắc mắc hỏi:” Làm sao vậy?”

“Giăng lưới đã lâu, bây giờ đã đến lúc thu hoạch”. Xuân Yến thần nhiên nói.

Xuân Hoa hiểu ra:” Lại phải trở về làm yêu nữ ư?”

“Đúng vậy!” Nam Cung Xuân Yến chống tay, cao giọng nói,” Ta là yêu nữ, ta sợ ai chứ!”. Giọng điệu nàng đầy vẻ hài hước.

Xuân Hoa không nhịn được cười, vỗ vỗ vai của nàng:” Được rồi! Tạm biệt yêu nữ. Một tháng sau, muội chờ tỷ ở chỗ cũ”.

“Không gặp không về!”

“Dì, không gặp không về!”. Cô bé cũng bỏ kẹo hồ lô ra khỏi miệng, cho nàng một nụ hôn gió ngọt ngào mang hương kẹo hồ lô.

55. Q.2 - Chương 47: Trục Xuất

Edit: Eirlys

Tục ngữ nói, một nữ nhân tương đương năm trăm con vịt. Nếu như hai người ? Ba người? Bốn, năm, sáu thậm chí mười người, hai mươi người thì sao ?

Có thể tưởng tượng được, Ngự Hoa Viên vốn tĩnh lặng thanh bình đã sớm biến thành cái sân nuôi vịt , hơn nữa lại là một bầy vịt lộn xộn.

Tục ngữ còn nói, tới sớm không bằng đúng lúc. Cho nên Xuân Yển đã phái người canh gác tại Ngự Hoa Viên, liên tục trở về báo cáo tình hình. Bản thân nàng cố ý kéo dài thời gian, sau khi về tới Hoàng cung thay y phục xong còn chậm rãi thưởng thức một chén trà Tô Cát. Sau đó, nàng dẫn một đám người đến Phụng cung tóm tên hoàng đế đang giả vờ cần mẫn yêu dân kia, lại đến Thu Thiện cung và Đông Tuyết cung gọi hai vị Hiền phi, Đức phi đang ngồi đọc sách, đánh đàn. Đoán chắc thời gian nên xuất hiện ở Ngự Hoa Viên- nơi hai người phi tử đang cầu xé nhau rất kịch liệt.

“Tham kiến thái hậu! Tham kiến Hoàng thượng!”

Hai nhân vật cấp cao đại giá quang lâm, thị vệ đứng ở một bên rút cục có thể thở phào nhẹ nhõm, chân tay luống cuống quỳ xuống thi lễ. Duy chỉ có hai người đang ở trung tâm: Nam Cung Xuân Hương và Viên Tú Ngọc cùng với tỷ nữ thân cận mà bọn họ mang tiến cung vẫn còn xúm lại đánh nhau, đánh không biết mệt. Cào, túm tóc, xé quần áo, mắng chửi, giống như cách thức những người phụ nữ đánh đá khi đánh nhau. Tay vung chân đá cộng thêm tiếng thét chói tai của họ có thể rung động đến chín tầng mây. Thật không còn sót lại chút gì bộ dạng tao nhã của tiểu thư khuê các!

Xem diễn được hai phút, Xuân Yển ngạc nhiên khi phát hiện bản thân lại không ủng hộ bạo lực. Nàng không khỏi thở dài một cái. Vốn tưởng rằng, trước kia chỉ thấy những người đàn bà chanh chua chửi đổng trên TV, nay thấy ngoài đời thực sẽ rất phấn khởi, vậy mà ...

Càng xem càng phiền, nàng giương mắt ra hiệu ấy tiểu thái giám đứng phía sau, hờ hững nói: “Tách bọn họ ra”.

“Vâng!”. Thái giám nghe lệnh, như ong vỡ tổ xông lên phía trước, kéo hai nữ tử đang điên cuồng cầu xé nhau ra.

Mặc dù bị người kéo mạnh, Viên Tú Ngọc vẫn khua tay múa chân, kêu lớn: “Yêu nữ! Cả nhà các người không chết tử tế được! Đợi biểu ca của ta nắm quyền, nhà của chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các người! Các người hãy chờ chết đi!”. Vừa la hét vừa vùng vẫy, sinh khí thật dồi dào, không còn bộ dạng mảnh mai yếu đuối lúc đầu.

“Người tới đây, tới đây! Tưởng rằng ta sợ người sao? Ta chỉ sợ, nhà các người cả đời này cũng đợi không được cơ hội đó!”. Đánh nhau gần nửa canh giờ, sức chiến đấu của Nam Cung Xuân Hương cũng không thấy yếu đi chút nào, nàng hét lên đầy khí thế.

.....

Hai nữ tử y phục không chỉnh tề, trăm cài tóc vất lộn xộn trên đầu, giống như hai con chó điên mãnh liệt sủa vang, thật sự rất phản cảm.

Xuân Yển liếc sang phía Phụng Dật, hần vẫn cúi đầu như trước, không hề nhúc nhích.

Làm như không quan tâm việc gì. Thật là ngụy quân tử!

Xuân Yển cười lạnh lùng, cao giọng nói: “Sao lại ồn ào thế? Hoàng cung là nơi để các người la lối om sòm hay sao?”

“Hả?”. Mãi đến lúc có tiếng nói thứ ba xen vào, hai nữ tử đang tranh cãi ầm ĩ mới phát hiện ra rằng đã có người đến từ lúc nào.

Đến lúc nhìn thấy người đó là ai, sắc mặt họ lập tức trắng bệch, tức khắc quỳ rạp xuống đất, nơm nớp lo sợ nói: “Tham kiến thái hậu, xin thái hậu bớt giận!”

“Bớt giận ư?”. Xuân Yến tiến lên vài bước, điềm đàm cười, nói:” Các người nói xem, có gì khiến ai gia tức giận chứ?”.

Nếu như cười lạnh cũng chỉ tạm tạm. Nhưng nhìn thái độ hòa nhã vui vẻ này, khiến cho hai người chột dạ, có cảm giác đang ở trong hầm băng, giọng nói cùng thân thể run lẩy bẩy như bị rét, lắp bắp nói:”Thái... Thái hậu... thần thiếp... biết... Biết sai... ..”

“Sai ư? Các người không có sai!” Xuân Yến lắc đầu cười khê.

Hai người sợ đến không dám có một cử động nhỏ nào.

“Nghe xong lời các người vừa nói, ai gia thật sự không cảm thấy các người đã phạm sai lầm.”Xuân Yến cười nói, sau đó bỗng nhiên nàng nghiêm mặt, tiếng nói cũng chuyển từ mềm mỏng sang nghiêm nghị, “Các người nào có phạm sai lầm, mà là trong mắt các người không có vương pháp, bất chấp tôn nghiêm của hoàng thất, coi trời bằng vung!”

“A!”. Trên mặt không còn giọt máu, hai người bất giác nhớ lại tình cảnh một tháng trước, thân thể chột mềm nhũn, quỳ rạp trên mặt đất liên tục dập đầu cầu xin tha thứ,” Thần thiếp biết sai rồi, cầu xin thái hậu tha mạng!”

” Những lời các người vừa nói, ai gia và hoàng thượng đều nghe không sót chữ nào. Tội vô pháp vô thiên như thế, cần phải lăng trì xử tử, các người bảo làm thế nào ai gia tha thứ được”. Xuân Yến nghiêm nghị nói, mắt nhìn về một nhân vật quan trọng khác.

Hoàng thượng ư ? Hai người đang hoảng sợ dường như nhìn thấy một tia hi vọng cuối cùng, nhanh chóng nắm lấy cơ hội, đồng loạt nhìn về Phượng Dật đang đứng yên ở một bên, khẩn thiết kêu lên” Hoàng thượng..”.

Tâm trạng đang thích thú xem kịch của Phượng Dật bỗng trở nên tồi tệ.

Đáng lẽ, dựa theo khí phách của yêu nữ này, xử lý hai nữ nhân kia căn bản không cần đến hắc. Đằng này lại nhắc đến hắc, cố tình chuyển sự chú ý của bọn họ lên người hắc. Phượng Dật dám khẳng định, yêu nữ này tuyệt đối cố ý.

“Hoàng thượng, mới vừa rồi nguyên do các nàng cãi nhau người cũng nghe không ít. Thân là vua của một nước, lại là trượng phu của bọn họ, nên xử lý thế nào? Ai gia cho rằng cũng nên do người định đoạt là tốt nhất”. Xuân Yến nghiêm nghị nói, trong lòng vô cùng bức bối.

Tiểu tử thối, còn dám giả vờ! Đừng tưởng rằng nàng không biết, hai kẻ kia có thể huyền não tới mức này, ngoài việc nàng bỏ mặc không can thiệp, còn có hắc đồ thêm dầu vào lửa mới có thể cháy bùng lên như thế! Nàng đã phần nào đoán được mục đích của hắc, vừa khéo mục tiêu của hai người cũng không khác nhau lắm, nên nàng cũng thuận theo ý hắc. Nhưng mà , đã tới thời điểm quyết định, sao có thể không kéo hắc xuống nước chứ? Gặp nạn, mọi người phải cùng nhau đối mặt! Dù sao cũng do hai người xui khiến, nàng không muốn một mình gánh chịu lời mắng chửi của mọi người.

Trong mắt Xuân Hương và Tú Ngọc hiện lên một tia hi vọng, vẻ mặt mong đợi nhìn Phượng Dật.

Phượng Dật chấp tay, siết chặt đến nỗi trở nên trắng bệch, nhưng ngoài miệng vẫn lễ phép nói:” Đây là việc vặt trong hậu cung, nên giao ấu hậu xử lý, nhi thần sao dám nhúng tay vào”. Một câu nói đơn giản mà đã đẩy trách nhiệm lại cho Xuân Yến.

Tia hi vọng trong mắt Viên Tú Ngọc chợt biến mất, ngây người ngồi bệt xuống đất, còn Nam Cung Xuân Hương thì dào dạt đắc ý liếc nhìn nàng, tiếp đó thận trọng nhìn Xuân Yến.

“Thế nhưng xuất giá tòng phu. Người là phu quân của bọn họ, mọi chuyện của họ đương nhiên do người làm trượng phu định đoạt mới phải”. Xuân Yến đem quả bóng vút trở lại.

Hai người đang ủ rũ bỗng có tinh thần trở lại, Nam Cung Xuân Hương bức tức trợn mắt nhìn đại tỷ của mình. Xuân Yến cũng âm thầm ghi nhớ việc này vào lòng.

“Nhưng mà nơi này không như gia đình bình thường. Mẫu hậu là người đứng đầu hậu cung, mọi việc vốn thuộc quyền cai quản của người”. Hắc đá quả bóng trở lại.

Viên Tú Ngọc lần nữa nhũn ra như bùn, Nam Cung Xuân Hương lại ngẩng đầu ưỡn ngực.

“Hoàng thượng. . .”. Xuân Yển còn muốn nói nữa. Thấy hai nữ nhân này lúc thì hy vọng lúc tuyệt vọng, hết ngồi dậy lại gục xuống, đột nhiên nàng cảm thấy trò chơi này thật vui, cứ muốn chơi mãi.

Nhưng mà kiên nhẫn của Phượng Dật có hạn.

“Mẫu hậu!”. Hấn bỗng cất cao giọng, nhìn thẳng vào ánh mắt của Xuân Yển, bình tĩnh nói:” Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, Quý phi và Thục phi đã mạo phạm gia pháp, lại không xem quốc pháp ra gì, hiển nhiên phải do một quốc gia chỉ mẫu như người trừng phạt mới có thể quy phục được lòng người “. Hấn nhìn về phía cung nữ, thái giám đứng xung quanh hỏi:” Các người nói xem có đúng không?”.

Hoàng đế mở lời, có ai dám phản bác lại? Phận nô tài chỉ có thể gật đầu tán thành.

“Nếu Hoàng thượng mở miệng, ai gia cũng không... khước từ nữa”. Xuân Yển tỏ ra ân cần một chút, sau đó trầm giọng nói:” Người đâu, mang Quý phi cùng Thục phi đưa về nhà bọn họ. Hãy nói là ai gia bảo hai người này không tuân thủ tam tông tứ đức, ghen ghét đố kỵ nhau, trong mắt không có quốc pháp, làm cho hậu cung hỗn loạn, không thể giữ lại được. Sau này mong Nam Cung đại nhân và Tiết đại nhân quản giáo lại nữ nhi của mình”.

Nghe lời tuyên án như thế, hai thiếu nữ xinh đẹp sợ đến trong đầu trống rỗng, sững sờ quỳ trên mặt đất, không thể nhúc nhích.

Vài cung nữ tiến lên, kéo bọn họ rời khỏi. Lúc này hai người mới có phản ứng.

“Đại tỷ, xin tha mạng!”. Nam Cung Xuân Hương xoay qua Xuân Yển hét lớn.

Xuân Yển quay đầu đi chỗ khác, không chú ý tới, vờ như không nghe thấy.

“Biểu ca, cứu muội!”. Viên Tú Ngọc bày ra bộ mặt đáng yêu nhìn Phượng Dật, ghen ngào nói. Chỉ tiếc, lúc này y phục của nàng xộc xệch, nhìn không có một chút điềm đạm đáng yêu nào.

Phượng Dật vờ như lực bất tòng tâm nhìn nàng một cái, sau đó cúi đầu ngẩng những đóa hoa dưới chân giết thời gian.

Tiếng kêu khóc đã đi xa, không gian khôi phục lại sự yên tĩnh. Xuân Yển nghiêm nghị nhìn về phía Phượng Dật đang yên lặng ở một bên, thăm dò:” Hoàng thượng, ai gia quyết định như thế, người có chỗ nào không vừa ý hay không ?”.

Phượng Dật chậm rãi lắc đầu:” Mẫu hậu quyết định như thế, nhi thần không có ý kiến”.

Hấn đã chờ ngày này từ lâu! Thời gian gần đây, hấn sắp bị hai người này làm cho phát điên. Nếu Xuân Yển không có hành động gì, hấn cũng sẽ khiến nàng có hành động.

56. Q.3 - Chương 48: Mộng Xuân

Edit: Eirllys

Liên tiếp trong một ngày, có nhiều chuyện tốt xảy ra. Gặp được nam nhân ưng ý, còn để lại ấn tượng không tầm thường trong lòng hấn. Sau cùng lại loại bỏ được hai tai họa lớn. Tâm tình Xuân Yển rất tốt, thậm chí cao hiệu suất làm việc của bản thân.

Tâm trạng vui vẻ hát một bài ca vào buổi trưa, thoải mái dùng qua bữa tối, tiếp đó tắm bằng cánh hoa thơm ngào ngạt, Xuân Yển lên giường ngủ sớm, trước lúc ngủ khỏe miệng còn cong lên hạnh phúc.

“Xuân Yển. . . Xuân Yển. . .”

Tiếng kêu chứa đầy tình cảm vang lên bên tai, thậm chí nàng có thể ngửi được mùi hương nam tính dễ chịu.

“Ai đó?”. Xuân Yển nhanh chóng quay đầu lại, nhưng chỉ thấy một màn sương trắng mù mịt.

Một cánh tay mạnh mẽ bỗng vươn ra, ôm eo nhỏ nhắn của nàng, một khuôn mặt nam nhân chợt hiện ra trước mắt, chan chứa tình cảm.

Là hử! Hắc Vô Thường!

Tim Xuân Yển đập nhanh, thể nhưng trước mắt bỗng nhạt nhòa, cảm giác đầu nặng như chì.

Vừa định mở miệng nói, chợt phát hiện trong cổ họng dường như có vật gì chặn lại, không phát ra được tiếng nào.

“Xuân Yển. . .”. Khuôn mặt đó bỗng áp lại gần, bàn tay to lớn vuốt nhẹ mặt của nàng, khiến nàng run rẩy.

“Người. . . Người. . . định làm gì?”. Xuân Yển ngập ngừng hỏi, thể nhưng phát hiện trong lòng không có ý định né tránh.

“Nàng nói xem ta định làm gì?”. Hử mở miệng hỏi, tiếng nói trầm ấm dễ nghe cùng với mùi hương nam tính truyền vào mũi và tai nàng.

Chân nàng bỗng mềm nhũn, sắp đứng không nổi.

Ôm chặt ta! Hãy ôm chặt ta! Xuân Yển hô to trong lòng.

Dường như nghe được tiếng nói trong lòng nàng, cánh tay kéo nàng lại gần, Xuân Yển thuận thế ngã vào lồng ngực to lớn của hử.

Ồi... Cứng quá, thật thoải mái. Nam nhân và nữ nhân, thật không giống nhau.

“Xuân Yển. . .”, Giọng nói dễ nghe lại tiếp tục vang lên, khuôn mặt dường như tiến lại gần hơn.

Tay chân nàng như mất hết sức lực, không tự chủ được, nhắm mắt lại, chờ đợi một nụ hôn.

Đôi môi mềm mại đặt lên môi nàng, giống như được phủ một lớp lụa mỏng.

Tiếp tục đi! Xuân Yển gào lên trong lòng.

Nhưng mà, chỉ có thể thôi. Đôi môi mềm mại vuốt ve môi nàng, vuốt qua vuốt lại, nhất định không chịu xâm nhập vào trong.

Nếu người không chịu chủ động thì ta phải làm thôi! Xuân Yển dùng sức nắm tay lại.....giống như lấy hết quyết tâm, vươn hai tay, vững vàng ôm cổ của hử, vươn đầu lưỡi....

“Thái hậu!”

“Thái hậu!”

Từng đợt tiếng hét vang lên, còn có tiếng thét kinh ngạc chói tai phá tan tầng tầng sương trắng, vọng vào tai nàng.

“Ai ya! Không nên quấy rầy ta...”. Xuân Yển bừng mở mắt ra, khó chịu nói.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, nàng ngây ngẩn cả người.

Xuất hiện ở trước mắt nàng, không phải nam tử áo đen gặp ngày hôm qua, mà là ...mà là... Hử ! Phượng Dật, con trai.... trên danh nghĩa của nàng.

Xong! Trừ... Trừ...ra hai chữ này, trong đầu Xuân Yển trống rỗng.

Mới vừa rồi bọn họ đã làm gì? Tại sao tay nàng đang vòng trên cổ của hử? Tại sao ánh mắt của hử nhìn nàng hơi lạ ? Tại sao bờ môi của hử lại ướt át như thế, giống như quả đào tươi mới thơm ngon khiến nàng rất muốn cắn một cái!

Tại sao sắc mặt của Lục Ngọc, Thu Dung khó coi như vậy? Tại sao Tiểu Hỉ tử lại như hóa đá?

Đừng nói là...

Cảnh trong mơ mới vừa rồi bỗng hiện trở lại trong đầu nàng, Xuân Yển tái mặt.

Ngàn vạn lần không nên giống như suy đoán nàng!

Xuân Yến cuống quýt buông hai tay đang vòng quanh cổ Phượng Dật ra, đang trong tâm trạng bối rối, nàng vô tình đá một cái vào bụng hắn, khiến Phượng Dật văng ra xa giường.

“Ồi!”. Phượng Dật đau đớn hô một tiếng, ngã xuống đất.

“Ồ kìa, Hoàng thượng”. Xuân Yến nhìn thấy thế, tay chân luống cuống té lăn xuống giường, cả y phục cũng không kịp mặc.

Đi đến bên cạnh Phượng Dật, nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của hắn, bao nhiêu áy náy dâng lên trong lòng nàng. Xuân Yến đỡ hắn, lo lắng hỏi:” Hoàng thượng, người có sao không?”.

Phượng Dật quay đầu lại, không lường trước được sẽ nhìn thấy một vùng cảnh đẹp trắng như tuyết hiện ra từ vật áo mở rộng của nàng, ánh mắt hắn bỗng dưng trở nên âm u.

Bối rối dời tầm mắt sang hướng khác, hắn hơi khó chịu đáp:” Không, nhi thần không sao”.

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.”. Xuân Yến thở phào một cái, đỡ hắn đứng dậy. Nhưng vừa tỉnh dậy, cánh tay không có sức, chưa đỡ được người đứng lên, ngược lại hai người cùng nhau té trên mặt đất lần nữa, vướng víu thành một đống.

Một trận gió mát thổi vào mở toang cửa phòng, khiến cho tất cả cung nữ, thái giám bừng tỉnh.

“Thái hậu!”

“Hoàng thượng!”

Một đám người vội vàng tiến lại, dìu hai người đang loay hoay trên mặt đất đứng lên.

Lục Ngọc vội tìm áo choàng, che lại cảnh xuân bị lộ ra của Xuân Yến.

Đôi mắt Phượng Dật rũ xuống, hiện lên vẻ không vui.

Sau một phen luống cuống, cuối cùng tất cả trở về như cũ.

Bên trong Hoàng cung, không khí nặng nề lan tỏa, mỗi người đều cảm thấy lúng túng, không ai nói lời nào.

Hồi lâu sau, Phượng Dật ngẩng đầu nhìn về phía Xuân Yến, thản nhiên nói:” Mẫu hậu, người có khỏe không?”.

“Hả? Khỏe, ta rất khỏe”. Xuân Yến đang ngăn người chột hoàn hồn, gấp rút trả lời.

“Mẫu hậu không sao thì tốt rồi”. Phượng Dật làm như thở phào nhẹ nhõm, nói tiếp:” Đến lúc lâm triều nên nhi thần đến đây cung thỉnh mẫu hậu. Nhưng không biết vì sao, Lục Ngọc, Thu Dung không gọi người dậy được nên nhi thần xung phong đảm nhận việc đó”.

Hắn thông dong kể sơ lược lại, không hề đề cập tới sự việc kinh thiên động địa lúc này.

“Đúng, phải thượng triều”. Xuân Yến cười ngây ngô vài tiếng, cũng phát hiện ở ngoài cửa, vầng dương đã hiện lên rõ rệt ở phía chân trời.

” Đúng vậy, phải vào triều sớm, phải vào triều sớm”. Xuân Yến vỗ vỗ đầu của mình, gượng gạo giải thích:”Hôm qua ai gia mệt mỏi, nên ngủ quá say, đã làm phiền Hoàng thượng”.

“Không có việc gì, mẫu hậu đã dậy là tốt rồi”. Phượng Dật khẽ cười nói.

Thận trọng quan sát vẻ mặt hắn, Xuân Yến e dè hỏi:” Hoàng thượng, vừa rồi...ai gia... có....làm...cái gì...”. Những từ phía sau, nàng quả thực nói không nên lời.

“Cái gì?”. Phượng Dật thắc mắc nhìn nàng.

“Thì là, mới vừa rồi...Trước lúc ai gia tỉnh lại, có làm ra việc gì không?”. Sớm chết thì sẽ sớm siêu thoát, Xuân Yến cắn răng, liều mạng hỏi.

Phượng Dật ngăn người, lắc đầu quả quyết:” Không có”.

“Không có sao?”. Xuân Yến không tin tưởng lắm.

“Thật sự không có gì “. Phượng Dật bình tĩnh nhìn nàng, thản nhiên đáp.

Xem ra thật sự không có. Xuân Yển cảm thấy an tâm phần nào.

Nàng thở dài, ổn định lại tâm trạng. Trong nháy mắt nàng đã khôi phục dáng vẻ Hoàng thái hậu cao quý thanh lịch như trước.

“Đa tạ hoàng nhi tự mình đến thỉnh, ai gia sẽ lập tức thay y phục, không làm chậm trễ giờ lâm triều”. Nàng điềm tĩnh nói.

Lần này, trái lại Phượng Dật đã bị sự thay đổi thái độ nhanh chóng của nàng làm cho sững sờ một lúc.

Sau đó, hần cũng khôi phục vẻ mặt ” dù sóng to cũng không sợ hãi”, cúi người rời khỏi.” Vâng, nhi thần xin cáo lui”.

57. Q.3 - Chương 49: Thượng Thư Phu Nhân

Edit: Eirlys

“Thần ơi, giết chết ta đi!”

Nằm trong chăn, cuộn tròn co ro ở trên giường, Xuân Yển tuyệt vọng kêu la.

Tại sao lại như vậy? Tại sao có thể xảy ra chuyện nhục nhã như thế?

Nàng nhớ rất rõ ràng, người ở trong mơ chính là nam nhân mặc y phục đen! Thế nhưng trong thực tế, tại sao nàng có thể...có thể bụng đói vợ quàng, đem cái tên...yếu ớt Phượng Dật làm người thế thân chứ .

Mất mặt quá, mất mặt quá, nàng không còn mặt mũi nào để gặp người khác! Nàng không muốn sống nữa!

Xuân Yển che mặt, khóc lóc không thôi.

“Thái hậu, người đừng như thế! Chuyện đã xảy ra, người có hối hận cũng không ích gì. Thật tốt là ở đây chúng nô tỳ ngu ngơ, nô tỳ chắc chắn giữ kín như bưng, đánh chết cũng không để lộ ra ngoài, người cứ an tâm”. Lục Ngọc đứng hầu ở bên giường, cam đoan lần thứ một trăm lẻ một.

Việc này...ngược lại nàng không lo lắng. Chẳng qua, điều khiến nàng đau lòng chính là...nụ hôn đầu của bản thân lại dành cho tên tiểu tử Phượng Dật kia! Giấc mơ đẹp về nụ hôn đầu tiên của nàng! Thật lãng phí!

Xuân Yển vùi đầu trong chăn, tiếp tục than khóc.

“Thái hậu. . .”. Lục Ngọc thật sự không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Thái hậu “. Thu Dung đi tới bên giường, vén tấm màn che, khẽ nói:” Thượng thư phu nhân cầu kiến, đang chờ ở ngoài điện”.

Thượng thư phu nhân, vợ của hộ bộ thượng thư Nam Cung Viễn, mẹ ruột của Nam Cung Xuân Yển và Nam Cung Xuân Hương.

“Sao lại đến nhanh như thế?”. Xuân Yển vén một góc chăn, lộ ra một đầu tóc rối bù, khuôn khổ cau mày. Chuyện này còn chưa qua, chuyện khác đã tới.

“Thân thể thái hậu không khỏe, nô tỳ sẽ bảo người trở về, hôm khác quay lại cũng không muộn”. Biết trong lòng Xuân Yển còn phiền muộn vì chuyện lúc sáng, Thu Dung khẽ nói.

Xuân Yển vẫy tay, giọng cười cợt :” Thôi, mời người vào đi! Sớm muộn gì cũng phải gặp. Bây giờ gặp mặt bà ấy, có thể khiến ta xao lãng một chút cũng tốt”.

Thu Dung nghe vậy cũng chưa hiểu rõ lắm, nhưng biết Xuân Yển đã đồng ý thỉnh cầu của thượng thư phu nhân, liền đích thân ra ngoài truyền gọi, Lục Ngọc cùng các tỳ nữ khác tranh thủ giúp nàng rửa mặt, thay y phục.

“Thái hậu, tại sao người có thể nhẫn tâm như thế, đuổi muội muội của mình ra cung! Vậy chẳng phải đã đẩy nó vào chỗ chết sao? Người làm như vậy, sau này làm sao nó dám gặp người khác? Bảo Nam Cung gia chúng ta sau này làm sao có chỗ đứng ở Phượng Tường nữa? Bước vào cửa, vừa mới thì lễ xong, còn chưa hỏi han câu nào, với dáng vẻ hoa lệ quý phái, đôi mắt thượng thư phu nhân đã đỏ hoe, bắt đầu khóc thút thít.

Xuân Yến xoa xoa hai bên thái dương đau nhức, bước tới đỡ bà đứng lên, chậm rãi nói: “Sao mẫu thân lại nói như thế? Nữ nhi đã làm việc gì không tha thứ được ư? Người đừng khóc nữa, ngồi xuống rồi hãy nói tiếp!”

Lục Ngọc mang đến một chiếc ghế dựa, thượng thư phu nhân đặt mông ngồi xuống, lau nước mắt, nước nở không ngừng.

Xuân Yến áp dụng biện pháp im lặng, ngồi ở phía trên ngoảnh mặt làm thinh, không có bất cứ hành động an ủi nào. Thượng thư phu nhân cứ chờ đợi, cuối cùng đợi không nổi nữa, mới ngượng ngùng ngừng khóc, lên tiếng bằng giọng nói khàn khàn: “Xuân Yến, con cần gì phải đuổi Xuân Hương ra cung, lại còn dùng lý do khủng khiếp như vậy. Thế không phải đã bôi nhọ danh dự Nam Cung gia chúng ta hay sao? Con bảo sau này Xuân Hương làm sao gặp người khác nữa..”

“Mẫu thân!”. Trước khi Thượng thư phu nhân kịp thay đổi chiến thuật, Xuân Yến đã cắt ngang lời, thần nhiên đáp: “Không phải nữ nhi muốn trách người, nhưng đây là các người tự chuốc lấy! Việc đã đến nước này, bây giờ người đến đây khóc lóc kể lể thì có ích gì?”

“Tự chuốc lấy ư?”. Thượng thư phu nhân nắm chặt khăn gắm trong tay, thắc mắc nhìn nàng.

Ôi! Xuân Yến thở dài một hơi, nghiêng người tựa vào bên ghế, nghiêm túc nói: “Mẫu thân, trước khi hoàng thượng tuyển phi, nữ nhi đã nhắc nhở các người, nếu như không có nữ tử đúng độ tuổi thích hợp thì hãy quên đi, đợi qua hai năm nữa có cháu gái đã trưởng thành, sau đó đưa bọn họ vào cung cũng không muộn, nhưng các người không nghe. Nữ nhi còn nói, nếu thật sự muốn đưa một nữ tử Nam Cung gia vào cung thì nên đến nhà thúc bá, lựa chọn một tiểu thư đoan trang, tao nhã, được dạy dỗ cẩn thận. Thế nhưng hãy xem, các người đã đưa ai vào đây?”

“Xuân Hương chính là tiểu thư con dòng trưởng của Nam Cung gia chúng ta, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi...”. Thượng thư phu nhân thần nhiên đáp.

“Cũng chỉ có một chút thông minh!”. Xuân Yến cắt ngang, lạnh lùng nói: “Một chút thông minh ấy thì đủ dùng ư? Nhất định bị người khác biến thành con chó nhỏ, trở thành trò cười ọi người mà thôi!”. Người khác này, nhất định chính là nàng và Phượng Dật.

“Xuân Yến, sao người có thể nói muội muội của mình như vậy!”. Thượng thư phu nhân tức giận, vẻ mặt đầy phần nộ nói lớn.

“Ta nói sai ư?”. Xuân Yến cũng giận tái mặt, lạnh lùng nói tiếp: “Mẫu thân, nữ nhi không thể không nói với người vài câu. Không sai! Xuân Hương là muội muội ruột thịt của ta, nhưng mà các người đã quá kiêu ngạo về muội ấy rồi. Các người có biết những ngày ở trong cung muội ấy đã làm gì không? Người nên biết, ngày thứ hai vào cung đã ngang nhiên tranh cãi âm ỉ với Thục phi ở cửa chính Phượng cung, nếu không phải nữ nhi ngăn cản kịp thời, đợi các đại thần biết được, nhất định sẽ liên lụy đến phụ thân, khiến người không thể tiếp tục hưởng phúc được nữa rồi. Vốn tưởng phạt mười ngày nàng sẽ bớt ngang ngược một chút, nhưng người có biết, sau khi được ra ngoài, lại càng tệ hơn, cách một ngày có tranh cãi nhỏ, hai ngày thì cãi nhau âm ỉ. Hiền Phi, Thục phi đều bị nàng khinh thường bỏ qua, về điểm này muội ấy rất thông minh, toàn đấu đá với người cùng vị thế, khiến cho cả hoàng cung không được yên tĩnh! Nữ nhi không thể nhìn được nữa mới uội ấy xuất cung!”

“Nhưng người cần gì phải tuyệt tình như thế?”. Khí thế của thượng thư phu nhân bị sự tức giận của nàng làm cho dịu bớt nhưng vẫn còn chút bất mãn, “Tốt xấu gì cũng là quý phi được hoàng thượng cưới hỏi đàng hoàng, mới tiến cung một tháng đã bị đuổi trở về nhà, người bảo nó sau này sao dám gặp ai đây? Bảo nhà Nam Cung chúng ta sau này còn mặt mũi gì nữa?...”

Lại tới nữa. Xuân Yến trợn mắt, cắt đứt lời của thượng thư phu nhân lần nữa: “Bây giờ để muội ấy trở về nhà, so với ở trong cung chết mất xác thì cái nào tốt hơn đây?”

Thượng thư phu nhân ngăn người.

“Tại sao người lại nói như thế?”

Xuân Yến lắc đầu, hờ hững đáp: “Trong hậu cung vốn là nơi tranh đấu với nhau. Dựa vào chút thông minh của ngũ muội, hoàn toàn không đủ để tự bảo vệ mình. Nữ nhi uội ấy trở về nhà, cũng vì muốn giữ lại cái mạng nhỏ của muội ấy thôi”.

“Người nói bừa! Không phải hoàng thượng rất yêu thích nó sao? Chỉ cần được ân sủng rồi, sau đó sinh hạ long tử, còn ai dám đụng tới một sợi tóc của nó chứ?” Thượng thư phu nhân tràn đầy tự tin.

Xuân Yến chau mày: “Hoàng thượng thích muội ấy ư? Ai nói vậy? Chính muội ấy sao?”

Nhìn thấy ánh mắt của nàng, tự tin trong lòng thượng thư phu nhân cũng giảm đi một chút, không khỏi hạ giọng: “Nó bảo ...chính người cũng từng nói qua”

“Ta nói khi nào?”. Xuân Yến – mặt không hề biến sắc, chối bỏ lời nói của mình lúc trước, Nữ nhi chỉ phân tích tình thế của tất cả phi tử, tiếp đó bảo cơ hội được sủng ái của muội ấy rất lớn mà thôi. Thế nhưng rốt cục hoàng thượng lại kính trọng nàng như một người dì, nữ nhi có thể làm gì được chứ?”

“Không phải còn có người ở đây sao?”. Thượng thư phu nhân nói tiếp, “Không phải người là đương kim thái hậu ư? Người trong thiên hạ đều biết, chỉ cần là ý chỉ của người, ngay cả hoàng thượng cũng không dám cãi lời!”.

“Vậy thì sao?”. Xuân Yến đáp lại “Chẳng lẽ nữ nhi chưa làm hết khả năng ư? Người hỏi Xuân Hương xem, ta có an bài muội ấy thị tẩm không? Hoàng thượng không muốn lâm hạnh muội ấy, ta cũng đành chịu”.

Phượng Dật...lâm hạnh... Nàng bất giác nhớ tới ...nụ hôn buổi sáng ...

Chao ôi, thật mất mặt!

“Nhưng...người chính là đương triều thái hậu kia mà!”. Thượng thư phu nhân vội kêu lên, cho rằng Xuân Yến cố tình trốn tránh trách nhiệm.

Không lẽ thái hậu thì việc gì cũng làm được? Người cho ta là mèo máy Dôrêmon hay siêu nhân ư? Xuân Yến phục hồi tinh thần trở lại, thầm trách trong lòng.

Nét mặt có chút xót xa, nàng nghiêm nghị nói: “Quả thực ta là thái hậu đương triều. Nhưng mẫu thân cũng biết, đương kim thánh thượng không phải con ruột của nữ nhi, mẫu thân của hắn là người khác, đây là sự thật mọi người đều biết”.

Thượng thư phu nhân bị thần sắc nghiêm nghị của nàng khiến cho ngẩn người: “Vậy...vậy thì sao?”.

Xuân Yến nhìn thẳng vào mắt mẫu thân, thấp giọng nói rõ từng tiếng: “Người đừng quên, Nguyên Phi chết như thế nào”

“Bị tiên hoàng đẩy vào lãnh cung, được ban cho rượu độc mà chết!”. Thượng thư phu nhân thản nhiên đáp.

Xuân Yến cười lạnh.

“Không sai, thế nhưng Viên gia bên kia thì sao? Từ ba năm trước đây cho đến bây giờ, bọn họ một mực chắc chắn là do nữ nhi nhúng tay vào, xúi giục tiên hoàng ban cho Nguyên Phi tội chết, hơn nữa hoàng thượng cùng Nguyên Phi mẫu tử tình thâm, hẳn hết sức đau đớn vì mất đi mẫu thân, người Viên gia lại năm lần bảy lượt thêm dầu vào lửa. Lâu ngày, hoàng thượng hiển nhiên cũng cho là như thế. Người nói xem, một người con hiếu thảo, sau khi nắm quyền hành, hẳn sẽ không báo thù ấu thân ư? Hẳn sẽ bỏ qua ta sao? Hẳn sẽ bỏ qua Nam Cung gia chúng ta à?”.

“Việc này...” Bị vặn hỏi liên tiếp khiến cho thượng thư phu nhân cứng họng.

Xuân Yến tiếp tục lấn tới: “Mẫu thân, hoàng thượng đã trưởng thành. Trải qua mấy năm tịnh dưỡng, sức khỏe đã tốt lên nhiều. Bây giờ hắn đã lập phi, sinh hạ hoàng tử là chuyện sớm muộn. Dựa theo ý chỉ của tiên hoàng, ta cần phải đem quyền hành giao lại cho hắn. Nữ nhi đã sớm có dự định, đợi lúc hoàng thượng tự mình chấp chính, liền đi đến thái miếu, tụng kinh cầu phúc cho tiên hoàng. Chỉ mong việc này có thể

khiến cho hoàng thượng buông tha cho ta, cho phép nữ nhi được sớm hôm kinh kệ, sống hết quãng đời còn lại”.

“Người nói xem, nếu như nữ nhi không có ở đây, dựa theo tính tình kiêu căng của Xuân Hương, nhất định sẽ gặp phải không ít phiền phức. Khi đó chỉ cần hoàng thượng tùy ý nêu ra một sai lầm của muội ấy, thì có thể đẩy vào lãnh cung, khiến muội ấy muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Việc này chẳng phải còn thảm thương so với bị đuổi ra cung ư? Đợi hoàng thượng làm như vậy, đó mới là trừng phạt lớn nhất đối với Nam Cung gia chúng ta!”

“VẬY... bây giờ chúng ta nên làm gì?”. Thượng thư phụ nhân bị những việc nàng nói làm cho hoảng sợ, giọng nói bắt đầu run rẩy.

Xuân Yến đứng lên, đi tới trước mặt thượng thư phụ nhân, nắm lấy tay bà, giọng điệu tha thiết: “Mẫu thân, không phải nữ nhi không chịu giúp đỡ Nam Cung gia chúng ta tiến thêm một bước. Thế nhưng người cũng biết có đạo lý là ” tức nước vỡ bờ”. Nữ nhi chỉ có khả năng giúp đỡ đến mức này thôi, quyền lực càng cao thì không tránh khỏi là cây to đón gió. Nếu như các người thật muốn đưa nữ tử Nam Cung gia vào cung, muốn mẫu thân của hoàng đế tiếp theo xuất thân từ nhà chúng ta. Vậy thì hãy nghe theo nữ nhi,...bây giờ không nên quan tâm tới con vợ chính hay thứ thiếp, hãy chọn mấy người khôn ngoan khéo léo, hiền lương thực đức, có dạy dỗ tốt, nửa tháng sau đưa vào cung dự Bách Hoa yến. Nếu như hoàng thượng vừa ý, sau đó cho tiến cung là tốt nhất. Đợi bọn họ có chỗ đứng vững vàng trong cung, tiếp đó sẽ mang nữ nhân các người thật lòng hi vọng vào, như vậy hai tỷ muội ở trong cung cũng xem như có thể chiếu cố lẫn nhau, không đến nỗi bị kẻ khác nắm được sơ hở và ức hiếp”. Thế nhưng điều kiện trước tiên là phải thuộc loại tên tiểu tử kia thích!

Thượng thư phụ nhân đã bị thuyết phục.

“Nhưng mà Xuân Hương...”. Bà vẫn không quên nữ nhi bị uất ức của mình.

“Chuyện về ngũ muội, nữ nhi đã sớm có suy tính”. Xuân Yến lại cho bà một liều thuốc trợ tim, “Đợi một thời gian ngắn cho tai tiếng qua đi, nữ nhi sẽ phong muội ấy làm công chúa, ban hôn cho vương tôn công tử môn đăng hộ đối, người thấy có tốt không?”

Đôi mắt Thượng thư phụ nhân sáng lên, vội vã đáp: “Tốt! Nếu được như vậy, không gì có thể tốt hơn! Nhưng mà Xuân Yến, con nói phải giữ lời!”.

“Đương nhiên, nữ nhi là đương triều thái hậu, lời vàng ngọc đã thốt ra, sao có thể không giữ lời. Hơn nữa, Xuân Hương là muội muội ruột thịt của nữ nhi, là người nhà với nhau. Đương nhiên cần phải đặc biệt chiếu cố”. Xuân Yến cười nói.

Đạt được đền bù thỏa đáng, thượng thư phụ nhân vui vẻ ra mặt. Đúng là một phụ nhân nhà quan ngay ngô chân chất.

“Như vậy, mời mẫu thân trở về đi, nữ nhi còn phải lựa chọn danh sách công tử, tiểu thư tham dự Bách Hoa yến”. Mặc dù thượng thư phụ nhân là mẹ ruột của thân thể này, nhưng quả thực nàng không muốn có nhiều tình cảm, trong lòng Xuân Yến đã muốn tiễn khách.

“Không sao, người cứ từ từ chuẩn bị, ta trở về bảo phụ thân người triệu tập hết nữ tử trong nhà, lựa chọn thật tốt! Ngày mai sẽ mang bức họa của bọn họ vào cung”. Đã toại nguyện, thượng thư phụ nhân phấn khởi hành lễ, xoay người rời đi, gấp gáp trở về báo cáo tin tốt lành.

Xuân Yến không có tâm trạng nghe bà nói nhảm.

Phượng Dật. . . Phượng Dật. . .

Bây giờ chứa đầy trong đầu nàng đều là hình ảnh khuôn mặt tuần tú tràn đầy kinh ngạc lúc sáng.

Tại sao vẫn không thể quên được chứ ? Đây là nỗi sỉ nhục cả đời này!

Mặc kệ, cứ đi ngủ! Đây chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng mà thôi! Chỉ cần tỉnh lại, nhất định chuyện gì cũng không có xảy ra ! Nàng liên tục thôi miên bản thân như thế.

58. Q.3 - Chương 50: Bánh Hoa Mai

Edit: Eirlys

Thơm thơm, mềm mại, ngọt ngào, giống như hương vị bánh hoa mai mẫu phi từng làm.

Không! Mùi vị này, so với bánh hoa mai còn ngọt ngào, mềm mại hơn. Còn mê người hơn gấp trăm lần, khiến cho người ta không thể nào quên được. Tuy rằng, hần chỉ mới nếm thử một lần mà thôi.

Nhưng mà, trong khoảnh khắc môi nàng rời đi, trong đầu của hần dường như xẹt qua một tiếng vang thật lớn, nổ tung thành ngàn mảnh, chỉ còn là hư không. Thiếu chút nữa hần đã không kiềm chế nổi, đưa tay kéo nàng trở lại, cầu khẩn nàng đừng rời khỏi.

Đây là mùi vị của nữ nhân sao?

Không, nếu nói đúng hơn, đây là mùi vị của nàng ư?

Phụ hoàng, nhất định người đã bị nàng mê hoặc như vậy, từ đó tâm hồn nhiều loạn, xem nàng như tiên nữ, nên nhân tâm bỏ mặc mẫu phi, thậm chí cuối cùng ra tay giết chết.

Nam, Cung, Xuân, Yến. Phượng Dật thầm nhắc lại cái tên này lần nữa.

Nàng thật sự là yêu tinh chuyển thế ư? Cho nên mê hoặc hết nam nhân này đến nam nhân khác.

“Hoàng thượng, người nói xem việc này phải tính sao đây?”. Một giọng nói hỗn hển, rất quen thuộc vang lên. Dường như chính là vị đại bá của Viên gia, người cứ cách mấy ngày lại trút vào đầu hần ý nghĩ: Nữ nhân Nam Cung gia đều là yêu nghiệt chuyên đi hút sinh khí người khác.

Được, đại bá!

Chậm rãi mở mắt, nhìn thấy ở bên dưới, một gương mặt không còn trẻ nữa – đang vô cùng tức giận. Trong lòng Phượng Dật lại thở dài một hơi: Đúng là ông ấy, lại tới nữa.

“Hoàng thượng, người hãy nói xem!”. Thấy bản thân từ khi vào cửa nói cả buổi, nước bọt văng tung tóe mà Phượng Dật vẫn chưa nói một lời nào, chỉ cầm chén trà ngăn người. Viên Tiệp sốt ruột, lớn tiếng nói: “Hoàng thượng, biểu muội của người bị người khác ức hiếp, sao người không lên tiếng chứ? Người đã cùng nó lớn lên cơ mà, nó lại là đứa cháu mà mẫu thân người thương yêu nhất!”.

“Bá phụ, Tú Ngọc làm trái quốc pháp, cung quy. Chỉ đuổi nàng ra khỏi cung, xem như nhẹ lắm rồi”. Phượng Dật nâng chén, nhấp một ngụm trà thơm, thần nhiên nói.

“Người nói gì vậy?”. Viên Tiệp đập bàn đứng dậy, trong lòng vô cùng tức giận: “Tú Ngọc tuổi còn nhỏ, phạm sai lầm là điều khó tránh. Người là biểu ca của nó, sao không giải vây cho nó một lần?”

“Ta đã giúp nàng không ít lần”. Phượng Dật vẫn như trước, ung dung nói: “Nhưng mà quả thực lần này nàng rất quá đáng, lại bị thái hậu bắt ngay tại trận. Mặc dù ta muốn giải vây uội ấy, nhưng cũng đành chịu”.

Nói thật, những ngày qua, bị hai nữ nhân này quấy rầy lâu như thế, hần hoài nghi rằng một khi mở miệng nói ra, không thừa cơ thêm bớt thì quả là có lỗi với bản thân.

Viên Tiệp nhất thời im lặng. Con gái của mình ở trong hoàng cung, đã nói và làm gì, sao hần lại không biết chứ? Nhưng mà, bất kể thế nào cũng là đứa con gái hần đặt hết hi vọng vào. Thế mà mới tiến cung có một tháng, lợi ích còn chưa thấy đâu, đã thất thủ quay trở về, người đuổi còn là con gái của kẻ thù không đội trời chung, bảo hần sao có thể nuốt trôi cơn giận này cơ chứ?

Thấy kế thứ nhất không được, hần liền thay đổi biện pháp, cúi gương mặt già nua than vãn: “Ôi! Đúng là việc này không nên trách người. Tất cả đều do yêu nữ kia làm xằng làm bậy! Phi tử của người lẽ ra phải do người định đoạt, ả dựa vào đâu mà dám đuổi Tú Ngọc khỏi cung chứ?”

“Bá phụ, không phải thái hậu cũng đuổi quý phi sao?” Phượng Dật nắm chặt chén trà trong tay, lạnh nhạt nói.

Không hiểu sao, lần này nghe người khác nói xấu Nam Cung Xuân Yến, trong lòng hần bồng cảm thấy hơi khó chịu.

“Nữ nhân đó vốn không nên giữ lại trong hoàng cung!”. Về mặt Viên Tiệp u ám, tức giận nói: “Tính theo vai vế, ả là dì, là trưởng bối của người. Cháu thành thân với dì, việc trái với luân thường đạo lý này cũng do yêu nữ kia làm ra ! Đuổi nữ nhân kia ra cung, cũng là do các đại thần liên hợp lại mấy lần thượng tấu lên, yêu nữ kia không có cách nào khác đành phải làm vậy thôi! Chỉ tội nghiệp cho Tú Ngọc, cũng bị yêu nữ kia đuổi ra trong cơn tức giận. Nhất định là ả cố tình, không muốn thấy Tú Ngọc được người sủng ái. Dù người Nam Cung gia không ngồi được trên ngai hoàng hậu, ả cũng nhất quyết không nhường cho Viên gia! Yêu nữ! lòng dạ thật độc ác! Blablablabla. . .”

Phượng Dật chỉ thông thả uống trà, bỏ ngoài tai lời của Viên Tiệp, trong lòng cười khẩy: “Ác độc ư? Nữ nhân bước chân vào chốn này, có ai không ác độc?”

Viên Tiệp mặc sức nói, trút hết những căm phẫn trong lòng. Mới nói được phân nửa thì phát hiện thánh giả duy nhất lại như đang lạc vào cõi thần tiên. Hắn không khỏi tức giận và thất vọng.

“Chỉ tội nghiệp cho nữ nhi của ta, tuổi còn nhỏ đã bị đuổi khỏi cung như thế, sau này còn ai dám lấy nó nữa? Người bảo nó phải sống thế nào đây?”. Kế thứ hai vẫn không được, hắn lại thay đổi sách lược, đổi từ than vãn sang khóc lóc tỉ tê.

Phượng Dật hồ hững nhìn hắn, mỉm cười, chậm rãi nói: “Việc này bá phụ đừng lo, sau khi sự việc xảy ra, diệt nhi và thái hậu có bàn bạc qua, người sẽ ban thưởng cho biểu muội xem như bồi thường”.

“Thưởng cái gì?”. Viên Tiệp đầy phẫn nộ, “Chỉ vậy thì đủ bù đắp sao?”.

“Thái hậu còn nói, người sẽ nhận biểu muội làm nghĩa nữ, đợi qua một hai năm nữa, sẽ ban cho nàng một hôn sự môn đăng hộ đối. Diệt nhi cam đoan, nhất định sẽ không để cho biểu muội chịu uất ức đâu”. Phượng Dật thề thốt.

Nghe thế, Viên Tiệp nguôi giận, nhưng khuôn mặt vẫn còn nghiêm nghị, hờn dỗi nói: “Chỉ tạm chấp nhận được”.

Khóe môi Phượng Dật nhếch lên, nở một nụ cười khinh thường.

Quả nhiên, ông ấy cũng chỉ xem nữ nhi như một công cụ nhằm tranh quyền đoạt lợi thôi. Đạt được mục đích thì vứt sang một bên.

Nhanh chóng uống cạn một chén trà, Viên Tiệp lại chuyển sang một chủ đề khác: “Diệt nhi, hiện tại trong hậu cung chỉ còn hai phi tử, người có nghĩ nên nạp thêm mấy người nữa không?”

Ông ấy không thể nói việc khác ư ? Phượng Dật cúi đầu, áp ứng nói: “Việc nạp phi đều do thái hậu toàn quyền quyết định....”

“Như vậy sao được!”. Viên Tiệp đập bàn, “Người yêu nữ kia tuyển chọn, đương nhiên sẽ thiên vị con gái của những đại thần bên phía ả, hoàng tử của Phượng Tường ta, sao có thể sinh ra từ bụng của những nữ nhân đó được? Nếu như còn để người Nam Cung gia nắm quyền nữa, sớm muộn sẽ làm bại hoại giang sơn mà thôi!”.

“Vậy... đại bá cho là...” Phượng Dật giả vờ thuận theo.

“Muốn nạp, đương nhiên phải là tiểu thư con những đại thần một lòng trung thành”. Viên Tiệp nói là làm ngay, liền lấy một bó tranh cuộn từ trong gói đồ ở trên tay, đưa đến trước mặt Phượng Dật, “Nhà ta còn mấy người nữ nhi, mặc dù không phải con vợ cả, nhưng tướng mạo cũng rất xinh đẹp, sẽ không làm người thất vọng. Ta đã mang mấy bức họa đến, mời Hoàng thượng xem qua”.

Phượng Dật đẩy bức họa sang một bên, vẻ khó xử: “Đại bá, cho dù ta xem qua bức họa của các biểu muội cũng không có ích gì! Thái hậu bảo, nửa tháng sau, tại Bách Hoa yến sẽ tuyển phi lần nữa”.

“Tại sao lại không chứ?”. Viên Tiệp cười gian xảo: “Người xem những bức họa này trước, ghi nhớ dung mạo của bọn họ, nửa tháng sau tại Bách Hoa yến, bọn họ cũng sẽ xuất hiện. Sau đó, chờ lúc thái hậu hỏi, người chỉ đúng bọn họ, không phải đại công cáo thành sao?”.

Nói thật hay, thật đơn giản làm sao!

“Nhưng mà... Đại bá, người không sợ bọn họ vào cung rồi còn thảm hại hơn so với Tú Ngọc ư?”. Phượng Dật lo lắng hỏi.

Viên Tiệp dừng cảm phát tay:” Chẳng phải có người ở đây sao?”

Phượng Dật trả lời với vẻ lực bất tòng tâm:” Chỉ có mình diệt nhi, trong tay lại không nắm quyền lực thật sự, lời nói có bao nhiêu trọng lượng chứ ? Cũng như lần đó, thái hậu phạt biểu muội, muốn đuổi muội ấy ra cung, ta cũng không thể ngăn cản được. Mới nói vài câu ngược lại còn bị người quở trách. Các biểu muội khác lại vào cung nữa, ta cũng không có khả năng bảo vệ cho bọn họ...Nếu như thế, một khi các nàng có sai sót gì, thái hậu quở trách thì...”

“Nhưng người là hoàng thượng mà!”. Viên Tiệp vẫn kiên quyết.

“Bá phụ, người đừng quên mẫu phi của ta chết như thế nào!”. Đột nhiên Phượng Dật giận tái mặt, giọng điệu âm u.

Sắc mặt Viên Tiệp cứng đờ, nhất thời không biết nói gì.

“Bá phụ, mẫu phi thông tuệ hơn người, thậm chí phụ hoàng cũng từng khen ngợi. Thế nhưng, dù người ở trong hậu cung gần hai mươi năm, lại thua một cung nữ mới mười bốn tuổi của thái hậu, vốn không hề có thân phận, gia cảnh gì! Người mà ngay cả mẫu phi cũng đấu không lại, có thể thấy được mưu mô thâm hiểm đến mức nào. Trong chốn thâm cung này, có nhiều việc diệt nhi không thể nhúng tay vào, sao có thể bảo vệ các muội ấy chứ?”

Viên Tiệp trầm ngâm hồi lâu.

Sau cùng, cân nhắc xong, hần chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Phượng Dật, cất tiếng giống như ra lệnh:” Bất kể thế nào, trong những...bức họa này, người cũng phải chọn mấy người vào cung!”

“Bá phụ...”. Phượng Dật bối rối.

“Hoàng thượng!”. Vẻ mặt Viên Tiệp nghiêm nghị, dùng khí thế “vì nghĩa diệt thân” thốt lên:” Hy sinh vài người biểu muội của người thì có là gì? Hiện nay việc cần thiết nhất chúng ta phải làm là tuyệt đối không thể để cho người nhà Nam Cung tiếp tục coi trời bằng vung! Tiểu hoàng tử dứt khoát không thể sinh ra từ bụng của nữ tử Nam Cung gia được!”

Phượng Dật khẽ nở một nụ cười khinh miệt. Nói qua nói lại, muốn bảo vệ giang sơn Phượng Tường ư? Thật ra là muốn bản thân giành được nhiều lợi ích mà thôi.

“Được rồi, diệt nhi nghe theo ý người”. Hần thỏa hiệp,” Nhưng mà có thể ... vào cung hay không là do thái hậu quyết định”

“Chỉ cần người kiên trì chỉ muốn nạp bọn họ làm phi, yêu nữ kia có thể làm khó dễ sao?”. Thấy Phượng Dật nghe lời, Viên Tiệp khôi phục lại tự tin, hài lòng nói.

Phượng Dật thở dài. Hần rất muốn biết tự tin của người này là từ đâu có.

Viên Tiệp thấy vậy lại cho rằng Phượng Dật lo lắng cho tiền đồ của mình, liền tiến lại gần, vỗ vỗ vai hần, động viên:” Dật nhi hãy yên tâm, bá phụ làm vậy cũng vì người, vì xã tắc trăm năm gây dựng của Phượng Tường vương triều ta. Đợi người cùng biểu muội sinh hạ long tử, chúng ta sẽ đoạt lại quyền lực trong tay yêu nữ kia, không cần phải lo lắng như thế”.

Vì tốt cho ta ư? Đừng tưởng rằng hần không biết, dã tâm của người này cũng ngang ngửa với đám người nhà Nam Cung kia! Chẳng qua hần không muốn vạch trần mà thôi.

“Diệt nhi đã biết”. Phượng Dật chấp tay, uể oải nói. Người như thế, nói nữa cũng chỉ mệt mỏi thêm.

“Người biết rõ là tốt rồi, nhớ kỹ làm theo lời bá phụ”. Viên Tiệp căn dặn lần nữa, sau đó mới lưu luyến rời đi.

“Bá phụ xin bảo trọng”. Phượng Dật ân cần nói.

Đợi khi người kia đã đi xa, vẻ nhả nhặn, ôn hòa trên khuôn mặt tuần tú bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là một nụ cười lạnh lùng, trong đôi mắt cũng chứa đầy vẻ mỉa mai.

Tiểu Thạch tử tiến lại gần, chỉ vào những bức họa hỏi:” Hoàng thượng, những.. bức họa này...”

“Tùy người xử lý! Chỉ cần đừng để chúng xuất hiện trước mắt trẫm nữa là được”. Phượng Dật phát tay, nói dứt khoát.

“Dạ”. Tiểu Thạch tử ôm những bức họa lui ra.

Minh Ân lại tiến lên nói:” Hoàng thượng, từ lúc lâm triều đến bây giờ, người còn chưa ăn gì, bây giờ truyền lệnh được chưa ạ?”

Dùng cơm ư? Phượng Dật sờ sờ cái bụng không có cảm giác,”Thôi, trẫm không đói”.

“Hoàng thượng, long thể là quan trọng, ít nhiều cũng nên ăn một chút gì!”. Minh Ân kiên trì nói.

“Cũng được, vậy hãy đem bánh hoa mai đến đây”. Phượng Dật không chút nghĩ ngợi liền nói.

“Vâng”. Minh Ân lui ra.

Trong nháy mắt, Phượng Dật bị ý muốn của bản thân làm cho khiếp sợ.

Bánh hoa mai...ư?

Hắn lấy ngón trỏ vuốt ve đôi môi, nhớ lại cảm giác ngọt ngào, mềm mại lúc đó.

Còn có, cái lưỡi nhỏ nhắn linh hoạt!

59. Q.3 - Chương 51: Mỹ Nữ Oanh Tạc

Edit: Eirlys

Gió nhẹ hiu hiu lùa qua cành trúc khiến những chiếc lá lắc lư, phát ra âm thanh xào xạt, mang đến cảm giác thật khoan khoái, trong lành của tiết trời cuối xuân.

Sột soạt—— sột soạt——

Tiếng bước chân uyển chuyển giẫm lên lá rơi khẽ vang vọng bên trong khu rừng. Chợt có tiếng cô nương nói thì thầm: ” Thái hậu, chúng ta trốn khỏi yến tiệc như thế, không tốt lắm đâu”. Thu Dung đi theo sau chủ tử của mình trong rừng trúc, vội rào bước tiến lên, e dè nói, mắt còn không quên thận trọng nhìn xung quanh.

“Có gì không tốt chứ?”. Xuân Yến vô cùng ung dung, bước chân không chút do dự.

“Bây giờ không đi, phải đợi tới khi nào? Người thật muốn ai gia ngồi đánh giá từng màn biểu diễn của những tiểu thư đó hay sao? Nói thật cho người biết, cảm kỳ thư họa thi từ ca phú, thái hậu của người nghe mười lọt qua tai hết chín ! Cuộc đời ai gia ghét nhất là những thứ khóc gió than mưa, xuân buồn thu sầu này. Ở đó chịu đựng một nén nhang đã là cực hạn rồi. Hiện giờ, ai gia đã bị những âm thanh rên rỉ buồn thảm kia làm cho đầu choáng váng, chỉ muốn tìm nơi yên tĩnh ngủ một giấc. Dù sao nhân vật trung tâm cũng không phải là ai gia, ta chẳng muốn ở nơi náo nhiệt đó chút nào, chỉ cần chờ lúc kết thúc Bách Hoa yến, lại xuất hiện chủ trì đại cuộc, nói vài câu kết thúc là được rồi”.

“Nhưng chỉ để lại Lục Ngọc và Tiểu Hỉ tử ở nơi đó chống đỡ, nếu như bị người khác phát hiện thì phải làm sao đây?”. Thu Dung vẫn không yên lòng, lo lắng hỏi.

” Phát hiện thì thôi, có ai dám làm gì ai gia nào?”. Xuân Yến vẫn bình chân như vại,” Đừng quên, ở trong hoàng cung này, ta là nữ nhân cao nhất!”. Nam nhân chân chính chỉ có mình Phượng Dật cũng bị nàng giẫm dưới chân rồi.

“Nhưng mà...”. Thu Dung còn muốn nói điều gì, bỗng nghe phía trước vọng lại tiếng bước chân gấp gáp, còn có một người hoảng sợ nói nhỏ: “Chết rồi, thái hậu, chạy mau!”.

Xuân Yến phản ứng nhanh, vừa nghe cũng biết có chuyện kỳ quặc, vội hô lớn: “Các người đứng lại cho ta!”.

Sau đó nàng đẩy Thu Dung về phía trước, ra lệnh: “Thu Dung, nhanh đi tóm bọn họ!”.

Hai người nô tài – việc chưa làm được mà đã thất bại nhanh chóng bị bắt lại, quỳ trên mặt đất, rứt người vào nhau.

Xuân Yến chậm rãi tiến lại, nghiêm nghị hỏi: “Nói, chủ tử của các người là ai? Các người ở trong rừng trúc làm gì? Tại sao thấy ai gia liền chạy trốn?”.

Hai người chụm lại một chỗ, chỉ lắc đầu, giơ lên hai cái ót, không chịu ngẩng đầu trả lời.

Xuân Yến nổi giận, “Rốt cục các người có nói hay không?”

“Thái hậu”. Thu Dung đi tới, kéo ống tay áo của nàng, khẽ nói, “Bọn họ là tiểu thái giám Minh Ân bên cạnh hoàng thượng và người hầu tên Lý Tiến của Lý công tử”.

“Minh Ân? Lý Tiến ư?”. Xuân Yến nhíu mày, đá văng hòn đá nhỏ cạnh chân, lạnh lùng bảo, “Ngẩng đầu lên cho ai gia xem”.

Hai người bị chỉ đích danh tự biết trốn không thoát, ngẩng đầu lên mà nơm nớp lo sợ, miệng run rẩy không thể khép lại được, lắp bắp nói ra mấy tiếng không rõ ràng: “Nô tài..tham...tham kiến thái ...thái hậu...”

“Minh Ân “. Xuân Yến nhìn người trong y phục thái giám nhất phẩm ở bên trái, hồ hững nói: “Người là một trong những thái giám thân cận bên cạnh hoàng thượng, nếu như không có việc gì quan trọng, sẽ không rời khỏi hần nửa bước”.

“Vâng...vâng”. Minh Ân dập đầu, không ngừng run rẩy.

” Lý Tiến”. Xuân Yến lại nhìn người mặc y phục người hầu phía tay phải, ” Chủ tử của người là bạn thân duy nhất của hoàng thượng. Ai gia nhớ kỹ, hôm nay Lý công tử vào cung chỉ mang theo một mình người “.

“Bẩm thái hậu...đúng vậy”. Lý Tiến run lấy bầy liên tục giống như lá trúc lay động trong gió.

“Rất tốt”. Xuân Yến cười cười, nhẹ giọng, “Nếu như hai nô tài đã ở đây, vậy thì chủ nhân của các người ? Bọn họ ở đâu?”

“Hoàng thượng ở...ở...đúng rồi, ở Ngự Hoa Viên!”. Minh Ân trầm ngâm suy nghĩ, đột nhiên trong mắt sáng lên, sau cùng đưa ra quyết định, “Lý công tử và hoàng thượng ở cùng một chỗ”.

“Đúng, đúng.... Tại Ngự Hoa Viên.. hoàng thượng và công tử nhà nô tài... Đều ở Ngự Hoa Viên”. Lý Tiến cũng khấn trương đáp.

” Vậy sao?” Khóe miệng Xuân Yến cong lên, cười đến vô cùng hồn nhiên, “Ai gia nhớ kỹ, lúc ta rời khỏi Ngự Hoa Viên, Tiểu Thạch tử sai người pha trà dâng lên hoàng thượng. Nhất định các người đi pha trà có phải không?”.

“Dạ phải! Đúng là như vậy!” Minh Ân gấp rút suy nghĩ làm trán đầy mồ hôi, bắt được cái phao liền bám lấy.

“Đúng cái đầu của người!”. Bỗng Xuân Yến ngênh mặt, một tay chống nạnh một tay chỉ vào mặt hần, mắng như tát nước: “Người xem ai gia là đứa trẻ ba tuổi có phải không? Lời nói dối tệ như vậy cũng tin ư? Việc pha trà tự nhiên sẽ có thái giám cấp dưới đi làm, nhiệm vụ của người là ở bên cạnh hoàng thượng, chú ý nghe yêu cầu của hần, sau đó truyền lời ra ngoài là được. Khi nào mà những việc nhỏ như thế cũng đến phiên người – nhất phẩm thái giám phải tự mình làm? Hơn nữa, đây là trong rừng trúc, người lấy gì nấu nước pha trà chứ? Đừng nói với ta là người định lấy nước tiểu pha trà cho hoàng thượng nhé?”

“Phụt!”. Thu Dung nhin không được, phì cười.

“Thái.... Thái hậu, nô tài biết sai, nô tài biết sai rồi”. Minh Ân bị nàng trách mắng một trận, biết đã trúng kế, lập tức sắc mặt trắng bệch, trong lòng không ngừng kêu khổ.

“Chỉ sợ người sai không phải người, mà là chủ nhân của người!”. Xuân Yến thâm thúy nói.

Minh Ân dập đầu cầu xin, giống như không có nghe những lời này của nàng.

Xuân Yến đá hấn một cái, làm hấn phải nuốt trở lại những lời lải nhải vô ích, nàng lạnh lùng hỏi:” Nói! Hoàng thượng và Lý công tử, có phải đều ở tại tiểu các trong rừng trúc không?”.

“Không phải...”. Minh Ân lắc đầu.

“Hãy nói thật, nói!”. Xuân Yến dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn hấn chăm chăm, từng chữ nhả ra từ hàm răng nghiến chặt của nàng.

“Vâng! vâng! Hoàng thượng cùng Lý công tử đang ở tại tiểu các ạ!”. Minh Ân sắp khóc. Hoàng thượng, không nên trách nô tài bán đứng người, sự đáng sợ của thái hậu mọi người đều biết, nô tài thà trở về bị người quở trách cả ngày còn hơn bị thái hậu trừng mắt như thế! Thật kinh khủng!

“Rất tốt”. Xuân Yến gật đầu, giọng điệu đã dịu bớt:” Bọn họ tới đó bao lâu rồi?”

“Khoảng chừng....một nén nhang”. Cẩn nhắc một chút, Minh Ân quyết định ăn ngay nói thật.

“Một nén nhang ư?”. Xuân Yến cất cao giọng, vậy chẳng phải Bách Hoa yến vừa mới bắt đầu thì chỉ chốc lát sau tên tiểu tử kia đã chạy tới đây? Còn sớm hơn nàng à! Không thể tha thứ được!

“Trong tiểu các còn người nào khác không?”. Nàng nén lại lửa giận cuộn cuộn bốc lên, hỏi tiếp.

” Bẩm, không có”. Minh Ân đáp,” Hoàng thượng chỉ bảo không được khỏe, xuất hiện tại Bách Hoa yến một lát sau đó liền đến đây nghỉ ngơi. Chỉ chốc lát sau thì Lý công tử đến, hai người đang ở bên trong trò chuyện ạ”.

“Những kẻ khác bên cạnh hoàng thượng đâu?”. Xuân Yến lại hỏi.

“Hoàng thượng ra lệnh cho Tiểu Thạch công công dẫn theo những người khác đi dạo trong Ngự Hoa Viên, chỉ mang theo nô tài tới nơi này”.

Không cần nghĩ cũng biết, Tiểu Thạch tử và bọn kia cũng giống như Lục Ngọc và Tiểu Hỉ tử bị nàng để lại Ngự Hoa Viên, mục đích giống nhau, đều là đại diện của bọn họ ở đó nhằm che mắt người khác.

“Vậy ư? Rất – tốt”. Xuân Yến mỉm cười, nụ cười của nàng làm cho hai kẻ đang quỳ gối, cúi đầu kia vô cùng khiếp sợ.

“Ai gia rất muốn biết, hoàng thượng vốn nên ở tại Bách Hoa yến tuyển chọn mỹ nhân, bởi vì việc quan trọng gì mà bỏ lại bọn họ, tới đây cùng bạn tốt nói chuyện riêng thế?”. Nàng thần nhiên nói, xoay người sang hướng khác,” Đi, qua đó xem một chút nào!”.

“Thái hậu, không nên!” Minh Ân và Lý Tiển sắp chảy cả nước mắt.

“Im miệng, không được gọi!”. Xuân Yến trợn mắt nhìn, buộc bọn họ phải nuốt những lời kêu la trở vào bụng.

Hai người chột dạ ngậm miệng lại, cúi đầu xuống.

Xuân Yến bĩu môi, kéo làn váy lên, bước đến tiểu các.

“Xong đời!”. Minh Ân ôm đầu khê than. Khuôn mặt của Lý Tiển cũng méo xệch.

Nhẹ nhàng bước đến phía sau chiếc trường kỷ trong tiểu các, Xuân Yến liền nghe được Lý Ti Thần nói:”Hoàng thượng, hôm nay là Bách Hoa đại yến, mấy trăm vị giai nhân đang ở Ngự Hoa Viên ngâm thơ, vẽ tranh. Giữa lúc náo nhiệt này, người không đi xem xét thật kĩ để lựa chọn phi tử ĩnh, lại chạy tiểu các này ngủ, đây là đạo lý gì?”.

“Trẫm nào có tâm trạng xem bọn họ biểu diễn, dù sao cuối cùng ai tiến cung cũng do thái hậu định đoạt “. Đáp lại hấn là giọng nói ỉu xìu của Phượng Dật.

“Hoàng thượng, người rất mệt mỏi ư? Tại sao lại uể oải như thế?”. Là tiếng nói nghi hoặc của Lý Ti Thần.

Một lát sau, lại nghe hấn hỏi tiếp:” Hoàng thượng, sao quầng mắt của người lại thâm đen như vậy? Là do thức cả đêm xem tấu chương à?”

Thức thâu đêm xem tấu chương sao? Trong lòng Xuân Yến kinh ngạc. Sao nàng lại không biết chuyện này? Tiểu tử kia mỗi lần xem đều rất nhanh mà!

“Không phải”. Phượng Dật lập tức bác bỏ một cách cương quyết.

“Không phải ư?”. Lý Ti Thần hơi sững sốt.

Xuân Yến cũng thắc mắc, liền nín thở chăm chú chờ nghe câu trả lời của Phượng Dật.

“Thật thương cảm cho tấm lòng của phụ mẫu khắp thiên hạ. Mẫu hậu của trẫm vì quan tâm trẫm lâm hạnh phi tần, đã đốt huân hương một ngày một đêm tại tẩm cung của trẫm và Ngự Thư phòng. Không chỉ thế, người còn cố ý nói ra, chỉ cần có thể sinh hạ long tử, bất kể xuất thân ra sao, tất cả đều được ‘mẫu bằng tử quý’, sẽ được sắc phong làm phi. Vì thế, không chỉ Hiền phi, Đức phi lúc nào cũng mê hoặc trẫm, mà ngay cả cung nữ ở tẩm cung cũng luôn cố ý mượn cơ xuất hiện trước mặt trẫm. Nhiều lần, mấy người cung nữ cố ý ngã sấp, để lộ ra vai trắng, đùi thon. Người cũng biết, một nam nhân bình thường, bên cạnh có mỹ nhân, hơn nữa còn bày ra dáng vẻ quyến rũ mê người như thế, cộng thêm tác dụng của huân hương, trẫm khó mà không có phản ứng! Nếu không phải khả năng kiềm chế của trẫm đủ mạnh, ép buộc bản thân nhìn xuống thì đã không cần tổ chức Bách Hoa yến này!”. Trong giọng nói của Phượng Dật có năm phần ngiên rã tức giận, còn lại năm phần khôn khéo.

Lý Ti Thần dường như bị một phen miêu tả của hấn làm cho kinh hãi, một lúc sau mới khâm phục nói: “Hoàng thượng, đã vất vả cho người rồi”

“Đúng vậy, khổ đến nỗi không dám ngủ quá say, chỉ sợ có nữ nhân nào đó thừa dịp trẫm ngủ thiếp đi liền cởi hết y phục trèo lên giường, trẫm nhất thời không cưỡng lại được cảm dỗ, sẽ trúng kế của ả”. Phượng Dật lại than thở tiếp, “Người nói xem, ả có cần phải nôn nóng như thế không? Ắt thật hy vọng trẫm sớm sinh hạ long tử sau đó hại chết trẫm ư? Ắt còn có gì chưa thỏa mãn chứ? Nói không chừng, đợi lúc trẫm thật sự lâm hạnh phi tử, có thể ả sẽ ở dưới long sàng gào thét cổ vũ, vậy cớ ăn mừng”.

“Có thể làm vậy sao?”. Lý Ti Thần có chút hả hê.

“Yêu – nữ!”. Phượng Dật ngiên rã rằng phần nộ, lấy hai chữ này làm lời kết.

Sau đó là một hồi im lặng.

Xuân Yến ở bên ngoài nghe trộm, bị những lời nói của bọn họ làm cho tức giận đến cả người phát run.

Trong lòng biết người khác nghĩ thế nào về bản thân là một chuyện, nhưng mà chính tai nghe được bọn họ nói như vậy, lòng nàng cũng cảm thấy bị tổn thương rồi.

Tốt lắm, Hảo tiểu tử! So với cha hấn – Lão Bất Tử, hấn còn khó trị hơn gấp mấy trăm lần.

Uổng công nàng vất vả ba năm nay, đã xử lý quốc sự còn phải quan tâm đến sức khỏe của hấn, đợi cho hấn khôi phục, lại khổ cực thu xếp việc nạp phi cho hấn, sau đó sẽ danh chánh ngôn thuận đem toàn bộ trả lại; uổng công nàng nạp con gái của tả – hữu thừa tướng làm phi để củng cố địa vị ở trong triều cho hấn; uổng công nàng tìm mọi cách thăm dò, trẫm cay nghìn đắng lựa chọn từ vạn người trong danh sách tuyển ra những người hiền đức nhất, tài mạo vẹn toàn, lại lao tâm lao lực tổ chức buổi Bách Hoa yến này, mới vừa rồi nàng còn giống như con bướm quanh quẩn bên hoa để đánh giá, tựa như ma cô chọn gái cho hấn.

Mà hấn thì năm lần bảy lượt đem lòng tốt của nàng xem như lòng lang dạ thú, nhiều lần bằng mặt không bằng lòng với những mệnh lệnh của nàng.

Ngiên rã chặt răng đến phát ra tiếng, việc đầu tiên nàng nghĩ đến nhất định tìm một cái gậy, xông vào đánh tiểu tử kia thành đầu heo. Nhưng mà ý nghĩ này lập tức bị nàng gạt đi.

Con người nhanh nhẹn xoay tròn, một phương pháp khác hiện lên trong lòng nàng.

Lặng lẽ rời khỏi, quay trở lại nơi Thu Dung, Minh Ân, Lý Tiến đang tụ tập.

“Thái. . . Thái hậu!”. Minh Ân, Lý Tiến vẫn còn đang quỳ, run rẩy trên mặt đất.

“Minh Ân!”. Xuân Yến mỉm cười, thật trêu mến gọi tên hấn.

“Ách... Thái... Thái hậu”. Minh Ân và Lý Tiến bị nụ cười gian ác của nàng làm cho sợ đến tái xanh mặt, cùng nhau lui gồi về sau hai bước.

Xuân Yến tiến lại hai bước, ôn tồn nói:” Bây giờ, ai gia có một nhiệm vụ muốn giao cho các người, rất đơn giản, các người có bằng lòng thực hiện hay không?”

Dùng đầu gối cũng biết không phải là chuyện gì tốt, nhưng mà hai kẻ đã khuất phục thể lực gian ác sao có thể nói không chứ?

“Việc thái hậu giao phó, cho dù máu chảy đầu rơi, nô tài cũng không dám chối từ!”. Minh Ân khẩn thiết đáp.

“Vậy là tốt rồi.” Xuân Yến mỉm cười hài lòng,” Nhớ kỹ, chính miệng người đã nói! Nếu như làm không tốt, ai gia sẽ moi gan đem xào, còn não vớt cho chó ăn!”.

Hai kẻ nô tài nhất như chuột lập tức bị những hù dọa của nàng làm cho khiếp sợ, dập đầu liên tục:” Nô tài tuân chỉ, nô tài nhất định làm thật tốt!”.

“Rất tốt.”. Xuân Yến gật đầu, sau đó ra lệnh:” Người cùng Lý Tiến hãy trở lại Ngự Hoa Viên, thông báo cho các tiểu thư tham dự Bách Hoa yến, bảo là hoàng thượng nói bọn họ biểu diễn một lượt hắc đánh giá không chính xác, nên nghĩ ra một ý hay, mời các nàng từng người luân phiên nhau đến tiểu các biểu diễn cho hắc xem. Như vậy, hắc mới có thể lựa chọn kỹ lưỡng được. Vì bảo đảm cho kết quả được chính xác, còn đặc biệt mời công tử của Lý thái phó đến đó giúp đánh giá”.

“Thái hậu. . .”. Bọn họ nghe nhiệm vụ vô nhân đạo như thế, ngập ngừng do dự. Ở trong Ngự Hoa Viên ít nhất cũng có hơn hai trăm vị tiểu thư, từng người từng người biểu diễn...Vậy muốn biểu diễn đến năm nào tháng nào đây?

Nếu như bọn họ thực sự làm vậy, chẳng khác nào đem chủ nhân của mình đẩy vào chỗ chết! Sau này bọn họ cũng sống không yên!

Xuân Yến trơ mắt nhìn:” Đi, hay là không?”

Nhưng mà người cao nhất vẫn đáng sợ hơn, hai người đành lựa chọn bảo vệ bản thân: “Nô tài tuân chỉ”.

Dứt lời vội vã đỡ nhau loạng choạng chạy đi thật nhanh, chẳng khác nào phía sau đang có quỷ đuổi theo.

Thấy hai bóng lưng đã đi xa, Thu Dung nhìn Xuân Yến giơ ngón tay cái lên, cười nói:” Thái hậu, người thật là độc ác”.

Ta là yêu nữ mà! Xuân Yến nhún vai, cười đắc ý.

Chỉ chốc lát ở đằng xa đã thấy một cô nương mặc y phục thướt tha ôm đàn tranh đi theo Minh Ân hướng về phía tiểu các. Xuân Yến quyết đoán xoay người, rẽ qua một lối khác:” Đi, hồi cung thôi! Ai gia nghĩ, ít nhất trong một canh giờ nữa, chúng ta không cần phải làm gì. Đợi tâm tình ai gia tốt lên sẽ trở lại giải phóng cho tên tiểu quỷ không nghe lời kia!”

“Nếu như... tâm trạng của người vẫn không tốt thì sao?”. Thu Dung ở phía sau hỏi.

“Vậy cứ để cho bọn họ bị đại dương cầm kỳ thi họa nhấn chìm đi”. Xuân Yến hả hê đáp.

Đây là sự trừng phạt dành cho hắc vì luôn hiềm nghi nàng, bằng mặt không bằng lòng với lời của nàng, hơn nữa còn để nàng bắt tại trận.

Từng trận bom mỹ nữ dồn dập, phát huy uy lực cực đại sẽ làm cho hai tên tiểu tử thối không biết trời cao đất dày kia bị oanh tạc đến tan xác.

60. Q.3 - Chương 52: Kết Cục Của Sự Trường Phạt

Edit: Eirllys

“Hoàng thượng, người còn sống chứ?”. Dựa lưng trên ghế, Lý Ti Thần uể oải hỏi.

“Còn sống”. Phượng Dật nằm trên trường kỉ, thều thào đáp lại.

“Thần chỉ còn lại chút hơi thở thôi”. Lý Ti Thần dùng phần sức lực cuối cùng nở một nụ cười khổ.

Hôm nay hẳn mới phát hiện, dù cho làm thơ, ca hát hay như thế nào, nếu nghe nhiều cũng giống như lão hòa thượng tụng kinh, làm cho người ta phiền chán; cho dù tiếng đàn thanh thoát ra sao, nghe nhiều giống như bị âm thanh ma quỷ xuyên thủng đầu óc.

“Thần nghĩ ba tháng sau này, sẽ không đụng tới cầm kỳ thư họa nữa. Bây giờ chỉ cần nghĩ tới đã buồn nôn rồi”. Lý Ti Thần than vãn.

“Còn có nữ nhân”. Phượng Dật uể oải thêm vào, “Đến gần cuối buổi, chỉ cần ngửi thấy mùi son phấn trên người bọn họ, trẫm đã phát hoảng”.

Hắn còn nhớ rõ, ngày hôm ấy lúc bị nàng ôm phải, trên người của nàng tỏa ra một mùi hương thoang thoảng tự nhiên, vô cùng dễ chịu. So với mùi son phấn dễ ngửi hơn nhiều...

Phượng Dật chợt hoảng sợ! Tại sao lại như thế ? Đã hơn nửa tháng, sao hắn vẫn nhớ mãi về nàng, không thể nào quên được.

Phượng Dật lắc đầu như muốn xua đuổi những ý nghĩ đó ra khỏi tâm trí.

Kết—

Tiểu Thạch tử đẩy cửa đi vào, nhìn bọn họ khom người hành lễ, sau đó quay đầu lại, hướng về bên ngoài nghiêm nghị quát to: “Các người còn không mau vào đây nhận tội với hoàng thượng!”

Hai cái đầu từ bên khung cửa ghé vào quan sát, thăm dò động tĩnh bên trong.

“Không cần trốn tránh, ta và hoàng thượng đều thấy cả rồi”. Lý Ti Thần yếu ớt lên tiếng. Nếu như không phải bị hành hạ đến tay chân đều mỗi nhừ, đến cả sức lực đánh người cũng không còn, thì hẳn rất muốn tự tay đánh hai tên đã đẩy hắn vào địa ngục một trận ra trò, sau đó ném ra đường, cho bọn chúng sống cùng với những người kéo đàn nhị một tháng, để tự mình thấm thía nỗi khổ sở hắn đã phải chịu đựng!

Hai người đang hoảng sợ run rẩy, người này đẩy người kia, vẫn chưa chịu vào, cuối cùng bất đắc dĩ xô đẩy nhau tiến vào phòng, cùng quỳ xuống, giọng run rẩy nói: “Nô tài biết lỗi, cúi xin Hoàng thượng xử phạt”.

“Được rồi, đây cũng không hoàn toàn là lỗi của các người”. Phượng Dật mệt mỏi khoát tay, “Các người cũng là vì muốn bảo vệ bản thân nên buộc phải làm như vậy. Nếu trẫm là các người, trẫm cũng sẽ lựa chọn như thế”.

Ai bảo Nam Cung xuân yền quyền to thế mạnh hơn hắn, so với hắn còn oai phong hơn. Bản lĩnh của hắn không bằng nàng, hắn đành cắn răng chịu mất mặt.

“Hoàng thượng...”. Minh Ân cảm động suýt khóc. Nhìn xem, hoàng thượng thật có lòng nhân từ. So với... thái hậu, nhất định là ác ma chuyển thế.

“Được rồi, các người lui xuống đi!”. Phượng Dật phất tay, “Để trẫm cùng Lý công tử yên tĩnh một lát. Bây giờ trong đầu trẫm vẫn còn vang vọng tiếng sáo, tiếng ngâm thơ oang oang”

“Thần cũng vậy. Hơn cả trăm loại âm thanh đan xen lại, khiến cho đầu của thần đau nhức như muốn nổ tung ra, khó chịu vô cùng. Chỉ hận bản thân không thể tự đánh mình hôn mê bất tỉnh cho rồi!”. Lý Ti Thần khốn khổ than thở.

“Vậy nô tài sẽ bảo Ngự Thiện phòng nấu cho người một chén canh tỉnh trí”. Tiểu Thạch tử nhanh nhẹn, xoay người đi ra ngoài phân phó công việc, hai người đang hổ thẹn trong lòng cũng không dám ở lại thêm, vội vã lui ra theo, xem có thể tìm một cơ hội lập công chuộc tội hay không.

Cửa đã đóng kín, trong điện lại rơi vào im lặng.

“Hoàng thượng, người ngủ ư?”. Chốt lát sau, Lý Ti Thần khẽ hỏi.

“Nếu như bị hành hạ thành như vậy mà trẫm còn ngủ được, vậy thì trẫm sắp thành tiên rồi”. Phượng Dật chậm rãi đáp.

“Đúng vậy”. Lý Ti Thần gật đầu nhẹ nhàng, ngồi dậy khỏi ghế, dùng cả tay chân bò đến bên cạnh Phượng Dật, gục ở bên cạnh giường:” Hoàng thượng, nói thật, những thiên kim tiểu thư này đã được thái hậu đặc biệt lựa chọn ra để tuyển làm phi cho người. Vậy mà người chỉ lộ mặt lúc đầu sau đó lại bỏ trốn đến tiểu các ngủ, có phần không đúng lắm. Thái hậu tức giận, cũng có thể hiểu được.”

“Đúng vậy”. Phượng Dật hé môi đủ để nhả ra hai chữ. Bị hành hạ cả buổi sáng, hần đã mệt mỏi rồi.

“Nhưng mà, cách trừng phạt của người cũng quá tuyệt tình!”. Ngẫm lại nỗi thống khổ bản thân phải chịu, Lý Ti Thần buồn bã thốt lên, giọng nói bỗng mạnh mẽ lên mấy phần, “Không ngờ thái hậu lại ra lệnh ỏi người luân phiên đến đó biểu diễn! Từng người từng người một, liên tục suốt hai canh giờ, không hề ngừng nghỉ dù chỉ một khắc! Trời ạ, suốt hai canh giờ! Không ăn không uống, ở trong tiểu các kia, đến lúc sau cùng tai thì bị ù và mắt thì hoa cả lên. Nhưng vẫn phải bày ra khuôn mặt vui cười tán dương, mặt của thần đã cứng đờ ra, không chừng đầu đã phình to gấp đôi rồi”

Ta cũng có khác gì ! Phượng Dật trong lòng đồng cảm, nhưng lưỡi chẳng muốn mở miệng lần nữa.

“Người nói xem, rõ ràng thái hậu muốn trừng phạt người, tại sao lại liên lụy cả thần nữa chứ?” Lý Ti Thần uất ức.

Là do người tự chuốc lấy thôi, ai bảo người quá nhàn rồi lại chạy tới tiểu các quấy rầy ta nghỉ ngơi.

“Còn nữa, không phải thái hậu cũng lâm trận bỏ chạy ư? Tại sao chỉ có hai chúng ta bị phạt chứ?” Lý Ti Thần bất bình.

“Bởi vì người là thái hậu”. Một câu của Phượng Dật đã trúng ngay hồng tâm.

Lý Ti Thần im lặng.

“Hoàng thượng, số mệnh của chúng ta thật là khổ!”. Hần nặn ra hai giọt nước mắt, bắt đầu nức nở.

Phượng Dật không nhịn được, giương mắt lườm hần:”Không phải người nói chỉ còn lại một chút hơi sức ư? Sao lại có thể bỏ xa như vậy, còn bên cạnh ta hô to gọi nhỏ?”

“Ặc...”. Về mặt đây biểu cảm của Lý Ti Thần bỗng đông cứng.

Hồi lâu sau, hần siết chặt nắm tay nói:” Càng nghĩ thần càng không cam tâm!”

“Sớm biết như thế, người nên ở lại Ngự Hoa Viên thêm một lát hãy rời khỏi cung không muộn, dù sao cũng nên rời đi sau thái hậu. Như vậy sẽ không bị tóm dễ dàng thế này”. Hần làm ra bộ dạng thông hiểu như Gia Cát Lượng.

“Trước khi đến tiểu các, thái hậu đã dẫn trẫm đi lướt qua một vòng, tất cả thiên kim tiểu thư tham dự đại yến, hầu hết trẫm đều nhìn qua một lần rồi, không chút rung động”. Phượng Dật nhắm mắt, giọng điệu lạnh nhạt, “Nếu như không có cảm giác, vậy trẫm cần gì lãng phí thời gian ở đó?”.

Không biết tại sao, vừa nhìn thấy bọn họ, hần lại bất giác đem bọn họ so sánh với Nam Cung Xuân Yến, không ai có ánh mắt có thần như nàng, ngay cả làn da cũng không trắng bằng nàng, còn có mấy người vóc dáng rất cao....Ai cũng có khuyết điểm, tất cả đều không vừa mắt hần.

Nói đến Xuân Yến, hần không khỏi nhớ lại nụ hôn kinh động hồn vía nửa tháng trước.

Thế nhưng, sau nửa tháng, kẻ gây ra việc đó lại làm như chẳng có chuyện gì xảy ra. Vẫn ăn cơm, đi ngủ, thượng triều bình thường như trước, khi rảnh rỗi lại sai người đem đến một đôi xuân cung đồ mới sưu tập được, bảo hần nghiên cứu thật kĩ. Bộ dạng như một người mẹ hiền từ, nhìn những hành động của nàng, dường như chẳng có việc gì xảy ra cả. Có vẻ như người nhớ mãi không quên chuyện này chỉ có mình hần, suy nghĩ này khiến hần vô cùng khó chịu.

Đôi mắt âm u chợt tối sầm lại, Phượng Dật cắn môi, có chút giận dữ, thầm nghĩ: Thôi! Không phải chỉ là một nụ hôn sao? Bản thân là đại nam nhân, có tổn thất gì đâu?

“Chắc chắn”, Lý Ti Thần khoa trương le lưỡi, “Tất cả bọn họ đều là tiểu thư khuê các Phượng Hoàng thành! Ai cũng có sở trường riêng về cầm kỳ thư họa. Đều là những tài nữ mà kẻ khác dù có đập phá cửa cũng cầu hôn không được, hôm nay toàn bộ đều tụ hội tại nơi đây là một cơ hội hiếm có, vậy mà không có ai vừa ý người sao?”

“Hoàn toàn không”. Lời nói của Phượng Dật không chứa đựng chút cảm xúc nào.

Lý Ti Thần lắc đầu: “Xem ra lần tuyển tú này nhất định phải tiến hành rồi”.

“Cái gì? Tuyển tú ư?”. Phượng Dật giống như nghe được một tin động trời, trợn to mắt.

“Hoàng thượng, người không biết sao?”. Ánh mắt Lý Ti Thần hết như nhìn thấy quái vật, “Qua mấy tháng nữa chính là đợt tuyển tú ba năm một lần. Ba năm trước đây bởi vì tiên đế băng hà nên đợt tuyển tú năm đó tạm hoãn lại. Năm nay, vừa đúng lúc hậu cung của người vắng vẻ, mấy hôm trước còn đuổi ra hai phi tần, bất kể thế nào lần tuyển tú này sẽ không ngưng lại. Hai lần tổ chức gộp lại, năm nay tiến cung nhất định đều là mỹ nữ khắp nơi”. Hắn đưa tay vỗ vỗ vai bạn tốt, “Xin chúc mừng Hoàng thượng, người thật có phúc”.

Khuôn mặt Phượng Dật nhanh chóng sa sầm lại.

Có phúc ư? Có phúc gì chứ? Lại xuất hiện một đám nữ nhân —trời ơi, hắn lại sắp rơi xuống vực sâu khôn khổ rồi!

Dường như Lý Ti Thần còn chưa vừa lòng, tiếp tục thừa cơ giâu đổ bìm leo: “Hoàng thượng, người nghĩ xem, nhiều nữ nhân như vậy, trong đó khẳng định không thiếu người tràn đầy dã tâm. Một khi thái hậu tuyên bố với bọn họ: chỉ cần sinh được long tử sẽ sắc phong làm phi, chắc chắn bọn họ sẽ tấn công người cùng một lúc. Con gái gia đình nghèo hèn, không giống những tiểu thư khuê các được nuôi dưỡng trong chốn khuê phòng, xem trọng thể diện, biết chừng mực. Vì đạt được mục đích, chỉ sợ bọn họ sử dụng đến cả mười tám ban võ nghệ. Đến lúc đó, e rằng người khó mà đề phòng cho hết được!”.

Hắn càng nói rõ ràng, đôi mày của Phượng Dật nhíu lại càng chặt.

“Đúng vậy, là trăm sơ suất”. Hắn suy tư giây lát, sau đó chậm rãi nói: “Xem ra, trăm cần có đối sách thật tốt, phải chuyển từ bị động sang chủ động. Liên tục nhún nhường ả như vậy, quả thật không phải là kế hoạch lâu dài”.

Nếu lại bị hành hạ giống hôm nay lần nữa thì tính mạng của hắn sẽ khó bảo toàn.

Ghi chú:

Tên của tiểu thái giám bên cạnh Phượng Dật là Thạch Mặc (nghĩa là: than chì). Còn biệt danh của Phượng Dật là tiểu thạch lựu (nghĩa là: quả lựu nhỏ) nhưng lys dịch là Tiểu Thạch tử và Hòn đá nhỏ.

61. Q.3 - Chương 53: Hoa Khôi

Edit: Eirlys

Đây là một mỹ nhân, một mỹ nhân tuyệt đẹp.

Đôi mày thanh tú, cong dài. Ẩn dưới là một đôi mắt trong suốt như nước, dường như có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách, cái mũi xinh xắn như được chạm trổ từ ngọc trắng, đôi môi anh đào không cần phải tô son cũng đã đỏ mọng, tất cả hợp lại tạo nên một gương mặt trái xoan diễm lệ. Làn váy màu xanh

lục nhạc phù hợp với vóc người cao ráo của nàng, càng tôn lên làn da trắng như tuyết, mịn màng như tơ lụa.

Dáng người thướt tha chậm rãi tiến về phía trước, ngọc bội ở thắt lưng vang lên tiếng leng keng, rất dễ nghe, khiến người khác không thể không chú ý đến vòng eo thon nhỏ được thắt chặt của nàng.

Đi tới trước mặt của Xuân Yển, nàng cúi người, duyên dáng thi lễ:” Nô tỳ Vô Song tham kiến thái hậu”.

Giọng nói êm dịu ngọt ngào, có thể hấp hồn người khác.

Xuân Yển sững sờ nhìn nàng một hồi lâu, sau đó mới dời ánh mắt sang người đứng bên cạnh mỹ nhân:” Hoàng thượng, nàng này là ai?”.

“Bẩm mẫu hậu, nàng là người nhi thần muốn nạp làm phi”. Phượng Dật khom người, lễ phép đáp.

“Người muốn nạp nàng ta làm phi ư?”. Giống như nghe được tin động trời, Xuân Yển không khỏi cất cao giọng, ánh mắt bất giác quay trở lại trên người của mỹ nhân trước mặt.

“Bẩm mẫu hậu, đúng thế”. Phượng Dật giương mắt nhìn nàng, bình tĩnh trả lời.

“Vậy nàng là tiểu thư nhà ai?”. Xuân Yển chăm chú nhìn mỹ nhân, trong đầu đang nhớ lại những gương mặt nàng đã từng gặp qua,” Đường như ai gia chưa từng gặp qua nàng tại Bách Hoa yến?”.

Nghe được ba chữ “Bách Hoa yến” , sắc mặt Phượng Dật bỗng tái xanh, khóe miệng giật giật.

“Bẩm mẫu hậu, Vô Song không phải xuất thân từ danh gia vọng tộc. Nàng là hoa khôi của Vịnh Xuân các-thanh lâu lớn nhất Phượng Hoàng thành”. Hít một hơi thật sâu, hần cố gắng điềm tĩnh đáp.

“Sao, thì ra là hoa khôi...” Xuân Yển thờ ơ nói. Nhưng mới nói được một nửa, nàng chợt thấy không bình thường.

“Cái gì! Hoa khôi gì?”. Nàng kinh hãi đứng bật dậy, trên mặt không che giấu được vẻ kinh ngạc, đến nỗi giọng nói cũng hơi lắp bắp.

“Nàng nàng nàng nàng.....Nàng là...”. Hai tay cùng chỉ về phía mỹ nhân, nuốt nước bọt sau đó nói tiếp, “Kỹ nữ ở thanh lâu sao?”.

Thật tốt quá! Nàng còn đang buồn vì chưa đi thanh lâu tham quan một chuyến.

“Bẩm mẫu hậu, không sai, Vô Song là hoa khôi của thanh lâu lớn nhất Phượng Hoàng thành, cũng là nữ nhân đẹp nhất Phượng Tường”. Ngây thơ không biết được ý nghĩ kì quái của nàng, khóe môi Phượng Dật khẽ hiện lên một nụ cười xảo quyệt, lặp lại lời ban nãy một lần nữa.

” Hoa khôi...Nữ nhân đẹp nhất ư?” Xuân Yển nghiêng ngẫm những từ này một lát , trong lòng phần khích, vẻ mặt cực kỳ phức tạp nhìn hoa khôi cô nương tên gọi Vô Song ở trước mặt, từ trên xuống dưới.

Vô Song...Vô Song...nghĩa là có một không hai ư?

Cô nương kia bắt gặp cái nhìn không chút ý tứ của nàng , e thẹn cúi đầu.

Phượng Dật thấy hành động của hai người, ánh mắt chợt tối sầm lại, vội tiến lên chắn trước mặt Vô Song, ngăn cản ánh mắt trắng trợn của Xuân Yển.

Không thể nhìn tiếp, Xuân Yển thất vọng thở dài, ngồi lại xuống ghế, nhấc chân lên. Lục Ngọc thấy vậy dâng lên cái bực nhỏ cho nàng gác chân, Thu Dung quỳ trên mặt đất xoa bóp bắp chân mỗi nhừ vì đứng lâu cho nàng.

Trong một thoáng, không ai nói gì.

Thấy thái độ thờ ơ ngoài dự đoán của nàng, Phượng Dật suy nghĩ một lát, sau đó chấp tay nói:” Mẫu hậu, hôm nay nhi thần xuất cung du ngoạn gặp được Vô Song. Thoạt nhìn, nhi thần đã biết nàng chính là người nhi thần muốn ở bên cạnh trọn đời nên mang nàng về cung. Nhi thần chưa được sự cho phép của mẫu hậu đã xuất cung, còn dẫn theo người về, xin mẫu hậu trách phạt!”.

“Hoàng thượng, người xuất cung ư?”. Xuân Yến kinh hãi nhảy dựng lên, bàn chân suýt chút nữa đã giẫm trúng Thu Dung, dồn dập hỏi, “Xuất cung lúc nào? Đi làm gì? Đi cùng với ai?”

Tại sao hôm nay lại có nhiều việc kinh động đến thế? Boom nổ liên tiếp thế này sắp làm nàng tan xác rồi.

Điều nàng không nghĩ tới chính là : tên tiểu tử này vậy mà cũng chơi trò xuất cung à! Hắn đã đi ra ngoài mấy lần rồi? Lúc nào thế? Tại sao không ai báo cho nàng biết chứ?

Xem ra sau này phải cẩn thận, nếu lỡ chạm mặt sẽ gặp nhiều phiền phức.

Khóe miệng Phượng Dật lại lần nữa co giật — chẳng phải hiện giờ nàng cần quan tâm một việc khác ư?

“Bẩm mẫu hậu, nhi thần chỉ mới ra cung lần này thôi”. Hắn thần nhiên đáp.

“Phù” Xuân Yến thở phào nhẹ nhõm. Nàng đã bảo mà, cho đến bây giờ, tên tiểu tử này còn chưa khỏe đến mức có thể tùy tiện xuất cung.

Hít sâu vài hơi, nàng lại ngồi xuống, ra hiệu cho Thu Dung tiếp tục xoa bóp, tiếp đó nghiêng đầu nhìn Phượng Dật, nghiêm nghị hỏi: “Hoàng thượng, hôm nay người xuất cung sao?”

Phượng Dật cúi đầu đáp: “Vâng”

“Đi thanh lâu ư?”

“Vâng”

“Gặp được nàng?”

“Vâng”

“Nên mang nàng về cung?”

“Vâng”

“Có gặp qua các hoa khôi khác không?”

“Hả?” Phượng Dật kinh ngạc, không biết tại sao nàng lại hỏi tới chuyện này, nhưng cũng thành thật lắc đầu, “Không có”.

Không thể nào! Đi thanh lâu chơi gái, chẳng lẽ không giống như Tam gia? Xuân Yến thầm nghĩ, sau đó lại hỏi tiếp : “Hậu cung ba nghìn giai lệ còn xem chưa hết, Hoàng thượng đi thanh lâu làm gì?”

“Nhi thần...”. Phượng Dật áp ứng, cúi đầu trả lời: “Nhi thần biết mẫu hậu luôn nhọc lòng về chuyện kế thừa long mạch. Nhưng không biết vì sao, nhi thần vẫn chậm chạp, chưa ấu hậu toại nguyện. Vì thế, nhi thần luôn tự trách, thấy vậy Ti thần bèn đề nghị đi đến thanh lâu dạo chơi một chút. Hắn bảo rằng, có lẽ bởi vì chưa có kinh nghiệm nên nhi thần luôn hồi hộp. Hay là tìm một người hiểu biết rõ chuyện nam nữ, để nhi thần phá đồng tử thân thì sau này mọi việc sẽ thuận lợi. Nhi thần nghe xong cảm thấy có lý bèn đồng ý. Vì đi quá vội vàng nên không nhớ bẩm báo với mẫu hậu. Nhi thần cũng không nghĩ tới, vừa vào Vành Xuân các, mới lần đầu tiên nhìn thấy Vô Song, nhi thần liền thích nàng, lo sợ nàng sẽ bị người khác cướp đi nên vội vã mang nàng về cung, dẫn đến ấu hậu gặp mặt”

“Nhi thần đã tự quyết định nhiều việc như thế, nhi thần có lỗi, xin mẫu hậu trách phạt.” Lời lẽ vô cùng thiết tha, thậm chí khi dứt lời hắn còn quỳ xuống.

Biểu hiện mới chân thành làm sao! Xuân Yến tám tấc khen ngợi trong lòng, cũng hơi bị chân tình của hắn làm cảm động.

Sau đó trong chớp mắt, sắc mặt của nàng đột ngột chuyển biến, không phải u ám, mà chợt nở một nụ cười tươi như hoa.

“Phạt cái gì chứ! Hoàng thượng tự quyết định việc chung thân đại sự của mình, tự mình làm chủ, cho thấy người đã trưởng thành, rất tốt”. Nàng đứng dậy đi xuống phía dưới, vừa đỡ hắn đứng lên vừa cười nói.

“Mẫu hậu...”. Phượng Dật bị nụ cười tươi khoe cả hai má lúm đồng tiền của nàng làm cho hoa cả mắt, đầu óc choáng váng.

Ngay lúc đó Xuân Yển chợt xoay người, nắm lấy bàn tay của Vô Song, cười

nói:” Đây là con dâu hoàng thượng đã chọn cho ai gia sao? Không tệ, thật là xinh đẹp, không hổ là đệ nhất mỹ nhân của Phượng Tường, khó trách những thiên kim tiểu thư kia đều không vừa mắt người”.

Nàng tranh thủ sờ bàn tay của Vô Song, không tệ, làn da được chăm sóc thật tốt.

Sau đó lại đưa tay nâng cằm, nhân cơ hội dùng ngón trỏ xoa mặt của nàng ta, mềm mại mịn màng, có cảm giác thật tốt, không tì vết, cũng không có tàn nhang. Thật không đơn giản! Nhất định phải hỏi bí quyết của nàng mới được.

Vô Song bị những hành động của nàng làm cho sợ hãi, run rẩy cúi đầu, rút tay lại.

Xuân Yển nào chịu buông ra, liền ra sức nắm chặt hơn nữa, môi nở một nụ cười triu mến:” Người tên gọi Vô Song ư?”

“Bẩm thái hậu, đúng vậy”. Vô Song liếc nhìn nàng, sau đó thẹn thùng cúi đầu xuống.

“Quả thật là diễm lệ vô song “. Xuân Yển trầm trồ khen ngợi.

Mọi việc diễn ra êm đẹp , có gì không ổn chẳng? Thế nhưng, không biết tại sao, tất cả mọi người có mặt ở đây đều cảm thấy trong lòng có một luồng gió lạnh âm u phần phật thổi qua, khiến cho bọn họ không lạnh mà run.

Đôi mắt u ám của Phượng Dật đang nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay nắm chặt không chịu buông ra của hai người, sắc mặt của hắn thật là khó coi.

Đánh giá đủ rồi, Xuân Yển mới chịu buông tha cho Vô Song đang vô cùng lo lắng, nàng quay trở lại ngồi xuống ghế phượng, mỉm cười quan sát đôi nam nữ rất xứng đôi phía dưới.

Tất cả mọi người trong điện đều không hiểu ra sao, nhìn nàng nghi hoặc.

Đến khi tạo ra đủ hồi hộp, Xuân Yển mới lười nhát mở miệng:” Hoàng thượng, người muốn nạp Vô Song làm phi ư?”.

“Vâng”. Phượng Dật đáp.

“Người chắc chứ? “

“Nhi thần chắc chắn”. Phượng Dật nắm lấy tay Vô Song, nhìn nàng kiên quyết nói:”Trọn đời này, nhi thần chỉ cần một mình nàng. Nếu như phải chết, trẫm cũng muốn chết cùng nàng”.

“Thế ư?”. Xuân Yển cười, nhưng lập tức chau mày, có chút phiền muộn nói:” Nhưng mà thân phận của nàng ...”

“Mẫu hậu, Vô Song tuy đến từ thanh lâu. Thế nhưng sau khi vào đó, nàng chỉ bán nghệ không bán thân, cho nên đến nay nàng vẫn giữ được trong sạch”.

“Vẫn giữ được trong sạch à!”. Xuân Yển lẩm bẩm nói, mày giãn một ít,”Nhưng vẫn không được, nữ tử ở chốn phong trần, không khỏi sinh lời dị nghị , khó mà thuyết phục được đám đại thần bảo thủ kia”.

“Mẫu hậu, nhi thần nhất định chọn nàng, chỉ cần có nàng thôi!”. Phượng Dật giơ cao đôi tay đang nắm chặt của hai người, giống như tuyên thệ.

Trong mắt Xuân Yển chợt hiện lên vẻ thích thú.

” Được rồi, nếu như tâm ý hoàng thượng đã quyết, vậy ai gia cũng không nói thêm nữa”. Nàng giả vờ nhắm mắt suy tư một chút, sau đó thỏa hiệp,”Cứ làm thế này đi, ai gia sẽ nhờ Lý thái phó nhận nàng làm nghĩa nữ, lấy thân phận tiểu thư Lý gia để tiến cung, trước hết sẽ phong cho nàng một danh hiệu mỹ nhân, hoàng thượng thấy có được không?”

” Chỉ là mỹ nhân thôi ư?”. Phượng Dật giống như rất bất mãn, lẩm bẩm, “Nhi thần không muốn nàng bị uất ức”.

“Không uất ức, không uất ức.” Xuân Yển cười nói, “Chẳng qua là tạm thời nhẫn nại thôi, Đợi tới lúc sinh hạ hoàng tử, ai gia liền phong nàng làm Quý phi. Qua vài năm, nếu như hoàng tử có đủ bản lĩnh, sẽ sắc phong thái tử, mẫu thân của thái tử, đương nhiên sẽ được mẫu bằng tử quý, sẽ là hoàng hậu”.

Thế nào hôn đá nhỏ! Ai gia vì người suy nghĩ có chu đáo không?

“Thế nhưng...nếu như Vô Song lại sinh công chúa thì sao?” Phượng Dật buồn bực hỏi.

“Không sao, nếu như sinh hạ công chúa, các người liền không ngừng cố gắng, cho đến khi sinh hạ hoàng tử mới thôi. Nếu như sợ một hoàng tử còn chưa đủ, các người sinh thêm vài người không phải là được ư? Chỉ cần tình cảm của hoàng thượng không thay đổi, còn sợ Vô Song không có cơ hội mang long thai hay sao?” Xuân Yển vẽ ra tương lai tươi sáng, cười nói vô cùng vui vẻ.

Phượng Dật không còn biết nói gì nữa. Nữ nhân này, xem hấn như ngựa giống ư? Sinh liên tục....

“Được rồi, sự việc đã sắp xếp như thế. Xin hỏi Hoàng thượng còn có chuyện gì không?”. Xuân Yển thăm vổ tay khen ngợi bản thân. Nàng thật là quá thông minh!

” Không còn việc gì nữa”. Hấn ủ rũ đáp.

” Tốt lắm, ai gia lập tức sai người đi xem Hoàng lịch, chọn một ngày tốt cho các người thành thân...”. Xuân Yển vừa nói, trong lòng vừa nghĩ: hì hì, có trò vui tự động dâng trước mặt!

“Mùng tám tháng sau”. Phượng Dật không sợ chết thốt lên.

“Gi?”. Xuân Yển trợn to mắt, nhất thời chưa rõ lời của hấn.

“Mùng tám tháng sau là ngày lành tháng tốt, nhi thần muốn vào ngày đó nạp Vô Song làm phi”. Giọng điệu hấn buồn bã, hình như không được vui, một chút cũng không giống như bộ dạng của một tân lang sắp lấy được tân nương như ý.

Bây giờ chỉ mới đầu tháng này mà thôi, chờ tới mùng tám tháng sau....

Xuân Yển suy nghĩ chốc lát, sau đó giả vờ mỉm cười:” Thì ra hoàng thượng đã tìm được ngày tốt! Nhìn không ra người lại yêu thích nha đầu Vô Song như thế”.

Tiếp đó nàng lại đi xuống dưới, kiễng chân vổ vổ đầu của hấn, cười nói:”Hoàng thượng đã trưởng thành, tự có chủ ý, thật là tốt. Nếu như tiên hoàng ở dưới suối vàng mà biết được, nhất định cũng sẽ vui mừng giống như ai gia vậy”.

Nàng len lén cử động cánh tay bởi vì giờ lên quá à thiếu chút nữa bị vộp bẻ, thầm mắng trong lòng: Tiểu tử thói, chỉ mới ba năm mà thôi, uống hoóc-môn hay sao? Thoáng chốc lại cao vút lên như thế!

“Mẫu hậu. . .” Lại bị nàng đối xử như trẻ con, Phượng Dật cảm thấy càng buồn bực.

Thế nhưng Xuân Yển chẳng đợi hấn nói xong, liền bảo:” Nếu cả ngày giờ cũng đã quyết định rồi, vậy ai gia liền căn dặn người đi chuẩn bị. Hoàng thượng chỉ cần chờ tới lúc cùng với cô nương người yêu mến thành thân là được rồi.”

Vừa nói nàng cố tình nháy mắt với Vô Song, đang trốn phía sau lưng Phượng Dật.

Vô Song bị hành động đùa cợt của nàng làm cho sợ hãi, hai tay ôm ngực, lùi về phía sau hai bước.

“Mẫu hậu. . .” Phượng Dật lại nghiêng mình chắn lối đi của Xuân Yển.

“Hoàng thượng không cần cảm tạ ai gia. Nếu như muốn, thì hãy cố gắng sinh thêm vài hoàng tôn cho ai gia. Có thể một trăm càng tốt”. Xuân Yển bắt mắt giương mắt liếc vật chắn đường, nói ra một con số cực lớn không chút chần chừ.

Mặt mũi Phượng Dật trắng bệch.

Một....một trăm! Một năm một đứa, vậy phải sinh đến năm nào tháng nào đây?

“Tốt lắm, mọi chuyện cứ làm như thế đi!”. Xuân Yến vỗ tay, quyết định: “Hoàng thượng, mọi việc đều sắp xếp xong, vậy người hãy trở về ! Tấu chương mấy ngày gần đây ai gia đã căn dặn mang hết đến tẩm cung của người, hãy nhớ xem hết đấy!”.

Ai kêu người ở sau lưng lão nương nửa đêm xem tấu chương! Bây giờ tấu chương quan trọng hay không, toàn bộ đều đưa qua cho người, cho người chết!”.

“Mẫu hậu. . .” Phượng Dật nhất thời chưa thể thích ứng với tình huống bất ngờ này, bất giác trợn tròn mắt.

Chuyện gì xảy ra thế này?

Mọi việc sao lại giải quyết suôn sẻ như thế ? Hẳn tưởng phải có tranh cãi kịch liệt chứ? Hẳn nghĩ nàng có chết cũng không bằng lòng.

“Hoàng thượng, nếu không có chuyện gì khác thì hãy quay về đi, ai gia đã mệt rồi”. Xuân Yến chỉ hướng cửa, sau đó đi vòng qua Phượng Dật, nắm lấy cổ tay Vô Song – đang rất muốn bỏ chạy vì nghĩ thấy mùi nguy hiểm.

Phượng Dật lại trừng mắt nhìn bàn tay đang nắm chặt của nàng và Vô Song: “Mẫu hậu, Vô Song...”.

“Tấu chương trong tẩm cung của hoàng thượng nhiều như thế, muốn xem xong cũng phải tới bữa tối. Người lo phê tấu chương, bỏ Vô Song một mình sẽ rất buồn chán. Dù sao nàng cũng sắp làm con dâu của ai gia, ta giữ nàng lại cùng trò chuyện, thế không quá đáng chứ?” Xuân Yến cười nói, thế nhưng vẻ niềm nở trên mặt nàng vô cùng đáng ngờ.

Đương nhiên Phượng Dật không muốn vậy, nhưng cũng không biết nói gì: “Mẫu hậu...”

“Tiểu Hỉ tử, tiền hoàng thượng hồi cung!”. Xuân Yến mặc kệ hẳn muốn nói gì nữa , ngang ngược ngắt lời.

Sau đó, liền kéo Vô Song đi vào trong, vừa đi vừa niềm nở hỏi han: “Vô Song, nói cho ai gia biết, năm nay người bao nhiêu tuổi? Trước kia nhà ở nơi nào? Trong nhà còn có huynh đệ tỷ muội nào không ?.....”

62. Q.3 - Chương 55: Ghen Tuông Bộc Phát

Edit: Eirlys

“Vô Song? Vô Song? Vô song vô song vô song vô song vô song. . .”

Hệt như gọi con chó nhỏ hay con mèo, Xuân Yến cất cao giọng gọi từ Hoàng cung cho tới Phượng cung, thậm chí nàng còn xông thẳng vào nội điện, ánh mắt giống như ra-đa lướt qua mọi ngõ ngách, nhưng vẫn không tìm được người, lúc này nàng mới hướng về phía Phượng Dật đang ngồi yên lặng trên long ý, hỏi: “Hoàng thượng, Vô song có ở đây không?”.

Phượng Dật ngẩng đầu nhìn nàng một cái, để bút lông xuống, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh: “Không có ở đây”.

“Vậy hôm nay người có gặp nàng không?”. Xuân Yến lại hỏi.

“Không có.” Phượng Dật điềm nhiên lắc đầu.

” Thật không?”. XuânYến hoài nghi nhìn hẳn. Cả hoàng cung này, ngoại trừ bên cạnh hẳn, nha đầu kia còn có thể trốn ở nơi nào chứ?

“Không phải sau khi lâm triều người đã truyền nàng qua bên ấy sao? Bây giờ, nàng phải ở bên cạnh mẫu hậu mới đúng, sao người lại đến hỏi nhi thần chứ?”Phượng Dật nhìn nàng, hỏi vặn lại.

Xuân Yến dậm chân, nắm chặt tay, giận dữ nói: “Nàng chạy mất! Ai gia quay sang Lục Ngọc, Thu Dung dặn dò vài việc, không ngờ vừa xoay đầu lại, đã không thấy nàng đâu!”.

“Không thấy ư?” Phượng Dật chau mày,” Hay là do đứng quá lâu nên nàng tìm một chỗ nghỉ ngơi. Người cũng biết Vô Song quen được nuông chiều, không chịu được mệt nhọc”

“Đương nhiên ta biết!”. Xuân Yển kiên quyết:” Thế nhưng ai gia đã cho người lục soát kỹ càng khắp Hoàng cung, cả tấm thảm cũng gỡ lên tìm, đừng nói người, ngay cả một mảnh y phục của nàng cũng không tìm được!”.

Giở cả tấm thảm là sao ? Phượng Dật rất muốn hỏi. Đột nhiên, ống quần của hắn bị kéo hai cái, nhưng hắn vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh đá bàn tay quấy phá hai cái gọi là đáp lễ, vừa nhìn về phía Xuân Yển, thản nhiên nói:” Mẫu hậu, thật sự nhi thần không biết Vô Song đang ở đâu. Mấy ngày qua, nàng luôn ở bên cạnh mẫu hậu, mỗi ngày nhi thần và nàng chỉ có thể thấy mặt nhau một, hai lần, điều này mẫu hậu cũng biết rõ mà”.

Biết thì biết, nhưng mà— ” Nếu như không có ở đây, nha đầu kia có thể trốn đi đâu chứ?”. Xuân Yển phiền muộn.

“Hay là còn có nơi tìm chưa kỹ?”. Phượng Dật băng quơ đáp,” Hoàng cung rộng lớn, có thể Vô Song đi lạc, nàng là người có chừng mực, sẽ không chạy đi lung tung đâu”.

Nói cũng đúng.

Nhưng mà.... Xuân Yển chợt kinh ngạc, ánh mắt quét tới quét lui trên mặt Phượng Dật— tại sao hôm nay nàng cảm thấy tên tiểu tử này có điểm quái lạ? Không đúng, là càng quái lạ hơn xưa.

Mà thôi, không phải gần đây hắn đều kỳ lạ sao? Có thể là do ngày càng quái lạ hơn thôi. Nàng nên sớm làm quen đi là hơn.

Cứ đi nơi khác tìm Vô Song! Nàng lắc đầu, xoay người rời đi, cũng không có nhìn Phượng Dật, chỉ để lại một câu nói :” Nếu như gặp Vô song, hãy nhớ đưa nàng tới Hoàng cung. Nói với nàng rằng ai gia đã chuẩn bị đồ đầy đủ rồi.”

Cái gì vậy? Phượng Dật muốn hỏi nhưng cũng ráng nén lại.

“Nhi thần đã biết.”. Hắn lễ phép nói, nhưng cán bút nắm trong tay suýt nữa bị hắn siết gãy.

Tiếng bước chân đã xa, Phượng Dật đẩy ghế đứng lên, nhìn xuống người đang cuộn tròn trốn dưới kỷ án, hờ hững nói:” Thái hậu đi rồi, người có thể ra ngoài”.

” Đi thật rồi chứ?”. Người ở phía dưới dùng cả tay chân bò ra, vươn cổ liếc nhìn ra cửa , đúng là không thấy bóng dáng của Xuân Yển, mới thở dài một hơi, đặt mông ngồi xuống đất.

Lúc này, tóc của nàng đã rối bù, trên y phục màu xanh nhạt có không ít bụi bặm, hơn nữa đáng ngồi không hề có ý tứ, bộ dạng tao nhã dịu dàng trước kia đã biến mất.

Phượng Dật không quá cảm thông nhìn nàng, buồn cười hỏi:” Có cần phải sợ sệt như vậy không? Thái hậu đâu phải là con cọp ăn thịt người, có thể làm gì người chứ?”

“Người không phải ta, đương nhiên sẽ nói vậy!”. Người nọ lườm hắn một cái, tức giận nói:” Nàng là nữ nhân táo bạo nhất, da mặt dày nhất mà ta từng thấy, có thể khiến người khác đỏ khóc đỏ cười! Bây giờ ta chỉ sợ trốn không kịp thôi!”

Thần sắc và giọng điệu như thế, chẳng có mấy may dịu dàng thùy mị nào, không hề giống với lúc gặp gỡ Xuân Yển, cả giọng nói cũng trở nên trầm đục, không êm dịu như tiếng nói của các cô nương khác. Nếu bỏ qua vẻ ngoài xinh đẹp, nhắm mắt lại cảm nhận, sẽ phát hiện người này giống một nam nhân hơn.

“Ta sớm đã nói cho người biết, thái hậu không giống với các cô nương khác. Là người nói như vậy mới thú vị, còn nói khoác mà chẳng biết ngượng là trên đời này không có kẻ nào mà người không đối phó nổi. Hiện tại thì sao? Chưa đến ba ngày, người đã chịu thua rồi”. Phượng Dật giễu cợt, nhớ lại lúc này nàng giống như bị quỷ đuổi, chạy ào vào Phượng cung, chỉ thốt lên một câu ‘Hoàng thượng, cho ta mượn nơi đó một lát!’ sau đó liền chui xuống dưới kỷ án, có kéo cũng không ra. Tiếp theo đó thì Xuân Yển xuất hiện.

Không nghĩ cũng biết người hấn muốn trốn là ai.

Không ngờ, chỉ mới ba ngày ngắn ngủi, vậy mà có người bị nàng làm cho thảm hại còn hơn cả hấn. Nghĩ như vậy, bỗng dưng một cảm giác thích thú dâng lên trong lòng.

Xong! Chẳng lẽ bị nữ nhân kia áp bức quá lâu, tâm lý của hấn cũng trở nên không bình thường ư?

Phượng Dật lắc đầu lia lịa, ở trong lòng thuyết phục bản thân: Hành vi như thế là không đúng. Thế nhưng, khi khước mắt nhìn thấy người đang ngồi trên mặt đất, nhớ lại bộ dạng hoảng sợ lúc này, tim hấn không khỏi đập nhanh hai nhịp, sảng khoái vô cùng.

Thôi được, hấn thừa nhận, bản thân học thói xấu nhưng hấn cũng vui vẻ chấp nhận.

“Đúng vậy, Với tư cách một nữ nhân, ta nhận thua”. Người nọ nói dứt khoát, trên mặt không thấy một chút ngượng ngùng.

Vừa nói nàng vừa ngồi dậy, nhưng làn váy vướng víu gây trở ngại, nàng không chút do dự xé bỏ.

“Nhưng sự thật người không phải nữ nhân, mà là một nam nhân”. Phượng Dật nói, trong lòng âm thầm bổ sung thêm: một nam nhân giả trang thành nữ nhân từ nhỏ, còn muốn giống nữ nhân hơn cả nữ nhân.

“Đúng vậy, người không nói, ta cũng quên mình là một nam nhân!”. Người nọ lẩm bẩm, quắc mắt nói: “Đều là do thái hậu bức bách ta”

Hấn đứng dậy ưỡn ngực, để lộ ra một bộ ngực cao ngất đầy kiêu ngạo. Tiếp đó hấn tháo vạt áo, thò tay vào lấy ra hai... ắc, hai quả táo đỏ thắm!

Nếu nhìn kỹ lại, bộ ngực của hấn đã lép xẹp, bằng phẳng đến nỗi có thể làm bãi đáp máy bay.

Nếu như những kẻ mê mẩn nàng biết được bộ ngực hoàn mỹ mà bọn họ thèm chấy nước bọt, thế mà lại do hai quả táo tạo thành, chẳng biết bọn họ có tức giận giẫm nát quả táo không?

Để quả táo sang một bên, hấn xổ tung mái tóc ra, chậm rãi chải lại, chỉ dùng một sợi dây buộc gọn, tiếp đó cầm lấy khăn tay thấm ướt, lau đi son phấn trên mặt, tháo đai lưng, cởi ra bộ y phục màu xanh nhạt. Thì chợt trông thấy một thiếu niên tuấn tú phi phàm trong y phục trắng toát.

Không nói một lời, nhìn toàn bộ quá trình tẩy trang của hấn, cho đến khi làm xong, Phượng Dật mới trêu chọc: “Người lộ mặt thật lúc này, không sợ thái hậu gầm rú tìm tới đây, nếu phát hiện ra sẽ trị người tội khi quân ư?”

”Tìm tới cũng tốt!”. Thiếu niên cầm hai quả táo lên, cho Phượng Dật một quả, chà chà quả còn lại, cắn ăn ngon lành. Nghênh ngang đi qua ghế ngồi xuống, không hề lo lắng nói: “Hôm nay dù thế nào ta cũng bị nàng phát hiện ra thân phận, ta cũng chẳng muốn giả trang nữa”.

Phượng Dật vẫn chưa hiểu lời của hấn: “Là ý gì?”

Để quả táo trong tay xuống, thiếu niên quay đầu lại nói: “Người cho rằng tại sao ta lại vội vã chạy đến nhờ vả chứ?”.

Phượng Dật cũng rất muốn biết. Nhưng sự việc xảy ra quá nhanh, hấn chưa kịp hỏi.

“Tại sao?”. Rốt cục cũng tìm được thời điểm thích hợp.

“Thái hậu bảo lát nữa ta cùng người tắm”. Về mặt hấn không chút biểu cảm. Cái gì tắm bằng cánh hoa. Xuân Yển bảo gọi... tên làchống lão hóa? Phải cởi hết y phục ngâm mình trong nước nóng, nghe nói có thể làm đẹp da.

Hả? Phượng Dật sửng sốt.

Tắm...tắm? Một nam một nữ? Tắm chung ư?

Không biết tại sao, trong lòng chợt dâng lên cảm giác bị phản bội, hấn bắt giác siết chặt hai nắm tay.

“Hơn nữa, điều làm cho ta sồn gai ốc chính là nàng còn nói: lúc tắm hai người phải xoa bóp lẫn nhau, để thúc đẩy ...cái gì ... máu huyết lưu thông đều!”. Thiếu niên vừa nói, sắc mặt vừa chuyển sang trắng bệch.

Xoa bóp lẫn nhau.... Trời ơi! Lúc nghe tới bốn chữ này , chân của hắn suýt mềm nhũn!

Cũng may lúc đó Lục Ngọc có việc bấm báo, không nắm chặt cơ hội chạy trốn thì còn phải đợi tới lúc nào? Tuy là nam nhân, nhưng hắn cũng phải giữ thân trong sạch.

Thế nên hắn nhanh chóng chuồn ra ngoài, chạy thẳng đến chỗ Phượng Dật.

Xoa bóp....

Trong đầu Phượng Dật dường như vỡ tung, mặt mày choáng váng.

Thiếu niên tiếp tục thao thao bất tuyệt:” Người cho là tại sao hai ngày vừa qua sáng sớm tỉnh mơ ta đều bị nàng kéo đi, đến khuya mới được cho về, hơn nữa mỗi lần trở về, cái gì cũng không muốn nói, chỉ muốn ngủ xuống giường ngủ thẳng tới chiều hôm sau?”

Ánh mắt Phượng Dật càng thêm hoảng loạn.

“Ta mệt muốn cắn răng! Giả làm nữ nhân ở bên cạnh nàng càng mệt hơn. Trước giờ không ngờ lại có nữ nhân còn ghê gớm hơn cả nam nhân! Ta không dám nói đã duyệt qua vô số nam nhân, nhưng dù sao cũng gặp qua không ít người. Thế nhưng có mấy ai dám ngang nhiên động tay động chân với ta? Nhưng mà nàng dám ! Tay của ta, mặt của ta, lưng của ta, còn có nơi nào không bị nàng sờ qua? Thậm chí cả đùi cũng bị nàng chạm phải nhiều thứ! Nếu không phải ta thận trọng thì hai quả táo này cũng bị nàng móc ra rồi!”

Vừa nói vừa cắn quả táo rôm rốp cho hả giận, tựa như đó chính là da thịt của Xuân Yển.

.....Tâm tư của Phượng Dật vẫn còn chìm trong kinh hãi.

“Người nói xem, sao ta có thể không trốn đi chứ? Nếu tiếp tục ở bên cạnh nàng, lập tức sẽ bị lột hết, ném vào bồn tắm!”. Nhanh chóng giải quyết xong quả táo trong tay, vứt lõi qua cửa sổ, hắn tức giận nói:” Đến lúc đó, e rằng trong sạch của ta khó giữ được”.

Nghe hắn nói cả buổi, Phượng Dật mới từ từ hoàn hồn, nắm lấy một từ then chốt, ánh mắt âm u, trầm giọng hỏi:” Người bảo bị thái hậu sờ mặt?”

“Đúng, không chỉ một lần. Hơn nữa tay của nàng không hề ở yên, ta muốn tránh cũng tránh không kịp. Thật nguy hiểm!”. Hắn hồi tưởng lại, cả người phát run.

“Sờ mặt của người?”

“Còn có tay, lưng, bắp đùi, có một lần suýt nữa nàng đã xóc váy của ta! Nếu ta thật sự là một cô nương, dù đối phương là một nữ nhân, cũng nhất định bắt nàng chịu trách nhiệm! Nào có chuyện nữ nhân sờ soạng nữ nhân chứ!”. Còn sờ khắp người như thế. Cho dù để nghiên cứu làn da của hắn cũng không nên làm vậy!

Lúc này, ánh mắt Phượng Dật đã vô cùng tối tăm, cả sắc mặt cũng âm u đáng sợ.

“Nhưng mà”, Thiếu niên ngẩng đầu, vẻ mặt rạng rỡ,” Nói đi cũng phải nói lại, nàng cũng là cô nương thẳng thắn nhất mà ta từng gặp, nghĩ gì nói nấy, muốn làm gì thì làm, không hề câu nệ. Một cô nương như vậy, ta cảm thấy không thích hợp sống trong hoàng cung. Nàng còn trẻ như vậy, phải ở thâm cung thủ tiết suốt đời thì thật đáng tiếc”.

Nói tới đây hắn chợt mỉm cười, nháy mắt mấy cái với Phượng Dật,” Chi bằng như vậy đi, chờ người đoạt lại quyền lực, tặng nàng cho ta thì thật tốt. Ta sẽ dẫn theo nàng du sơn ngoạn thủy, cam đoan sẽ không để nàng xuất hiện trước mặt người nữa, như vậy cũng sẽ không làm tổn hại lợi ích của người.”

Tim Phượng Dật bỗng chùng xuống, chậm rãi ngoảnh đầu lại, nhìn hắn chằm chằm, khàn giọng hỏi:” Người muốn nàng ?”

“Đúng vậy”. Thiếu niên gật đầu vui vẻ.

“Không phải ngươi ghét nàng ư ?”

“Ai nói ta ghét nàng?”, Thiếu niên trợn to mắt, thẳng thắn nói: “Chẳng qua ta cảm thấy, thân là một đại nam nhân, thế mà lại bị một nữ nhân ăn đậu hũ trắng trợn như vậy, có chút khó chịu thôi”.

“Thế nhưng”, hắn nhìn Phượng Dật chớp chớp mắt,”Người không cảm thấy, nàng và ta rất giống nhau sao?”

Phượng Dật trừng mắt, “Giống chỗ nào chứ?”

“Tính cách!”. Hần nói vô cùng sáng khoái, “Chúng ta đều là người không thích bị trói buộc, nghĩ gì liền làm nấy, mặc kệ người khác nghĩ thế nào”. Hần gật gù, “Có lẽ bọn ta nên thành một đôi, chắc chắn sẽ rất hợp nhau”.

Phượng Dật im lặng, nhưng ánh mắt sắc bén như muốn khoét mấy lỗ thủng trên người của thiếu niên kia.

Tên kia vẫn còn chìm đắm trong mộng đẹp, lại nói:” Hoàng thượng, hay là tối nay ta cứ tắm cùng nàng. Thuận tiện xem hết thân thể, vậy nàng phải trở thành người của ta, muốn trốn cũng trốn không thoát. Người thấy ý kiến này có hay không?”.

“Ý kiến hay, đích thật là ý kiến hay.” Phượng Dật cười lạnh,” Nhưng mà, trẫm còn ý hay hơn nữa!”

“Ý gì, ý gì? Nói nghe xem!”. Thiếu niên nhảy dựng lên, tới gần hắn, không biết sống chết nói.

Phượng Dật nhắm mắt, khinh bỉ nhìn kẻ sắp chết đến nơi mà không biết, lớn tiếng quát:”Người đâu, mau đưa Vô Song cô nương xuất cung cho trẫm! Đi ngay lập tức! Một khắc cũng không trì hoãn!”.

Hả? Thiếu niên không hiểu, tròn tròn hai mắt.

Có chuyện gì vậy? Không phải đang nói rất hay ư? Tại sao sự việc lại đột nhiên thành ra thế này?

Tiểu Thạch tử và một nhóm thị vệ vội tiến vào, đang định mang người đi, chợt Phượng Dật liếc mắt nhìn hắn từ đầu đến chân, nói: “Khoan đã! Hãy hoán đổi y phục nữ nhân cho hắn!”

63. Q.3 - Chương 56: Tiểu Hoàng Đế Đại Chiến Chúng Hoa Khôi

Edit: Eirlys

Đây là mỹ nhân, toàn bộ đều là mỹ nhân.

Chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, điểm lệ lạnh lùng, cô độc kiêu ngạo, tao nhã, đáng yêu, cao sang quý phái, cao thấp, mập ốm khác nhau. Quả là đủ loại nữ nhân.

Xuân Yển đi qua trước mặt bọn họ, hài lòng gật đầu.

Không tệ, quả thật không tệ, không thẹn là hoa khôi của những thanh lâu lớn nhất Phượng Hoàng thành, mỗi người mỗi vẻ nhưng đều có thể hấp hồn kẻ khác.

Chỉ tiếc, so với Vô Song, cho dù làn da hay khí chất, đều kém hơn một chút. Đúng là sự khác biệt giữa cực phẩm mỹ nữ và mỹ nữ hạng nhất!

Mặc dù, vị cực phẩm mỹ nữ này....

Hãy da, Vô Song đáng thương, Xuân Yển thậm tiếc nuối, nàng còn chưa đùa giỡn đủ, thế mà nàng ta đã chạy mất rồi!

Một làn gió ấm áp thổi qua, mang theo đủ mùi son phấn nồng nặc, tất cả bay vào trong mũi nàng khiến cho các mạch máu bên trong cơ thể rút lại——

“Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!”

Xuân Yển lấy tay che mũi, hai mắt đỏ hồng, giống như con hổ trắng mới bị người ta bắt nạt.

“Thái hậu!” Lục Ngọc chạy lại đưa nàng một cái khăn tay.

Xuân Yển cầm lấy, bịt miệng mũi, lui về sau mấy bước tới khoảng cách an toàn. Rốt cục cũng dễ chịu hơn một tí.

Để khăn xuống, hít sâu một luồng không khí mới mẻ, nàng thay đổi nét mặt, nghiêm túc nói: " Những lời ai gia vừa nói, các người nghe rõ rồi chứ?"

"Bẩm thái hậu, đã nghe rõ" Cả một đám nữ nhân run sợ, đồng thanh đáp.

" Rất tốt!" Xuân Yển gật đầu, "Vậy hãy đi theo ai gia "

Hòn đá nhỏ kia, dám đem kỹ nữ thanh lâu tới chọc giận ta ư? Hãy xem ta phản công ra sao!

Âm thanh vang dội như sấm sét, thái hậu dẫn đầu một đoàn quân mỹ nữ tiến đến Phượng cung.

Phượng Dật biết được, nên đứng đón ở cửa cung từ trước. Nhìn thấy Xuân Yển, hấn khom mình thi lễ:" Nhi thần tham kiến mẫu hậu"

"Miễn lễ" Xuân Yển phát tay, để lại đám hoa khôi ở ngoài, một mình cùng Lục Ngọc, Thu Dung tiến vào.

Ngồi xuống, uống trà, thời gian đằng đẵng trôi qua, Xuân Yển mới chậm rãi tỏ rõ ý đồ tới đây:" Hoàng thượng, ai gia nghe nói người đã cho Vô Song xuất cung. Tại sao lại thế? Chẳng phải người nói một tháng sau muốn nạp nàng ta làm phi mà?"

Phượng Dật rũ mắt xuống, bình tĩnh đáp: "Bẩm mẫu hậu, qua mấy ngày sống chung, nhi thần bỗng phát hiện, kì thực nàng không hoàn toàn tốt đẹp như nhi thần đã nghĩ. Nhất là vừa rồi, nàng bất ngờ chạy đến Phượng cung, cởi hết y phục dụ dỗ nhi thần. Chẳng lẽ Phượng Tường ta không còn nữ tử hay sao mà lại để ột nữ nhân không có lễ giáo như thế làm phi tẩn? Nhi thần nhất thời tức giận đuổi nàng ra cung. Chưa được sự cho phép của mẫu hậu đã làm vậy, là nhi thần có lỗi, xin mẫu hậu trách phạt"

Phụt—

Toàn bộ trà thơm trong miệng Xuân Yển bị phun ra hết.

"Nàng...nàng cởi hết y phục dụ dỗ người?" Xuân Yển vừa lau miệng, vừa nghi hoặc hỏi.

Tiểu tử, người không biết tìm lí do nào tốt hơn sao? Nam nhân lại đi dụ dỗ nam nhân ư ?

"Bẩm mẫu hậu, đúng vậy", Phượng Dật nghiêm trang xác nhận, còn chỉ về phía đồng vải màu xanh nhạt ở góc phòng, " Y phục của nàng ở chỗ này"

Ặc...nhìn màu sắc và loại vải, quả thật giống như y phục Vô Song đã mặc. Xuân Yển kinh ngạc. Chẳng lẽ đã cởi thật à?

Lẽ nào nàng đã đoán sai? Vô Song thật sự là nữ nhân? Nhưng mà không đúng. Mặc dù cải trang rất giống nữ nhân, nhưng dựa vào những gì nàng cảm nhận, có thể kết luận: Vô Song đích thực là một nam nhân!

Vậy có chuyện gì ở đây?

"Là vậy ư?" Nam Cung Xuân Yển nhìn Phượng Dật, suy tư hỏi.

" Thế nhưng ai gia rất thích nha đầu kia! Nàng ta còn nói buổi tối muốn ngủ cùng ai gia để tâm sự chuyện riêng". Nàng lẩm bẩm.

Thật đáng tiếc! Vất vả lắm mới gặp được một người có vóc dáng, khuôn mặt và làn da hoàn mỹ đến thế, bất luận Vô Song là nam hay nữ, nàng cũng phải lĩnh giáo phương pháp làm đẹp của nàng ta. Nữ nhân mà, thích đẹp là bản tính trời sinh. Hơn nữa, nàng còn chưa kịp hỏi nàng ta những chuyện ly kỳ trong thanh lâu nữa!

Còn muốn ngủ chung giường nữa chứ! Lửa giận bùng hực bốc lên trong lòng, Phượng Dật càng không hối hận đã tống tên tiểu tử kia ra khỏi cung.

"Cũng nhờ mẫu hậu bao dung, nhưng nhi thần đã sai lầm, đáng lẽ không nên mang nàng về cung". Phượng Dật nhận lỗi.

Mặt hấn biến sắc ! Cặp mắt sắc bén của Xuân Yển chợt phát hiện bão táp ẩn giấu trong đáy mắt hấn, hơn nữa trong giọng nói còn có chút bực tức.

Chẳng lẽ nguyên nhân hấn đuổi Vô Song ra cung là vì việc này ư? Không cần quá đáng thế chứ, chỉ cùng tầm thôi mà. Dựa vào chỉ số thông minh của hấn, muốn nghĩ ra biện pháp thoát khỏi sự khiển trách của nàng không khó, tại sao hấn lại lựa chọn biện pháp sau cùng này sớm như thế.

Có chuyện! Tuyệt đối có chuyện!

Thế nhưng vấn đề này, nàng tạm thời để qua một bên. Cho dù hỏi Phượng Dật thì hấn cũng không trả lời.

Bây giờ, nàng chỉ muốn tiến hành kế hoạch trả thù.

” Không sao, biết sai thì có thể sửa đổi, rất tốt”. Xuân Yển ra vẻ một người mẹ hiền từ, ôn tồn nói:” Hoàng thượng còn nhỏ tuổi, bị sắc đẹp làm cho hồ đồ cũng là chuyện thường. Nhưng mà không ngờ người tỉnh ngộ nhanh như vậy, ai gia cảm thấy rất vui mừng”.

Lòng Phượng Dật bị thái độ rộng lượng của nàng khiến cho dâng lên tầng tầng sợ hãi — ả lại muốn giở trò gì đây?

Quả nhiên! Xuân Yển lại nói tiếp:” Nhưng mà, ba ngày trước người nói với ai gia những gì Lý công tử bảo, sau khi suy xét, ai gia thấy vô cùng có lý. Quả thật hoàng thượng có ít hiểu biết về chuyện phòng the, cần phải có một người giàu kinh nghiệm chỉ dẫn. Cho nên, ai gia đã sai người dẫn toàn bộ hoa khôi của những thanh lâu trong kinh thành tới đây. Trong số bọn họ, có người nhút nhát, cũng có người dày dạn kinh nghiệm, mong hoàng thượng dựa vào sở thích bản thân, mặc sức lựa chọn”.

Tiếp đó nàng vỗ vỗ tay, ” “Tiểu Hỉ tử, dẫn bọn họ vào đây!”

Hơn mười vị nữ tử xinh đẹp, ăn vận lộng lẫy nối đuôi nhau tiến vào, đến trước mặt Phượng Dật xếp thành một hàng, nhịp nhàng thi lễ:” Thần thiếp tham kiến hoàng thượng”.

Nữ.... Nữ nhân! Một đám nữ nhân!

Cảnh tượng này khiến Phượng Dật cảm thấy trời đất quay cuồng.

Xuân Yển thấy mặt hấn biến sắc, trong lòng cũng cảm thấy có chút không ổn.

Thế nhưng chỉ cần nhớ lại việc tiểu tử này dám giở trò sau lưng nàng, cảm giác tội lỗi trong lòng liền tiêu tan đâu mất.

”Nhớ kĩ lời của ai gia, hầu hạ hoàng thượng thật tốt”. Nàng đứng lên, nhìn bọn họ, trầm giọng nói.

”Thần thiếp đã biết”. Chúng hoa khôi cung kính cúi chào nàng.

”Tốt” Xuân Yển gật đầu rời khỏi, trước khi đi còn không quên dặn dò Phượng Dật một câu, ” Hoàng thượng, hãy chơi vui vẻ nhé!”. Lúc nói, nụ cười của nàng còn tươi sáng hơn cả ánh mặt trời ngoài cửa.

Thật độc ác! Nụ cười sáng lạn của nàng quả là đối lập với sự u ám trong lòng Phượng Dật, hấn đột nhiên muốn tiến lại bóp chết nàng!

Thế nhưng ý nghĩ còn chưa kịp thực hiện, đã thấy một đám nữ nhân như lang hổ hoá thân ùn ùn kéo tới, đủ loại mùi thơm hợp lại, phả vào mặt, bay vào mũi của hấn.

”Hoàng thượng. . .”

Cảnh tượng mấy ngày trước chợt hiện rõ trước mắt, mặt Phượng Dật dần tái đi, cảm giác buồn nôn bỗng dâng lên trong lòng.

”Hoàng thượng. . .” Chúng hoa khôi không biết, càng tiến lại gần hơn.

Người càng tới gần, cảm giác kinh hãi càng dâng lên mãnh liệt.

Cuối cùng, nhịn không được nữa. Phượng Dật quay đầu sang một bên—

Oẹ....

Hấn nôn trớ thật thảm hại!

64. Q.3 - Chương 57: Gặp Lại Vô Song

Edit: Lục Vân

Đầu hạ cuối xuân, cây cây đơm lá nồn nà, nụ hoa e ấp khê ca cùng gió.

Cây đại ven hồ có lẽ đã hàng trăm tuổi, hương hoa văng vất bay múa, trời trong nắng ấm, gió nhẹ nhàng phơ phất.

Bên bờ, từng tốp năm ba người tài tử văn nhân thưởng cảnh, đàm luận thi họa, so võ kết bạn rất náo nhiệt.

Trên mặt hồ, mấy chiếc thuyền hoa phiêu đảng dập dờn theo làn nước, lại càng tình thơ ý họa.

Dắt tay nhau hòa vào dòng tài tử võ ca, Nam Cung xuân yển cùng Nam Cung xuân hoa mặc dù cố gắng che dấu lắm, nhưng vẻ mặt hí hửng hào hứng tươi hơn cả hoa đại trên cây vẫn hiện rõ mồn một năm chữ:

Mỹ nam [mãnh nam], ta đến đây!

Đừng ngoài liếc sơ cũng có thể hình dung ra cảnh trước mắt, lúc này ven hồ chia làm hai, phía Đông liễu rủ soi bóng mặt hồ, không khí thấm đẫm hương hoa và nhạc ý, quá thích hợp ột đám văn nhân nhĩ sĩ múa bút vẩy mực; Phía Tây trồng trái thoáng đặng, quá thích hợp ột đám võ ca hào khí ngất trời tới luận võ.

Kết quả là, vừa rồi còn là tỷ muội tình thâm, mới đây đã trở mặt cãi nhau một cách rất... củ chuối.

“Ra kia xem mỹ nam trước!”

“Ra kia xem mãnh nam trước!”

Hai tỷ muội cơ hồ đồng thanh hí hửng.

Kinh ngạc liếc xéo nhau một cái.

“Mỹ nam!” muội muội kiên quyết nói.

“Mãnh nam!” tỷ tỷ cũng không chịu nhượng bộ.

“Mỹ nam!”

“Mãnh nam!”

.....

Đàm phán lâm vào bế tắc.

Hai người hằm hừ liếc nhau, gật gật đầu, chậm rãi giơ tay...

“Tăng đá kéo bó!”

Cùng nhau hô, cùng nhau vung tay.

Một cái búa, một cái kéo.

Một giây yên tĩnh.

“Ha ha ha!” Nam Cung xuân yển giơ cao nắm tay chiến thắng cười to ba tiếng, đắc ý dào dạt tuyên cáo

“Hoa hoa, người lại thua rồi!”

Nam Cung xuân hoa khó có thể tin cảm hận nhìn hai ngón tay chỉ ra hình cái kéo của mình, nghiêng rằng nghiêng lợi nửa ngày mới cảm giận dí nó một cái thành nắm đấm, mếu mào hăm hức:

“Hừ, thua thì thua! Thì sao chứ? Không phải thắng ta một lần sao, nhìn mà ghét !”

“Hoa hoa, người oằn tù tì kém, chịu thua thôi!” Nam Cung xuân yển thân thiết vỗ vỗ vai nàng an ủi, nhưng mặt lại hé ra nụ cười gian hiểm.

“Chịu thua thì chịu thua, bỗng cô nương nói được thì làm được!” Nam Cung xuân hoa tốn hơi thừa lời, tâm không cam lòng, tình không muốn nói.

“Chịu thua là tốt rồi.” Nam Cung xuân yển xoa xoa đầu nàng như xoa đầu con cún: “Hoa hoa ngoan, chờ tỷ tỷ xem mãnh nam chán sẽ cùng người quay lại xem mỹ nam.”

Vẫn là Hoa Hoa cao hơn, nàng phải hơi với tay mới tới. Giống như tiểu tử họ Phượng kia, cái đầu cao như vậy, làm hại ngày đó nàng kiễng chân với tay hết sức thiếu chút thì rút gân mới xoa được đầu hần, ngón chân bị đau đi cà nhấc đến mấy ngày, tay thì tê đi, trở về bắt Thu Dung mát xa hơn nửa ngày mới khôi phục bình thường.

Hừ, khinh bỉ hần!

“Người nói nga!” Nam Cung xuân hoa quệt miệng, vẫn ỉu xiu.

“Đương nhiên đương nhiên.” Nam Cung xuân yển tỏ vẻ quân tử nhất ngôn đáp ứng muối muối.

Nhất trí rồi, tỷ muội hai nàng lại tay trong tay thân thân thiết thiết rẽ về hướng Tây. Ai mà ngờ mới bước được hai bước thì Cổ gia nhị phu nhân âm hồ bất tán lại xuất hiện.

“Nhìn hai nữ nhân kia, trước mặt bàn dân thiên hạ, tí tổn gọi đàn ông, như thể cả đời này chưa thấy đàn ông bao giờ vậy!” giọng ả the thé nhào nhoét thu hút sự chú ý của hàng trăm ánh mắt xung quanh.

“Ai!” Nam Cung xuân yển bất đắc dĩ thở dài, cúi đầu, nắm chặt tay Nam Cung xuân hoa, sải bước nhanh về phía trước, vẻ như không buồn để ý đến tảng đá lồi lõm vô duyên chắn đường kia.

Bị xem thường đến thế, ả nổi giận đùng đùng, đứng sau lưng các nàng lớn tiếng nói: “Như thế nào? Bị ta nói trúng, trong lòng sợ hãi, xám xịt muốn chạy trốn?”

Ả cao giọng như thầy giáo giảng bài, tựa như đại tướng chiếu cáo thiên hạ. Quả nhiên, càng nhiều ánh mắt tò mò đổ xô về phía ả và hai chị em Xuân yển.

Nam Cung xuân yển lắc đầu tội nghiệp, dừng lại.

“Cổ nhị phu nhân, thỉnh ngài đừng tự mãn tự sướng như vậy nữa có được không??” Nàng thần nhiên liếc mắt một cái, nở nụ cười thấp phần ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, “Ta mặc kệ người, không phải bởi vì ta sợ người, mà là bởi vì người quá kém. Đấu với người, quả thực là giết gà dùng dao mổ trâu, dùng đá lớn mà đập trứng chim, phí công phí sức đành một nhẽ, lại còn lãng phí cả mấy phút tuổi xuân của ta. Một tác quang âm một tác kim, thời gian của cô nương ta còn quý hơn thời gian của hoàng thượng, lần nữa lãng phí vì người, người bồi được hay không gạt sang một bên, nhưng ta cũng không có ý định phí hoài một giây cuộc sống quý báu nào với một kẻ vô dụng như người. Nếu người thấy mình rồi việc quá, không ngại bỏ kệ trượng phu không quản không coi, thì đi tìm nữ nhân khác mà làm trò!”

“Người..... Người.....” gánh một tràng đao thương sắc bén của nàng, ả cứng họng, lại trợn trừng mắt cá chết.

Nam Cung xuân yển bất đắc dĩ liếc nhìn Nam Cung xuân hoa một cái: Muội xem, ả này đã kém mà còn không chịu thừa nhận.

Nam Cung xuân hoa che miệng cười trộm.

“Người..... Người vô sỉ! Người không biết xấu hổ! Người dám oa! Người dám phụ.....” Sừng sốt hồi lâu, ả đột nhiên tỉnh ngộ, không kịp nghĩ miệng phun ra một tràng mấy từ dơ bẩn, chắc nổi điên quá, nhớ ra từ gì ghê gớm đành đá chửi bởi đều phun ra hết, nhưng lực sát thương còn xa Xuân Yển không một lời thô tục.

Nam Cung xuân yển chán đến chết ngoáy ngoáy lỗ tai lơ đãng.

“Hi hi.” Một tiếng cười dễ thương ngọt ngào của con gái phá vỡ trò hề vô nghĩa này, tiếng bước chân nhẹ nhàng như nước chảy lướt tới.

“Lâm đại nhân, Vương đại nhân, ta nhớ rõ, hôm nay nơi này là các tài tử trong thành tề tựu luận võ đấu trí? Không biết từ khi nào lại thành nơi chửi bới của thứ đàn bà chanh chua?” Cô nương ngọt ngào ôn nhu lên tiếng, ngọt như mật rót vào tai người ta làm cho xương cốt cũng muốn tan chảy một nửa.

Nam Cung xuân yển quay lại, thấy một vị cô nương mặc váy dài màu xanh nhạt chừng mười bốn mười lăm tuổi, rẽ đám nam nhân vây quanh từ từ bước tới. Nàng ngũ quan tinh xảo tựa như tiên nữ trong tranh, làn váy xanh thật dài thướt tha chạm đất cùng trang sức màu lục trên tóc thật hòa hợp, chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy tươi mát đầy ý nhị.

“Vô song!” Nam Cung xuân yển bật thốt lên kêu lên.

Lục y cô nương đang đứng trước mặt đây, không phải là Vô Song cô nương mấy ngày trước bị Phương Dật vô duyên vô cớ đuổi ra khỏi cung thì là ai?

“Vô song?” Nam Cung xuân hoa vươn tới cẩn thận chăm chú soi cô nương đối diện từ đầu đến chân, đánh giá tám tắc một hồi, muốt nước miếng, ghé vào tai tỷ tỷ nói thầm: “Nàng chính là mỹ nhân biến thái đầu tiên của Phương Tường ta- hoa khôi Vịnh Xuân Các Vô Song ô nương?”

“Đúng vậy, chính là nàng.” Nam Cung xuân yển gật đầu.

“Quả nhiên là mỹ nữ, dung mạo so với người ta đều còn đẹp hơn vài phần. Còn làn da nữa, còn đẹp hơn cả người! Láng mịn mềm mại, nõn nà thanh thoát, quá hoàn hảo...” Nam Cung xuân hoa chăm chăm ngắm soi nữ nhân nhà người ta, càng ngày càng sắc lại gần, gật gù khen không ngớt miệng, cũng không thèm để ý đến nước miếng đã sắp chạm đến cằm, như sỏi rình mồi, đến tiếng móng vuốt bật ra mơ hồ cũng nghe thấy.

Nam Cung xuân yển tay lạnh mắt lệ kéo nàng lại, thấp giọng nói: “Hoa hoa, bình tĩnh, bình tĩnh, trước bàn dân thiên hạ, không thể tỏ ra bộ dáng mất hình tượng này được. Nhịn một chút đã.”

“Xong rồi, lại một nữ nhân thích sờ mó!” Nhìn ánh mắt tà ác tham lam của Nam Cung xuân hoa còn đáng sợ hơn cả với Nam Cung xuân, lục y cô nương bắt đầu thấy lạnh gáy, lông tơ sắp sửa dựng hết lên, hối hận lúc này mình vừa ăn phải độc dược bảy bọ gi, lại nổi máu anh hùng tới giải vây cho các nàng.

Cho dù là cảm thấy đối phương nhìn rất giống Thái Hậu, nhưng nghĩ lại, Thái Hậu chắc sẽ không đến những chỗ âm ỹ náo nhiệt thế này đâu! Cứ xa xa tại thượng đi lại tốt. Ha ha, nếu phát hiện người trước mặt chính là Thái Hậu đã dọa nàng chui vào gầm bàn mà trốn, chắc còn hối hận hơn ban này, hơn nữa cạnh Thái Hậu còn có một nữ tử còn “khủng bố” hơn nữa kia!

Khe khẽ len lén lui về phía sau, hơi ẩn vào vạt áo, thấy hai quả táo vẫn ngoan ngoãn nằm yên, lại được buộc chặt, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi...

“Đã lâu không gặp.” Nàng cười dịu dàng chào hai tỷ muội.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp.” Nam Cung xuân yển cũng cười nói, trong mắt lóe lên trò đùa dai sáng rực, “Không biết ta phải người đưa tới cho người một trăm quả táo người có nhận được không?”

Nụ cười tươi tắn của Vô Song thoáng chốc đóng băng, dần từng tiếng đáp trả: “Nhận” Còn qua tay bán không ít tiền riêng.

Lại bị phốt lờ, hơn nữa kẻ chen ngang lại là một cô gái trẻ tuổi mỹ mạo, nhìn trượng phu nhà mình đang ngây ngốc chăm chú ngắm nhìn con gái nhà khác đến sắp ngu đi, ả lại nổi điên.

Nhảy vào trong đám người, hai tay chống nạnh, hung tợn nhìn chăm chăm cô gái, ả the thé đánh đá: “Người là ai? Việc ta dạy dỗ người nhà ta mắc nợ gì người? Người dựa vào cái gì mà nháng tay?”

“Dựa vào! Người dạy ai hả?” Nam Cung xuân hoa bị ả bắt nạt quá, không nhịn nữa, cong chân đá ả một cái ngã vào trượng phu.

Hai người đụng vào cùng nhau, cùng kêu lên oai oái chói tai, rồi ôm nhau mà ngã dúm dui, lăn ra rồi còn bị cuốn vào nhau không đứng lên được, chống bốn vó lên trời mà giãy giụa như bạch tuộc múa vôi, kêu la âm ý cả một góc.

Đám người Cổ gia quanh đó vốn chỉ muốn lánh mặt, không muốn nhận vợ chồng nhà họ cho xấu hổ, chạy nhanh lại kéo họ sang một góc.

Ả đàn bà chanh chua kia vẫn chưa chịu, vẫn muốn ở lại tranh cãi, nhưng bị đám người Cổ gia nhắm mắt bịt môi lời xệch xệch đi. Đùa à? Người ta đang tụ tập ở đây đông như thế, hơn nữa cũng xem đủ xấu hổ

rồi, còn đứng đây kêu gào chẳng phải tiếp tục bôi tro trát trấu vào mặt Cố gia sao? Nhà họ Cố còn muốn ngẩng đầu đi ra đường!

“Xuân hoa, người thật quậy!” Miết một đám người xám xịt đi xa, Nam Cung xuân yển hai tay ôm ngực, không đồng ý lắm lắc đầu nói, nhưng trong mắt ý cười cũng càng ngày càng rõ ràng.

“Xứng đáng! Ai kêu nàng không muốn chết tử tế đừng đừng chạy ra xen giữa không cho lão nương ngắm mỹ nhân!” Nam Cung xuân hoa lưu loát vỗ vỗ tay, lại si mê đóng đinh ngắm nhìn lục y cô nương, đến chớp mắt cũng không nở.

Lục y cô nương thấy bầu trời dần đen kịt, hận không thể tự tát mình mấy cái.

Tự làm vậy, không thể sống nha! Quả nhiên không phải người một nhà không vào chung một cửa! Hai tỷ muội thật hợp nhau... Nhìn qua dung mạo hai nàng, có thể dễ dàng đoán ra mối quan hệ của họ, lại nghe đoạn đối thoại vừa rồi, Lục y cô nương càng có thể xác định rõ vì sao Nam Cung Xuân Yển lại giống nữ tử kia đến vậy.

bên trái lục y cô nương là một vị râu tóc hoa râm, thân thể khô ngô, như một lão giả mắt sáng tinh tế thấy một cước quá chuẩn chừa Nam Cung xuân hoa, tuy rằng chỉ là một cước, nhưng mắt hần sáng rực như nhìn thấy ngọc, vỗ tay: “Cô nương ra tay thật tuyệt! KHÔNG biết cô nương có thể cho tại hạ biết tôn danh của sư thừa? Vô công cao cường như vậy, tại hạ tựa hồ chưa thấy bao giờ.”

Nam Cung xuân yển sa sầm nét mặt, dúm nam Cung Xuân Hoa giấu say lưng, khẽ cười: “Chút tài mọn, không đáng nhắc đến. Xá muội đây là múa đao trước mặt Quan Công, làm cho Vương đại nhân chê cười.”

Lão giả tựa hồ lúc này mới chú ý tới sự tồn tại của Nam Cung xuân yển, hơi ngạc nhiên: “Cô nương tựa hồ có biết tại hạ?”

“Thống lĩnh đội tiên phong cánh tả lên tới ngàn người – Vương Đạc Vương đại nhân, bốn mươi năm trước trúng võ cử Trạng Nguyên, lần này tài tử tụ hội khởi xướng nhân chi nhất.” Nam Cung xuân yển nói, ánh mắt chuyển tới lão giả bên phải lục y cô nương “Nếu tiểu nữ không có đoán sai trong lời nói, vị này có lẽ là nội các học sĩ đã cáo lão hồi hương nhiều năm trước, Đại học sĩ triều Phụng Tường thứ nhất Lâm Văn Lâm đại nhân. ”

Cả hai lão, khi nàng lên làm hoàng hậu đã cáo lão về quê từ lâu, nếu không, phạm là quan viên đương triều tứ phẩm trở lên, cho dù không biết Phụng Dật cũng không thể không biết mặt nàng.

“Hể biết của cô nương thật rộng!” Lão giả cười nói, “Hai người lão phu đóng cửa tạ khoa nhiều năm, không nghĩ còn có người nhớ rõ tên của chúng ta. Mà bọn họ, cũng chỉ biết hôm nay ở gốc đại ven hồ có hội, nhưng lại ít có người biết hai lão già này đã sắp xếp tổ chức. Cô nương làm sao biết được?”

Nam Cung xuân yển thần bí cười cười: “Phật viết, không thể nói.”

Làm sao có thể khơi khơi nói với bọn họ, ta là Thái hậu đương triều, là do ta dụng quyền phái người điều tra mà biết???!!

“Nếu cô nương không muốn nói, lão phu cũng không miễn cưỡng.” Lão giả thật hiểu chuyện, sờ sờ chòm râu hoa râm cười ha hả.

“Vương đại nhân, Lâm đại nhân, hai vị cô nương này Vô Song có quen biết. Không biết vô song có thể thỉnh các nàng đang lên thuyền, quan khán luận võ?” Thừa dịp lão giả đang có ấn tượng rất tốt với hai nàng, Vô Song nhanh chân nhanh miệng đề nghị.

Không phải nàng muốn vậy, mà là đối phương là Thái Hậu a! Gặp nàng, chính mình thì ngồi thuyền uống trà hưởng gió xem diễn, mặc kệ Thái Hậu nàng rã chân lộn lờ khắp nơi mệt chết đi, người dám sao? Nàng không dám! Nam Cung xuân yển thù dai có bỏ qua cho ai bao giờ, nàng đã nghe Phụng Dật nói không biết bao nhiêu lần.

“Lão phu thì không thành vấn đề.” Vương đạc ha ha cười, sang sảng nói, “Lâm đại nhân thì sao?”

“Lão phu không sao cả.” Vẫn không nói được một lời, ánh mắt tựa hồ đóng trên đỉnh đầu của Lâm Văn không thèm nhìn xuống, lạnh tanh hờ hững.

“Vậy là có thể?” Vô song tự diễn đạt lại lời nói của bọn họ theo cách có lợi ỉnh, cười tươi rạng rỡ, hướng ngón tay thon dài chỉ về phía tòa thuyền hoa hai tầng cách đó không xa trên mặt hồ, nói với hai người Xuân Yển: “Hai người đồng ý cùng chúng ta lên thuyền không? Tầm nhìn nơi đó rõ nhất đó. Ngồi trên thuyền, mặc kệ là phía Đông hay phía Tây, mọi thứ đều có thể nhìn rất rõ”. Hơn nữa người trên thuyền không ở trong khoang thuyền, rất kín đáo.

“Tốt tốt, ta muốn đi! ta muốn đi!” Nam Cung xuân yển còn không kịp trả lời, Nam Cung xuân hoa đã tí tởn đáp ứng không thèm cân nhắc. Chỉ cần có thể ở cùng mỹ nhân, kêu nàng trèo lên núi rơi xuống đồi nàng cũng chịu.

Nam Cung xuân yển bắt đầu dĩ thử dài. Nha đầu kia, bệnh mê gái lại phát tác. Chỉ cần nhìn thấy một khuôn mặt đẹp, bất luận nam nữ, nàng đều phải nhìn chăm chăm người ta, ngắm soi người ta đến thủng da mặt vẫn chưa thôi, dọa cho người ta chạy chối chết cũng không bỏ qua.

“Đã như vậy, tỷ muội tiểu nữ cung kính không bằng tuân mệnh.” Nàng lôi kéo Nam Cung xuân hoa chỉ lo chảy nước miếng nhún eo làm lễ cảm ơn bọn họ.

Có thể không đáp ứng sao? Chỉ là một Nam Cung xuân hoa nàng đã mệt mỏi ứng phó rồi. Nói lại, nàng cũng không phải thật

mãnh nam của nàng a!

65. Q.3 - Chương 58: Hắc – Bạch Vô Thường

Edit: Lục Vân

Trong thuyền hoa hai tầng quả thật tầm nhìn rất tốt, cảnh ven hồ hết thấy đều thu vào mắt.

Thân thể Nam Cung xuân yển ở thời cổ đại không phải chịu chín năm mài đũng quần trên ghế nhà trường, lại thêm ba năm trung học bốn năm đại học, chưa kể học các lớp abc điên cuồng khác, nên thị lực vẫn rất tốt, nhìn xa không thành vấn đề.

Vương Đạc, Lâm Văn hai lão giả đã sớm ngồi tại vị trí chủ tọa, Vô Song ngồi duyên dáng một bên, Xuân Yển cũng chọn bên góc phía Tây mà ngồi ngắm mãnh nam cho dễ, còn Xuân Hoa, Vô Song ở đâu thì nàng bám đuôi ở đó, cặp mắt hổ đói không buông tha một milimet vuông nào trên thân thể người đẹp.

Vô song gượng ngồi thẳng, bị sắc lang ngắm soi đến chảy cả nước miếng bên cạnh, nàng khó chịu vô cùng, nhưng không dám hé răng nửa lời, mồ hôi lạnh ứa ra đầm người, cắn răng sống không bằng chết, trong lòng vẫn tự ai tự oán tự hối hận không hiểu mình có làm sao không mà lại lên cơn điên chạy tới can dự vào chuyện không đâu. Rõ ràng các nàng có thể tự mình giải quyết mà! Mình lại bon chen ra mặt, chẳng những không có tác dụng gì, lại còn tự lao đầu vào hố. Đại! !

Thuyền công nhỏ neo, thuyền hoa dập dờn lay động trên mặt nước nhẹ nhàng uyển chuyển như làn sóng muôn màu sắc

Tỷ thí đã bắt đầu từ sớm, những người muốn tham gia đến giờ vẫn cuộn cuộn đổ tới.

Nam Cung xuân yển nhìn một vùng đen đặc đầu người, không khỏi nhớ lại cảnh khi đi thi vào cao đẳng.

Ai, “hiện đại”... một ký ức đã quá xa xôi...

Bây giờ đang ở vòng loại, mọi người trình diện rút thăm chia tổ, đầu tiên là bên trong các tổ đấu với nhau, sau đó mỗi tổ chọn ra hai người thắng cuộc vào vòng trong, phân ra tam giáp. Tỷ tỷ tỷ vô đều như nhau.

Phía tây đông nghìn nghịt toàn người là người, đánh nhau bụp chát thành một bãi, không thể nhận ra ai với ai, cũng chẳng nhìn rõ ai thắng ai thua, xem một lúc Xuân Yển mỏi cả mắt, chán bỏ, chờ chốc nữa vào vòng trong rồi xem.

Quay lại vẫn thấy Xuân Hoa còn ngồi mê đắm nhìn chọc chọc vào Vô Song khiến cho nàng tái cả mặt.

Xuân Yến đành mạnh tay kéo đầu muối muối sang, cúi xuống nhắc nhở: “Muội muội, đừng có nhìn chăm chăm vào người ta như thế, làm người ta mất tự nhiên. Xem dưới kia kìa. Đừng quên mục đích hôm nay muội đến đây!”

“Ai nha!” Nam Cung xuân hoa vỗ đầu, giật mình nói, “Tỷ không nói, ta thiếu chút nữa quên. Tới xem mỹ nữ.”

Nam Cung xuân yến không nói gì. Gặp phải sắc lang quên cả trời này!

Cuối cùng Xuân Hoa cũng tìm được thần hồn của mình, rời ánh mắt tham lam khỏi Vô Song. Nàng quay lại nhìn Xuân Yến ánh mắt tràn ngập cảm kích, nhưng lại bất gặp Xuân Yến lại đang nhìn nhìn ngực mình đầy thâm ý, cười thần bí.

Khuôn mặt đẹp đến hoàn mỹ của Vô Song giờ càng cứng ngắc thiếu tự nhiên, đành quay đi coi như không biết, không dám nhìn tỷ muội các nàng thêm.

Nam Cung xuân yến nhún nhún vai, quay đầu lại phóng tầm mắt laze tiếp tục tìm mãnh nam.

Ổng tay áo của nàng bỗng bị kéo giật giật.

Quay lại, nàng thấy Xuân Hoa đang nhăn nhó khó chịu.

“Làm sao vậy?” Nàng thấp giọng hỏi.

Nam Cung xuân hoa chĩa chĩa cách đó không xa, rầu rĩ nói: “Bạch vô thường.”

Nhìn theo hướng nàng chỉ, Xuân Yến quả thực nhìn thấy ở phía Đông có một góc tập trung đông nghìn nghịt một đám người vây quanh một vài tên tài tử trẻ tuổi tiêu diêu đứng giữa, trong đó có một gã mặc cẩm bào trắng miêng nở nụ cười. Chính là người cách đây hơn một tháng bị các nàng chơi khăm ở quán trà – Bạch Vô Thường.

“Hai cô nương cũng biết Hàn nhị công tử sao?” Vương Đạc chú ý thấy phản ứng của các nàng, quay sang cười dài.

“Hàn nhị công tử?” Nam Cung xuân yến nháy mắt mấy cái, liếc mắt thấy sắc mặt Nam Cung Xuân Hoa cũng như vừa bị nhúng nước.

Nhị..... Lại là hàng thứ hai. Vừa tiến bước vợ chồng Nhị thiếu gia nhà họ Cố, lại nghênh đón nhị công tử nhà họ Hàn. Hoa Hoa nhà nàng hình như có duyên với chữ “nhị” !!!

“Chính là vị công tử áo trắng các cô vừa chỉ a!” Vương Đạc kiên nhẫn giải thích, “Hắn là con thứ hai của viện trưởng Hàn Lâm viện học sĩ Hàn Vũ, từ nhỏ đã đọc đủ tứ thư ngũ kinh, lại có tài thi họa, làm người rất khiên tốn lễ phép, mười lăm tuổi đã là đệ nhất tài tử của Phụng Tường ta, là người trong mộng của không biết bao nhiêu tiểu thư khuê các”. Xem ra, lão cũng cho các nàng là một trong số những cô tiểu thư ấy!

“Phải không?” Nam Cung xuân yến cười.

Nam Cung xuân hoa tức giận khí nóng sắp xì ra từ hai lỗ tai – người này mà là đệ nhất tài tử? Lại có rất nhiều người theo đuổi? Mắt mọi người bị sao vậy?

“Xem chừng, hôm nay mượn văn tầm hữu, Hàn nhị công tử hẳn là đứng hạng nhất rồi.” Vương Đạc liếc nhìn xuống dưới, lại nhìn lão bằng hữu: “Lâm Văn, ông nói xem”

Lâm Văn như tảng đá ngàn năm, chỉ chậm rãi gật đầu, cổ họng rung khê một tiếng nhỏ “Ừ!”

“Cái gì chứ? Người như hắn mà cũng xứng sao?” Nam Cung xuân hoa nhin không được, đứng lên hét lớn. Nhưng mới phun ra được mấy lời, đã bị tỷ tỷ bịt miệng kéo lại, ấn xuống ghế.

Ngồi yên cho ta! Tỷ tỷ ta còn muốn xem mãnh nam! Xuân yến lừ mắt.

Nam Cung xuân hoa ô ô kêu mấy tiếng không ai nghe rõ, không gạt được bàn tay tỷ tỷ đang bụm chặt miệng, cuối cùng phần nộ chịu ngồi im.

Buông tay ra, Xuân Yến mới nhận thấy ba vị đại nhân vật đều tròn mắt nhìn các nàng.

Nam Cung xuân yến xấu hổ cười cười, ngượng ngùng nói: “Ngượng quá, hơn một tháng trước tỷ muội chúng ta từng gặp Hàn nhị công tử một lần, đã xảy ra một vài chuyện không hay lắm. Hôm nay tái kiến, xá muội nhất thời nhớ lại, có chút kích động, mong ba vị thứ lỗi.”

“Phải không? Hàn nhị công tào nhĩ nhất Phụng Tường, ta còn chưa từng nghe nói hấn tức giận với ai đâu!” Vô song bốn cợt nhìn nàng, trêu chọc nói.

Đó là bởi vì mọi người đều bị hấn giở mặt nạ lừa dối thôi. Nam Cung xuân yến thầm nghĩ trong lòng.

“Thật không?” Nàng cười nhẹ, “Có lẽ là hiểu lầm, thôi cho qua đi.”

Ý tại ngôn ngoại, ta không muốn nói thêm gì đi nữa, mọi người cũng đừng có nói gì thêm.

Mọi người ở đây người đều thông minh, không ai nói thêm câu nào, ý nhị rời ánh mắt khỏi đám văn nhân quay sang phía Tây.

Nam Cung xuân yến lúc này mới phát hiện, nói chuyện một lúc, tỷ vô bên này cũng đã xong vòng loại, bắt đầu vào vòng hai.

Giữa đài tỷ vô, một gã hắc y nam tử cao lớn đang đánh với một gã khôi ngô áo đỏ bạc đến hồi quyết liệt.

Nam Cung xuân yến không biết gì về võ công, cũng không hiểu được như thế nào là thắng là thua, nàng chỉ tìm người vừa mắt. Dù sao hôm nay nàng đến đây cũng đâu phải để xem người ta vung quyền múa cước!!!

Nam Cung xuân hoa đột nhiên lại mon men đến gần giắt ống tay tỷ tỷ, nhắc nhở: “Tiểu Yến tử, là Hắc Vô Thường!”.

“Ta biết.” Nam Cung xuân yến thấp giọng trả lời.

“Hóa ra công phu của hấn cũng không tệ lắm!” xuân hoa tán thưởng.

Mấy câu trao đổi khê của các nàng không tránh được thính giác tinh tường của Vương Đặc vốn là con nhà võ, ông quay đầu cười “Hắc Vô Thường mà hai người nói chính là con của thống lĩnh ngũ doanh đề đốc cửu môn Tiết Nghĩa – Tiết Phóng. Tiết công tử từ nhỏ theo cha học võ, năm Tiết thống lĩnh đem quân nam chinh bắc chiến, hấn cũng đi theo. Luyện thành một thân võ nghệ cao cường, đến nay còn chưa có ai thắng hấn!”

“Phải không phải không?” là đệ nhất dũng sĩ Phụng Hoàng thành? Xuân Yến kích động giọng nói cũng run run.

Không hổ là nàng, liếc mắt một cái liền trúng ngay kỳ tài!!

“Theo lão phu đoán, võ cử năm nay hấn hấn chiếm bảng vàng.” – Vương Đặc vuốt cằm râu, nghiêng đầu xem cuộc chiến tám phần khẳng định nói, “Hấn là Lạp Phu, có tư chất tốt khó tìm, lại nhiều năm khắc khổ tập luyện. Nếu để cho ta dùng, hấn rất được việc!”

“Nga.” Nam Cung xuân yến không có tâm tư nghe lão nói nữa, tâm trí chỉ còn một ý nghĩ là đi tìm thân hình uy dũng mà tiêu sái cách đó không xa.

66. Q.3 - Chương 59: Đấu Đàn

Edit: Lục Vân

Từng...

Tiếng đàn tao nhã ngân vang phiêu đảng cùng làn sóng trên mặt hồ, làm bạn với mây trời nước xanh, ngập tràn cảnh đẹp ý vui.

Không biết từ khi nào, tổ thi văn đầu tiên đã cử ra tam giáp, bài danh thứ nhất chính là vị công tử có điểm phúc được Nam Cung Xuân Hoa này giờ lắm lắm cầu nguyện cho trượt – Bạch Vô Thường.

Ài, Thượng Đế quả là quá bận rộn!

“Hàn nhị công tử từng bái làm môn hạ của đệ nhất lục vũ nhạc công học chơi đàn mười năm. Hôm nay muốn hiển nghệ, mọi người đừng từ chối!” Vô Song ghé tai hai nàng thầm thì. Chú ý nghe, Xuân Yến không thể không thừa nhận gã Bạch Vô Thường này cái gì cũng giỏi, cái gì cũng nhất (giống quả mít hihi). Lên bổng xuống trầm, mỗi thanh âm đều tuyệt hảo, nghe hẳn đàn thật quá cưng chiều lỗ tai, rất thư giãn.

Nhưng, vốn không hiểu không biết tí gì về âm nhạc, lại thêm đã sớm liệt Hàn gia nhị công tử vào danh sách đen, cứ ứng với cừu nhân mà đối đãi, nên trong mắt Xuân Hoa, mặc kệ mọi người nói gì nghĩ gì tăng bốc ca ngợi hẳn ra sao, nàng chỉ có một lời “Chán!” – Nghe hẳn đàn thà chọc thủng lỗ tai cho xong!!!

Nàng ghé người kéo tay nhấn nhá nói thầm vào tai tỷ tỷ: “Tiểu Yến tử, ta không muốn nghe hẳn đàn đâu”.

“A?” Nam Cung xuân yến nghe qua đã giật giật, không yên lòng nói, “Người đừng nói là sẽ chạy lại đập đàn của hẳn chứ???”

“Làm sao làm thế được? Ta làm thế không bị một đám người bu lại đánh ới lạ!” nàng gãi đầu.

“Thế người định làm gì?” Xuân Yến nghe em gái nói cũng hết hồn.

“Không phải tỷ tỷ có lắm trò hay lắm sao?” hai mắt Xuân hoa sáng rực như sao nhìn nàng.

“Lắm trò hay? Cái gì mà lắm trò hay..?” nàng trừng mắt.

“Ý người nói...” Chợt lắc đầu, “Hoa hoa, như vậy không tốt lắm đâu? Hẳn chơi đàn thật sự hay mà”

“Cái gì mà hay với không tốt? Chẳng lẽ người đã quên lần đó hẳn nói gì với chúng ta sao? Chẳng lẽ người cho rằng, một cái vỏ chuối và một cú vỗ éch là có thể giải quyết hết thấy vấn đề sao?” Nam Cung xuân hoa khó nén tức giận nói. Nàng xem người kia không vừa mắt!

Quên làm sao được! Nhớ tới ba chữ thối từ miệng hẳn phun ra, bao nhiêu hảo cảm tốt tâm của Xuân Yến cũng tiêu mất, cũng muốn ngả ngả lòng theo cô em gái.

Chính xác! Loại đàn ông cuồng ngạo tự đại này, phải giết chết hẳn! Một cái vỏ chuối không thể đủ hả giận!!!

Nhưng...

Quay quay nhìn bốn phía, nàng ỉu xiu “Chúng ta làm gì có cái gì...”

“Chuyện này còn không dễ sao?” Xuân Hoa cười tươi roi rói hỏi Vô Song: “Vô Song cô nương, xin hỏi cô có đàn tỷ bà không?”

“Tỷ bà?” Hai người này hỏi đàn tỷ bà làm gì không biết? Nãy giờ vẫn vênh tai nghe lén hai nàng thầm thì to nhỏ, nàng khó hiểu hỏi lại.

Hai nàng to nhỏ một hồi, có nhắc gì đến hai chữ “tỷ bà” đâu????

“Tỷ tỷ của ta thấy nơi này phong cảnh diễm tình, lại nghe tiếng đàn du dương, cũng nhất thời cao hứng, có tâm muốn khảy một bản, ý muốn cùng Hàn công tử luận đàn.” Nam Cung xuân hoa cười nói đối lưu loát.

“Cầm nghệ của Hàn nhị công tử ngay cả lục vũ tiên sinh cũng khen hết lời, một con nhóc vài tuổi đầu như nàng có thể cùng người ta luận đàn sao?” Nãy giờ ngồi im không nói được một lời, Lâm Văn bỗng nhiên mở miệng, ngạo nghễ cậy tài liếc các nàng một cái đầy khinh miệt.

Nam Cung xuân hoa bất mãn trừng mắt: “Người quản chúng ta!”

“Hoa hoa.” Nam Cung xuân yến ần ần tay nàng, cười với lâm văn, “Lâm học sĩ, chúng ta cũng không muốn ganh đua cao thấp gì với hàn nhị công tử, chỉ là đồng tâm yêu thích âm luật, muốn trao đổi một chút thôi” – Không phải, và cũng không thèm ganh đua cao thấp, chỉ là một trò đùa dai! Cho các người tức chết đi!

Lâm lão giả chỉ hừ lạnh, hờ hững lơ các nàng đi.

Sắc mặt Xuân Yển thoáng trầm xuống, nhanh chóng khôi phục lại vẻ tươi cười “Vô Song cô nương, xin hỏi cô có tàn tỳ bà không?”

Vốn nàng cũng muốn tha cho gã Bạch Vô Thường kia một đường sống, nhưng nghe lão bất tử này khinh thường mình, hùng tâm tráng trí lại nổi lên, con quỷ con đã bị khiêu khích! Chờ đó, xem lão nương chính cho các người á khẩu!

Vô song không biết lòng nàng, chỉ khẽ khép mi mắt dịu dàng thùy mị “Ở đây ta không có tỳ bà nhưng có thể đi mượn. Ta nhớ Lý Tiểu Ngọc rất yêu tỳ bà, nàng hôm nay cũng đem đàn tới đây”.

Khẽ chống bàn uyển chuyển đứng dậy, nàng quay sang một thiếu niên bên cạnh phân phó: “Đi tìm tiểu ngọc, nói ta muốn mượn tỳ bà của nàng một chút.”

Chỉ lát sau, thiếu niên đã quay lại ôm theo cây đàn tỳ bà, sau hắn còn đi theo một cô nương xinh đẹp nhưng sắc mặt không tốt lắm.

Xuân Yển đón lấy cây đàn, ngẩng ngó đánh giá, nhú mày, không nói một lời.

“Sao thế?” xuân hoa sột ruột hỏi.

“Thường phẩm!” Nàng chỉ thũng thảng thẩn nhiên buông hai tiếng, lại ngồi xuống chuẩn bị đàn.

“Người nói cái gì?” Cô nương xinh đẹp đằng sau thiếu niên ban nãy sắc mặt vốn đã không vui lắm, nghe hai từ này, lại càng khó chịu, rất cố gắng giữ bình tĩnh.

“Ta nói sai sao?” Nam Cung xuân yển thẩn nhiên liếc nàng một cái, “Thân đàn là gỗ hoa lê, không phải đàn tử, ngay cả gỗ lim cũng không được. Tay nghề thô ráp, nước sơn không bóng, dây đàn cũng không phải sa hoa hóa (từ này chr hiểu ==), âm sắc chỉ có thể xem như nghe được, có thể dùng tạm. Nhưng nếu cô muốn mượn đàn thành danh thì có lẽ nên đổi cây đàn khác tốt hơn..”

cô nương Xinh đẹp nghe nàng nói vài câu đánh giá sâu sắc á khẩu không trả lời được. Tuy rằng trong lòng không phục vì cây đàn yêu quý bị chê, nhưng vẫn biết lời nàng nói là thật, cũng đành nuốt giận vào bụng.

Nam Cung xuân yển chỉnh lại dây đàn, thử khảy hai đường, nghe tiếng đàn không được thanh thoát trong trẻo, lại cau mày.

Nam Cung xuân hoa chịu không nổi , cầu xin:“Tỷ tỷ của ta ơi, chỉ dùng một lần thôi mà, dù sao cũng là đi mượn của người ta, tỷ đừng xoi mói nữa có được không? Đây không phải tỳ bà khổ, lại càng không có hàng trăm người chọn đàn cho tỷ, đừng khó tính quá thế, mau đàn đi!”

Xuân yển bất đắc dĩ bĩu môi:“Được rồi!”

Ôm đàn vào lòng, một tay ấn huyền, một tay bát lộng.

Trong khoang thuyền, mọi người không bắt giác đều im lặng vênh tai, ai cũng muốn nghe thử xem tiếng đàn của người muốn cùng Hàn nhị công tử luận đàn.

Chốc lát, có mấy tiếng đàn rời rạc non tay vang lên, không chói tai, nhưng cũng không thể nói là dễ lọt tai, hơn nữa lại kết thúc rất nhanh, mọi người còn chưa kịp phản ứng.

Sắc mặt cô nương xinh đẹp thoáng nụ cười.

“Coi như ngắn gọn, nhanh chóng, đây là khúc gì? Ta chưa từng nghe qua” hồn vía Vô Song vẫn chưa kịp trở về, ngắn người gượng cười hỏi.

“Điệu chó nhỏ nhảy Valse” (ak không hiểu, cv là “con chó nhỏ điệu valse;; chó nhỏ ???) Xuân Hoa nhanh miệng giải đáp, thường mỗi khi tấu một đại khúc, Xuân Yển vẫn tấu một tiểu khúc, gọi là làm quen.

“Valse.... Chó nhỏ...???” mặc dù rất cố gắng nín lại, nhưng tiếng cười vẫn len qua cổ họng nàng phát ra.

Nét cười trên mặt cô nương xinh đẹp càng sâu, Vương Đặc vẫn không chút thay đổi, còn vẻ mặt lâm Văn càng khinh bỉ đáng ghét.

Cứ nghe đi rồi bết! Xuân Hoa không thềm để phản ứng của họ vào mắt, chỉ hừ một tiếng, khóe môi nhếch lên một tia châm chọc.

Từ lúc bắt đầu đàn, Xuân Yển đã không quan tâm đến bất cứ điều gì bên ngoài, cả tâm hồn đều thả vào cây đàn trên tay.

Đột nhiên, đầu ngón tay của nàng khẽ ấn vào đầu sợi tơ đàn, mọi người chỉ thấy một tràng âm thanh hào hùng, hơi thở mãnh liệt của chiến tranh đang ập tới.

Ngợi trừ Xuân Hoa đã chuẩn bị từ trước, tất cả mọi người đều bị tiếng vang hào hùng kia làm cho tâm lòng chấn động, bên tai tựa hồ nghe thấy tiếng trống trận dồn dập, tiếng người hô ngựa hý rung cả góc trời.

Một giây tĩnh lặng. Ngay sau đó là một dải âm không ngớt như tiếng kim khí va chạm đến rách màng nhĩ, tiết tấu thật nhanh giống như thanh âm tiếng trống trận thấm cả vào tâm, trào dâng cao vút như tiếng kèn rung động. (đoạn này rất hay mà mình dịch không được hết cái hay.... Tiếc quá!)

Thanh âm lại trải dài, nhịp nhàng, dường như còn có thể nghe thấy tiếng hành quân rầm rập, tiếng quân đội hô vang, trước mắt mờ ảo bóng hình đoàn quân chỉnh tề nghiêm trang đông nghìn nghịt chậm rãi xoải bước.

Tiết tấu nhanh, chặt chẽ, linh hoạt, đánh thẳng đánh mạnh vào cảm xúc người nghe. Đạn, tảo, luân, giáo, sát, tiết tấu ngày càng dồn dập, tiếng nhạc biến ảo ngày càng phức tạp, đám người Vô Song chỉ thấy bàn tay Xuân Yển lướt rất nhanh trên tơ đàn nhưng không thể thấy rõ. Dần dần, trước mắt ngập tràn từng đoàn binh, đao quang kiếm ảnh, thâm thần mê hoặc.

Đàn khảy lại càng nhanh hơn, âm thanh trập trùng chuyển động lên xuống đột ngột, trước mắt mọi người là thiết kỵ tung hoành, tư thế hào hùng, tiếng kêu la khóc lóc chấn động thiên đình, đao thương thuấn kích va chạm nhau chúa chát, thiên quan vạn mã khàn giọng gào thét trong bể máu tanh, tất cả dường như đang đứng giữa một đại chiến trường, tiếng kêu la, tiếng gào thét, tiếng rầm rập, những âm thanh ghê rợn nhất của chiến tranh đang nhảy múa trong đầu họ, mơ hồ họ còn thấy máu... Cảm xúc bị kích thích đến tột cùng. Một vài người ngồi gần Xuân Yển đã đứng cả dậy.

Đang khi cảm xúc trào dâng, nhiệt huyết đang sôi bùng bùng khí thế, đột nhiên, âm thanh chuyển mình, đều đều chậm chậm, rầu rĩ tái lặp nhiều lần, giống tiếng ngựa của kẻ bại trận cô độc gõ móng đi xa...

Một giây tĩnh lặng!

Bỗng nhiên một thanh âm vui tươi tràn trề sức sống vang lên, trái ngược hẳn với bản bi ca đỏ máu lúc này, tâm trạng mọi người cũng theo đó thay đổi theo. Trong tâm trí mỗi người bỗng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, nhìn thấy khung cảnh nơi nơi kết cờ hoa mừng chiến thắng, đoàn quân hiên ngang ưỡn ngực ngẩng cao đầu tiến về trong tiếng hoan hô dậy trời. Khắp nơi rộn ràng vang lên bản khải hoàn ca – Đó là đoạn khúc cuối cùng của bản nhạc Xuân Yển tấu lên,

Lưu luyến chậm rãi rồi tay khỏi tơ đàn, nàng hít sâu một hơi, rồi cúi mòng huyền âm, ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Không gian như ngưng đọng...

Thời gian như ngừng trôi...

Tất cả dường như vẫn chưa dứt khỏi dư âm tiếng đàn, còn vẫn vương cỏi mòng hùng bi. Trên hoa thuyền tĩnh lặng. Bên hồ vốn đôn vui náo nhiệt là thế, cũng tĩnh lặng. Đàn của Bạch Vô Thường cũng im lặng. Hội đấu võ cũng lặng im. Những hoa thuyền trên sông cũng tĩnh lặng. Rặng liễu cũng tĩnh lặng không còn phát phơ. Mặt hồ cũng tĩnh lặng không còn động sóng.

.

-Tiểu Ngọc cô nương, cảm ơn cây đàn tỳ bà của cô! – Xuân Yển đứng lên, cát tiếng phá vỡ không gian im lặng, ôm cây đàn trả về cho chủ nhân.

Nhưng nàng vẫn đứng im không nhúc nhích.

Xuân Yển kỳ lạ quay sang khe khẽ cẩn thận hỏi người duy nhất còn đang đứng trên mặt đất :

-Hoa Hoa, sao thế?

Hoa Hoa chỉ im lặng áy náy nhìn nàng.

Một lát sau mới có một người hít dài một hơi, là Vương Đặc. Sau đó, trong khoang thuyền tiếng hít thở sâu mới lan truyền. Dần dần mọi người đã trở về thực tại.”Bộp!” Phía bên ngoài có người vỗ mạnh tay, từ đó tiếng vỗ tay và tiếng reo hò hoan hô như một làn sóng lan truyền trở thành một tràng pháo tay lớn, dồn dập vang trời kéo dài không dứt. Vô Song là người thứ hai sau Vương Đặc tỉnh lại, nàng kinh ngạc và phần khích vươn tay ôm chặt Xuân Yển, gào “Không ngờ người đàn tỳ bà xuất sắc như vậy! Ta không chơi đàn kia nữa, ta muốn học tỳ bà. Dạy ta đi. Ta bái người làm sư phụ!”

-Cô nương, tôi cũng muốn bái sư. – Tỉnh giấc, Tiểu Ngọc quỳ xuống, bộ dáng chỉ cần Xuân Yển cười một cái là sẽ dập đầu vái ba vái gọi “Sư phụ!”

Xuân Yển hết hồn luống cuống không biết làm sao, nhìn quanh lăm bầm “cái này... cái này... sao thế này...?”

-Không ổn lắm.. Tểu Yển tử, tử xem! – Hoa Hoa chạy tới lôi nàng đến bên mép thuyền mà nhìn, kìn kịt những người là người, tất cả đều kéo tới tập trung quanh hoa thuyền. Trên mặt hồ cũng chen chúc hoa thuyền tấp nập kéo tới.

-Sao ... Có chuyện gì thế này? – Xuân Yển thông minh nhanh trí hôm nay đùa óc văng vất vẫn mơ hồ không hiểu có chuyện gì xảy ra. Hoa Hoa hảo muội muội vỗ vai tỳ tỳ đầy chia sẻ :

-Tiểu Yển tử, chúc mừng tử. Một khúc thành danh!

-Cái... Ôi! Nàng thất thanh hét lên. Chuyện gì thế này... vừa rồi chỉ là phát tiết cục tức trong lòng, đàn một đoạn trong “Thập diện mai phục”, ai ngờ đàn xong lại ra thế này...”

-Chẳng hay vị công tử trên thuyền đã tấu lên khúc nhạc ấy, có thể bước ra hội kiến?

Phía dưới đã có người hướng vào hoa thuyền lớn tiếng đề nghị. Lời này được rất nhiều người hưởng ứng. Khuôn mặt thanh tú của Xuân Yển trắng bệch. Hoa Hoa kéo tay áo nàng thấp giọng:

-Tiểu Yển tử, tử có muốn ra không?

-Cô nương, thu ta làm đồ đệ đi... Vô Song và Tiểu Ngọc vẫn kiên nhẫn không từ ôm hai chân nàng mà kéo nài.

Nhưng lúc này làm sao nàng còn tam trí mà nghe chứ. Quay trái quay phải, hai mắt thần thờ luống cuống, hết nhìn trái lại nhìn phải, quay phải lại quay trái. Đột nhiên nàng nhảy dựng lên, giật hai chân khỏi vòng tay của hai fan hâm mộ, dúi trả đàn vào tay Tiểu Ngọc, tay kia tóm lấy tay Hoa Hoa mà kéo:

-Hoa Hoa, Chạy mau!

67. Q.3 - Chương 60: Cái Ôm Bất Ngờ

Edit: Lục Vân

-Hoàng Thượng, nhanh lên, nhanh lên! Đã nói với người đến tám trăm lần là đi sớm một chút, người còn lè mè đến tận bây giờ. Giờ thì đầu vô chắc chắn là đã xong rồi!

Một tay lôi tay kéo ống tay áo Phượng Dật, miệng Lý Ti Thần cầu nhàu cần nhằn không ngớt nhưng vẫn cắn cổ chạy như điên. Hoàng thượng đáng thương gian nan lật đật chạy theo không kịp, vẫn cố thở hổn hển giải thích với gã thần tử mới mắng mình:

-Biết làm sao được, trăm phải gặp thái hậu xong mới có thể đi. Ắ mà biết ta tự xuất cung, không biết sẽ dùng lăng trì hay tùng xẻo để xử trăm! Lần trước bắt đắc dĩ ta phải nhận với ả là đã tự tiện xuất cung để dẫn về Vô Song, người không nhìn mặt ả lúc đó thì không biết!

-Thái hậu, Thái hậu. Người sợ Thái hậu đến sắp tè ra quần rồi. – Lý Ti Thần rất khoái chí chọc ngoáy vào nỗi đau của Phượng Dật. Hoàng Thượng tôn nghiêm chỉ liếc hần một cái – Người không biết sợ sao?

-... Lý Ti Thần im re không dám nói chỉ cảm cổ chạy, nửa ngày mới không tình không nguyện nhả ra một chữ “Sợ!”

Đắc ý cái gì chứ? Hai người bọn họ bên tám lạng bên nửa cân, hẳn có tư cách gì mà cười? Phương Dật trừng mắt nhìn Ti Thần. Chạy thêm mấy bước nữa đã có thể thấy bóng người tụ tập ven hồ nhìn cái gì đó, hai người mới thôi đầu khẩu, thông thả tiêu sái đi tới.

Một làn gió mát rượi mang theo hơi nước trong trẻo thổi tới, mang cả tiếng đàn du dương đưa vào tai.

-Hoàng Thượng, người nghe, có người đang đàn! Lý Ti Thần hưng phấn reo với Phương Dật.

Hắn chỉ mỉm cười gật đầu, thản nhiên: “Khúc nhạc chậm rãi thông thả điểm nhiên, ủy quyền lưu sướng, vô cùng hợp cảnh, làm cho người nghe cảm thấy sảng khoái dễ chịu. Chắc hẳn người đang đàn kỹ nghệ rất giỏi!

-Có điều... nghiêng tai nghe một chút, hẳn nhũm mày – Nghe âm luật không ổn định, cảm xúc không hề tĩnh, người này có tâm sự gì chăng? Còn đang thần người thẩm âm, một tiếng không thể gọi là tiếng đàn lạnh lạnh xé gió xé tai mà đến, như Thạch Phá Thiên Kinh làm hắn bị sốc nặng.

-Cái gì thế? Là ai vậy? Dọa người à? – vồ vồ ngực xoa xoa tai, Phương Dật bất mãn tức giận.

Còn chưa định thần lại được, lại là một âm thanh khác xé gió lao đến, nhưng lại là một tràng tuyệt khúc kích động lòng người, chạm tới tận tim.

Phu thuyền bất giác ngừng tay chèo, để mặc con thuyền bồng bềnh trên mặt nước. Hội thi thơ cạnh đó cũng dừng tiếng thơ, hội thi võ bên kia cũng ngưng quyền cước. Tiết công tử tạm rời đối thủ, Hàn công tử cũng thôi tiếng đàn. Tất cả đều im lặng đến thở cũng không dám thở mạnh, lắng nghe tiếng đàn lạ, dần dần đã lạc vào bể âm thanh lúc nào không hay. Ven hồ vốn ồn ào náo nhiệt bỗng chìm trong tĩnh lặng không cùng, giữa đất trời bao la chỉ còn tiếng đàn khi thưa khi trào thấm đẫm vào lòng người.

Ngẩn ngơ mê đắm, khúc nhạc kết thúc lúc nào không hay, để lại ven hồ chỉ còn lại một sự tĩnh lặng đến lạ kỳ.

Mãi một hồi sau, xa xa có tiếng vỗ tay hoan hô, như làn sóng lan tỏa, nháy mắt khắp nơi vang dậy trời tiếng vỗ tay reo hò.

Hai người Phương Dật cũng dần dần tìm lại được hồn vía.

Hít thật sâu mấy hơi, Lý Ti Thần vỗ ngực, kích động: “Mẹ ơi, quá lợi hại! Không biết người chơi đàn là ai? Bội phục Bội phục!”

Phương Dật lại im lặng đắm chiêu nhìn về phía hoa thuyền, chậm rãi nói: “Thương kính có lực, trịch địa có thanh (??) so với những bản đàn đều đều như nước chảy rất tương phản. Hơn nữa lại nhằm đúng lúc đàn kia đang khấp để đàn. Cố ý khiêu khích đây mà. – ngừng một chút, hẳn lại tiếp – Nhưng không thể không nói, khúc đàn tráng lệ hào hùng, làm cho nhiệt huyết người nghe cũng sôi trào, so ra, người chơi đàn mới thật là anh hùng, hùng tâm hoài thiên hạ. Nếu có hắn bên cạnh, nhất định sẽ giúp ta bình định giang sơn thiên thu vạn đại.

-Nói rất đúng! – Lý Ti Thần tán thành – Như chúng ta là người vô tâm nghe thấy còn sôi sùng sục, nói gì đến bậc trung nhân!

-Qua đó xem thế nào! Người đó là ai? Trầm phải gặp hắn. Cho dù dùng bất cứ biện pháp gì cũng phải đem hắn về bên cạnh. – Nói một lời như đinh đóng cột, Phương Dật quả quyết cất bước tiến về phía hoa thuyền.

-Hoàng thượng. Từ từ. Thần cũng muốn đi! – Ti Thần kêu oai oái chạy theo sau.

Mới đi được vài bước, một cơn gió màu vàng đã lao tới.

-Hoàng thượng, cẩn thận! Lý Ti Thần kêu to, nhưng đã quá muộn. Một sắc vàng thơm dịu dàng đúng lúc hắn kêu lên thì rơi mạnh vào lồng ngực Phương Dật. Theo phản xạ hắn trụ chân vòng tay giữ lấy eo người đẹp, ôm lấy nàng, hai người lao đảo về sau mấy bước mới đứng vững.

Làn hương nhàn nhạt ập vào cho thần trí hắn lơ lửng mất vài giây.

-A. thực xin lỗi. Xin lỗi. Người không sao chứ? Ta không làm đau người chứ? Dừng lại được rồi, cô nương mới lao đầu vào ngực hắn mới vội vàng vừa hỏi vừa chui ra khỏi lòng cái phanh bất ngờ, hé ra khuôn mặt xinh đẹp.

Trái Đất như ngừng quay.

Đôi mắt sáng ngời của cô nương chăm chú nhìn khuôn mặt anh tuấn của Phượng Dật, tròn to kinh ngạc. Mãi sau mới có thể há được miệng, nhưng lại cứng ngắc, đôi môi anh đào há hốc tròn vo không thể khép lại.

Phượng Dật cũng diễn ra một vẻ mặt đến chết cũng không thể tin trước dung nhan trước mặt. Kinh ngạc cứng người. Hai tay vẫn giữ nguyên vòng ôm đóng thành băng.

Cô nương áo lam đằng sau cùng Lý Ti Thần thấy cảnh hai người trân trân nhìn nhau không chớp mắt, im im không nói gì.

Trên bãi cỏ, chim nhỏ ca hát, gió xuân thổi mát, mặt trời ấm áp.

-Đây này. Các nàng ở đây! – Đột nhiên từ sau lưng tiếng Vô Song lạnh lạnh lao tới.

Cô gái trong lòng Phượng Dật bỗng giật mình quay lại thấy một đám người đang rầm rập đuổi đến, sắc mặt đại biến rụt nhanh hai tay đẩy mạnh Phượng Dật không chút phòng bị, quay lại kéo tay cô gái áo lam:

-Hoa Hoa. Chạy!

Dứt lời, lại lao đầu cắm cổ chạy như điên, còn nhanh hơn lúc trước.

Bị đẩy phũ phàng, Phượng Dật lảo đảo bước về phía sau, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô gái vụt chạy khỏi vòng tay mình, tà váy dài thướt tha sau lưng như con bướm chập chờn nhỏ dần nhỏ dần, tâm trí vẫn còn vương vấn phảng phất mùi hương nhẹ nhàng tự nhiên... “Oa. Hai tiểu cô nương xinh đẹp!” Hồn vía đang lơ lửng mới quay lại với thân, Lý Ti Thần quay sang tấm tắc tán thưởng.

Chát! Đầu hắn bị đập một cái đánh gọn.

Phượng Dật quay lại nhẩn mặt khó chịu trừng mắt nhìn hắn, trầm giọng:

-Cái gì mà tiểu cô nương? Người thật là kém!

-Kém? – Ti Thần sờ sờ đầu khó hiểu nhìn về phía hai cánh bướm xa xa. Đầu lóe lên một tia sáng “khai phá”, dường như vừa nhận ra cái gì nhưng cũng không rõ lắm là cái gì, kỳ quái hỏi:

-Hm... Cô nương áo vàng kia nhìn cũng rất quen mắt. Không biết đã gặp ở đâu?

-Hừ hừ – Phượng Dật nhếch môi cười hai tiếng lạnh như dao – Còn chưa nhận ra sao? Vậy để trẫm nhắc cho người, người còn nhớ lần trước tiến cung, là ai đã làm cho người rã rời, thiếu chút nữa thì về nhà chứ?

-A! Lý Ti Thần nhảy dựng lên, chỉ vào bóng váy vàng thướt tha

-Th...Th...Th...Th...Th...Thái hậu!

68. Q.3 - Chương 61: Ứng Viên Hoàng Phi

Edit: Lục Vân

Vô Song, Vương Đạc cùng Lâm Văn dẫn theo sau là một đại đội rầm rập đuổi theo khí thế tung trời, chạy qua trước hai cái mặt thộn của Lý Ti Thần và Phượng Dật. Tỷ muội Xuân Yến đã biến mất dạng.

-Vi thần tham kiến Hoàng Thượng!

-Tiểu nữ tham kiến Hoàng thượng!

Ba người mặc dù hùng tâm tráng trí chỉ muốn đuổi theo hai cô gái kia, nhưng cũng vẫn kịp nhận ra mặt vua, quỳ xuống dập đầu hô lớn.

Hành động và lời nói của bọn họ làm cho đại đội phía sau choáng. Một giây tĩnh lặng – mặc xác hai cô gái kia, lúc này họ chỉ để tâm đến người thanh niên trẻ tuổi đẹp trai được kêu là Hoàng thượng trước mặt.

Họ chưa gặp Hoàng thượng, nhưng ba người kia thì có, và ở đây cũng chỉ có bọn họ đã gặp qua. Bọn họ đều nói là Hoàng thượng. Lại nghĩ đến Đường kim Thánh Thượng đúng là rất trẻ. Vậy thì đúng là Hoàng thượng!

Cả đám cũng vội vàng quỳ sụp xuống khản giọng “Tham kiến Hoàng thượng!”

Hình như có thần giao cách cảm, ngàn miệng cùng đồng thanh mà gào, dọa cho lũ chim sợ hết hồn bay tán loạn không dám quay đầu lại.

Phượng Dật cũng bị chấn đến ong tai, nhưng rất nhanh tìm lại hồn vía suýt bay theo lũ chim, sửa lại bộ mặt nhàn nhạt điềm nhiên, cao ngạo liếc nhìn một đám đầu trước mặt, cao giọng:

-Miễn lễ!

Đám người lại loạt soạt đứng lên.

Vô Song bước lên trước, ngó ngó nghĩa nghĩa đằng sau Phượng Dật, nhưng chỉ thấy hàng liễu dịu dàng yếu điệu, hoa thơm cỏ lạ tươi cười hớn hở, chẳng có đến nửa cái bóng người.

Nghĩ nghĩ một lúc, lại nhìn Phượng Dật, ngắc nga ngắc ngứ nửa muốn nói nửa thôi:

-Hoàng Thượng, vừa rồi người có gặp... gặp... – Trước mặt hàng ngàn người thế này dám nói danh xưng Thái hậu sai? Cũng không thể gọi tên. Chỉ biết đánh mắt nhú mày ra dấu.

Vương Đặc ở bên cạnh nóng ruột, hỏi thẳng luôn:

-Hoàng thượng, vừa rồi có hai vị cô nương chạy qua đây, ngài có thấy không?

-Thấy – Hẳn thần nhiên. Lại còn lao vào lòng hăn, hai người còn bắt thần ngắm nhau không chớp mắt nữa kìa. Nếu các người không tới, có lẽ bọn họ vẫn ôm nhau mà nhìn như thế không biết đến bao giờ.

-Ngài có biết các nàng chạy đi đâu không? Vương Đặc vội vàng vàng truy vấn.

-Chạy tới bên kia. – Lý Ti Thần vươn ngón tay trở trở về phía xa. Vương Đặc rướn người nhìn theo, chỉ thấy một góc trời lộng gió, thất vọng thở dài. Xem bộ dáng cảm cổ chạy trốn chết của các nàng khi này, lại mất một lúc trì hoãn, khẳng định là đã chạy xa rồi, đuổi không kịp nữa.

-Aizzz... Đáng tiếc! – nén không nổi ông thở dài lắc đầu.

-Các nàng làm sao vậy? Làm cái gì mà để một đám các người hò nhau đuổi không tha? – Sắc mặt hốt hoảng của Xuân Yên khi này lại mơ hồ hiện lên trong đầu, Lý Ti Thần rất tò mò muốn biết Thái hậu tôn nghiêm rảnh rỗi ở trong cung buồn chán, lại đến đây bày ra trò gì để cho bọn họ đuổi cho chạy đến kêu cha gọi mẹ thế này.

-Ai! – Vương Đặc vuốt mấy sợi râu, cảm khái trả lời – Hai tỷ muội này, dung mạo đều tú lệ. Nhưng cá tính lại khác nhau, tỷ tỷ đoan trang nhàn nhã, cử chỉ thanh tao duyên dáng; muội muội tinh nghịch hoạt bát, thân thủ lợi hại nhanh nhẹn. Hai người một động một tĩnh, một văn một võ, nhận hết mọi ưu điểm thế gian. Nếu biết hai nàng là tiểu thư nhà ai, tương lai có thể nạp vào cung, hẳn là đại phúc cho Phường Hoàng triều chúng ta.

-Muội muội hơi lỗ mãng, không biết kiềm chế, không thích hợp làm mẫu nghi, nhưng tỷ tỷ lại khác, có thể hy vọng. – Lam Văn đột nhiên lạnh lùng tiến tới góp ý.

Vương Đặc ngẫm nghĩ một lúc, gật đầu: “Vậy thì tỷ tỷ! Theo như tiếng đàn của nàng có thể nhận ra cô nương này tâm ý cao sâu, hẳn có thể làm mẫu nghi thiên hạ. Nếu ở cạnh Hoàng Thượng, có thể trở thành một vị Hoàng Phi có tài có đức!

Tỷ tỷ? Tim Phượng Dật nhảy nhót một cái, hỏi lại: “Các người muốn nói, chính là cô nương áo vàng?”

-Vâng. –Vương Đạc Lâm Văn đều gật đầu.

-Vừa rồi là nàng đàn tỳ bà? Phượng Dật lại hỏi. Hỏi một câu này, tim hần nhảy rộn lên, cổ găng nén xuống cảm giác hưng phấn kích động.

-Vâng vâng. Vô Song kích động gật đầu liên tục như gà mổ thóc.

-Lão phu chưa từng nghe khúc tỳ bà nào hùng tráng đến thế! Cũng không biết trên đời này còn cô nương nào có thể nhờ tiếng tỳ bà mà làm trào dâng nhiệt huyết, chấn động lòng người đến vậy không! Vương Đạc cũng dâng lên một cảm giác hưng phấn khó hiểu, khen hết lời cứ như đang khen con gái – Nữ tử như vậy, chỉ có làm bạn tại bên người Hoàng thượng mới có thể dụng hết tài năng. Nếu bị tùy tiện gả cho người ta, qua thật rất đáng tiếc!

-Khụ Khụ! Nghe tới đây Lý Ti Thần sắc cả nước bọt, ho suýt chết.

Đem nạp Thái hậu cho Hoàng thượng làm phi tần? Ý kiến này, rất... khủng bố!

-Đúng rồi, Vô Song, Vị cô nương kia không phải người quen của người sao? Nói cho ta nhanh, các nàng là tiểu thư nhà nào? Để Hoàng Thượng mau chóng hạ chỉ triệu nàng vào cung. Cô nương như vậy nếu chậm chân để thiên hạ nể mặt thì tiếc lắm! – Vương Đạc sức nhớ ra, xoay người vội vã giục giã Vô Song.

-Hả? A.. Ô... Khóe miệng nàng giật giật áp úng nói dối quanh- Thật ra... Thật ra... Chúng ta.... Cũng không quen thân lắm...

-Nhưng ít nhất người cũng biết các nàng là tiểu thư nhà ai chứ? – Lâm Văn vốn lúc nào cũng trầm trầm lạnh lùng cũng phát sốt ruột.

Vô Song bị dọa đến sốc nặng!

-A... Nàng ứ cổ, nghĩ mãi cũng không biết nên miêu tả thân phận Nam Cung Xuân Yến thế nào cho ổn. Nàng đúng là đại tiểu thư nhà đại hộ, nhưng... đã lấy chồng được bốn năm, lại còn ba năm được Hoàng Thượng gọi là “Mẫu hậu”, trước kia còn hành Hoàng Thượng đến chết đi sống lại. Làm Hoàng phi? Đùa! Người nào nghĩ ra được ý kiến này quả là thiên tài!

-Người nói nhanh xem nào! – Vương Đạc vội lắm rồi – Làm phi tần của Hoàng Thượng, chuyện quá tốt, người còn do dự lo lắng gì nữa? Chẳng lẽ vị tiểu thư ấy đã đính hôn?

- Không phải đính hôn! – nàng lắm bẻm.

Vậy được. Vậy quá tốt rồi... Họ thở phào.

Nhưng lời tiếp theo của Vô Song đã chìm chết họ xuống đáy vực.

“Hai vị tiểu thư ấy đã thành thân được mấy năm rồi!” Chính xác là một người chồng chết ba năm, một người chồng đâu không biết.

-A? Vương Đạc như sét đánh bên tai, cả người bất động như thái sơn, Lâm Văn cũng hít một hơi lạnh ngớ ngàng.

Được một cô nương như thế, lại đã sớm theo chồng! Thật là đáng tiếc!

Nãy giờ Phượng Dật chỉ đứng im nghe, trong đầu vẫn còn suy nghĩ. Nạp làm phi cho hần? Tim nhảy một cái. Ý kiến này... xem chừng cũng được... Nắm tay lại, bàn tay dường như vẫn còn lưu lại cảm giác mềm mại, Lồng ngực hần dường như vẫn còn hơi ấm thơm tho. Không tự chủ được hần lại nhớ lại lần đó mình bị cưỡng ô, vật áo nàng mở rộng bày ra một mảnh sơn loan tuyết trắng phập phồng...

Hần thở mạnh, hơi thở dồn dập.

-Hoàng thượng, tỳ thí đã định ra tam giáp, vi thần đã sai người bao toàn bộ một tửu lâu bên cạnh. Thỉnh Hoàng thượng đi giá, thần còn có chuyện quan trọng muốn bàn.

-Ừ. Vẫn còn thất thần mơ xuân mộng, Hoàng Thượng chỉ ậm ừ, lúc sau mới hít một hơi, lấy lại vẻ điềm nhiên: “Được rồi!”

69. Q.3 - Chương 62: Bạch Vô Thường Tái Xuất

Edit: Lục Vân

Cắm đầu cắm cổ chạy như điên, như thể sau lưng có ác quỷ đuổi theo, chạy một mạch đến đường cái đông hai tỷ muội mới dừng lại thở dốc ho sù sụ.

Chạy đến đến kiệt sức, Nam Cung Xuân Yển và Nam Cung Xuân Hoa vô lực dựa vào tường, trợn trừng mắt thở hổn hển. Bỗng nhiên ai đó cười hi hi, rồi sau đó dường như cảm thấy rất khôi hài, hai nàng cứ thế dựa lưng vào tường mà ôm bụng ngoác miệng cười to. Tiếng cười sung sướng của hai nàng có thể đâm thủng màng nhĩ người khác. Mấy người đi đường bị tiếng cười của hai thực nữ dọa cho sợ chạy té khói, chỉ muốn tránh xa hai bà điên này.

-Yển... Yển tử, chúng ta có... lại không làm... không làm gì sai... Vì... vì sao phải chạy? Hoa Hoa nhấc bàn tay đang vịn vào tường, phịch mông ngồi bệt xuống đất, xem chừng muốn kéo nàng đứng dậy cũng phải đến mai.

Xuân Yển cũng đặt mông ngồi cạnh muội muội, mê mang lắc đầu:

-Không biết. Chỉ là lúc ấy trực giác bảo ta chạy, thì ta chạy.

-Hả? Trời đất! – Lý do kiểu gì thế? Hoa Hoa trợn tròn mắt không nói được gì.

Bầu không khí tĩnh lặng bao trùm một góc đường.

Vầng thái dương xoay tròn trên cao cười rạng rỡ với hoa với yển.

Có mấy người đi qua đều ngoài cổ lại tò mò nhìn các nàng.

Thì ra cũng còn chú ý tới ánh mắt người khác, Hoa Hoa trầm mặt phúi đít đứng lên, vuốt lại váy áo, chia tay trước mặt Xuân Yển:

-Nghỉ đủ chưa? Đứng lên đi!

-Đứng lên làm gì? – nghe nàng nói, Xuân Yển khó hiểu hỏi lại, uể oải đưa tay cho nàng.

-Tỷ không biết? Hai tiểu thư xinh đẹp, váy áo lộng lẫy sang trọng lại ngồi bệt bên góc tường, không làm cho người ta chú ý sao?

Xuân Yển ngàngr đầu nhìn quanh, quả nhiên ánh mắt mọi người xung quanh đều lạ lạ.

-A... nàng ngượng – Ừ, đúng thế...

Khoảnh khắc, Xuân Yển tiểu thư khoan thai duyên dáng nhồm dậy, xoay người nói:

-Đi thôi, đi nửa ngày rồi, một ngụm nước cũng không có. Mệt chết mất. Tìm quán trọ nghỉ ngơi một tí đã.

Hoa Hoa hậm hực đi sau gật đầu:

-Đúng thế, mệt chết đi được! Đi cả nửa ngày, mỹ nam chả gặp được, lại còn phải vát chân lên cỏ mà chạy. Đi tìm một quán trọ, ăn uống một chút bổ sung năng lượng.

Người đi đường lại tiếp tục được thấy chuyện lạ, hai tiểu thư thướt tha tay trong tay dung dăng dung dẻ thân thân thiết thiết vào một tiểu điểm nhỏ, tiểu nhị ca ca thân mến đã bụng cho họ một bình trà cứu mạng.

Hiển nhiên, trong quán lại có chuyện để nhìn, hai tiểu thư xinh đẹp sang trọng cầm mặt ăn uống như chết đói.

...

Coi như tạm thỏa mãn nhu cầu sinh lý. Nhu cầu tâm lý lại nhe răng ra cắn cắn nhắc nhắc.

Hoa Hoa vươn tay giữ lấy chén trà trong tay Xuân Yển, tò mò kỳ quái:

-Đúng rồi, Yển tử, vừa rồi là gặp ai thế? Nhìn hai người thân thân mật mật, tình tình cảm cảm, âu yếm ngấm nhau, còn dễ tưởng là một đôi uyên ương lâu ngày mới gặp. Đừng có nói là tỷ không quen nha, ta không tin!

-Uyên ương gì! Quan hệ của bọn ta tất nhiên là rất thân thiết, nhưng hoàn toàn trong sáng! – buông chén trà, nàng ngả người tựa vào ghế thoải mái.

-Thật không? – hai con mắt Hoa Hoa sáng như đèn pha. Lao tới tóm lấy tay tỷ tỷ bá đạo – Nói! Hắn là ai? Nam nhân đẹp trai như thế sao lại không chia cho ta? Thậm chí còn chưa từng nhắc đến sự tồn tại của hắn, có tâm tư riêng hử?

-Ta là người thế nào chứ? Xuân Yển lườm muội muội đầy khinh thường – Hắn cũng không phải thức ăn của ta!

-Cũng đúng! Hoa Hoa gãi đầu – Thế rốt cuộc hắn là ai mà tỷ giấu kỹ thế?

-Muốn biết hử?

-Ừ ừ... Hoa Hoa háo sắc gật đầu như bả củi, rặng ngời – Rất dễ nhìn đó. Nếu là trước kia chắc chắn không thể bỏ qua!

-Ta nói! Xuân Yển bó tay chịu thua muội muội hám trai này.

-Nói nhanh nói nhanh!

Bị quần chặt lấy đến mất cả bình tĩnh, Xuân Yển bực mình đẩy phắt muội muội ra một bên, giơ mười ngón tay, rồi gấp lại, lại giơ ra sáu ngón tay. Hoa Hoa ngẩn ngơ:

-Cái gì thế?

Nàng trừng mắt trắng dã. Ánh mắt này là không muốn lòng vòng với người ngu ngốc, tức giận nói thầm:

-Mười sáu! Lúc này ta muốn nói tiểu tử kia đứng hàng thứ mười sáu! Là con của lão già chết tiệt đã ăn cướp lừa đảo ba năm tuổi thanh xuân của ta đó.

-A! Hoa Hoa trợn tròn mắt nhảy dựng lên – Thằng nhóc đó là Hòn đá nhỏ của tỷ? Chính là hắn?

-Bing dong! Chúc mừng. Muội cuối cùng cũng đã nghĩ ra! – Xuân Yển mệt mỏi uể oải gật đầu.

-Cũng được. – Hoa Hoa xoa xoa cằm gật gù như đang đánh giá hai món hàng – Cả hai đều là mỹ nam. Hắn và Bạch Vô Thường đều là thiên thu kỳ quan. Xem kiểu này, bảo sao tỷ không ưa hắn. Có được nhan sắc như vậy ở bên cạnh mà không biết hưởng thụ, phí!

-Hay ta đổi với người? Cho người đấy! Xuân Yển trắng mắt lườm nàng.

-Mặc kệ! – biết mình biết ta, hậu cung không phải nơi nàng có thể sống qua ngày được.

Đúng rồi! Nàng giật mình vỗ mạnh vào đầu – Không phải tỷ vẫn nói Hòn đá nhỏ kia vẫn phải nằm chết dí trong cung dưỡng bệnh chứ? Sao hôm nay lại phây phây chạy tới ven hồ? Việc này tỷ có biết không?

Nhắc tới điều này, Xuân Yển sa sầm mặt – Làm sao ta biết được! Nếu biết hắn cũng đến, đánh chết ta cũng không tới đây! – lại lao vào lòng hắn nữa!

Oan gia định độ. Trước đó còn lo lắng nhưng không ngờ lại xảy ra nhanh như vậy. Quả nhiên không thể quá tin vào thần may mắn.

-Chẳng qua – nàng nghiêng răng, cười hừ hừ – Cũng nhờ lần chạm trán này, hàng trăm thắc mắc của ta cũng đã có thể đoán ra!

-Cái gì???

-Đừng hỏi vội, chờ ta kiểm tra chính xác sẽ nói cho người.

-Được rồi! Trước cái lắc đầu dứt khoát của tỷ tỷ, Hoa Hoa không dám hỏi nhiều, ngoan ngoãn câm miệng. Tò mò quá có thể hại chết người, cho nên nếu việc gì không nên biết thì cũng không cần cưỡng cầu.

Đúng là bé ngoan! Xuân Yển cười cười.

Vài thư sinh tiêu dao bước vào quán trà, nhìn thoáng qua các nàng, cũng không quá để ý, kiểng bàn trống gần đó ngồi xuống.

Gặp lại bọn họ, trà bánh trong bụng Xuân Yển hơi nhộn nhạo, cẩn thận lo lắng nhìn qua cửa sổ – Bọn họ sẽ không đuổi tới tận đây chứ?

-Chắc là không đâu. Hoa Hoa nhắc chén trà, thông dong thưởng thức – Dù sao chúng ta cũng không phải tội phạm bị truy nã,

-Cũng đúng! – Xuân Yển cũng yên tâm hơn. Nhớ lại lý do lúc này bị đuổi chạy tóe khói, nàng lại thấy buồn cười...

-Hoa Hoa, thử nói xem, mấy người này chưa từng nghe qua khúc tỳ bà nào kiểu đó sao? Lúc này ầm ầm đuổi theo như đòi mạng. Dọa người ta!- nhớ lại lúc này bị đuổi nàng vẫn thấy sợ.

-Có lẽ thế! Hoa Hoa cũng buồn cười – Bị lắm người đuổi như thế, ta cũng bị dọa sợ chết!

-Nhưng là tội của muội. Tỷ tỷ ta đàn, nhưng muội muội người mới là người nổi nóng mà bày ra.

-Bày! Bày chứ! Yển tử, anh hùng không phân nam nữ! – Hoa Hoa đắc chí giơ ngón cái, lại rút lấy hai chén trà – Uống! Cạn chén mừng chúng ta thắng lợi!

-Cạn chén! – Xuân Yển cũng hào sảng đáp lời.

-Hai vị cô nương!

Giật mình! Một âm thanh vừa lạ vừa quen vô duyên nhảy vào giữa hai chén trà.

-Hử? Hoa Hoa khó chịu ngẩng đầu, không biết là ai mà... một giây sau:

-Phụt!!!!!!

Nửa chén trà mới đổ vào miệng lúc này phun ra như pháo hoa. Gã man tử áo đen nhanh chân tránh sang một bên. Nam tử áo trắng đứng sau phản ứng không kịp lãnh nguyên chén trà, đầu tóc mặt mũi lấp lánh long lanh mấy giọt nước thơm

70. Q.3 - Chương 63: Họa Vô Đơn Chí

Edit: Lục Vân

Tóc!

Một giọt nước trong vắt thơm mát mùi lá trà lăn lăn trên mái tóc dài của thanh niên áo trắng, dừng lại một chút, nhẹ nhàng lọt vào tai.

Từ quán đường khi náo náo nhiệt nhiệt bỗng chốc trở nên tĩnh lặng đáng sợ, ánh mắt mọi người đều hướng về phía này.

Bạch Vô Thường đáng thương tức đến nghẹn họng đứng như hóa đá, Hắc Vô Thường bằng hữu ở bên cạnh mày rậm nhướn cao, mắt chữ O mồm chữ A, Hoa Hoa nhất thời không biết làm thế nào, thần tình sợ hãi, cũng không nói được gì. Chỉ có Xuân Yển bình tĩnh, lập tức đứng lên giật lấy cái khăn trên vai tiểu nhị gần đó, dồn sức mà chùi chùi lau lau lung tung tới tấp trên mặt công tử đáng thương, mồm miệng liến thoắng:

-Công tử, xin lỗi, thực xin lỗi. Tiểu muội nhất thời bất ngờ quá. Bị các người dọa cho giật mình mới gây ra như vậy. Thỉnh người ngàn vạn lần tha thứ!

Đơn giản chỉ một câu đem đổ hết trách nhiệm lên đầu bọn họ – Mặc kệ người nói thế nào, đây là tại người. Muốn trách thì trách bằng hữu của người đi!

Mặt Hắc Vô Thường lại càng cứng ngắt như cục sắt, vung tay, giữ lấy cái khăn ố ố đen đen đang âu yếm ôm ấp chà xát lên mặt bạn mình, trầm giọng:

-Cô nương, đây là cái giẻ lau bàn!

-A! Thực xin lỗi. Thực xin lỗi! – Xuân Yển cả kinh giật mình rút tay lùi lại, miệng lại không ngớt giải thích, trong lòng thầm mắng “Hừ! Săm soi kỹ thế làm gì không biết! Bản cô nương ta dùng giẻ lau mặt cho người đã là vinh dự cho người lắm rồi!”

Lúc này, từ trên thân mình trắng nõn đẹp trai tuấn lãng của Hàn gia nhị công tử bốc lên mùi trà mùi thức ăn mắm muối đậm đặc, muốn khiến bố lỗ mũi người ta. Người ngồi ở mấy bàn xung quanh không biết là ngửi thấy mùi thật hay là do ảo giác tâm lý, đều bịt mũi chạy xa, càng xa càng tốt!

Lúc này thì mặt Bạch Vô Thường sắp thành Xám Vô Thường rồi, xám xịt nặng trĩu rất khó coi, trên trán đã nổi gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi nắm thật chặt hai bàn tay, không biết là muốn đánh Nam Cung Xuân Hoa hay Nam Cung Xuân Yển. Mà cũng có thể là cả hai!

Xuân Yển cười hì hì cầu hòa, cẩn thận nói:

-Công tử, tỷ muội chúng ta quả thật vô tình. Không cố ý chút nào, người nam tử hán đại trượng phu, đại nhân đại đức, sẽ không trách tội chứ?

Lại đơn giản một câu, dồn hẳn vào ngõ cụt. Có thể hiểu câu nói đó thế này: Người mà dám trách tội chúng ta, thì có thể nói người không phải đàn ông!

Hắn có thể nói gì chứ!

-Không! Đi! – khuôn mặt trắng nõn nà của Hàn nhị công tử phong lưu tiêu sái, nhàn nhã tài hoa đỏ bừng bừng như muốn đốt cháy cả hai tỷ muội trước mặt thành tro, lại phải cố mà nén xuống, hít thật sâu ép bẹp lửa giận mới rít ra được hai tiếng cụt lủn.

-Thật tốt quá! – Xuân Yển hân hoan ủng hộ, nắm tay áo Hoa Hoa dạy dỗ:

-Muội muội, còn không tới cảm ơn công tử? Công tử không trách người đâu!

-Cảm ơn! – Hoa Hoa trừng hai mắt nhìn hẳn, thề chết không cam lòng.

Được rồi! Coi như mọi chuyện đã giải quyết xong! Hoàn hảo!

Hai người ngồi xuống, lại tiếp tục ung dung thưởng trà, bỏ mặc xác hai vị công tử nổi danh văn-võ đứng chết trân một bên.

-Xin hỏi, cô nương, chúng ta có thể cùng ngồi bàn này được không? Người xem, trong này đông quá! – Một lúc sau, tiếng của Hắc Vô Thường mới lúng túng vang lên, xem chừng khá xấu hổ.

-Trong này hết bàn, các người không biết đi chỗ khác à? – Hoa Hoa không khách khí ném thẳng một câu.

-Hoa Hoa! – Xuân Yển giữ tay nàng, lắc đầu.

Nàng ảm ức hừ một tiếng, nhưng cũng đành im.

Hắc Vô Thường đẩy đẩy huých huých một lúc, Bạch Vô Thường mới nhắm mắt định thần hít một hơi thật sâu, chấp tay nói với các nàng:

-Cô nương, lần trước là ta sai, không nên nói năng bậy bạ với cô. Mong cô nương độ lượng!

-Hừ. Không thành ý! – Hoa Hoa vẫn cố chấp vung một câu, lại tiếp tục nhâm nhi chén trà.

Xuân Yển cũng không thèm quan tâm, cười:

-Không sao. Cũng đã qua rồi. Không phải chúng ta cũng đã hồi báo rồi sao? – Còn không chỉ một lần!

Hai công tử nghe vậy cả người cứng đờ!

Giương mắt nhìn bốn phía, quả là đầy người, đại bộ phận đều là người tham gia tr võ luận văn khi này, Xuân Yển vỗ vỗ cái bàn:

-Huề nhau rồi thì mời ngồi thôi! Xuất môn ra ngoài, tất cả đều là bằng hữu, không cần so đo quá mức!

.... Thực ra, đã rất so đo với các người đó!

-Tạ! – Hắc y nam tử nhìn nàng bằng một ánh mắt tán thưởng, ngồi xuống. Bạch công tử sau đó cũng chậm chậm rơi mông xuống ghế mà ngồi. Áo đen ngồi bên phải Xuân Yển, áo trắng ngồi phía trái Hoa Hoa.

Tiểu nhị đem đồ ăn tới, Xuân Yển gấp ôi người một bát, lại rót đầy hai chén rượu, hơi mắt tự nhiên:

-Đây là tỷ muội chúng ta theo khẩu vị của mình mà gọi, hai vị nếu không thích, xin cứ tự nhiên!

-Không sao! Cô nương cẩn thận quá! – Hắc y nam tử cười nói. Có điều, mấy đĩa thức ăn nho nhỏ trên bàn không đủ để cho hai đại nam nhân bọn họ nhét kẽ răng.

-Đúng rồi, chúng ta vẫn chưa biết phương danh của cô nương đây!- Hắc Vô Thường liếc mắt bằng hữu, mở lời trước.

-Không biết cô nương có thể nói cho tại hạ?

Xuân Yển cười nhẹ nhàng:

-Tiểu nữ họ Hạ, tên Hiểu Yển, đây là tỷ muội kết nghĩa của ta, Chu Tiểu Hoa.

-Thì ra là Hạ cô nương cùng Chu cô nương.- Hắc y nam tử twk giới thiệu – Tại hạ họ Tiết, tên chỉ một chữ Từ. Là...

-Con trai của Cửu môn Đề đốc thống lĩnh quân tuần bộ Tiết Phóng. – Nàng thuận miệng tiếp lời, lại chỉ vào Bạch Vô Thường – Còn đây là con trai thứ hai của Hàn lâm chương viện học sĩ Hàn Vũ, Hàn Phi Vũ.

Hai vị công tử kinh ngạc đồng thanh:

-Cô nương biết chúng ta?

-Phượng Hoàng thành đại danh鼎鼎 văn võ tài tử, danh hào vang xa như vậy, sao lại không biết? – nàng vẫn tươi cười, hôm nay mới biết, lại cứ nói như đúng rồi, mặt không thêm ửng hồng.

Hừ,鼎鼎 đại danh? Hắc nổi danh thì sao? Gọi là đại danh, nhưng là miệng mọi người một đồn trăm, không chừng là quá nửa pho trương.

-Tránh ra tránh ra! – bên ngoài đột nhiên có tiếng người kêu to.

Ai nha? Kêu to như vậy!

Mọi người trong tửu quán tò mò nhìn ra ngoài thăm dò, thì thấy một gã sai vặt đi trước mở đường, một đội hộ tống hùng hậu vây bên ngoài, bọn người Phượng Dật đi trong, chậm rãi tiến lại gần,

Không được! Xuân Yển cùng Hoa Hoa nhìn nhau căng thẳng.

Muốn chạy trốn. Nhưng đã quá muộn! Gã sai vặt dẫn đường đã đi thẳng đến cửa, chuông quây và tiểu nhị cúi đầu cười cầu tài nghênh đón.

Thừa dịp mọi người đều chú ý vào hấn, Xuân Yển và Hoa Hoa không hẹn cùng cúi người chúi vào lòng hai nam nhân bên cạnh.

-Cô nương... Hai vị công tử bị hành động lớn mật của hai nàng dọa suýt nhảy dựng lên.

-Suyt! – Xuân Yển nghiêng đầu ra dấu muốn bảo họ đừng có lên tiếng, thấp giọng nhờ vả:

-Cho chúng ta trốn nhờ một chút. Làm ơn đi!

Hai vị công tử khó hiểu liếc nhìn nhau, lặng lẽ gật đầu, coi như đáp ứng.

Chốc lát, tiếng chân mấy người kia đã xa, tiếng tiểu nhị tiếp đón lạnh lạnh cũng nhỏ dần, Xuân Yển mới ngẩng đầu, nhỏ giọng hỏi:

-Bọn họ lên lầu rồi chứ?

Hắc Vô Thường gật đầu.

Cuối cùng cũng thoát! Thật tốt quá. Xuân Yển nhanh ngồi thẳng dậy vỗ vỗ ngực, lay lau Hoa Hoa vẫn đang cúi vào lòng Bạch Vô Thường, kéo:

-Hoa Hoa, ổn rồi. Bọn họ đi rồi!

-Đi rồi hả? Hoa Hoa thò đầu ngoái ngoái nhìn quanh.

-Yên tâm đi! Tiếp tục thôi. Trước mắt họ sẽ không ra ngay đâu!

-Vậy được. Bọn họ đột nhiên xuất hiện, khéo dọa người ta sợ chết luôn! – Hoa Hoa rõ ràng vừa trải qua một cú sốc tinh thần, vội vàng uống một ly trà định thần.

Hắc Bạch Vô Thường khó hiểu nhìn các nàng, không hiểu hai cô nương này vì sao mà bị dọa sợ hết hồn như thế.

-Cô nương, các người...

-A! – Xuân Yển lúc này mới nhớ ra hai ân nhân cứu mạng, cười thật tươi – Ngượng quá! Lúc này đã đắc tội! Tỷ muội chúng ta có chút hiểu lầm nhỏ với bọn họ, lúc này không tiện gặp lại.

-Ra vậy! Hắc Vô Thường hơi hiểu, lại nói – Lúc đó thấy vẻ hoảng hốt bối rối của hai cô muốn bỏ chạy cho nhanh. Chắc hẳn là có chuyện gì đó.

-Đúng vậy đúng vậy! – Xuân Yển gật gù, nhưng không nói thêm lời nào.

Biết các nàng không muốn nói, Hắc y nam tử cũng không tiện hỏi nhiều, cúi đầu uống trà

71. Q.3 - Chương 64: Tiếp Tục Loạn

Edit: Lục Vân

Len lén đá đá chân Hoa Hoa dưới gầm bàn, Xuân Yển ném cho nàng một cái liếc mắt ý “Chuồn thôi!”. Hoa Hoa hiểu ý lặng lẽ gật đầu.

Đang muốn đứng lên tìm cơ rời đi, lại nghe được ở bàn bên cạnh có người nhỏ giọng thầm thì thần thần bí bí :

-Có nghe nói chưa? Trong cung có hai vị hoàng phi bị hại!

-Cái gì? – Có mấy người quanh đó nghe thấy giật mình bật nảy cả người đồng thanh hỏi lại, vẻ mặt khiếp sợ.

Xuân Yển và Hoa Hoa nghe vậy cũng lặng lẽ liếc nhau sửng sốt, tạm thời gác ý định rời đi sang một bên, ngồi lại tiếp tục nghe hóng

Tin tức được truyền đi với vận tốc ánh sáng, mấy cái bàn quanh đó đã biết được tin mới trong cung, không lâu sau thì cả quán rượu đều hay tin hai vị vương phi có chuyện. Mấy chục cái lỗ tai cùng vểnh lên chăm chú lắng nghe.

Hai tỷ muội Xuân Yển cũng hào hứng ngưng thần nín thở, muốn nghe thử xem bên ngoài tương truyền yêu ma kỳ quái như thế nào về chuyện trong cung.

Nhận ra một câu hơn chục chữ của mình nói ra khiến cả quán rượu đều im ắng lắng nghe, người nói k khỏi đắc ý, âm thanh lớn hơn:

-Các người không biết sai? Quý phi Thục phi đều bị Thái hậu đuổi khỏi cung rồi!

-Cái gì? Làm gì có chuyện này! Đại hôn của Hoàng thượng không phải mới diễn ra hai tháng trước sao? – Có người kinh ngạc trừng mắt vẻ thề chết không tin.

-Lừa người làm gì! – Người nọ nhấp ngụm trà rất ra dáng – được hơn một tháng thôi. Không tin lời ta, các người đi tìm người khác mà hỏi. Xem có đúng không?

Ngữ khí chắc như đinh đóng cột làm cho hơn nửa số người ở đó tin là thật. Mà cũng đúng là thật mà!

Nhìn một vòng khắp quán, có một nửa sắc mặt là bán tín bán nghi, người nọ lại càng tự đắc hơn, lại nói:

-Hơn nữa, kể từ khi Quý phi, Thục phi bị đuổi khỏi cung, Hiền phi Đức phi cũng lâm bệnh không dậy nổi, triều miên ốm đau cho đến giờ. Nghe nói, không lâu trước còn suýt nữa hương tiêu ngọc vẫn!

Lời vừa nói như một quả bom, cả quán rượu nổ tung trong tiếng luận bàn, tiếng hả hê, tiếng thật giả.

Hoa Hoa khó hiểu liếc mắt nhìn tỷ tỷ, mượn ánh mắt gửi tin: Hai vị kia không phải chính là thần tiên tu lâu năm đắc đạo hôm nay hạ phàm buôn dưa lê chứ?

Xuân Yến buồn cười nhún nhún vai: Làm sao ta biết được! Đồn đại thôi. Chẳng qua đúng là cũng hơi lạ.

-Không cần phải nói! Khẳng định là chuyện tốt do con yêu hậu kia gây ra! – Đột nhiên có người hùng trí bồng bồng vỗ mạnh bàn đứng lên tuyên bố.

Nhưng cũng có người đề xuất nghi vấn: “Hiền phi Đức phi tận trong thâm cung, sao người biết các nàng bị bệnh? Có khi là tin đồn nhầm cũng nên!”

-Cháu của hàng xóm nhà chú họ của anh họ của ta rất thân với tay chuyên cung cấp thực phẩm cho Hoàng cung. Khi hắn đem đồ ăn vào trong thì tình cờ nghe lén được đám hạ nhân đang bàn tán việc này! – Người nọ tràn ngập tự tin – Ta còn nghe nói, Hoàng thượng từ khi đại hôn tới nay, trong cung đoán già đoán non mãi, ngài có vẻ đang rất khó khăn. Khó khăn cái gì thì các người có thể tự hiểu!

“Khó khăn cái gì?” Ài! Ở đây có một trăm cái đầu thì cũng có một trăm phỏng đoán khác nhau. Tất cả đều im lặng chìm vào suy tư lo lắng cho khó khăn của Hoàng thượng chi tôn.

-Hơn nữa, các người biết không, Hoàng thượng cho đến giờ vẫn chưa động phòng với vị phi tử nào! – Câu nói này coi như cú vó đét cuối cùng dồn không khí trong quán lên đến đỉnh điểm, giống như một cơn Hồng thủy lớn đổ ụp vào đầu người nghe.

-Thật không? – Trong điểm mọi người đều kinh ngạc, tất nhiên là trừ tỷ muội Xuân Yến – mẹ yêu hậu đã làm ra chuyện tốt kia

-Này, nhưng mà từ ngày đại hôn đó tới giờ không phải đã hơn mấy tháng rồi cơ mà? – Có người lại hỏi với một giọng không thể tin.

-Lừa người có kẻo ăn chắc? – Ngôi sao hôm nay vừa tỏa sáng ngồi giữa quán cao ngạo liếc nhìn người vừa nói. – Ta nghe người ta nói, đêm tân hôn, khi màn đêm buông xuống, Thái hậu đã hạ độc rượu hỷ của Hoàng thượng, khiến Ngài thất khiếu trào máu. May mắn thay thái y kịp phát hiện, cấp cứu suốt một đêm Ngài mới có thể miễn cưỡng giữ được tính mạng. Sau đó lại nằm liệt giường đến hơn nửa tháng bệnh mới chuyển khá hơn. Khẳng định được Hoàng thượng đã khỏe hơn một chút, Thái hậu lại quay sang hại đến các nương nương. Thì đây, Quý phi Thục phi thì bị đuổi, Hiền phi và Đức phi thì bị tra tấn đến không thành hình người. Người nói, người thì đi, người thì bệnh, còn ai thị tẩm nữa!

“Thất... Thất khiếu trào máu? – Hoa Hoa đỡ khóc đỡ cười quay sang nhìn Xuân Yến: không phải chỉ là chảy máu mũi thôi sao? Hai khiếu sao lại biến thành bảy cái?”

Xuân Yến cũng chẳng biết nói gì. Đây chính là câu “con kiến biến thành con voi” đây ư? Lợi hại!

-Sau đó không phải Thái hậu đã tổ chức Bách Hoa Yến sao? – lại có người lên tiếng – tất cả các cô nương khuê tú từ mười bốn tới mười bảy tuổi đều có thể tham dự. Nghe nói sau khi các tiểu thư cùng biểu diễn, Hoàng thượng còn hạ lệnh cho từng nàng lên hiến nghệ. Hơn nữa xem bộ dáng Hoàng thượng, có vẻ rất hài lòng về các nàng đó!

-Chẳng qua là làm bộ làm tịch che mắt lòa người thôi! – người nọ lại xua xua tay, ra vẻ thâm trầm giăng giải – Các người xem, Bách Hoa Yến đã qua hơn nửa tháng, có thấy vị tiểu thư nào được hạ chỉ triệu vào cung không?

-Theo như ta thấy thì đúng là không có thật! – Có người nghĩ nghĩ rồi gật đầu cái rụp.

Đó là vì tiểu tử kia sợ nữ nhân đến chết khiếp. Cứ thấy con gái là hấn chỉ muốn chui xuống đất mà trốn. Sau đó đám cung nữ hầu hạ bên người hấn đều bị đổi thành thái giám hết. Xuân Yến vừa bực vừa buồn cười thâm nghĩ.

-Cho nên mới nói, giờ thì cả hậu cung, lại như trước kia đều là thiên hạ của mụ yêu nữ đó! – Người nọ chốt một câu kết luận.

Liền có người tâm trí hừng hực đập bàn đứng phắt dậy quát lớn:

-Yêu nữ! Ả trong cung đúng là một tay che trời mà!

-Nào phải chỉ trong cung! Cả triều đình đều bị ả một tay thao túng bên trong, tất cả thiên hạ Phụng Hoàng triều đều là của ả rồi! Ả muốn làm sao thì làm! – Người nọ dường như còn e hùng trí của mọi người chưa đủ cao, ném thêm một cục đá.

-Yêu hậu! Ả nhất định không thể chết tử tế! – Có một anh hùng hào khí ngất trời nghiêng răng ken kết phán một câu như thể mới đọc được trong sổ Diêm Vương.

Xuân Yến ngồi ở bàn mình vừa ăn thịt gà vừa vểnh tai nghe kể chuyện. Vừa đưa một miếng ức gà vào miệng, nghe lời rủa “chết không tử tế” suýt nữa hóc cả xương, ho sặc sặc.

Đúng là suýt nữa thì không được chết tử tế thật!

-Khụ Khụ Khụ... Vội vàng ho ra mẩu xương trong cổ, đau đến chảy cả nước mắt, cái đầu nghiêng sang một bên ho muốn đào cả tâm cả phế ra.

Hoa Hoa nhanh nhanh mang một ly trà chạy đến, vuốt lưng giúp nàng xuôi khí, dịu dàng quan tâm:

-Yến tử, không sao chứ?

-Không... Không sao! Xuân Yến mở miệng nhỏ tọt tọt mấy ngụm trà, khổ khổ vuốt ngực.

-Lúc này chúng ta chỉ có thể liên thủ đấu tranh, cùng hợp lực đối phó với yêu hậu, giúp Hoàng thượng bảo vệ giang sơn Phụng Hoàng thiên thu vạn đại! – Đột nhiên có người đứng lên khời xướng, cao giọng hô hào.

Xuân Yến chẳng còn tâm trí đâu mà đếm xem có mấy người hưởng ứng lời kêu gọi của hấn nữa, dựa vào một bên bàn gạt nước mắt. Hoa Hoa nghịch nghịch đôi đũa, thi thoảng lại liếc nhìn vị tướng quân áo vải kia đang thao thao bất tuyệt phun nước miếng hùng hồn diễn thuyết, khóe miệng nhếch lên một nụ cười giễu nhạo nhạo.

Đột nhiên...

-A!!!

Một tiếng thét thê lương vang lên ngất quăng bản diễn thuyết hùng hồn, trên đầu xuất hiện một chiếc đũa. Cái đũa cắm vững vàng ở trên búi tóc của hấn, một đầu còn dính một ít thịt gà, theo động tác của “thân chủ” mà đung đưa như dải châu liên.

Gã đàn ông nhanh tay rút cái châm mới trên tóc mình xuống, tức đến xì khói hết lớn:

-Ai? Ai làm? Ra đây cho ta!

Không ai lên tiếng!

Gã đảo mắt nhìn vòng quanh, nói khích:

-Thì ra là một con quỷ nhất gan, dám làm không dám chịu. Hấn là con chó con chạy lon ton theo chân yêu hậu kia!

Lại một cái đũa nữa bay tới, chẳng qua lần này hướng đi hơi chệch, cắm thẳng vào mặt hấn.

Gã nổi điên, cầm dũa giơ lên vung quàng hét lớn:

-Ai? Rốt cuộc là ao? Có gan thì đi ra đây cho ta nói chuyện. Đừng có trốn trong bóng tối rồi chơi trò ám toán!

Ra thì ra!

Hoa Hoa đẩy ghế chậm rãi đứng lên, hai tay đánh đá chống nạnh, lạnh nhạt lên tiếng:

-Là ta!

-Người? Gã nhìn nàng một cái, cười xùy một tiếng, ánh mắt lại nhìn vào gã đàn ông áo đen ngồi cùng bàn, bĩu môi khinh bỉ:

-Nam tử hán đại trượng phu, chẳng dám làm gì chỉ biết hèn nhát trốn sau lưng đàn bà. Đây không phải là hành động của đại trượng phu.

Hắc Vô Thường xem thường không thèm liếc hán nữa cái, mặt không thay đổi, chỉ nhếch môi lạnh lùng:

-Ta không làm!

Bị người ta xem thường, Hoa Hoa bực mình, đập mạnh tay lên mặt bàn mà quát:

-Nói cho người hay, là ta làm! Là cô nương ta ném dũa cắm lên đầu người. Cũng là cô nương ra ném dũa vào mặt người! Người sao lại không tin hả? Nếu người không tin, ta biểu diễn lại à xem!

Dứt lời, chẳng cần biết khán giả có muốn xem hay không, không thèm hỏi ý vung tay giật hết cả ba đôi dũa trên tay Xuân Yên và Hắc-Bạch Vô Thường, ném veo veo về phía trước.

Vèo Vèo Vèo. Một đồng dũa bay tới đập tới tấp vào mặt, gã kia luống cuống tìm chỗ trốn, nhưng làm sao kịp, còn có một chiếc dũa chuẩn xác cắm vào lỗ mũi gã, làm cho người xem cười ngả nghiêng.

Giữa ban ngày ban mặt, trước mặt bao nhiêu người bị mất hết cả mặt mũi, sĩ diện đàn ông để đi đâu? Cả mặt gã đỏ như con gà chọi giận dữ hét văng:

- Con điên kia, mày muốn chết hả?

-Ai nha, đừng có dọa ta sợ đó nha! Hoa Hoa gập người cười. rồi lại đứng thẳng lưng, ngẩng đầu cao ngạo liếc mắt nhìn hán, giọng nói lại trở nên lạnh lùng khinh miệt:

-Đây gọi là lời nói và hành động của bậc chính nhân quân tử hay sao?

-Người... Mặt gã bây giờ lúc xanh lúc trắng, miễn cưỡng nén giận hạ giọng – Được! Người nói cho ta hay, vì sao lại làm thế?

Hoa Hoa quẹt quẹt miệng, nhổ ra hai tiếng: “Không thích!”

-Không thích? – gã ngớ ngẩn hỏi lại.

-Đúng! Lời người nói, bốn cô nương không thích, rất không thích! – nàng cười lạnh.

-Xin hỏi ta có nói lời gì đắc tội cô nương hay sao?

-Có! Rất nhiều!

-Cái gì?

-Người mắng phụ nữ! – Lần này “yêu hậu” đã lên tiếng

Gã đàn ông có vẻ kìm chế lắm rồi: – Ta mắng yêu hậu!

Mặt Hoa Hoa sa sầm, quơ tay vớ lấy một nắm dũa nữa – Yêu hậu Yêu hậu, mắt người thế nào mà nhìn người khác ra thành yêu tinh? Người ta ăn thịt uống máu của người hay hấp dương khí của người?

Hoa tay một cái, nắm dũa lại bay tới.

Gã ôm đầu trốn sang một bên, lớn tiếng cãi lại:

-Ta nói là nói ả tại triều đình tác oai tác quái! Vừa rồi ta nói như thế còn chưa đủ sao?

-Đập chết cái đồ ngu nguời đi! – Xuân Yến bưng lên một mâm đồ ăn ném về phía hấn – Ngươi nói Thái hậu hạ độc Hoàng thượng, Hoàng thượng chết chưa? Không phải giờ hấn vẫn sống nhăn răng ra đó sao? Thái hậu mang tâm mưu phản thì còn thiên tâm vạn khổ bỏ công nạp phi cho hấn làm cái khỉ gì? Ngươi nói người ta đuổi Thục phi Quý phi, nguyên nhân các nàng bị đuổi nguời biết hả? Hiền phi Đức phi chết hay sống, nguời chẳng qua chỉ là nghe mấy lời lợm lặt không đầu không cuối, dám đi khắp nơi rêu rao thêm mắm dặm muối kể chuyện như đúng rồi, lại ỉa ra một đồng phân. Phải, ta muốn nói, nguời nếu so với con chó con chạy lon ton cũng chẳng khác mấy!

Mấy nguời ngồi cùng bàn cũng đã sớm cảm thấy chuyện không ổn đã tránh sang một bên. Duy có gã kia là mục tiêu công kích lĩnh trọn cả bát canh, trên đầu còn vương mấy lá rau, đến khốn khổ. Hấn vừa lau nước canh trên nguời vừa uất hận:

-Đây là chỗ inh của ả! Sự thật đúng là Hoàng thượng đang ngồi trên long ỷ, nhưng nhìn khắp thiên hạ, có ai là không biết ai là không hiểu, thực quyền vẫn là nằm trong tay Đường kim Thái hậu. Hoàng thượng chẳng qua chỉ là một con rối!

Hoa Hoa cười sù, thản nhiên:

-Đó là vì Hoàng Thượng long thể có bệnh, không thể thân chinh, Thái hậu mới phụng di chiếu của Tiên hoàng, buông rèm nhiếp chính. Hơn nữa qua ba năm buông rèm nhiếp chính, Thái hậu anh minh xử lý quốc sự có gì chê trách? Nếu không nhờ nàng, Phượng Tường ta sớm đã loạn lên rồi, làm sao có thể an an ổn ổn suốt ba năm?

-Nhưng ả đương quyền chấp chính thì cũng đương quyền tác oai tác quái. Tùy ý bãi truất quan viên, phá loạn lên, thậm chí đối với nguời ta không đánh thì mắng. Đây cũng không phải là thật sao?

Hoa Hoa cười lạnh, vẻ mặt đanh đá bức nguời:

-Nguời đã từng nhìn thấy nguời ta trọng dụng nguời nhà Nam Cung chưa? Ngươi đã thấy qua nguời ta lạm sát nguời vô tội khi nào? Ngươi ta bãi truất quan viên, thì đám cầu quan ấy có kẻ nào không phải tham quan vô pháp, kết bè kết đảng hoành hành ngang ngược?

Gã đàn ông ngẫm lại thấy cũng đúng, nhưng cái sĩ diện lại không muốn phục, lại gân cổ:

-Nguời cũng đừng quên, bốn năm trước, nguời được Tiên hoàng sủng ái nhất chính là Nguyên phi, chính ả đã hãm hại Ngươi bị phế truất, cuối cùng thậm chí bị tử tử!

-Nguời cũng đừng quên, tử tử Nguyên phi là Tiên hoàng, việc này không liên quan tới Thái hậu, đừng có lôi vào! – Hoa Hoa nghe hấn nói không thêm nghĩ bác ngay – Ngươi nói âm ỷ này giờ chẳng qua là nghe lỏm mấy tin đồn không đầu không cuối từ nguời khác mà thôi. Có bốn sự, đi tìm lịch giả phụ trách năm đó mà hỏi. Hỏi rồi, nếu thấy đúng như nguời nói, thì hãy đến đây mà kêu mà gào mà phát động!

Gã đàn ông đứng chết trân.

-Nhưng nói gì thì nói, từ xưa tới nay, nữ tử chuyên chính không phải chuyện tốt! – Hấn lớn tiếng gào lên gỡ lấy một ít thể diện.

-Đúng rồi đúng rồi, với các nguời, xem ra, đàn bà con gái chỉ xứng đáng bị nhốt trong khuê phòng thêu hoa, nấu cơm đẻ con, đến tối sẽ cởi hết quần áo nằm sẵn trên giường cho các nguời trèo lên phát tiết dục vọng hả? Một khi há miệng bàn chuyện thì là thất tài thất đức. Nếu nắm quyền to thì lại là thiên cổ bất dung! – lời nói của Hoa Hoa vạn phần châm chọc.

Lời nói thật không thêm nể nang ai, làm cho đám đàn ông ở trong quán cũng hơi đỏ mặt.

-Nguời... tam tòng tứ đức, đạo phu thê, nguời nói bấy thành cái thứ gì thế hả?

-Ta nói bấy cái gì chứ? Không phải ta đã nói trúng tim đen của nguời sao? Hoa Hoa vẫn thản nhiên như không, cứ như nàng không biết mình đã hơi bạo miệng.

Người đàn ông dường như sắp không kiềm chế nổi, nổ bùm một cái!

Nhưng hần lại nhin được!

-Người... vì sao người cứ một mực bênh ả? Hay người và yêu nữ đó có quan hệ gì?

-Yêu nữ yêu nữ! Trả cho người cái từ “yêu nữ”! – Vừa nghe thấy hai tiếng “nhảy cảm”, Hoa Hoa lại nổi điên, quơ tay lấy mấy cái bát tô trên bàn ném loạn về phía trước. Hình như còn cảm thấy chưa đủ, đẩy ghế dựa sang một bên, chạy sang bàn bên cạnh bê cả mâm cơm cả cá canh văng tất lên đầu hần. Ném mấy cái, hết cả bát cả đĩa, tiện tay vác luôn cả cái bàn lên mà ném, chỉ vào mũi hần:

-Mặc kệ chúng ta có quan hệ hay không, chỉ cần ta là nữ nhân, thì tuyệt không cho phép người tùy ý mặt sát nữ nhân!

Trên người gã đàn ông lúc này thô thiển loại mắm muối dưa cà, thịt chó mắm tôm, như một quán cơm nhỏ, nước trà nước rượu ướt nhẹ nhỏ tong tong, vài lá rau còn đang theo nước canh chảy xuống cổ. Lúc này đến cái thân hần hần còn lo không kịp, hơi đầu mà lo cho Hoàng thượng mất quyền với Thái hậu chuyên chính!

Đám người xung quanh bị sự cường bạo của Hoa Hoa dọa cho chết khiếp, không biết nói gì, càng không dám làm gì, chỉ có thể đứng trơ như phỗng nhìn gã đàn ông ban nãy còn lớn giọng kêu gào.

Có vẻ như Hoa Hoa vẫn chưa hả giận, nàng hầm hừ bước lên, hung hăng vung chân đạp cho gã mấy cái, vừa đá vừa mắng sa sả:

-Người nói thử xem, người ta mới là một cô gái mười bảy mười tám tuổi, phải vất vả đưa dầu vào miệng cạp ổn định hậu cung như một cái chuông hổ, chỉnh đốn đầu ra đấy, tưởng dễ lắm hả? Các người ở đây một đám mở miệng ra là yêu hậu yêu hậu, mặc kệ có đúng hay không. Các người nghĩ cái gì hả? Chẳng lẽ vì xác tắc giang sơn chỉ có thể là đàn ông? Nữ nhân kém nam nhân ở điểm gì? Mà chỉ vì người ta là nữ nhân mà không thêm suy nghĩ, các người mắng người ta như vậy?

Gã đàn ông bị nàng đạp đến đau như xương, liên tục lùi về sau miệng không ngớt:

-Quân tử động khẩu bất động thủ. Người làm cái gì thế hả?

Hoa Hoa vẫn cứ đuổi theo đá tiếp không tha:

-Người ngu thế! Bản cô nương ta là nữ tử, người mới là quân tử! Cho nên mời người tiếp tục động khẩu đi! Còn ta thì động thủ!

-A, không đúng – nàng nghĩ nghĩ một lúc – ta không động thủ, ta động chân!

Hai mắt bỗng sáng ngời

-Người không nhắc ta cũng què, ta còn có thủ có thế động!

Dứt lời, hai tay cũng nhập chiến cuộc!

Chịu đựng hai tay đâm hai chân đá, thân là thư sinh văn nhược, muốn đánh lại cũng không thể, chỉ có thể chịu trận làm bạch cát cho nàng trút giận.

Xuân Yến k buồn xem, bước tới kéo cánh tay muội muội:

-Hoa Hoa, nổi đủ rồi, đánh cũng đủ rồi. Chúng ta đi thôi!

Hoa Hoa giằng hai tay, lớn tiếng quát:

-Yến tử, đừng ngăn ta! Ta muốn nói! Ta muốn đánh! Ta thấy tỷ thật hiền quá đấy, bị người ta nói như thế mà còn có thể nhin. Lần này, tỷ không ra mặt, để ta ra mặt cho tỷ!

Dứt lời lại chạy đuổi theo nam tử đang muốn trốn đi kia, tiếp tục thượng cẳng chân hạ cẳng tay:

-Người nghĩ người ta nguyện ý hả? Cô nương người ta còn đang phơi phơi xuân thì, ai không muốn được lấy người mình yêu? Ai không muốn có được một gia đình hạnh phúc ấm áp sống qua ngày? Ai muốn bị nhốt giữa triều đình gian manh xảo quyệt, phải đương đầu với đủ việc quốc gia, chiến đấu với đám triều thần không nói, lại bị các người mắng như thế? Người ta muốn lắm đấy hả?

Gã bị đánh cho oai oái kêu trời, chạy vòng quanh khắp quán, nhưng cũng không tránh được nắm đấm của Hoa Hoa, lại bị nài đá ột cước.

Mọi người lúc này mới nhậ ra công phu chân tay của Hoa Hoa rất lợi hại, thôi thì tránh tên bay đạn lạc, ai nấy đều dẹp sang một bên, trơ mắt nhìn một đại nam nhân bị một tiểu cô nương đuổi đánh.

Khả năng cách âm thời cổ đại thật quá kém! Tiếng rầm rập oai oái chen cả vào phòng trà đã đóng cửa càng lúc càng lớn ong ong khùng bố lỗ tai bọn Phượng Dật đang ngồi ở lầu trên. Mà tiếng động lớn như thế, trừ phi là điếc đặc, còn không chỉ cần có thể nghe thì không ai không nghe thấy.

Lâm Văn nhượng mày, chấp tay hỏi chửơng quầy đang hầu hạ bên cạnh:

-Chửơng quầy, phía dưới phát sinh chuyện gì? Sao lại ầm ý như thế?

Chửơng quầy run run vội vàng trả lời:

-Tiểu nhân không biết. Để tiểu nhân chạy xuống xem thử rồi sẽ lên hồi báo!

Cửa phòng bật mở, tiểu nhị xông tới, về mặt bối rối hết ầm lên:

-Chửơng quầy, không ổn rồi không ổn rồi. Dưới nhà... Dưới nhà... Đánh... Đánh nhau!

-A! Chửơng quầy kinh ngạc giật mình, vội vàng chạy tới – Để ta đi xem xem!

Tiểu nhị cũng vội vàng theo ra, nhưng bị Lý Ti Thần giữ chặt lấy, tò mò hỏi:

-Nói mau nói mau, sao lại thế?

-Thưa đại gia, là ở dưới lầu có một vị cô nương gây sự cãi nhau với một vị khách nhân, rồi đánh nhau!

-Hả? Đôi mày Ti Thần nhượng cao – Một cô nương tới gây sự cãi nhau với khách nhân, rồi đánh nhau? Một đại nam nhân sao lại không biết nói đạo lý, lại đi đánh một cô nương? Cho dù thắng cũng chẳng về vạng chút nào!

-Ách... vị đại gia này... – tiểu nhị lo lắng gãi gãi tai, mở miệng khá khó khăn – xem tình hình, là cô nương đó thắng...

-Không thể nào! – Vô Song sợ hãi kêu lớn – Một đại nam nhân, làm sao lại đánh không lại một cô nương? Thật quá mất mặt, sau này làm sao có thể ra đường gặp ai nữa!

Phượng Dật cũng có vẻ không thể tin, con sâu tò mò gặm trọng bụng đến khó chịu, đứng lên quyết định:

-Đi xem!

Hắn cũng muốn biết, vị cô nương ấy dũng mãnh ntn mà một nam nhân cũng không thể đánh lại.

Đích thân Hoàng Thượng đã khai long khẩu, còn ai dám không theo? Tất cả đều rục rịch đứng lên đi xem náo nhiệt.

Bước vài bước đến cầu thang, xuống mấy bước nhìn, vừa lúc Hoa Hoa đang điên cuồng đuổi đánh nam nhân kia qua mặt Xuân Yên, thấy đã vừa tầm, vung tay muốn đánh. “Yêu hậu” lạnh lẽo nhìn kẻ đáng ghét chạy tới gần, vào đúng lúc máu chốt đá ột cước.

-Ngao!

Nam tử kêu lên một tiếng, bất ngờ ngã xuống ôm lấy hạ thân mà lăn lộn kêu gào. Ở trong quán, miễn ai là đàn ông đều giật mình mà rét run khi tưởng tượng cú đá ấy mà nhắm vào mình thì...

-A.... Rất... Ti Thần nhìn cú đá vô cùng chuẩn xác kia, batas giác hô lên một tiếng. nhưng lại cảm thấy hình như không đúng, lời nói ra đến một nửa lại nuốt lại.

Vương Đạc cũng thấy. Lập tức bước nhanh xuống lầu, kêu lớn:

-Hạ cô nương! Chu cô nương!

Xuân Yên nghe thấy tiếng gọi, quay đầu nhìn, cả mặt trắng bệch.

Hoa Hoa đang đuổi nam tử kia ngã xuống đất không dậy nổi, mặt mày hưng phấn đá loạn lên người hắn, vừa đá vừa hận hận mà rằng:

-Nói! Người còn muốn mạng nữ nhân nữa! Còn mạng! Còn mạng!

Xuân Yến nhanh chân chạy tới kéo tay nàng:

-Hoa Hoa, đừng đánh nữa, chạy mau!

-Không chạy, ta đánh còn chưa đã! – Hoa Hoa giật lại cánh tay, lại đá thêm vài cú.

-Muốn đánh sau này gặp lại sẽ đánh tiếp. Còn bây giờ thì không thể ở lại! – Xuân Yến chĩa chĩa lên lầu lo lắng.

Hoa Hoa ngược đầu gương mặt nhìn theo thấy ngay Vương Đặc, mới nhận ra mình vừa mới làm ra chuyện tốt gì, vội vàng vén váy, kéo tay tỷ tỷ chạy như điên ra ngoài.

Phượng Dật gặp lại các nàng, khựng lại một chút, cũng nhanh chân chạy xuống lầu. Nhưng khi hắn xuống đến nơi thì lại chỉ thấy một cánh bướm vàng chập chờn xa dần rồi biến mất!

72. Q.3 - Chương 65: Hồng Nương Hoa Hoa

Edit: Lục Vân

Cắm đầu cắm cổ chạy vào một con ngõ nhỏ k người, Xuân Yến và Hoa Hoa đang ngồi dài dưới đất, nhàn nhã thảnh thơi hưởng thụ cảm giác thông dong ngắm mặt trời lặn đã trót quên từ lâu.

-Hoa Hoa, người có nhận thấy k, cả ngày hôm nay chúng ta chỉ có cắm đầu chạy với chạy? – Tà tà dựa vào bên tường, Xuân Yến nhắm mắt thông thả -Đúng đó! Hoa Hoa nhắm hai mắt day day chân mày lòng cũng cảm thấy rất kỳ quái khó hiểu – sao lại thành ra như thế! K phải chúng ta đi xem mỹ nam sao!

Xuân Yến nhắc một con mắt liếc nàng – Người xem được chưa?

Hoa Hoa lắc đầu – K có. Trừ Hòn đá nhỏ nhà tỷ.

-Tên đó k tính! Xuân Yến trề môi dưới thành một cái biu môi thật dài.

-A! Bỗng nhiên nàng vỗ đùi nhảy dựng lên kêu to.

Hoa Hoa bị nàng dọa cũng giật nảy cả người – Làm sao thế?

-Hoa hoa, chúng ta đập nát quán người ta, chưa bồi thường đã bỏ chạy! Xuân Yến nhìn nàng áy náy.

-Ừ nhỉ. Quên mất! Hoa Hoa cúi đầu ngẫm nghĩ một lát, nhớ ra khi này mình chỉ lo chạy tháo thân đến cái tên cũng k lưu lại cho người ta biết mà đến bắt đền.

-Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ giờ mình quay về đền tiền? Nàng lại hỏi.

-Người nghĩ rằng chúng ta ngu đến mức tự chui đầu vào lưới thế sao? – xuân yến nghe thấy đề nghị này xua tay phản đối.

-Đúng là thế, nhưng đền tiền cơm chúng ta cũng còn chưa trả. Hoa Hoa bối rối, nghĩ nghĩ một lát hai mắt sáng lên – chẳng lẽ đây chính là ăn cơm cướp trong truyện?

Lại nghĩ nghĩ thêm một lát, mặt mũi tươi như hoa hí hửng toe toét lôi tay tỷ tỷ – Yến tử, chúng ta vừa ăn cơm cướp đấy. Đời này sướng nhất là ăn cơm cướp đấy! Thì ra cảm giác ăn cơm cướp là thế này a! Thích thật sướng thật khoái thật!

- Hai vị cô nương!

Giật mình! Một âm thanh quen quen vang lên bên tai.

Lần này Hoa Hoa k có nước trà để mà phun, nhưng đồng chí Bạch Vô Thường chắc vẫn sợ k dám yên tâm, thôi thì tự nhận mình bất tài lánh trốn sau lưng Hắc Vô Thường cẩn thận e dè tiến đến gần các nàng.

Xuân yển quay đầu lại, thấy Hắc Bạch Vô Thường đang thông thả tới gần, phúi phúi bụi đất trên người chạy tới cười giả lả:

-Tiết công tử, Hàn công tử, hai người sao cũng lại ra đây?

-Hai người làm loạn lên phá phách tan tành như thế, còn ai có thể ngồi trong quán được nữa? – từ sau lưng bằng hữu Bạch vô thường thò đầu ra nói một câu lại rút vào.

Ách.....xuân yển không nói được gì mà chống đỡ.

-Hơn nữa, các người phá tung bát rồi lại quay lưng chạy, vừa đi, cả chủ quán lẫn tiểu nhị thấy chúng ta ngồi chung bàn khẳng khẳng nói bọn ta là đồng bọn của các người nhất định giữ rịt lấy bắt chúng ta bồi thường, k bồi tiền k cho đi. – Bạch Vô Thường lại ầm ứthò cổ ra

- A a.....- Xuân yển ngáy ngô cười.

- Lại còn được Chu cô nương đánh thương người ta, cũng lại nhè chúng ta mà đòi được phí. Một đám người vây quanh chúng ta, thiếu chút nữa đi không được.” Bạch vô thường lại bổ thêm một câu.

Một đám quạ đen bay qua đỉnh đầu.

Nam Cung xuân yển ngậm cam như hén đến cười a a cũng k cười nổi.

-Lại còn..... Cái đầu Bạch vô thường lại thò thò ra từ sau lưng hắc vô thường.

Hoa hoa k thêm nghe thêm, bực mình phăm phăm bước lên tóm lấy cái lỗ tai con rùa cứ thò thò thụt thụt lồi xệch xệch nó ra oang oang mắng:

-Đồ nhỏ nhen! K phải chỉ có mấy đồng tiền thôi sao? Bao nhiêu? Nói ra rồi chúng ta trả lại cho người là xong chứ gì! Nhìn người này, cân cân đo đo tính tính toán toán như bà mẹ đi chợ, còn hơn cả đàn bà.

Bạch vô thường há miệng nhe răng muốn xin tha nhưng lại ngại sĩ diện k dám mở miệng.

Hắc Vô Thường thấy bộ dạng đáng thương của bạn mà xót, đưa tay tương trợ kéo hẳn lại tiến lên mấy bước che cho hẳn, chấp tay xá xá với hai nàng:

-Không cần, Phi Vũ chỉ nói thế thôi, chút tiền ấy để chúng ta trả.

-Vậy sao được! Quán là chúng làm hỏng, các người là người vô tội bị dính vào. Vô cơ bị người ta mắng đã chịu thiệt rồi, làm sao lại để các người mất tiền oan được. – Xuân Yển cũng tiến lên.

-Nói đi, bao nhiêu? Ta trả!

Dứt lời từ trong tay áo lấy ra một thỏi bạc... Trợn tròn mắt!

Năm lạng...

Lại moi lại móc, lôi ra sáu bảy đồng bạc lẻ. Khôngggggg!

Đây là lục ngọc thu dong như mọi khi chuẩn bị cho nàng.

thật ra, nếu các nàng chỉ ăn điểm tâm rồi đi thì nhiều đây cũng đủ cho các nàng ăn uôngs no say, lại dư dật mua thêm mấy thứ đồ linh tinh. Nhưng! Mấu chốt ở chỗ, hôm nay các nàng không phải chỉ có ăn ngoan, mà còn đập phá tan nát quán người ta, lại còn đánh người khác bị thương thê thảm.

Dối giỏi thì cũng đã có học toán rồi, chỉ một phép tính đơn giản nhất cũng có thể biết mấy đồng tiền ấy không đủ để mua một quán rượu và thức ăn, huống chi Hoa Hoa còn thuận tay đập vỡ cửa người ta không ít bát đĩa, ngộ thương mấy người.

Tu sửa phía! Đền bồi phí! Dọn dẹp phí! Ngộ thương phí! Vân vân phí....

Đếm được đến bảy tám loại phí khác nhau, tính ra không dưới trăm lạng không ăn tiền!

Xuân Yển ngượng ngừng rút tay về, xấu hổ cười nói:

-Ngượng quá, ta... Hôm nay xuất môn vội quá, không mang nhiều tiền như vậy...

-Đừng có nói thế. Chuyện là do một mình ta gây nên. Ai làm nấy chịu, bao nhiêu tiền? Người nói, lập tức ta thảo một văn khế ghi nợ, lần sau gặp ta sẽ thanh toán sòng phẳng!-Hoa Hoa vỗ vỗ tay, hào khí ngất trời xanh.

Xuân Yến vội ôm lấy ống tay áo của nàng, thầm thì nhắc khẽ:

-Hoa Hoa, tiền trong tay người đều là của ta gửi. Hơn nữa người không biết chữ, định viết văn khế thế nào đây?

-Ai nha! Chúng ta là ai chứ? Hai ta là một, của tỷ cũng là của ta! Ta không biết viết, không phải còn có tỷ sao? Tỷ viết đi, ta điểm chỉ là được!

Hai tỷ muội đứng một bên rầm rì to tướng bàn chuyện tiền nong, mặc kệ Hắc Vô Thường coi như một sợi chỉ đen rơi bên đường.

-Hai vị cô nương, thực sự là không cần! – Bất đắc dĩ, hắn đành làm người vô duyên lớn tiếng nhảy chen vào cuộc đối thoại của hai tỷ muội các nàng.

-Hả? Hai cái đầu cùng quay lại, lom lom nhìn hắn.

Lần đầu bị con gái nhìn “hiên ngang” như thế, Hắc Vô Thường cũng hơi thụ động mà kinh, vội lui về sau mấy bước, mới dám nói:

-Tại hạ ngưỡng mộ hai vị cô nương đã lâu, nguyện xin được kết làm bằng hữu với hai vị cô nương. Bữa cơm vừa rồi, coi như là tại hạ mời. Có được không?

Nghe xong những lời này, Hoa Hoa không những không chút vinh hạn, chỉ cảm thấy buồn cười. Khóe miệng khẩy một nụ cười mỉa mai, bước lên vài bước, nói như tát vào mặt:

-Đầu người có vấn đề hả?

-Ách? – sau một màn vừa rồi, hình như Hắc Vô Thường vẫn chưa tiêu hóa được cách nói chuyện của nàng, tròn tròn mắt.

-Nói dối! Đóng kịch cũng không nên thân! – Hoa Hoa chẳng thèm nể nang, cười cười hảo thâm giải thích cho hắn – Sau một trận âm ỹ vừa rồi, nếu là nam nhân bình thường có ai là không coi chúng ta là loại con gái không đàng hoàng chứ? Chỉ cần có cái lễ nghĩa liêm sỉ của các người, sẽ đều đối với chúng ta mà kính nhi viễn chi. Người thì còn đòi kết bằng hữu. Trả tiền cho người. Ta không cần!

Mây liễu nhú chặt, mắt tóe lửa, nàng nhìn hắn, dựng lên một cái lô cốt:

-Nói! Người có ý đồ gì?

Hắc Vô Thường vẫn còn ngẩn ngơ ngơ ngàng sững sốt một lúc mới chấp hai tay:

-Tại hạ chỉ là vạn phần kính nể Hạ cô nương trí tuệ cơ trí, Chu cô nương khảng khái chính trực. Chỉ đơn thuần muốn kết bằng hữu với hai vị cô nương, không có chút ý đồ gì cả.

-Trí tuệ cơ trí? Khảng khái chính trực? – Hoa Hoa cười khẩy – Nói thật dễ nghe! Nói trắng ra, một người tâm cơ thâm trầm gian, một người xúc động thô lỗ. Loại người như chúng ta, các người kính nể cái gì? Người không phải không có mắt chứ?

Hắc Vô Thường lắc đầu:

Đúng vậy, lần đầu tiên gặp, tại hạ đã có ý muốn kết bằng hữu với hai vị cô nương. Gặp lại, sự kính nể của tại hạ chỉ có tăng chứ không có giảm. Trong lòng rất muốn làm bằng hữu với hai vị.

-Thật không? – Hoa Hoa đa nghi vẫn không tin lắm.

—thật! Hắc Vô Thường khảng định chắc như đinh đóng cột.

-Vậy tùy người! Hoa Hoa nhún nhún vai lui qua một bên. Nói thật, trừ cái khuôn mặt này còn hợp lý, ta không nghĩ người khác đối với ta còn có cái mưu đồ gì.

Qua một cửa! Hắc Vô Thường thở phào, cười nói:

-Cô nương thật sáng khoái!

-Hừ hừ – Hoa Hoa cũng chỉ tùy ý hừ hừ hai tiếng, bất ngờ vòng tay kéo Xuân Yển bên người đẩy lên trước, ánh mắt gian hiểm nhìn Hắc Vô Thường – Có điều, để ý từ đầu tới giờ, ta phát hiện ánh mắt của người đều dừng trên người tỷ tỷ ta. Thế nào? Để ý nàng hử?

-Hoa Hoa..... Bị muội muội vừa đẩy vừa ép dúi duyên vào tay, Xuân Yển thực sự bị làm khó, giãy giụa đẩy nàng tránh lại về phía sau.

-Cô nương, điều này... Hắc Vô Thường cũng khóc dở mếu dở đỏ bừng cả mặt, lắp bắp mãi không nói nên lời.

-Thôi nào thôi nào, thích là thích, có gì mà không nói được? – Hoa Hoa lơ đãng, nắm chặt tay Xuân Yển không rời, lại quay sang Hắc Vô Thường – Nếu người thật lòng thích tỷ tỷ của ta thì cứ nói. Cô nương ta còn thấy vui vì có thể gả tỷ tỷ cho người như người, sẽ không phản đối đâu. (à, kinh dị hơn cả truyện kiều)

-Cô nương... Hắc liếc nhìn Xuân Yển một giây, lập tức rút ánh mắt về, tay chân lúng túng không biết làm sao.

Xuân Yển cũng dờ dạng không biết làm thế nào, đành cười ngượng nhìn hắc, khuôn mặt xinh xắn đỏ như mặt trời.

Xấu hổ đến mức chỉ muốn chui xuống đất, nàng kéo tay muội muội nhỏ giọng:

-Hoa Hoa, hôm nay đi chơi lâu quá rồi, chúng ta nên về thôi.

Hoa Hoa ngẩng đầu nhìn trời, quả thật cũng không còn sớm. Lại nhìn hai người bất hạnh xấu hổ mặt đỏ rần rần, ngẫm lại rồi sau này còn gặp lại sẽ tiếp tục làm bà mai. Dù sao thái sơn cũng không phải một ngày mà nên, tình cảm cũng cần từ từ bồi dưỡng. Hai người kia, tạm chỉ để lại ấn tượng tốt cho nhau thôi.

-Được rồi! nàng bước nhanh đuổi theo Xuân Yển đang vội vàng muốn về trước Phượng Dật.

Thấy các nàng phải đi, Hắc Vô Thường đành kéo theo Bạch Vô Thường chạy theo, gọi với:

-Cô nương, trời đã tối, chỉ hai người đi bên ngoài không tiện, không bằng để chúng ta đưa các nàng về!

-Tam biệt! Ngàn lần tạm biệt! Hai tỷ muội không cần hẹn trước, nhất trí quay đầu đồng thanh đáp trả.

Hắc Bạch Vô Thường bị âm thanh to khủng bố của các nàng dọa cho ngẩn người.

Nhận ra phản ứng của mình hơi bị nhạy, Xuân Yển chậm bước:

-Chúng ta là hai hoàng hoa đại khuê nữ, xuất đầu lộ diện ra ngoài chơi lâu như vậy đã không phải rồi. Nếu lại bị thực thức đặc nhân nhìn thấy cùng đi với hai nam nhân, nói ra ngoài, sau này chúng ta làm sao gặp ai được nữa?

Hắc Vô Thường ngẫm lại ừng thấy không tiện, cũng không kèo nài. Chỉ là nghĩ đến vừa gặp đã muốn chia tay, trong lòng đầy tiếc nuối:

-Như vậy, lần này từ biệt, chẳng hay khi nào mới có thể gặp lại cô nương?

Xuân Yển mới há mồm muốn nói câu “Có duyên sẽ gặp lại” Hoa Hoa đã nhanh miệng cướp lời:

-Một tháng nữa, tỷ muội chúng ta sẽ ra bờ sông nhỏ ngoài thành đáp thanh. Các người nếu rảnh thì sẽ gặp nhau ở đó!

Nói rồi, hai tỷ muội nắm tay nhau như hai cánh bướm bay xa dần.

Mãi lâu sau, Bạch Vô Thường đập một cái vào lưng kẻ si tình đang đứng ngẩn ngơ nhìn về hướng hai cánh bướm kia biến mất, cười nói:

-Sao thế hử? Thích tỷ tỷ thật à?

Hắc Vô Thường hờn vía quay về, cười ảm đạm với cậu bạn tốt:

-Thích ai bây giờ nói còn quá sớm. Nhưng vị Hạ cô nương kia thật là một cô nương tốt. Ai có thể may mắn cưới nàng, hẳn là kiếp trước đã tu thành đắc đạo.

73. Q.3 - Chương 66: Dò Xét

Edit: Lục Vân

Tĩnh lặng!

Thật sự tĩnh lặng!

Tĩnh lặng đến mức chỉ một hơi thở nhẹ nhẹ cũng nghe thấy. Tĩnh đến mức khiến cho người ta không thể yên lòng.

Không khí nặng nề trầm lắng nhưng như mang một sức ép vô hình. Nếu quả tim không được “đào tạo” cẩn thận, chắc có thể chịu không nổi mà ngã ra đất.

Mỗi từng bước đi tới, cảm giác bất an trong lòng Phượng Dật càng thêm nặng.

Nhớ lúc vừa mới vào đến cửa Hoàng cung, bọn thái giám vừa thấy hắn đã hai ba quỳ sụp xuống đất, ai cũng như ai, dập đầu bùm bụp, thành tâm luôn miệng gào cảm tạ ông trời đại ân đại đức.

Có chuyện gì xảy ra sao?

Thận trọng dò từng bước vào tấm điện, cách một tấm rèm che, có thể mơ hồ thấy được bóng người thấp thoáng. Hình như không phải chỉ có một.

-Hoàng Thượng đã về!

Có người mất tinh nhìn thấy hắn, kêu vang lên.

Nghe tiếng dường như cung nữ Thu Dong bên người Đường kim Thái Hậu.

Tim Phượng Dật nhảy thót lên một cái, đại khái đã hiểu ra tình hình.

Mặc dù cũng đã chuẩn bị trước, nhưng trong lòng vẫn không khỏi run run.

Mấy thái giám vén lên bức châu liên, Phượng Dật bước vào, đập vào mắt là Nam Cung Xuân Yến đang ngồi trên ghế chủ nhà nhàn nhã uống trà, bên cạnh là bọn Lục Ngọc Thu Dong, đều chằm chằm nhìn hắn. Xem vẻ mặt bọn họ không rõ là cam chịu hay háo hức.

Bên kia, bọn Thạch Mặc, Minh Ân quỳ sụp một xó, thấy Hoàng Thượng bước vào mới hết run.

Chậm rãi nhấp ngụm trà, đường kim Thái Hậu giương mắt nhìn Hoàng Thượng một thân thường phục, nhíu mày, nghiêm mặt:

-Hoàng Thượng, người đi đâu? Lâu như vậy mới về, còn cải trang thành như thế này!

Phượng Dật vuốt trường bào, dĩnh dĩnh quỳ xuống:

-Bẩm mẫu hậu, nhi thần xuất cung.

-Người..... Người lại xuất cung? Tay xuân Yến run lên, ném văng chén trà đứng lên, vẻ mặt kinh hãi đến tột cùng như thật khiến cho Phượng Dật cung phải nhíu mày nghi ngờ: chẳng lẽ k phải ả? Nhưng...

Cẩn thận ngẫm nghĩ, làm như k thấy phản ứng như sét đánh ngang tai của nàng, hắn vẫn thản nhiên

-Bẩm Mẫu hậu, đúng.

Xuân yến dường như cũng nhận ra mình hơi quá xúc động, lại ngồi xuống, dùng khăn tay lau lau chấm chấm mấy giọt nước bắn lên người, thong thả điềm nhiên:

-Lần trước người nói ra ngoài để tìm thanh lâu nữ tử, ai gia đã sai người đi tìm tất cả hoa khôi thanh lâu trong khắp thành về cho người, để cho người lựa chọn. Nhưng người k thêm để tâm, lại còn ói tung tóe lên người ta. Lần này người xuất cung lại là vì cái gì?

Ả còn dám nhắc tới việc này! Phượng dập cụp mí mắt che đi đôi mắt đã tối sầm, bình tĩnh đáp trả:

-Hồi mẫu hậu, lần này nhi thần đi kiếm Ti Thần.

-Lý gia tiểu công tử? Xuân yển làm bộ kinh ngạc vô cùng – Mấy hôm trước không phải ai gia mới thấy hấn vào cung gặp người sao? Hơn nữa, nếu người muốn gặp hấn, chỉ cần hạ chỉ triệu hấn vào cung là được, sao còn tạ chuốc khổ vào thân, ra khỏi Hoàng cung ra như thế, lại còn không mang theo lấy một thị vệ? Thân là vua một nước, người nên biết, an nguy của người rất trọng yếu!

Cứ giả mù sa mưa đi, an toàn mà. Nghe nàng nói một hồi cũng làm đầu óc người ta quay cuồng.

Phượng Dật vẫn không chịu thua:

-Hồi mẫu hậu, nhi thần lần này xuất cung không phải chỉ là tìm Ly Ti Thần nói chuyện. Nhi thần nghe nói, hôm nay ven hồ Đông thành tổ chức thi hội, các sĩ tử khắp nơi đều đổ tới, lấy văn võ kết bạn. Năm nay là năm đầu tiên khoa cử từ khi nhi thần đăng cơ tới nay, nhi thần ngàn vạn lần xem trọng, cũng muốn nhân cơ hội này tìm ra kẻ có tài. Hơn nữa, nhi thần tuy không mang theo thị vệ, nhưng rất nhiều gia đình Lý gia đi theo nên cũng an toàn.

-Là thế sao? Đường như câu trả lời của Hoàng Thượng làm cho Thái Hậu rất yên lòng, mảy giã ra xoa cằm – Hoàng Thượng lần này xuất cung là vì dân chúng, thiên hạ, rất đáng, rất nên. Nhưng... – giọng đánh lại – chẳng phải ai gia đã nói một lần, nếu người muốn xuất cung chỉ cần nói một tiếng với ai gia, cần gì phải lén lén lút lút như thế? Làm hại ai gia lo lắng cả ngày.

Người lo lắng? không phải người còn chạy đi chơi trước cả ta sao? Phượng Dật chỉ dám mắng thầm thế thôi, còn ngoài mặt vẫn là đứa con ngoan.

-Thưa mẫu hậu, nhi thần khi định ra ngoài, cũng muốn tới chỗ người thỉnh cầu ân chuẩn cho nhi thần xuất cung một chuyến. Nhưng Lục Ngọc thu Dong đều nói hôm nay người không khỏe, sau khi lâm triều k muốn bất cứ kẻ nào quấy rầy. Nhi thần làm sao dám làm trái lời người, lại không nỡ bỏ qua cơ hội tầm tài này, nên mới cả gan không xin phép mẫu hậu mà tự ý xuất cung. Thỉnh mẫu hậu trách phạt!

Nói rồi, đứa con ngoan rất hối hận quỳ xuống chịu tội.

Coi như nghỉ ngơi đi! Hấn mỗi rã cả hai chân!

Xuân Yển chỉ dám nhếch miệng cười thầm. Tất nhiên hấn không thể tìm thấy nàng trong cung rồi, bởi ngay sau khi lâm triều, vội vội vàng vàng về tắm cung thay đồ nàng biến ra ngoài cung ngay.

Bao dung đứng dậy đi về phía đứa con ngỗ nghịch, Thái hậu âu yếm đưa tay vỗ vỗ đầu nó trấn an:

-Không sao đâu. Không sao đâu. Hoàng Thượng quan tâm ai gia như vậy, ai gia mừng còn không kịp, sao lại trách phạt người.

Lại vỗ đầu hấn! Hấn không còn là trẻ con từ lâu rồi! Giờ hấn đã mười chín tuổi, lớn hơn cả Thái hậu! mặt Phượng Dật sa sầm, đầy một bụng tức.

Nhìn thấy tiểu tử này đang giận điên mà không dám hó hé gì, Xuân Yển đắc chí vời vời.

Xoa xoa vỗ vỗ, lại vỗ vỗ xoa xoa, ta vỗ, ta vỗ, ta vỗ vỗ xoa! Vỗ bẹp đầu người, xem người dám ý kiến ý cò gì không!

Ha ha, tư thế này thật tốt, không cao không thấp, chỉ cần thả lỏng tay khẽ nhắc bàn tay là có thể chạm vào đỉnh đầu hấn, muốn xoa muốn vỗ đến lúc nào cũng được.

Quyết định! Từ nay về sau chỉ cần tiểu tử này quỳ xuống, nàng phải tranh thủ xoa đầu hấn một lúc. Ha ha, cứ xem như tình hình này, nàng còn có thể tra tấn tiểu tử này dài dài.

Có điều, cây thân sờ mông lão hổ một chút thì còn có thể, nhưng sờ lâu quá có thể sẽ bị nó quay lại cắn. Xuân yển đương nhiên biết, nhắm xoa đầu thiếu một giây nữa thì Phượng Dật nổ tung thì nàng thu tay lại, nâng hân dậy, ôn hòa:

-Hoàng Thượng, vậy mau nói cho ai gia, xem văn xem võ rồi người đã gặp được bao nhiêu người tài? Có biết tên của bọn họ không?

Phượng Dật ngoan ngoãn ngồi xuống lắc đầu:

-Nhi thần không may mắn, tới nơi thì tất cả đã kết thúc, chưa kịp xem gì!

-Thật không? Thật đáng tiếc! – Xuân Yển làm bộ chép miệng thở dài.

-Có điều, cũng không hẳn là không thu hoạch được chút gì. – đột nhiên phượng dật ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt nàng, vẻ mặt thần bí – Nhi thần nghe được có người đàn tỳ bà, thật là nhi thần chưa bao giờ được nghe khúc nhạc nào hùng tráng đến thế, nó khiến cho tất cả mọi người ở đó đều rung động tâm can!

Với chiêu này Xuân Yển đã có chuẩn bị rồi, vẫn cứ đeo cái mặt nạ không biết gì, hơi nhồm lên đầy kinh ngạc nhưn mày:

-Thật không? Là ai đàn? Hoàng thượng có nhìn thấy hân? là thí sinh thi văn hay thi võ?

Phượng dật lắc lắc đầu:

-Nhi thần không biết, tới khi nhi thần tới nơi thì hân đã không còn ở đó. Chỉ nghe người ta nói đó là một cô nương còn rất trẻ!

-Cô nương? – Xuân Yển cao giọng như thật – Không thể nào!

Cận cảnh quan sát thái độ và phản ứng của Xuân Yển, Phượng Dật cũng cảm thấy nghi ngờ luôn cả bản thân.

Chẳng lẽ thực sự không phải ả? Có lẽ... Nhưng hương vị kia, cảm giác kia, chắc chắn không sai!

Ngẫm lại... còn một chiêu sát thủ cuối cùng!

-Là thật! Hoàng nhi của mẫu hậu gật gật đầu – Tại đó nhi thần còn gặp Thống lĩnh tả cánh tiền phong tiền nhiệm Vương Đặc cùng Nội các học sĩ Lâm Văn, bọn họ đã gặp cô nương ấy. Còn nói, nàng trẻ trung xinh đẹp, thông minh sắc sảo, mang đầy đủ phong phạm của một ttieeur thư khuê tú, nếu nạp vào cung làm phi, sẽ có ích rất lớn đối với Phượng tường ta.

-Cáiiiiiii giuuuuuuuuuu? Chiêu này thì Xuân Yển thông minh sắc sảo không thể lường được rồi, lần này thì vẻ kinh ngạc của nàng là thật!

Chát!

Không kịp suy nghĩ, Nàng vung tay đập thật mạnh vào đỉnh đầu Phượng Dật, Âm thanh cáo chói lói, giữa tầm điệm rộng thênh thang lại vọng lại lần nữa.

-AAAA!

Hoàng thượng đáng thương bị mẫu hậu đánh cho kêu thảm, nhưng trong lòng hưng phấn vô cùng. Quả nhiên con cáo đã lòi đuôi! Hân im lặng quan sát phản ứng của nàng.

Nhưng, để bức cái đuôi này lòi ra, chính mình đã phải hy sinh không nhỏ. (chẹp)

Cái đầu đáng thương... Đau~ ~ ~!!!!!! Đau đến choáng váng đờ đẫn.

Đánh người ta rồi, xuân yển mới giật mình, chính mình còn thấy rất ê cả tay, có thể hiểu cú đánh vô tình ấy đã man thế nào. Quay sang nhìn kẻ bị hại đang ôm đầu co quắp thê thảm, đau thế nào, có thể hiểu.

Theo phản xạ nàng cúi người ôm lấy đầu hân, nhẹ nhàng xoa xoa:

-Hoàng thượng, người có sao không?

Lại quay sang Lục Ngọc Thu Dung đầy lo lắng ra lệnh:

-Truyền thái y! Mau truyền thái y!

Đây gọi là vì phúc được họa hay sao???

Cứ cố mà tận hưởng cảm giác êm ái mềm mại này đi, cứ tranh thủ hít thật nhiều mùi đình hương đầy mê hoặc kia đi. Phượng Dật mơ hồ cảm thấy bớt đau nhiều. Cái mũi tham lam hít thật sâu một hơi cuối cùng, mới lưu luyến đẩy Xuân Yển ra:

-Mẫu hậu. Không cần. Nhi thần không sao.

-Thật thế không? Xuân yển không dám chắc chắn lắm. Một chưởng kia của nàng không hề nhẹ, đến tay mình bây giờ vẫn còn run run.

-Dạ thật! – Phượng Dật khẽ gật đầu, gia thêm lực cho giọng nói.

Tốt quá, ả vẫn ở bên cạnh, tranh thủ thời gian, hít nào hít nào.

-Làm ai gia lo lắng quá. Hay là cứ triệu thái y đến xem thử xem! Xuân yển một mực kiên trì. Nhờ may đòn kia của nàng làm chấn động đến não của hắn, lão bất tử Phượng huyền kia dù cho chết đi đầu thai rồi cũng sẽ tới tìm mình tính sổ.

-Nêu mẫu hậu đa quyết vậy, thì cứ gọi đến xem qua! – Phượng Dật bỗng trở nên nghe lời lạ.

Vì Phượng Dật vốn không khỏe mạnh nên trong cung lúc nào cũng có vài thái y, gọi một cái là ào ào chạy tới đằng sau có người bê theo cả một hòm thuốc hoành tráng khủng bố đập đầu đầu vỡ.

Sau khi kiểm tra cẩn thận một hồi, thái y phải cam đoan đến chục lần là Phượng Dật không có vấn đề gì, Xuân Yển mới thở phào nhẹ nhõm.

Tốt rồi tốt rồi, tiểu tử này có thể sống qua sau tai họa ngàn năm kia, nàng an tâm rồi.

-Hoàng thượng, người đi cả ngày rồi, lại nói chuyện với ai gia lâu như vậy, chắc chắn đã mệt, người nên nghỉ sớm một chút. Ai gia cũng sẽ không quấy rầy người. – Lộ đuôi rồi, còn ở lại chỉ càng dễ bị tóm hơn, tốt nhất là ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách.

Tiểu tử này đấu với nàng lâu nay cũng học được lợi hại. Xem ra từ nay về sau phải phòng thủ cẩn thận hơn mới dc.

-Mẫu hậu đi thông thả. Nhi thần không tiễn.- phượng dật vẫn ôm đầu chậm rãi đứng lên đưa nàng tới tận cửa.

Nhìn theo Xuân Yển mặc một thân y phục hoa lệ mà tôn nghiêm của thái hậu đang dần xa, không hiểu sao lòng hắn cảm thấy hơi nuối tiếc.

Đột nhiên hắn vịn phần hoài niệm tiểu cô nương xinh xắn lạnh lợi trong chiếc váy dài màu vàng kia, đang chạy chơi cùng hắn, tóc dài bay múa vui sướng cười vang.

Nam Cung Xuân Yển... bốn chữ này, hắn nhớ rất rõ, nó ăn sâu vào tâm can phế phủ của hắn. Nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm xúc lạ, có ấm áp, có ngọt ngào.

Lạnh lợi dễ thương, cao sa tôn quý, rốt cuộc người nào mới thật là nàng?

74. Q.3 - Chương 67: Kẻ Ăn Người Ngó

Edit: Lục Vân

Tiết xuân chậm chậm lùi xa, còn lại thương thơm la đà quần quýt.

Trên mặt hồ rộng lớn bình yên, vài nhà thuyền nhàn đưa sóng. Nước hồ trong vắt, lặn tẩn gợn sóng. Hai bên hồ, thảm cỏ xanh mượt mát nồn nà uyển chuyển thả mình múa theo làn gió, trên nền cỏ xanh là muôn sắc hoa đua nở mỡ màng.

-Yến tử. Tiếp theo!

Một tiếng hô lớn phá nát cả không gian nhẹ nhàng yên tĩnh đầy lãng mạn và thơ mộng của tiết đập thanh, một con cá đen to tướng còn đang giãy đành đạch giữa không trung bay tới, bay thẳng đến phía Xuân Yến vốn không hề chuẩn bị.

Trơ mắt nhìn thấy con cá đen đang lao đến càng lúc càng gần, Xuân Yến sợ đến tái mặt, ôm đầu trốn chui như chuột, chạy tán loạn kêu oai oái:

-AAAAAA, cứu mạng, cứu mạng!

-Ha ha ha ha, Yến tử, gan tở thật nhỏ quá! – Hoa Hoa thấy tở tở như thế, vén tay áo, hai tay chống nạnh cười nhạo không thèm nề nang.

Nghe thấy bụp một tiếng to tướng sau lưng, biết ngư lôi giữa trời đã hạ cánh, Xuân Yến mới dừng chân, quay đầu nhìn muội muội, tức giận:

-Đúng rồi đúng rồi, lá gan ta lớn nhỏ thế nào người lại không biết sao? Lại còn cố tình dọa ta!

-Biết là một chuyện. Trêu được thì cứ trêu! – Hoa Hoa đắc chí trêu người, không thèm quan tâm quay đầu lại, phát hiện tiểu oa nhi bên người lại thừa dịp mình không chú ý đến lén lút trêu con cá, lập tức vỗ mông nó một cái, hung hăng dọa:

-Nói với người bao nhiêu lần rồi, con cá này là để ăn, không phải để cho người nghịch! Nghịch nữa, nó mà chết ta sẽ lột quần áo người ăn thay cá!

-Oa. Mẹ, mẹ không được dọa! – Con bé sợ đến mức lùi lại mấy bước, một tay ôm đầu một tay bịt miệng, bắt chước biểu tình sợ hãi trong kịch.

Nó bắt chước giống thì giống lắm, nhưng lại be bé mồm mím như con búp bê, đâm ra nhìn nó mà Xuân Yến lẫn Xuân Hoa cười ré lên. Cách đó không xa, hai gã công tử một đen một trắng nhìn thấy cũng không nhịn được cười to.

Nhìn cái cảnh vui tươi tràn đầy sức sống này, mấy người gần đó ai cũng mím cười theo, thầm nghĩ: tuổi trẻ thật hạnh phúc.

Nhìn thấy một ngọn núi nhỏ năm sáu con cá đại tướng đang giãy đành đạch, Hoa Hoa gật gật đầu, dúm con gái cho Xuân Yến, phân phó:

–được rồi, Yến tử, tở làm cá đi, mấy người cùng làm cho sạch.Để ta rình một chút, xem có bắt được con chim nào nữa không.

-Dạ. Con bé con rất ngoan, ôm con cá to gần bằng mình lon ton chạy đến chỗ Xuân Yến.

Xuân Yến tóm lấy con cá ném sang một bên, nhớ lại lúc nãy nó dọa mình sợ đứng cả tim kêu loạn lên, quyết tâm phải hành hạ nó cho hả giận.

Giận dữ bước tới, nhón nhón hai ngón tay tóm lấy cái đuôi con cá đang giãy như điên trên thảm cỏ, trên khuôn mặt tiên nữ kia dặt theo một nụ cười của phù thủy.

Bị người ta tóm được, thấy Thần Chết đã cầm lưỡi hái cười với mình, con cá đương nhiên không thể nằm im chờ cái lưỡi hái đấy hạ xuống, lại càng giãy như điên, tuột ra khỏi tay Thần Chết xinh đẹp kia rơi bịch một cái trên thảm cỏ.

Con cá chết tiệt! Còn dám chạy trốn?

Xuân Yến tức điên hung hăng trừng mắt nhìn nó, lại nhón tay tóm lấy nó.

Con cá lại giãy, lại rơi bịch một cái.

Lại bắt

Lại rơi.

Đấu với nó vài hiệp, Xuân Yển sắp thua đến nơi, trừng mắt nhìn con cá thành tinh kia, nghiêng răng nghiêng lợi, quyết định tốc chiến tốc thắng.

Với tay lấy con dao phay to, nhắm nhắm phương hướng của con Ngư Tinh (cá thành tinh) kia, vung lên, nhắm mắt nhắm mũi chặt xuống.

-Chát! Con cá kịp nhảy lên, tránh được một hái.

Mở mắt, thấy con Yêu Ngư kia vẫn vẫy đuôi như trên người, lại nhắm tịt mắt. Chém!

-Chát! – Lần này con cá không cần mất công chạy nữa, Tử Thần của nó vì vung tay mạnh quá nên lưỡi hái đã vắng đi bay tuốt luốt.

Phía xa xa Hoa Hoa đã bắt được mấy con chim, kinh hiểm nghiêng người kịp né hung khí đang vi vu lao đến trước mặt.

Nhặt con dao phay cắm chặt dưới thảm cỏ cái chuôi còn rung rung ngay dưới chân mình lên, âm ức nhìn tỷ tỷ:

-Yến tử, tỷ dọa chết người rồi đó! Sao không làm cá đi? Ta thấy tỷ không phải muốn giết cá, mà là giết người đó!

-Dĩ dọa mẹ, sẽ không giết cá đâu! – Con bé con chu cái mỏ nhỏ nhỏ hồng hồng cãi mẹ, dí hai ngón trở vào cái má phính phính.

Bị hai tiểu bối cười nhạo, lại cúi đầu nhìn con cá chết tiệt kia vẫn nhả nhỏ sống, cái mõm nó cứ ngoác ra như đang cười mình, Xuân Yển giận.

-Con cá chết tiệt, không tin cô nãi nãi ta không giết được người!

Nổi giận gầm lên một tiếng, xắn tay áo, vén gấu quần đập cho con cá láo toét dám không chết kia một cái, lại nhặt nó lên, ném bay đi, lại nhặt, lại ném, lại nhặt, lại ném...

Rầm rầm bịch bịch cả một góc trời, vừa ném vừa mắng, làm ọi người xung quanh tròn mắt nhìn không ai nói nổi cười nổi.

Năm giây ngơ ngàng sững sờ! Hoa Hoa không chịu nổi nữa, bước lên ngăn tỷ tỷ đang cúi xuống muốn nhặt con cá đáng thương bị hành hạ tra tấn đến ngắc ngoải sống không ra sống chết không ra chết:

-Yến tử, tỷ nhìn con cá đáng thương này đi. Tí nữa nó sẽ chết không toàn thây, đã rất đáng thương rồi, tỷ còn bắt nó chết thống khổ như thế, thật là vô nhân đạo!

Xuân Yển hăm hức quệt mồ, tiu nghỉu:

-Hừ. đây là nó tự chuốc khổ vào thân. Ai bảo nó không chịu ngoan ngoãn nằm đây cho ta giết!

Ách... Khi không ai chịu nguyện ý ngồi yên ở đây chờ tỷ động dao xử tử chứ? Cá cũng như người!

Giật lấy con cá xấu số từ tay nàng, Hoa Hoa đẩy đẩy tỷ tỷ, giao cho nàng một nhiệm vụ khác:

-Ở đây để cho ta xử lý, tỷ qua bên kia giúp họ nổi lửa nướng cá đi!

-Ừ. – Xuân Yển ngoan ngoãn nghe lời.

-Di, Phù Nhi đi với người! – sợ mẹ nổi hứng lên lột sạch nó ra đem nướng với cá, con bé con vội chạy đến cạnh dì, giơ tay xung phong.

-Được! – Xuân Yển dặt tay con bé, một lớn một nhỏ tí tởn chạy đi nhặt lá cây cành khô.

Bên kia, hai gã nam tử một đen một trắng vun đám cành cây lại giữa mấy tảng đá, thành một cái bếp dã chiến đơn giản.

Xa xa bên kia, trong đám tùng rậm rạp, Lý Ti Thần nằm bẹp xuống đám lá cây rón rén không dám gây nên tiếng động gì, kéo kéo ống tay áo Phượng Dật cũng đang lén lút lút lút trốn bên cạnh như đặc công:

-Hoàng thượng, người nói, thời tiết đẹp thế này, cảnh đẹp thế này, chúng ta lại trốn chui trốn lủi ở đây, đáng tiếc quá!

Phượng Dật không thèm liếc hắt một cái, lạnh lùng:

-Người không thích ở đây thì cứ đi, trẫm không cần người.

Nói thì nói thế, nhưng Ti Thần sao dám bỏ lại đương kim hoàng thượng dúm dỏ nằm đây bỏ đi chơi một mình chứ?

Sờ sờ cái mũi, tự nhận mình đại, tiếp tục nằm nấp sau đám cây ngấm một nhà hai nam ba nữ cười rạo rỡ với gió với cỏ ngoài kia.

Lửa đã nổi lên, Xuân Yển một tay cầm con cá được làm sạch sẽ, một tay giơ một cành cây, quay phải quay trái ngậy ngậy nhìn, nhieu nhieu mày cổ nhớ lại trước kia trên TV người ta xiên cá như thế nào.

Rửa tay sạch sẽ, quay về thấy nàng đang lúng túng ngó ngẩn hết nhìn cá lại nhìn cành, miệng lẩm bầm gì đó, Hắc y nam tử cười khê.

Hắn đi tới, bất ngờ cầm lấy con cá và nhánh cây trong tay thực nữ, lại lấy ra con dao nhỏ bên hông, vót nhọn một đầu nhánh cây, lại tóm lấy con cá, xuyên nhánh cây qua cái rột, đặt lên đám lửa, rắc lên một chút muối.

-Làm như thế, xem hiểu được không? – hắn thản nhiên.

-Thì ra là như thế! – Xuân yển giật mình đại ngộ, ngược mắt nhìn hắn, giơ ngón cái – Người thật lợi hại!

-Sau ba năm hành quân, một chút kiến thức thông thường ấy phải có.

Xuân Yển mau miệng: Ta không có!

-Đó là vì hại vị cô nương là tiểu thư khuê tú, từ nhỏ tới lớn chưa phải làm gì.

-Cũng đúng! – Xuân Yển cười thích chí.

Nụ cười tươi như đóa hoa bách hợp lan sang cả Hắc Vô Thường, bất giác hắn cũng cười vang.

Một màn tình tình cảm cảm thân thân mật mật kia lọt hết vào đôi mắt như cú vọ của Phượng Dật, hắn vốn đang bình thần bỗng sa sầm mặt mày.

-Vô sỉ! – Hán há miệng toan mắng lớn nhưng kịp không chế âm thanh.

Lý Ti Thần vô tâm không chú ý lắm đến sắc mặt của hắn lại còn hồn nhiên phát biểu cảm tưởng:

-Hoàng thượng, không ngờ Thái hậu khi đổi một thân thường phục lập tức trẻ lại đến hơn mười tuổi. Lần trước vội quá không kịp nhìn kỹ, hôm nay mới để ý, phát hiện ả ghê gớm như thế nhưng so với rất nhiều mỹ nữ ta đã gặp thì xinh đẹp hơn rất nhiều. Lại còn có nụ cười tươi như hoa nở mùa xuân, tính tình hoạt bát dễ thương, không hề câu tức kiêu kỳ! Nếu mà nghe ả rót mật vào tai, chỉ sợ không có nam nhân nào đủ định lực mà chống lại. Bảo sao năm đó Tiên hoàng lại mê mẩn ả như vậy! Thậm chí ả nói gì cũng nghe theo!

Mắt nhìn anh anh ả mắt liếc mày đưa, tai nghe tên bạn thân chí cốt rót thêm dầu vào lửa, mặt PHượng Dật lại càng đen thui.

-Không gọi, không kêu người nói thì người cầm miệng cho ta! – âm thanh như Thần Chết dội mồ sống lại.

Một cơn gió tanh tanh thổi qua mũi Ti Thần. Hắn run lên, kéo lại áo.

Ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời vẫn rất rực rỡ, không chút giống như nổi bão như lúc nãy.

Quay đầu nhìn người bên cạnh, lúc này mới nhận ra cái mặt xám xịt đen xì của Hoàng thượng, vẫn ngu ngơ không hiểu, lại mở miệng hỏi:

-Hoàng thượng, người làm sao vậy? Sao bỗng nhiên lại tức giận?

Phượng Dật trừng trừng nhìn đôi nam nữ đang líu lo nướng cá trước mặt như muốn ăn tươi nuốt sống, gần từng tiếng:

-Gã kia là ai?

-A. Hẳn đó hả? Họ Tiết, tên Minh. – Ti Thần cũng ngây thơ vô số tội rất thật thà.

-Họ Tiết? Phượng Dật nhú mày, Thống lĩnh ngũ doanh đề đốc cửu môn quân tuần bộ Tiết Phóng là gì của hần?

-Cha hần!. Nghe nói, ngày đó tại thí võ ven hồ, đáng ra hần là người đứng đầu. Nhưng không hiểu sao lại bỏ dở trận đấu!

-Phải không? Hần cũng tham gia thi đấu? Phượng Dật nhún mày – Nhưng sao hôm đó ở ven hồ trẫm không gặp hần?

-Bởi vì hần đã đi từ trước rồi!. Cùng chạy với hần còn có người kia – Ti Thần chỉ vào nam tử áo trắng bên cạnh Tiết Minh. Đôi mày Phượng Dật nhú càng sâu, con ngươi u ám đầy lo lắng.

Bọn họ đã đi trước? tại sao sau đó lại thấy ở cạnh nàng? Hần nhớ rất rõ, ngày đó, trong quán rượu, sau khi các nàng bỏ chạy, hần cũng vội lấy từ trong ngực ra một thỏi bạc trắng, chỉ nói đây là phí dùng, sau đó sai chân chạy theo. Vội vội vàng vàng như thế, là để đuổi theo các nàng sao?

Bọn họ, đã có quan hệ gì? Mà thân mật tới mức trả tiền giúp nàng?

-Còn bị bạch y công tử kia, hần là... Lý Ti Thần há mồm, lại muốn tiếp tục giới thiệu tài tử bên cạnh, bị cái mặt lạnh như cục đá kia của Phượng Dật ngáng cứng miệng.

-Đừng có nói nữa, hần tên gì con ai không liên quan đến trẫm! hần không thèm quan tâm ngắt lời, một đôi ánh mắt một khắc không li cam chốt vào đôi nam thanh nữ tú kia.

-A? Lý Ti Thần sờ sờ đầu, càng ngày hành động và lời nói của Hoàng thượng hần càng không thể hiểu.

Nhìn Xuân Yển rạng rỡ như ánh mặt trời cười tươi như hoa nở mùa xuân, lại quay đầu nhìn cục đá xám xịt bên cạnh, trong đầu hần hình như vỡ ra một cái gì đó.

Nhưng nó là cái gì, thì hần vẫn chưa nghĩ ra!

Lại bỏ thêm chút gia vị, lật con cá một cái, mùi cá nướng thơm nức mũi theo gió bay khắp nơi.

-Oa, thơm quá! Xuân yển nhắm mắt hít thật sâu một hơi, đầy thỏa mãn lắm lắm.

-Đội chút nữa, sẽ ngon lắm! – Hắc y nam tử nhìn cái mặt tí tởn như trẻ con của nàng, bất giác mỉm cười có chút cưng chiều.

-Ừ ừ! Nàng gật đầu rồi rít, hai mắt dán vào con cá vàng ương kia không chớp mắt, giống như chỉ cần chớp mắt một cái, con cá sẽ mọc cánh bay tuốt lên trời.

Mùi hương mê người ve vuốt dụ dỗ cái mũi của Lý Ti Thần và Phượng Dật. Ti Thần vươn cổ động động cái mũi hít hà hít hà, không nhận được nuốt ngụm nước miếng, quay sang nhìn Phượng Dật với một đôi mắt Puppy dog:

-Hoàng Thượng, thơm quá đi! Hay chúng ta cũng đi bắt hai con cá về nướng ăn đi!

Chính mắt nhìn hắc y nam tử cầm con cá nướng vàng ương nóng hôi hổi đưa cho Xuân Yển. Khi nàng tiếp lấy con cá, chẳng hiểu sao tay hai người lại lỡ chạm vào nhau, đâm ra cả hai luống cuống cả chân tay suýt nữa làm rơi con cá, hai má Xuân yển hây hây đỏ rất động lòng người, Phượng Dật nhìn hắc y nam tử như muốn đóng đinh người ta, hai mắt lại càng tối sẫm lại, tiếng nói phát ra lại càng giống Thần Chết:

-Muốn đi thì tự đi một mình!

Âm thanh âm u đến mức làm cho Ti Thần phát run, ngoan ngoãn nằm im không dám động dấy.

Tơ mắt nhìn người ra ăn ăn uống uống, còn mình chỉ được ngửi ké cái mùi thơm nức mũi như trêu người, hần chỉ có thể mút ngón tay, lòng hồi hận chẳng hiểu sao lúc đấy mình lại đồng ý đi chơi cùng hần.

Chơi cái gì chứ! Nhịn đói nằm ngó người ăn!

75. Q.3 - Chương 68: Kẻ Ăn Người Ngó (2)

Edit: Lục Vân

Há miệng cắn thật to một miếng cá nướng ngoài vàng óng trong nõn nà, Hoa Hoa không chút e thẹn xuýt xoa:

-Quá tuyệt vời! Thì ra sau bốn năm công phu nướng cá của ta không hề bị tụt lùi đi.

-Ương! On ấm On ấm! – con bé con một tay cầm một con cá, miệng đang nhóp nhép nhai vẫn cố bập bồm nói mấy lời không rõ tiếng.

Đổi ngược lại với mẹ con nàng đang ầm ỹ, hai vị công tử ngồi gần đó một đen một trắng có vẻ văn nhả hơn nhiều. Hắc Vô Thường bẻ một miếng cá đưa lên miệng, tinh tế ngậm một chút để cảm nhận, sau đó mới nhẹ nhàng nuốt xuống, cười hiền:

-Chu cô nương quả nhiên khéo léo. Món cá nướng này, thế gian mấy người được ăn!

-Tất nhiên! Ta là ai chứ? Đệ nhất biết hưởng thụ vui chơi mỹ thực Chu Tiểu Hoa! Hoa Hoa vỗ ngực lớn tiếng tự hào.

-Da da, hưởng thụ, ăm ngon, chơi vui, đệ nhất, đệ nhất! Con bé con gờ con cá chỉ còn bộ xương trong tay lên trời như vậy cỡ ủng hộ mẹ nó.

Xuân Yển phì cười, lấy cái xương cá trong tay con bé ra, lại dùng khăn dẹt dẹt lau miệng cho nó, giặt giũ lờm muội muội:

-Xem người kia! Dạy con thế nào để nó cứ nói leo loạn lên thế?

-Loạn cái gì mà loạn? Hoa Hoa không phục cãi lại tỷ tỷ – Ta dạy nó, làm người phải biết hưởng thụ mặc kệ thiên hạ nghĩ gì!

-Nói vậy! Xuân Yển vừa tức vừa buồn cười trừng mắt lờm nàng.

-Hạ cô nương. Trên bếp còn hai con cá đã chín, Hắc Vô Thường để tâm chọn con ngon hơn đưa cho Xuân Yển.

-Cám ơn! Nàng đón lấy con cá, cười ngọt ngào.

Một màn tình tứ ngọt như lùi của anh với ả làm sao thoát được cặp mắt của ai kia. Một giây, Hoa Hoa thoáng cảm thấy sống lưng mình rợn hết cả lên, nổi da gà, mồ hôi lạnh lấm tấm.

Gạt Hắc Vô Thường sang một bên, Hoa Hoa chen vào giữa đẩy đẩy Xuân Yển nói nhỏ vào tai tỷ tỷ:

-Yển tử, Hòn đá ương bướng nhà tỷ còn định giương mắt xem trộm chúng ta đến bao giờ? Mắt hấn liếc qua một cái, cả con cá mới nướng còn nóng hôi hổi của ta đã hóa thành băng hết rồi này!

Xuân Yển nhàn nhạt liếc mắt về phía hai con rùa đang trốn trong đám lá cây vẫn định ninh mình giỏi kia, nhún vai không thèm quan tâm:

-Thích nhìn đến khi nào thì nhìn! Ta không cần! Dù sao bước khỏi cửa Hoàng Cung thì ta không biết hấn, hấn không biết ta. Mặc kệ! Chúng ta tiếp tục ăn!

-Đành là thế. Nhưng ánh mắt của hấn thật khủng khiếp! – Hoa Hoa ôm lấy hai bả vai xoa xoa làm bộ như đang phát run đến nơi.

Nhưng Xuân Yển chỉ nhàm chán liếm liếm môi:

-Hắn là thế đấy. Trước giờ vẫn vậy! – Chắc đến chết cũng không đổi được, cứ như ai đó đã đóng băng hẳn suốt ba trăm năm ấy. Chả khác gì mẫu phi của hắn.

-Biết thế. Nhưng cứ bị hắn giương mắt nhìn chăm chăm người ta chẳng tự nhiên được... Hoa Hoa nhăn nhó vỗ lưng tỷ tỷ vẫn đang thần nhiên gặm xương cá.

-Khụ khụ khụ... Cái gì? Khụ khụ... nhìn chăm chăm? Xuân Yến đáng thương ngắc ngoải ho đến đào tâm đào phế, nhìn đến tội – Nếu người không quen bị bốn con mắt kia dòm lom lom thì để ta bảo Hắc Vô Thường đuổi họ đi!

-Không muốn không muốn! – Hoa Hoa chối vội – Tỷ không cần tàn nhẫn đến thế! Dù sao người ta cũng đã sống cùng nhà với tỷ, là đứa con gọi tỷ là Mẫu thân suốt bốn năm đó!

-Con? Ta chả dám nhận! Huống hồ đứa con lớn như thế ta cũng chẳng sinh được. – Nàng cười lạnh, mắt vẫn lạnh lẽo – Nói đi, người muốn gì?

-A a, tỷ biết rồi. – Hoa Hoa lừ lười cười ngây ngô.

Xuân Yến hơi nhếch miệng thành một nụ cười cực kỳ châm chọc: – Muội tử, không phải ta nói người. Nhưng so về tâm cơ với ta người còn lâu mới có thể.

-Đúng vậy đúng vậy, tỷ đúng. Cùng là hai tiểu thư giàu có, xét về so tâm đấu trí tỷ là số một. Trên đời này chẳng mấy ai dám đắc tội với tỷ! – Hoa Hoa phồng miệng hơi ghen tỵ.

Xuân Yến nhàm chán phẩy tay:

-Ta cũng chẳng thể lựa chọn. Nếu có thể, ta cầu được như muội, vô tâm vui vẻ sống đến hết đời.

-Ai chà, nếu thành sự thật thì ai sẽ tuồn đồ trong cung ra cho ta bán đây. – miệng thì nói vậy thôi, nhưng Hoa Hoa vẫn lo lắng – Yến tử, tỷ nói, hắn có nhận ra thân phận của tỷ không?

-Đến tám chín phần mười là có! Xuân Yến thăm thì.

Từ ngày nàng lòi đuôi cáo trước mặt tiểu tử đó, xem ánh mắt hắn nhìn nàng đều lạ lạ. Hơn nữa ngôn ngữ cử chỉ của hắn cũng đều được phòng bị rất cẩn thận. Cũng nhờ có bọn Lục Ngọc Thu Dung ở sau hỗ trợ nên nàng vẫn miễn cưỡng ổn thỏa ra khỏi cung. Nhưng, nàng cũng nhận ra, ánh mắt tiểu tử kia nhìn nàng không như trước, dường như bớt một chút oán hận, lại đọng đầy hơn một chút gì đó...

Nhưng là cái gì thì nàng chịu chẳng đoán ra, hoặc có thể nói, nàng chẳng buồn đoán.

Có điều, việc hôm nay hắn theo tới đây hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của nàng. Không nghĩ tiểu tử này lại ghé góm đến thế, cứ như thể nàng chính là kẻ thù giết mẹ hắn ấy! xem ánh mắt kia kìa, giống như thể có lăng trì từng xéo nàng cũng không thỏa hắt nổi hận của hắn!

-không phải hắn đang chờ người đến bắt tỷ chứ? Hoa Hoa lo lắng.

-Xem chừng có thể lắm! – Xuân Yến chậm chậm gật đầu thật mạnh.

-Hay là thế này – Hoa Hoa lẩm bẩm – Cứ bị nhìn lom lom thế này chẳng hay tí nào. Yến tử, nếu không, chúng ta trêu người bọn họ một phen cho bỏ ghét!

-Trêu người? Trêu thế nào?

-Nghe ta nói nha! – Hoa Hoa ghé vào tai tỷ tỷ, kỳ kỳ cô cô thăm thì thậm thụt một lúc, Xuân Yến càng nghe càng hưng phấn.

Trình bày xong kế hoạch của mình, Hoa Hoa nhướn nhướn mày :

-Thế nào? Cũng được phải không?

-Nghe được đấy. – Xuân Yến xoa xoa cằm tán thưởng.

-Vậy y kế mà làm?

-Tùy người tùy người. – nàng phẩy tay đẩy hết cho Hoa Hoa.

-Vậy để ta ra trận. Nhưng Yến tử tử cũng đừng thương tâm đó! – Hoa Hoa hưng phấn kích động hung hăng ôm, thơm tử tử một cái, ngoắc ngoắc tay gọi con bé: – Tiểu nha đầu. Đi nào.

-Con bé vẫn quyền uyển không nỡ bỏ con cá nướng xuống, lạch bạch đi về phía mẹ – Nương...

Kéo con bé lại gần, Hoa hoa dạy dạy dỗ dỗ nó một hồi, lại hỏi lại:

-Những gì mới nói đã nhớ kỹ chưa?

-Nhớ rồi. Kỹ!con bé gật gật.

-Tốt lắm, đi đi. Hoa Hoa đẩy hông con gái bé bỏng vào giữa chiến trường.

-Hoàng thượng, Hoàng thượng, các nàng đang nhìn chúng ta kìa! – nấp sau gốc tùng, Lý Ti Thần bị xuân yển liếc mắt một cái sợ run.

Hai con mắt của Phượng Dật chưa một khắc nào rời khỏi hai cô nàng kia, nháy mắt cũng không, vẻ mặt vẫn nhàn nhạt:

-Chỉ là vô ý liếc qua thôi. Có cái gì mà sợ ;

-Hoàng thượng, Hoàng thượng, bé con kia đang đi về phía chúng ta! Nhìn thấy con bé con đang lon ton đi thẳng về phía mình, Tu Thần lại hét lớn.

-Có lẽ là có chuyện đặc biệt thật! – liếc mắt nhìn con bé một cái, lại tiếp tục đóng đinh vào mục tiêu kia, không có một chút thái độ.

-Hoàng thượng, Hoàng thượng, nó càng tới gần hơn! – Lý Ti Thần tiếp tục như tờ báo mới liên tục cập nhật thông tin.

-Nó đến gần thì ảnh hưởng gì đến chúng ta? Phượng Dật không kiên nhẫn rời một giây quý giá khỏi đối tượng theo dõi lườm Ti Thần một cái.

-Hoàng thượng Hoàng thượng... – con bé đã đến gần lắm rồi.

-Câm miệng! – không thể kiên nhẫn hơn, Hoàng Thượng nổi điên!

Lý Ti Thần không cam lòng ngậm miệng liếm môi, tròn tròn mắt nhìn con bé con nhận lệnh của mẫu thân đại nhân đang lăm chằm lạch bạch đi về phía mình.

Ngẩng cao đầu, đưa con cá nướng vàng ươm thơm nức nở con bé dừng cách bọn họ khoảng mấy bước nhoeo miệng cười, cái má phúng phính ngọng nghịu:

-Thúc thúc. Cho các thúc này!

Oa.....

Lý Ti Thần tròn mắt tròn miệng,

Con cá thơm quá! Thơm quá thơm quá!

Không đúng! Con bé đáng yêu quá, cứ như búp bê! Càng nhìn càng đáng yêu! Cùng với con cá mỡ màng trong tay làm cho người ta hận không thể nuốt một cái hết cả con!

-Hoàng thượng Hoàng thượng... – Theo thói quen hắt lại giật giật cánh tay áo của Phượng Dật.

Phượng Dật bực mình hắt tay hắt ra, mắt:

-Một con bé con thôi mà, làm sao mà kích động thế?

Có thể không kích động sao? Ti Thần như sắp khóc đến nơi – Một con- cá- cực – kỳ – thơm đó! Ngay trước mắt, trong tay bé con này này, chỉ cần đưa tay ra là lấy được.

Nếu bọn họ cứ ngồi đó mà ha ha mà chóp chép, hẳn còn có thể nuốt mấy ngụm nước miếng mà nhin! Nhưng giờ... người ta đem đưa đến trước mặt...

Hít một cái, liếm môi! Thật thơm a....

-Thức thức, nãy giờ trốn ở đây các người không mệt sao? – con bé ngây ngây thơ thơ tò tò mò mò.

Ồ.... Lý Ti Thần muốn khóc quá! Nhìn đứa trẻ này xem, so với Hoàng thượng ngày càng kỳ dị thì nó tốt hơn biết bao!

Mỉm cười nhìn con bé, hần dịu dàng:

-Tiểu muội muội, bé tên gì? Mấy tuổi rồi?

Con bé hạ tay xuống, cười với hần thật đáng yêu, giơ ba ngón tay:

-Phù nhi ba tuổi.

-Được. Bé con ngoan lắm. Lý Ti Thần không nhịn được đưa tay xoa xoa cái má mềm mềm trắng trắng của con bé. Nói thật, hần càng xoa càng tưởng tượng mình đang xoa con cá thơm mềm kia.

-Thức thức, con cá này nặng quá. Phù nhi không cầm được. Thức cầm giúp phù nhi một lát được không? – dường như đọc được uy nghi trong đầu hần, con bé đột nhiên đầy tin cậy nhét con cá vào tay con cáo đói chẳng cho hần thời gian để cự tuyệt nữa.

-được... được... lần này thì Ti Thần khóc thật rồi!

Một con cá nướng vừa đẹp vừa thơm, đang nằm trong tay mình, chỉ cần há mồm là có thể ngoạm cả vào bụng. Chỉ không biết vào đến trong bụng rồi hần đã kịp cảm nhận được hương vị của cá chưa.

-Thức thức, nhìn hai mắt thức kia, sáng rực lên giống hệt con chó nhà ta. Không phải thức cũng giống hần ba ngày rồi không ăn cơm chứ? – Con bé nghiêng nghiêng đầu nhìn, ngây thơ vô số tội thật thà nói ra phát hiện mới của nó.

Giống... chó? Ti Thần chết cứng, dở khóc dở cười. chẳng lẽ mặt hần lúc này giống thế thật sao?

76. Q.3 - Chương 69: Câu Cá

Edit: Lục Vân

-Hai thức có muốn nướng cá với Phù Nhi không? – Con bé con rất hào phóng. Cùng... Cùng đi được sao? – quả tim Ti Thần nổ bùm một cái.

-Không.... Chắc không được rồi... – Ti Thần liếc mắt thấy cách đó không xa, không biết có chuyện gì xảy ra mà Xuân Yển với Hắc Vô Thường cười với nhau tươi thế, lại lén lén liếc sang người bên cạnh đang bình bưng.

-Đi thôi. Đi thôi. Còn nướng nữa kia. Nương nói, chơi một mình không bằng cùng chơi, có gì tốt đẹp là phải chia sẻ với người khác nữa. – con bé cười ngọt ngào, hai tay tóm lấy hai cái ống quần của hai thức thức.

Mau đến nha, nương nói, chỉ cần đem hai thức thức dễ nhìn này kéo tới, thì con cá to nhất trên bếp kia sẽ ình. Đại ngư ah!

Lý Ti Thần đầu tranh nội tâm kịch liệt, hai chân bị con bé tóm mà lồi.

-Hoàng thượng... Hần quay đầu lại, ngược đôi mắt puppy dog nhìn Phượng Dật, trong đôi mắt ấy ẩn chứa biết bao điều, hy vọng hần có thể khai long khẩu há mồm ra nói xem rốt cuộc là đi hay ở!

Nhưng... liệu có thể đi?

Một bên ống quần bị con bé con lồi lồi kéo kéo Phượng Dật bức quá còn định đá cho nó một cái cho đỡ vướng. Nhưng nghĩ lại lúc này Xuân Yển cho con bé dễ thương này đến đây mà lại nở ra tay với nó, cũng không nỡ.

Nghĩ vậy, cảm giác khó chịu bức bối với đứa trẻ con cũng dần tan đi.

Xem vở kịch thân thân thiết thiết của bốn người kia, lại nhìn bộ mặt tươi rói rạng rỡ của một nam một nữ, hẳn vung tay:

-Đã bị người ta phát hiện rồi còn trốn làm cái gì nữa? Đi thôi!

- Đúng đó! – Lý ti Thần và con bé con, hai đứa trẻ con một to một bé đồng thanh reo to, hai mắt sáng rực, tay trong tay đi thật nhanh tới chỗ mọi người. Phượng Dật hơi ngần ngừ, sau mới thông thả đi tới.

Không hiểu sao, chỉ nghĩ tới việc cùng nàng nướng cá ven hồ, tim hẳn đã đập loạn.

Nhìn thấy con bé con không tới hai phút đã thành công dụ được địch về, Xuân Hoa đắc ý:

-Giờ mới biết, tiểu tử này ngoài quậy phá còn có khả năng đặc biệt.

Xuân Yến bất đắc dĩ lắc đầu, không biết nên nói gì.

Lạch bạch lạch bạch, dắt Lý Ti Thần tới bày ẹ, con bé tự hào:

-Phù nhi làm được rồi!

-Biết rồi biết rồi! – Hoa Hoa vừa cười vừa với lấy con cá to nhất trên bếp đưa cho con bé – Nhiệm vụ hoàn thành. Phần thưởng của ngươi!

-Nương, người tốt nhất! dịu dàng nhất xinh đẹp nhất! – con bé cười tít cả mắt, bộ dáng chân thành làm cho người ta không thể nghi ngờ sự chân thật của những lời này.

-Nịnh mẹ giỏi lắm! Hoa Hoa gõ nhẹ mấy cái lên đầu con gái.

Hihi. Con bé cười rất vui, há to miệng – A... Ngoàm... ngoàm một miếng cá to tướng, con bé phồng miệng vừa nhai vừa cười tít mắt.

Tiểu tử kia sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì mặc xác hai thúc thúc, Phượng Dật hai mắt chăm chú ngắm mặt trời – chắc chắn sẽ không chủ động lên tiếng, Ti Thần đành muối mặt cười cười ấp úng nói không ra lời:

-A... Cô nương...

Lời vừa bỏ ra khỏi môi, chợt nhớ ra người ta đã có đứa con gái lớn như thế, hẳn vội chữa:

-Không. Phu nhân...

-Ta họ Chu, ngươi cứ gọi là Chu cô nương là được. – thấy hẳn lúng ta lúng túng như gà mắc tóc, nửa ngày không được một câu chào, Hoa Hoa cũng phát sốt ruột.

-được, Chu cô nương – Ti Thần như con vẹt lặp lại.

-Người này là biểu tỳ khuê phòng của ta, Hạ Tiểu Yến. Vị này là Tiết Minh công tử, vị này là Hàn nhị công tử. Con bé phá phách lúc này là con gái ta, Chu Y Phù. – Hoa Hoa lân lượt chỉ vào từng người giới thiệu.

-Hạ cô nương, Tiết công tử, Hàn công tử – Lý Ti Thần chấp tay chào từng người – Tại hạ Lý Ti Thần, còn người này là đường ca của ta, Lý Phượng.

Lý Phượng ... tên này đồ ai mà đoán ra được là vua.

Xuân Yến với tay đặt con cá thứ hai lên bếp, cất giọng dịu dàng, duyên dáng mềm mại nhún eo làm lễ vạn phúc với hai người họ:

-Xin ra mắt nhị vị công tử.

Trước một hành động của một thực nữ yếu điệu “con nhà lành”, hai thầy trò Phượng Dật không hề được chuẩn bị trước tâm lý đã choáng nặng.

Lý Thi Thần buông thông tay, cá nướng cũng tạm quên, chỉ chăm chăm nhìn Dương Kim Thái hậu trước mặt, hai con mắt sắp lồi hết ra.

Cô nương trước mắt thật sự là ôn văn nho nhã, khiêm cùng có lễ.

Tiểu thư này, chính là vị Thái Hậu cao ngạo với vợ, lạnh lùng khó gần, hơn nữa đã từng chinh hấn khóc lên khóc xuống đây sao? Hoàng Thượng nhận nhầm người? Có thể lắm, nếu vậy tiểu thư này có ngoại hình quá giống Thái Hậu.

Ngoài cổ lại nhìn Phượng Dật, hai con mắt Ti Thần có hai dấu chấm hỏi to tướng.

Trong mắt PHượng Dật cũng hơi dao động, nhưng lập tức kiên định lắc đầu. Hắn không nhầm đâu!

Hình như bốn con mắt ngó mình lom lom làm cho Xuân Yển không được tự nhiên, nàng xoay người nâng ống tay che biến đi nửa khuôn mặt. Hừ. Che đi cho đỡ nhìn! Nhưng lại càng thêm e lệ đáng yêu.

PHượng Dật nhìn khuôn mặt nhu mỹ của nàng với hai con mắt gian xảo.

Những ngôn ngữ không lời của họ lọt hết vào mắt Hoa Hoa, ánh mắt đông đầy ý cười, nàng lên tiếng:

-Xin hỏi hai vị công tử, hai người biết nướng cá chứ?

-Không có! – Cả hai cùng lắc đầu.

-Vậy đã từng câu cá chưa?

Cả hai tiếp tục lắc. Đều là công tử hào hoa tử nhỏ mỗi ngày chỉ biết thi với họa, cầm với kỳ, nào ai nướng cá với bắt cá?

Ý cười trên khóe mắt Hoa Hoa càng sâu, nàng làm bộ

-Hai người, đừng nói là ăn sống đó ? – Hoa Hoa tròn mắt ngạc nhiên, nhưng đầy giễu cợt.

-A... Ti Thần bị ánh mắt khinh khi kia nhìn đến nhũn cả tay chân, á khẩu không nói được câu gì.

-Chúng ta cũng có thể giúp một chút. – Rồi mắt khỏi Xuân Yển, Phượng Dật rất thản nhiên.

Quả nhiên là bậc đế vương, tráng khí mười phần, mở miệng một cái làm người ra phải chịu thần phục liền!

Hoa Hoa cẩn thận nhìn vị công tử vừa mở miệng nói một lượt, cổ hết sức để ổn định lại tâm lý, mới có thể nhìn một tiếng cười xù:

-Lửa nhóm xong rồi, chỉ còn bắt cá và nướng cá. Xin hỏi, hai người muốn giúp gì? Ăn cá?

Phượng Dật tắc họng!

Kinh hỉ nhận ra chính mình vừa rồi đã vụng vụng Long khẩu của Đường kim Hoàng Thượng, lòng nàng cảm thấy một cảm giác lạ lạ, lại tiếp lời:

-Xin hỏi, hai người là nam nhân sao? Là nam nhân, lời nói phải thật! Chẳng qua, nếu hai người cứ tự nhận mình chỉ là người không làm mà ngồi hưởng, thì xin mời, cứ cầm lấy một con cá mà ăn. Dù sao chúng ta cũng nướng rất nhiều cá, ăn không hết cũng lãng phí!

-Người!!! Mặt Ti Thần trắng bệch, rất muốn có đủ cốt khí để quát một câu nam tử Hán “Đại gia ta không ăn!”, nhưng, cái mũi phản chủ lại bị ngửi thấy mùi hương cá nướng thơm phức, cái tai cũng câu kết với mũi phản chủ nghe lọt hết tiếng Phù nhi chép chép vừa nhai vừa khen cá ngon với cá thơm, cái bụng cũng lại phản chủ theo, nó tiêu hết cả cốt khí đàn ông vừa mới dâng đến cổ.

Ô ô, nuốt một ngụm nước miếng, hắn thỏa hiệp!

Ô ô, sau này ngấm lại hắn khinh bỉ chính mình!

-Muội muội, đừng như thế – Đến lượt mình ra diễn rồi, Xuân Yển yếu điệu bước ra, vỗ vỗ vai Hoa Hoa dịu dàng – Không phải còn câu cá nữa sao? CHÚNG ta còn nướng nữa mà. Vậy câu cá đi. Rất đơn giản, ta đến hướng dẫn bọn họ một chút, cam đoan sẽ học rất nhanh.

-Thật vậy chẳng? Cô nương, cô thật tốt quá!

Lý Ti Thần tràn ngập cảm kích rưng rưng nhìn nàng như Đức Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn hiện thế, chỉ thiếu phủ phục xuống mà vái lạy nữa là đủ, những hình ảnh khi Xuân Yến chính hấn sống không ra sống chết không ra chết dường như cũng bay tiêu tán theo hào quang trên đầu nàng rồi.

Phượng Dật dù sao cũng vẫn bình tĩnh hơn nhiều, nhìn Xuân Yến đầy phức tạp:

-Làm phiền Hạ cô nương.

-Không có gì. – Nàng cười nhạt, xoay người – Mời nhị vị theo ta qua đây!

Không phải là các người muốn xác định lại xem bốn cô nương ta có phải người các người nghĩ sao? Thế thì cho người một cơ hội để tiếp xúc với ta đây, để xem các người tìm được người các người muốn, hay bốn cô nương ta lại bắt được hai con cá thật to mà đập.

-Cá cá, trước hết phải lấy một con sâu, buộc nó vào lưỡi câu thế này, rồi ném xuống nước, chờ cá đến... (híc nghe hơi mơ hồ nhỉ...)

Dưới làn nước trong vắt là từng đàn cá đông đúc rộn ràng chơi hội xuân., chúng bơi, chúng nhảy, chúng trêu, chúng cười mắt con vịt cạn.

Bưng rổ mồi câu, Xuân Yến liếc mắt nhìn Phượng Dật ngồi bên kia còn trang nghiêm hơn Phật Tổ thượng tòa sen giảng đạo, giữa thanh sơn nước biếc yêu kiều cười:

-Lý công tử, hôm nay hao người cũng nhân tiết xuân đi đập thanh sao?

Chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt tươi cười nào khả ái duyên dáng thế này, chưa bao giờ nghe qua giọng nói uyển chuyển ngọt ngào thế này – đặt bên cạnh hình tượng Thái hậu cao cao tại thượng trang nghiêm lạnh lùng – Hấn nghĩ đến một trăm lần cũng không thấy giống!

Hoàng Thượng, này, tiểu thư này không phải Thái hậu đâu nha! Lý Ti Thần đánh mắt choanh choách về phía Phượng Dật, một cô nương giản dị dễ thương, đơn thuần tao nhã như thế, tuyệt đối không thể là Thái hậu tâm ngoan thủ độc lạnh lẽo cao vợi vợi như trong ấn tượng của hấn được!

Đúng thế! Nhưng... Nhưng... dung mạo này... tiếng nói này... quá giống Đường kim Thái hậu đó! Hấn nhìn nhăm hay bị quỷ ám rồi?

Được được, này thì cá! Phượng Dật hung hăng trừng mắt lườm hấn. Nắm chặt cái cần câu trong tay, lại ngoái lại liếc Xuân Yến một cái, thần nhiên thả một tiếng:

-Đúng!

Lại quay đầu lại giương mắt nhìn mặt nước phẳng lặng chẳng thấy bóng con cá nhãi nào. Trong bụng lúc này đã chất chứa hàng trăm câu hỏi.

Quả nhiên, hai con cá bò! Xuân yến cười thầm.

-Vây... nhưng mà... – nàng khẽ nhú hai mày tỏ vẻ khó hiểu – Đập thanh không phải là nên đi dạo khắp nơi thưởng thức tiết xuân sao? Sao suốt từ sáng ta thấy hai người chỉ nằm sau gốc tùng rậm rạp thôi vậy?

-A... Cái này.. Chúng ta— – Nhớ lại lúc nãy mình vừa mới làm một việc không hay ho chút nào, Lý Ti Thần nóng bừng cả hai má, ấp ập ứng ứng không biết nên giải thích thế nào.

-Tránh mặt trời! Hai mắt Phượng Dật vẫn không rời mặt nước, lạnh lùng trả lời.

-Đúng! Tránh nắng! Tránh Nắng!

-À. Nhưng tránh nắng cũng đâu cần đứng mãi một chỗ không nhúc nhích đâu?

-Cái này...

-Thối quen! – Phượng Dật lại thả bom thêm mấy tiếng.

-Đúng đúng, thói quen thói quen – con vịt Ti Thần lại lặp lại.

-A. Lần đầu nghe thấy có người có thói quen như thế. Xem ra thiên hạ to lớn, không gì là không thể! – Xuân Yến lẩm bẩm tự nói. Nói là lẩm bẩm, nhưng nàng cũng chính cho đủ lớn để hai người kia nghe thấy, quả nhiên, sắc mặt cả hai đều hơi lạ.

Đột nhiên, một bóng đen trùm lên Xuân Yến, Hắc Vô Thường không biết từ lúc nào đã đi tới cạnh nàng:

-Hạ cô nương, mới đầu hạ tuyết nắng chưa gắt nhưng làn da trắng mềm mại của cô nương ở dưới nắng quá lâu vẫn sẽ bị ảnh hưởng đó, nên che một chút là được.

Nói rồi, liếc mắt nhìn Phượng Dật một cái như thể đang thị uy!

Hắn cũng nhận lại hai ánh mắt ghê gớm không kém, cũng nhìn hắn không rời!

Bốn mắt nhìn nhau tưởng nghe được tiếng choang choang của binh khí, ánh mắt kia chắc đã giết người ta cả trăm lần rồi.

Việc này Xuân Yến làm như không biết, tiếp lấy tấm áo choàng che lên đầu, ngọt ngào cười với Hắc Vô Thường:

-Cám ơn.

Không thể ngờ được! Bề ngoài nhìn thô đến khô khốc nứt nẻ đi được, không ngờ trong lòng lại biết quan tâm ân cần như thế! Nhìn lên tấm áo, bất giác nàng cảm thấy rất ngọt ngào.

-A.. Ngọt ngào quá đi! Hoa Hoa cũng tới, mắt cười miệng cười trêu ghẹo – Tiết công tử, công tử rất bất công đó nha. Ở đây đâu phải chỉ có tỷ tỷ của ta mới là cô nương đâu!

Hắn cũng chẳng vừa, liếc nàng một cái thản nhiên:

-Ở đây còn nhiều người như vậy, cô nương cần che nắng, cứ tóm lấy bừa một người là được.

-Họ không tính a. – nàng quét mắt một vòng qua ba nam nhân còn lại, không khách khí cao giọng.

Phượng Dật chăm chú ngắm mặt nước hồ trong vắt, Ti Thần tràn đầy hứng thú ngắm mũi giày của mình như thể không nghe thấy, Bạch Vô Thường nghe vậy ngẩng đầu, ngoái một chút, cởi áo nhẹ nhàng trùm lên ... con bé con:

-Con bé còn nhỏ, cần được chăm sóc. – dưới con mắt muốn ăn tươi nuốt sống của Hoa Hoa, hắn giải thích đầy trách nhiệm.

Nàng nhếch nhếch khóe môi.

-Vì sao? Vì sao? Ở đây có ba nữ nhân.... Được rồi, thì là hai nữ nhân một đứa bé, thì chỉ có nàng không ai bảo hộ? Nàng không đẹp sao? Nàng không hấp dẫn sao? Nàng không thích! Nàng muốn phát tiết!

Ngoái lại phía sau, đập vào mắt là Lý Ti Thần đang ngây ngây ngô ngô ôm cần, càn ngây ngây thơ thơ kéo dây câu xem thử, lại hồn hồn nhiên nhiên tự hỏi:

-Sao cá vẫn không cắn câu nhỉ?

Hoa Hoa sáng ngời hai mắt, xoay người xắn tay áo, không khách khí gõ vào đầu hắn mắng to:

-Đồ ngốc đồ ngốc, chưa thấy ai ngốc như ngươi! Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi? bao nhiêu lần rồi? Câu cá cần sự tĩnh tâm, tĩnh lặng, tĩnh..., tâm khí đều phải tĩnh! Kiên nhẫn chờ cá đến cắn câu! Nhìn người xem, một hồi lại nhắc dây câu lên xem, cá nào dám đến? chưa đến đã bị dọa chạy hết! Còn câu cái gì?

Này! Cô nương này sao giống Hoàng Thượng ghê! Thích vỗ đầu người ta sao! Lý Ti Thần đáng thương vô tội ôm đầu ủy khuất nhìn lên:

-Ta kiên nhẫn ngồi chờ mãi, nhưng cá không đến cắn câu. Ta có cách gì chứ?

-Vậy cứ tiếp tục chờ đi! Hoa Hoa có vẻ không tức giận – Hơn nữa, mới ngồi chờ một chút đã không chịu nổi hả?

-Chờ rất lâu! – Ti Thần than thở.

-Còn dám mở miệng? – Hoa Hoa bá đạo giật cái cần câu từ trên tay hấn – Xem cô nương ta biểu diễn một lần.

Nói rồi khoanh chân ngồi xuống đất, vung cần, lẳng lặng ngồi chờ.

Quả nhiên, chỉ lát sau, có một con cá ngu ngốc lon ton tới cần câu.

Giơ con cá lên hươ hươ, ném tọt vào rổ, đem tới chìa ra trước mặt hấn, nàng vênh mặt lên, xoa xoa hai tay đắc ý:

-Nhìn thấy chưa?

-Thấy rồi thấy rồi! Không phục không được, Lý Ti Thần ngoan ngoãn gặt đầu, học nàng ngồi im re chờ cá.

Không bao lâu, Phượng Dật và Xuân Yển đã mỗi người bắt được mấy con cá, chỉ duy có Ti Thần bên kia đến một cái bong bóng cá cũng không thấy. Hoa Hoa nổi giận la mắng không ngớt.

Thưởng cảnh xem diễn, ngày trôi qua thật mau.

Hắc Vô Thường với tay mở bình nước, uống một ngụm, lại nhớ tới Xuân Yển đến giờ cũng chưa uống nước, bèn tiến tới cạnh nàng:

-Hạ cô nương, có khát không? Uống ngụm nước nhé!

Không nói không biết, hấn vừa hỏi, Xuân Yển liếm liếm môi, quả thật cũng hơi khát.

-Cám ơn – nhận lấy bình nước nàng cười, sòng mắt dịu dàng.

Đây là lần thứ mấy nàng cười với hấn? Mỗi lần nàng cười còn rạng rỡ hơn trăm hoa đua nở. Mà! Giờ, nàng còn muốn uống chung một bình nước với hấn? Uống vào bình nước mà hấn đã uống?

Hấn không chấp nhận!

Phượng Dật hơi khẽ liếc xuống, hai mắt hấn tối sầm lại, hai tay nắm thật chặt cần câu.

Giơ lên bình nước, đang muốn đưa lên miệng, không biết vô tình hay cố ý, sợi dây câu lao tới đập vào tay nàng, hất văng bình nước ra xa.

-A! Bình nước! – Xuân Yển giật mình kêu lớn, cả người lao tới, cũng rơi tòm xuống hồ.

Cảnh trước mắt làm cho người ta sững người sợ hãi. Mấy người đều hóa đá không thể phản ứng.

-Hạ cô nương! – Hắc Vô Thường điên cuồng kêu lên lao tới.

-Yển tử! Hoa Hoa hoảng sợ la to.

Nhưng, nhanh hơn bất cứ kẻ nào, ngay sau khi Phượng Dật giật lại cần câu, thì một cánh tay cũng vươn tới bên người hấn, ngay trong khoảnh khắc nàng rơi xuống, hấn cũng lao theo kịp giữ lấy tay nàng.

Bùm bùm!

Trước mắt mọi người, hai người tay trong tay cùng rơi xuống

77. Q.3 - Chương 70: Tra Tấn

Edit: Lục Vân

-Trả thù... lạc lạc... đây là trả thù.. lạc lạc ... chắc chắn là... lạc lạc... trả thù..... ta đã biết mà..... lạc lạc Tiểu... vương bát đản kia.... Tuyệt đối không có ... lạc lạc.... hảo tâm ...

Hai hàm răng va vào nhau lập cập, Xuân Yển nắm chặt hai bàn tay đến nổi cả gân xanh, cổ họng khản đặc cắn chặt răng, mặt mũi tái nhợt – vừa vì lạnh vừa vì tức giận – rồi lại đỏ ửng lên

Dâng lên một chén trà mới nóng hôi hổi, Lục Ngọc xót xa:

-Thái hậu, khương trà đây, còn nóng người mau uống đi! Uống rồi sẽ ấm hơn!

Thò bàn tay run rẩy tái xanh ra khỏi tấm chăn cuộn tròn như con sâu đón lấy chén trà, nàng vẫn cố run giọng lắm bầm:

-Trả thù... Ta phải trả thù... Tên ... chết tiệt!

Lục Ngọc Thu Dung hai nàng đứng cạnh bầm nhau cố nhin cười run cả vai.

Ai, từ hỗn đản đã được lên cấp thành chết tiệt, Hoàng Thượng, tội của người quá to. Không biết lần này thái hậu sẽ nghĩ ra cách gì để chinh người đây? Ai nha, thật sự rất chờ mong đó!

Ách! – tội tru di đây sao?

Rầm Rầm Rầm, Tiểu Hỉ Tử hốt hải chạy vào, nhìn Thái hậu đang cuộn tròn trong chăn, giữa một bầu không khí đậm đặc sát khí, lo lo lằng lằng cần cần thận thận từng lời:

-Thái hậu, Hoàng Thượng hồi cung, người đang tới đây.

Tới? Tới làm gì? Ai gia còn... còn bị hấn hại cho chưa đủ thảm hại sao? Hớp hớp hai ngụm trà, nàng có vẻ đầy chán ghét và căm thù:

-Đuổi hấn về! Ai gia không muốn nhìn thấy hấn!

-Dạ, nhưng.... Nhưng là....

Nửa câu “Hàng Thượng đã tới nơi” còn chưa kịp lấp bắp ra nốt, Phượng Dật đã đường hoàng bước vào hành lễ:

-Nhi thần khấu kiến mẫu hậu!

-Hừ! – Xuân Yển tức giận hừ lạnh quay ngoắt đi không thèm ngó đến!

Lục Ngọc Thu Dung vội chạy nhanh tới buông sa trướng, miễn cho nàng khỏi phải thấy hấn!

Phượng Dật vẫn nhanh mắt kịp nhìn thấy khuôn mặt tái xanh nhợt nhạt, trong lòng bất giác cảm thấy xót xa.

Đợi! Đợi! Không thấy trả lời, hấn bèn lại mặt dày mở miệng:

-Nghe nói mẫu hậu thân thể bất an, nhi thần lo lắng không thôi, nên tới hỏi thăm, chẳng hay mẫu hậu làm sao vậy?

Làm sao vậy? Ta Làm sao vậy chẳng lẽ người không biết? Lão nương giờ run cầm cập như con giun thể này đều là người hại! Làm sao vậy! Tức đến bầm mặt, Xuân Yển kéo tay áo ngủ bằng gấm nhét vào hai kẽ răng mà cắn mà xé, roẹt roẹt đã nát bét!

Lập cập lập cập!

Lại âm thanh quen thuộc vang lên!

Cúi đầu nhìn, nhận ra tay áo đã bị mình cắn cho nát vụn!

Thật là rớm! Hừ!

Hai răng đau nhức, nàng hít một hơi :

-Hôm nay thấy thời tiết khá đẹp, ai gia sau khi ngự triều liền tới ngự hoa viên du ngoạn. Không ngờ trong lúc bất cẩn đã ngã vào hồ.

Âm thanh cao chói lói truyền vào tới trong tai, Phượng Dật hơi căng thẳng, ngẩng đầu nhìn, nhưng tấm sa trướng lại cản tầm mắt của hấn, chỉ co thể khẽ cười đầy khổ tâm:

-Thật vậy sao? Thật trùng hợp, hôm nay nhi thần cùng Lý Ti Thần ra ngoài cung tản bộ cũng không cẩn thận làm một vị cô nương ngã xuống hồ.

Thì ra là như thế!!! Trong Cung mọi người đều đã sáng bừng hiểu ra, bảo sao Thái hậu lại cảm Hoàng thượng đến vậy. Bất giác mọi ánh mắt đều đổ về phía Hoàng thượng đáng thương.

Hoàng Thượng, nói gì thì nói, thái hậu cũng là phận nữ nhi, người lại ném người ta xuống hồ, thật quá đáng!

Trong cung vang lên mấy âm thanh roạt roạt, dường như Xuân Yến đã cắn xong tay áo bên kia:

-Nhi thần còn định cứu nàng bèn liều mạng lao theo, không ngờ cũng lại bị kéo xuống hồ! – Nhìn thấy hết mấy ánh mắt trách móc của mọi người, Phượng Dật điềm tĩnh “kể chuyện”.

Thì ra.... Hoàng thượng cũng muốn cứu Thái hậu a! Sự phẫn nộ trong lòng mọi người cũng giảm đi một chút.

-Sau đó, lại thật vất vả cứu vị cô nương đó lên. Ai mà biết được, có khi nàng không biết lại ghi hận trong lòng, thừa dịp nhi thần bất cẩn, một cước đá văng nhi thần xuống hồ, sau đó nghênh ngang bỏ đi! Phượng Dật vẫn thản nhiên, như thể mình đang kể chuyện về một ai đó chẳng chút liên quan.

Thái hậu, người....

Người... người... người.... Thế này chẳng phải là lấy oán báo ơn sao?

Những ánh mắt lúc này còn găm vào Phượng Dật giờ đây tràn đầy trách móc lẫn khiếp sợ nhìn sang Thái hậu.

-Đáng thương nhất là Lý Ti Thần, rõ ràng chẳng làm nên tội gì, lại cũng bị vị cô nương đi cùng kia quay sang đá nốt xuống hồ, uống một bụng nước. Phượng Dật tiếp tục kể, nhưng lúc này, trong giọng nói xen lẫn chút hạnh tai vui họa (cười trên nỗi đau khổ của người khác)

Thái hậu, là người không đứng rồi! Cho dù là tức đến mấy, cũng không nên liên lụy đến người vô tội! Không một ai lên tiếng, nhưng những ánh mắt đang chăm chăm nhìn Xuân Yến kia cũng đủ nói hết trách móc.

Nói cái gì vậy? Nàng cảm phần cần môi.

Các nàng vốn chỉ muốn mập mập mờ mờ đùa cợt hai tiểu tử này, sau đó tìm cơ hội họ bất cẩn ném Ti Thần xuống nước cho chơi với cá thôi mà. Còn Phượng Dật kia, hẳn vốn yếu ớt, cho tắm nước mát một chút chắc sẽ khỏe mạnh hơn. Ai bảo hai người họ theo dõi rình rập các nàng làm gì, từ lúc bọn họ nướng cá, ánh mắt như thể bị phản bội kia làm nàng khó chịu, lại khi hẳn gây chuyện với Hắc Vô Thường nữa.

Nhưng! Ai mà ngờ! Kế hoạch mới bắt đầu thực hiện được một chút, chính mình sơ suất bị tên tiểu tử kia ném xuống hồ làm mỹ nhân ngư!

Càng nghĩ càng tức giận!

Xuân Yến cười lạnh:

-Hoàng thượng, người chắc không biết, Lý gia tiểu công tử gần đây đã được quá sủng ái sao? Nếu người cảm thấy nhiều thời gian rảnh rỗi quá, thì nên ở trong cung với Hiền Phi Đức phi mới phải. Dù sao truyền thừa long mạch hoàng gia mới là đại sự hàng đầu.

Lại nữa! Phượng Dật sa sầm nét mặt:

-bẩm mẫu hậu, ở cùng với Ti Thần nhi thần thực sự cảm thấy rất thoải mái. Nữ tử, kể cả là Hiền phi hay Đức phi hay thiên kim tiểu thư nào khác, đối diện với các nàng đều không có cảm giác dễ chịu như Ti Thần.

Ha? Thế này là sao? Nam sủng????? Xuân Yến bật cười khe khẽ.

Thật sự là đã có được một lý do!

-Người không có cảm giác với nữ nhân?

-Thưa mẫu hậu, đúng vậy – Phượng Dật trả lời, nhưng trong lòng hẳn thầm bổ sung nửa câu sau: nhưng đối với người thì có.

-Nhưng lại có cảm giác với Lý gia tiểu công tử?

Cân cân nhấc nhấc một hồi, nhận thấy những lời này thật sự hơi kỳ quái, nhưng cụ thể kỳ quái ở đâu thì hẳn chịu, đành gaakt đầu:

-Đúng vậy.

Cảm thấy cả người đã nóng lên, đầu cũng hơi vầng vất, Xuân Yến đột nhiên thấy mệt mỏi quá.

Đưa hai tay ôm đầu, nàng ngã xuống, nhắm nghiền hai mắt:

-Ai gia mệt mỏi quá, Hoàng Thượng người nên hồi cung thôi,

Nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn đằng sau sa trường kia lảo đảo rồi ngã xuống, Phượng Dật lo lắng vô cùng, hai chân bắt giắc bước lên vài bước, nhưng lại kịp kìm nén, chỉ đành giương mắt nhìn bóng nang yếu ớt, hẳn cúi đầu:

-Nhi thần cáo lui.

Tiến Phượng Dật ra khỏi cung, Lục Ngọc xóc sa trường, nhìn thấy Xuân yến kiều diễm động lòng người lúc này đang nằm uể oải trên giường, nàng rất lo:

-Thái hậu, người có khỏe không?

Xuân Yến phát tay:

-Không sao. Chỉ hơi mệt thôi.

-Nhưng.... Thái hậu... mặt người đang đỏ lên kìa. Thu Dung lúc này cũng vào tới, nàng đặt tay lên trán Thái hậu: nóng rực! Nàng hồi hoảng:

-Thái hậu, người bị sốt rồi!

-Vậy à? Bảo sao ta thấy nóng. – Xuân Yến cười yếu ớt, nàng thấy đầu đau quá, không thể giượng dậy nổi.

-Nô tỳ đi mời thái y! Thu Dung xoay người tất tả chạy đi.

Lục Ngọc lật mép giường lấy ra một lọ thuốc nhỏ:

-Thái hậu, người uống chút thuốc này đã.

Nhìn Thái hậu náo nhiệt hoạt bát nằm trên giường, khuôn mặt càng lúc càng đỏ hồng, nàng khẽ lắc đầu:

-Xem ra, lần này Hoàng thượng đã quá đáng quá!

-Ừ. Xuân Yến cố hết sức gạt đầu mấy cái, lại từ từ nhắm mắt.

Hai mí mắt còn chưa khép trọn, trong đầu nàng đã vang lên mấy lời của tiểu hõn tử kia – hẳn có cảm giác với Lý Ti Thần!

Xú tiểu tử! Dám đùa với nàng ư?

Đang nằm bẹp một xó không còn sức mà nói nữa, đột nhiên Xuân Yến nhảy dựng lên, hét lớn:

-Tiểu Hỉ Tử, ai gia có việc cho người!

.....

Phượng cung

Chết trân cứng lưỡi! Đây là hình ảnh của Phượng Dật lúc này!

Hắn... hắn.... hắn... Hắn không bị làm sao đấy chứ?

Cố gắng dụi dụi mắt mấy cái thật mạnh, mở mắt ra, người trước mặt vẫn đứng đó, còn “rạng rỡ” cười với hắn.

-Hoàng thượng.... – mặc trng phục cung nữ, mặt hoa da phấn ... Ách... hắn... ông ẽo bước tới gần hắn... thật sát....

Nhìn bước chân kia đang tiến tới gần.... Một chữ “sợ” liệu có thể khai quát được không nhỉ???

Hoàng thượng đáng thương hết hồn cẩn thận lùi từng bước, trên trán lấm tấm mấy giọt mồ hôi, run giọng hỏi:

-Người... là ai?

-Thiếp là Kiều Kiều, hôm qua mới được Thái hậu tiến cung, chuyên hầu hạ Hoàng thượng!

Người ấy lại bước thêm vài bước nữa, chu ra cái mỏ nhọn hoắt đỏ choét son, không e không ngại, làm cho người ta phát hoảng. Hơn nữa tiếng nói tuy khô và khàn, nhưng lại mềm mại ẻo lả dịu dàng thật tự nhiên, không hiểu sao lại khiến người ta run lên.

Phượng Dật lùi thêm mấy bước nữa, nhìn thân hình cao to trước mặt từ trên xuống dưới từ dưới lên trên, lắp bắp:

-Người... người... là nam... hay nữ???

-Hoàng Thượng muốn ta là nam thì ta là nam, muốn ta là nữ thì ta là nữ. – người đó thản nhiên trả lời, còn không quên liếc hắt một cái đầy “quyền rũ”.

Ác!

Cả ngày hôm qua vì lo cho Xuân Yến bị ốm mà không thiết tha ăn uống, nếu không hẳn không dám cam đoan bây giờ mình không nôn sạch tất cả mọi thứ trong bụng ra.

-Ngồi...

Trước sự tấn công không chút rụt rè của mỹ nhân, Hoàng thượng đã run rẩy lùi đến tận sát tường, bị dọa đến cứng cả người, không nói nên nửa lời.

Người ấy lại tiến thêm ba bước về phía hắn, đứng sát trước mặt hắn, nhếch môi ỏn ẻn cười duyên:

-Hoàng thượng, Thái hậu biết ngài không yêu nữ nhân. Nhưng thân là vua một nước, việc nối dõi tông đường là nhiệm vụ ngài không thể tránh. Bởi vậy, Người sai người đi khắp nơi mới tìm được thiếp, triệu thiếp tiến cung.

Lại gần thêm chút nữa, cánh tay vĩ đại của thân thể cao to ấy lại vờn vãn trước mắt hắn:

-Nếu ngài thực sự ghét nữ nhân, thiếp không để ý đến. Hoàng thượng cứ coi thiếp là đàn ông là được rồi.

Chớp chớp mắt, người đó e lệ huých nhẹ vào vai Hoàng thượng khiến Ngài ngã dúi sang một bên.

-Hoàng thượng, cẩn thận!

May có người kịp thời lao đến giữ hắn lại.

Đứng vững lại được, Phượng Dật thở hổn hển hét lên ra lệnh:

-Người đâu, đem người này đi cho trẫm. Trẫm không muốn nhìn thấy hắn!

-Dạ!

Một đoàn người dũng mãnh chạy tới đứng xếp hàng trước mặt Phượng Dật.

Hắn trợn tròn mắt, một nét hồng hào của nửa tia máu cũng không còn trên mặt.

-Các người... Các người...

Đầu lưỡi hắn lú lại,. Mồ hôi lạnh ướt đầm.

Tiểu Hỉ Từ từ bên ngoài chạy vội vào, khom người thi lễ, kính cẩn thưa lời:

-Hoàng thượng, Thái hậu nói sợ Kiều Kiều cô nương không phải kiểu người Hoàng thượng thích, đặc mệnh sai nô tài chọn thêm mấy cô nương nữa đến cho Ngài lựa chọn.

Nói rồi ngoắc ngoắc ngón tay:

-Các người tiến lên đi!

Sau đó em rru chuồn.

....

Một trận động đất đang đe dọa làm sập của tẩm cung của Hoàng thượng, những lời eo éo khàn khàn chen chúc trong những tiếng bước chân sầm sập, càng lúc càng nhiều người ào tới. Thật không biết nên hình dung thế nào, nhưng chắc chắn không có nửa khuôn mặt nữ tính trong số những cái thốt đang dí sát mặt hần lúc này, cái mũi hần đang chịu một trận công kích hạng nặng của đủ thứ mùi hương ngộp thở.

Nhịn không nổi nữa!

Ọe.....

Dạ dày lẫn ruột non ruột già quay cuồng đánh nhau dữ dội, cả bữa sáng bữa trưa từ mấy ngày trước trong bụng Hoàng thượng thi nhau ào ra.

Hoàng cung

Khụ khụ khụ khụ. Xuan Yến nằm trên giường, mặt mày tái nhợt ho đến đào tâm đào phế.

-Thái hậu, nên uống thuốc đi.

Lục Ngọc đưa ra một bát thuốc mới sắc trước mặt nàng.

-Cái thứ khổ dược này! Ta còn phải chịu đựng bao lâu nữa! Xuân Yến nhũu mày, nhìn bát thuốc đen xì mà kêu lên thống khổ.

Tuy nói vậy nhưng đôi tay nàng vẫn vươn ra đón lấy bát thuốc, chậm chậm rót cái thứ nước vừa chua vừa đắng kia vào cổ họng.

Uống thuốc xong, Thu Dung vội nhét cửa miệng nàng một miếng mật ngọt ngào, áp chế đi vị đắng ghê tởm của hoàng liên.

-Thái hậu Thái hậu!

Tiểu Hỉ Tử vừa gào to vừa chạy vội vào.

Thu Dung ngăn hần lại, thấp giọng:

-Thái hậu vừa uống thuốc, đang nghỉ ở bên trong, người nhỏ giọng một chút!

-Không sao. Để hần tới đi.! Xuân Yến mệt mỏi nằm trên giường nhàn nhạt nói.

-Dạ! Tiểu Hỉ Tử đi như chạy vào trong đến bên người nàng, khẽ bẩm báo:

-Thái hậu, hôm nay Hoàng thượng đã ói ra đến ba lần. Xem chừng không biết còn có thể ói ra cái gì nữa!

-Thật không? Nghe được tin lành, khuôn mặt tái mét đã hồng lên một chút.

Nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của nàng, vẫn còn muốn hại Phượng Dật, Tiểu Hỉ Tử bắt giác muốn thở dài.

Ai! Bên trong Hoàng cung, hai người có quyền lực cao nhất, đều đeo mặt nạ, trong tâm luôn muốn làm khó nhau.

-Thái hậu... người... còn muốn để mấy cô nương khùng bố hơn cả võ tướng này hành hạ Hoàng thượng bao lâu? Cố gắng gom hết dũng khí, hần hỏi. Nhìn thấy Hoàng thượng cả ngày hôm nay ngoài nôn cũng chỉ có biết nôn, cơ không thể ăn, hần.... Ài, nhìn thấy như vậy, thật không đành lòng ...

Thái hậu khẽ ho khan mấy tiếng, chau mày hần hần :

-Ai gia còn bị phong hàn hành hạ bao lâu, thì hần sẽ phải chịu đựng bấy lâu! Khụ khụ...

Lớn tiếng trả lời khiến cho nàng lại một lần nữa gấp người ho rất ngực trên giường.

Mọi người trong cung chợt cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua.

Như vậy, Hoàng thượng...

Này, cái này gọi là mối hận không đội trời chung đây sao?

78. Q.3 - Chương 71: Vô Đề

Edit: Lục Vân

Trời âm trắng, gió nhẹ vờn quanh.

Chăm chú cẩn thận nhìn khuôn mặt tuấn mỹ nhưng bề rạc không còn chút sinh khí của Phượng Dật, Lý Ti Thần nuốt nước miếng khan, cổ dồn dững khí để mở miệng:

-Hoàng thượng, mấy.... Ách, ta nên gọi là cung nữ sao?

-Người muốn gọi là cung nam trăm cũng không ý kiến. – Bưng lên tách trà uống một ngụm, Hoàng thượng nghiêm mặt.

Ách...

Lẳng lẽ lau mấy giọt mồ hôi lạnh to bằng nắm tay sau gáy, Ti Thần thấp giọng lẩm bẩm:

-Các nàng... Nhìn thực là ấn tượng nha.

-Ta đã trả qua rồi. Tối qua xem chừng quá đủ. – nhón một miếng kẹo hoa mai đưa lên miệng, Phượng Dật thần nhiên – nếu người có hứng thú, người cứ việc tới thăm cung của trăm xem họ khủng bố đến thế nào.

-Tạ ơn. Thần không dám nhận đâu. Ti Thần vội vàng xua tay.

Phượng Dật không nói thêm lời nào, lại uống trà, nhưng sắc mặt trầm xuống rất nhiều.

Lý Ti Thần liếc mắt nhìn mấy “cô nương” so với mình còn trắng kiện hơn gấp vài lần, nhanh mở miệng:

-Hoàng thượng... Các nàng... không phải... là Thái hậu nghĩ ra để tra tấn Người sao?

-Người nói đi? Phượng Dật liếc mắt nhìn hắn, cái nhìn đầy phần bất bình đạo – Vô sự không đăng tam bảo điện. Nói đi, không có Thánh chỉ, người vào cung có việc gì?

Thật vất vả mới thoát được mấy trận tổng công kích của mấy người không ra nam không ra nữ này, ra Ngự hoa viên tưởng được hưởng thụ không khí thanh tĩnh yên lành, không ngờ hắn lại chạy tới. Thật sự là không có nổi lấy một phút yên bình mà!

Nghe rõ người ta nói đến thế rồi, mình cũng không giả bộ ngu được, Lý Ti Thần hắc hắc cười hai tiếng:

-Hoàng thượng, cha thần bảo thần tới hỏi thăm Thái hậu bao giờ thì có thể lâm triều?

-Sao? PD nhíu mày, giọng nói cao vút – Lý Thái phó không phải vẫn hy vọng Thái hậu chấp tay từ bỏ quyền cao hay sao chứ? Trăm còn nhớ rõ, khi biết Thái hậu vì bị thương hàn nên không thể lâm triều, cao hứng đến mức nhảy như trẻ con, vấp vào bậc cửa trật khớp vào mà vẫn cười tươi đó thôi. Mới tính dường vài ngày đã đổi tính rồi sao?

-Cũng chẳng thể cao hứng mãi. Lý Ti Thần buồn buồn – Người không phải không biết, khi đàm phán chuyện quốc gia đại sự, ai cũng ngốc luôn!

Biết! đương nhiên hắn biết!

Mỗi khi có chuyện, bất kể lớn nhỏ, các phái đại thần đều ông nói ông có lý, bà nói bà có lý, chấp nhau từng từ, không ai chịu nhường ai, hắn 1 đầu hai tai nghe cũng đến ông ông không biết nên theo ý nào.

Hắn dù sao tuổi cũng còn rất trẻ, tuy đẳng cơ cũng đã ba năm nhưng chính sự toàn giao thẳng cho Xuân Yến xử lý, bây giờ sức khỏe đã tốt hơn, mới có thể bắt đầu tiếp xúc với tấu chương. Nhưng những mối quan hệ trong triều hắn lại không nắm hết, nên không thể thành thực ứng phó được hết những quỷ quyệt gian kế trong triều. Cho nên, thân là vua một nước, có khi chỉ là một con rối hay là một cái danh để khỏi mất

nước mà thôi. Có chuyện gì khẩn cấp vẫn phải thỉnh ý chỉ của Thái hậu. Giờ Xuân Yến bệnh có vẻ rất nặng, hán không dám làm phiền, nên nửa tháng này vẫn ngồi chết dí trong thư phòng cũng vẫn không xử lý hết đồng tấu chương chất cao như núi.

Có Nam Cung Xuân Yến, ai ai cũng oán hận nàng suốt ba năm. Giờ kcos Nam Xung Xuân Yến, cả triều đình rơi vào tình thế hỗn loạn, Lục bộ vô chủ! đương nhiên, chính là thân đế vương như hán!

-Thái hậu rơi xuống nước, bị cảm lạnh, nằm không dậy nổi, giờ rất cần tĩnh dưỡng, trăm có thể có biện pháp gò đây? Phượng Dật nắm chặt chén trà trong tay.

-Thái hậu... người... Bị bệnh thật sao? Lý Ti Thần khó nén kinh ngạc nhìn PHượng Dật, cảm thấy có gì đó không đúng.

-Đúng. Nhưng là... Chúng ta cũng rơi xuống nước, mà có sao đâu! Chỉ ccosThais hậu...

-Chúng ta là nam nhân, còn đó là nữ nhân!

-Ai...! – Lý Ti Thần không biết vì sao lại thở dài, chỉ là bỗng dưng mà như vậy – Không thể tưởng tượng được, Thái hậu vô địch không ngờ cũng có lúc không chịu nổi một kích.

-Đúng thế! – Trong lòng Phượng Dật cũng thoáng buồn, thất thần lẩm bẩm – Trước giờ vẫn nghĩ nàng đánh không biết chết. Nhưng khi đó nhìn nàng sắc mặt tái nhợt nằm trên giường ho rũ rượi mới hiểu ra, thì ra, nàng cũng chỉ là một người bình thường, cũng có sinh lão bệnh tử. Chỉ là một chút phong hàn, có thể khiến nàng nằm bệnh đến hơn mười ngày.

-Hoàng thượng... Thái hậu... Lý Ti Thần lúng túng tìm lời,đột nhiên thấy Phườn Dật đứng lên đi ra ngoài.

-Hoàng thượng, người đây là... Lời nói lạc cả giọng, tiện đi qua thấy tiếng cười nói, Xuân Yến là Lục Ngọc, Thu Dung đi tới,nhất thời hiểu ra.

Chạy vội tới đi. Hành lễ đi!

-Nhi thần tham kiến mẫu hậu.

-Vi thần tham kiến mẫu hậu.

Nhìn thấy bọn họ, Xuân Yến dường như cũng lấp bắp kinh hai. Đôi mi thanh tú nhú chặt:

-Hoàng thượng, hôm nay cao hứng, cũng đến Ngự hoa viên?

-Vâng – liếc mắt qua nhìn thấy nàng đã khôi phục bảy tám phần huyết sắc, Phượng Dật mới an tâm sụp mí – Nhi thần thấy cảnh đẹp nên đi ra ngoài dạo chơi. Không nghĩ gặp được mẫu hậu. Thực ra là chịu không nổi một trung đội nam không ra nam nữ không ra nữ, ngàn thiêu vạn tuyến, mở đường máu mà chạy trốn ra đây!

Mắt phượng lại chuyển hướng đến Lý Ti Thần đang đứng sau lưng:

-Lý công tử cũng đến đây?

Bị nàng nhìn lạnh băng như thế, giác quan thứ sáu nhắc Ti Thần cảm thấy bất an, vội đi lại hai bước. Cho dù là đang lâm bệnh nặng, lão hổ cũng không thể biến thành mèo con. Hán cứ cẩn thận không thừa!

Nàng nhếch khóe môi, lại nhìn Phượng Dật, lại thấy mấy cung nữ đặc biệt kia đang quỳ đằng sau, không chút hảo ý cười:

-Xem ra, Hoàng Thượng cũng dễ thích nghi.

Đương nhiên biết nàng đang nói cái gì. Phượng Dật giật giật khóe miệng một lúc mới nói nên lời:

-Nhờ ơn mẫu hậu quan tâm.

Từ khi họ đến, một ngày ba bữa cơm sáu bữa ới, những thứ phun ra còn nhiều hơn những thứ ăn vào. Sau này, hán ới mãi cũng dần quen, có nhìn thấy cũng chỉ chết lặng. Thói quen! Thật đáng sợ!

Nhất thời không ai nói gì, chỉ nghe thấy tiếng áo sột soạt khi Lý Ti Thần ngó không hiểu chuyện ngoái qua ngoái lại nhìn hai người, nhưng có thắc mắc cũng không dám nói ra,

-Thái hậu!

Tiểu Hỉ tử theo người ta chỉ chạy tới hành lễ, ghé vào bên tai Thái hậu nói nhỏ vài câu.

Phượng Dật không tự chủ vênh hai lỗ tai lên nghe, chỉ thấy mấy tiếng bập bôm:

-Ba cô nương... Khi nào... Xuất cung... Gặp mặt...

Nghe xong mấy lời, khóe miệng nàng nheehcs lên một nụ cười cực nhạt cực đậm nhưng lại cực kỳ thỏa mãn.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng nói với PHượng Dật:

-hiếm khi Hoàng thượng đã có nhã hứng du viên, ai gia không tiện quấy rối.

Lại quay sang nói với bọn Lục Ngọc Thu Dung:

-Chúng ta về!

Xoay người lại như thể bỗng nhớ ra điều gì, nàng nói:

-Hoàng thượng, tối nay ai gia muốn nghỉ ngơi sớm một chút, người không cần tới thỉnh an.

Nói rồi dẫn một đám cung nữ thái giám bỏ đi.

Sao lại vội về như thế? Bệnh vừa mới đỡ đã muốn đi ra ngoài gặp nam nhân kia sao?

Nhớ tới cảnh bên sông nàng thân thân thiết thiết với hắc y nam tử kia, còn có nụ cười chưa bao giờ dành ình, một ý lạnh nổi lên.

Dedicated to Tuyệt đối là hành động vô ý thức, khi hắc tính ngộ đi lên phía trước, thân thể Phượng Dật đã vượt qua mấy bước, nhanh chóng đưa ra một cái chân ngang ngang đường Xuân yển đang vội trở về.

__Á!

Nàng kêu lên một tiếng, cả người lao về trước, nhào vào lòng Phượng Dật đứng đó

79. Q.3 - Chương 72: Bùng Nổ

Edit: Lục Vân

Mùi thuốc nồng đặc quện trong không khí khiến cho Phượng Dật vừa mới bước đến cửa đã chịu không nổi nhú mày.

Vén lên bức rèm che, hắc thấy Xuân Yển nằm bẹp trên trường kỳ, cả chân từ đùi đến gót bị bó chặt trong một đồng băng trắng muốt, nhìn cũng thấy rất đau.

Không thấy có tiếng hô báo đã thấy Hoàng Thượng vào đến tận nơi, mọi người trong điện hốt hoảng cuống bấn cả tay chân, vội quỳ xuống đồng thanh:

-Tham kiến Hoàng thượng!

-Miễn lễ! Hắc phát tay, bước nhanh vào trong.

Nhìn thấy Xuân Yển đang lên cơn sốt li bì, ánh mắt hắc đầy hối hận, bàn tay giấu trong tay áo hết nắm chặt lại thả ra, rồi lại nắm chặt, vài lần như vậy mới kìm nén được xúc động, khom người chấp tay:

-Mẫu thân, người ổn không?

Ổn không áh? Nhìn nàng khổ sở như thế hắc còn hỏi áh? Một trận đại hỏa bùng bùng nổi lên trong lòng, Xuân Yển mặt vừa nghiêm vừa lạnh vừa nặng trĩu, khóe môi nhếch lên một cái cười lạnh lẽo, giọng âm ư:

-Lục Ngọc, Thu Dung, Tiểu Hỉ Tử, các người ra ngoài cho ai gia, đóng cửa lại. Không có lệnh của ai gia bất luận là ai cũng không được vào. Nghe rõ chưa?

-Dạ. mấy người cung nữ trong điện không có việc gì cũng bị đuổi hết ra ngoài, ai cũng gửi gắm đến cho Hoàng thượng một ánh mắt thương cảm. Lần này thì Thái hậu động sát tâm rồi, Hoàng thượng, ngài bảo trọng nha!

Tiếng cửa lớn khép lạo vang lên kéo kết, để lại bên trong chỉ còn một nam một nữ.

Không phải không thấy sắc mặt khó coi của Xuân Yến và ánh mắt của Lục Ngọc Thu Dung khi đi qua hắt, nhưng là mình gây nên tội, mình phải chịu tội thôi. Hắn đã sớm chuẩn bị sẵn tinh thần đón nhận hình phạt của mẫu thân.

Nhưng, dù thế nào đi nữa, hắn, đối với những việc chính mình làm ra như thế, cũng không hối hận!

Liếc mắt nhìn Xuân Yến nằm im trên giường không động cựa, Phượng Dật nóng ruột chần chờ dậm bước lên, khẽ gọi “Mẫu hậu...”

-Ai là mẫu hậu của ngươi? Ta không phải là mẹ ngươi! Vừa mở miệng nàng đã ngáng cái tử to tướng vào giữa miệng hắn, với tay quơ bừa một cái lò than ném veo qua.

Phượng Dật không chuẩn bị, bị ném trúng đầu, mắt hoa mày choáng, đầu óc tối sầm.

Lại với tay lấy một cái lò than lớn hơn, nàng vừa ném vừa mắng oang oang, nghĩ gì mắng nấy, không kiêng nể e dè:

-Hỗn đản! Vương bát đản! Chê ta không đủ phẩm hử? Đầu tiên là ném ra xuống sông. Ta chưa chết ngươi chưa vừa lòng hay sao? Sau đó lại tặng cho ta một cước? Nhìn ta chưa chết hẳn ngươi không cam tâm hử? Giờ tới đây nhìn ta mà cười thầm, sướng lắm vui lắm hử? Dễ chịu chưa?

-Mẫu hậu... nhi thân... nhi thân không có... – “không có ý đó” nửa câu sau này mà Phượng Dật noi mãi không nên, còn phải chạy trốn lựu đạn.

Xuân Yến không để hờ cho hắn chút hơi để nói, quơ quàng hai tay sờ được thứ gì là ném thứ ấy veo veo về phía hắn, vừa ném vừa xa xả mắng:

-Ngươi tưởng chỉ có thể mà ta chết được sao? Ta chết ngươi có gì lời lãi? Ngươi muốn đoạt lại thực quyền? Có khi nào ta nói ta muốn độc chiếm quyền thế chưa hử? Cái thứ naft sống không ăn được chết không mang đi được lại còn bị hại cho chết không thương mạng bốn cô nương ta ham cái khỉ gì! Ta đã nói từ trước, theo như di chỉ của tiên hoàng, chỉ cần ngươi sinh hạ hoàng tử, ta lập tức trao trả lại hết cho ngươi. Ngươi lại cứ một mực ôm cái bụng tiểu nhân so đo, nghĩ xấu tất cả hảo ý của ta. Đồ miệng nam mô bụng một bồ dao găm!

-Mẫu hậu... – bị nót toẹt hết suy nghĩ trong lòng, Phượng Dật cảm thấy xấu hổ vô cùng. Trước mắt hắn là một cái bình hoa Bát Bảo bay đến!

-Bị ta nói trúng phải không? Xuân Yến cười lạnh, lại ném veo thêm một cái lò hương – Đừng tưởng ta không biết Vô Song là người của ngươi! Hắn là người chuyên an bài hắn ở Tần Lâu Sở quán (chốn lầu xanh) để thu thập tin tức phải không? Tháng trước cái hội văn hội võ ven sông cũng là ngươi đứng sau làm chủ chứ gì! Vương Đạc Lâm Văn chỉ là ra mặt giúp ngươi mà thôi. Bọn họ là tam triều nguyên lão, hiển nhiên là trung tâm cảnh cảnh với hoàng thất, cùng với Lý Thái Phó càng có sức kêu gọi. Ngươi nghĩ thông qua họ gây dựng được lực lượng ình, tìm thời cơ đối phó với ta hử?

-Người... -Mặc cho lò hương đang vu vù bay thẳng tới mình, Phượng Dật không trốn tránh mà đứng đực ra đó ngạc nhiên nhìn nàng.

Thì ra nàng đã biết, biết hết tất cả.

Kế hoạch mình trần trở suốt ba năm, nhưng lại bị nàng nhìn thấy hết cả. Nữ tử này... lòng Phượng Dật hỗn loạn biết bao nhiêu tư vị.

-Ta phải trả giá vì ngươi còn ít hử? Vì cái gì mà ngươi cứ khẳng khẳng không chịu tin ta đã khổ tâm lao trí thế nào? – Ném chán mắng chán, nghĩ lại suốt ba năm qua mình đã chịu thiệt thòi vì hắn thế nào, Xuân

Yến ủy khuất đỏ hồng hai mắt – Thân thể người không tốt, ta đi tìm Thái y nghiên cứu đủ loại thuốc, ngày ngày dặn dò họ phải dùng những loại thuốc tốt nhất, dồn hết tâm can mà làm. Sợ đám cung nữ bình thường làm không tốt, ta lại sai cung nữ tin cẩn nhất bên người đích thân tới xem xét trông coi việc sắc thuốc, lại đích thân đem tới tận tay người. Nhưng người làm thế nào?

Nàng hung hăng nhìn hấn như muốn ăn tươi nuốt sống:

-Người uống một nửa bỏ một nửa!

-Nếu không phải nhìn thấy bã thuốc khô ngoài tấm cung của người, ta còn tưởng đám Thái y làm ăn không đến nơi đến chốn. Thiếu chút nữa thì lời bọn họ ra xử tội! Hơn nữa, dù là ta cho người theo sát người, người vẫn không chịu đổi, vẫn giả trò mặt ngoài mặt trong! Một thứ bệnh chỉ một năm là khỏi, người lại dây ra cho ta đến ba năm! – Nàng phần uất vỡ chất một cái vào bên giường – Người biết không hả? Người đã lãng phí mất của ta hai năm thời gian. Tuổi xuân cứ đi, hoa tàn hoa nở, ta lại vô duyên bỏ mất hai năm tuổi xuân vì người. Người nói, ta có thể không oán sao? Đối với người, bị hành hạ như thế cũng là tự chuốc lấy thôi!

-Mẫu hậu... nhìn hai hốc mắt đỏ hồng của nàng, lòng Phượng Dật thật không đành, không tự chủ tiến lên vài bước.

Xuân Yến đột nhiên cười nhẹ, khịt khịt cái mũi, ép nước mắt quay về, nhẹ giọng nói:

-Người vẫn nghĩ ta độc lắm đại quyền, trở thành đệ nhất nữ hoàng của Phượng Tường phải không?

-Ta... Bị ánh mắt lợi hại kia của nàng chiếu tướng mà cả người hấn run lên, Phượng Dật không tự chủ được khẽ né sang mấy bước, Quả thực, trước kia Phượng Dật có nghĩ như vậy.

Xuân Yến ha hả cười lớn, một giọt nước mắt trào ra theo tiếng cười.

-Phượng Dật, người biết không? Nếu thực sự ta muốn, thì chỉ cần một chén tì sương có thể hạ độc chết người, làm sao người có thể sống tới tận bây giờ? – quệt đi giọt nước mắt nơi khóe mắt, Xuân yến xoa xoa ngực, mặc kệ thái độ cao ngạo – cái màn giết thiên tử lấy lệnh chư hầu ta còn chưa xem qua sao? Giết người phóng hỏa, không gì ta không dám làm? Một đám các người ở sau lưng mắng ta là yêu nữ, không phải hay sao? Đã là yêu nữ, ta còn ngại gì nữa?

-Nếu không phải tiên đế có chỉ, ta thực hận không thể đánh chết người! Nói à nghe, tiên đế có hơn mười hoàng tử, mỗi hoàng tử lại có con trai, bọn họ cùng là huyết mạch của Phượng Tường hoàng thất. Trong số hàng trăm hoàng tôn đó, ta không tin không có ai đủ tài đủ đức để làm vua! Người có gì hay? Ngươi nghĩ không có người Phượng Tường không sống nổi sao hả?

Nàng... hận hấn! Biết được điều này, lòng Phượng Dật run lên, không nói nên nửa lời.

-Ta nghĩ, người căm ghét ta, chủ yếu là vì nghĩ ta hại chết mẫu phi của người! Xuân Yến cười buồn, lại cao giọng – Đúng thế! Nàng chính là vì ta mà chết, thế thì sao? Người tới giết ta báo thù cho nàng đi! Người có biết vì sao nàng chết không hả? Người đã tìm hiểu cái chết của mẹ người chưa? Tiên hoàng không phải không nói đến tình người! mười mấy năm vợ chồng, hơn mười năm nhu tình quyến luyến, làm sao vì mấy lời của ta có thể ban chết cho nàng? Ta không đủ khả năng như thế!

Tay ngọc vừa nhấc, tấm áo ngủ trên giường phấp phới bay tới :

-Người biết không hả? Nếu nàng không hết, thì người chết từ lâu là người!

Nghe tới câu này, Phượng Dật chấn động, xông lên tóm lấy cánh tay nàng cao giọng hỏi:

-Người nói gì?

Xuân Yến kiên cường ngẩng đầu, không chút thích thú nhìn hấn, lạnh lùng nói:

-Ta nói cái gì, người nghe không rõ hả?

Nàng ngược khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười nhưng vì mang uất hận mà đỏ hồng, mái tóc dài buông xõa hơi rối rủ trên bả vai, lại càng mê người. Lại thêm một đôi mắt trong vắt, trong đáy mắt sáng lấp lánh ánh lửa, càng làm tăng thêm sự quyến rũ mê hoặc, diễm lệ.

Ít nhất, Phượng Dật ngây người.

Cổ tay bị bắt chặt đến ửng đỏ, phát đau rồi mà đối phương cứ ngắc ra không chịu buông, Xuân Yển giật mạnh:

-Buông ta ra!

Không ngờ mình vô tình quá mạnh tay, hấn vội buông tay, chính mình vì không có chỗ tựa mất thăng bằng ngã nhào xuống giường, vô tình đụng vào cái chân bị thương của nàng, đau điếng người. Xuân Yển vã mồ hôi lạnh, nghiến răng không để rơi nước mắt.

Phượng Dật từ côi mê tỉnh mộng, đưa tay ra đỡ lấy nàng “Mẫu hậu...”

Xuân Yển gạt phắt tay hấn ra, quái thanh quái khí the thé mắng:

-Ta không phải mẹ ngươi! Tiểu nữ tử phúc mỏng phận ít, làm sao có thể sinh ra một vị quân vương hùng vĩ tài lược như vậy? Mẹ ngươi là Nguyên phi, nàng ta đã chết rồi!

Đau.... Đau ~ ~ ~ Đau quá ~ ~ ~ khuôn mặt trắng nửa trắng nửa hồng vì đau, khe hở môi, không kìm nổi nữa, nước mắt lại dâng đầy hai mắt nàng, nhưng nàng vẫn cố nén...

Lại nhìn thấy hai mắt hồng hồng của nàng, Phượng Dật đau lòng, ngơ ngác mở lời:

-Xuân Yển....

-Ta không phải Xuân Yển! Nam Cung Xuân Yển từ lâu đã bị mẫu phi của ngươi sai người giết hại! Nhịn không nổi, đau quá, ủy khuất quá, hai giọt nước mắt trong suốt lăn lăn dài trên hai má nàng, Xuân Yển vùng tay, thống khổ kêu to.

Cái gì! Lại nghe một cái tin giết mình, sự đau đớn hiện rõ trên mặt Phượng Dật.

Hấn tóm chặt lấy hai vai nàng, kích động hỏi:

-Ngươi nói gì? Mẫu phi của ta sai người hạ sát người?

Cái đau ở chân còn chưa nhạt đi, lại đến hai vai bị tóm chặt đến phát đau, đau đến không kêu nổi! Mình đúng là mệnh khổ! Xuân Yển bất đắc dĩ cười khổ:

-Tiên hoàng khi còn tại thế, hậu cung bị Nguyên phi nung nung thao túng hoàn toàn, lại có ít cung phi cung nữ tay chân sao? Đánh ta không phải một lần.

Thấy ánh mắt đau đớn của nàng, mới nhận ra mình vừa làm gì, Phượng Dật buông tay, lẩm bẩm:

-Làm sao... Làm sao có thể...

Không dám tưởng tượng một cây quyền trượng đánh lên một thân thể nhỏ nhắn như thể kia thì sẽ thế nào... Nàng yếu đuối như thế... chỉ một lần ngã xuống nước có thể khiến cho nàng ốm triền miên đến nửa tháng... Như vậy, làm sao chịu được những trận đòn như thế...

Nhìn vẻ mặt không thể tin của hấn, Xuân Yển cười lạnh:

-Nguyên phi trong cung tự tung tự tác, chỉ một hai câu có thể đưa người ta vào chỗ chết! Có lẽ, là nhờ một đứa con là ngươi mới có thể cao quý vô địch như vậy!

Phượng Dật không thể nói gì, chỉ chăm chăm nhìn nàng, từ đầu đến chân, không bỏ sót một centimet vuông nào.

Bị hấn nhìn không chút cố kỵ như thế hai má nàng cũng hồng lên, bỗng nhiên trở nên tự nhiên.

Một lát sau mới khó khăn mở mắt, mở miệng mắng:

-Nhìn cái gì? Có gì mà nhìn?

Phượng Dật không tự chủ được gơ hai tay, đặt lên má nàng, đầy yêu thương trĩu mến đến không thể tin:

-Mẫu phi... thực sự đã đánh người?

Chẳng lẽ ta nói dối sao? – nghĩ tới Nguyên phi, nghĩ tới lão đại gian Phụng Huyền, lại nghĩ tới tiểu tử thối trước mặt là đứa con của đôi phu phụ ấy, một cảm giác phần nộ cảm tức trào dâng

Đột nhiên nàng đứng lên, muốn đẩy hắn ra khỏi cửa. Lại tự làm cho cái chân mình đau đến tái mặt. Ngọn lửa thống khổ phun trào, nàng kêu vang lên:

-Ái a... Đau quá!

Cả người ngã sang một bên.

-Xuân Yến! Phụng Dật không kịp nghĩ đưa hai tay ra, rất tự nhiên đỡ lấy nàng, kéo nàng về phía mình.

Vì thế, Tiểu Thạch lựu nhà họ Phụng bị Nam Cung Xuân Yến hoa lệ ngã đè lên.

Aaaaa!

Tiếp xúc thân mật thế này... Phụng Dật cố nén không kêu.

Ngồi lại cho đúng tư thế buổi sáng, bất giác nghĩ lại một màn khi nãy, Xuân Yến vung tay vào không khí, lại ngã lăn ra.

Nhưng lúc này bên người không có ai đỡ, chỉ có thể tự lực cánh sinh mà đứng lên. Đắm đắm vào ngực hắn, nhưng đôi ánh mắt trĩu mến của hắn thì lại không thể quên.

Xuân Yến giận lắm, đánh đấm loạn trên người hắn, vừa đánh vừa mắng:

-Họ Phụng kia, buông ra mau! Ta muốn đứng lên! Ta muốn đứng lên!

Hắn cũng muốn đứng lên a! Nhưng đau đầu, đau... đau... đau đến cả người vô lực, đến động đậy một ngón tay cũng không nổi nữa.

Xuân Yến rơi lệ, mắng:

-Buông tay! Buông tay! Người mau buông tay!

Chán ghét! Sao xương cốt của hắn chắc khỏe thế? Đánh một lúc nàng đau cả tay!

Ông trời ơi! Bị nàng đánh đau, ngực cũng bị đánh đau, nửa thân dưới tiếp xúc thân thiết hơi quá mức, nàng còn vịn vào không ngừng trên người hắn nữa, cái sự tra tấn ngọt ngào này.... khiến hắn không biết nên thế nào cho phải.

Phụng Dật cố gắng giữ lại hai nắm tay lộn xộn, xoay người nằm đè lên trên.

Quả nhiên, được giải thoát, hắn hít hà một hơi.

Nhưng.... Tư thế này, lại càng ám muội hơn!

Nam Cung Xuân Yến tức khí đến phát điên:

-Phụng Dật, mau thả tay ta ra! Nàng vẫn giả dục, âm lượng không giảm.

-Không! Phụng Dật kiên định trả lời, hắn lại bị đánh.

Giả dục vô ích, Xuân Yến đánh buông lỏng, đành dùng ánh mắt sát hại, tức giận âm ứ:

-Kiếp trước ta nợ gì nhà các ngươi sao? Mấy năm trước thì bị mẹ ngươi bắt nạt, bị cha ngươi lợi dụng không đủ, liền ba năm vì xú tiểu tử ngươi lãng phí tuổi xuân, tức gần chết! Giờ lại bị ngươi ép đến không thở được. Sau này, ta nhất định sẽ tránh ngươi thật xa!

Phụng Dật trầm mặt xuống, hai tay lại càng nắm chặt, nghiến răng “Không chuẩn!”

-Người có cái gì không chuẩn? Xuân Yến liếc mắt nhìn hắn, nói theo đạo lý thông thường – Vốn ta cũng không phải người nhà họ Phụng các ngươi! Phụng Huyền đáp ứng ta, chờ hắn chết, hắn sẽ cho ta tự do. Nhưng là vì ngươi, hắn lại gặt ta để giữ ta lại! Nếu không phải tại ngươi, ta đã sớm tự do đi khắp chốn thiên nhai, làm sao phải ở lại đây hứng bao nhiêu oán khí của ngươi và đám hoàng thân quốc thích văn võ bá quan đại thần?

-Ta nói không chuẩn! Là không chuẩn!

Phượng Dật bá đạo, uy nghiêm để vương vời vợ không ngờ. Nghĩ đến việc nàng sẽ đi, không hiểu sao trong lòng hần bối rối vô cùng.

-Hừ! Người quản được không! Xuân Yển quay ngoắt đi, không thèm để ý đến hần.

-Nàng xem ta quản thế nào! Phượng Dật lạnh lẽo nắm chặt cổ tay nàng.

-Đau... Nàng đau đồn kêu lên, khóe mắt đã ầng ậng nước.

Nhìn thấy hai khóe mắt long lanh, Phượng Dật lại căng thẳng, chậm chậm buông lỏng hai tay nàng, nhẹ nhàng ghé sát khuôn mặt đỏ hồng của nàng, ôn nhu dịu dàng:

-yên tâm. Sau này ta sẽ không như vậy nữa. Các văn võ đại thần cũng không.

Lời thề của nam nhân, đưa ngu mới tin! Thừa có hội này, Xuân Yển thật nhanh thật mạnh đẩy hần ra, quay về phía cửa kêu lớn:

__Lục Ngọc, Thu Dung!

Bên ngoài, nghe động tĩnh bên trong mà hai nàng phát run, vội đẩy cửa chạy vào, kêu lớn:

-Thái hậu!

Vừa vào đến cửa đã thấy một đồng hỗn độn vây quanh hai người, hai nàng tròn mắt:

-Thái hậu, Hoàng thượng, hai người sao vậy?

Vừa định tới nâng nàng dậy, thất Phượng Dật đứng lên, âu yếm ôm nàng một cái, đưa tới trên giường, lại nhặt tấm áo ngủ bằng gấm phủi sạch tro bụi mặc lại cho nàng. Tất cả động tác đều không che giấu!

Một đám người lại ngây ngốc nhìn!

Có chuyện gì thế này? Hoàng thượng sao lại thân thiết với Thái hậu như thế? Lúc này bên trong này không xảy ra chuyện gì chứ?

Mà người được hần hầu hạ là Xuân Yển cũng cảm thấy không quen, vội vàng đưa tay đẩy hần ra:

-Hoàng thượng không cần tự làm những việc này, đã có Lục NGọc Thu Dung làm.

Gạt tay nàng xuống, hần thản nhiên và âu yếm:

-Không có gì, nhi thần vì mẫu hậu mà hiểu đạo, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Đột nhiên, hần thấy hận cái xưng danh “mẫu hậu” này vô cùng!

Hai má nàng đỏ hồng như phát sốt, nam nhân này .. cứ khơi khơi như thế mà cầm tay nàng!

Vô lực kháng cự đột nhiên biến thành một nam nhân dịu dàng âu yếm, nàng đành kệ hần, chỉ he hé cười, nhắm mắt tự thôi miên là không có hần ở đây.

Nhìn hai gò má đỏ hồng như hoa đào tháng ba, tim Phượng Dật đập loạn sấm rền. Nếu không phải có người ngoài ở đây, hần không dám cam đoan mình sẽ làm ra cái gì!

Mặc áo cho nàng xong, nhìn hai hàng lông mi hơi giật giật, hần mỉm cười ân cần dặn dò:

-Mẫu hậu mệt, xin người nên nghỉ sớm một chút. Nhi thần xin cáo lui.

Nàng vẫn nhắm chặt hai mắt không thèm nhìn hần, chỉ hừ nhẹ một tiếng coi như trả lời. Nghe tiếng bước chân xa dần mới mở mắt, nhìn thấy hần đã đi tới bên ngoài điện:

-Hoàng thượng!

Dạ? phượng Dật quay đầu lại, lòng mừng rỡ như điên, lại thấp thỏm chờ mong.

Xuân Yển hít sâu một hơi, thản nhiên nói từng lời:

-Những lời lúc này ai gia nói, người tin cũng được, không tin cũng được, ai gia sẽ làm cho người xem. Nếu người lo lắng, cứ làm gì thì làm, ai gia sẽ không động tay. Còn nữa, một khi rơi xuống nước mà không việc gì, cho thấy thân thể người đã khỏe lại, di mệnh của Tiên hoàng là chờ khi người có khả năng tiếp quản thiên hạ hoặc sinh hạ hoàng tử là ai gia có theer buông tay, xem ra người chọn cách thứ nhất. Một khi đã như vậy, ai gia sẽ không bức người nạp phi nữa. Hôm nay lời nào cũng đã nói rồi, người cũng không cần nửa đêm thức xem tấu chương, hay biệt phái người mở khoa. Được rồi, người đi đi!

Phượng dập ngăn người, nhìn nàng thật sâu:

-Nhi thần cáo lui!

80. Q.4 - Chương 1: Tâm Loạn

Edit: Lục Vân

Ánh nắng rực rỡ, hoa cỏ đua cười, từng đám mây trắng lười nhác rong chơi.

Từng lọn tóc dài mềm mại bay bay theo gió, tà váy dài phấp phới như sóng hoa. Giữa ngự hoa viên, mấy vị cô nương thanh xuân tràn đầy sức sống đang chơi đùa cùng một đứa bé hai ba tuổi, từng chuỗi tiếng cười ngân vang lung linh như tiếng chuông, thánh thót như tiếng nhạc tiên, phiêu lãng trong không gian, như thực như ảo.

Thật cẩn thận tiến đến gần Phượng Dật, Lý Ti Thần khẽ gọi:

-Hoàng thượng!

-Ừ? Phượng Dật không quay đầu lại, ừ nhẹ một tiếng xem như trả lời.

-Đi ra ngoài lâu ngày như vậy, người không mệt sao?

-Không mệt! Trả lời một câu đơn giản nhất, ánh mắt vẫn đuổi theo bóng hình lộng lẫy kia không rời.

Nhưng ta mệt! Lý Ti Thần hơi rơm rớm nước mắt. (haha tiểu Lý càng ngày càng dễ thương – thực ra nguyên ban là lý ti thần muốn khóc mà không có nước mắt)

Hắn đang tạo nghiệt gì đây? Từ khi biết Phượng Dật này, ngày nào cũng bị hắn lôi đi chạy đông chạy tây chạy đến bán cả mặt trời, cả người gầy đen không ít, khiến phụ thân lo lắng vô cùng.

Lại nhìn đám người kia đang vui vẻ chơi đùa, lòng hắn thực sự khó chịu mà.

Quay đầu lại nhìn Phượng Dật, hắn lúc này có vẻ rất không bình thường, dường như đang lo lắng cái gì.

-Hoàng thượng, Thái hậu thực sự phóng quyền? Đột nhiên nhớ tới một vấn đề rất nghiêm trọng, hắn hỏi.

Còn nhớ rõ khi mới nghe được cha hắn ngã lặn ra giữa triều, về nhà kể lại hắn cũng bị dọa một cú sốc lớn, đến giờ cũng không dám tin đây là sự thật.

-Thực! Phượng Dật thần nhiên – Giờ thì mọi chính sự người chỉ nghe mặc kệ, trừ phi chúng ta không thể quyết định mới có thể thỉnh thoảng đưa ra chủ ý.

Nhớ tới chuyện này, Phượng Dật lại phiền lòng không thôi. Rõ ràng đã có được thứ mình muốn, nhưng không biết vì sao mỗi lần nhìn thấy nàng với một thái độ chẳng liên quan, hắn lại tức giận!

Cũng chẳng hiểu sao, gần đây hắn luôn tưởng tượng thấy thân ảnh của Xuân Yến cứ mơ hồ xuất hiện, giống như sương như khói, rồi lại mờ ảo biến mất. Nhớ lại những lời nàng nói hôm đó, trong lòng hắn không tránh được cảm thấy sợ hãi. Hắn không thể giải thích tại sao lại sợ hãi, làm sao để có thể biến mất. Chỉ có cách cứ giương mắt nhìn nàng trước mắt, xác thực nàng đang tồn tại bên cạnh mình, hắn mới cảm thấy an tâm hơn một chút.

-Sảng khoái vậy sao? Lý Ti Thần kinh ngạc.

Đột nhiên phát hiện, Thái hậu dường như toàn làm những việc ngoài dự đoán của người khác. Nữ tử như vậy, thực sự là không ai có thể hiểu được nàng.

-Đúng thế. Sảng khoái. Muốn hoài nghi trong đó có gì sao?

Hắn vẫn còn nhớ ngày thứ hai sau khi hắn làm loạn, khi lâm triều hắn tuyên bố sắp thoái vị trả quyền, hiện đang chuyên tâm phụ tá hắn, đợi tới khi hắn có đủ năng lực đảm nhiệm hết thảy sẽ buông tay. Lúc ấy chợt quan ngạc nhiên, Lý Thái phó bị sốc nặng ngã lảo đảo ra đất, cái mũi lần trước bị đập vào bậc cửa còn chưa khỏi lại bị chảy máu.

-Một khi Thái hậu phóng quyền, thì chúng ta ở đây làm gì? -Lý Ti Thần ngó vẫn hỏi ngu ngơ – Chẳng lẽ người hoài nghi Thái hậu có mưu gì đó sao?

-Không phải! phượng Dật kiên định lắc đầu, không có lý do gì, chỉ là hắn tin tưởng lời nói của nàng.

Cao ngạo như nàng, đương nhiên nói lời sẽ giữ lời, không thêm làm trò chó hư cắn trộm.

-Vậy thì vì cái gì...

Phượng Dật không kiên nhẫn quay lại, nhàn nhạt liếc hắn:

-Ti Thần, ngươi hỏi nhiều quá đấy!

Mình hỏi quá nhiều sao? Hắn nhớ rõ mình căn bản chưa nói được mấy câu nha! Lý Ti Thần sờ sờ cái mũi, quyết định từ giờ Phượng Dật không hỏi sẽ không thêm nói.

-A a, lấy lòng ta đi nha. Lấy lòng ta được thì ta sẽ cho ăn bánh quế hoa!

Giữa ngự hoa viên, Xuân Yến giơ cao đĩa bánh, nhón một miếng bỏ vào miệng, tỏ vẻ nữ vương bá đạo khiêu khích.

Con bé con nghe thấy thế nhướn miệng cười, tấp tểnh đi tới, một tay ôm chân nàng, ngọt ngào hơn kẹo mạch nha:

-Nương, người tốt nhất, trẻ nhất xinh đẹp nhất đáng yêu nhất. Phù Nhi yêu người nhất!

-Ai là nương của ngươi? Lại nhón lấy một miếng bánh nữa, Xuân Yến trêu con bé. Hương vị thật ngon nha! Quả nhiên, được ăn bánh mới thực là hạnh phúc!

-Nương... Con bé con chần chờ một lúc, nhìn Xuân Hoa đang khoanh tay cười đứng nhìn, lại nhìn lên đĩa bánh trên tay Xuân Yến thơm ngọt ngào mùi quế hoa, nuốt nước miếng, quyết định câu trả lời:

-Dì tốt nhất!

Xuân Yến không nhịn được bật cười, xoa xoa cái má phúng phính của nó, yêu chiều cưng nựng:

-Con bé này, càng ngày càng nỉnh giỏi. Chuẩn bị bị nương ngươi dạy dỗ thôi!

Vừa dứt lời, đã thấy Xuân Hoa giương nanh múa vuốt đi tới, hét lớn:

-Tiểu nha đầu kia, vì mấy miếng bánh quế hoa ngươi liền phản bội người mẹ xinh đẹp ôn nhu nhất này sao? Xem ta giáo huấn ngươi!

Ai nha không được rồi! Nguy hiểm tới rồi, con bé vội ôm đầu chạy loạn xung quanh. Trước khi chạy còn không quên kiễng chân nhón lấy một miếng bánh quế hoa trên tay Xuân Yến bỏ vào miệng.

Lại là một trận kêu văng trời, mấy cô nương ở đây ôm bụng cười không đứng dậy nổi.

Nhìn thấy đám người kia cười thật vui, nhìn đến nữ tử cười lớn nhất tươi nhất, Lý Ti Thần cũng cười cười theo, không thể tin được cảm thán:

-Ha ha, giờ mới biết thì ra Thái hậu cũng là một tiểu cô nương có nụ cười thật đáng yêu!

-Chẳng qua – hắn mỉm cười – Đây cũng mới chỉ là một tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi thôi mà! Ngẫm lại thái hậu trước kia, mỗi ngày đều phải bày ra một bộ mặt nghiêm trang không biết cười vô cảm xúc với bọn họ, hắn cảm thấy thương xót. Lại nghĩ đến khi nàng chính bọn họ đến ác độc, mỗi lần chính

không bao giờ để cho họ cơ hội phòng bị, khóc cha kêu mẹ đến thăm thương, đối phó không kịp. Thật chẳng giống!

Hoàn hảo! Bỏ qua quá khứ. Hiện tại mỗi ngày đều thoải mái đến nỗi hần nhìn mà nghĩ mình nằm mơ!

Một bàn tay lạnh ngắt vươn ra, nắm lấy vai áo hần. Quay đầu lại gặp ngay bộ mặt âm ỉ của Phượng Dật.

-Rời ánh mắt của ngươi ra! Nhìn thẳng vào Lý Ti Thần một cách cực kỳ lợi hại, Phượng Dật lạnh lùng mở miệng.

-A? – Ti Thần há hốc miệng không biết nói sao.

-Không được giương mắt nhìn thẳng vào nàng như thế! Phượng Dật nhắc lại, giọng nói trở nên gay gắt hơn, có thể thấy được hần rất khó chịu.

-Nàng? Ai?

Phượng Dật không nói, chỉ nhìn ra xa xa.

Theo ánh mắt của hần, rõ ràng Ti Thần nhìn thấy bóng thân của một người bao năm nay đứng bên bờ chiến tuyến, mà Phượng Dật chỉ hân không thể mở rộng được chiến tranh, ánh mắt tràn đầy kinh hai, lấp lắp:

-Hoàng thượng, người... người... sẽ không..... nói đó là...

Phượng Dật nhắc tay, nhưng cũng không nói lời nào.

-hm... Ti Thần nhìn hần thật cẩn thận, thật cẩn thận.:

-Hoàng thượng, người có nhận ra hay không? Ánh mắt của người vẫn quần quanh Thái hậu?

Dứt lời Phượng Dật khẽ rung động, hơi nhướn mày, vẫn nhàn nhạt trả lời:

-Thì sao? Trẫm đang lo lắng cho bệnh của nàng mới hồi phục, lại chạy nhảy như thế, có thể bị mệt không?

Tuy Thái y đã cam đoan đến cả trăm lần là không có việc gì, nhưng hần cũng không yên lòng. Mỗi khi rảnh rỗi ra một chút hần lại chạy tới đây xem nàng.

-Hoàng thượng, không phải người đã quá mức quan tâm rồi sao? Đây không giống như là hiếu đạo của đứa con lắm. Lý T Thần giật giật khóe miệng, khẽ run rẩy, cảm giác không bình thường từ trong đáy lòng cũng càng lúc càng lớn.

Cực kỳ gian nan mới có thể lấy lại được tiếng nói của mình, hần quyết định liều mạng hỏi cho ra nghi vấn của mình.

-Hoàng thượng, mấy ngày nay, thần phát hiện ra một chuyện, rất muốn hỏi ngài để chứng thực một chút.

-Cái gì? Phượng Dật thấy lòng không yên.

-Người... có phải là... có phải là... Lý Ti Thần suy nghĩ một lát, muốn tìm ra một từ thích hợp – có phải là... có ý nghĩ không bình thường với Thái hậu?

-ý nghĩ không bình thường? Phượng Dật quay đầu lại, nhìn hần khó hiểu.

-Chẳng lẽ không đúng sao? Lý Ti Thần trợn trừng hai mắt.

Phượng Dật trợn mắt còn lớn hơn hần:

-Ngươi nói cái gì? Ta không hiểu!

-Hử? Ngẫm lại thấy cũng đúng, lời này của mình, ngoài trừ mình ra chẳng ai hiểu được.

-được rồi, để thần nói thẳng vậy. Hoàng thượng còn nhớ không? Trước kia cứ nhắc tới Thái hậu là người lại gọi là yêu nữ, hơn nữa lại còn nghiêng răng nghiêng lợi. Xin hỏi, bao lâu rồi người không dùng lại tư này? Không có thái độ này?

-Bao lâu? Phượng Dật nhíu mày, cố gắng tự trả lời. Dường như thật lâu trước kia, chính mình cũng không biết từ khi nào và như thế nào lại bỏ thói quen này, cứ tự nhiên mà thay đổi thôi. Hơn nữa, hiện giờ nếu nghe ai nhắc tới nàng như vậy, trong lòng hẳn sẽ thấy bức mình!

-Lần đó đại hội ven hồ, người đó đột nhiên đâm đầu vào lòng người, rõ ràng người nhận ra Thái hậu, sao không bắt? Tại sao?

-Tại sao? Phượng Dật lại tự hỏi. Không vì cái gì cả, Chỉ là không nghĩ thì không nói, không nghĩ thì không làm, một lòng muốn để mấy người Vương Trác biết thân phận nàng là mẫu thân của hắn/

-Lại nữa, tháng trước, người lôi kéo thần chạy theo đuôi bọn họ. Thần phát hiện ra ánh mắt của người thủy chung không rời thân ảnh Thái hậu. Hơn nữa, mỗi lần thấy người và Tiết công tử nói chuyện chơi chung thì ánh mắt lại trở nên tức giận và căm phẫn như thể chỉ hận không thể ném cho Tiết công tử mấy quả đạn pháo! Thần nghĩ, cuốn binh nước Tiết công tử đưa cho người ném xuống hồ là người cố ý đúng không? Tuy người che giấu thật hay, nhưng chúng ta cùng lớn lên mười mấy năm, thần tự tin có thể hiểu người một chút. (Ti Thần ngó thì ra biết hết)

Phượng Dật chau mày tự hỏi hồi lâu mới nhàn nhạt thừa nhận:

-Đúng vậy, là ta cố ý.

-Ra vậy, thần cũng đoán thế. Ánh mắt ngài hiện lên hai chữ ghen tị. Lý Ti Thần đắc ý, âm thanh cũng to hơn.

-Ghen tị? Phượng Dật ngạc nhiên.

-Đúng vậy! một người đàn ông ghen tị với một người đàn ông khác!

-Một người đàn ông... ghen tị với... một người đàn ông khác...??? Lần này thì Phượng Dật bị đả kích nặng nề rồi, rất hốt hoảng.

Lý Ti Thần vẫn không chịu buông tha hắn, lại tiếp tục kể ra một sự thật nữa:

-Mà lúc này, ánh mắt của ngài cũng sờ sờ đuổi theo Thái hậu, lại còn căm thần nhìn!

Phượng Dật ngơ ngác.

Ti Thần đăm đăm nhìn:

-Hoàng thượng, người có hiểu được nguyên nhân không?

Hắn lắc đầu – Ta không hiểu.

-Thần thấy không phải người không nghĩ ra được mà là không dám nghĩ tới! Ti thần nhấn mạnh từng tiếng. Sự khiếp sợ trên mặt Phượng Dật ngày càng đậm.

-Hoàng thượng, ...

Phượng Dật đưa tay khấn khoản nắm chặt tay hắn:

-Ti Thần, đừng nói nữa, được không? Hiện giờ trẫm thực loạn. Đầu óc loạn, tâm càng loạn, Khi nói chuyện lòng hẳn còn mang một chút hy vọng kỳ lạ.

-Thần... nhìn hắn như vậy, Lý Ti Thần muốn nói lại thôi, sau cùng bất đắc dĩ lắc đầu – Người dính đi, đây là chuyện của người, thần chỉ là người ngoài, thật sự không thể nào nghĩ thay. Nhiều nhất chỉ có thể đi theo để cảnh báo người

81. Q.4 - Chương 2: Tắm Hoa Táo

Edit: Lục Vân

Rí rách roạt roạt – tiếng nước khua trong phòng thật thanh thúy dễ nghe.

Trong hoàng cung, Xuân Yển đã đặc biệt sai người làm một cái bể bơi nhỏ, Xuân Yển, Xuân Hoa và một con nhóc ba tuổi đang chơi đùa đến quên ngày tháng trong bể nước.

-Ha ha ha

Con bé đứng trên đùi mẹ hai mắt sáng ngời, đôi tay xinh xinh trắng múp khoa khoa trong làn nước đùa nghịch với những đóa hoa thả bông bênh trong đó, bắn tung tóe khắp nơi

Xuân Hoa tiện tay với lấy một đóa hoa, xé nhỏ ra, nhét vào tay nó, nhăn mặt dặn:

-Cẩn thận một chút, khéo ngã xuống là uống no nước đó

Con bé dường như không nghe thấy lời mẹ, tiếp tục vươn tay đuổi theo mấy bông hoa.

Nhìn thấy mẹ con muội muội tình cảm vui vẻ, Xuân Yển nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của mình, cười nhẹ:

-Hoa Hoa, vào cung mấy ngày rồi, cảm thấy thế nào?

-Thích! Không mất nửa giây suy nghĩ nàng trả lời thật nhanh.

-Quả nhiên rất giống trên TV, ngọc dịch quỳnh tương, cẩm y ngọc thực, chẳng phải làm gì cơm đến há mồm, ta có thể ở trong này cả đời không ra ngoài! Hơn nữa, càng thích hơn, là bể bơi hoa táo, nhìn da tỷ xem, trắng nõn bóng loáng, cứ như ngọc ý, chăm sóc quá tốt! Mềm mềm trơn nhẵn, mỗi lần nhìn thấy ta nhin không được chỉ muốn sờ một cái!

Dứt lời, nói thật làm thật, nàng vươn tay sờ nắn khắp da mặt tỷ tỷ.

-Muội muội, muốn ăn đậu hũ của ta hả? Xuân Yển cười khẽ, chụp lấy tay nàng.

-Ai... – Hoa Hoa luyến tiếc rút tay lại – Chỉ duy nhất có một thứ ta thấy không ổn. là...

Ngoái ngoái nhìn nhìn một lúc, không thấy bóng thân dài dài gầy gầy kia nàng mới yên tâm ôm một cục oản giận ném ra:

-Yển tử, ta thấy cũng lạ, sao Hòn đá nhỏ của tỷ cứ như âm hồn không tan ý! Dường như bất luận chúng ta ở đâu, vừa quay đầu lại đã có thể nhìn thấy bóng hân! Tỷ biết không, nhiều lần ta bị dọa tí chết!

Xuân yển cũng đưa mắt nhìn theo, âm đạm cười, lơ đãng nói:

-Không sao đâu. Dần dần sẽ quen!

-Quen? Làm sao mà quen được?

Xuân Hoa bất lực bắt mãi bó tay thở dài:

-Biết làm sao được, một người soogns đó! Ngày nào cũng như con ma ám theo, còn chẳng thèm nói lấy một tiếng, y như quỷ, cũng chỉ có tỷ là chịu được như thế!

-Không chịu thì làm thế nào? – Xuân Yển cười cười – Dù sao cũng chỉ có mấy ngày thôi, nhẫn đi.

-Đúng thế! Những ngày cẩm y ngọc thực này cũng chỉ còn vài ngày nữa, cho nên chúng ta nhất định phải hưởng thụ hưởng thụ! – Hoa Hoa cười, quay xuống nhìn con gái – Búp bê, đây là cơ hội đầu tiên và cũng là cuối cùng ngươi được tới Hoàng cung, cho nên, nhất định phải chơi cho thật đã. Biết không?

-A a – Con bé nhét đóa hoa vào miệng, ngây ngô cười.

Hoa Hoa nhú mày lôi đóa hoa trong miệng nó ra mắng:

-Thật là không dạy nổi ngươi. Chỉ biết ăn!

Quay đầu lại nàng nói với Xuân Yển:

-Đứng rồi, tỷ có phát hiện ra không? Sáng nay khi chúng ta chơi ở ngự hoa viên, Hòn đá nhỏ đó sắc mặt hơi lạ?

-Có. Hình như Lý gia tiểu công tử có nói gì đó với hần, sau đó mới như vậy.

-Sau đó, buổi chiều, và cho tới bây giờ cũng không thấy hần xuất hiện! – Hoa Hoa vừa nói vừa ngạc nhiên. Phá lệ đó!

-Không xuất hiện càng tốt chứ sao!

-Tốt tất nhiên là tốt, nhưng bị sấm soi một thời gian rồi, giờ đột nhiên không thấy hai con mắt đấy, lại thấy hơi không quen! – Hoa Hoa nhũn mày – Trời đất, đúng là quỷ quái!

Xuân Yến phì cười:

-Thực không biết nên nói như thế nào với người!

-Chẳng qua, Hoa Hoa nghĩ nghĩ – Yến tử, tỷ chắc chắn không biết, ánh mắt hần nhìn tỷ thực không bình thường đâu!

-Hần? Ai? Xuân Yến chớp chớp mắt không hiểu.

-Còn có thể là ai? Hòn đá nhỏ nhà tỷ đó! – Hoa Hoa nói như là một chuyện rất hiển nhiên.

-Không bình thường là sao?

-Thì là... thì là.... Hoa Hoa cố gắng nhớ lại ánh mắt của Phượng Dật, sau cùng nghĩ vẫn không ra nên dùng từ gì để miêu tả – Không nói được! Dù sao cũng là không bình thường.

-Đứng rồi! – Hai mắt nàng sáng rực – Giống như,,, giống như ánh mắt của đám nam sinh trước kia vẫn theo đuổi tỷ đó! Nhưng cũng không hẳn là hoàn toàn giống... Ai nha, thực khó diễn tả!

Nhẹ nhẹ cọ cọ chân tỷ tỷ dưới nước, nàng cười hề hề thần bí:

-Tỷ nói xem, không phải hần thích tỷ chứ?

-Hần... thích ta? Xuân Yến sững sờ ngỡ nàng, lập tức cười đến vui, hai tay vuốt vuốt xoa ngực – Hoa Hoa, người nghĩ hần điên sao?

Hoa Hoa chớp chớp mắt:

-Nói cũng không đúng...

-cho dù hần bị ngược đãi đến phát điên, cô nương ta cũng không phải nữ vương biến thái đâu! – Xuân Yến cười nhạt – Hậu cung này, đợi bốn năm, ta chán lắm rồi! Một hai tháng nữa ta còn tạm thời có thể chịu được, nhưng nếu cứ thế mà sống cả đời ở đây, ta muốn điên luôn! Thà tự sát còn hơn!

-Đúng vậy đúng vậy, muội mới đến có mấy ngày đã bị đám quý tộc phiền phức trong này hành đến khó chịu rồi. Cười cũng không được cười to. Thật là bội phục tỷ, làm sao có thể ở đây đến bốn năm.

- Đó là người còn chưa thấy được một năm hậu cung của bốn năm trước gà bay chó sủa! – Xuân Yến cảm khái – Một đám nữ nhân, vì tranh sủng, cái gì cũng có thể làm! Phượng Huyền lão tử kia coi như có tâm, trước khi chết lôi hết cả đám tới Thái miếu tụng kinh cầu phúc cho lão, ta mới có được ba năm thanh tịnh!

-thanh tịnh ấy, chờ tới khi tiểu tử kia nạp phi, chắc chắn sẽ biến mất luôn! – Hoa Hoa tiếp lời, lại cọ cọ chân tỷ tỷ – Yến tử, dù sao người cũng không phải lo quân sự, không bằng tìm một cơ hội chúng ta đi chơi đi!

-Đi chơi? Hai mắt Xuân Yến sáng rực.

-Đúng thế đúng thế! – Hoa Hoa kích động – ta rất nhớ tiệm đậu phụ mới mở đầu ngõ Cổ phủ, còn có hàng bánh nướng áp chảo của Vương đại ca phía bên kia đường nữa.

-Mứt quả! Mứt quả! – con bé con cũng không chịu kém giờ cái tay bắm đầy hoa lên hươu hươu xen mồm vào.

-Hoa Hoa cóc vào đầu nó một cái:

-Tiểu nha đầu lừa đảo. Chơi đi!

-Hu hu ... mút quả.... C-n bé ôm đầu thấp giọng nức nở.

-Đúng vậy, thật nhớ tất cả mọi thứ ở bên ngoài, Xuân Yến nhắm hai mắt, dường như đang nhớ lại. Tính từng ngày, nàng đã không ra khỏi cung tới hai tháng nay, thật là khó chịu!

-Nhưng... – Nhớ tới Phượng Dật giờ đang miễn cưỡng chấp chính, nàng lắc đầu – Quên đi, nói sau đi. Không thấy tiểu tử kia vẫn chưa thể chấp chính ổn được ngay sao? Huống hồ giờ mà đi ra ngoài, có khi hấn lại nghi ta thông đồng với ai bên ngoài, mưu đồ gây rối nữa! Nhịn đi, dù sao thì cũng sẽ không lâu nữa đâu!

-Tỷ không muốn gặp lại Hắc Vô Thường kia sao? Hoa Hoa cổ động – Sau lần đi ăn cá nướng đó, ta nhận ra hấn ta có hảo cảm sâu sắc với tỷ đó! Tỷ không định cố gắng không ngại bắt lấy hấn chứ?

-Thật ra ta vẫn muốn! Nhưng thời cơ không tới, chờ cho qua chuyện này đã rồi nói sau. Người ta đang chuẩn bị vũ khí đó, từ giờ tới đó còn không đến nửa tháng, khẳng định giờ hấn không thể ra ngoài được!

Nhớ lại hôm đó khi hấn tự tay nướng cá ỉnh, lại cởi áo che nắng ỉnh, lông nàng cảm thấy ngọt ngào. Ai như xú tiểu tử Phượng Dật kia, đi quấy rối, không chỉ xen vào phá tan buổi đi chơi của nàng, lại còn ném nàng xuống nước, hại nàng bị ốm một trận gần chết!

Nàng chỉ biết, chỉ cần dây quan hệ với người họ Phượng, chắc chắn là chuyện không tốt!

-Thật là không ra chơi? – Hoa Hoa liếc liếc.

-Thật không ra! – Xuân Yến bình tĩnh.

-Đừng như thế mà. – Hoa Hoa kéo kéo cánh tay nàng – Yến tử, chúng ta lên ra ngoài, một chút thôi sẽ quay về thật nhanh, chỉ một canh giờ thôi, được không?

-Không được!

-Được mà được mà!

-Thật là không được!

...

Còn chưa quyết xong được kết quả, đã nghe thấy tiếng bước chân náo loạn, Thu Dung sắc mặt kinh hoảng lao đảo chạy vào:

-Thái Hậu, biên quan tám trăm dặm báo!

82. Q.4 - Chương 3: Đùng. Hắc Vô Thường

Edit: Lục Vân

Đêm dài yên tĩnh, trong NGự thư phòng đèn đuốc sáng trưng, các đại thần đều tập trung ở đại đường, cúi đầu không dám nói gì, không khí đặc quánh nghiêm trọng.

-Hoàng thượng, phía nam, Diệp quốc thừa dịp quân ta chưa chuẩn bị, dẫn binh bất ngờ đánh tới. đã công hãm bốn thành nơi biên cảnh. Quân ta lương thảo thiếu sẵn, sau đó lại thua trận, đã mất quân tâm! Mong Hoàng thượng nhanh chóng tìm đối sách, để trừng chấn uy danh Phượng Tường! Bộ binh thượng thư quỳ xuống gào thật to, kích động đến run rẩy cả người.

-Thiếu lương thảo? Tại sao lại có thể như thế? – Xuân yến lo sợ – Ba tháng trước không phải ai gia mới sai người đưa một trăm vạn lượng quân phí ra đó sao? Làm sao đã dùng hết rồi?

-Cái này... bộ binh thượng thư chần nhàn muốn nói lại thôi.

Xuân yến sầm mặt, lạnh lùng ra lệnh:

-Đã xảy ra chuyện gì? Nói!

-Thái hậu... – ông ta ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ khó xử.

Xuân yển hiểu ngay lập tức:

-Không cần nói nữa, khẳng định là có người tự nuốt quân lương, ở giữa kiếm lời nhét tiền túi riêng đúng không?

Bộ binh thượng thư cam chịu, không nói câu nào.

Xuân yển nổi giận bùm bùm:

-Nói! Là ai lớn mật như thế? Hắn không biết quân lương là để cho quân đội bảo vệ đất nước dùng sao? Tiền đó cũng dám tự nuốt. Chán sống rồi hả???

-Cái này... Hộ bộ thượng thư lần khần không dám nói.

Xuân yển bực mình hét cả kiên nhẫn, ép hỏi:

-Nói mau! Rốt cuộc là ai? Có ai gia ở đây, làm sao phải sợ ai ăn thịt người!

-Là... là... là bào đệ (em giai ruột) của Hộ bộ thượng thư, giám quân Nam Cung Xa. – bộ binh thượng thư nơm nớp lo sợ.

Nam cung xa? Cùng họ với mình sao? Nghe cái tên quen quen, xuân yển hơi ngẩn ra, nghĩ lại một lúc. Nếu không phải vừa nghe được người ta nói đây là bào đệ của hộ bộ thượng thư, nàng thực còn quên luôn mình có một thân thúc thúc (ông chú ruột), có điều nàng chưa từng để hắn vào mắt.

-Thì ra là hắn! Xuân yển cười lạnh liên tục.

Hừ! ông chú này, nói chuyện cũng chưa từng nói với hắn mấy câu, mà hắn đã dám mwownjoai nàng tác quái tác quái!

-Thái hậu... bộ binh thượng thư bị cái cười lạnh của nàng dọa ất vía, lo lắng gọi khẽ.

Không thềm để ý tới ông ta, nàng quay sang Phượng Dật:

-Hoàng thượng, việc này, người thấy thế nào?

Hắn liếc nhìn nàng một cái, quay đi chỗ khác:

-Mẫu hậu, vị này là người nhà Nam Cung, lại là bề trên của người, nhi thần không tiện quyết định. Trùng phạt thế nào xin tùy người định đoạt!

Ngẫm lại cũng thật là, bây giờ, ai cũng kiêng kị nàng, tự nhiên cũng không dám động vào người nhà Nam Cung. Trừ nàng!

Nghĩ một lúc, nàng đồng dục hạ lệnh:

-Tuyên lệnh ai gia, sai người lập tức bắt giam Nam Cung Xa, phế chức vụ, bỏ linh hầu. Khi khai chiến, hắn là kẻ lâm trận bỏ chạy, giết không tha! Ngầm chiếm quân phí, phải hoàn trả gấp đôi! Nếu không bắt được, xử ngay tại chỗ! Người nhà của hắn, phế làm thứ dân! Nam tử trong mười năm không được vào triều làm quan, nữ tử không được gả vào nhà quan!

Ngoan! Quá ngoan! Người nào nghe cũng hít một hơi khí lạnh, đã có thể đoán được tương lai mờ mịt của một nhà Nam Cung Xa, không khỏi thầm kêu may n

mắn khi mình chưa đụng vào Nam Cung Xuân yển, lại càng may khi không phải là đối thủ của nàng.

Thực vừa lòng với hiệu quả của câu nói của mình, Xuân Yển lại tươi cười, nhìn về phía Phượng Dật:

-Hoàng thượng, trùng phạt này, người vừa lòng chứ?

Phượng dật cũng kinh ngạc vô cùng với quyết đoán của nàng, sau một lúc mới trấn tĩnh được:

-Mẫu hậu, ... dường như hơi quá nghiêm khắc!

-Có lẽ! Xuân Yển nói thản nhiên về chẳng quan tâm, dù sao người bị phạt cũng không phải nàng! – Đây gọi là giết một người răn trăm người, cũng là cảnh cáo hậu nhân không thể noi theo hần, ý vào quyền lực sau lưng mà làm bậy làm xằng, neus không kết cục của người chỉ có thảm hại!

Phượng Dật rút cuộc cũng gỡ được ánh mắt khỏi xuân yển, mặt đầy khiếp sợ. Lại mất một lúc sau mới chậm chậm há miệng nói được:

-Mẫu hậu anh minh quyết đoán, quân pháp bất vị thân, đúng là nhi thần nên học theo. – Giọng nói tràn đầy bội phục.

-Hoàng thượng – Xuân yển vuột cảm – còn lại là nhiệm vụ của người!

-Nhiệm vụ gì? – Phượng Dật ngẩn người.

-Từ khi tiên hoàng băng hà, nước láng giềng đều biết tận tâm để Phượng Tường ta cơ thể suy yếu, ai gia buông rèm chấp chính, vẫn mơ mộng công thành đoạt đất, đã nhiều lần phái quân xâm lấn lãnh thổ nước ta. Thật may là quân đội của ta anh dũng chống lại, song phương đều có nhữn thắng bại nho nhỏ, nếu tính tổng quát, thì ba năm qua chưa từng bị mất một ngọn cỏ một cái cây. Nhưng lúc này, thế cân bằng này đã bị đánh vỡ, bên ta tất nhiên cũng nên dùng thế công mới đáp trả. – Xuân Yển nói mất câu, tả qua tình thế một lượt, nhìn hần – Hoàng thượng đã nghĩ ra cách gì đối phó chưa?

Phượng Dật không thềm nghĩ, thản nhiên trả lời:

-Nhii thần ngu dốt...

Xuân yển vừa nghe được bốn tiếng này, nhú mày ngắt lời hần:

-Người nghĩ gì thì cứ nói hết đi! Hoàng thượng người là vua một nước, sau này quốc gia đại sự phải do người quyết định, không thể buông bỏ trách nhiệm như thế!

Nghe những lời này, bao gồm cả phượng Dật, tất cả văn võ đại thần đều không che giấu được ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng: — Thái hậu... thật sự là trao trả quyền lực sao?

Phượng dật ngẫm nghĩ một lúc mới trả lời:

-Theo ý nhi thần, lúc này ở biên cảnh cần nhất là ổn định dân chạy loạn, sau đó triệu tập quân đội ở các châu huyện phụ cần thành đại quan tiếp viện, ngay tại chỗ thu mua lương thực, tạm thay cho lương thảo cấp thiếu. Mà bị người ta đánh úp, có nghĩa tướng thủ thành đã lơ là nhiệm vụ, phải chịu trách nhiệm.Nhi thần đề nghị, phải thay võ tướng phụ trách thủ thành.

-Ngô hoàng anh minh! Đám đại thần vừa nghe lời này, đều vui mừng mà nước mắt vòng quanh, quỳ rạp xuống ào ào hô vang.

Hần vừa nghe, lòng mở cờ vui sướng, quay đầu nhìn sang Xuân Yển, mong được nghe nàng khen.

Không phụ kỳ vọng của hần, Xuân Yển vừa lòng gật đầu:

-Cách này của Hoàng thượng rất tốt, lo lắng chu toàn.

-Bất quá – lời vừa chuyển, nàng nghiêm mặt – Người có nghĩ tới không, mấy năm chinh chiến liên tục, hàng năm đều có quân phí khổng lồ cần chi, quốc khố thì vẫn trống rỗng, mà trong dân gian đang vì thuế tô nặng nề, dân chúng từ lâu đã khổ không thể nói, tăng thuế không phải là việc một minh quân nên làm. Còn nữa, muốn Nam Cung Xa nhả ra chỗ quân phí đã ngầm chiếm, nhất thời việc này không thể làm xong ngay được. Chúng ta gom góp số ngân lượng khổng lồ ấy từ đâu đây?

-Cái này... Phượng Dật bí rồi. Thực sự hần chưa từng nghĩ đến việc này.

Sắc mặt vui mừng của các đại thần bên dưới cũng bị sự lo lắng thay thế, khe khẽ thảm thì.

-Thái hậu, Hoàng thượng, Lại bộ nguyện quyền mười vạn lượng cho quân ta mua thêm lương thảo. – đột nhiên lại bộ thượng thư bước ra lớn tiếng.

Ngay sau đó, hộ bộ thượng thư cũng đứng ra, nói to không kém:

-Hộ bộ cũng nguyện mười vạn lượng.

Lễ bộ, binh bộ, hình bộ, công bộ thượng thư cũng theo sau, đứng ra oai phong lẫm liệt nguyên cống hiến mười vạn lượng.

-Tốt lắm, xem ra mọi người thực sự đã đoàn kết một lòng! Xuân yển vừa lòng gật đầu – nhưng bấy nhiêu đó cũng chỉ thêm được sáu mươi vạn lượng, như muối bỏ biển, không đủ để giải quyết tình thế khẩn cấp trước mắt.

Lại quay sang Phượng Dật:

-Hoàng thượng, chỗ tiền còn lại nên làm sao bây giờ?

Phượng Dật nhú mày suy nghĩ, vẫn bắt lực lắc đầu:

-Nhi thần ngu dốt, xin mẫu hậu chỉ giáo.

Nghe cách nói của nàng, dường như có biện pháp, quần thần cũng vội quỳ xuống, cao giọng hô:

-Xin Thái hậu chỉ giáo!

Xuân yển quệt quệt miệng, cười nhạt:

-Ồ Phượng Tường ta có bao nhiêu người cơ trí, các người đều chờ ta tìm cách. AI gia chỉ là một tiểu nữ tử, có thể có biện pháp gì hay!

-Thái hậu trí tuệ hơn người, ngay cả Tiên đế cũng ban khen không ngớt miệng, ngay cả nam tử chúng ta cũng không thể bằng được! – Tả tướng nhanh mồm nhanh miệng (ta thấy tụi đàn ông này thật mất mặt)

-Đúng vậy, thái hậu là tấm gương của nữ tử Phượng Tường, tất nhiên thông minh cơ trí không kém bậc tu mi – đến lượt hữu tướng vỗ mông ngựa (thế mà cứ gọi nàng là yêu nữ đi. Hừ!)

-Nói thật dễ nghe! – xuân yển cười khê, khen nhiều thế? Không phải muốn lợi dụng nàng sao!

-Ai gia không có biện pháp tốt gì, chỉ có một suy nghĩ. Nàng cười thần bí.

-Xin Thái hậu chỉ giáo! Tả hữu cứ như một con rô bốt, tiếp tục gào lên.

Là các người muốn ta nói đó nha!

Xuân yển đảo tròn mắt, tầm mắt dừng trên Thái thiếu tự Phùng Tranh:

- Phùng đại nhân, ai gia còn nhớ, nhiều năm trước lệnh lang nhâm mệnh mua hàng hóa cho phủ nội vụ đúng không? – nàng vẫn nhẹ nhàng thản nhiên, như thể đang nói chuyện nhà vậy.

Nhìn nụ cười xấu xa của nàng, Phùng Tranh bất giác đổ mồ hôi lạnh, đáy lòng cũng dâng lên một sự cảm xấu...

-Thưa thái hậu. Dạ... đúng...

Kém lắm! Mới thế đã bị dọa cho toát mồ hôi? Xuân Yển cười lại càng đến là ôn nhu, cứ như chồn thấy gà con, nhẹ nhàng và dịu dàng:

-Ai cũng biết, lệnh lang chăm lo cho cái ăn của cả Hoàng cung, củi gạo mắm muối, dầu trà cơm canh, thịt bò rau dưa, hoa quả điểm tâm, không một cái gì là không lo tới. Cỗ lễ mỗi tháng tiền bỏ vào túi riêng cũng đến mấy vạn lượng. So với hần, nhà các người cứ cố đi!

Mồ hôi lạnh càng toát ra nhiều hơn, thông minh như lão, làm sao không hiểu được ý tứ của nàng. Phùng Tranh quỳ sụp xuống:

-Vi thần nguyên cống hiến cho đại quân PHượng Tường ... một vạn lượng.

-Hử? Xuân Yển hơi liếc mắt qua – Chỉ một vạn lượng thôi sao?

Toàn thân lão ta ứa đầm mồ hôi lạnh:

-Mười... mười vạn lượng.

Xuân yển không thèm nhìn, chỉ nhẹ nhàng:

-Xem ra ai gia nên cất chức con trai người, cho hẳn một chức vị khác xứng đáng hơn!

-Năm mươi vạn lượng! – Phùng tranh tuyệt vọng kêu to. Thằng con trai không nên thân của lão, khó khăn lắm mới được Hoàng thượng nể mặt cha mà ban ột chức quan, mới vừa ngoan ngoan một tí, làm sao có thể buông bỏ được.

Giờ mới chịu nói! Nói sớm một chút phải hơn không? Lãng phí nước bọt của nàng! Xuân Yển hài lòng, lại chuyển ánh mắt dịu dàng tới một đại thần khác đang sợ phát run:

-Tổng đại nhân, thân là tổng quản phủ nội vụ, người...

-Thần nguyện quyên góp năm mươi vạn lượng! – Người vừa được nàng ưu ái gọi chức vụ không nói hai lời không nửa giây đắn đo, hùng dũng dâng tiền!

-Tốt lắm! Xuân yển cười đến là đắc ý. Nếu ai cũng biết điều như ông ta thì thật tốt.

Kế tiếp!

-Vương đại nhân...

-Thần cũng xin quyên năm mươi vạn lượng!

Lần này, chỉ cần nhắc tên thôi, không cần nàng phí nước bọt nói thên nửa lời, Vương đại nhân liền ngoan ngoãn tiếp lời.

Ngoan ngoãn? Còn có thủ đoạn bức người ta quyên tiền như thế sao? Một đám người trợn mắt há mồm đứng xem.

Nhưng, cũng rất nhiều người đang sợ hãi than thầm, bọn họ cũng không thể không bội phục thủ đoạn inh của Xuân Yển một vạn lần. Ít nhất bọn họ cũng không nghĩ ra!

Xuân Yển hưởng thụ ánh mắt của mọi người, đắc ý nói:

-tốt lắm, xem ra vì giang sơn Phụng tường ta, các vị đại nhân đều tận tâm tận lực. AI gia cũng không thể không nghĩ đến, sẽ quyên ra tất cả trang sức, cùng với mấy chục vạn lượng trong quốc khố tròn thành một trăm vạn lượng thêm tiền mua lương thảo. Tổng cộng là ba trăm vạn lượng, hơn nữa, còn có của Nam Cung Xa nhả ra, cũng đủ để trường kỳ kháng chiến.

Lai quay sang nhìn Phụng Dật,:

-Hoàng thượng, người xem đủ chưa?

-hử? Cái gì? Phụng dật không hiểu ý, xấu hổ thu lại ánh mắt.

-Nãy giờ ai gia nói nhiều thế, người không nghe cái gì sao? – nụ cười tươi tắn trên môi nàng biến mất, nàng trách cứ.

-Ách... bị người ta bắt được dạ xấu hẳn chỉ có thể cười trừ- Mẫu hậu quyết định tất nhiên là tốt nhất, nhi thần không có ý gì khác!

Hắn không thể nói với nàng, lúc này hắn bận ngắm bộ dáng khôn khéo quyết đoán của nàng, không ngờ mê mẩn chẳng biết gì nữa!

Ai! Đám tả hữu thừa tướng đều lắc đầu. Xem ra hoàng thượng vẫn không xong! Cũng may nhờ Thái hậu chủ trì đại cục, nếu không không biết vương triều Phụng Tường đã rớt tới tận xó nào rồi!

Xuân yển cũng bó tay gục đầu xuống:

-Mới giải quyết được một chuyện mà thôi. Còn chuyện của tướng lĩnh, xin hoàng thượng chú tâm.

-Nhi thần đã biết – Hắn cúi đầu.

-Ừ.- xuân yển gật gật đầu, hỏi lại:

-Như vậy, hoàng thượng người cho rằng nên cất cử vị đại thần đáng tin nhiệm nào đảm nhiệm chức đại kiến quân?

Không dám trì hoãn thêm, hần trầm ngâm, thăm liệ một danh sách võ tướng trong triều.

Còn đang suy nghĩ, một lão tướng khôi ngô râu tóc đã bạc một nửa bước ra, đan tất điểm, tiếng nói như chuông vang:

-Hoàng thượng, lão thần nguyện xin đi giết giặc!

-Tiết đại nhân? Phụng dật nhìn xuống, cả kinh.

Tiết đại nhân? Cái tên này khiến xuân yển kinh ngạc một chút, nhìn về phía trung niên nam tử đang quỳ gối, đây chính là thống lĩnh đề đốc cửu môn quân tuần bổ ngũ doanh Tiết Phòng? Cha của Hắc Vô Thường?

Nhìn kỹ lại, khuôn mặt cái mũi ánh mắt cũng thật giống. hơn nữa phụ tử hai người cũng tráng kiện, cương nghị như nhau.

Đây mới thực sự là nam nhân chân chính! Lòng lẫm lẫm, nước miếng vô thức suýt rớt ra ngoài!

Tiết đại nhân quan năm chinh chiến sa trường, lập vô số kỳ công, là thần võ đại tướng quân số một của Phụng Tường ta, uy danh vang xa khắp trong ngoài đất nước. Lúc trước đóng ở biên quan, thậm chí không cần giao chiến, địch nhân vừa nghe danh hào của ngài liền bỏ chiến mà chạy. Lần này có thể được Tiết tướng quân xuất binh, nhất định có thể thu hồi lại thành trì đã mất. Hữu thừa tướng công tâm bình luận.

-Đúng vậy đúng vậy! những người khác cũng gật đầu theo.

Phụng dật cũng xoa xoa cằm:

-Một khi đã như vậy, trăm phong người làm Trần Nam đại nguyên soái, dẫn mười vạn binh, tiếp viện đại quân ta. Thế nào?

Tiếp Phóng kích động dập đầu:

-Tạ ơn hoàng thượng, vi thần lĩnh chỉ!

-Mẫu hậu... vừa mới chuyển hướng nhìn xuân yển xin ý kiến của nàng, Phụng Dật thấy nàng hai mắt sáng ngời nhìn Tiết Phòng, lại còn không ngừng nuốt nước miếng.

Tức rồi! Làm sao hần quên được hắc y nam tử từ đó tới giờ vẫn đầu mày cuối mắt với nàng lại là con trai của người này chứ!!! Hần nhớ rõ lắm, hôm câu cá đó, gã đã ném cho hần một ánh mắt khiêu khích!

Tuyệt đối, tuyệt đối không thể để cho họ có cơ hội ở cạnh nhau! Lòng hần đã hạ quyết tâm!

-Tiết đại nhân, trăm nghe nói lần trước hội thi võ ven hồ lần trước, lệnh công tử đã đạt hạng nhất? bày ra một bộ mặt tươi cười ôn hòa, phụng dật nhẹ nhàng hỏi.

-Chỉ là mấy tiểu hài tử chơi đùa với nhau mà thôi, không đáng nhắc tới!

Tiết phóng cười ha ha, lơ đãng trả lời, nhưng vẻ mặt ấy đã vẽ rõ sự tự phụ và kiêu ngạo của một người cha.

-Không. Hần từ tốn lắc đầu, đỉnh đỉnh nói – tục ngữ có câu hổ phụ vô khuyến tử, trăm tin tưởng lệnh công tử cũng là nhân trung chi long. Trăm muốn phong lệnh công tử làm tướng quân tiên phong, cùng người lĩnh quân ra biên giới giết giặc, không biết có được không?

Không ngờ hoàng thượng lại nói ra cái yêu cầu này, tiết phóng nhất thời ngây ngẩn cả người, ngu ngơ nói:

-Nhưng tiểu nhi tử còn chưa lấy được công danh...

-Thì sao? Ra chiến trường có được công huân, có thể sánh với công danh trên tràng thí võ sao? – Phụng dật vẫn rất thần nhiên.

Thật không? Tiết Phóng vui sướng lắm, không chối nữa, dập đầu tạ ơn:

-Đa tạ thánh thượng ân điển, lão thần thay mặt tiểu nhi tử tạ ơn!

-Phụ tử tiết đại nhân vì bảo vệ giang sơn Phụng tường ta đã rất tận tâm tận lực. là trăm nên cảm ơn mới đúng. Phụng dật vẫn cười nhàn nhạt.

Tốt! đã xong! Thở ra một hơi, coi như đã vứt được tảng đá to tướng kia.

Quay lại nhìn xuân yển vẫn còn đang bận nuốt nước miếng, da đầu hần nổi đầy gân xanh.

Hít sâu một hơi, cố nén phần nộ, hần lễ phép hỏi:

-Mẫu hậu, nhi thần an bài như vậy, người có vừa lòng không?

-A? Vừa. vừa lòng! Cứ như thế đi!

Xuân yển vẫn chưa hoàn hồn, cuống quýt nói, rất sợ bị người khác phát hiện ra mình thất thố.

Sau một nén nhang, nàng mới biết được, chính vì một câu này của nàng mà nàng và Hắc Vô Thường vĩnh viễn không có cơ hội.

83. Q.4 - Chương 4: Con Sư Tử Thức Giác

Edit: Lục Vân

(áh há áh tâm hồn ta đen tối)

-Ô ô ta thật đáng thương

-Ô ô, Hoa Hoa, ta thật đáng thương

-Ô ô, ta là người đáng thương nhất thế giới này

Ô ô ô ô ô...

Cắn muốn đứt cả chiếc khăn lụa nhỏ bé, đôi hàm răng trắng bóc nghiêng nghiêng nghiêng nghiêng, đôi mắt to tròn chớp chớp chớp chớp chớp, cái cổ trắng ngần rung rung rung rung rung, Xuân Yển gào gào gào gào gào.

Nhưng, thật đáng thương, chẳng có ai để ý đến nàng

Xuân Hoa nhàn nhã ngồi uống trà, con bé con đặc ý nhón một miếng bánh ngọt, Lục Ngọc Thu Dung che miệng cười trộm.

Gào nửa ngày khát khô cả cổ, Xuân Yển cắt khăn ngừng kêu la bước tới tiếp lấy chén trà trên tay Lục Ngọc, một hộp hết sạch. Quay lại! Tiếp tục nào!

Chờ cho nàng gào khản giọng lần thứ n, chờ ăn cho hết đĩa bánh trên bàn, con bé con mới lắc bụng lăm chầm chạy tới, giang đôi tay nhỏ bé ngăn ngừn ôm thất lưng dì an ủi:

-Ô ô , dì thật đáng thương a! Phù nhi cho người ôm một cái!

-Ô ô Phù nhi người tốt nhất...

Xuân Yển hức hức, ôm con bé vào lòng, trong lòng cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

Xuân Hoa thông thả uống cho hết chén trà trong tay, thần nhiên liếc nhìn tỷ tỷ đang ôm con gái mình khóc, chậm rãi nhả từng từ:

-Gào từ tối qua tới giờ, tỷ gào đủ chưa?

Xuân Yển nghe vậy ngẩn người, lập tức đôi mi thanh tú nhăn chặt lại, khuôn mặt xinh đẹp sụ ra, cái miệng xinh xinh trề xuống, cố gắng sụ sụ mấy tiếng đáng thương meo meo thút thuts:

-Hoa Hoa, người không quan tâm ta...

Hoa Hoa cười khinh bỉ:

-Quan tâm tỷ không có nghĩa là ôm tỷ mà gào. Ngây thơ!

-Ô ô, Hoa Hoa, người khi dễ ta...

Xuân Yến mếu máo, chùi chùi nước mắt thương cảm hề hề

Hoa Hoa hừ lạnh một tiếng, mặt không chút thay đổi:

-Đừng đóng kịch! Mắt to trừng mắt nhỏ đã mười mấy năm, chiêu này của tỷ ta rõ như lòng bàn tay. DỪNG với ta vô ích!

-Ha ha bị người phát hiện... Xuaan Yến ngược ngược gãi gãi đầu, lại mân mê đôi moi đỏ mọng, không cam lòng mà nói – Nhưng, người ta thực sự tức giận, thực sự thương tâm mà!

-Đây là biểu hiện thực sự tức giận, thực sự thương tâm của tỷ hả? Hoa Hoa lạnh lùng nói – Thay vì ngồi đây mà thương tâm như thế, chi bằng chạy thẳng ra ngoài cung tìm Hắc Vô Thường gặp mặt một lần. Co lẽ, thời gian gấp rút sẽ giúp tâm tư, nếu các người thật sự tâm ý twong thông, thì nhanh tay lên làm cho xong. Dù sau khi hấn về đã là võ tướng, chờ nói mấy tiếng với cha mẹ, chuyển đi không thành vấn đề. Sau đó người rời nơi này, đến nơi hẹn với hấn, hai người ân ái ái ái, làm đôi uyên ương quên hết sự tình. Quá ổn!

Nói một tràng coi như rẽ mây khai sáng, Xuân Yến kinh hỉ trợn tròn mắt, nắm chặt tay:

-Oa, Ý kiến hay! Hoa Hoa, từ khi nào người thông minh như vậy?

Hoa hoa trừng mắt tức giận :

-Là tỷ ngu ngốc!

-Sao thế? Xuân Yến gãi gãi đầu, ngậy ngậy cười – co khả năng, tục ngữ nói đúng, quan tâm quá sẽ bị loạn.

-Đừng nghĩ nữa đừng nghĩ nữa! Hoa hoa kéo tay nàng ra cửa –Đi đi, ra khỏi cung một chút đi, thừa dịp Hòn đá kia không ở đây.

Nhìn bộ dáng vội vàng của nàng, xuân yến hơi nhướng mày, hoang mang hỏi:

-Hoa hoa, thế nào ta lại cảm thấy, là người muốn ra cung chơi nên mới nói nhiều với ta như thế phải không?

-Ai nha, thuận tiện, thuận tiện thôi! Hoa hoa cười gượng vài tiếng, kéo tay nàng lệch xệch ra cửa

-Nương, chờ con với!. Con bé hoa hoa tay lon ton chạy theo sau.

Ba người nghiêng ngả tiêu sái đi ra tới cửa cung, vừa vặn nhìn lên là bộ mặt đen sì của Phượng Dật.

Nhưng, thấy các nagf, tâm trạng tức giận của hấn đã biến mất tiêu, lại lấy lại được nụ cười tươi rói của mình, dường như lúc này các nàng thấy là hấn vẫn đang cười như thế này ấy!

-Mẫu hậu, dì ba. Hấn chấp tay cung kính với các nàng – Không biết hai người muốn đi đâu?

Xuân Yến lườm hấn một cái, ngẩng đầu anh dũng bước qua hấn:

-Ai gia muốn đi đâu, Hoàng Thượng không cần xen vào!

Là nàng nhầm rồi sao? Xuân Yến nheo nheo mắt, vì so nhìn thấy thái độ rất xa cách của mình, khóe miệng Phượng Dật lại hơi nhếch lên, đáy mắt còn có ... thần nhiên vui sướng?

Hống! Hấn thật sự bị ngược đãi thành điên?

Nàng vội kéo tay muội muội và con bé lùi lại phía sau hai bước.

Phượng Dật đuổi theo Xuân Yến, đi sau nàng rất lễ phép nói:

-Việc làm của mẫu hậu, dĩ nhiên nhi thần không có quyền quản. Chỉ là, ở Ngự thư phòng có rất nhiều tấu thư chưa phê chuẩn, nhi thần hy vọng mẫu hậu có thể tới chỉ điểm một chút, nhi thần cũng muốn làm sớm.

Xuân yến vẫn phẩm phẩm đi lên trước, không thèm quay đầu lại:

-Hoàng thượng cứ tự làm theo cách nhìn của người, cái gì không hiểu gom lại tới hỏi ai gia một lần là được.

-Nhi thần đã xem qua, có rất nhiều điểm không hiểu, mới đến thỉnh giáo mẫu hậu. Phượng Dật vẫn thản nhiên.

Xuân Yên dừng lại, xoay người nhìn hấn:

-Thật không? Không hiểu cái gì? Nói nghe thử xem

Phượng dật lắc đầu:

-Rất nhiều, nhi thần nhất thời nửa ngày không làm xong. Xin mẫu hậu tới ngự thư phòng, xem qua tấu chương mới được.

-Cái này... xuân yến hơi khó xử liếc mắt nhìn hoa hoa, miễn cưỡng gật đầu – Được rồi! Đã bị theo dõi, hôm nay muốn ra cung cũng không có khả năng.

Hai mắt Phượng Dật hơi lóe lên, chạy nhanh tránh đường:

-Mời mẫu hậu

-Yến tử!

Hoa hoa ghen hợm trăn trối nhìn Phượng dật quang minh chính đại bắt cóc tỷ tỷ gọi không về.

-Ai... thở dài... quên đi! Quốc gia đại sự, quốc gia đại sự phải được ưu tiên hàng đầu. Nàng biết!

Xoay người, vẫn là nên quay lại uống trà đi! Nhớ lại mùi hương trà kia, nước miếng nàng đã tứa ra.

Không hổ là tô cát trà số lượng có hạn, so với trà của tửu lâu cao cấp nhất còn ngon hơn hàng trăm lần, khó trách hôm đó Yến tử mới uống một ngụm đã ói ra, thì ra là khẩu vị đã bồi dưỡng tốt quá mà! Tranh thủ chưa ra cung, uống cho đã!

Nhưng chưa đi được mấy bước, đã có một tảng đá chắn trước mặt, khom người:

-Tam tiểu thư, hoàng thượng nói, biết ngài vẫn muốn ra cung chơi, ngài liền sai chúng nô tài đưa tiểu thư ra ngoài, chỉ cần về trước khi trời tối, nếu không thái hậu sẽ lo lắng!

-hả? Bây giờ à? Gấp thế sao? Xuân hoa từ từ nhú màu.

Có gì đó kỳ lạ nha!

Lúc này nhìn hai bóng người đi xa dần kia, khi Phượng Dật thể hiện ra cái khí thế “không được từ chối”, khi xuân yến đáp ứng, nháy mắt đó, đáy mắt Phượng Dật sáng lên một ý kiên quyết, một ý cười thản nhiên dâng bên khóe miệng.

Thì ra, các nàng đều xem thường hấn, Hòn đá nhỏ này cũng đang tính kế.

Xem ra, dự đoán của nàng rất có thể là thật nha!

Nhưng nếu thế – một tia thương hại trong mắt nàng – Yến tử, tỷ thật thảm, bị một con sư tử vừa tỉnh ngủ theo dõi.

Mặc kệ, đây là chuyện của họ! Ôm lấy con bé, Hoa hoa hân hoan vui mừng đi ra ngoài:

-Oa nhi, chúng ta ra cung ăn mút quả đi!

84. Q.4 - Chương 5: “trèo Cây” Và “thật Mềm”

Edit: Lục Vân

-Ta nhất định phải làm thịt hấn!

-Làm thịt hấn!

-Làm thịt hần!

-Làm thịt làm thịt hần!

-Làm thịt làm thịt hần!

-Hồn đản! Vương bát đản! Trúng thối!

-Quả trúng đà điều thối í í í í í!

Một cái nghiêng răng rống giận, một con vệt bắt chước theo sau, chúng ta có một bản hợp tấu kỳ lạ.

Hoa Hoa biết mình không nên cười, nhưng nàng thật sự nhịn không được, cười phá lên ha ha.

Xuân yển quay đầu, hung hăng trừng mắt.

Hoa hoa coi như không thấy, vẫn cười:

-Mắng đủ chưa?

-Chưa! Xuân yển chém đinh chặt sắt.

Chẳng cần nghĩ cũng biết đáp án này, hoa hoa nhún vai, đưa một ly trà:

-Tối đây, uống một ngụm trà, nghỉ ngơi hít thở một chút mới có sức mắng tiếp.

Xuân yển không nói lời nào đón chén trà ực ực hai ngụm nuốt vào bụng.

Uống xong rồi, ném chén trà đáng thương vô tội sang một bên, nàng trừng mắt nhìn Hoa Hoa:

-Hoa Hoa, có phải vừa rồi ngươi cười nhạo ta?

Hoa hoa nhìn nàng với một ánh mắt “Là ngươi nói đó” trả lời không có hảo ý:

-Tỷ tỷ, mắng một tháng rồi, tỷ còn chưa nguôi giận hả?

-Làm sao có thể nguôi giận được!

Xuân yển cắn giận nói:

-Tên hồn đản này hại ta ngay cả cơ hội cuối cùng để nhìn mặt Hắc Vô Thường cũng cướp mất. Ta hận!

Nàng dậm chân một cái, lại mắng:

-Mẹ nó! Phượng Dật! Tên hồn đản! Ta xác định là hần cố ý, hần cố ý! Mỗi ngày sáng sớm đều đến kéo ta vào Ngự thư phòng, hỏi đông hỏi tây, mãi đến bữa tối mới thả cho đi. Ngày nào cũng thế, làm hại Hắc Vô Thường đi lúc nào ta cũng không biết.

-Ô ô ... mãnh nam của ta... – lại bắt đầu gào!

Hần muốn chính là kết quả này đó! Hoa Hoa thâm nghĩ.

Gào vài tiếng, bắt quá nghiện, Xuân Yển nháy mắt mấy cái, nhìn Hoa Hoa:

-Hoa hoa, ngươi nói, có phải gần đây ta tốt với tiểu tử kia quá, đâm ra hần khi dễ ta, không kiêng nể gì?

-Có lẽ.

Hoa hoa khẽ gật đầu, nàng rất nhớ ngày xưa khi mỗi ngày Yển tử đều nghĩ cách “dạy dỗ” hòn đá nhỏ, mỗi ngày đều có kịch hay để xem. Tuy hiện tại, xem Yển tử bách chiến bách thắng bị phản đòn cũng rất thú vị, nhưng thân là nữ nhân, đương nhiên nàng hy vọng đồng chí đồng bào của mình chiếm thượng phong. Thất bại, một lần hai lần cho nàng đổi vị là đủ rồi.

-Nói vậy ta nên chơi cùng hần một chút mới đúng! – xuân Yển nheo mắt, thông thả nói, bẻ bẻ mười khớp ngón tay – Ngồi không lâu, xương cốt của ta đều đã lười cả rồi, nên vận động một chút. (thấy giống ác ma quá = =)

Vừa hạ quyết tâm, đã nghe thấy một tiếng hô thật dài:

-Báooooooooooooo....

Ba giây su, một nam tử tay giờ cao lệnh bài, thân mặc áo giáp chạy như điên vào trong, cao giọng báo:

-Bẩm thái hậu, hôm qua tiết tướng quân dẫn năm vạn quân lần đầu giao phong đại phá mười vạn đại quân, chiếm lại bốn tòa thành, còn phản công cướp được năm tòa thành!

-Thật thế không? Một trận kinh hỷ như gió xuân thổi qua tất cả mọi người, tất cả đều quên hết tất cả, trong lòng chỉ còn một cảm giác vui sướng tràn ngập,, trăm miệng một lời, ba phần kinh ngạc bốn phần vui sướng lại thêm ba phần hoài nghi hỏi lại.

-Thiên chân vạn xác! – người vừa chạy vào ngẩng cao đầu hưng phấn.

-Thật tốt quá! Xuân yển nhảy dựng lên, ôm chặt hoa hoa:

-Hoa hoa, thật tốt quá, chúng ta thắng, chúng ta thắng rồi!

-Đúng vậy đúng vậy! Hoa Hoa cũng vui mừng không thôi.

Buông Hoa Hoa ra, Xuân Yển nhìn người tới báo tin lo lắng hỏi:

-Việc này Hoàng thượng đã biết chưa?

-Đã có người tới báo cho hoàng thượng.

Vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, từ xa đã nghe giọng nói đầy kích động của Phượng Dật:

-Mẫu hậu tiết tướng quân thắng trận lớn!

-Đúng vậy, thắng lớn! dường như bị cuốn theo sự kích động của hân, lời nói của nàng cũng hơi run run

Tiếng cười sung sướng của nàng lan ra khắp gian phòng, nụ cười tươi tắn sáng khoáy khiến cho khuôn mặt vốn đã xinh đẹp mê người càng thêm vài phần hấp dẫn. Phượng Dật vừa đặt chân vào cửa, đập vào mắt là nụ cười của nàng, hít thở không thông.

Lại càng không tưởng được hơn, là Xuân Yển đột nhiên lao ra xông lên nhảy lên người hân, hai tay ôm chặt cổ hân, hai chân quắp lấy eo hân, cả thân mình đeo trên người hân như con khỉ con.

-Hoàng thượng, chúng ta thắng, thắng! nàng hưng phấn kêu to, hai gò má đỏ ửng, xinh đẹp vạn phần.

-Mẫu... mẫu hậu... – Phượng dật khó khăn lắp bắp được mấy tiếng, hai tay chần chừ bên hông không biết nên giơ lên hay hạ xuống, cuối cùng vẫn là chậm rãi nâng lên, chạm vào ... miệng nàng.

Tất cả mọi người ở đây đều hóa đá, giống hệt như lần trước khi Xuân Yển hôn Phượng Dật.

Chỉ có duy nhất một người không bị ảnh hưởng chính là con bé con còn chưa hiểu chuyện.

Chỉ thấy nó chớp chớp đôi mắt to tròn, sau đó nũng nịu chạy tới kéo kéo váy Xuân Yển:

-Di, người đang làm gì thế? Trèo cây à? Phù nhi cũng muốn trèo.

-Trèo... trèo cây? Xuân yển ngây ngốc vẫn chưa hoàn hồn, vừa vặn nhìn thấy đôi mắt nóng rực của Phượng Dật, hai má đỏ hồng lên.

Oa! Thật mềm thật mềm, thật muốn cắn một cái. Hai tay hân chậm chậm dần dần xoa xoa vuốt vuốt.

Phượng Dật nhìn nàng, không nói gì, nhâm nhi cái miệng của nàng.

-Di, Phù nhi cũng muốn trèo cây. Phù nhi cũng muốn được công.

Xem bộ dáng thích thú của nàng, con bé con càng quyết tâm bám riết không tha lôi kéo váy nàng.

-Yển... yển tử... cuối cùng Hoa hoa cũng hoàn hồn, ngây ngốc gọi tên nàng.

-Hử? xuân yển quay đầu, trên mặt vẫn còn nụ cười trẻ con.

-Tỷ... Hoa hoa nhăn mặt, chĩa chĩa nàng, lại chĩa chĩa người đang được nàng ôm thật chặt. – Đang làm gì thế?

-làm gì là sao? Xuân yển ngậy ngốc quay đầu, sau đó, hai mắt mở càng lúc càng to, to hơn, to dần, to nữa, cuối cùng:

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Liền sau đó là tiếng thét chói tai có thể sánh với âm vực nữ cao, khiến ọi người đều phải ôm tai chạy chối chết. Trừ Phượng Dật. Vì hai tay hắn còn đang bận.

Lập tức, theo phản xạ, xuân yển buông tay ra muốn nhảy xuống, không ngờ ôm Phượng Dật một lúc lâu, cái mông mình, sai khi được hắn xoa nắn một lúc... nóng nóng ầm ầm.

Đợi tới khi cách hắn được hơn hai thước, nàng vẫn còn cảm thấy mông mình nóng nóng ầm ầm chưa nguôi tí nào.

Hít vào... thở ra... hít vào... thở ra... lại hít vào...

Một lúc lâu sau mới nheo mắt, chỉ thẳng vào cái mũi Phượng Dật, nữ vương bá đạo ra lệnh không – thể – không –theo:

-Người, chính là người, ta ra lệnh cho người quên đi chuyện vừa rồi! Nghe rõ chưa?

Phượng Dật nhìn thật sâu vào mắt nàng, ánh mắt biến hóa cực kỳ phức tạp.

Một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng gật gật đầu.

Xuân yển nhanh chóng trốn mất trùng trùng điểm mặt từng người một ở đây:

-Người, người, người, còn có người, người, người, cũng quên hết đi cho ta. Biết chưa?

-..... Dạ. mọi người cùng ngơ ngác gật đầu.

Má ơi, hù chết nàng! Làm sao mình có thể là ra cái chuyện mất mặt như thế? Mặt mũi của mông... thôi xong rồi! Nam Cung Xuân Yển ôm ngực, trong lòng đang thầm hát bài ai điệu cho hình tượng của mình đang dần mất đi.

Lặng lẽ ngẩng đầu nhìn sắc mặt của mọi người, nàng lắp bắp :

-Ai.. ai gia... ai gia mệt, ai gia phải nghỉ ngơi.

Sau đó xoay người, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà chạy như bay về tấm điện của mình!

85. Q.4 - Chương 6: Bình Minh Trước Đêm Đen

Edit: Lục Vân

Là ai? Là ai không muốn sống nữa, đi nói cái chuyện này ra? Rốt cuộc là ai? Nàng nhất định phải giết cả nhà hắn!

Xuân Yển nắm chặt hai tay, ngồi trên ghế quý phi, khuôn mặt nhỏ nhắn tím ngắt, toàn thân tức đến lạnh ngắt.

-Ha ha ha, Nam cung thái hậu không cam lòng tịch mịch chốn thâm cung, không để ý tới luân thường đạo lý, cường bạo đương kim hoàng thượng... Không thể nhịn được tiếng cười ha hả vang đến tận chân trời, Xuân Hoa ôm một góc bàn mà cười đến suýt rơi xuống đất – Đây... đây là chuyện tức cười nhất ta từng nghe!

-Ha ha ha, Yển tử, tỷ xong rồi, sau này danh tiếng của tỷ càng vang xa nha. – Hoa hoa ôm bụng cười, cười đến cả người run rẩy.

-Cười – đủ – chưa? Thái hậu mặt đen thui lạnh lùng gần từng tiếng qua kẽ răng.

-Làm...làm sao... mà đủ được. – tiếng cười càng lúc càng to hơn dữ dội hơn. – Trí tưởng tượng của những người này thật quá phong phú. – Hoa hoa anh dũng không sợ chết tiếp tục trêu chọc, vì nàng biết tỷ tỷ đáng yêu cùng lắm chỉ là phát điên bên cạnh nàng thôi, chắc chắn không làm gì nàng đâu.

Càng nghĩ càng buồn cười! Không được, nàng ôm bụng, không hình tượng xụi lơ nằm chết trên ghế, miệng vẫn không ngậm nổi, vẫn cứ há thật to, cười ha ha.

Xuân Yến hung hăng trừng mắt:

-Cười cười cười, người còn cười được! Người không phải hảo tỷ muội. Mặt mũi của ta, thể diện của ta đều mất hết sạch, người còn giống bọn họ, đứng đây ném đá xuống giếng!

-Không phải ném đá xuống giếng. mà là... Mà ai bảo trước mặt nhiều người như thế tỷ ... khơi khơi nhảy lên người Hòn đá nhỏ kia không chịu xuống? Đây là tự làm tự chịu nha. – Hoa hoa khổ sở nín cười cố sức lấp bấp.

-Ta... ta... chỉ là nghe được tin đại quân thắng lợi thì quá kích động thôi! Nhớ tới tình huống hôm đó,. Xuân Yến cũng hồng cả mặt, ngừng ngừng nói – Không phải ta cũng ôm người sao?

-Nhưng không giống người ôm Hòn đá nhỏ kia. Quắp chặt lấy người người ta còn gì! Nhớ lại động tác nhanh nhẹn gọn gàng của nàng, Hoa Hoa nhịn không được cười chảy cả nước mắt.

-Đừng nói nữa được không? Xuân yến ảo não ôm đầu, bất lực gằm lên – đây là sỉ nhục lớn nhất đời ta!

-được rồi được rồi, không cười không nói nữa. – hoa hoa ngừng cười, vỗ vỗ vai nàng – Sự tình đã đến thế này, tỷ tính làm sao bây giờ?

-Có thể làm gì nữa? xuân yến xoa xoa huyết thái dương đang giật giật, mặt mày vô cùng đau khổ – Mặc dù có câu nói, lời đồn như gió thoảng, nhưng ta nguyện ý tin tưởng mà không vui vì những lời này. Nhìn khắp thiên hạ, còn có việc gì có thể là liều thuốc bổ cho thể xác và tinh thần hơn việc phỉ báng bề trên? Lại còn là chuyện giải trí có hiệu quả nhất. Huống chi trung tâm đồn đãi là ta và Phượng Dật! Người không tin àh, hôm nay tin truyền nhau là ta cưỡng bạo Hoàng thượng, hai ngày nữa , nơi nơi sẽ nói ta nuôi sủng nam trong hậu cung, dâm loạn cung đình!

Hoa hoa lại bật cười:

-Xem ra người hiểu rất rõ chuyện này nhỉ.

-Chẳng có cách nào, trong cái vòng luẩn quẩn này, muốn tránh cũng không tránh được. Xuân Yến khép hai mắt, rất bất đắc dĩ.

Lại mở mắt thật nhanh, nàng giống như bị ong chích vào mông nhảy dựng lên, lo lắng nói:

-Không được! Ta xem nếu chạy nhanh ta còn có cơ hội trốn. Đời này không bao giờ quay lại!

-A? Nhanh vậy sao? Hoa Hoa kinh ngạc, đồ ăn ngon trong cung nàng còn chưa ăn đủ mà!

-Không có cách nào khác, tình thế ép người! Xuân Yến chớp mắt mấy cái, có vẻ vô cùng vô tội.

-Thật ra ngẫm lại cũng không có gì! Dù sao hình tượng của người cũng đã sớm không còn. Có mất thêm một chút cũng chẳng có gì! Hoa Hoa khoát tay nói rất vô trách nhiệm.

-Nhưng ta khó chịu! – Xuân yến rống giận, đập tay bang bang lên bàn – vì cái gì bọn họ ghép đôi ta vào cái tên hỗn đản ấy? Ta muốn mãnh nam, mãnh nam! Phượng dật kia như con gà mái, có cái gì mà nhìn? Mỗi khi nghĩ đến hân, ngay cả hững thù YY cũng chưa từng!

Tỷ, mỗi lần nhìn thấy mãnh nam tỷ vẫn thường YY sao? (YY tự xưng T__T theo đúng nghĩa đen ạch)

Hoa hao ngả huyệt xuống ghế, không biết nói gì.

-Cho nên, ta cần phải chạy trốn thật nhanh! Hậu cung này không phải nơi có thể ở lâu. Xuân Yến vỗ vỗ cằm, hạ quyết định.

Quyết định thì dễ lắm, nhưng Hòn đá nhỏ kia chịu thả người sao? Hoa hoa trầm nghĩ thế.

Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo tới.

Thu Dung vào nội điện, cúi đầu thấp giọng bẩm báo:

-Thái hậu, Hoàng thượng tới.

-Cái gì? Xuân Yển sợ hãi kêu một tiếng, lại lảo đảo đứng lên, cái ghế phía sau bị đẩy rột rột về phía sau cũng không biết, vội vàng nói – Không gặp không gặp! Đã nói ai gia muốn đi ngủ.

Nói xong xoay người, theo bản năng chuẩn bị chạy vào tắm điện.

Mặc kệ, trốn được tí nào hay tí ấy!

Hoa hao tóm ống tay áo nàng kéo lại, buồn cười hỏi:

-Tỷ tỷ, giữa ban ngày tỷ ngủ cái gì?

Đất trời đảo điên thế nào giờ đến lượt nàng phải trốn Hòn đá kia?

Sai một bước, tất cả tính toán đều thất bại.

Mắt thấy Phượng Dật đã vào tới nội điện, Xuân Yển đành trừng mắt nhìn Hoa Hoa phá đám, ngượng ngùng để Lục Ngọc đỡ ngồi xuống ghế.

Phượng Dật hành lễ, sau đó ngồi xuống, nói với Xuân Yển:

-Mẫu hậu, nhi thần có một việc quan trọng muốn bàn với người.

Khi nói chuyện, ngữ khí vững vàng, vẻ mặt bình tĩnh, hần nhìn Xuân Yển rất ôn hòa, thần nhiên, như một đứa con ngoan biết nghe lời, không có một tia khác thường.

So với hần, có vẻ Xuân Yển chịu ảnh hưởng của cự kiện kia sâu sắc hơn.

Xuân Yển phần nộ, khinh bỉ mình một trăm lần.

Nhấp một ngụm trà bình tĩnh tinh thần, nàng trầm giọng hỏi:

-Có chuyện gì mà khẩn cấp như thế? Hoàng thượng cứ nói đừng ngại.

-Nhi thần quyết định ngự giá thân chinh (oạch! anh muốn cải tạo lại hình ảnh theo hướng mãnh nam???)

Đánh chết cũng không nghĩ được hần sẽ nói cái câu này. Xuân Yển hoảng sợ, đứng phắt dậy đẩy cái ghế sau lưng lùi lại rột rột.

-Ngự giá thân chinh? Nàng có nghe nhầm không?

-Vâng. – Phượng Dật bình tĩnh gật đầu – Nhi thần nghĩ lại, cảm thấy sĩ khí biên quân thấp mê, hơn phân nửa là do bên ngoài tung tin đồn nhảm rằng nhi thần yếu đuối bệnh tật, không thể chăm lo quốc sự, mà bọn họ lại xem nhẹ năng lực của mẫu hậu, nghĩ đến nữ tử cầm quyền, người ngoài nghĩ rằng trong loạn tất không thể chiến, muốn nhân cơ hội này công thành đoạt đất. Nhi thần lần này ngự giá không chỉ khiến cho tướng sĩ quân ta hiểu được, mà còn để cho địch quốc hiểu được, Đế vương Phượng tường vương triều vẫn sống khỏe mạnh, Phượng tường ta chắc chắn thiên thu muôn đời, vạn cổ trường tồn. Thủ chiến đại thắng, quân tâm phấn chấn, nhi thần lại tự lên tiền tuyến ủng hộ sĩ khí quân ta, cũng là đập tan các lời đồn khác, gia tăng thêm áp lực cho quân địch buộc chúng phải mau chóng chấm dứt chiến tranh.

Nói có lý.

Xuân yển gật đầu cảm thán:

-Đúng vậy, trận này đánh đã ba năm, bao nhiêu tướng sĩ có nhà không thể về, lại khiến cho biết bao gia đình tan vỡ. Cũng nên dừng lại đi thôi.

-Nhưng. Ánh mắt lo lắng nhìn Phượng Dật – Biện pháp này của Hoàng thượng cố nhiên là nên. Nhưng người đi rồi, triều chính....

-Mẫu hậu người buông rèm chấp chính ba năm, việc trong triều xử lý thế nào còn rõ hơn nhi thần. – Hần thần nhiên lật bài – Giao cho người, nhi thần yên tâm.

Hắn tin tưởng nàng vô điều kiện khiến cho Xuân Yển giật mình sửng sốt, mà không biết tại sao, lại có một tia lo lắng.

-Như vậy, ... có được không? Nàng kinh ngạc hỏi. Chính mình cũng cảm thấy có vài phần không ổn.

-Việc này nhi thần đã thương lượng qua với Tả hữu tể tướng, bọn họ cũng đã đồng ý.

Xuân Yển chấn động trong lòng.

-Như thế xem ra, Hoàng thượng người đã hạ quyết tâm. Nàng cười nhạt – Vậy được rồi, nếu Tả hữu tướng đều đồng ý, ai gia cũng không thể nói gì hơn. Đây là nợ giá thân chính, chuyện rất trọng đại, mọi chuyện Hoàng Thượng phải thật cẩn thận. Biên quan không giống như Hoàng cung, thủ vệ có nhiều cũng không thể đảm bảo vạn vô thất nhất (một vạn không mất một phần – đảm bảo 1 vạn phần vạn đó hihi) , trong chiến loạn, người trăm ngàn phải nhớ rõ cần bảo vệ chính mình.

-Nhi thần biết, tạ ơn mẫu hậu quan tâm. Phụng dật đứng lên thi lễ – Nếu mẫu hậu đồng ý, cho phép nhi thần quay lại thu xếp mọi việc. Nhi thần cho rằng, lúc này vẫn càng sớm thực hiện càng tốt.

-Hoàng thượng xin trăm ngàn cẩn thận.

Nhìn bóng dáng hắn bỏ đi rất nhanh, không hiểu sao trong lòng nàng cảm thấy một sự mất mát mơ hồ.

Vậy là, hắn đã đi rồi.

Vẫn nhàn nhạt thản nhiên, Hoa Hoa đi tới, nhìn Xuân yển vẫn đang ngơ ngác nhìn theo hướng Phụng Dật vừa rời đi, hỏi khẽ:

-Sao thế? Luyến tiếc?

Xuân yển quay đầu, cười một cái thản nhiên trả lời:

-Làm gì có chuyện đó. Chỉ là không nghĩ tới, hắn đã nghĩ được như vậy. Xem ra, hắn đã thành thực lắm rồi. Như thế, triều chính ta cũng có thể yên tâm giao cho hắn.

-Ừ. – Hoa Hoa đồng ý gật đầu – Hòn đá nhỏ nhà tỷ, dù là khí phách hay suy nghĩ, xem chừng cũng đã ra dáng đế vương. Xem ra tiên hoàng lựa chọn rất chính xác.

Xuân yển gật đầu không nói.

Nhất thời im lặng

-Hoa hoa!

Đột nhiên Xuân Yển lại nhảy dựng lên, hai tay hung hăng chụp mạnh vào bả vai Hoa Hoa.

-A! hoa hoa biến sắc , rất bất ngờ.

-Dường như Xuân Yển không nhận ra, chỉ nói với vẻ mặt hưng phấn:

-Ta quyết định! Chờ tiểu tử kia từ biên quan trở về, ta sẽ lấy cơ hắn đã đủ thành thực nắm quyền, sau đó xin đi Thái Miếu. Sau đó...

-Hắc hắc, y kế hoạch mà làm! – Hoa hoa tiếp lời.

Hai tỷ muội nhìn nhau, cười như hai kẻ gian.

Một tiểu cung nữ bưng trà vào, nhìn nụ cười gian quỷ của hai người, lập tức khựng lại, không tự chủ được run lên. Chậm chậm dò từng bước từng bước lên, lặng lẽ đặt ấm trà, xoay người, co chân chạy!

-Cuối cùng, cuối cùng, ta cũng đã chờ được đến ngày này!

Ngay khi nàng vừa bước một bước ra cửa, đã nghe thấy tiếng Xuân Yển ở sau lưng đắc ý hô to, tiếng cười như yêu nữ dọa lũ chim nhỏ giường cánh bay vội không dám ngoái lại!

86. Q.4 - Chương 7: Đêm Điên Cuồng

Edit: Lục Vân

Giữa đêm mùa hạ, cái nóng thấm cả vào không khí.

Xuân Yến tắm rửa xong, chỉ mặc một cái yếm, bên ngoài khoác một cái áo sơ mi mỏng màu trắng lười biếng trễ trễ nải nải bên thắt lưng, ôm giấc mộng đêm hè.

Giờ hơi (tầm 9h tối tới 11h đêm), Lục Ngọc trực đêm cũng gà gật ở đầu giường.

Đột nhiên, có tiếng bước chân nhẹ nhẹ.

Lục Ngọc bừng tỉnh, vừa ngẩng đầu đã thấy một bóng thân cao to trước mắt.

-Hoàng thượng! – Nàng hết hồn kêu lên, định quỳ xuống.

Phượng Dật làm một cử chỉ không miễn lễ đứng lên tiếng.

Nàng hiểu ý, che miệng lại, nhẹ giọng nói:

-Thưa Hoàng thượng, Thái hậu vừa uống hơi nhiều rượu, đang nghỉ ngơi.

-Uống nhiều? Phượng Dật nhún mày.

-Vâng. Ngày mai tam tiểu thư ra cung, đêm nay Thái hậu mở tiệc tiễn nàng. Tỷ muội hai người cao hứng uống mười mấy chén.

-thì ra là thế. – Phượng Dật vuốt cằm.

Quay đầu lại nhìn người đang ngủ say trong sa trường, hai mắt hần bỗng nhiên sáng lên nhận nhậ một ý cười.

-Người ra ngoài trước đi. – hần khẽ ra lệnh cho Lục Ngọc

-Hoàng thượng...

-Đi ra ngoài!

-Vâng...

Có tiếng rèm châu rung lên, người đã đi xa. Lúc này trong tấm điện rộng lớn chỉ còn hai người bọn họ.

Nhẹ nhàng bước tới, di dự một lát, hần đưa tay khẽ chạm lên màn lụa, nhẹ nhàng vén sang một bên.

Đập vào mắt hần là khuôn mặt nhỏ xinh đang ôm chần ngủ ngon.

Khuôn mặt trong sáng thuần khiết không phấn son, ngũ quan xinh đẹp phối vừa tuyệt. hai hàng mi dài khẽ rung rung, đôi môi hồng căng mọng còn nhẹ mỉm cười, có lẽ nàng đang mơ một giấc mơ đẹp.

Hần vươn tay, âu yếm quyến luyến vuốt ve khuôn mặt nàng.

-Hm....

Có vẻ hần chạm làm nàng buồn, xuân yến mơ mơ màng màng vươn tay gạt bàn tay to kia ra, xoay người lại, chân đạp tung chần bông trong lòng, quay nghiêng ra ngoài.

Theo động tác của nàng, vạt áo khoác mỏng rơi xuống, cảnh xuân mê người bên trong đã bày ra hết.

Làn da mềm mại mịn màng được chăm sóc cẩn thận sáng lên nhẹ trong đêm như ngọc sữa, khiến cho người ta không kìm được ham muốn muốn cắn một cái. Mái tóc đen dài hơi rối xỏa tung trên giường, tấm áo khoác trắng như tuyết ôm hờ hững lấy thân thể mềm mại, vừa che giấu vừa ẩn hiện cái yếm hồng. Lúc này đây nàng kiều mị như một tiểu hồ ly đoạt hồn câu phách.

Sắc mặt Phượng Dật đen lại, yết hầu giật giật, đôi con mắt nóng rực chậm rãi lướt khắp tấm thân nõn nà trên giường.

Sau đó, gian nan nhắm mắt lại, kéo lại tấm áo ngủ bằng gấm cho nàng.

Nhưng khi với lấy góc chăn muốn đắp lại, hạ thân vô tình trượt qua làn da mềm mại như ngọc đỏ, lòng hấn nhảy thót lên, bất giác lưu luyến không nổi.

-Không cần. Nóng...

Xuân yển xị xị môi làm nũng đẩy chăn ra nỉ non kêu.

Nhìn phản ứng đáng yêu của nàng, hấn bất giác mỉm cười, trong ánh mắt đen láy tràn đầy sủng nịnh yêu chiều.

Đắp lại chăn cho nàng, đang muốn bỏ đi không ngờ bị nàng bắt lấy tay, hét lớn:

-Đừng đi. Đừng đi!

Nhìn nàng vội vàng cuống quýt như sắp mất thứ gì quý giá lắm.

-được, vậy ta không đi. – phượng đặt ngồi ở mép giường, xoa xoa bàn tay mềm của nàng rất dỗi dằn.

Hai bàn tay nhỏ bé giữ chặt tay hấn, cọ cọ bên cạnh, bất giác xuân yển cười ngây ngô.

Nhìn nàng cười, phượng đặt không tự chủ được cũng nhếch khóe miệng.

Tựa hồ cảm thấy được có người bên cạnh, xuân yển bất ngờ mở mắt ra.

Phượng đặt giật mình, giật tay lại muốn đứng lên, nhưng bàn tay xuân yển vẫn giữ chặt tay hấn không buông.

Ngả đầu bên gối, xuân yển he hé nheo nheo đôi mắt đẹp, nhìn trái nhìn phải, lai khê mở miệng hỏi ngớ ngẩn:

-Người là ai? Hình như ta đã gặp người ở đâu đó?

Mùi rượu nồng đậm pha trong tiếng nói của nàng đưa tới, Phượng Dật nhăn mặt:

-Người uống say?

Ngay cả hấn cũng không nhận ra được. Chuyện tốt lúc này là giả hả?

-Ai nói? Ta không có say! – nàng cao giọng phản bác – Ta chỉ uống có mấy chén thôi! Chỉ có mấy chén thôi...

-Được rồi được rồi, không có say không có say.

Phượng đặt lập tức thỏa hiệp, hấn biết cãi nhau với một con ma men là một việc ngớ ngẩn và vô nghĩa nhất.

-Đúng rồi!

Xuân yển cười hài lòng, lại mở to mắt nhìn chăm chăm vào mặt Phượng Dật.

-Nghe giọng nói của người... người là nam nhân? Nàng khê nghiêng đầu, nghi hoặc hỏi.

Phượng Dật không trả lời, nhìn nàng chăm chú.

Xuân yển lại gục đầu xuống, vẫn đang tự hỏi tự trả lời, lẩm bẩm :

-Nhưng, nghe giọng nói, không giống Tiểu Hỉ a!

Lại ngẩng đầu tròn xoe đôi mắt nhìn hấn:

-Vậy người là ai?

Ngữ khí vô tội như một tiểu cô nương chưa lớn nhưng cũng khiêu khích động lòng người.

Mắt Phượng Dật tối lại, ánh mắt nóng rực lại ve vuốt khắp thân thể mềm mại nửa che đầy nửa khiêu khích kia, yết hầu giật giật đầy khao khát.

Xuân Yển lại nhìn hấn, bất thành lỉnh đứng thẳng lên giường, bàn tay nhỏ bé vươn tới, nhằm trúng khó hấn mà sờ sờ soạng soạng, chạm tới cái thứ dài dài đang cứng dần lên kia, lại còn cố ý nhéo nhéo nghịch nghịch, xác nhận xem nó là thật hay giả!

Bất ngờ bị tập kích không kịp đề phòng, Phượng Dật kinh ngạc trừng mắt:

-Người...

Vừa định đẩy nàng ra, Xuân Yển đã tự rút tay lại, cười hì hì:

-Có thứ đó, là nam nhân thật, không phải thái giám.

Ánh mắt mờ đục đã sáng rực lên dọa cho Phượng Dật sợ suýt lui lại mấy bước.

Những ý tưởng xấu xa trong cái đầu nhỏ nhắn của Xuân Yển tất nhiên đã được lĩnh giáo qua, không biết lần này nàng muốn làm gì. Lúc này chạy trốn có kịp nữa không?

Còn đang lẩn tẩn, thấy nàng nghiêng đầu hỏi:

-Ta đang nằm mơ đúng không? Người là lễ vật Chu công gửi đến ăn mừng ta thoát khỏi bể khổ đúng không?-Đây là thân phận duy nhất nàng có thể nghĩ cho hắn.

-Ta... Phượng Dật chần chờ, đang lo lắng không biết có nên đâm lao theo lao hay không...

Còn Xuân Yển thì coi như đã xác định xong, lập tức bàn tay mềm mại không xương đưa lên xoa xoa vuốt ve khuôn mặt hắn, sờ từ cằm đến trán, sờ từ tai trái sang tai phải.

Phượng dật ngồi yên một chỗ, không biết tiếp sau nàng còn muốn làm gì.

Sờ chán rồi, nàng rút tay lại, vừa lòng gật đầu:

-Không tồi, xem ra có vẻ dễ nhìn.

Sau đó, hai bàn tay nhỏ nhanh như sóc thò vào trong áo hắn, lần mò cởi ra.

Phượng Dật sửng sốt, vội vàng đưa tay giữ chặt áo, đầy kinh ngạc:

-mẫu hậu... người...

-Giữ cái gì mà giữ! Hắn phản kháng khiến cho nàng bức mình, đưa tay lên xoa xoa đầu hắn, rất dịu dàng dỗ trẻ con:

-Nghe lời tỷ tỷ nha, ngoan, đừng lộn xộn. Trẻ con biết nghe lời sẽ có kẹo.

Có.... Có kẹo???? Cái gì ???

Trái tim phượng Dật muốn chết đứng ngay tại chỗ.

Nữ nhân này thực ra muốn mượn rượu giả điên sao? Vì sao vẫn không sửa được thói quen xoa đầu hắn?

Chỉ trong mấy giây chết đứng đó, nút áo đã bị cởi sạch, làn gió mát ban đêm lướt qua bộ ngực trần.

Phượng Dật bừng tỉnh.

-mẫu hậu, không thể! – Hắn bắt lấy tay nàng, không cho nàng tiếp tục nữa.

Hành động vị ngăn lại, xuân yển mắt hững hờ như mỳ, lầm bầm:

-Người là lễ vật, sao không chịu nghe lời?

Dứt lời tay dồn lực giật áo hắn ra, Phượng Dật không kịp đề phòng bị ngã nằm đè lên người nàng.

Không cho hắn kịp phản ứng, xuân yển quắp chân qua eo hắn, bàn tay nhỏ bé nâng cằm, khanh khách khê cười:

-Nào, cười một cái xem nào.

Giọng nói nũng nịu, ánh mắt tràn ngập tình ý, hai gò má ửng hồng như hoa đào tháng ba. Người nào định lực không tốt không thể nào ngăn lại được.

Hai mắt Phượng Dật tối sầm xuống, tâm cũng động, xem chừng không thể tự kiềm chế được nữa.

Chờ một lúc không nghe thấy tiếng cười nào, hai tay xuân yển lại xoa xoa sờ sờ, kéo khóe miệng hần lên, bực mình nói:

-Bộ dáng tốt như thế sao không chịu cười?

Nghiêng đầu, đột nhiên hai mắt sáng lên:

-ngươi không cười, để ta cười cho ngươi xem.

Dứt lời hé môi khoe ra hàm răng trắng bóc, ngây ngô cười ha ha hai tiếng.

Ba chục cân chỉ đen rơi xuống thẳng đầu Phượng Dật.

Nụ cười này... Nói thế nào nhỉ? Hần tình nguyện thà nàng không cười.

-Được rồi, cười xong, chúng ta tiến hành bước tiếp theo. Xuân Yển mím chặt môi, bàn tay nhỏ lại chạy loạn xạ cởi nốt áo trên người hần xuống.

Trước ngực chợt lạnh, Phượng Dật há hốc mồm.

Hần... hần bị khinh bạc sao? Một nam nhân, bị một nữ nhân khinh bạc?

Xuân Yển đầu có quan tâm nhiều như thế, bàn tay nhỏ bé dùng sức xé một cái, xoát một tiếng, tấm áo mỏng manh trên người nàng đã bị xé rách, bộ ngực trắng nõn sáng lấp lánh dưới ngọn đèn.

-mẫu hậu, người.... Đại lực sĩ biến thân? Cảm xúc duy nhất của hần lúc này là kinh ngạc, Phượng Dật cũng sắp nhận định mình đang nằm mơ.

Tất cả... tất cả đều không phải là thực!

Nàng không nghe được! Nàng không nghe được gì hết!

Lần mò một lúc cởi hết quần áo vướng víu, hai tay xuân yển như ngựa bất kham sờ loạn khắp người Phượng Dật.

Bàn tay mềm nõn chậm rãi đưa xuống dưới, một tác da thịt cũng không chừa.

Sự xoa nắn mềm mại làm tan chảy hết tâm Phượng Dật, hơi thở dần dần dập hơn, cả người cứng đờ như một tảng đá. Bất giác hần run lên.

-a? mẫn cảm cảm nhận được biến hóa của cơ thể hần, xuân yển tròn mắt.

Phượng Dật lại hít thật sâu, lại run run.

Xuân yển nháy mắt, cười ha ha:

-ha ha, chơi thật hay a.thật hay.

Bộ dáng ngây thơ vô tội như thỏ trắng thuần khiết, thật câu dẫn người ta muốn phạm tội quá.

Như tìm được đồ chơi mới, nàng nghịch loạn khắp người hần, sau đó rút hai tay lại, Phượng Dật vừa thở ra một hơi, xem như tạm thời an toàn. Lại sờ lại một trận kiểm tra khiến cho Phượng Dật ăn không trôi, Xuân tình của Xuân Yển đột nhiên mất sạch:

-Ngươi không phải mãnh nam!

Đấm một quyền vào ngực hần, nàng tức giận lên án.

-Aaa!!! Một đấm trúng giữa ngực, Phượng Dật thiếu chút nữa thì tắt thở.

Nổi giận đùng đùng đá hần bình bịch, Xuân Yển đẩy hần xuống giường, tức giận đuổi:

-Đi đi! Đi đi! Ta không cần ngươi! Ta không cần ngươi!

Rầm!

Không báo trước bất ngờ bị người ta ném xuống giường, Phượng Dật lăn mất mấy vòng trên đất mới dừng lại được.

Đau ~ ~ ~ Ngực đau! Vai đau! Khắp người đau!

Đây là chiêu gì?

Kể đầu sổ vẫn còn ủy khuất ngồi trên giường, nhả mặt cầu xin:

-chu công, ta không cần gà chết! Chu công. Ta muốn mãnh man! Chu công, ta muốn mãnh nam! Người mau đổi mãnh nam đến cho ta!

Phượng Dật thật vất vả mới gượng được xương cốt bủn rủn mềm oặt mà lồm cồm lão đảo đứng lên, đã thấy Xuân Yển khổ sở dựa vào giường khóc lóc thảm thương như vừa bị khinh bạc:

-Ô ô, mãnh nam của ta. Phượng Dật đáng ghét! Hắc Vô Thường đáng thương của ta...

-Hắc Vô Thường? sắc mặt Phượng Dật sầm xuống, lập lúc nghĩ đến một thân hắc y nam tử, gầm lên hỏi -Ai? Tiết Minh?

-Hử? xuân yển ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn hắc, ngơ ngẩn hỏi laiuj – Người cũng biết hắc hử?

Quả nhiên ~ ~ ~ Quả nhiên là hắc!!!!!!!!!!!!!! Xương cốt cả người lập tức không còn đau tí nào, Phượng Dật vùng lên, nắm chặt lấy cổ tay nàng, giọng nói âm âm u u:

-Người còn không quên hắc?

-Quên hắc? Vì sao ta phải quên hắc? – xuan Yển khó hiểu.. lập tức mày liễu dựng ngược, mắt phượng xéch lên – Ai? Ai dám bảo ta quên hắc, ta giết!

-Thái hậu!

Nghe thấy tiếng âm ỹ bên trong, lại thêm Phượng Dật đã ở trog đó quá lâu, Lục Ngọc sốt ruột chạy vào, thấy hai người quần áo gần như không còn đang túm lấy nhau, thoáng chốc sững sờ đứng ngây một chỗ.

-Cút! Tuấn nhan Phượng Dật xanh mét, buông tay Xuân Yển, hét đuổi Lục Ngọc.

Chưa bao giờ thấy Hoàng Thượng vẫn luôn ôn hòa tức giận, Lục Ngọc bị dọa nhũn cả hai chân, run run lắp bắp:

-"nô tỳ... nô tỳ...." – không thể bỏ mặc Thái hậu.

-Bảo người cút thì người cút đi! Nếu không trầm tru di cử tộc! – Phượng Dật hung tợn trừng hai mắt, không kiên nhẫn gầm lên.

-Vâng... vâng Lục Ngọc bị hắc rống lên dọa cho tóc gáy dựng thẳng đứng, chạy thật nhanh ra ngoài.

Phượng Dật quay lại, thấy Xuân Yển vẫn đang úp mặt khóc như mưa, không coi ai ra gì, vẫn đáng thương hê hê xót xa kể tội:

-Ô ô, Hắc Vô Thường của ta... đi rồi... đi... đi rồi... Đều do... đều do cái tên Phượng dật chết tiệt kia! Ô ô.. tiểu vương bát đản, đồ trứng thối.... ta... ta nguyện rửa hắc không... không nỡ được...

Phượng Dật siết chặt hai nắm tay, khó khăn nhắm mắt lại gian nan đè áp cái ý muốn bóp chết nữ nhân trước mắt này.

Hít một hơi, hắc thấp giọng hỏi:

-Hắc Vô Thường kia tốt lắm sao?

-ừ. Xuân yển sung sướng ngẩng đầu, cười ngượng – Hắc.... hắc tốt với ta lắm. Trả tiền rượu cho ta, nướng cá cho ta, lại cho ta mượn áo che nắng, còn sợ ta khát nước đưa nước cho ta uống nữa. – Tuy rằng sau đó bị quả trứng thối kia ném xuống nước, hại nàng cũng bị rơi theo, bệnh nặng một trận.

-ha ha, hắc vô thường tốt nhất!

Sau cùng, nàng rút ra một kết luận như trên!

Nói xong, hai mắt lại dăng lên một tầng sương mờ mờ, màn này khiến cho Phượng dật đến là ngứa mắt ngứa răng.

-Hắc – Vô – Thường – tốt – nhất? Nheo mắt, hắc hỏi lại, giọng nói thâm trầm lạnh lẽo như địa ngục.

-Đúng thế đúng thế! Xuân Yển gật gật đầu.

-vậy Phượng Dật thì sao? Khi nói những lời này, giọng hắc tâm hắc đều run.

-Con thô trắng yếu đuối kia! Xuân Yển cười cười, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại, chữi âm lên – Hắc là hỗn đản! Hắc giống cha hắc, là đồ hỗn đản! Cả nhà bọn họ đều hỗn đản

! Tổ tông mười tám đời đều hỗn đản! Hỗn đản hỗn đản hỗn đản!

-Hỗn – đản? Phượng Dật nhướn ày nghiêng lại từng tiếng, sắc mặt đen sì.

Có điều Xuân Yển không nhìn thấy, hoặc có thể nói là căn bản nàng chẳng buồn để ý, chỉ gật mạnh đầu, hung hăng – Một nhà bọn họ đều là hỗn đản ỉ Chỉ biết bóc lột người khác! Bóc lột người khác, lãng phí tuổi xuân của cô nương ta!

-bất quá, hoàn hảo! – Nàng đảo mắt, cười hì hì, cao hứng phấn chấn – Hoàn hảo là ngày này sắp qua rồi. Chờ tiểu tử kia ngự giá thân chinh về, chính là ngày ta sẽ bỏ đi, hạnh phúc mà sống..

Hai tay chống nạnh, cười gập người nhìn như con gà mái nhỏ.

Phượng Dật xanh mét, vội hỏi lại:

-CHỜ ta ngự giá thân chinh quay về ngươi sẽ đi?

-Đúng vậy đúng vậy! Xuân Yển đáp rất vui, không ý thức được hắc vừa xưng “ta”

-Đi đâu?

-Đi tìm Hắc Vô Thường, cùng hắc sống cuộc sống yên ương tốt đẹp! Xuân yển một tay chỉ trời, bộ dạng hệt như nữ thần tự do.

-Không chuẩn! Phượng Dật không nói hai lời ngang ngược chặn lời nàng.

Xuân Yển kiêu mị trừng mắt liếc hắc một cái

– Ngươi cũng không phải là gì của ta,dựa vào cái gì để nói không chuẩn là không... ummmm...

Mới nói được một nửa câu, đôi môi hồng nhợt đã bị giữ chặt bằng một đôi môi khác.

-Ummmm người... Xuân Yển muốn đẩy hắc ra, nhưng thất lưng đã bị ôm thật chặt, ngoài hai tay, không bộ phận nào có thể động đậy.

Phượng Dật hung hăng hôn hai cánh hoa đáng yêu của nàng, không ngờ một câu nói đó khiến cho hắc nổi giận lôi đình.

Hôn.... hôn... không còn biết trời đất gì nữa.

Lưỡi hắc đẩy vào môi nàng, tách hai hàm răng của nàng, đuối theo cái lưỡi xinh xinh của nàng.

Nữ nhân này! Hắc vốn đã có ý muốn buông tha nàng, nhưng giờ thì, mặc kệ, cứ đổ cho là so sinh lý đi. Đủ cả hai người còn sống. Dù sao hắc cũng đã quyết định đổi ý!

Nhất cử nhất động của nàng, từng lời của nàng, đã đá kích mạnh mẽ lòng tự kiêu đàn ông của hắc. Hắc muốn sửa ấn!

Bị đẩy mạnh ngã lên giường, Xuân yển khua tay khua chân loạn lên:

-Ngươi muốn làm gì? Ta muốn ngủ!

-Nàng muốn ngủ ta cũng sẽ không cho nàng ngủ! – Phượng Dật lạnh lùng nói. Đưa tay lần mò muốn cởi nốt cho nàng chỗ quần áo “gọi là” lúc này đã bị nàng cởi quá nửa.

Do dự, Xuân Yển gật hắc ra, nhưng không có kết quả.

-Ngươi muốn làm gì?

-Cởi quần áo!
 - Tưởng gì, Cởi thì cởi!
 -Cởi cả của ta nữa.
 -Lại cởi? Để ta, ta có nhiều kinh nghiệm hơn người
 -Tùy nàng.
 -Cởi xong rồi! – Có tiếng vỗ tay – Sau đó...???
 -Ấ người đè lên ta.
 -Làm việc.
 -Làm??? Làm cái gì????
 -Ấ!
 Phượng Dật, thật là quả trứng thối không oan mà!

87. Q.4 - Chương 8: Đêm Diên Cuồng (tiếp)

Đau ~ ~ ~ Tiếng nữ nhân thét lên.
 -Sao thế? Đau lắm à... – Tiếng nam nhân dịu dàng.
 -Phượng Dật, hỗn đản! Người là một ngàn quả trứng thối không bao giờ nở được!!!!!!
 Cuối cùng thì Xuân Yển cũng nhận ra hấn rồi, nàng chửi ầm lên.
 Dám ở trên giường nàng! Không muốn sống nữa sao?
 Dồn hết sức toàn thân đánh hấn một trận, đánh chết được thì tốt!
 Nhưng....
 Đau.... Thật sự là đau quá....
 Tuy nghe nói đêm đầu tiên rất đau, nhưng cũng không nghĩ đến là sẽ đau đến thế này.
 Nàng không muốn sống nữa! Chết đi còn hơn!
 -Đừng khóc, đừng khóc, ta... – Luống cuống chân tay, Phượng Dật nhìn nàng ủy khuất, một bụng đầy tức giận trước đó đã biến mất không còn. Nhẹ nhàng vươn tay ra muốn lau nước mắt cho nàng.
 Xuân yển tức giận hất tay hấn ra, quay đầu sang một bên, tiếp tục rơi lệ rỉ rả:
 -Đau quá... đau...
 -Đau? Đau ở đâu? Phượng Dật đầu đất không hiểu gì.
 -Oa..... Xuân Yển khóc ầm lên – Hỗn đản, ngay cả vì sao ta đau người cũng không biết. Người là tên hỗn đản! Vương bát đản!
 Đánh chết người! Đá chết người! Vừa khóc vừa mắng, tay chân đầm đìa mưa loạn xạ, cả người đều không ngừng vận động.
 Nàng càng đánh hấn càng không chịu nổi! Nhưng vẫn phải nhịn! Nhịn! Nhịn! Nhìn nàng đau thế kia mà.
 -Ta... thật sự là ta không biết.. Hấn toát cả mồ hôi, ôm chặt nàng vào lòng, hoảng hốt lo lắng – Nàng... nàng làm sao thế? Có phải bị thương không? Để ta kêu Thái y đến xem?

Khác gì bảo nàng đi chết luôn đi!

Xuân Yến lườm trắng mắt. Hai tay trong ngực hấn cổ sống cổ chết đẩy ra, khóc lóc âm ỹ:

-Người ra ngoài. Ra ngoài cho ta!

Lực đánh nhỏ như vuốt ve càng kích thích hấn hơn.

-Không, không.

Hấn cắn răng, cổ nói từng tiếng. Mồ hôi đọng thành từng giọt rỏ lên người nàng, khiến Xuân Yến nhin không được thở gấp, khiến hấn lại rung động. Cơ thể này khác gì muốn lấy mạng hấn!

-Không ra, thì động cho ta. Cảm giác được cái vật nóng rực kia đang lớn hơn, Xuân Yến bất chấp hình tượng, gào ầm lên. Xem tình huống hôm nay thất thân chắc chắn rồi. Cắn răng cố chịu đau, nàng quyết định tặc chiến tặc thắng, cho cả hai nhanh chóng được giải thoát.

-Động? Động thế nào? Phượng Dật ngây ngô hỏi.

-Thế... thế... nào????????????? Xuân Yến tròn xoe hai con mắt còn ướt sương, hận không thể cắn chết cắn chết hấn.

-mẹ nó! Nhiều xuân cung đồ đông cung đồ như thế, người vút đi hết rồi hả?> Tùy tiện chọn lấy một cái, người ta làm thế nào thì người làm thế đi!

-Ta... ta không nhớ gì cả.. – Phượng Dật ngược ngừng thú nhận, này giờ làm loạn lên kinh hoàng như thế, đầu óc hấn đã loạn từ lâu rồi, làm sao mà nhớ được cái gì đông cung đồ.

-Trời à! Xuân Yến thật muốn ôm đầu khóc rống. Nàng hận nền giáo dục phong kiến lạc hậu.

-Người không đến ta đến!

Liều mạng!

-A..... nàng đau, nước mắt chảy như hoàng hà.

-Xuân Yến, nàng có ổn không?

Làm sao mà ổn được!! Bây giờ chuyện nàng muốn làm nhất là giết chết gã đàn ông này rồi tự sát!

Sĩ nhục! Sĩ nhục cả đời! Kiếp này, hai điều sĩ nhục nhất đều không thoát nổi dính đến tiểu tử này. Mệnh nàng thật khổ!!!

Xuân Yến khóc không ra nước mắt.

-A! Ta nghĩ để ta. Hai mắt Phượng Dật sáng lên, đổi lại vị trí.

-Nghĩ ... nghĩ cái gì? – Xuân Yến nước mắt lưng tròng, không biết lúc này hấn còn nghĩ đến cái gì nữa.

Phượng Dật nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, dịu dàng vô hạn:

-Đừng khóc, ta vừa nhớ ra mấy xuân cung đồ, tốt rồi.

Đại lão gia hấn cuối cùng cũng nhớ ra rồi hả? Xuân Yến coi như cũng có chút an ủi, nhẹ nhàng gạt đầu:

-Ừ.

Nhắm mắt lại, chờ hấn .

Nhưng... một lúc lâu sau vẫn không có động tĩnh gì, chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều của hai người.

Xuân Yến nhắm mắt chờ khổ sở mau kết thúc, nhưng mãi chẳng thấy đối phương động đậy gì.

Không kiên nhẫn nổi nữa, nàng mở mắt, thấy Phượng Dật đang ngơ ngác nhìn ... ngực nàng, vẫn không nhúc nhích.

Trên mặt đỏ bừng như lửa thiêu, nàng không nghĩ gì đánh cho hấn một đấm:

-Nhìn cái gì thế hả? Đang xem giờ à? Sao còn chưa động cho ta?

Phượng Dật bị đánh cho đỏ bừng hai má, khó xử phân bua:

-Cùng một lúc ta nhớ ra nhiều xuân cung đồ quá, không biết nên chọn cái nào... ta...

Trời oiiiiiii, ăn ta đi!!!!!! Nam Cung Xuân Yển ta không muốn sống chẳng? Còn sống mà còn phải ở cạnh tiểu tử này nhất định còn khổ!

-Rốt cuộc ngươi có phải nam nhân không hả???? Ngay cả cái quyết định này cũng không làm được? Giờ, ngươi nghĩ đến cái nào thì làm luôn cái đó cho ta! – Nàng nghiêng rằng nghiêng lợi. Nếu không làm, nàng thật sự sẽ từ chủ động thành bị động, cưỡng bạo hấn cho chết đi!!!!

-Hử? Không phải nam nhân? – Nam nhân nào nghe câu nói khích này cũng không thể thờ ơ. Phượng Dật tất nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Từ từ mở to hai mắt, lặng lẽ nhìn nàng, khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh như băng, chậm rãi nhả từng tiếng:

-Ngươi nghi ngờ ta không phải nam nhân?

Xong đời! Lời vừa thốt ra, Xuân Yển lập tức ý thức được chính mình vừa phạm phải một sai lầm thiên địa.

Gắt gao che miệng, nhưng không thể làm gì nữa rồi.

Nhìn ánh mắt không chút hảo ý của Phượng Dật, lại nghe câu hỏi lạnh như băng của hấn. Nàng nhịn không được rung mình một cái.

Đêm nay, chắc chắn sẽ không dễ chịu lắm...

Mặc kệ! Đẳng nào cũng chết!

Nhắm mắt lại, mười ngón tay chậm chậm đặt trên lưng hấn, móng tay cắm thật sâu vào da thịt, lại há miệng cắn một cái thật to lên vai hấn.

Ta chết cũng không để cho ngươi sống yên!!!

-Nam – Cung – Xuân – Yển!!!!

Ngay sau đó là một tiếng rống giận đầy nam tính, thiếu chút nữa bạt bay luôn cả nóc hoàng cung

88. Q.4 - Chương 9: Đêm Diên Cuồng (lại Tiếp)

Edit: Lục Vân

Nàng cũng hung hăng ngẩng đầu lên, nhắm tịt mắt lại, không dám nhìn ánh mắt phẫn nộ của hấn.

-Nhả ra. – Phượng Dật cắn răng cố kiên nhẫn.

Xuân Yển lắc đầu, bất chấp tất cả cắn ngập răng vào vai hấn nhất định không chịu nhả ra.

-Nàng nhất định không buông? – Tiếng Phượng Dật lại càng âm u hơn.

-Ummmm – Hối thừa! Không buông là không buông!

Náo loạn một trận, hạ thể đã không còn đau, thậm chí còn hơi phản ứng lại, nàng cũng dễ chịu hơn.

Nhưng! Nàng ghi hận! Nàng chịu nhục, nhất định sẽ phải bắt hấn hoàn lại gấp bội lần!

-Được rồi, là ngươi không buông. – Phượng Dật thản nhiên nói, hít sâu một hơi, hai tay xoa xoa thắt lưng nàng, nhún mạnh một cái.

-Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Bị đánh úp lại càng đau hơn, khóe mắt nàng rơi xuống hai giọt nước mắt, dồn hết sức nghiêng chặt răng!

Máu tươi chảy ra từ kẽ răng, máu hấn, máu nàng, nhuộm đỏ cả tấm khăn trải giường thành từng đóa hoa mai đỏ tươi diễm lệ.

Nàng... nàng vẫn là xử nữ?

Nàng là xử nữ thì ngạc nhiên lắm sao?

Xuân Yến tạm thời buông tha cho cái vai be bét máu kia, trừng mắt một cái, vừa ngạc nhiên vừa bất mãn với hấn.

-Chẳng lẽ ta không nên là xử nữ? Chẳng lẽ ta nên bị lão bất tử cha ngươi kia chà đạp sao? Hấn còn hơn cả tuổi cha ta! Còn muốn nhúng chàm bốn cô nương?

Hình dung một chút cái cảnh mình và lão già Phượng Huyền mặt đầy nếp nhăn kia cởi hết đồ trên giường tình cảm.

.... Nàng muốn ói...

-A.. à... Vậy ngươi.... – Phượng Dật áp a áp úng. Bị phụ hoàng chuyên sủng suốt một năm, lại nhanh chóng từ một tiểu cung nữ thăng lên làm hoàng hậu, thân là mẫu nghi, hơn nữa hai người hàng đêm tương đối, thế nào nàng vẫn là xử nữ được???

-Ta làm sao mà ta? – Nàng tức giận – Mỗi lần cha ngươi vọng tưởng leo lên giường ta đều bị ta một cước đạp xuống!

Tuổi một bó to, hậu cung còn mấy trăm tiểu cô nương trẻ trẻ trung xinh đẹp, ăn trong bát còn nhìn trong nôi, còn muốn nhúng chàm nàng? Không có cửa đâu!

Chỉ là tiểu tử này... Vì cái gì mà đúng lúc nàng uống say mà hấn lại xuất hiện trên giường nàng? [Tiểu Cúc: Đồng chí, ngươi nhầm rồi, chính là người kéo người ta lên giường, sau đó sờ hết cả người ta, rồi còn không phục vì sao người ta ở đây? Yên Tử: Dù sao, cuối cùng vẫn là hấn hiện lên trên giường ta!!!]

-Vậy.. nhưng... lạc hồng... – Đêm đầu tiên của nữ tử, trên giường đều có một chiếc khăn trắng để kiểm chứng lạc hồng. Của nàng... cũng có...

-Ai nha, chuyện đó đơn giản mà. Chỉ là tối hôm đó ta cùng cha ngươi chong đèn nói chuyện đến khuya, vừa mệt vừa đói, sáng hôm sau ta ngủ rất say, tưởng cánh tay cha ngươi là miếng thịt nướng cắn vài miếng. Cha ngươi càng giãy giụa, ta cắn càng mạnh, sau đó... – Chảy không ít máu, nàng thuận tay lấy khăn trắng nghiệm lạc hồng lau cho hấn, xoa xoa, rồi báo cáo kết quả công tác.

Xuân Yến nói vô cùng thoải mái, Phượng Dật nghe mà khóc cười không xong.

-Ách... – Nhìn một tảng máu thịt bên vai mình vẫn còn ri rỉ, không nói được gì. Nàng nói thật đó.

-Sao thế? Kinh ngạc lắm hả? – Xuân Yến không cho là đúng, mọi chuyện được thế là may.

-Không. – Phượng Dật chậm chậm lắc đầu, đột nhiên tươi cười sáng lạn như hoa như ngọc, một tay kéo nàng vào lòng, nói với một giọng ôn nhu khiến người ta nổi cả da gà – Phụ hoàng chưa chạm qua nàng, thật quá tốt! – Điều này có nghĩa, nàng là của duy nhất một mình hấn!

Xuân Yến bị thái độ quay ngoắt 180 độ của hấn dọa tới cả người run run, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: Người này điên rồi.

-Ngươi ... ngươi... ngươi... Hai thân thể trần trụi dán vào nhau, Xuân Yến cảm thấy hơi lạ lạ...

Tốt quá, nói chuyện một lúc cũng đỡ đau, nơi đó cũng bắt đầu dễ chịu hơn. Nàng thúc hấn, bộ mặt vẫn không mặn không nhạt:

-Ngươi có thể tiếp tục.

-Hử? – Phượng Dật trợn mắt há mồm không biết nàng đang muốn nói gì.

Thấy cái mặt ngố của hấn, Xuân Yến tức lên tận đỉnh đầu, lại ngoạm vào vai trái hấn. Cắn chết người! Cắn chết người! Ngay cả việc lần đầu tiên của nữ nhân sẽ rất đau mà cũng không biết, không biết dịu dàng nhẹ nhàng với người ta một chút! Thật là một tên ngốc quá sức!

-Nàng... – Tuy nói câu chuyện lúc này khiến hấn rất thỏa mãn, nhưng cơn đau trên vai quả thực đau tới đưa hấn đi gặp cha hấn được, mà nàng vẫn cần, thậm chí còn chảy cả máu, Phượng Dật nhăn mặt.

-Nàng cái gì mà nàng! Nên làm cái gì thì làm nhanh cho ta! – Xuân Yển nhả ra, trừng mắt lườm hấn một cái tức giận. Từ trước vẫn đọc sách biết lần đầu tiên sẽ rất đau, hấn càng kéo dài, nàng càng đau, không bằng nhanh một chút.

-A... Ừ. – Dứt lời, Phượng Dật hoàn toàn nghe theo bản năng giống đực mà động.

Xuân Yển ngạc nhiên.

Hấn cứ như thế? Không có âu yếm, không có những lời nhẹ nhàng trấn an, chỉ quan tâm đến động tác của mình, không để ý tới cảm giác của nàng?

Con bà nó! Thế này... thế này... thế này... không gọi là cá nước thân mật, cái này gọi là động vật giao phối!

Người xem!

Một trận dồn sức, PHượng Dật thỏa mãn hô lên một tiếng trầm thấp, một dòng nước phun ra trong cơ thể nàng.

Sau đó, hấn hết hơi hư thoát nằm bẹp lên người nàng, cả người đầy mồ hôi dính bết lên thân thể Xuân Yển.

Xuân Yển vừa mới thấy hết đau, mới bắt đầu thích ứng với tiết tấu của hấn, lần tiếp xúc đầu tiên của bọn họ cứ quàng quạc như vậy hả?

Cái gì thế này? Thế là xong? Nàng vừa mới có chút cảm giác... Xuân Yển khó chịu nhìn chằm chằm nam nhân trên người mình.

Chỉ thấy hai mắt nàng phần nộ mà lại càng sáng ngời, trên khuôn mặt xinh đẹp vương một tầng mây đỏ ửng, thân hình trắng nõn nà cũng hồng lên, hết sức mê người, quả là một bộ dáng mới được yêu mà. Lòng hấn rung động.

Cảm giác được hạ thể của hấn lại có biến hóa, Xuân Yển không phải đứa ngốc, đương nhiên hiểu như vậy có nghĩa là gì. Nàng không thể tin được trọn tròn mắt trừng trừng nhìn hấn.

Lần này còn điên cuồng hơn lần trước, trên trán PHượng Dật mồ hôi ròng ròng, hai mắt đỏ ngầu đục khí, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ xinh đẹp của nàng đang đỏ hồng, nói hỗn hển:

-Xuân Yển, ta... ta...

-Còn muốn nữa? – Xuân Yển cười lạnh chế giễu.

Nam nhân không còn sáng suốt nữa gật đầu, vừa muốn lặp lại động tác lúc này, đã bị Xuân Yển gạt phắt một tay hấn sang.

Phượng Dật ngã đập đầu vào đầu giường, ôm đầu kêu đau.

Xuân Yển đỏ hồng cả mặt, khẽ cắn môi, chọn tư thế ngồi lên người hấn.

-Nàng... nàng làm gì? Nhìn động tác to gan của nàng, nháy mắt PHượng Dật quên đi cái đau trên đầu, thất kinh hỏi.

Xuân Yển đặt hấn nằm lại cho thẳng thớm, cười lạnh:

-Chỉ quan tâm mình thích hả? Loại trư này thật đáng ăn đòn! Để lão nương chỉ cho người làm thế nào mới phải!

-Nàng... – Phượng Dật bị lời nàng nói dọa cho không nói được gì, giấy giữa muốn chạy.

-Hừ! – Xuân Yển đặt ngón trỏ lên ngực hấn, nhẹ nhàng mà ấn xuống, hai mắt chớp chớp đầy thần bí – Ta chỉ là tới cứu người. Việc nam nữ chân chính là như thế này này.

Phượng Dật bị động tác của nàng khiến cho rung động, nhìn nàng lúc này phóng đảng mê người, hút chặt lấy ánh mắt hấn. Hấn bất giác si mê nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trần đầy dụ hoặc ấy, vô lực ngã trên giường, kệ nàng muốn làm gì thì làm.

Tốt lắm. Con mồi đã nghe lời.

Xuân Yên nghiêng mặt hất mái tóc dài, tặng hấn một nụ cười diên đảo chúng sinh. Môi hơi cong, khoe mắt dài hơi đảo, phong tình vạn chủng, PHượng Dật chỉ cảm thấy máu nóng dồn hết xuống hạ thể.

Liếm liếm môi, khoe môi hơi nhếch lên một nụ cười xấu xa, ba phần kiêu, ba phần mỉ, còn bốn phần mê, cho người ta một hương vị mê người đầy ý nhị. Giơ tay nhắc chân, từng động tác đều mê hoặc nam nhân.

-Xuân Yên... – Phượng Dật vươn tay ra, vừa chạm vào bờ hông của nàng, liền bị nàng tóm chặt lấy áp vào mình.

-Ngoan. Để cho tỷ tỷ yêu người. – Môi đỏ dán vào môi hấn, nàng dịu dàng đầy mỉ hoặc.

Ngực ngọc trong lồng, hông nở ở bên, đôi môi đỏ mọng mềm như lông chim lướt qua hai má hấn, hơi thở càng lúc càng dồn dập.

Dứt lời, nàng cúi xuống, nhẹ nhàng hôn qua trán, mắt, mũi hấn, đến đôi môi, cái lưỡi của nàng tinh nghịch lướt qua khắp bờ môi hấn, thi thoảng lại lén vào trong đó đùa với lưỡi của hấn, cũng không ở lại lâu khiến cho PHượng Dật tâm dương khó nhịn, nhưng cũng không thể làm gì.

Cười duyên, nàng trượt xuống lướt qua cổ hấn, ngực hấn, chơi đùa với thân thể hấn. Phượng Dật như bị sét đánh rớt mình lên, cổ họng khê gào một tiếng của dã thú.

Phản ứng của hấn khiến nàng vừa lòng cười khanh khách không ngừng.

Đùa với hấn một lát, chính cơ thể nàng cũng đã có phản ứng ham muốn.

Hơi thở nóng hổi phả khắp thân thể, cả người Phượng Dật cứng như đá, cắn chặt răng không để mình rên rỉ ra tiếng. Không ngờ trong hôm nay mình lại bị người tập kích một lần nữa. Mà người này, lại là một người mình vĩnh viễn không thể yêu cũng không thể hận Nam Cung Xuân Yên.

Nghe thấy tiếng rên rỉ hấn cố giấu sau kẽ răng, Xuân Yên đắc ý hà hà.

Không nghĩ tới, lần đầu tiên xuất mã, hiệu quả lại rõ ràng như thế! Nàng quả là thiên tài mà! Hà hà.

Đột nhiên Phượng Dật vươn tay ôm lấy nàng, đảo thân ấn nàng xuống dưới.

Động tác bị chen ngang, tâm tình đang đắc ý của nàng bị tụt hứng không ít, sốt ruột kêu lên:

-Này này này, người làm cái gì hử? Ta còn chưa xong đâu! – Phải nói là còn chưa chơi xong.

-Muốn làm gì lần sau làm tiếp, ta không chờ được nữa! – Phượng Dật đỏ bừng mặt, đè nàng xuống, ngựa quen đường cũ, cứ thế mà tiến.

Cả hai đều thở dốc thoải mái.

Nhưng thoải mái thì thoải mái, nàng sẽ không nhận thua!

Nheo nheo mắt, vươn tay ôm cổ hấn, nàng giữ chặt lấy môi hấn làm tù binh.

Phượng Dật cũng không chịu yếu thế, ôm chặt thắt lưng nàng, chủ động đáp lại nàng nồng nhiệt, hai người như rắn quấn lấy nhau. Vừa giống như một đôi phu thê ân ái, lại như hai đứa trẻ đang đánh nhau phân cao thấp. Có lẽ, thực tế là, cả hai đi!

Bỗng nhiên trên mặt hơi ươn ướt, từ trán tới mi, lại tới mắt, tới mũi.

Xuân Yên ngỡ ngàng, cố gắng mở mắt ra, thấy Phượng Dật đang hôn mình.

Luống cuống đẩy hấn ra, nàng bối rối:

-Người, người làm gì thế?

-Học nàng đó. – Hấn đáp, ý vào thân nam nhân dễ dàng chế phục nàng, tiếp tục hôn khắp nàng.

Ánh mắt hạ xuống, thấy hấn... Xuân Yên kinh hãi:

-Người... người còn muốn tiếp tục sao? Nàng bắt lực! Nam nhân này vừa mới uống máu hươu sao?

-Đúng vậy.

-Người cút cho ta! Hai lần còn chưa đủ sao?

-Sao thế? Làm sao mà đủ được...

...

Một lúc lâu sau.

-Người... người xong chưa? Ta mệt quá, ta muốn ngủ. – Tiếng nói yếu ớt đầy đáng thương.

-Không! Ta muốn chứng minh cho nàng, ta là một nam nhân hàng thật giá thật! – Câu trả lời tràn đầy sinh lực.

Nghiêng đầu nhìn cây nến đầu giường sắp cháy hết, Xuân Yến khóc không ra nước mắt.

Trời ơi! Giết ta đi! Ta biết ta sai rồi!

89. Q.4 - Chương 10: Phiền Nã Đột Kích

Edit: Lục Vân

Cờ chiến phần phật, hơn một ngàn thị vệ chỉnh tề sắp hàng thành đội chờ xuất phát. Chính giữa đột ngũ, rõ ràng là long liên xa hoa chói mắt của Phượng Dật.

Kiểm mũi xhaan, ngoái cổ nhìn về hướng hoàng cung thấy thiếu một người, Lý Ti Thần khó hiểu hỏi:

-Hoàng thượng, đội danh dự sắp phải khởi hành, thế nào Thái Hậu còn chưa tới?

Nghe thấy hai tiếng Thái hậu, sắc mặt điềm tĩnh của Phượng Dật đột nhiên trở nên cổ quái mười phần.

-Nàng... àh... hần là không tới được rồi. – Hần đáp cứng ngắc.

-Không thể nào? – Lý Ti Thần kêu lên sợ hãi, nhìn hần không thể tin được – Hoàng thượng ngự giá thân chinh, hôm nay lên đường, quan trọng như vậy, thái hậu là mẫu nghi thiên hạ, nghi thế nào mà không tự mình tới đưa tiễn?

Không phải là không muốn đến, mà là không thể đến. Trong lòng Phượng Dật biết như thế. Buổi sáng khi hần rời đi, Xuân Yến vẫn còn ngủ say trên giường, hần chạy trốn chết âm ỉ ỹ ỹ như thế nàng cũng không tỉnh, chắc là đêm qua bị hần hành ệt muốn chết rồi.

Hơn nữa, hần không muốn và cũng không dám vọng tưởng nàng có thể đến. Nếu nàng thật sự đến, hần hoài nghi hành động đầu tiên của nàng là lao đến chấn chết hần. Hần còn nhớ rõ, khi hần rời khỏi tấm điện của nàng, còn nghe rất rõ được một âm thanh vọng ra nàng nói trong giấc mơ “Hồn đản, ta nhất định phải giết chế ngươi!!!!”

Tên hồn đản này, không cần suy nghĩ nhiều, ngoài hần ra, không còn ứng viên thứ hai.

Khi nghe những lời này, mặc dù biết Xuân Yến không có khả năng nhảy xuống giường đuổi theo hần mà giết, hần vẫn cứ mặc kệ hình tượng trước mặt một đồng cung nữ thái giám cong đuôi chạy trốn chết, không còn một tí tí hình tượng đế vương nào nữa.

Thấy vẻ mặt mất tự nhiên của hần, Lý Ti Thần nháy mắt mấy cái, ghé sát vào tai hần, nhỏ giọng hỏi:

-Hoàng thượng,... người... không phải lại chọc giận Thái Hậu chứ?

-Đúng vậy! – Phượng Dật cười khỏ, không cần nghĩ ngợi cho Ti Thần một đáp án chắc chắn vạn phần. Hơn nữa, khẳng định không chỉ là chọc đơn giản vậy đâu.

-A! Lý Ti Thần kêu lên sợ hãi, nheo mắt lùi lại ba bước, giữ một khoảng cách an toàn với hắn, đảm bảo mình không ở trong phạm vi liên lụy.

-Yên tâm. Trầm đã bị nàng trừng phạt rồi. – Nhìn thấy bộ dáng thất kinh của hắn, Phượng Dật phẩy phẩy tay thản nhiên. Tuy sự trừng phạt ấy có lẽ với Xuân Yên thì tuyệt đối không đủ. Cho nên... hắn thực sự muốn chạy thật nhanh ah.

Đã bị phạt rồi? Thật tốt quá! Một tảng đá nặng trĩu được ném xuống, Lý Ti Thần vỗ vỗ ngực, thở ra một hơi: – Vậy là tốt rồi.

Không còn lo lắng nữa, lại đâm ra tò mò. Một chưởng chụp vào vai Phượng Dật, hắn hứng trí bưng bưng hỏi dồn:

-Hoàng thượng, nói nói nói, lần này Thái hậu lại có hình phạt nào mới?

Thật hay đó! Thật là tò mò ah. Nếu chuyện không liên quan tới mình, thật muốn xem trò mà.

-AAA! Bị người ta bắt chợt vỗ vào vai không báo trước, Phượng Dật kêu lên đau đớn, cả người nghiêng hẳn về một bên.

-Hoàng thượng! – Không ngờ một cái vỗ của mình lại có sức mạnh lớn đến thế, Lý Ti Thần tròn mắt, vội đỡ hắn, lo lo lắng lắng – Người sao thế? – Đừng nói là bị hắn đả thương đấy! Hắn không có võ công. Một cái vỗ nhẹ như thế, cho dù là võ trẻ con cũng không nên nổi như vậy.

Phượng Dật đỡ vai nhe răng trợn mắt:

-Không.... không có gì.

Gã này là cố ý phải không? Vỗ một cái trúng vào chỗ đem qua bị Xuân Yên cắn. Không cần nói nữa, vết thương vừa cầm máu không được bao lâu khẳng định lại nứt miệng máu chảy thành sông rồi.

-Thật không? – Lý Ti Thần hoài nghi. Nhìn sắc mặt tái mét của hắn như thế, thật sự không giống như bộ dáng không việc gì.

-Thật. – Phượng Dật đáp thản nhiên, một tay vẫn đỡ bả vai.

Vẫn là long liên chạy nhanh đi, kêu thái y tới băng bó thôi! Hắn lên kế hoạch trong lòng như thế.

Nhìn sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, Lý Ti Thần đương nhiên không tin hắn không việc gì.

Liếc mắt một cái, cánh tay trái giơ lên lộ ra một điểm hồng khiến cho hắn chú ý.

Giữ chặt lấy tay hắn, chỉ vào cái vùng màu đỏ hết sức nổi bật trên làn da trắng nõn, hỏi:

-Hoàng Thượng, đây là cái gì?

Phượng Dật nhìn lại, trong lòng cũng cả kinh, vội kéo tay áo che đi:

-Không có gì...

Lý Ti Thần còn nhanh hơn, vén tay áo hắn lên...

-Trời ah! – Giơ tay che miệng kinh hô, đập vào mắt là một vùng đầy vết cào ngang dọc, một vết tay đỏ tươi, còn một loạt vết răng cắn rất rõ ràng. Một số nơi còn có mấy giọt máu còn đang rỉ ra, loang lổ thâm sẫm, một cánh tay dài nhưng không có một nơi hoàn hảo.

Bả vai là như thế, cánh tay là như thế, cả người sẽ làm sao...

Bất ngờ vươn tay, vạch áo hắn ra.

-Người muốn làm gì?!!! Phượng Dật hết hồn, hai tay ôm ngực nhìn hắn đầy phòng bị.

-Cho ta xem, cho ta xem! – Lý Ti Thần chạy tới, hai tay vươn ra muốn cởi áo Phượng Dật.

Một bàn tay khô queo đầy khớp xương, động vào ngực hoàn toàn không có cảm giác mềm mại và sự rung động của bàn tay nhỏ bé mềm mại kia, chỉ thấy ghê ghê. Phượng Dật rùng rợn đầy phẫn hấn ra:

-Cút ngay, trẫm không có hứng thú với nam nhân!

-Không... không có hứng thú? Nam nhân? – Lý Ti Thần đầy tức giận và khó hiểu.

-Đúng thế. Cho nên tốt nhất ngươi nên cách xa trẫm một chút. – Phượng Dật phụng phịu nghiêm trang.

Lý Ti Thần sắp hộc máu mà chết.

-Hoàng thượng, ta thích nữ nhân!!! – Hần trịnh trọng thanh minh.

-Thật? – Ánh mắt Phượng Dật đầy nghi ngờ nhìn hắn từ trên xuống dưới.

Bị hắn nghi ngờ, lòng Ti Thần đầy khó chịu:

-Hoàng thượng, ngươi yên tâm. Kể cả ta thích nam nhân cũng sẽ không xuống tay với người.

Quả nhiên! Hắn vẫn có điểm không bình thường! Phượng Dật kín đáo lảng lạng lùi về sau vài bước, trợn mắt nhìn:

-Vậy vì sao ngươi lại xán tới ra? Còn động tay động chân?

-Động... động tay động chân? – hắn có sao? Ngấm lại vừa rồi, mình hung hắn xé áo Phượng Dật, thực sự trông cũng giống...

Được rồi, Lý Ti Thần thừa nhận, miễn cưỡng xem như có.

-Hoàng thượng, thần chỉ là muốn biết, ngoài tay chân này trên thân thể người có chỗ nào không tốt. – Bắt tay sau lưng, hắn cẩn thận hỏi. Ô ô, ủy khuất a, thật ủy khuất a, quan tâm đến hắn còn bị hắn cho là lòng lang dạ sói, ô ô.

-Ách...

-Không... không có... –Thái giám hầu hạ hắn tắm rửa buổi sáng khóc thút thít – Hoàng thượng... nửa thân trên của hoàng thượng, chỉ cần có quần áo che khuất thì đều có vết thương.

Đó còn không phải là thương tích đầy mình sao?

Lý Ti Thần nhú mày đau lòng nghi hoặc hỏi:

-Hoàng thượng, người... đánh nhau với ai sao? – Trừ phi là đánh nhau, mà phải là bị một đám người đánh hội đồng, nếu không làm sao đến nỗi thương khắp người như thế?

Không đúng nha! NGHĩ lại, khắp thiên hạ, ai dám đánh nhau với đương kim cửu ngũ?

A! Đúng rồi! Có một người – Thái Hậu!

Nghĩ tới khả năng này, Lý Ti Thần lại càng run sợ.

Lần này, trừng phạt sao lại ngoan độc đến thế?!

-Hoàng thượng, người... người làm cáo gì? – Hắn không tài nào nghĩ ra được có thể nguyên nhân gì mà khiến Nam Cung Xuân Yến phát điên thành như thế. Nàng đã phát động tất cả cung nữ trong cung đánh hắn suốt một đêm sao?

-Trẫm... – Nhớ tới cảnh cá nước thân mật đêm qua, cùng với dung nhan kiều mỹ của nàng, Phượng Dật bất giác mỉm cười.

Hắn đang cười? Hắn đang cười? Bị tra tấn thành thế này, hắn làm sao còn cười được? Lý Ti Thần kinh ngạc. Bị đánh thành thế này còn cười đến là... giống như là... giống như cái gì nhỉ...

Nhìn lại mặt hắn, hốc mắt trũng sâu, sắc mặt mỗi một nhưng cũng không giấu được vẻ tươi sáng rạng ngời. Nhìn nhìn lại ánh mắt, thỏa mãn mà sáng khoáy, quả thực chính là... Đúng rồi! Đúng là dã thú mới ăn no mà!

Hắn bị phát hiện này dọa cho sợ phát khiếp!

Nghĩ lại những lời Phượng Dật vừa nói...

Sẽ không! Sẽ không.... sẽ không là....

Hoảng hốt!

-Hoàng.... Hoàng thượng, tối qua ...người... cùng Thái hậu... Thái Hậu... Cái kia.... cái kia.... – Lý Ti Thần lấp ba lấp bắp mãi không được một câu.

Mười mấy năm bằng hữu, hắn muốn nói gì, đương nhiên Phượng Dật hiểu, nhìn hắn, gật gật đầu.

Xong rồi! Lý Ti Thần đầu hoa mắt váng, hận chính mình vì sao còn không ngắt luôn đi. Ít nhất ngắt đi rồi, chờ khi vừa tỉnh lại hắn có thể tự lừa gạt mình vừa mơ thấy ác mộng.

-Vì... vì.... vì... vì sao? Hắn run run giọng hỏi lại. Nếu đã không ngắt được, chỉ có cách là hỏi cho rõ mọi chuyện.

-Vì sao àh? – Phượng Dật lẩm bẩm, suy nghĩ miên man.

-Đúng vậy. Vì sao? – Lý Ti Thần sốt ruột – Hoàng thượng, lúc trước thần đã đánh thức người, là không muốn để cho người tiếp tục trầm luân, chứ không phải để người tiến lên thực hành ị!!

-Đừng hỏi, trăm cũng choáng váng. – Phượng Dật thu lại ánh mắt, ảm đạm. Rõ ràng chỉ nghĩ trước khi đi thân chinh chỉ tới nhìn nàng một cái, không ngờ sự tình lại phát triển tới mức đó. Giờ ngẫm lại hắn cũng hết hồn.

Chính mình, vậy mà chính mình, trong màn chướng, lại triển miên một đêm! Nhưng tư vị tuyệt vời ấy nhớ mãi không quên!

-Hoàng thượng, người không biết mình đang làm gì sao? Người không nghĩ tới mình làm việc này sẽ để lại hậu quả gì sao? – Lý Ti Thần sắp khóc không thành tiếng.

-Trăm biết. – Phượng Dật yếu ớt.

-Vậy Thái hậu thì sao? Là nàng tự nguyện hay bị ép buộc?

Phượng Dật nhìn hắn:

-Người nói xem.

Nhìn vết máu trên vai hắn, như thế nào cũng không giống như tự nguyện.

Lý Ti Thần đương nhiên hiểu.

-Vậy.... người tính kế tiếp nên làm sao bây giờ? – Bộ lòng của hắn cũng đang treo lơ lửng giữa không trung rồi. Hoàng thượng à, người làm cái gì thế hả? Nhìn khắp thiên hạ, nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, đức hạnh vẹn toàn nhiều không đếm xuể, người nào người cũng không chịu lâm hạnh, lại cố tình tuyển Thái hậu, vẫn là hành hạ người ta mà!

-Trăm không biết, thật sự là đầu óc hoàn toàn rối loạn. – Phượng Dật ôm đầu thống khổ – Trăm cần suy nghĩ một chút, thật kỹ.

Trước đó vẫn còn mê đắm chuyện đêm qua với Xuân Yến, giờ hắn mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của chuyện này, cũng choáng váng.

Cuối cùng cũng trở thành sự thật rồi. Người suy nghĩ một chút liền có thể giải quyết đại phiền toái này sao? Lý Ti Thần che mặt rên rỉ.

Không khí chìm trong lặng lẽ, nặng nề.

Minh Ân đột nhiên vội vội vàng vàng đi tới, thấp giọng:

-Hoàng thượng. Hỉ công công tới.

-Hỉ công công? – Phượng Dật kinh ngạc tròn mắt – Không phải hắn đi trông coi hoàng lăng sao?

Trong lòng đầy căng thẳng. Vừa mới xảy ra chuyện kia, đã có thủ dụ của phụ hoàng sao? Sẽ không là...

-Thưa Hoàng thượng, đúng thế ăh. Vừa rồi hần phái người tìm được nô tài, mệnh cho nô tài tới nói với Hoàng thượng, hần có thủ dụ của tiên đế muốn giao cho ngài. Hối ngài có nguyện tiếp không.

-Thủ dụ của phụ hoàng? – Giờ mới cho? Ba năm rồi đó? Phượng Dật đầy kỳ quái, vội nói – Tuyên!

Chốc lát sau, đã thấy một thái giám nhìn như già hơn cả chục tuổi đi tới, run rẩy quỳ xuống, cố sức chậm rãi nói:

-Nô tài ra mắt hoàng thượng.

-Miễn lễ. – Phượng Dật bình tĩnh nâng tay hần dậy, ánh mắt nhìn chăm chú vào tấm vải vàng sáng rực trên tay.

-Tạ Hoàng thượng. – Hỉ công công cố sức đứng lên, nhìn thẳng vào Hoàng thượng, hỏi thẳng – Xin hỏi hoàng thượng, đêm qua ngài ở trong cung Thái hậu?

Mấy người ở đây nghe thấy vậy đều tràn đầy tò mò.

-Người... làm sao người biết đc? Lý Ti Thần kinh ngạc hỏi.

-Nô tài làm sao biết được Hoàng thượng không cần phải biết. Hoàng thượng chỉ cần trả lời nô tài là phải hay không phải. – Hỉ công công lẳng lẳng nhìn Phượng Dật, lạnh lùng hỏi.

-Đúng. – Phượng Dật gật đầu. trước mắt là trưởng bối thứ hai sau phụ hoàng thân thiết nhất, hần không muốn nói dối.

-Quả nhiên! – Hỉ công công thấp giọng lẩm bẩm, khuôn mặt khô quắt già nua sáng lên một nụ cười khó coi.

Hần... hần hần hần... hần cũng cười? Nghe nói Hoàng thượng qua đêm ở tấm cung Thái hậu, vị thái giám theo phụ hoàng đã nhiều năm, đối với người luôn trung thành tận tâm, lại cười, còn cười đến là sáng lạng như thế?

Toàn thân khẽ run lên, Lý Ti Thần cực kỳ hoài nghi không biết có phải mình đang nằm mơ không.

Phượng Dật cũng rất tò mò, không biết vị tổng quản thái giám tiền nhiệm lâu nay mai danh ẩn tích có cái gì trong hồ lô.

Hỉ công công cầm tấm vải lụa, trình trước mắt Phượng Dật, cung kính :

-Tiên hoàng khi lâm chung từng có dặn qua nô tài, nếu có một ngày thật sự xảy ra chuyện này, nô tài phải đem ngay thứ này giao cho Hoàng thượng.

Phượng Dật chấn động “Phụ hoàng.... Sớm đã đoán được sẽ có một ngày này sao?”

Hỉ công công lắc đầu:

-Suy nghĩ của tiên hoàng, nô tài không dám tự vọng đoán bừa.

Đón lấy tấm lụa, đang muốn mở ra xem, Hỉ công công ngăn Phượng Dật lại:

-Chậm đã! Khi lâm chung tiên hoàng cũng có nói qua, khi Hoàng thượng đang vạn phần buồn bã thật sự không phải lúc mở thủ dụ ra xem. Nếu ngài đã quyết tâm, thì thủ dụ đó cũng không cần. Đến lúc đó, muốn xem hay không tùy ngài. Chỉ là, lúc này trăm ngàn không thể xem.

Hả? – Phượng Dật nhú mày. Đây là đạo lý gì vậy?

Hỉ công công không nói nhiều, cáo từ:

-Cái gì nên làm nô tài cũng đã làm. Xin nói một lời cuối: xin Hoàng thượng hãy trân trọng!

Dứt lời, dưới sự giúp đỡ của tiểu thái giám chậm chậm rời đi.

Trong gian phòng, Phượng Dật mơ hồ nghe thấy có tiếng cười cố gắng che giấu vui sướng khi nhìn người gặp nạn.

Hần nghe làm sao? Liếc Lý Ti Thần, cả hai có thể thấy được sự nghi ngờ trong mắt người kia.

Lý Ti Thần cũng bị Hỉ công công gợi lên một cái dục vọng muốn mở ra xem, ánh mắt cũng gian gian liếc liếc tầm lựa vàng trong tay Phượng Dật. Đáng tiếc, ngoại trừ một màu đen cái gì cũng không có.

Bất đắc dĩ, đành phải lấy lui làm tiến, trước hết lấy lòng PHượng Dật đã.

-Hoàng thượng, tiên hoàng viết gì vậy?

Phượng Dật lườm hẩn một cái:

-Không nghe Hỉ công công nói sao? Phải đợi cho tới lúc quả thật không thể đưa ra lựa chọn trẫm mới có thể mở ra xem.

Dứt lời, cất thủ dụ bước lên long liễn, bỏ lại Lý Ti Thần đầu đầu hỏi chằm.

-Khởi... giá.... Thái giám kéo dài tiếng hô.

Mấy gã thị vệ cao lớn nâng long liễn lên.

Thái giám vừa dứt lời, Phượng Dật thò đầu ra, vội vàng nhìn chăm chăm vào Ti Thần, đầy nghiêm túc:

-Đúng rồi, trong thời gian này, người nhớ rõ lúc nào cũng phải chú ý đến Thái hậu, đừng để cho nàng có cơ hội tiếp xúc với nam nhân khác. – Dừng một chút lại tiếp nữa câu sau – Nhất là nam nhân cao lớn uy mãnh!

-A? Lý Ti Thần kinh ngạc tròn tròn mắt.

Thái hậu? Bảo hẩn chăm chú nhìn thái hậu chăm chăm? Hẩn nghe lầm sao?

Nhưng Phượng Dật không cho hẩn thời gian để khóc kể. Giờ lành đã tới, long liễn khởi giá, cả đội nhân mã đều đều nhịp bước, theo đế vương đi ra chiến trường.

Trơ mắt nhìn long liễn vàng sáng chói đưa Hoàng thượng đi xa dần, Lý Ti Thần chằm chằm nước mắt.

Thái hậu đương triều, một người lắm mưu nhiều kế như thế, hẩn có thể đấu lại sao? Tới lúc đó giữ được mạng mình còn khó!

Ô ô, những ngày đau khổ của hẩn chưa chằm dứt đã lại bắt đầu!

90. Q.4 - Chương 11: Manh Mối

Edit: Lục Vân

Một cô gái trẻ tuổi chừng mười bảy mười tám hai tay ôm chân lẳng lặng ngồi trên ghế quý phi, hai hàng Nga Mi thon dài (lông mày ý) hơi nhú, không nói một lời, thần thờ nhìn mây trắng ngoài cửa sổ, đôi mắt to đen láy trống rỗng vô thần, dường như trong lòng tràn đầy ưu thương vô hạn.

-Thái hậu, nô tì biết sai rồi! Nô tì không nên vì tự bảo vệ mình mà không để ý đến sống chết của người. Nô tì đáng chế! Nô tì đáng chết! – Lục Ngọc quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu, khóc lóc bất kể trời đất.

Thu Dung cũng đầy bi thương khóc thút thít.

-Dừng khóc, cái này không liên quan đến người, – Bị tiếng khóc lóc bên tai làm cho choáng váng đầu óc, Xuân Yến khẽ nhếch môi, bình thần nhàn nhạt lên tiếng.

Lúc này nàng không nghĩ tới bất kỳ kẻ nào, ẩn ký người kia để lại từ đêm qua còn rõ ràng như thế, như khắc thật sâu trên thân ỳnh, vừa xấu hổ vừa giận giữ, khiến cho nàng không biết nên đối diện với người khác với cảm xúc thế nào nữa. Cho nên, nàng chỉ có thể... lặng lẽ.

Thực ra, đối với chuyện say rượu thất thân, nói là không để ý là không thể, nhưng cũng không đến nỗi giống như các nữ tử ở đây kêu trời đòi chết. Mất là mất, khóc nháo thế nào cũng không tác dụng, nàng nguyện buông hết thả. Còn sau này...

Trời ơi là trời! Đất ơi là đất! Ai có thể nói cho nàng rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra không? Nàng... nàng... thế nào lại ý loạn tình mê, cùng... tiểu tử kia... Hơn nữa... hơn nữa... mình còn chẳng khác gì dâm phụ...

Nhớ lại một hồi đêm qua, không, hẳn là vài hồi, không biết nên gọi là trò hài hay gì đó, một luồng hơi nóng dâng lên, chẳng cần soi gương cũng biết mặt mình lúc này hẳn như tôm luộc, đỏ hồng sắp tỏa sáng rồi.

Trời ăh! Mắc cỡ chết mất!

Nam nhân chết tiệt! Đáng chết ngàn lần! Hồn đản! Vương bát đản! Dám nhân lúc nàng uống say lực phòng ngự thấp nhất mà chạy đến giường quyến rũ hự hoặc nàng! Lúc này, cho dù có thiên đao vạn kiếm chém xác băm thây hẳn ra cũng khó có thể làm hạ bớt bụng lửa bùng bùng của nàng! Xuân Yển cứ tức giận mà mắng thăm như thế.

Đôi mắt đỏ vì khóc, tiếng nói khàn đi vì kêu, đôi môi sưng lên vì bị hôn nhiều quá, tất cả đều tỏ rõ cho người ta thấy tối qua nàng vừa được hưởng ơn mưa móc mãnh liệt!

Xuân Hoa vừa thương hại vừa ghen tị trừng mắt. Đáng thương a, một cô nương gia trong veo như nước lại bị một nam nhân không biết thương hoa tiếc ngọc hành hạ đến như thế. Nhưng... nếu nam nhân kia không đủ bạo, chỉ sợ cũng không chế phục được Nam Cung Xuân yển nhanh nhẹn dũng mãnh này đi.

Ai... Lại càng làm cho nàng không ngờ tới, là tiểu tử kia thế mà lại ra một chiêu! Mất đi cả sự sung sướng nhìn người gặp họa của nàng. Mới còn đang đoán tiểu tử kia sẽ làm gì để đến gần Xuân Yển, không ngờ hắn đã nhanh tay đến thế, không nói hai lời trực tiếp vung thân côn đánh sập cả thành lũy!

Quả nhiên, điều này đã thể hiện rất rõ ràng một câu: Yêu- cái gì cũng có thể làm!

-Yển tử, đừng kìm nén bi thương quá sức như thế. – Bước lên mấy bước, vỗ vỗ vai tỷ tỷ, Hoa Hoa nghiêm túc an ủi – Nếu không cứ nghĩ là đã bị chó cắn đi. Ít nhất vẫn còn biết được cha đứa nhỏ là ai.

-Khụ khụ... Hình tượng u buồn xinh đẹp Xuân Yển thật vất vả mới vẽ được kia giờ đã mất.

Thu Dung với hai mắt còn đang mênh mang nước nhịn không được phì phì phun cả nước bọt, cũng chỉ là do người ta nén cười quá thôi mà. Còn Lục Ngọc này giờ gục đầu khóc thương vô hạn cũng đã thẳng lưng, thiếu chút nữa chết ngất.

-Có người đi an ủi như ngươi sao? – Xuân Yển quay đầu trừng mắt lườm muội muội, vừa bực mình vừa buồn cười mắng. Có điều, cũng không thể phủ nhận, nàng trêu một câu như thế, tâm tình của nàng cũng dễ chịu hơn nhiều.

- Chứ sao? Chứ chẳng lẽ ngươi còn muốn bắt hắn chịu trách nhiệm sao?

-Đừng! – Xuân Yển kinh hãi nhảy dựng lên la lớn. Có điều, hai chân... vừa mới ... bủn rủn đứng không nổi ngã quỵ xuống đất.

Xem ra tiểu tử kia đêm qua đã thực sự rất tận sức nha! Hoa Hoa cười thăm, cùng với Thu Dung dìu nàng lên ghế quý phi.

-Vậy... vậy Thái Hậu đã bị Hoàng Thượng hủy đi sự trong sạch, có nên... nên bắt Hoàng thượng chịu trách nhiệm a. – Lục Ngọc vẫn quỳ trên mặt đất, lau nước mắt thút thít lên tiếng.

-Nhưng, nếu người khác biết Hoàng Thượng và Thái Hậu mẫu tử loạn luân, chẳng phải sẽ loạn cả triều cương sao? – Thu Dung ảm đạm.

-Yên tâm, ai gia không có hứng bắt hắn chịu trách nhiệm. – Xuân Yển thông thả. Nàng đã sớm thông suốt, không phải chỉ là tình một đêm thôi sao? Ở hiện đại cũng chỉ là chuyện bình thường thôi. Đã qua rồi thì cho qua. Nguyên nhân trọng yếu là nàng cũng không muốn khiến cho triều đình rối loạn lên, lại càng không muốn tiếp tục ở lại cái chốn hậu cung biết ăn thịt người này, chơi trò đấu đá với người giải khuây a!

-Nhưng... – Lục Ngọc vẫn không yên lòng.

-Thế tiểu tử kia nói hắn sẽ chịu trách nhiệm sao? – Đột nhiên Hoa Hoa hỏi một câu trúng trọng tâm vấn đề.

Tất cả đều im lặng.

-Ta... không biết... – Xuân Yển ngây ngô đáp.

-Thế tiểu tử kia không nói với ngươi cái gì hả? – Huyết Thái Dương đau nhức, một đám mây đen phủ lên đỉnh đầu, Hoa Hoa vội vàng hỏi lại.

Xuân yển ngơ ngác lắc đầu.

Hoa Hoa chau mày:

-Xong việc hần cũng không nói gì với ngươi àh?

-Cái gì cũng chưa nói, mà cho dù có nói lúc đó ta cũng khẳng định là không nghe được. Ta mệt chết, thật vất vả hần mới chịu buông ra, ta đương nhiên muốn ngủ! – Xuân Yển vẫn thản nhiên giải thích.

Hoa Hoa nuốt nước miếng:

-Thế.. còn buổi sáng hôm sau?

-Ta đã nói rồi, ta mệt chết đi. Khẳng định là đã ngủ như chết, thậm chí ngay cả hần đi lúc nào cũng không biết! – Nàng đáp rất hợp tình hợp lý.

Hoa hoa tức nói không nên lời, mười ngón tay ngo nguậy ngứa ngáy. Thật muốn bóp chết nàng mà!!!!

Vị hảo tử muội này của nàng, mặc kệ mặt nào cũng thông minh. Nhưng! Duy nhất! Chỉ duy nhất một phương diện tình cảm là kẻ ngu nhất vô dụng nhất thiên hạ!!!!!!

Tuyệt vọng, Hoa Hoa chuyển hướng hỏi qua Lục Ngọc đang thút thít khóc lóc, coi như đặt nốt hy vọng cuối cùng lên nàng:

-Lục Ngọc, ngươi có biết, trước khi đi Hoàng Thượng có dặn ngươi chuyển lời gì đó cho Thái Hậu không?

Lục Ngọc lắc đầu:

-Không có, buổi sáng, Hoàng thượng tỉnh dậy, thấy Thái hậu, tựa như rất hốt hoảng, ào ào mặc quần áo thật nhanh rồi vội chạy đi, nửa lời không lưu lại.

-Vương bát dẫn!

Chửi giỏi lắm! Hoa Hoa vừa định vỗ tay, đột nhiên nhận ra ba tiếng này không phải phát ra từ miệng mình.

Ánh mắt lập tức chuyển sang phía Xuân Yển đang nghiêng răng nghiêng lợi.

-Vương bát dẫn! Hồn dẫn! Thằng nhãi thổ chết kia! Đáng chém ngàn đao! Đã ăn người ta xong còn không muốn chịu trách nhiệm! Không đảm đương! Không chết tử tế được... – Liên tiếp những lời chửi mắng cứ ào ào khàn khàn tuôn ra từ miệng nàng, tất cả mọi người nghe được đều toát mồ hôi lạnh, xấu hổ đến mức không ngẩng đầu lên được, như thể người đang bị nàng lên án mạnh mẽ chính là mình vậy.

Xa xa trên đường ra trận, Phượng Dật cảm thấy mũi mình ngứa ngứa, không đợi hần chuẩn bị đã hắt xì một tràng mãnh liệt không ngừng, khiến cho hần đỏ cả mặt, lệ rơi như mưa, và vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Hai mắt Hoa Hoa lấp lánh, chắc chắc lấy làm lạ, nghe nàng la mắng suốt năm phút đồng hồ mới đi qua, vỗ vỗ nàng nhắc nhở:

-Yển tử, là ngươi không muốn kêu hần chịu trách nhiệm.

-Ta... ta không muốn bắt hần chịu trách nhiệm là một chuyện, hần không chịu chịu trách nhiệm lại là một chuyện khác! – Dùng một lát, Xuân Yển diễn giải hùng hồn đầy đủ lý lẽ – Ta không bắt hần chịu trách nhiệm là không muốn phiền toái, không muốn dây dưa với hần. Còn hần không chịu chịu trách nhiệm chứng tỏ hần không có bản lĩnh, không phải đàn ông!

Hắt xì hắt xì hắt xì.

Vừa mới nghĩ hít được một hơi, lại một tràng hắt xì ầm ầm tấn công, Phượng Dật hắt xì đến cả người vô lực, ngay cả sức cầm khăn lau cũng không cầm nổi.

-Xú nam nhân. Không muốn chịu trách nhiệm thì đừng có ăn ta! Còn tới muốn gặp, bảo hấn đừng hấn cũng không dừng! Ta đã đau chết mệt chết hấn có biết không hả??? Mẹ nó, rửa hấn cả đời này không được chạm qua nữ nhân nào nữa! – chửi một lúc thuận miệng, nàng cứ tiếp tục trơn tru chửi bậy không chút ý nghĩ ngại, ngược lại còn hăng hơn.

Vừa nghe đã biết nàng đang nhắc đến chuyện trong khuê phòng, Lục Ngọc Thu Dung hai người đỏ mặt, còn thẹn thùng hơn cả Thái hậu.

Đêm đầu tiên của nữ nhân đều rất đau đó. Hoa Hoa thâm nghĩ, hơn nữa, bọn họ cũng có biết, trước đó hòn đá nhỏ còn chưa chạm qua nữ nhân. Yếu tử đáng thương, người đã làm con chuột bạch cho hấn.

-Mẹ nó, hấn cũng là đàn ông, nhưng cái gì cũng không biết! – Lửa giận trong lòng càng khô càng nồng, Xuân Yến không thèm suy nghĩ cứ thế rống lên – Ta đã nói, chỉ là chơi thôi. Ô ô đau chết mất! Còn muốn ta phải dạy hấn nữa! – Bất quá, đánh chết nàng cũng sẽ không nói với các nàng kia, tiểu tử kia sau khi học xong, thực hành rất tốt, phát huy siêu trình độ.

Càng nói càng rõ ràng. Mặt Hoa Hoa nín cười không nổi cứ đỏ dần lên.

-Yến... tế tử, người... cũng không bài xích hòn đá nhỏ... – nàng cẩn thận dò xét.

-Ai nói? – Xuân Yến đột ngột quay phắt đầu lại, giờ giờ nắm tay, trừng mắt nghiêng răng nghiêng lợi – Ta hận chết hấn!

Trong đôi mắt đẹp lửa giận bùng bùng thiêu đốt, một bộ dáng hận không thể giết hấn, xả thịt lột da, nuốt gan uống máu hấn mà rửa hận.

-Chờ hấn về, ta nhất định sẽ đem hấn đi từng xẻo! – Vẫn còn muốn tìm những lời chua ngoa ác độc hơn mắng hấn, nhưng không hiểu sau, trong tâm lại có chút không thoải mái, rầu rĩ, lại có một tia không đành.

Phượng Dật chết tiệt, một đêm triển miên rồi chạy, để lại một mình nàng, một chữ cũng không có...

Lúc này, lửa giận cũng dần dần nguôi, cảm giác ê ẩm càng mãnh liệt.

Những lời này lọt vào tai Hoa Hoa thế nào lại chua như thế, chất như thế, dường như có chút mùi... oán phụ khuê phòng? Hoa Hoa cười thầm. Xem ra, hòn đá nhỏ này thế mà đã bước đúng hướng, ít nhất, hấn đã cường bức Xuân Yến đặt hấn vào trong đáy lòng. Cũng không biết tới khi nào thì hảo tỷ muội này mới có thể nhận ra lòng mình đây?

-Quên đi! Tiểu tử kia không phải thích chơi trò này với nữ nhân sao? – Nén lại ý tưởng hỗn độn trong đầu, Xuân Yến ngẩng đầu cười lạnh – Ta sẽ tìm một đám nữ nhân tới chơi hấn! Xem rốt cuộc ai mạnh hơn!

-Lục Ngọc Thu Dung, đem tất cả tranh vẽ tú nữ năm nay tới cho ai gia, ai gia muốn tìm vài người đem tới tẩm cung của hấn! Ha ha ha...

-yến.. Yến tử..

Hoa Hoa nhìn nàng nháy mắt đã khôi phục ý chí chiến đấu, hơn nữa lại còn trào dâng cao hơn, thấy buồn cười: Nàng bị tức điên rồi!

Hòn đá nhỏ đáng thương, muốn ôm mỹ nhân về, chỉ sợ trên đường còn lắm chông gai đó

91. Q.4 - Chương 12: Nhàm Chán

Edit: Lục Vân

Hai tay bưng má, ánh mắt dõi theo từng đàn chim nhỏ bay về phương xa.

Hồi lâu, lại thở dài một hơi.

Thật là chán a.....

Một tấm áo khoác choàng lên vai.

-Thái hậu, lạnh rồi, chúng ta về thôi. – Lục Ngọc đứng bên cạnh lo lắng.

Xuân Yến khe khẽ lắc đầu. Đi về thì cũng nhàm chán vậy thôi, không bằng cứ ngồi ở ngự hoa viên này, tốt xấu cũng còn có chim nhỏ hoa tươi mà ngắm, nàng cũng bớt buồn chán đến muốn đi gây sự.

Không nghĩ tới, chỉ là thiếu phương tiện giải trí mà thôi, cuộc sống của nàng lập tức trở nên đơn điệu đến vậy.

Nhàm chán ư là nhàm chán! Sắp điên rồi!

Nhìn bộ dáng càng lúc càng uể oải của nàng, Lục Ngọc rất đau lòng, dậm ra lớn mật đề nghị:

-Thái hậu, không bằng, chúng ta xuất cung đi chơi đi!

-Xuất cung? Xuân Yến chậm chậm ngẩng đầu. Nhìn nàng. Lại chậm chậm hỏi.

-Đúng vậy! – Lục NGọc gật đầu – Tìm tam tiểu thư cùng với Y Phù, ăn chút gì đó, chơi một chút, có lẽ tâm tình sẽ tốt hơn một chút.

-Ăn cái đó....?.... Chơi – Xuân Yến lẩm bẩm.

-Được rồi! Sau một giây tự hỏi, nàng gật đầu đáp ứng. Hôm nay nhàn rồi đến phát hoảng,ra ngoài ăn uống một vòng chơi một lúc cũng tốt.

Đường cái vẫn cứ nào nhiệt, dòng người vẫn đông đúc buôn bán, chỉ có Xuân Yến vô tâm nhìn.

-Không biết vị tiểu thư này có gì phiền não, có thể nói với tại hạ được không? Gia phụ ở Hoàng thành cũng có chút địa vị,có lẽ có thể giúp nàng giải quyết không chừng?

Đột nhiên có một bóng người chặn đường Xuân Yến, ngả ngớn ngăn cản tâm trí nàng tiếp tục chu du nơi cửu thiên.

Xuân Yến nhìn gã công tử nhà giàu quần áo hoa lệ không biết từ khi nào đã đứng trước mặt. Người này quần áo sang đẹp, mặt mũi cũng không tầm thường, chỉ tiếc, vẻ mặt sắc dâm khí kia đã phá hỏng cả.

-Hử? Người là ai? Nhìn gã, nàng khó hiểu hỏi. Vừa rồi là hấn vừa nói chuyện sao?

-Tại hạ Phùng Giác. – Gã phất cây quạt, xiêm áo bay bay tạo ình một cái pose (làm dáng) mà tự nghĩ thật là tiêu sái, khẳng định đã tập vô số lần trước gương rồi, giọng nói cũng tuyệt không chút khiêm tốn.

Di? Đây chính là trêu ghẹo con gái nhà lành trong truyền thuyết sao?

Mở to hai mắt nhìn gã nam tử trước mặt, nhìn nhìn bốn gã đàn ông đang vây chủ tớ các nàng, trong lòng càng khẳng định – Chính mình xác thực là con gái nhà lành bị người ta trêu ghẹo!

Bị trêu ghẹo a! Một định luật bất biến khi xuyên qua, cuối cùng nàng cũng đã gặp!

Bỗng nhiên có gì đó nhảy lên kỳ cục.

-Người nói người tên họ gì? – Nàng cười đến là thanh xuân sáng lạn, hai mắt còn nhìn đối phương thật chăm chú. Nhất định phải ghi nhớ thật kỹ diện mạo tính danh của hấn a! Lần đầu tiên bị trêu ghẹo, thời khắc lịch sử này tuyệt đối phải tập trung ghi nhớ thật kỹ kỹ kỹ!

-Tại hạ Phùng Giác. Thủ thành Phượng hoàng thành Phùng Tê Chiếu là gia phụ. – như thế mới lần đầu thấy con gái, Phùng gia công tử không đợi nàng hỏi đã tràn đầy kiêu ngạo mà tự khoe.

-Con của Phùng Tê Chiếu? – Xuân Yến thâm nhảm, đồng thời trong đầu cũng hiện ra khuôn mặt một nam tử trung niên. Nhìn thế nào nàng vẫn cảm thấy gã này và cha hấn là hai loại người khác hẳn nhau.

-Thì ra là công tử Phùng đại nhân gia, thất kính thất kính. – Mặc dù trong lòng nghĩ thế, nhưng nàng vẫn nhún thân thi lễ, giả lả cười nói, diễn cho đủ vai.

-Đâu có đâu có. – Phùng gia công tử cười đến run rẩy cả người, cây quạt lại đập phạch phạch đầy tiêu sái – Cô nương,nếu đã biết gia phụ là ai, thì có kẻ nào khi dễ cô nương, cứ việc nói với tại hạ, tại hạ sẽ cho hắn một trận!

Nói cho cùng thì... chỉ tiếc là hắn là người mà cả đời cha người cũng không thể trêu vào. Nàng thở dài.

Gã đẹp mã ngu ngốc kia thấy nàng chỉ bắt đắc dĩ thở dài, vội nói:

-Cô nương đừng chỉ có thở dài nha! Có phiền não gì mau mau nói cho tại hạ.

Khuôn sáo! Quá khuôn sáo! Ngữ khí và thái độ nói chuyện một chút cũng không thành khẩn, cách trêu ghẹo một chút cũng không thú vị!

Nàng nổi hứng trêu đùa, tiếp tục diễn.

Khịt khịt cái mũi, Nga Mi nhần nhần,đáy mắt dâng lên một làn hơi nước, một tay ôm ngực làm ra một bộ dáng đau lòng cắt ruột, đầy bi thương:

-Chỉ sợ, chuyện này, công tử gia người không thể ra tay giúp đỡ ta.

Mỹ nhân đau buồn, Phùng gia công tử cũng buồn đau. Đại nam nhân nháy mắt ngẩng đầu muốn bảo vệ chính nghĩa.

-Không thể nào! Hắn tràn đầy tự tin – Cha ta là thành thủ phượng hoàng thành, cả phượng hoàng thành là một tay người quân. Còn có gì không thể làm chủ được?

Hoàng đế đó!

-Thật vậy sao? – Xuân Yển chớp chớp mắt mấy cái, hé ra khuôn mặt tươi cười như hoa lê dưới mưa xuân, vừa đẹp vừa đáng thương.

Phùng gia công tử nhìn mà lại đau lòng, vội vàng:

-Đúng vậy, cô nương nàng có phiền não gì, mau nói ra mới phải.

-Nhưng... người giúp ta rồi, ta nên đáp tạ thế nào đây? –Nàng ngược đôi mắt tặng cho hắn một làn thu ba, lời nói nghẹn ngào – Hay, ta nên trả trước tiền cọc?

Chưa từng gặp được cô nương nào như thế, phùng công tử bị bộ dáng thiên kiều bá mị của nàng giật cho thất điên bát đảo, thẳng thẩn vỗ tay cười hào sảng:

-Cách này hay! Cách này hay!

Quả nhiên là một đẳng đồ tử không có kinh nghiệm, mới đó đã mắc câu. Xuân Yển cười thâm.

-Tốt lắm, mời công tử theo ta, ta sẽ trả ngài tiền cọc. – Nàng vẫy tay, cười khê nháy mắt – Chỉ cho phép một người thôi đó nha!

-Được được được. – Lời nói của mỹ nhân còn hơn cả thánh chỉ, phùng công tử lập tức làm theo, bỏ lại đám nô bộc chạy như điên sau lưng nàng.

Nhưng còn chưa ra khỏi vòng vây của bốn nô tài, đã có nhiều thật nhiều người vây quanh bọn họ.

Từ bên ngoài vòng vây một người đi vào, tao nhã thanh tú, phong lưu phóng khoáng, đúng là kẻ đã được Phượng Dật dặn dò cẩn thận – Lý Ti Thần.

Vừa thấy hắn, Xuân Yển biết ngay trò này không chơi được nữa rồi, hung hăng lườm hắn. Ai cho phép người xen vào việc của người khác? Cho rằng lão nương không đủ ngoan không đủ độc sao?

Lý Ti Thần bị ánh mắt ác độc của nàng dọa cho sợ hãi, nhưng cũng chỉ biết thầm kêu khổ trong lòng: Hoàng thượng, xem ngài đã an bài cho ta chuyện gì tốt đây nè!

-Phùng công tử, đã lâu không gặp. Không nghĩ tới khi gặp lại chỉ thấy người đang ở giữa đường cái trêu chọc cô nương. – Cực lực lơ đi cảm tức của Xuân Yển, Lý Ti Thần chấp tay chào Phùng công tử,mỉm cười châm chọc.

Giữa đường bị người ta quở trách, sắc mặt Phùng công tử trở nên khó coi, nghiêng răng nghiêng lợi:

-Lý công tử, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, ta làm gì, tốt nhất người đừng quản.

Hắn cũng đâu có muốn quản a... nhưng người này, hắn không thể không quản! Lý Ti Thần thàn cười khổ trong lòng, lại nghiêm túc:

-Phùng công tử, trong hoàng thành, dưới chân thiên tử, ta khuyên người nên cẩn thận một chút thì hơn. Đừng quên, cha người thân là thành thủ Phụng Hoàng thành, nên yêu dân như con, theo lẽ công bằng mà chấp pháp. Nếu lần nữa người bôi tro lên mặt ông ta, nếu bị cha ta biết, người lại gửi một quyển tấu chương lên Hoàng thượng thì sao đây...

-Lý – Ti – Thần! cây quạt trên tay Phùng công tử đã bị hắn vò nát.

-Phùng công tử, ta nói đều là lời nói thật. – Lý Ti Thần cười nhạt, ánh mắt vừa dịu dàng lại vừa ngọt như lưỡi dao.

-người... Hừ, tính người hôm nay gặp may mắn! – Lưu luyện liếc nhìn Xuân Yển một cái lại một cái, Phùng công tử bỏ lại một câu nói của trẻ hư thất thế, mới xoay người cùng gia nô bỏ đi.

Này này này, đừng có đi a, nàng còn chưa chơi đủ!!! Nàng còn đang chuẩn bị cho hắn đoạn tử tuyệt tôn không còn chân mà chạy nữa mà! Xuân Yển cũng trầm tiếc nghìn tiếc lưu luyện nhìn theo bóng lưng Phùng công tử xa dần.

Trò đùa của nàng tới lúc này được tuyên cáo đã chết non!

Rồi! mới giải quyết xong việc nhỏ, còn một việc to hơn đang đứng cạnh đây...

Thoải mái giải quyết xong Phùng công tử, lý Ti Thần cực kỳ không tình nguyện, chậm chạp xoay người lại, thật cẩn thận nhìn khuôn mặt đang cười nhưng cực kỳ khó coi của Xuân Yển, nơm nớp lo sợ:

-Ra mắt... ra mắt...

-Miễn đi! –Xuân Yển phát tay. Chán chết được!

-Đa tạ... Đa tạ... – hắn Cuống lên không biết nên nói gì nữa.

Hừ! Đồ chết nhát! Nàng là rắn độc hổ đói sao? Chẳng lẽ sẽ bắt hắn ăn sống nuốt tươi sao? Thế mà lại sợ đến thành thế này... Nhìn bộ dáng rụt rè của hắn, từ trong đáy lòng Xuân Yển lại dâng lên một khoái cảm biến thái.

-Lý công tử, đã lâu không gặp rồi. – Nàng cười như không cười. Hừ! Người giỏi! Dám phá chuyện tốt của nàng!

Lý Ti Thần vội lui về sau mấy bước, lúng ta lúng túng lắp ba lắp bắp:

-Cũng... Cũng không... không bao lâu...

-Nhưng một ngày không thấy như cách tam thu. Thế nào ta lại cảm thấy, dường như chúng ta đã vài tháng không gặp rồi. – Xuân Yển cười duyên đưa đẩy.

Lý Ti Thần đáng thương sợ đến mặt như màu đất, di di lòng bàn chân vội chuồn cho nhanh:

-Ta.... Ta còn có việc, đi trước!

Thân hình lập tức biến mất không thấy. Thực đúng với câu đến vô ảnh đi vô tung.

-Hừ! – Xuân Yển khinh thường xùy một tiếng. Nam nhân không có dũng cảm. Đúng là một dạng với hòn đá kia! Quả nhiên động vật hợp theo loài!

Tuy kế hoạch trên đùa đã hỏng, nhưng cũng vì nhiều chuyện liên tục xảy ra nên tâm tình nàng cũng tốt hơn, nhất thời cũng có hứng thú dạo phố, liền kéo Lục Ngọc, kích động:

-Đi một chút đi, chúng ta nên tranh thủ thời gian mà thống khoái đi!

-A? Lục Ngọc còn chưa định thần, bị nàng kéo cho lảo đảo. Lúc ấy còn đang nghĩ: Cô nương gia bình thường bị đùa giỡn không phải nên xấu hổ và giận dữ muốn chết sao? Sao Thái hậu lại làm ngược lại, lại còn đùa vui như thế chứ?

Thấy gì ngon thì ăn, thấy gì hay liền mua, chỉ chốc lát hai tay Lục Ngọc ôm đầy đồ chơi và đồ ăn vặt.

-Thái.. Tiểu thư... Lục Ngọc hai tay ôm một đồng đồ che cả mặt mình, gian nan đuối theo Xuân Yến, nàng kêu lên đáng thương hề hề.

-Hử? Xuân Yến quay đầu lại mới biết mình đã làm ra chuyện tốt gì.

Cứ như thế mà tiếp tục, thực sự không phải là một cách hay a!

Nhưng, nhìn mỹ vị trước mặt đang kêu gọi mình, ngấm lại thật khó mà có được tâm tình tốt, nàng luyến tiếc buông tha.

Sóng mắt lưu chuyển, thấy trong một góc tường không xa có một bóng hình rụt rè thập thò.

-Lý công tử, đừng trốn nữa, xuất hiện đi! – Vẫy vẫy tay, nàng không chút khách khí gọi ầm lên.

-Ách... – Bị phát hiện, Lý Ti Thần cười méo xệch, bước thật chậm tới, một lòng đề phòng.

Xuân Yến khoanh hai tay trước ngực nhìn hẩn, cười nhạt:

-Xin hỏi, người vẫn còn đi theo chúng ta làm gì?

-Cái đó... Người xuất môn không mang thị vệ, vì thần sợ người nửa đường gặp bất trắc... – Lý Ti Thần lấp bấp nói cho hết, đánh chết cũng không dám nói mình lãnh chỉ của Phụng Dật.

Nhìn bộ dáng sợ hãi kia, Xuân Yến không vui, lạnh lùng:

-Thế thì làm sao mà sợ? Cô nương ta hôm nay tâm tình rất tốt, sẽ không làm gì người!

-Thật sao? – Lý Ti Thần tròn mắt, không dám tin.

-Thật! Xuân Yến bắt đắc dĩ nói, bắt đầu nhớ lại có phải mình đã để lại cho hẩn ấn tượng không hay lắm không? (không phải là không hay lắm, mà là phi thường không hay, mười phần không hay)

-Đa... cảm ơn Hạ cô nương! Thật sự cảm ơn ngài. – Được nàng cam đoan rồi, Lý Ti Thần cảm kích đến sắp khóc rống lên.

-Đừng cảm ơn ta quá sớm. – Xuân Yến lạnh nhạt nói tiếp, nhìn Lục Ngọc, lại thần nhiên – Người đã nguyện ý đi theo chúng ta, thì cứ bên cạnh đi! Có điều, một đại nam nhân, nhìn một cô nương gia người ta ôm nhiều thứ như thế, cũng không tránh khỏi thương hương tiếc ngọc nhỉ.

-Cái đó để ta ôm, để ta ôm. – Lý Ti Thần không ngừng cầm đồng đồ sắc sỡ xanh đỏ đủ thứ trên tay Lục Ngọc.

Thế mới đúng! Xuân Yến cười.

Lại sờ sờ tay vào túi tiền, khê kêu lên:

-Ai nha, hôm nay xuất môn vội vàng, không mang theo bao nhiêu tiền...

- Các người muốn mua gì cứ mua đi, ta sẽ trả tiền. – Lý Ti Thần sáng khoái lên tiếng. Nếu tiền tài có thể tiêu được tai họa, hẩn cam tâm xem tiền như rác.

Bé ngoan! Nói chút đã hiểu. Xuân Yến cười rất đắc chí, lại nói với Lục Ngọc:

-Nhang đi gọi mẹ con Tam tiểu thư, nói hôm nay có người mời khách đi dạo phố, sẽ trả tiền, còn giúp ôm đồ. Kêu các nàng muốn mua gì thì cứ tới mà mua!

-A! Da đầu Lý Ti Thần run lên, thật muốn bỏ lại đồng đồ nhanh chân mà chạy.

Thái hậu nương nương, đây là tự ngài nói sẽ không làm gì ta so? Nam Cung Xuân Yến, Nam Cung Xuân Hoa, lại thêm một con bé ba tuổi, ba người này đi chung, tùy tiện đều có thể ép người ta chết! Hẩn hối hận...

Hừ, lão nương ta cũng không phải vô dụng. Căn chuyện tốt của ta, còn vọng tưởng ta sẽ không làm gì người sao? Nằm mơ!

Nhìn Lý Ti Thần mặt mày như khóc tang, Xuân Yến dắc ý!

92. Q.4 - Chương 13: Đường Về

Edit: Lục Vân

Quay về đúng như tên!

Tuần mã tận tình rong ruổi trên quan đạo, chở người cao quý nhất quay về Phụng Hoàng thành.

Cảnh sắc hai bên đường đẹp như hoa, nhưng Phụng Dật chẳng có lòng dạ nào mà thưởng thức, tâm tư của hắn đã sớm theo gió thu bay tới bên bóng hình kiều diễm nơi Hoàng thành xa xôi kia.

Không biết lúc này nàng đang làm gì? Đang ở ngự thư phòng phê tấu chương? Ở ngự hoa viên ngắm hoa nở hoa tàn? Hay vẫn đang áp bức Lý Ti Thần? Tin thắng trận khẳng định là đã về tới hoàng cung rồi, nàng nghe được, sẽ giống như lần trước chứ? Có thể cao hứng mà ôm ai đó không? Sẽ là ai đây? Nam Cung Xuân Hoa?

Con người đen sâu thẳm nhíu lại. Chỉ mong không phải là nam nhân. Thái giám cũng không được!

Một tràng tiếng vó ngựa vang lên.

-Hoàng thượng, hoàng thượng!

Còn đang nhớ nhung lưu luyến, ánh mắt còn đang tựa như ảo mộng, tràn ngập ý xuân, một nam tử áo đen cười một con tuần mã đen từ phía sau phi tới, lớn tiếng kêu lên.

Phụng Dật thu liễm tâm thần, vén màn xe ngựa ra.

Thấy người tới, cả người hắn chấn động, gương cười:

-Tiểu công tử... Không! Phải sửa là Hầu gia chứ.

-Hoàng thượng quá khen! Nam tử áo đen chấp tay cười nhẹ -Hoàng thượng thiên kim chi khu, gia phụ không dám yên tâm để cho người một mình đi trước, sai mặt tướng đi theo hộ giá.

-Vất vả cho Tiết công tử rồi. – Phụng Dật cười nhạt, chẳng từ chối.

-Vi thần thủ hộ an nguy của Hoàng Thượng, đây là bản chức của mặt tướng. – Nam tử áo đen kính cẩn.

Phụng Dật cười, buông màn xe, không nói thêm.

Nam tử áo đen giục ngựa đi bên cạnh long liễn.

Một đường không nói chuyện.

Thời gian chậm chậm trôi qua, chỉ còn cách Phụng Hoàng thành chừng năm mươi dặm.

Hoàng thượng, uống ngụm nước đi. – Tiểu Thạch đưa lên bát vàng đựng nước.

Phụng Dật vén màn xe, đón lấy, chốc lát sau đưa bát không ra.

Đang muốn thả màn xe xuống, liền nghe thấy tiếng nam tử áo đen vốn vẫn không nói một lời bên cạnh lên tiếng.

-Hà? Bàn tay lại nâng màn xe lên, hé ra khuôn mặt trắng nõn tuần dật bên cửa sổ, đôi con mắt đen chăm chú nhìn hắn không chớp mắt.

Tựa như ý thức được mình vừa lỡ mãng, nam tử áo đen hơi ngượng ngùng cúi đầu. Một lát sau, dường như đã thu đủ dũng khí, hắn lại ngẩng đầu, nhìn Phượng Dật, ngập ngừng một chút, nhẹ giọng hỏi:

-Hoàng thượng, ngài cứ vội về như thế là vì nàng sao?

-Nàng? Trong lòng vừa động, mày kiếm khẽ nhếch. Mơ hồ đoán được “nàng” kia hắn chỉ ai, nhưng đối phương không nói ra, Phượng Dật cũng không nhiều lời.

-Hạ cô nương, Hạ – Tiểu – Yến. – Nam tử áo đen chậm chậm nhắc từng tiếng cái tên đã khắc sâu vào lòng hai người.

Vài lời nói ra, trong lòng hai nam nhân đều thổn thức buồn bã.

-Tiểu Yến... – Phượng Dật lại thăm thì nhắc lại cái tên này, tiếng nói khàn khàn, chứa chan tình cảm, như tình nhân đang thăm thì với nhau. Mối bạc hé mở, khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt nhạt, trong mắt nam tử áo đen xem ra quả thực vui đến tận ruột. Đánh về hào sảng thần thái tiêu thất, từ đầu đến chân đều thấm đẫm lưu luyến ôn nhu, ánh mắt mê ly tựa như ảo mộng đầy quyến luyến.

Tay trái lại theo thói quen xoa xoa vai phải, vuốt ve nơi có dấu răng không bao giờ mờ đi của nàng, trước mắt như đang thấy lại đêm đó, nàng không chút lưu tình cắn mình, và bộ dáng giương nanh múa vuốt khi ấy.

Nỗi nhớ nhung trong lòng lại càng siết chặt. Hắn khẩn cấp muốn thấy nụ cười và khuôn mặt với những thái độ đáng yêu, cho dù biết khi quay về hoàng cung, điều đầu tiên nàng dành ình khẳng định là chính chết đi sống lại, hắn cũng vui vẻ chịu đựng.

Nghĩ đến đây, đôi môi nam tử không thể không nhếch lên cười khổ.

Thâm tình này, hắn thua rồi.

-Nàng... Hoàng thượng có thể nói ạt tướng nàng là gì của người không? – Cuối cùng, một vấn đề hắn quan tâm nhất. Biết nàng lâu như vậy, mấy lần trò chuyện với nhau thật vui, nhưng cũng chỉ biết tên nàng. Hắn vẫn muốn hỏi nhiều hơn về nàng nhưng vẫn chưa có cơ hội.

Phượng Dật nhướn mày, ánh mắt lợi hại bắn thẳng vào nam tử áo đen, âm thanh sa sầm lạnh lùng

-nàng là gì của trẫm, chuyện này không có quan hệ gì với Tiết công tử.

Ánh mắt sáng quắc xuyên thẳng vào trong tâm hắc y nam tử, mà bộ dáng căng thẳng kia làm hắn buồn cười.

-Hoàng thượng, ngài không cần kiêng kị mặt tướng như thế. Trong nháy mắt biết được thân phận kia của nàng, mặt tướng đã hết hy vọng. – Nắm chặt hai tay, hắn chua chát.

Lần đó, ở ngoài thành, thấy bọn họ cứ luôn nhìn lên đối phương, hắn đã cảm thấy hai người này quan hệ không bình thường, chính là khi đó, hắn còn ngây ngốc nghĩ rằng bằng vào xuất thân và tài học, mình còn có cơ hội ganh đua cao thấp với hắn. Nhưng khi ở biên quan thấy Phượng Dật một thân long bào ra khỏi long liên kia, niềm tin của hắn bị vỡ vụn và rơi xuống từng mảng. Hơn nữa, vừa mới rồi, thấy bộ dáng chân tâm thành ý của Phượng Dật, hắn biết ngay cả nửa điểm hy vọng cuối cùng của mình cũng tiêu tan.

-Phải không? – nghe được ba tiếng hết hy vọng đó, ánh mắt sắc bén dịu lại, tâm tình Phượng Dật tốt lên không ít, còn có tâm tư cười đùa – Người nói chúng ta có quan hệ gì?

-nàng... có phải là một phi tần không? – Nam tử áo đen suy tư. Xem cử chỉ cách nói năng của nàng hẳn phải là một tiểu thư khuê các không thể nghi ngờ, nhưng phóng nhãn khắp phượng hoàng thành, hắn hỏi khắp nơi cũng không tìm ra được rốt cuộc thì nhà ai có một vị tiểu thư độc đáo như vậy. Mà hoàng đế bây giờ có hai tần phi của hai nhà tả hữu tể tướng. Tả, hữu tể tướng bảo thủ thủ cựu như thế khẳng định là không thể dưỡng nổi một vị tiểu thư hoạt bát lớn mật như thế.

-Không phải. – Phượng Dật lắc đầu, hình bóng Tiểu Yến lại bay múa trước mắt – Nhưng, lập tức nàng sẽ trở thành quốc mẫu của Phượng tường ta, thê tử của trẫm.

-Vậy sao? –Nam tử áo đen cười càng thêm chua xót. Đúng vậy, cũng chỉ có vua một nước mới có thể xứng đôi với trí tuệ và sự đáng yêu của nàng. Còn mình... còn kém xa!

-Nếu đã thực lòng yêu thích nàng, xin hoàng thượng hãy trăm ngàn quý trọng Hạ cô nương, đừng để nàng phải chịu dù là một tia ủy khuất. Một vị cô nương tốt như vậy, có thể có được nàng là hạnh phúc và may mắn lớn nhất của nhân sinh. – Lấy hết dũng khí hắn nhìn thẳng vào mắt Phượng Dật, khẩn thiết nói.

Cho dù mình không thể có được nàng, hắn cũng vẫn hy vọng nàng có thể có được hạnh phúc. Dù sao, đây cũng là người đầu tiên khiến mình rung động!

-Điều này không cần người nói trăm cũng biết. – Phượng Dật vẫn đạm phong khinh đáp lời.

Hai người liếc nhau.

Liếc mắt một cái, chỉ cần một cái liếc mắt thôi, ước định của hai người đàn ông đã định

-Báo

Một binh lính thúc ngựa chạy vội tới, cao giọng báo với Phượng Dật trên xe:

-Bẩm hoàng thượng, thái hậu biết được đại quân khải hoàn, Hoàng thượng sắp về tới, dẫn văn võ bá quan ra ngoài thành ba mươi dặm đón chào!

Xốc vội tấm rèm, Phượng Dật nhảy ra hưng phấn hỏi:

-Thật vậy chăng? Người đến đây? Người thật sự tới đây? Ra ngoài thành ba mươi dặm?

Thật tốt quá! Vậy là có thể nhìn thấy nàng ngay được! Nhận được tin này, hắn kích động thật muốn nhảy xuống long liên mà chạy như điên đến trước mặt nàng mà hung hăng hôn nàng!

-Phân phó xuống dưới, lập tức đi thật nhanh, đi với tốc độ nhanh nhất, đừng để cho thái hậu chờ! – Hắn chạy nhanh sang phải lại chạy vội sang trái ra lệnh, giọng nói đã run run.

Phản ứng không bình thường của hắn khiến cho nam tử áo đen phải chú ý

-Hoàng thượng, người...

Phượng Dật lắc lắc đầu, vui vẻ cười nói:

-Người lập tức sẽ biết nàng là gì của trẫm!

93. Q.4 - Chương 14: Tiếp Giá

Edit: Lục Vân

Hai tháng, nháy mắt đã trôi qua.

Mùa hè nóng bức đã qua đi, mùa thu ẩm đạm xác xơ đã đến.

Không phải nói xuân đầy thu thiếu sao? Vì sao khi mùa thu đến nàng lại trần trọc hàng đêm, đếm đến một ngàn chín trăm tám mươi chín con cừu vẫn không ngủ được? Trong lòng tựa như vẫn quanh quẩn một nỗi buồn không tên, khiến cho ngực nàng rất khó chịu, muốn tìm ai đó trút giận.

Tâm động không bằng lập tức hành động, mà Lý Ti Thần thân là bằng hữu cùng lớn lên với Phượng Dật từ khi còn côi trưỡng mặc yếm chính là một lựa chọn hoàn hảo, mỗi ngày đều bị nàng ưu ái nghĩ hết cách nay đến cách kia ngược tâm ngược thân.

Một kẻ đáng thương! – trong lòng Xuân Yến thầm ai điều hắn ba giây.

-Thái hậu, hoàng thượng... Thật sự sẽ về đến đây sao? Lục NGọc cẩn thận quan sát thần sắc của Xuân Yến, thấp giọng hỏi.

Xuân Yến quay đầu nhìn lại, cười nhạt:

-Tin tức đã truyền đến lâu như vậy, chúng ta cũng đều đã bãi giá đến tận đây tiếp đón, người còn nghi ngờ sao?

-nhưng... nhưng là... – Lục Ngọc cắn răng – Hoàng thượng ... đã về, người nên làm gì bây giờ?

-Ta nên làm gì bây giờ? Xuân Yến giương mắt nhìn về phương xa, vân đạm phong khinh mà đáp – Cứ thế mà làm! Kế hoạch của ta và Xuân Hoa người cũng đều biết.

-Nhưng... – Lục Ngọc bi thống, chìm đắm trong tự trách mình không thể thoát ra được.

-Không có nhưng là gì hết! Không phải ta đã an bài tốt lắm sao? – Xuân Yến mạnh mẽ ngắt lời nàng, rất kiên quyết.

-Thái hậu.. – Lục Ngọc suýt nữa thì khóc.

Quay lại, quả nhiên nàng thấy một đôi mắt đẹp lấp lánh ánh nước.

Lại tới nữa! xuân Yến bất đắc dĩ lườm một cái xem thường, kéo tay nàng, vỗ nhẹ nhẹ, nhẹ nhàng an ủi:

-Ta thật sự không có việc gì. Cũng đã sớm quên đi chuyện này, người cũng đừng vì thế mà thương tâm khổ sở nữa.

Trong lòng nàng lúc này thực ra lại đang ngẩng mặt lên trời mà gào: Vì cái gì? Rõ ràng thất thân là nàng, nên khóc là nàng mới đúng. Tại làm sao mà từ đầu đến cuối đến một giọt nước mắt nàng cũng không rớt, còn nha đầu Lục Ngọc này lại mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt. Người khác khuyên chẳng ăn thua, phải đúng là nàng – người bị hại – an ủi nàng, nàng mới có thể dễ chịu hơn. Đây là đạo lý gì?

Phượng Dật! Đây là người làm hại! Xuân Yến nghiêng răng nghiêng lợi mắng trong lòng.

Ánh mắt phản hận bất giác dừng lại trên người tạm thời thay thế Phượng Dật – Lý Ti Thần.

Thấy ánh mắt của nàng, hần lập tức theo phản xạ tự co rút mình lại thành một đồng không thể nhỏ hơn, tựa hồ hần hy vọng làm thế sẽ thoát được nanh vuốt trừng phạt của Xuân Yến.

Hừ! Vô dụng!

Xuân Yến trừng mắt, khe thở dài khinh thường.

Xét về tướng mà nói, vẫn là tiểu tử Phượng Dật kia chơi vui hơn. Ít nhất mặc kệ nàng chinh hần thăm đến thế nào, hần cũng không nghĩ đến trốn với trốn, cứ đường hoàng đứng trước mặt nàng nghênh đón hết thảy.

-Thái hậu, long liễn của hoàng thượng đã đến, chỉ cách có hơn một dặm! – bịch bịch bịch bịch, tiểu Nhân tử kích động chạy tới, thở hồng hộc báo cáo.

-Thật không? Đã tới đây rồi? – Trong mắt nàng lấp lánh một tia sung sướng khó lường, Xuân Yến vọt đứng lên từ trên ghế phượng, trầm giọng – Truyền lời xuống, chúng thần xếp hàng, nghênh đón thánh giá, dàn nhạc tấu lên!

-Vâng! – Tiểu Nhân tử dẫn đám người linh mệnh lui ra.

Đứng lên. Sửa lại y quan, bước lên phượng y.

Kiếp dừng...

Một tiếng hô vang vọng giữa vùng đất trống vắng.

-Cung nghênh Thánh thượng hồi cung!

Chúng đại thần quỳ xuống, đều đều bắt nhịp một lần lại một lần hô vang.

Xuân Yến đứng thẳng lưng nhìn một loạt đầu văn võ bá quan, bình tĩnh nhìn long liễn đang dần tới gần.

-Hu... – Một con ngựa cao to không kịp dừng vọt lên vài bước, đứng chắn trước long liễn.

Nhưng Xuân Yến không chú ý, cho tới khi...

-Hạ cô nương? – Một tiếng hô kinh ngạc khê vang bên tai, chính xác hơn là trên đỉnh đầu.

Hạ? Hạ? Tim Xuân Yển nhảy thót một cái, ngẩng mạnh đầu lên, thật tình cờ và cũng thật vô duyên nhìn thấy một khuôn mặt cương nghị, nhất thời cũng ngây ngẩn cả người.

Tất cả mọi âm thanh xung quanh đều mờ mịt, giữa thiên địa dường như chỉ còn lại một nam một nữ bọn họ, chăm chú nhìn đối phương lẳng lặng không nói một lời.

Sắc mặt bọn họ, ngoài si ngốc còn có khiếp sợ.

Từ trong long liễn đi ra, Phượng Dật liếc mắt một cái đã thấy của nhiên Xuân Yển đã đứng trước đội ngũ.

Váy áo tím nhạt viền trắng, nàng vốn đã xinh đẹp lại càng cao nhã quý phái hơn. Bên cạnh nàng cung nữ xinh đẹp không phải ít, nhưng khí tức đoan trang bất phàm từ nàng tỏa ra khiến người ta không dám thở đã làm mờ hết các nhan sắc đằng sau, khiến cho người ta không tự chủ được mà chỉ nhìn thấy nàng, đầy kinh diễm mà ngẩn nhìn

Nhưng, nếu nàng cứ chăm chăm nhìn người khác thì không hay lắm.

Cách đó không xa, nhìn người mới một khắc trước còn đi bên cạnh mình thề son sắt là sẽ buông tha đang cùng với người trong lòng mình nhìn nhau chăm chú, tựa hồ như tất cả xung quanh đều không tồn tại, thiệ địa vạn vật chỉ có hai người họ (ít nhất trong mắt Phượng Dật thì là như thế) khiến cho từ trong đáy mắt ai đó bùng lên hai ngọn lửa không nhỏ.

Nắm thật chặt tay tiểu Thạch tử bước xuống long liễn, bước nhanh đến trước mặt Xuân Yển, xốc váy áo, PHượng Dật quỳ xuống hô:

-Nhi thần thỉnh an mẫu hậu!

Tao nhã hành lễ vãn an, thập phần đúng quy đúng củ. Ngoại trừ âm thanh đó có hơi lớn một chút... Được rồi, không chỉ có một chút.

Tiểu Thạch đi sau hần bị hần siết chặt tay đau đến khóc không ra nước mắt.

Nghe được giọng nói đã lâu không nghe thấy này, Xuân Yển giật mình lặng một hồi, chậm chậm nghiêng đầu.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú đằng hoàng thân nhiên đến đáng uất hận đó, nàng chớp chớp mắt, lại nháy nháy mắt, sau đó, nhắm chặt lại.

Khi mở ra, hai mắt nàng đã trong suốt diễm tĩnh, không chút tình cảm.

-Hoàng thượng, người đã về. – Nàng xoay người, cười yếu ớt, đưa tay nâng hần dậy, từng động tác đến giọng nói không khác vì một vị từ mẫu. Ngoại trừ... Phù, lực vỗ nắm trên vai hần không phải chỉ mạnh bình thường.

Hừ! Tiểu tử. Là ngươi có ý hả? Phá hư chuyện tốt của ta. Ngay cả một tia hy vọng, một ánh hừng đông cuối cùng của ta cũng phải diệt nốt!

Lén lườm hần một cái. Nàng căm tức hần!!!!

Thực ... đau !!! Hai mắt PHượng Dật chột lóe lên nham hiểm, thuận thế bắt lấy đôi tay không thành thật của nàng, nắm trong lòng bàn tay mình, mỉm cười nhìn lại.

-Nhi thần đã về. – Hần dịu dàng đáp. Nghiễm nhiên trở thành một đứa con ngoan tri kỷ.

Xuân Yển sững sờ. Tiểu tử này giỏi! Đã học được cách phản kích.

Nghe được tiếng hô to của Phượng Dật, nam tử áo đen mới gọi lại được hồn về, vội xoay người xuống ngựa, hô to:

-Mặt tướng bá kiến Thái Hậu!

Xuân Yển đang mắt lớn trừng mắt nhỏ PHượng Dật ngăn ra, Phượng Dật vội tranh thủ ăn thêm chút đậu hũ.

Tiểu tử, trước mặt bao nhiêu người, người thu liễm một chút cho ta! Xuân Yển quay đầu hung hăng trừng mắt lườm hắt một cái. Sau đó nhẹ nhàng rút lại bàn tay ngọc của mình đang bị hắt sờ loạn, hơi vuốt vai nam tử đang quỳ trước mặt mình:

-Miễn lễ!

-Tạ Thái Hậu! – Nam tử áo đen đứng dậy, nhìn một đôi nam nữ bên cạnh, khoe miệng nhếch lên cười khở. Quả nhiên, bọn họ đứng cùng nhau rất xứng đôi. Đầu hiên ngang oai hùng như vậy, trước mặt vẫn vô bá quan đều cao quý không kể xiết, tựa như thần thánh thần tiên quyền lực không thể chia lìa.

Vừa rồi, trước mặt mình, nháy mắt đã động tay dấu mắt, chân tình biểu lộ tự nhiên, khiến cho hắt cảm thấy mình là một ngoại nhân vô duyên...

Tốt lắm! Nhìn khuôn mặt nam tử áo đen thần thờ nhàn nhạt mát mát, khoe miệng Phượng Dật nhếch lên rất đắc ý.

Tiểu tử xoay người, nâng tay các đại thần đang quỳ gối, cao giọng ra lệnh:

-Miễn lễ, bình thân!

-Tạ Hoàng thượng. –Chúng thần hô tào, tiếng hô kích động chấn động đất trời.

Thu Dung đi tới, thăm thì vào tai Xuân Yển:

-Thái hậu, đại yến trong cung đã được chuẩn bị xong.

-Uhm- Xuân Yển hơi xoa xoa cằm, quay sang Phượng Dật, không thêm liếc hắt, dùng một giọng nói có thể khiến người ta đóng băng mà chết – Mời Hoàng thượng khởi giá hồi cung, ai gia đã chuẩn bị tửu yến tẩy trần cho người.

-Đa tạ mẫu hậu. – Phượng Dật cung kính.

Xem bộ dáng tức giận của nàng, trên khuôn mặt cười không biết từ lúc nào đã hơi ửng hồng, còn hồng hơn cả tầng phấn mỏng, thật sự là khiến cho người ta yêu thích biết bao nhiêu. Tâm tình của hắt càng ngày càng tốt.

Xuân Yển hừ lạnh một tiếng, phất phất áo choàng, sắc mặt không chút thay đổi xoay người, đi bên cạnh hắt, chỉ để lại một làn hương thơm nhàn nhạt vờn quanh chóp mũi của hai nam nhân.

Hành động đó, trong mắt Phượng Dật, phẳng phất như bỏ chạy trốn chết.

Nhìn áo choàng lông chồn tía rộng phất phơ sau lưng nàng, lại liên tưởng đến khi được ăn làn da làn thịt kia, đôi con ngươi sâu đen đột nhiên rực lên chút lửa nóng, nắm ngón tay dấu trong ống tay áo tự vuốt ve nhau, tựa như cảm nhận chút làn da non mềm ban nãy. Hàng mi thật dài hạ thấp xuống che khuất đi đôi mắt đã sáng lên rừng rực (biến thái kinh dị ạch)

Lại liếc qua một nam tử còn đang ngây ngốc quỳ trên mặt đất, ánh mắt bất giác trầm xuống, Phượng Dật hừ lạnh một tiếng, không che giấu sự đắc ý trong lòng chút nào:

-Tiết công tử, lễ đã xong, nên đứng lên!

Lúc này, hắt chính là một nam nhân đắc ý giữa tình trường. Chỉ là một nam nhân bình thường mà thôi.

Nam tử áo đen như sự tĩnh từ trong mộng, chăm chú nhìn thật sâu bóng dáng kia lẩm bẫm:

-Thái hậu.. Hạ cô nương... – Thật sự rất khó tìm được mối liên hệ gì giữa cô gái hoạt bát hay cười kia với Thái hậu nương nương vốn luôn đoan trang cao quý trong ấn tượng của mọi người.

-Chính là nàng! Tâm tình tốt vô cùng, Phượng Dật hảo tâm nhắc cho hắt hiểu.

Không thể tin! Nam tử chấn động, lộ vẻ khiếp sợ, ánh mắt chuyển qua chuyển lại nhìn hai người bọn họ.

-Thái Hậu... Hoàng thượng ... Các người... Các người...

-Người đoán đúng rồi! – Thực có thể dễ dàng lý giải cảm giác của hắt lúc này, PHượng Dật xoa xoa môi, vỗ vỗ vai hắt, cất bước rời đi. Chỉ vờn dài mấy bước đã đuổi kịp Xuân Yển, kề sát bên cạnh nàng.

Ngọn lửa phần nộ trong lòng bùng lên, càng thiêu càng vượng, đôi môi anh đào mím chặt lại, Xuân Yến nắm thật chặt hai bàn tay, ánh mắt khê liếc một chút sang một nam nhân.

Cách xa lão nương một chút! Bây giờ lão nương không muốn thấy mặt ngươi! Nàng trừng mắt nhìn hằm.

Cách xa nàng? Không đâu! Nhìn bộ dáng phần nộ của nàng, Phượng Dật lại càng cao hứng. Thậm chí hắn còn dùng cả hai tay thân thân thiết thiết ôm lấy tay nàng:

-Mẫu hậu, đường ngoài ngoại ô gặp ghềnh, ngài nên đi chậm một chút đi, cẩn thận dưới chân.

Lửa giận hừng hực thiêu đốt hai con mắt, phi đao vô tình bắn ra như mưa. Người nào đó mỉm cười như ánh nắng mai.

Tiểu vương bát đản! Ngươi đi chết đi chết đi! Xuân Yến tức giận đến đứng không nổi, hai chân lão đảo, suýt nữa thì ngã sấp xuống.

-Mẫu hậu! – Phượng Dật nhanh tay ôm lấy nàng vào ngực.

Xuân Yến bất chấp tất cả quơ tay đẩy hắn ra, Phượng Dật không hề phòng bị bị đẩy ngã ra sau.

-Hoàng thượng! – Đám người Tiểu Thạch tử kêu lên sợ hãi, vội đưa thân cứu giá.

Xuân Yến cả kinh, dưới chân lại lão đảo, ngã dúi xuống, thuận thế nằm luôn lên người Phượng Dật.

-Thái hậu! Đám người Lục Ngọc Thu Dung cũng vội chạy tới

-Hoàng thượng! Thái hậu!

Lại thêm càng nhiều người tre già măng mọc kêu lên, lao tới.

Và như thế, một đám người, như những quân đô mi mô, lần lượt một người lại một người ngã xuống.

Cảnh kia, trận thế kia, phải là hai chữ “rung động” viết hoa!

94. Q.4 - Chương 15

Edit: Lục Vân

-Hoàng thượng, mời dùng trà.

-Hoàng thượng, để nô tỳ thay quần áo cho ngài.

-Hoàng thượng, giường đã chuẩn bị xong

-Hoàng thượng...

-Hoàng thượng...

Không đúng! Thực rất không đúng!

Nhìn một đám nữ tử oanh oanh yến yến xanh xanh đỏ đỏ quần lấy mình từ khi hồi cung, Phượng Dật mơ hồ cảm thấy tựa như có một âm mưu rất lớn nào đó đang nhắm vào mình được triển khai.

Vào đến nội điện, vầy vầy xua xua được các nàng ra ngoài, hắn ngoắc ngoắc gọi Minh Ân vẫn để lại trong hoàng cung, hỏi nhỏ:

-Minh Ân, mấy nữ nhân đó là ai?

-Thưa hoàng thượng, các nàng là tú nữ mới được tuyển tiến cung. – Không cần nói rõ là nữ nhân nào tuyển đâu nhỉ. Minh Ân ngầm hiểu, thành thật đáp lời.

-Tú nữ? – Phượng Dật nhíu mày. Vì sao hắn lại cảm thấy các nàng phải là lang nữ mới đúng? Đôi mắt kia không lúc nào không dõi theo hắn, ánh mắt ấy phẳng phất như sỏi hoang đang đối nhỏ dãi thềm thường

nhìn một miếng thịt tươi còn chưa khô máu. Hoan nữa, khi ánh mắt các nàng nhìn xuống móng hân, hân thậm chí còn nghe được tiếng nuốt nước miếng.

Đây là tú nữ ngàn chọn vạn chọn đây sao? Lại còn tụ lại một chỗ thành một đồng lớn!

-Trong tẩm cung của trẫm không phải không có cung nữ sao? – Cố gắng nén lại cơn giận đến muốn bốc khói đỉnh đầu, hân bình tĩnh hỏi lại. Lúc trước khi hân không còn nôn mửa khi bị một đám nữ nhân lưng hùm vai gấu dọa nữa, Xuân Yển đã cho các nàng đi, sau đó lại đưa đến một đám nam nhân eo lả như nữ nhân, lại phát hiện hân đã sớm thích nghi được chơi cũng không vui, nàng lại cho bạc đưa về.

Quả nhiên, cái gì phải đến sẽ trốn không được. Trong lòng Minh Ân thầm kêu khổ. Chủ tử đấu nhau, vì sao mỗi lần chịu khổ đều là bọn lính tằm của bọn hân? Khe khẽ lui về sau mấy bước không dấu vết, hân nơm nớp lo sợ:

-Thưa... thưa hoàng thượng, thái... thái hậu nói, mấy tháng trước, dư chứng sau khi bị các cô nương to lớn kia dọa của hoàng thượng đã tốt hơn nhiều, nên cho vài cung nữ vào, âm dương điều hòa một chút. Nếu không... nếu không...

-Nếu không cái gì?

-Nếu không, vạn lực từng trung bắt điểm hồng hoa (giữa một rừng từng không có nổi một đóa hoa), không chỉ không khí phượng cung rất trầm lặng, nếu truyền ra, người khác còn có thể cho rằng thiên tử Phượng tường ta bất lực. – Minh Ân run run nói hết lời, vội nhanh chân lui ra ngoài điện.

-Thì ra, đây là ý của Thái hậu. – Trong lòng ngược lại chẳng tức giận, trên khuôn mặt tuấn dật lại nhàn nhạt ý cười. Nếu thực sự đây là âm mưu Xuân Yển bày ra, thì chuyện tai quái này hân có thể bình tĩnh mà xem. Hơn nữa, nữa, nhìn nhìn ra một đám nữ nhân ngoài kia đang muốn dùng ánh mắt bắn phá mình, hân nghĩ, hân đã đoán được nàng muốn gì.

Nha đầu nghịch ngợm này! Lòng hân thầm mắng đây yêu thương. Nàng nghĩ làm vậy hân sẽ buông tay sao?

Không! Nàng càng giãy dụa, hân càng kiên định quyết tâm muốn chinh phục được trái tim nàng.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa vọng lại.

-Hoàng thượng. – Một tiếng gọi nhẹ nhàng duyên dáng, rèm châu xốc lên, một cung nữ phấn y trong suốt ý cười đi vào nội điện, trên tay nàng bưng một chiếc khay ngọc thạch, trên đó có một cái đĩa, trên cái đĩa có một cái bát mạ vàng.

-Lục Ngọc? – Phượng Dật nhíu mày, nhìn người “chăm sóc” hân suốt ba năm nay, cảm giác như mình đang sống lại khi còn ốm không dậy nổi.

-Biết không? Người đã lãng phí của ta hai năm! Hai năm!!!! – Tiếng kêu gào của Xuân Yển lại lớn vồn bên tai hân, một khuôn mặt đầy tức giận hiện lên trước mắt.

Từ trong tâm dâng lên một tia ấm áp, hân vui vẻ cười.

Hai năm... Hân đã giữ nàng lại hai năm. Nếu đã ở trong hoàng cung hai năm rồi, thì ở thêm hai mươi năm nữa hân cũng không sao nhĩ. Hân âm thầm tính toán...

-Hoàng thượng, ngài mới từ biên quan về, lặn lội đường xa, ngọc thể mệt mỏi, Thái hậu lo thân thể ngài không thể chịu được, đặc mệnh nô tỳ nấu một chén cháo tổ yến để ngài bồi bổ thân thể. – Thướt tha đi đến trước mặt Phượng Dật, nhẹ nhàng quỳ xuống, tao nhã dâng lên khay ngọc, Lục Ngọc mỉm cười duyên dáng.

Nếu nghe cẩn thận sẽ nhận ra giọng nói của nàng hơi run run, nhìn cẩn thận hơn một tí sẽ nhận ra đôi tay nàng cầm khay ngọc cũng run run, nụ cười trên mặt cũng cứng ngắc, phảng phất có vẻ như đang gắng gượng cười.

-Thật không? – hân đảo nhanh qua đôi mắt không chút cảm tình, lại nhìn bát tổ yến đang nhẹ nhàng tỏa khói, đôi mắt đen của Phượng Dật càn sâu, khóe môi nhếch lên một nụ cười vô hại súc vật (không hiểu lắm cái từ súc vật này)

-Không ngờ mẫu thân lại quan tâm đến trẫm như thế – Hắc cười đến là vui.

-Dạ.... đúng vậy! Lục Ngọc cười mỉa, tâm can đang loạn lên một trận. Nhướn đôi mắt đẹp nhìn trộm ánh mắt biến hóa kỳ lạ khó dò của Phượng Dật, lại vội cúi đầu.

-Một tấm chân tình của thái hậu, hoàng thượng không nên cô phụ mới phải – giọng nói lại càng run run hơn.

-Ý tốt của mẫu hậu, đương nhiên trẫm sẽ không cô phụ. – Đưa tay tiếp lấy chén cháo, cầm lấy thìa khoắng vài cái, một mùi thơm nhẹ nhàng phảng phất xông vào mũi, hít sâu một hơi, hắc vừa lòng cười – Thơm quá! Lục Ngọc cô nương quả nhiên khéo tay, tổ yến nhất định sẽ rất ngon.

Tiếng nói trầm ấm, có thể cảm nhận được sự hưởng thụ hạnh phúc vô hạn, có điều Lục Ngọc sinh tuổi con thỏ đế, không dám làm gan, thâm nghĩ tốc chiến tốc thắng.

-Rất ngon... Hoàng thượng xin uống nhanh đi. – Nàng cười co quắp, sốt ruột giục.

Phượng Dật cúi đầu nhìn nàng một cái, con ngươi sâu không thấy đáy nhìn thẳng vào mắt nàng, sâu thẳm khiến cho nàng bất giác rùng mình.

Chột dạ cúi đầu, miễn cưỡng cố giữ lại nụ cười trên mặt, hai tay giơ lên cao hơn nữa:

-Tổ yến lạnh sẽ không ngon nữa, xin hoàng thượng đừng cô phụ hảo ý của thái hậu!

Tiếp mau tiếp mau đi! Nàng sắp không chống đỡ nổi nữa rồi!

-Tốt. Trẫm uống là được. – Phượng Dật khẽ cười, thuận theo ý nàng, một ngụm lại một ngụm trước mặt nàng mà uống hết sạch cả bát tổ yến, lại để cái bát không lại vào trong khay, mỉm cười nhìn nàng.

Lục Ngọc thở phào nhẹ nhõm, thu dọn lại bàn, đứng lên, nheo mắt cười:

-Uống xong tổ yến, xin mời hoàng thượng đi nghỉ sớm. Phải giữ tinh thần mới làm việc tốt được.

-Trẫm biết rồi. còn nhờ Lục ngọc cô nương chuyển lời tới mẫu hậu, chờ khi trẫm có thời gian rảnh sẽ tới vấn an người. – Phượng Dật cười nhạt đầy hàm ý.

-Nô tỳ... Nô tỳ sẽ nhớ chuyển lời. Nô tỳ cáo lui! – Càng nghe hắc nói lòng càng run, càng không dám nhìn hắc, Lục Ngọc sợ hãi ôm chặt khay vào trong ngực, xoay người đi vội ra, càng đi càng nhanh, cuối cùng kéo váy chạy.

Mặc kệ hắc có phát hiện ra sơ hở gì không, dù sao cũng đã uống sạch tổ yến rồi! Nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành.

Thẳng đến lúc ra khỏi phượng cung, lục ngọc mới dám đi chậm lại, ôm ngực thở phào một hơi.

Thật là khủng khiếp! Dường như từ khi từ biên quan về, hoàng thượng thay đổi không ít. Khí độ thâm trầm hơn, khí thế cũng uy nghiêm hơn. Rõ ràng là vẫn ôn nhu, nhưng vẻ tươi cười này lại luôn khiến cho lòng người ta sợ hãi, tựa như hắc đang âm thầm tính toán cái gì, khiến cho nàng không dám nhìn...

Ai... thiếu niên yếu đuối vô lực trước kia, giờ đã không còn nữa rồi!

95. Q.4 - Chương 16: Động Tĩnh

Edit: Lục Vân

Trăng sáng treo cao, vô số ánh sao lấp lánh trên bầu trời, một làn gió đêm thổi tới xoa dịu cái nắng gắt khô nóng cuối thu.

Cố ý thả lỏng mấy phần bước chân, chậm rãi bước về ghế phượng nơi sâu nhất trong điện, cuối cùng dừng lại trước điện,

Nữ tử nằm trên tháp nghe được tiếng động rất nhỏ, lông mi giật giật, đập cái chăn lộ ra thân hình mềm mại nõn nà trong chiếc áo ngủ mỏng manh.

-Thu Dung, hôm nay phải ra khỏi thành dự tiệc tối thật mệt đến gãy xương sống, người tới đấm bóp cho ai gia. – nữ tử trên giường khẽ ghé sang bên cạnh, uể oải lên tiếng, giọng nói thực mệt mỏi.

Người tới không nói gì, chậm rãi bước lên, xoắn màn trướng bên giường, đặt hai tay lên vai nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lực không mạnh không nhẹ, vừa vặn yêu cầu của nàng, Xuân Yển thoải mái lim dim mắt, thở dài:

-Ufhm, đúng chỗ này. Đó, cứ như vậy! Thu Dung hôm nay mát xa thật tốt, nhớ về sau cứ làm như thế này, đã biết chưa?

Người tới vẫn không nói lời nào, một đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve trên bờ vai mềm mại không xương của nàng.

Vai đỡ hẳn đau nhức, Xuân Yển thở đều đều, lại ra lệnh:

-Lui xuống, xoa bóp thất lưng.

Đôi tay ngừng lại trên vai nàng một chút, lại dời xuống.

Cơn đau nhức ở eo được đôi tay kia làm cho dịu đi, Xuân Yển rên nhẹ thỏa mãn, một tiếng rên nữ tính khiến cho đôi mắt của nam nhân ngồi bên giường sáng lên dã tính.

Thật thoải mái, lực không lớn không nhỏ, tiết tấu nhẹ nhàng chậm chậm nhưng có lực. Để Thu Dung mát xa thực sự là một đại hưởng thụ a! Xuân Yển hạnh phúc cảm thán, sự phiền não cũng được hòa tan một chút, nàng bắt đầu mơ màng muốn ngủ.

Chậm chậm nhắm mắt lại, giấc ngủ đang nhẹ nhàng đến. Đột nhiên...

Vú ngứa ngứa...

Xuân Yển lơ đãng, tiếp tục ngủ.

Dương ý càng sâu, hai bàn tay vốn nên vuốt ve trên lưng nàng đang dời đi, liên miên không dứt tràn xuống tấn công mông nàng, khiến cho nàng khó chịu.

Xuân Yển chậm chậm mở to mắt, nhích vào trong giường mắng trêu:

-Thu Dung, mông ai gia không phải người có thể sờ loạn...

Mới nói được nửa câu nàng nuốt nốt nửa câu còn lại, bởi vì khiếp sợ.

Hành vi trộm hương bị bắt trúng tại trận, Phượng Dật tranh thủ sờ loạn ngực nàng một trận mới lưu luyến rút tay lại, nhìn nàng, cười nhạt:

-Mẫu hậu, làm sao mà ngay cả tay nhi thần và Thu Dung cũng không phân biệt nổi thế? Nhi thần còn đang nghĩ đến khi nào ngài mới có thể nhận ra không đúng kia.

Bộ dáng thoải mái như thể đang nói chuyện thời tiết với nàng vậy, một chút đáng về đi ăn trộm bị bắt quả tang cũng không có.

-Ta... người... vì sao người lại ở đây? – Xuân Yển tròn mắt phượng, không thể tin nổi, lẩm bẩm – Không phải người nên... nên...

-Nên ở trong tấm cung của ta lâm hạnh đám cung nữ đói khát nàng đem về sao? – Phượng Dật tiếp lời nàng, dựa vào đầu giường, nhìn bộ dáng phù dung ngái ngủ, cười nhạt – Mẫu hậu, chẳng lẽ ngài đã quên, ba năm qua, dưới sự đào tạo của người, nhi thần đã luyện xong công phu nhỏ ra được chén thuốc mới uống thật thành thạo sao. Mà vừa rồi Lục Ngọc bởi vì có tật giật mình, không giống như mọi khi, tới cường bức nhi thần ăn xong chén tổ yến liền vội vàng đào tẩu.

Đây chính là đáp án tại sao hân vẫn bình an vô sự ở đây!

Xuân Yến lúc này muốn cắn một phát tự tử luôn. Làm sao nàng quên được tiểu tử này còn có một tuyệt chiêu đệ nhất chứ! Phượng Dật chết tiệt! Lục Ngọc được việc không đủ bại sự có thừa! Sai thì cũng lỗ rồi, nàng chỉ có thể lằm bằm mắng một trận trong lòng.

Thừa dịp nàng lắc mình mà chừa ra một chỗ trống, Phượng Dật đột nhiên nửa nằm nửa ngồi dựa nửa người lên ghế, ghé sát vào đỉnh mũi nàng, chăm chăm nhìn thẳng vào mắt nàng, hỏi:

-Xuân Yến, nàng thật hy vọng ta cùng nữ nhân khác đến vậy sao?

Khuôn mặt tuần tú ghé sát vào mặt mình, vừa to vừa rõ, Xuân Yến đột nhiên cảm thấy hô hấp dồn dập, tim đập thịch thịch.

-Đúng... đương nhiên! – Nàng thở không xong ngạnh cứng đáp lại, lại vội lùi ra sau một chút, để lại chút khoảng cách giữa hai người.

Không khí! Nàng cần không khí trong lành!

Một làn áo ngủ mỏng manh không thể che được cái gì, ngược lại còn lộ tả những đường cong mềm mại kia đẹp hơn, bộ ngực cao ngất phập phồng, trước mặt ai đó chính là một hình ảnh phi thường hương diễm.

Ánh mắt Phượng Dật nháy mắt trở nên sâu không lường được.

Xuân Yến nhìn theo ánh mắt hắn, nhìn đến chính mình, lập tức đỏ mặt lên, tát một cái:

-Lưu manh!

Không ngờ nàng động thủ, Phượng Dật sững sốt, trên má nóng bừng lên hơi ran rát.

Nàng xuống tay vẫn cứ tận hết sức như trước.

Đánh xong, nhìn năm dấu ngón tay hồng hồng trên mặt hắn, Xuân yến cũng choáng vàng.

-ngươi... sao ngươi không tránh! Nàng buồn bực trừng mắt hắn, gắt giọng, sĩ diện đến chết cũng không chịu giải thích xin lỗi.

Nàng nhất định không biết được bộ dáng mở tròn to mắt xinh đẹp đến thế nào, tựa như một tiểu cô nương hồn nhiên đáng yêu, ngàn lần mê người. Phượng Dật thản nhiên nhếch khóe môi, trên mặt tựa hồ như cũng không đau lắm.

Nam nhân này, bị đánh cho như vậy mà còn cười được ? Thật sự là không chữa nổi!

Xuân Yến bĩu môi, đè nén cảm giác có lỗi trong lòng, đuổi hắn ra:

-Ngươi đi ra ngoài! Ngươi đi ra ngoài! – Lại quay ra ngoài hô to – Ngươi đâu! Ngươi đâu!

Cô nam quả nữ trong một phòng, không ổn, không ổn thật to!

Phượng Dật giữ chặt lấy miệng nàng không cho kêu

-Ô ô ô! – Buông! Xuân Yến trừng mắt nhìn hắn.

-Xuân Yến, nàng lớn tiếng kêu như vậy là muốn để cho người ta thấy bộ dáng chúng ta đang ở trong tấm cung của nàng sao? Phượng Dật thản nhiên hỏi lại. Hắn thì chẳng sao. Chỉ sợ tiểu nữ nhân này còn không dám.

Một câu trúng tử huyệt, Xuân Yến không kêu nữa, nhưng một đôi mắt trừng to vẫn muốn thiêu hắn.

Buông tay khỏi miệng nàng, hắn nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng, dịu dàng gọi:

-Xuân Yến...

Xuân Yến chẳng chút cảm động, đẩy phắt ra, chỉ ra ngoài màn:

-Ngươi rút ra cho ta!

Phượng Dật lắc đầu, hai tay lại giữ chặt lấy vai nàng, ánh mắt tràn đầy nhu tình chậm chậm lướt qua cơ thể nàng, dịu dàng hỏi:

-Xuân Yển, nàng còn đau không? Thực xin lỗi, sau này ta mới biết, lần đầu tiên của nữ tử rất đau.

Mặt đỏ lên. Chuyện đã qua rồi còn nhắc lại làm cái gì? Mắc cỡ chết người!

Xuân Yển không hề quên mệnh lệnh, hia tay đẩy hẳn ra, hỏn hển quát:

-Cút!

~

Phượng Dật nắm lấy hai bàn tay nhỏ bé của nàng, nắm chặt trong tay mình, vẫn đầy nhu tình:

-Xuân Yển, nàng còn giận ta sao? Giận ta không biết tiết chế? Vẫn giận ta không hiểu ôn nhu? Thực xin lỗi, lần đầu tiên khó tránh khỏi có chút lúng túng, về sau nhất định ta sẽ sửa lại,

Về sau? Hẳn còn muốn có về sau nữa? Bị người ta nhắc đến cái đêm đầy phóng dăng đó, Xuân Yển vừa thẹn vừa giận, sống chết giãy dụa:

-Người buông ra! Người mau cút cho ta!

Chỉ thiế điều hét lên thôi.

Phượng Dật không để ý, xuân Yển tiếp tục giãy dụa, người tranh ta đoạt, hai giường giằng co một lúc cùng ngã xuống tấm đệm giường êm ái, giường chiếu loạn xạ, chút khoảng cách nãy xuân yển cố lùi lại mà thành giờ bằng 0.

Hai tay thật vất vả mới giữ được người hẳn, Xuân Yển đẩy thân hình thon dài đang ở trên người mình, thấp giọng:

-Mau đứng lên, người nặng lắm!

Thoạt nhìn cái cây sậy kia gầy hơn gậy trúc, thế nào mà đè lên người mình lại như một tảng đá lớn, chút không khí trong lồng ngực đã bị ép không còn.

Phượng Dật thuận thế lăn một vòng trên giường, ôm nàng đặt lên người mình.

Dễ chịu hơn, Xuân Yển thoải mái hít một hơi không khí.

Hai tay xoa xoa thắt lưng nàng, Phượng Dật cười:

-Xem ra nàng thực sự thích ở trên.

Cái gì mà thích ở trên...

Ai nha! Nhìn lại tư thế hai người đi, thật đúng là nữ thượng nam đó mà! Khuôn mặt khả ái vốn đã hồng lại càng thêm đỏ.

-Người, người thả ta xuống! – Xuân Yển giãy.

-Đừng, đừng lộn xộn! – Phượng Dật thống khổ khẽ nói, chỉ tiếc một bộ phận thân thể không chịu nghe hẳn cứ lớn dần lên.

Xuân Yển cũng cảm thấy có gì lạ lạ, không cần nhìn cũng biết, nàng gắt:

-Người... người hạ lưu!

Không thể tát hẳn một cái nữa, nàng chỉ có thể dùng ngôn ngữ để nói lên sự phẫn nộ của mình.

Mỹ nhân trong ngực, hơn nữa lại đúng là người ngày nhớ đêm mong, hẳn không có phản ứng mới không bình thường! Phượng Dật cười khổ, lại xoay người chín mươi độ, ôm nàng cùng nằm trên giường.

-Phượng Dật, người mau thả ta ra, buông ra!

Cảm giác trên đùi càng lúc càng rõ ràng, Xuân Yển lại càng đẩy hẳn ra mãnh liệt, nàng sợ chuyện đêm đó lại tái diễn.

Một lần sai lầm, lại sai một lần nữa, thì sẽ không thể bước lên nổi!

Tựa hồ hiểu suy nghĩ của nàng, Phượng Dật hơi hơi buông lỏng tay, nhưng vẫn ôm nàng, nhẹ giọng:

-Nàng yên tâm, nàng đã mệt muốn chết, đêm nay ta sẽ không động nàng.

Thật vậy chẳng? Xuân Yển nhướn mắt nhìn hắn.

Phượng Dật lặng lẽ gặt đầu, ánh mắt chân thành tha thiết không chút dối lừa.

Xuân Yển tin, không giãy nữa, chỉ thấp giọng:

-Vậy người mau đi đi!

Phượng Dật lắc đầu, kéo đầu nàng nép vào lòng mình, khấn khoản:

-Ta muốn ôm nàng một cái, chỉ ôm thôi, được không? – Hai tháng không gặp, hắn rất nhớ nàng, bây giờ nàng gần ngay trước mắt, hắn chỉ muốn ôm nàng vào lòng thật chặt, để biết đây không phải là mộng.

Lời nói thực dịu dàng khiến cho Xuân Yển cũng nhũn ra, động tác phản đối cũng không còn.

Một dấu hiệu tốt! Ánh mắt PHượng Dật sáng lên chút đắc ý, lập tức buông đầu nàng ra, một tay nắm thắt lưng nàng, một tay ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nàng, đau lòng nói:

- Xuân Yển, đừng đùa ta nữa được không? Ta thừa nhận, trước kia tất cả là do ta không đúng. Ngàn vạn lần đều là ta sai, nàng không cần phải ép buộc mình nhiều quá nữa được không? Nàng biết không, hai tháng nay nàng gây đi nhiều lắm.

Ánh mắt hắn rõ ràng đau đớn khiến Xuân Yển run run.

-người... – Uống nhầm thuốc? Nàng rất muốn hỏi một câu như thế.

-Ta rất nhớ nàng, nghĩ đến tâm can cũng đau nhói. – Phượng Dật lại đẩy thâm tình chân ý nói tiếp một câu, thuận tay nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng đặt lên ngực trái của mình.

-Nàng cảm nhận được không?

-người... – Khẳng định là ở biên quan đã bị ngựa đá! Trong lòng Xuân Yển khẳng định một câu trúng trọng tâm. Nhưng vì sao trong lòng lại dâng lên một cảm giác ngọt ngào?

-Xuân Yển... – Phượng Dật lại gọi tên nàng, vẫn lưu luyến đầy thâm tình như vậy.

Xuân Yển cố nén, lời nói của hắn thế nào lại có một chút cảm giác buồn nôn? Nói thật, nàng không quen nhìn bộ dáng này của hắn.

-Sau khi rời khỏi nàng, ta vốn đã nghĩ mình thật vui. – Phượng Dật nhẹ nhàng nói.

Một câu nói bất ngờ khiến cho Xuân Yển đứng hình.

-Ta bị nàng áp bức ba năm, mọi chuyện đều phải nghe theo an bài của nàng, mặc kệ tình nguyện hay không tình nguyện. Nói thật, thực sự ta rất hận nàng. – Một tay ôm nàng trong ngực, một tay vuốt mái tóc đen mềm của nàng, PHượng Dật nói rõ êm tai.

Nàng cũng vậy thôi! Ai bảo hắn luôn không nghe lời nàng, luôn chống đối bằng mặt mà không bằng lòng với các quyết định của nàng! Xuân Yển thầm nghĩ thế, nàng cũng vẫn hận không thể một đao chém hắn làm mười tám mảnh ném cho cún!

-Ngày ngày nhìn nàng cao ngạo xinh đẹp đi qua đi lại trước mắt ta, giống như đang khoe sự khỏe mạnh của nàng. Đối với ta, nàng luôn cười lạnh, động tay động chân sẽ giáo huấn ta, giống như ta vẫn là một đứa nhỏ không lớn. Rõ ràng nàng còn ít tuổi hơn cả ta! Trong triều, nàng cũng bày mưu tính kế, chứ vị đại thần tuy có phê bình kín đáo với việc nữ tử nắm quyền, nhưng cũng không thể bội phục năng lực trác tuyệt của nàng, cam tâm nghe nàng làm chủ, chỉ đầu đánh đó. Những điều đó, vốn nên thuộc về ta! Cho nên ta đã cho là ta hận nàng. – Phượng Dật chậm chậm kể chuyện như kể chuyện của người khác.

Nàng cũng không muốn như vậy! Nhưng nếu không phải như vậy thì làm sao trấn được đám đàn ông mắt cao hơn đỉnh đầu này, lúc này cũng cho rằng mình tài trí hơn người! Xuân Yển nén tức bất mãn nghĩ thầm. Hắn nghĩ nàng không muốn làm một tiểu nữ nhân yêu kiều ôn nhu trốn trong vòng tay nam nhân, tận tình

làm nũng, hưởng thụ hết mọi yêu chiều sao? Nàng cũng chỉ là một nữ nhân bình thường với những khát vọng bình thường mà thôi.

-Nhưng không biết từ khi nào, hận ý này dần dần bị cảm giác khác thay thế, nhưng ta vẫn kháng cự... – Vân vê lọn tóc đen của nàng, PHượng Dật nói tiếp – Thẳng cho tới buổi sáng hôm đó, một cái hôn của nàng đã phá tan phòng tuyến cuối cùng của ta, ánh mắt của ta không biết từ khi nào luôn đuổi theo nàng, ngay cả nàng xuất cung ta cũng kim lòng không nổi phải đi theo. Cố ý, vô tình, ta lại phát hiện ra thêm nhiều điều ở nàng, đáng yêu, hoạt bát, giảo hoạt, nàng đã làm cho ta yêu đến tận trong tim. Cứ như vậy, tâm ta vốn đã không yên ổn, lại càng xốn xao.

Xuân Yến vẫn không nhúc nhích, cắn chặt môi không inh phát ra tiếng gì, nhưng không thể ngăn được tim đập càng lúc càng nhanh.

-nhưng ta vẫn còn cố chống lại. Khiên trì không rơi xuống cái hố đó. – Khóe môi hần dâng lên một nụ cười thần nhiên – Nhưng Ti Thần đã phát hiện ra sự khác biệt của ta, chỉ rõ cho ta, đẩy ta một cái khiến cho ta thực sự ngã vào không ra nổi.

Thì ra là tên kia đã đẩy nàng vào hố lửa! Trong lòng phượng dật, xuân yến trừng mắt. Tốt lắm, món nợ này nàng đã nhớ kỹ.

Tuy không nhìn thấy biểu hiện của nàng, nhưng ngấm lại phượng Dật cũng hiểu trong lòng nàng đang có chủ ý quỷ gì, không nề hà cười cười:

-Nhưng, hiểu được tâm ý của mình thì sao? Trong mắt nàng vẫn không có ta. Nhận ra điều này khiến cho ta vừa thất vọng vừa đau lòng. Khi đó ta nghĩ, có lẽ ta đối với nàng chỉ là một chút tò mò, nhất thời tình mê. Có lẽ bởi vì nàng luôn ở bên cạnh cuộc sống của ta, trong tầm mắt ta nên ta mới luôn chú ý đến nàng. Có lẽ rời xa nàng một thời gian ta sẽ quên được cái bóng của nàng. Cho nên, ta quyết định ngự giá thân chinh.

Nghe xem! Xem tiểu tử này nói, thì ra nguyên nhân là như thế này? Đây là cái gọi là lấy công làm tư, công tư lẫn lộn sao?

-Một đêm trước khi xuất phát đó, ta trần trọc, trong đầu chỉ tràn ngập bóng hình nàng, nên đã nghĩ có lẽ đi gặp nàng một lần, cho dù là chỉ liếc một cái cũng tốt. – Dừng một chút, hần tăng ngữ khí cường điệu – Thực ra ta chỉ muốn nhìn nàng một cái trước khi đi thôi! Ai ngờ lại bị nàng uống say cưỡng ép như thế, lại nghe nàng muốn cao chạy xa bay, cùng Tiết Minh bỏ trốn! Ta thật sự gấp đến mắt phương hướng, không nghĩ ngợi gì liền...

Sai lầm tuyệt vời đó, tới giờ hần vẫn nhớ như mới vừa xong. Chuyện đã phát sinh, ngoài ý liệu, ngoài cả tình cả lý, nhưng hần không hối hận.

-Khi đó ta chỉ biết ta thực sự yêu àng. Nếu không ta sẽ không vì chuyện phát sinh hôm đó mà trở thành như vậy, thậm chí nghĩ ra biện pháp này để giữ nàng bên cạnh. – Phượng Dật cười nhạt – Nàng biết không? Buổi sáng hôm đó, mở mắt ra ngấm nhìn dung nhan đang say ngủ của nàng, ta thật sự bị dọa phát sợ! Khoảng chừng thời gian một chén trà nhỏ một cử động nhỏ ta cũng không dám, chỉ sợ đánh thức nàng. Tính tình của nàng dữ như thế, ta không dám tưởng tượng nàng tỉnh lại, biết ta đã làm gì nàng, nàng sẽ làm gì ta. Khi đó, trong đầu ta chỉ có một ý nghĩ – trốn! Cho nên, ta mới thực không có cốt khí ôm đồ chạy mất, một chữ cũng không lưu lại cho nàng, cũng khó trách nàng tức giận.

Hần cười khê, ngấm lại quả nhiên mình vẫn còn rất trẻ, không hiểu tình, không hiểu yêu, lại càng không hiểu cách làm sao để ứng phó tình huống đột phát này.

Làm sao hần biết nàng tức vì chuyện này? Xuân Yến âm thầm kinh ngạc.

-Nhưng, Xuân Yến, hai tháng nay thực sự ta rất không ổn.- Giọng nói âm trầm hơn, bàn tay trên lưng nàng siết thật chặt, thân thể hai người lại càng sát nhau, nhu tình như nước, từng làn hơi thở nam nhân nóng bỏng phả vào bên tai nàng – Ta nhớ nàng, mỗi ngày đều nhớ nàng. Chỉ cần nhắm mắt lại trước mắt ta nhất định là hình bóng nàng, trong mộng cũng là nàng.

Trái tim run lên, hai má nóng bỏng, Xuân Yến cuộn mình lại trốn trong lòng hần.

Phượng Dật ôm nàng thật chặt, buồn bã tiếp lời:

-Ta vốn tưởng rằng quần đông quần tây quần nàng thật chặt thì có thể thở dài một hơi nhẹ nhõm. Nhưng, thực sự là, ta nhận ra mình một chút vui vẻ cũng không có. Mỗi một bước xa nàng, lòng ta lại càng nhận nhạo mười phần, lồng ngực như trống rỗng, như bị người ta lấy đi một phần vậy. Mỗi ngày chỉ biết nhờ thư Ti Thần gửi mà biết nàng, ta mới cảm thấy dễ chịu một chút. Khi đó, ta dần dần hiểu được, nàng đã dần dần bước vào cuộc đời ta, trở thành một phần sinh mệnh ta. Ta cũng biết, ta không thể rời khỏi nàng. Ta nghĩ, cuộc sống không có nàng, nhất định sẽ không còn đầy đủ.

Lại là hần. Lý – Ti – Thần! Khó trách tại sao tiểu tử kia mỗi ngày đều đến đưa đầu vào lưới! Nàng đã nói là chưa từng gặp tiểu tử nào tự tìm ngược đến như thế! Xuân Yển tốn hơi thừa lời. Nàng thề, ngày mai, nàng nhất định phải tìm đao lớn, thương to, sau đó đi ăn tươi hần!

-Nàng biết không? Ngày đó, ta làm cho nàng bị sưng mắt cá chân, nàng giải tỏa với ta xong, liền hờ hững, ta kinh ngạc biết bao. – kéo nàng từ trong lòng ra, hần nàng cầm nàng lên, buộc nàng phải nhìn vào mắt mình, để cho nàng thấy sự lo lắng của mình.

-Vốn tưởng rằng, nàng không quản ta nữa, coi như ta đã có được tự do mình ao ước bấy lâu, ta nên cao hứng mới phải. Nhưng sự thật lại không đơn giản như trong tưởng tượng. – Phượng Dật thở dài – khi đó, ta đột nhiên cảm thấy bốn phía tĩnh mịch đáng sợ, không thấy nụ cười lãnh đạm của nàng, không nghe giọng nói tức giận của nàng, không cảm nhận được ánh mắt tự tin của nàng, cả người ta đều cảm thấy không ổn. HỒn nữa, mỗi lần nhìn thấy nàng và tiểu oa nhi kia chơi thật vui, thấy nàng dành hết mọi nụ cười cho nó, người có biết ta ghen tị đến thế nào không? Thiếu chút nữa ta đã thừa dịp các nàng không chú ý mà ném nó vào hồ trong ngự hoa viên luôn!

-Người... Người thế nào lại bạo ngược đến thế! – Xuân Yển trừng to mắt phượng, không đồng tình tình hần.

-Đương nhiên, chỉ là nghĩ thôi – Phượng Dật trấn an xoa xoa mặt nàng, nói tiếp –Cho tới khi ra ngoài biên quan, tình hình lại càng nghiêm trọng. Thật lâu không được thấy bóng hình cao ngạo của nàng, không được nghe nàng mắng, mọi thứ đối với ta đều trở nên nhạt nhẽo vô vị, ngày càng gian nan. Ta vẫn thất thần nhìn về hướng phượng hoàng thành, tưởng tượng nàng đang làm gì.

-Mới đầu, ta còn không ngừng tự bao biện ỉn, an ủi chính mình rằng bị nàng chế ước ba năm, nhất thời rời đi còn không quan. Nhưng hai tháng trôi qua, ta chỉ cảm thấy càng lúc càng buồn phiền, suy nghĩ muốn gặp nàng càng lúc càng trở nên mãnh liệt, tất cả những cái khác đều không quan tâm nữa. Tiểu nguyên soái còn cho rằng ta tái phát bệnh.

-Đợi cho đến khi chiến thắng, quân địch đầu hàng, ta không nói hai lời nhanh chân phân phó bọn họ chuẩn bị long liễn hồi cung. Mà bây giờ về PHượng hoàng thành rồi, nhìn thấy nàng, nhìn lại được nụ cười trên mặt nàng, nghe giọng nói trang nghiêm không kém phần kiêu mỹ của nàng, vẫn giống như bộ dáng chói ngợp trong ký ức của ta kia, một góc thiếu khuyết trong lòng liền đầy lại. – Khóe môi giương cao, lòng nhẹ nhàng dâng lên cảm giác hạnh phúc.

-Ta từng phủ nhận ý nghĩ đó vô số lần. Ta cũng không dám tin sẽ có ngày mình thích một nữ tử kiêu ngạo ương ngạnh như nàng. Nữ tử ôn nhu nhân thiện trong thiên hạ đâu thiếu, vì sao ta lại thích nàng? Thật sự ta không thể thừa nhận sự thật này!

Giọng nói cường điệu, lại thêm vẻ mặt thật sự là rất “bất quá”, Xuân Yển nhin không được cười ra tiếng. Có thể thấy hần bất đắc dĩ đến thế nào.

-Tất cả đã thật sự xảy ra trước mắt, ta trốn cũng không dc, ngay cả muốn làm như không biết cũng không được. Cuối cùng, ta chỉ có thể chấp nhận. – Thở dài thật dài, Phượng Dật lại nâng cầm nàng lên, bình tĩnh nói –Xuân Yển, ta nói nhiều như vậy, chỉ là muốn để có nàng biết ta cần nàng đến thế nào. Vô luận thế nào, ta cũng sẽ không để nàng đi. Tiểu Yển tử nàng nhất định phải ở lại bên ta.

Ngữ khí bình thản, cũng lại la tuyên cáo trịnh trọng, tựa như một hòn đá ném xuống khuấy động một làn sóng lan ra trong lòng Xuân Yển.

Nghe một lời tuyên bố như thế, nói không động tâm thì là giả. Nhưng nếu tiếp nhận rồi, lại nghĩ đến tự do mình theo đuổi đã lâu. Nàng không muốn...

Tự do...

Tình yêu...

Hơn nữa, nói đến yêu, nàng chỉ có thể nói mình có cảm giác với hắn. Còn cảm giác này có phải là yêu không, nàng còn chưa thể xác định được.

Học đà điều nàng nhắm tịt mắt lại, rúc sâu vào trong chăn, uể oải nói vọng ra:

-Ta đang ngủ. Cái gì cũng không nghe thấy.

Có thể trốn được thì cứ tạm trốn một lúc đi! Lúc này lòng nàng bị hắn làm cho rối tung lên rồi, muốn nghĩ gì cũng không được.

Không nghĩ tới mình nói đến miệng lưỡi đều khô, đầu tâm đảo phé, cô nàng nhỏ này lại chỉ qua loa một câu ứng phó, phượng dật cảm thấy có chút mất mát.

Nhưng, nghĩ lại, đột nhiên tiếp nhận nhiều như vậy, nhất định là không thể bình tâm được. Chính mình bây giờ bắt nàng phải hứa hẹn cũng thực là quá vội vã. Hắn xốc lại chăn, ôm nàng vào lòng, vỗ vỗ lưng nàng, ôn nhu nói:

-Được rồi, nàng ngủ đi!

-Nhưng – hắn bổ sung –Ta chỉ cho nàng vài ngày để thích ứng. Tốt nhất nàng nên chấp nhận sự thật. Ta không tiếp nhận sự từ chối.

Thân thể mềm mại trong lòng cứng đờ.

Không thể... từ chối sao?

Có thể giải thích được sự giãy dụa của nàng, PHượng Dật ôm chặt nàng, ôn nhu nói:

-Trước hết đừng nghĩ nhiều như vậy, nàng ngủ đi đã. Nghe Tiểu Cao tử nói, mấy ngày gần đây người ngủ không ngon đúng không?

Một hồi sau thân thể nhỏ nhắn giật giật, một giọng nói nhỏ xíu từ trong lòng hắn truyền ra:

-Người... không quay về ngủ sao?

Muốn nàng ngủ, thế hắn sẽ đi đâu? Không phải là muốn ở lại ngủ chung luôn chứ?

-Ta còn muốn ôm nàng một lúc nữa. Nàng yên tâm, nàng ngủ rồi ta sẽ đi.

-Chỉ là ôm một lúc? Giọng nói nhỏ xíu kia lại một lần nữa muốn xác nhận.

-Trăm đường đường là thiên tử, nhất ngôn cửu đỉnh, còn có thể lừa nàng sao?

Vậy là tốt rồi. Xuân Yến thả lỏng tâm.nhắm mắt lại.

Trên giường, ngoài mình ra còn có một nam nhân đang nằm, người mà theo như luân lý mà nói thì là con trai nàng, hơn nữa lại là một nam nhân vẫn mang dục niệm với nàng, theo đạo lý mà nói, nàng nên lo lắng không ngủ được mới phải.

Nhưng vì sao phiền não trong lòng nghe hắn nói chuyện xong liền biến mất không còn, nhịp tim đều đều bên tai khiến cho trái tim nàng cũng nhảy lên theo, bất giác nàng ngáy ngốc.

Không bao lâu sau, Xuân Yến đã ngủ ngoan trong lòng PHượng Dật ấm áp.

Còn phượng dật, hắn còn đang si ngốc nhìn nàng say ngủ, tách hai người ra, nhẹ nhàng nói vào tai nàng:

-Nhanh nghĩ thông suốt đi, ta đã muốn chờ không kịp!

Hồi lâu sau, nghe được tiếng hít thở đều đều trong lòng, nhìn đóa hoa đào của nhân nhi đang say ngủ, lòng hắn lại động, kìm không được cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, sau đó tự liếm liếm môi mình, hưởng thụ hương vị ngọt ngào ở đầu môi thật lâu không tan.

-Quả nhiên, hương vị này còn ngọt hơn kẹo quế hoa.

96. Q.4 - Chương 17: Chuyện Buổi Sáng

Edit: Lục Vân

Thật khó chịu!

Trên người giống như có hàng trăm con kiến đang bò, như một cọng lông chim đang phe phẩy trên da thịt vậy. Ngứa. Má ơi, còn một chút cảm giác như khô nóng, giống như có một thứ gì đó đang bành trướng trong cơ thể muốn nổ tung ra.

Phẩy phẩy tay đuổi đi vật đáng ghét đó đi vài lần, thế nào vẫn cứ ở đó!

-Lục Ngọc, Thu Dung ... -có con kiến... Xuân Yển ngái ngủ gọi không hết câu.

Lời chưa dứt, có cái gì đó mềm mềm chụp lấy môi nàng.

Còn có cái gì ướt ướt ẩm ẩm tách hai cánh hoa của nàng ra, len lỏi vào giữa hai hàm răng nàng.

Thịt gà sao? Vừa vặn nàng đang đói bụng.

Mơ mơ màng màng, Xuân Yển há miệng cắn một cái.

Một tiếng kêu thảm thiết, thịt gà mọc cánh bay mất.

-Là cắn thật hả! Thật may là ta nhanh! – Dường như có tiếng người nói chuyện bên cạnh, lại có chút cảm giác hú hồn may mắn sống sót qua đại nạn.

Xuân Yển cúi đầu vào trong chăn trốn khỏi tiếng động bên ngoài.

Một tiếng cười khê, con kiến lại bò bò xuống dưới, hai chân bị tách ra. Cái gì thế này? Nàng muốn khép lại, nhưng không thắng được sức đối phương.

Vậy thì kệ nó. Nàng muốn ngủ. Đã lâu nàng không ngủ sâu như vậy,

Một thứ gì đó ấm áp đè lên thân mình, sức nặng bất ngờ khiến cho Xuân Yển nhú mày. Còn đang lo không biết có phải bóng đè không, một thứ nóng rực thật lớn chậm rãi tiến vào bên trong nàng, mạnh dần, sâu dần.

Nếu không tỉnh lại, thì nàng không phải thực vật sẽ là người chết!

Trợn trừng hai mắt, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là cái cổ và khuôn mặt to tướng của Phượng Dật, ánh mặt trời sáng sớm chiếu vào qua cửa sổ đọng lại trên khuôn mặt hấn một cách đầy mỉa mai.

Xuân Yển chỉ nghe thấy trái tim mình đập bộp một tiếng.

-Nàng tỉnh rồi hả. – Thấy nàng mở mắt, Phượng Dật mỉm cười nhìn nàng, giọng nói khàn khàn lẫn trong sương mờ buổi sớm – một loại gọi cảm không nói nên lời.

Trong lòng sợ run.

-Người... -Sao lại còn chưa đi? Xuân Yển rất muốn hỏi. Nàng nhớ mang máng. Tối qua người này đã nói chỉ ôm nàng một cái rồi đi còn gì?

-Tỉnh thì tốt rồi. Tiện làm việc (hì hì) – Phượng Dật đáp lại cười đến là thâm thâm hiểm hiểm, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên vành tai nàng, cổ nàng, như lông chim nhẹ nhàng vuốt ve, một cảm giác run rẩy lan khắp cơ thể.

Tốt! Giỏi! Cuối cùng Xuân Yển cũng biết sự khó chịu vừa rồi là từ đâu mà ra.

Cả người nàng run rẩy, từng tắc da thịt đều nhuốm một màu đỏ hồng.

Đôi môi Phượng Dật lướt trên cơ thể nàng, nơi nào đã đi qua đều nhuốm một màu đỏ hồng.

-Không cần, khó chịu lắm! – Xuân Yển nhăn nhó cố trốn tránh.

Thân thể ma sát, cảm giác mềm mại từ bên ngoài thấm tới tận tâm, tới tận lúc này nàng mới nhận ra chẳng biết từ khi nào trên người mình đã thiếu mất vài món quần áo, và cái người trên thân mình lúc này cũng trần như nhộng.

-Người... người đang làm cái gì? __ bắt lấy đôi bàn tay thích làm vậy kia, Xuân Yến gắt gao hỏi.

Dưới hạ thể vẫn không được tha, chính nàng cũng cảm thấy khiêu khích thật rõ ràng, còn đôi mắt nam nhân trên thân mình cũng đang phún lửa dục. Muốn thôi miên mình chắc?

Phượng Dật nhún vai, ngẩng đầu nhìn nàng, nhếch mép cười:

-Như nàng thấy đó!

Sau đó, tiếp tục vùi đầu vào đại nghiệp làm người.

Xuân Yến hết hồn nhìn hắn đang vùi đầu vào ngực mình, kinh hoảng kêu lên:

-Người... người... không phải người đã nói sẽ không làm gì ta sao?

-Ta nói tối qua làm gì nàng, không có nói sáng nay không làm gì nàng. – Phượng Dật thản nhiên vô tội giải thích.

Sáng sớm tỉnh dậy, mỹ nhân váy áo trẻ nài đang nằm gọn trong lòng mình, không phản ứng mới không phải nam nhân. Hơn nữa, lần trước ném thử cũng đã hai tháng rồi, bây giờ hắn đúng là hỏa bốc từng cơn. Hắn chỉ làm theo lời kêu gọi của dục vọng thôi mà...

Già mồm cái lão! Xuân Yến trừng mắt tức giận mắng:

-Hỗn đản!

-Được, ta là hỗn đản. – Phượng Dật biết nghe lời phải không cãi, trước sau như một hai tay cùng phối hợp nhịp nhàng dẫn lửa lên người nàng.

Xuân Yến chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, trong bụng dường như có một đám lửa đang thiêu đốt.

-Người.... Người đi chết đi! – Chỉ có thể hé ra cái miệng khả dĩ động đậy được, nàng lựa chọn không hề khí chất mà thét lên chói tai.

-Thì ta đang muốn chết trên người nàng đây! – Phượng Dật lơ đãng cười nói, cảm thấy đắc ý vì mình đã bức ra được cảm xúc thực sự của nàng.

Nam nhân này từ khi nào mà miệng lưỡi trơn tru như thế????

-AAAAAAAAAAAA! Nói không lại, Xuân Yến ngửa mặt lên trời kêu dài.

Hỗn đản! Vương bát đản! Nói không giữ lời!

Bị tiếng la của nàng dọa cho giật mình, Phượng Dật áp đôi môi mềm mại của mình vuốt lấy nửa tiếng kêu còn lại.

Đôi môi đỏ mọng đang mở ra khiến cho lưỡi của hắn dễ dàng lách vào, nghịch ngợm cuốn lấy cái lưỡi dính hương của nàng một chút. Hôn đủ mới buông nàng ra, liếm liếm môi tiếc rẻ hắn mới thản nhiên nói:

-Còn có sức kêu vậy không bằng tiết kiệm để làm chuyện lớn khác.

Làm ... làm chuyện lớn? Làm chuyện gì?

Nhìn ánh mắt mê man mà đắc ý của hắn, nàng hiểu!

Vương bát đản! Được tiện nghi một lần là được nước lấn tới! Xuân Yến vừa cuống vừa tức, động động đôi môi bị hôn tới đỏ lên, không chút nghĩ ngợi há miệng cắn vào vai hắn một cái.

Vết thương cũ mới lành đã lại thêm vết thương mới, Phượng Dật dám lấy chính đầu mình mà đóng dấu khẳng định sẽ lại đổ máu.

-Này, nàng... nghiền cắn hả? – Cũng chẳng đẩy nàng ra, hắn chỉ bình tĩnh hỏi.

Nếu nàng thích cắn người như thế, hơn nữa lại còn muốn gần nàng nhiều hơn, thì từ sau trong cung nên chuẩn bị nhiều kim sang được hơn. Hắn đã âm thầm tính toán xong.

Xuân Yến ngược mắt quật cường nhìn hắn, hai hàm răng ngấp sâu vào vai hắn nhất định không nhả ra.

Được rồi, nếu thích cắn thì tùy nàng.

Phượng Dật sủng nịnh nhìn nàng, ôm chặt lấy thắt lưng nàng, phát động tấn công mãnh liệt!

Bão táp qua đi, hai người ướt sũng mồ hôi, hít sâu mấy hơi lấy sức, Phượng Dật xoay người ôm chặt lấy người mình yêu thương vào lòng, vừa nói vừa thở:

-Thế nào, lần này không đau chứ?

Xuân Yến còn đang bối rối nghe được câu này, sương mù trong mắt đã lập tức tan hết, phần nộ nhìn nam nhân bên người, nghiêng răng đấm một đấm vào vai hắn rống giận:

-Phượng Dật, ngươi thật hỗn đản.!

Câu hỏi có chút thiếu kiềm chế âm lượng!

Cứ việc thể hiện sự phần nộ, nhưng sau khi kích tình, tay chân nàng mềm nhũn ra không thể đấm mạnh hơn, nên một đấm đó cũng chẳng hơn cái vỗ yêu là mấy, ngay cả tiếng phát ra cũng nhỏ xíu

Một tay Phượng Dật giữ lấy tay nàng, một tay ôm thắt lưng của nàng lim dim mắt thấp giọng nói:

-Đừng làm loạn, ngoan cho ta ôm một cái.

Mệt! Nhưng lại rất thỏa mãn. Hắn lại có được nàng.

Ngao để yên cho người ôm? Tội qua người ôm một cái mà ôm tới tận bây giờ. Lại để yên cho người ôm thì ta là con ngốc! Xuân Yến vội xoay mình, dồn sức vào chân phải một cước đã hắn lăn xuống giường.

Không hề đề phòng, giống như đêm hôm đó, Phượng Dật lại ngã nhào xuống giường, lăn mấy vòng dưới đất, duy nhất một điểm khác là, lần trước, trên người hắn, tốt xấu cũng còn có vài miếng quần áo, lần này thì trần như nhộng.

-Xuân... xuân Yến ...

Phượng Dật cười khở đứng lên muốn tiếp tục leo lại lên giường, không ngờ Xuân Yến kéo chặt màn không cho hắn vào, còn lớn giọng kêu:

-Lục Ngọc, hu Dung, Tiểu Nhân, các người vào hết đây cho ai gia!

Tiếng gọi thật là to, trừ là kẻ điếc, nếu không thì không có khả năng không nghe được.

Nét mặt Phượng Dật căng như dây đàn:

-Xuân Yến!

Đã muộn! Không còn kịp nữa rồi!

Mấy người được gọi tên phá cửa xông vào, cái đầu tiên đập vào mắt là nam nhân trần truồng đứng giữa nhà kia.

Liếc một cái, sững sốt vài giây, mấy người đỏ mặt tía tai vội quay đi chỗ khác.

Thân hình trần trụi, mái tóc dài ướt mồ hôi, rối tung như vậy mà lại cực kỳ gợi cảm, như muốn nói rõ cho người ta hiểu đêm qua đã xảy ra cái gì vậy.

Phượng Dật vội vàng nhặt quần áo quần quanh che đi nơi trọng yếu nhất của mình.

-Thái... Thái Hậu. – Quay lưng lại phía họ, Lục Ngọc hé ra khuôn mặt còn đỏ hơn cả bình minh buổi sáng.

Xong rồi, cái không nên nhìn đã nhìn xong rồi, nàng có thể chui vào lỗ kim được không.

Còn có.... Người bị xem trúng lại đúng là Hoàng thượng đó! Nếu người nổi giận mà trách tội thì bọn họ đâu đủ đầu để chết? Thu Dung sâu mi khổ kiểm thăm than thở.

Kéo lại tấm áo ngủ bằng gấm che lại thân thể, Xuân Yển thò đầu ra ngoài màn giường, lạnh lùng phân phó:

-Lục Ngọc Thu Dung, các người chuẩn bị nước ấm cho ai gia, ai gia muốn tắm rửa. Tiểu Nhâm, người đi gọi đám người Tiểu Thạch Tử, bảo bọn họ tới đưa chủ nhân của mình về.

-Dạ. – Mấy người lĩnh mệnh, đi nhanh hơn chạy ra ngoài nội điện, trước khi đi còn không quên cẩn thận đóng cửa.

Nghe được tiếng cửa đã đóng, Phượng Dật vội vàng mặc đồ, bước nhanh tới mấy bước, nói với Xuân yển lúc này đã co rúm lại một đồng trên giường:

-Xuân Yển...

Xuân Yển quay đầu vào trong, thả lại một câu:

-Ai gia mệt. Hoàng thượng mời quay về đi.

-Xuân Yển...

Nhìn hình bóng nhỏ xinh trong nội trướng, Phượng Dật ngậm ngừng một lát, sau đó không tình không nguyện chấp nhận:

-Được rồi, ta đi trước, nàng nghỉ ngơi đi

Trên giường, xuân Yển ôm hai má đang đỏ hơn than chúi mặt vào trong chăn mà trốn

Xong đời xong đời rồi!

97. Q.4 - Chương 18: Rối Rắm

Edit: Lục Vân

-Dì. Thơm!

Con nhóc ba tuổi lao từ bên ngoài vào, rúc đầu vào lòng Xuân Yển ôm cổ nàng và sau đó là một trận thơm mãnh liệt.

Xuân Hoa sải bước theo sau, một tay kéo tiểu sắc ma này rời ra, vỗ vỗ vào má nó có vẻ khó chịu:

-Tiểu nha đầu, dì thơm, chẳng lẽ mẫu thân người không thơm sao? Sao người lại chỉ ôm nàng thôi?

-Nương cũng thơm, cũng thơm! – thấy mẹ tức giận, con bé lập tức nương theo gió, ngẩng cổ lấy lòng, bên mặt còn vương lại nước miếng.

-Eo, Ghê quá! – Xuân Hoa có vẻ bức ghét, vội vàng lấy khăn tay ra lau miệng cho con bé.

Con bé con khanh khách cười, lôi kéo ống tay áo nàng, hai mắt sáng bừng lên nói nhỏ:

-Nương, dì đẹp. Bỗng nhiên trở nên rất đẹp!

-Người nói nhiều quá đó! – Xuân Hoa vỗ vỗ đầu con bé, nhưng cũng không nhịn được nhìn Xuân Yển vốn từ khi các nàng vào vẫn không nói tiếng nào.

Càng xem, sự ngạc nhiên trog mắt càng rõ ràng.

-Yển tử, không nói còn không nhận ra, hai tháng không gặp, người đúng là đẹp lên không ít nha. – Xuân Hoa cười cười.

-Có sao? – Một tay đỡ đầu, lặng lẽ nhìn các nàng, Xuân Yển uể oải hỏi lại.

-Ngay cả con bé cũng phát hiện, người nói chưa đủ rõ ràng sao? – Xuân Hoa bước tới gần, ngồi đối diện, chăm chú nhìn sát vào nàng.

Càng nhìn càng rõ, Xuân Hoa gãi gãi đầu, xoa xoa cằm nói ra cảm giác của mình:

-Nói thế nào nhỉ, trước kia người giống như một nụ hoa mới chớm, tuy rất đẹp nhưng vẫn còn ngây thơ, nhưng bây giờ người đã khác nhiều, giờ tay nhắc chân đều là tiểu nữ nhân kiêu mỹ phong tình, diễm lệ rực rỡ. Nam nhân thấy người chỉ cần hơi bất lưu thần lập tức sẽ bị câu mắt tim!

Sau đó, nàng khẽ chớp chớp mắt:

-Tất cả đều là nhờ công lao của vị khách hái hoa kia đi!

Xuân Yến lắc lắc đầu, hé mở đôi môi đỏ mọng, phun ra một tiếng cười khẽ thản nhiên đáp lại:

-Từ khi tới đây nào có khi nào người nói khoa trương như vậy!

-Một chút khoa trương cũng không có, được chưa! – Bị nghi ngờ lời nói của mình, Xuân Hoa bất mãn, vội vàng kéo con gái sang một bên làm chứng – Oa nhi, người nói, có phải dì hôm nay rất xinh đẹp câu nhân?

-Dạ! – con bé con liên tục gật đầu, dẫn đó đáp – Dì thật là câu hồn nha!

-Khụ khụ – Câu... câu hồn? Cũng may mà không uống nước, nếu không thì khó bảo đảm không sặc nước mà chết. Xuân yến ho khan vài tiếng, liếc Xuân Hoa một cách không đồng tình, khiển trách::

-Làm sao người có thể dạy nó từ này?

Xuân Hoa nhún nhún vai theo kiểu sao cũng được:

-Con bé nói đúng mà!

Xuân Yến không nói gì nổi với mẹ con nhà này nữa, cúi đầu uống trà.

Xuân Hoa chẳng tha đẩy đẩy nàng:

-Sao người không nói? Không phải người đã vội vàng kêu ta tới sao? Trước kia mỗi lần thấy ta đều lải nhải chỉ đồng mắng tây mà. Hôm nay sao im lặng thế? Đổi tính rồi hả?

-Có nhiều điều muốn nói lắm mà nhất thời không biết nên bắt đầu thế nào cho tốt. – Xuân Yến tay cầm chén trà rầu rĩ đáp.

Không phải là ảo giác, mà là hôm nay nàng thực sự khác thường! Xuân Hoa nheo mi nhìn tỷ tỷ cẩn thận một lượt từ đầu tới chân, sau đó nàng nở nụ cười. Cười đến cực kỳ quỷ dị.

-Không nghĩ tới hòn đá nhỏ của tỉ lại ra sức như vậy nha! – Nàng trêu đùa – Không phải hôm qua mới trở về sao? Có phải buổi tối đến hậu cung bị kích tình khó chịu, củi khô lửa bốc nên lăn đến đây phải không? – Thần sắc nàng chẳng chút đứng đắn như lưu manh đùa giỡn con gái nhà lành giữa đường vậy.

Phiền muộn trong lòng lập tức vì mấy câu nói này mà nháy mắt đã tạm gác sang một bên, Xuân Yến chỉ thấy hai má đỏ hồng, càng lúc càng nóng.

-Thế nào... nào... có! – Nàng cúi gằm đầu không dám nhìn lên lấp bắp phản bác. Tối hôm qua cái gì cũng không có, là sáng nay...

-Thôi đi! Còn không thừa nhận hả? – Xuân Hoa một tay nâng cằm nàng, móng tay nhẹ nhàng lướt qua da thịt mềm mại của tỷ tỷ, cười không chút hảo ý – Sắc mặt hồng hào no đủ, da thịt mềm mại nõn nà, vô cùng mịn màng, nhìn thế nào cũng ra bộ dáng vừa được yêu thương quá độ. Cái dạng này là Phù Nhi của ta nói, người lừa quỷ hả!

-Không... không phải tối qua, là sáng nay... – Xuân Yến ngượng ngùng thú nhận.

-Oa, thì ra người muốn làm chuyện đó vào ban ngày! Xuân Hoa làm bộ kêu lên sợ hãi, tặc lưỡi cười hề hề dí sát mặt nàng, thấp giọng hỏi – Bên cạnh có người nhìn không? Có bao nhiêu người? Có lấy tiền không? Lần sau khi làm chuyện đó nhớ báo cho ta biết, ta rất ngạc nhiên không biết người và hòn đá nhỏ kia làm như thế nào.

-Cái gì. Người cho ta là diễn viên phim cấp ba hả? – Xuân Yến lườm nguyệt tức giận đẩy Hoa Hoa ra.

-Cuối cùng cũng cười rồi. – Hoa Hoa nhẹ nhàng thở ra, cầm chén trà nhấp một ngụm.

Xuân Yển giật nảy mình.

-Có chuyện gì? Nói đi! – Hoa Hoa nói, cứ như thế mà lời tuốt nàng ra khẳng định đang có đại sự gì đó.

Xuân Yển chau mày, lâu sau mới e dè mở miệng nói:

-Tôi qua Phụng Dật có thổ lộ với ta.

-A? – Hoa Hoa cả kinh đứng dưng dậy – Thổ lộ?

Chén trà trong tay bị dằn mạnh xuống bàn sóng cả nước ra.

-Đúng vậy. – Xuân yển gật gật đầu. Cầm chén trà ra khỏi ghế bước ra khỏi bàn.

-Thổ lộ? – Tiểu oa nhi gãi đầu không hiểu, lời kéo vạt áo mẫu thân tò mò hỏi – Nương, thông báo là cái gì a?

Hoa Hoa tiện tay lấy một miếng sbanhs nhét cho con bé, gạt sang một bên:

-Đi đi, ăn của người đi. Chuyện người lớn, trẻ con không được hỏi.

Nàng quay lại nắm chặt tay Xuân Yển, sắc mặt có vẻ không bình tĩnh được nữa – Nói nhanh lên nói nhanh lên, hần đã nói cái gì? – Thật tò mò nha, một hoàng đế thì vẫn là một cổ nhân, sẽ bày tỏ tình yêu với nữ nhân của mình như thế nào đây?

Xuân Yển khẽ lắc đầu:

-Thượng vàng hạ cám nói một đồng lớn, từ ba năm trước tới tận bây giờ, kể lại hết tất cả nỗi lòng của hần. Nói gì thì ta không nhớ rõ, dù sao cuối cùng tổng kết lại một câu: Hần, PHụng Dật, yêu ta. Bây giờ hần cho ta vài ngày để chấp nhận sự thật, và không chấp nhận từ chối.

-Không... không chấp nhận từ chối? – Hoa Hoa bật cười, thở dài – Quả nhiên là miệng lưỡi hoàng đế nha, khí phách mười phần, cũng không cho người ta đường sống mà quay về.

-Cái gì! Hần bắt buộc ta sao! – Xuân Yển đột nhiên giận tím mặt, vỗ bàn hét lớn – Cái gì mà yêu ta? Hần muốn ta ngàn tư vạn tạ quỳ xuống liếm ngón chân hần áo? Ta cũng có quyền được chọn lựa!

-Không thêm giải thích gì cứ thế leo lên giường của ta, lại không rên một tiếng bỏ đi. Hai tháng sau biên biệt, một hồi lại không biết từ đâu ra, lại tiếp tục ám hôn ta, cũng không quản người khác có chấp nhận không. Còn biểu hiện miễn cưỡng như vậy, giống như thượng ta là một chuyện thống khổ lắm ấy. Bộ dạng ta kém sao? Hay là tính cách không tốt?

Oa bí mật khuê phòng nha! Hoa Hoa vênh tai lên cẩn thận lắng nghe.

-Còn nữa! Một đại nam nhân, vua của một nước, vậy mà lại nói không giữ lời! – Xuân yển vẫn còn đang phát hỏa – Nói không động vào ta, ta còn đang cảm động hần, ai ngờ, sáng sớm dậy lại động dục. Cũng không quản ta có đồng ý hay không liên,... liên.... – Dù sao vẫn là kinh nghiệm không đủ, nói đến chỗ mấu chốt nhất thì chịu không nổi mặt hồng tai đỏ, tự động nhỏ giọng lại. Sau đó ra sao thì mặc cho ai kia tưởng tượng.

Không có nốt nữa sau, Hoa Hoa tiếc hận thở dài, vỗ vỗ vai nàng, thâm thía sẻ chia:

-Hòn đá nhỏ của người vừa mới phá thân đồng tử, nhìn thấy nữ nhân là hừng lên, chuyện này cũng rất bình thường. – Chính là người đáng thương, gặp phải một tiểu tử mới khai không có kinh nghiệm tàn phá.

Ý thức được chính mình không khống chế được, Xuân Yển thở dài chau mày:

-Ta thực nhàm chán đúng không? Giống như một oán phụ than thở, nói những lời vô nghĩa.

Người cũng biết hả!

-Có thể hiểu được. – Hoa Hoaamr mỉm cười. Đây là trạng thái bình thường của nữ nhân thôi.

Xuân Yển thở dài không nói gì nữa.

-yển tử, nói cho ta nghe, người phiền cái gì? – Hoa Hoa kéo tay nàng ngồi cạnh, bình tĩnh hỏi.

-Ta không biết, ta rất loạn. – Xuân Yển ôm đầu thống khổ.

-Vì sao? Vì hòn đá nhỏ thổ lộ sao?

Xuân Yến gật đầu nhẹ tới mức không ai nhìn ra được nàng đang gật đầu.

-Vì sao?

Lắc đầu – Ta không biết.

Dường như đã biết trước nàng sẽ nói như vậy , Hoa Hoa lại nói:

-yến tử, nói cho ta nghe, người có thích hần không?

-Chắc là... là có... – Xuân yến trả lời không chắc chắn lắm. Nói thật thì.. cũng không ghét...

-Vậy người thương hần sao?

-Thương? – Xuân Yến hoang mang lắc đầu – Ta không biết.

Đau đầu!

-Thật phiền a! Vốn hết thấy đều tốt, hần làm hoàng đế của hần, ta vẫn giữ danh Thái hậu. Chờ hần quay về ta sẽ tìm một cơ hội cao chạy xa bay. Kết quả, hần nói tới nói lui một phen đánh vỡ hết cân bằng! Đầu óc ta rối hết cả lên rồi! – Xuân Yến thất bại rên rỉ.

Không thể nói không thương đi? Tiểu tử này đã đi vào lòng nàng rồi, khiến cho nàng phải rối loạn tâm tư rồi...

-Như vậy, đối với cái việc phát sinh quan hệ này người có suy nghĩ gì? Theo ta dc biết, các người không chỉ một lần. –Hoa Hoa không ngừng cố gắng gặng hỏi.

-Suy nghĩ? – Xuân Yến nghiêng nghiêng đầu nhìn nàng – Có thể có suy nghĩ gì đây? Cái gì xảy ra đã xảy ra rồi! Đó là sự thật, ta còn có thể nghĩ như thế nào?

-Không phải! –Ha Hoa lắc đầu phản bác lại – yến tử, còn nhớ trước kia không? Có một nam sinh thích người, mấy lần thổ lộ đều bị người cự tuyệt, sau lại sinh ý xấu muốn cưỡng bạo người. Tuy hần không làm được gì nhưng suốt nửa tháng sau đó mỗi ngày người tắm rửa không dưới mười lần vẫn cảm thấy bẩn. Nhưng bây giờ, sau khi bị hòn đá nhỏ động chạm. Người lại không có cảm giác như thế, người nghĩ nguyên nhân là vì sao?

-Ta... – Xuân Yến ngẩn ra.

-Đứa nhỏ đáng thương! – Hoa Hoa vỗ vỗ đầu nàng, chính miệng nói cho nàng nghe sự thực tàn nhẫn –Không phải người không biết, mà là người không chịu thừa nhận – người, yêu hần.

Yêu? Nàng yêu y?

Nàng không cần!

-Ngẫm lại cũng thật là! – hao Hoa lại thở dài thật dài, ý vị thâm trường nói – Ba năm qua mỗi ngày người đều nhìn thấy hần, trong lòng cũng là hần. Ở bên cạnh người ngoài hần ra cũng chẳng có nam nhân nào khác, muốn cùng nam nhân khác phát triển tình cảm cũng không có khả năng. Ngay cả cơ hội cùng Hắc Vô Thường cũng bị bóp chết từ trong trứng. Hai người các người đã sớm chiều tương đối suốt ba năm, tính cách đối phương nắm rõ như lòng bàn tay. Không thể không thừa nhận, đôi khi, tình cảm từ đó mà sinh ra.

-Hơn nữa, trước kia không nói, nhất là một năm trở lại đây, mỗi lần gặp ta chuyện đầu tiên người nói là nguyên rửa hần, mở miệng là quở trách hần bất luận lớn nhỏ. Mỗi lần nhắc tới hần, bên môi người vẫn mang một nụ cười khó thấy, vẻ bình tĩnh trong mắt đã không còn, một chút cũng không giống con người vô tư thông trước đó. Mà ta cũng biết đây mới là bộ mặt thật của người.

- Lại có...

-Đừng nói nữa! – Xuân Yên ủ rũ cắt lời nàng, nhất tay đầu hàng – Được rồi, ta thừa nhận, là ta yêu hần.

Thực bất đắc dĩ! Làm sao chính mình có thể thừa nhận là thích một con gà?

Ai, mãnh nam của nàng.. Khóc không ra nước mắt.

-Đứa nhỏ đáng thương.- hoa Hoa cungax làm ra vẻ đồng tình ôm nàng một cái.

-Chuyện này cũng không thể trách người, chỉ có thể trách tiểu tử kia quá giảo hoạt. – Nàng nói chắc chắn, lòng đầy căm phẫn – Với cái tính trì độn về chuyện tình cảm của người thì không biết tới ngày tháng năm nào mới biết được tình cảm thực sự của mình. Điều là do hòn đá nhỏ kia! Cái gì cũng không nói, đầu tiên mà một miếng nuốt gọn người, sau đó là kinh thiên động địa mà thổ lộ, bức người phải đối diện với tình cảm của mình, muốn không nhận ra cũng khó!

Đối diện thế nào! Nàng còn muốn xem nhiều trò giãy dụa đau khổ của hòn đá nhỏ kia cơ! Không có biện pháp, nàng không đành lòng nhìn hảo hữu của mình bối rối, chỉ có thể làm con dao sắc giúp nàng chặt đứt mối dây rối.

Cái gì chứ! Xuân Yển bật cười:

-Này, không phải là ta vô năng, mà là hần quá giảo hoạt, có gì khác nhau?

-Ừ thì không khác nhau, nhưng tốt xấu gì cũng có tác dụng an ủi một chút. – Hoa Hoa nhún vai – Người cũng cố gắng chống cự quá còn gì. Chỉ tiếc là thất bại rồi.

-Đúng vậy! – Xuân Yển buồn bã – người cũng biết, ta có chút bảo thủ về chuyện tình cảm. Yêu cầu của ta vẫn là, nam nhân của ta, ngoại trừ ta sẽ không có nữ nhân nào khác. Vốn ta cố gắng tìm nhiều mỹ nhân tới bên hần, còn hao tâm tổn lực phục thuốc hần cũng là vì muốn hần lâm lạnh các nàng, tạo thành trở ngại thực sự, sau đó ta có thể hết hy vọng, không chút vương bận mà rời đi.

-Nhưng không ngờ hần không lâm hạnh các nàng mà là người phải không. – Hoa Hoa buồn bã tiếp lời.

Xuân Yển gật đầu.

-Vậy cũng được, là hần thực sự thương yêu người. – Hoa Hoa vỗ vỗ lên hai vai nàng, thở dài. Cũng may hần cũng không phải yêu đơn phương.

-Nhưng... ta không cam tâm! – Xuân Yển ngẩng đầu, nhìn nàng đầy mâu thuẫn – Đau khổ chờ đợi ròng rã ba năm, giờ tự do ở ngay trước mắt, mà ta lại yêu hần

-Nếu đã tiếp nhận hần rồi, ta cần phải buông tha cho tự do. Ta không muốn! Hơn nữa, một khi quan hệ của chúng ta chính thức được xác lập, trước mắt còn vô số khó khăn chờ chúng ta. Chỉ riêng thân phận của chúng ta thôi cũng không biết sẽ gây ra bao nhiêu sóng gió, còn có hai nữ nhân kia trong hậu cung nữa, ta nên an bài các nàng ra sao? Một đế vương, làm sao có thể chỉ lấy một thê tử! – càng nghĩ càng đau đầu. Càng nghĩ càng rối rắm.

-Không thể tham cả con rô lẫn con diếc được. Tình yêu và tự do, người chỉ có thể chọn một. – Hoa Hoa nhẹ nhàng – Vài ngày trước khi đại quân quay về, người còn tự lo lắng ình một chút. Hết thấy, vẫn là người thương hần nhiều hơn một chút hay là yêu thích tự do nhiều hơn một chút?

-Ta... ta không biết. – Xuân Yển bứt tóc phát điên.

Quay mặt nhìn ra đám mây bị gió thổi tan ngoài cửa sổ, nàng vô lực thở dài, thầm nhẹ nhàng oán:

-Oan gia...

Phượng Dật, tất cả những chuyện này đều là người gây ra!

98. Q.4 - Chương 19: Lửa Cháy Đổ Thêm Dầu

Edit: Lục Vân

Cộc cộc cộc, có tiếng lao xao ngoài cửa phòng,

Xuân yển và Hoa Hoa liếc nhìn nhau, kéo con bé con tới bên cạnh mới cảnh giác hỏi:

-Ai?

-Xin hỏi bên trong có phải là Hạ Tiểu Yến và Chu tiểu Hoa cô nương? – Giọng nam đầy lễ phép vang lên bên ngoài cửa.

Âm thanh không xa lạ, nhưng cũng không phải thập phần quan thuộc.

Xuân Yến nháy mắt, Hoa Hoa đi qua mở cửa, nhìn thấy rõ ràng bên ngoài cửa có hai nam nhân một đen một trắng – chính là một đôi Hắc Bạch Vô Thường đã lâu không gặp. Quả nhiên là huynh đệ như hình với bóng, một người vừa từ biên quan về, cả hai đã cùng nhau tới.

-Cha! – Tiểu oa nhi thấy người tới kinh hãi chạy lại ôm chặt lấy chân hắc không rời.

Nam tử áo trắng xoay người ôm con bé con vào lòng.

Một nam tử áo trắng phiêu phiêu tuấn nhã, lại thêm một tiểu oa nhi trắng nõn đáng yêu không chịu nổi, từ xa nhìn lại, thực sự là một hình ảnh vui mắt.

Nhưng, không phải ai cũng có tế bào nghệ thuật trong mình, và dường như ở đây có một người.

-Chu – Y – Phù! – Hoa Hoa hai mắt bốc lửa nổi giận dưng dưng đi tới rống lên – Tiểu nha đầu, đã nói với người bao nhiêu lần rồi, đừng có cứ thấy một giống đực nào cũng tùy tiện kêu cha! Còn nói nữa ta sẽ đánh nát cái mông nhỏ của ngươi!

-A, cha, cứu mạng! Nương muốn đánh mông! Đánh mông Phù nhi! – Con bé lại càng gắt gao ôm chặt lấy nam tử áo trắng, vùi vào trong lòng hắc mà kêu lên sợ hãi.

-Được rồi, không đánh đâu. Ta đã nói ta muốn đánh ngươi, nếu ta không đánh ngươi, ta sẽ phải ăn bò hòn? – Hoa Hoa cười lạnh, giơ tay lên tiến tới.

-A, cha, cứu mạng cứu mạng! – Con bé lại kêu lên tới kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Không buông con bé ra, nam tử áo trắng ôm con bé chạy quanh chối chết, Hoa Hoa đuổi theo không tha, ba người người truy ta đuổi kêu to hét lớn đến loạn cả nhà.

Bên này, nam tử áo đen vẫn đứng tại chỗ, chăm chăm nhìn thẳng Xuân yến, ánh mắt vừa lấp lánh tia vui sướng lại lập tức bị sự cung kính thế vào.

-Hạ... – Hắc mở miệng muốn gọi tên nàng, nhưng lập tức lại nghĩ tới thân phận của nàng, vội sửa lại – Thái... – Lại cảm thấy cái tên này quá sức quý dị, hắc thật nói không ra lời.

-Quên đi, ngươi cứ gọi ta là Hạ cô nương đi. Hiện giờ ở bên ngoài ta là Hạ Tiểu Yến, một tiểu nữ tử bình thường. – Xuân Yến hữu khí vô lực đáp. Nhìn dáng vẻ của hắc dường như còn bối rối hơn cả mình. Đây coi như là cùng bối rối đi!

-Được rồi, Hạ cô nương. – Nam tử áo đen theo lời nàng gọi tên. Quả nhiên vẫn là cái tên này dễ gọi và cũng dễ nghe hơn.

-Vừa rồi trên hành lang ta còn tưởng mình nghe lầm nữa! Muốn thử tới gõ cửa một lần, không nghĩ tới thực sự là các nàng! – Tắt đi nụ cười không biết là cao hứng hay khổ sở, hắc thản nhiên nói.

-Phải không? Đã lâu không gặp. – Xuân Yến nhàn nhạt nhìn hắc.

Đã lâu không gặp? không phải bọn họ mới gặp nhau hôm qua sao? Hắc y nam tử kinh ngạc, đột nhiên nhận ra lòng nàng không yên, vội hỏi:

-Hạ cô nương, nàng...

-Thôi thôi, ngươi định đứng ở cửa nói cái gì? Làm môn thần chắc? Có chuyện thì vào trong nói đi. – Không biết từ khi nào, nam tử áo trắng đã đùa xong với Hoa Hoa cũng đi tới, kéo nam tử áo đen vào trong, đóng cửa lại.

Kéo con bé nhất định không rời mình ra ngồi xuống, nam tử áo trắng hồ nghi nhìn quét qua Xuân yến vài lượt, vẫn không thể nhìn nổi nàng và yêu nữ thiên hạ chữi rửa bấy lâu kia là một, lấp ba lấp bắp không ra câu:

-Hạ cô nương, người.... Người thật sự là...

-Đúng. – Xuân yển chống cằm hữu khí vô lực đáp – Nam Cung Xuân yển chính là ta, ta chính là Nam Cung Xuân yển. Ai gia chính là Nam Cung yêu mù mà các người muốn đồng tâm hiệp lực ép phải thoái vị.

-Ách... – Nam tử áo trắng cười gượng che lấp sự xấu hổ.

-Ha ha – Con bé con thấy cái mặt ngố của hần, cũng ngây ngô cười theo.

-Ha ha. – Nhìn một lớn một nhỏ kia cười, Xuân yển cũng nhin không được phì cười hai tiếng nho nhỏ.

Hắc y nam tử cũng đành cười làm lành, chỉ vào Hoa Hoa hỏi:

-Vậy vị này...

Nếu Hạ Tiểu Yển là Nam Cung Xuân Yển, thì Chu Tiểu Hoa khẳng định không phải Chu Tiểu Hoa.

Thân phận của tỷ tỷ đã bị vạch trần rồi, Hoa Hoa cũng chẳng cần che giấu, người ta sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra thôi. Xuân yển đáp:

-Nàng là muội muội cùng cha khác mẹ, Nam Cung Xuân Hoa.

-Tam tiểu thư Nam Cung gia? – Nam tử áo trắng há hốc miệng hỏi lại.

-Làm sao người biết? – Cả ba người ở đây đều nhìn hần với ánh mắt kinh nghi, không rõ vì sao hần lại rõ chuyện trong nhà người khác đến vậy. Đàn ông thì còn có thể là nghe nói, giao du, nhưng con gái... Các tiểu thư khuê các bình thường thường ru rú trong nhà, làm sao người biết được tính danh hàng thứ của nàng?

Nam tử áo trắng cười mỉa:

-Từng có một dạo, tam tiểu thư Nam Cung gia thập phần nổi danh ở Phượng Hoàng thành. – Hần khe khẽ đáp.

Xuân Yển lập tức hiểu ra là hần muốn ám chỉ đến cái chuyện bốn năm trước, mỉm cười không nói. Nhưng Hoa Hoa lại thật thà thừa nhận:

-Đúng rồi, ta chính là người mang bụng bầu bước vào Cổ PHỦ, đem tân hôn bỏ trứng phụ bỏ rơi, hiện mang danh nghĩa là Cổ gia tứ thiếu phu nhân đương nhiệm.

Quả nhiên, không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa. Hai tỷ muội đều là Ách, kinh thế hãi tục như thế. Hai nam nhân liếc nhìn nhau, sợ hãi thầm than cho sự thăng trầm của các nàng.

...

Lại tẻ ngắt.

Nam tử áo đen nhìn tứ phía, cẩn thận hỏi Xuân Yển:

-Hạ... cô nương, làm thế nào nàng ra ngoài được? Hoàng thượng...

-Đừng nhắc tới kẻ kia với ta! – bây giờ chỉ cần hơi nghĩ đến Phượng Dật, nàng sẽ buồn bực muốn giết người! Xuân Yển vênh mặt chặn đứng lời hần.

Giờ mới nhận ra, bất kể khi nào và ở đâu, tiểu tử kia vẫn là ngọn nguồn ọi phiền não của nàng. Thật sự là phiền phức quá mức!!!

Nhìn nam tử trước mắt, cao lớn khôi ngô, khí thế hùng hồn, dáng người, tướng mạo, phẩm tính, không chỗ nào nàng không vừa ý. Nhưng.... Vì sao? Vì sao hần lại cố tình xuất hiện chen ngang như thế?

Ô ô, mãnh nam của nàng ~ ! Gần ngay trước mắt nhưng lại xa xôi tận cuối chân trời.

-Hạ... cô nương, nàng... làm sao thế? – Đang nói chuyện đằng hoàng tử tể, đột nhiên lại khóc rống lên? Nhìn Xuân Yển nháy mắt đã mệnh mông sương mù vương trong đôi mắt to, hắc y nam tử phát hoảng, trong lòng cũng nhói đau.

-Đừng lo lắng, không liên quan đến người. Nàng đang bị sự thật tàn khốc đã kích nghiêm trọng, còn chưa vượt qua được bóng ma tâm lý, đang tự mình chữa thương. – Hoa hoa ngồi một bên uống trà xem diễn, không quên xen mồm vọng lên châm chút lửa.

-Đừng nói nữa! – Xuân Yển cắn răng vỗ bàn đứng lên, mở miệng nói một câu mất hứng – Ta muốn về!

Nói xong, liền phăm phăm đi trước.

Chỉ lo nói chuyện, không để ý ngay dưới chân mình là một cái ghế.

-Hạ cô nương cẩn thận! – Chưa lúc nào rời mắt khỏi nàng dù chỉ là một chút, nhìn thấy như vậy, tất nhiên hắc y nam tử lạnh tay lẹ mắt ôm nàng vào lòng tránh cho nàng một tấn bi kịch.

Bất ngờ bị người ta ôm lấy, mặt gần dán sát vào ngực hắc y nam tử, hai tay cũng bất giác nắm lấy thắt lưng hắn, cảm nhận được sức mạnh trên đôi tay hắn, lại chạm vào cơ thể hắn, nghe được tiếng tim đập vững vàng của hắn, Xuân Yển lại càng muốn khóc hơn:

Mãnh nam của nàng!!!!

-Nàng không sao chứ? Hạ... cô nương, nàng... -không còn nguy hiểm nữa, hắc y nam tử đỡ Xuân Yển đứng dậy, lại nhận ra trên khuôn mặt nàng nước mắt đã vòng quanh, tâm lại càng siết lại, không thể tránh được bối rối.

-Cái này gọi là rơi xuống đáy cốc sẽ lại bắn ngược lên! – Hoa Hoa hợp thời làm bình luận viên.

Xuân Yển hít hít cái mũi, thu nước mắt lại, đẩy hắc y nam tử ra, thản nhiên nói:

-Ta muốn về!

Nói xong, bước qua hắn đi ra ngoài.

-Để ta đưa nàng về! – hắc y nam tử theo sát sau lưng nàng.

-Không cần. – Hoa hoa ngồi sau ngăn cản.

-Nhưng nhìn nàng vừa rồi, ta lo lắng. – Hắc y nam tử vẫn theo sát từng bước Xuân yển.

Mắt thấy Xuân Yển đang thất hồn lạc phách đi trên đường, trong có một phút đồng hồ đã đụng phải ba người, Hoa Hoa nhú mày, gật gật đầu:

-Ừ cũng phải, để nàng đi một mình thực sự là không yên tâm, vẫn nên có người hộ tống.

Nhìn Xuân Yển đi, một mình trên đường, chẳng còn hồn phách đâu nữa, bị người ta đâm chết cũng không chừng.

-Cha, nương đi rồi! – Trong phòng, con bé con giật giật ống tay áo nam tử áo trắng lo lắng.

-Vậy chúng ta đuổi theo. – Nam tử áo trắng ôm con bé con đứng lên sừng nịnh dỗ dành, sai bước đi theo ra cửa.

Ngây ngô quay về hoàng cung, Xuân Yển cũng không biết làm thế nào mình vào được nội điện, đám người Lục Ngọc Thu Dung chờ lâu vội chạy ra đón.

-Thái hậu, người khát nước rồi? Mời uống chén trà. – Lục Ngọc dâng lên một ly trà Tô Cát.

-Thái hậu, đi lâu như vậy chắc mệt lắm? Để nô tỳ đắp bóp cho ngài. – Thu Dung không cam lòng yếu thế, nâng chân Xuân Yển lên cẩn thận xoa bóp.

-Thái hậu, người đói bụng rồi phải không? Để nô tỳ đi sai người chuẩn bị bữa tối cho người. – Tiểu Nhân Cao Chân cũng vội vàng cướp lời, nói xong lập tức lui đi.

Mấy người này hôm nay làm sao vậy? Một đám đều đột nhiên tích cực đến kỳ cục.

Xuân yển miễn cưỡng ngã vào trên giường, hưởng thụ tài mat xa của Thu Dung.

Thật thoải mái... Nếu mạnh hơn một chút nữa thì tốt, như đêm qua...

Không thể trốn tránh, nàng lại nghĩ đến Phượng Dật.

-Đúng rồi, Hoàng thượng đâu, hắn đang làm gì? – Đã nhớ tới thì nên hỏi thăm một chút.

Không hỏi thì không sao, vừa dứt lời, đôi tay Lục Ngọc đang cầm chén trà run bắn lên khiến cho chén trà nảy lên, thiếu chút nữa thì rơi xuống vỡ tan.

Bàn tay Thu Dung đang xoa bóp cho nàng cũng đột nhiên mạnh hẳn lên, khiến cho nàng đau đến nhe răng trợn mắt.

Có vấn đề! Xuân Yển cảm nhận được một cách sâu sắc.

-Đã xảy ra chuyện gì?

-Ách... Lục Ngọc cúi đầu không dám nói.

Thu Dung im re mát xa không dám nhìn thẳng nàng, càng không dám trả lời.

-Hử? – Xuân yển nhướn mày đoán – có phải lúc sáng ai gia đá hấn xuống giường, làm hấn xấu mặt, then quá thành giận mà trách cứ các người?

Lục Ngọc lắc đầu thấp giọng:

-Không phải.

Thu Dung cũng lắc đầu theo.

-Thế thì sao? – Không phải chuyện này thì có thể là chuyện gì? Xuân yển nghĩ mãi không ra nguyên nhân khác.

-A, trà lạnh rồi, để nô tỳ đi pha lại chén khác! – Bị áp lực đè cho phát hoảng, Lục Ngọc vội chối, học Tiêu Nhân, Cao Chân co chân chạy vội.

-Hửm? – Có kỳ quái!

-Đứng lại! – Xuân Yển đánh giọng quát.

Lục Ngọc vội dừng bước chân, chậm rãi xoay người, vẻ mặt đầy cầu xin nhìn nàng:

-Thái hậu...

Xuân Yển nhìn đám người liên quan phía dưới, phát hiện thần sắc bọn họ tuy khác nhau nhưng có chung một điểm: Khó coi! Lại nghĩ đến hành động tích cực quá mức của bọn họ này giờ...

-Có chuyện gì? – Nàng trầm giọng hỏi lại.

Trầm mặc.

Không ai lên tiếng, ngay cả thở cũng không dám thở.

Càng như thế này, có nghĩa là vấn đề càng nghiêm trọng.

-Nói mau! – Xuân Yển đánh mặt lại, nghiêm khắc nhất mà hỏi.

Chợt Lục Ngọc Thu Dung bùm một tiếng quỳ sụp xuống, nơm nớp lo sợ:

-Thưa... thưa Thái hậu, lúc giữa trưa sau khi người mời vừa đi, Hoàng thượng biết người đã ra cung tìm tam tiểu thư, chưa biết chừng nào mới về. Vừa rồi... vừa rồi nô tỳ nghe được kính sự phòng nói chuyện, nói là... nói là hoàng thượng... hoàng thượng vừa triệu Đức phi bảo đêm nay nàng thị tẩm!

Nói xong, quỳ rạp xuống mà lạnh run.

-Thị – Tẩm ??? – Một lúc lâu sau hai chữ này vẫn chưa lọt được vào tai, Xuân yển ngẩn người, sắc mặt không chút thay đổi, lăm lăm nhắc lại.

Cẩn thận quan sát sắc mặt nàng, Lục Ngọc lắp bắp:

-Thái... Thái hậu, không... Không có việc gì. Thân là đế vương, có nhiều phi tần hầu hạ cũng là chuyện đương nhiên. Chỉ cần trong lòng hoàng thượng có ngài, tam cung lục viện bên cạnh tự nhiên cũng chỉ là chuyện nhỏ. Ngài cần gì lo lắng. Vậy... Vậy đi? – Lục Ngọc khều khều hích hích Thu Dung bên cạnh.

-Dạ... Đúng vậy! Thu Dung cũng khuyên giải theo – Nam nhân không phải đều như vậy sao? Thái Hậu ngài nên thả lỏng tâm thần, trăm ngàn đừng vì chuyện này mà gây tranh cãi ầm ỹ với hoàng thượng. Nếu bị tổn thương đến hòa khí sẽ không hay lắm.

Thật đáng sợ! Làm thế nào mà nghe đến những lời này mà sắc mặt Thái hậu cũng không thêm đổi một chút, ngược lại cứ âm u kỳ cục, giống như sắp có một hồ bão lớn mưa sa tầm tã giáng xuống vậy!

Ô ô, Tiểu Nhân, Cao Chân đáng chết, cứ thế bỏ lại các nàng mà chạy trốn chết! Sớm biết như vậy, các nàng nên chạy trốn theo bọn họ mới phải!

-Triệu Đức phi thị tẩm phải không? – Lửa giận trong lòng càng thiêu càng vượng, Xuân yển chẳng giận mà cười, nhẹ giọng hỏi lại.

Xong rồi! Lục Ngọc Thu Dung tuyệt vọng nhìn khuôn mặt tươi cười đáng sợ của nàng, cơ hồ có thể đoán được một hồi phong ba sắp tới!

Với sự hiểu biết của bọn họ về Xuân Yển, bày ra bộ dáng như thế, có nghĩa nàng đã muốn nổi điên lên đến cực điểm. Nói cách khác, nàng tuyệt đối không có khả năng cứ như thế mà bỏ qua! Có điều không biết được nàng sẽ nghĩ ra biện pháp gì để đối phó với Phượng Dật đây! Hiện tại hẳn là nam nhân của nàng đó!

Tốt lắm, vừa mới cùng nàng triền miên tình ý, vừa trèo từ giường của nàng xuống lại muốn lên giường nữ nhân khác phải không? Một ngọn lửa giận thoáng chốc xộc thẳng lên tận đỉnh đầu, Xuân yển cười lạnh hạ chỉ.

-Lục Ngọc, Thu Dung, các người tới ngự thiện phòng lấy cho ai gia một con dao phay chặt xương tới đây!

99. Q.4 - Chương 20: Đánh Ghen

Edit: Lục Vân

Mặt trời ngả về tây, một nữ tử mang sắc một thứ gì đó rất nặng nề sầm sập đi trên hành lang Phượng cung.

Khóe môi nhếch lên ôm lấy một nụ cười lạnh lẽo, trên tay giơ lên một con dao nhọn to, đao phong sắc bén dưới ánh tà dương chiếu xuống phản lại quang mang u hàn, lại thêm sát khí ngút trời quanh thân nữ tử, ai thấy cũng đều phải nhũn gối chùn bước.

Sau lưng nàng, một vài cung nữ thái giám bước nhanh theo sau, sắc mặt cầu xin đau khổ.

Một đường đi tới. Không chút khó khăn.

Đến trước cửa Phượng cung, chỉ thấy cửa cung vốn quanh năm mở rộng nay đóng lại, không nói hai lời, Xuân Yển co chân đạp vào đại môn.

Chỉ một cước, loảng xoảng một tiếng, một nửa cánh cửa đã thành phế liệu.

Cung nữ thái giám trong cung nghe được tiếng vang vọng ủa chạy tới, thấy Xuân Yển sầm sập đi, lại nhìn con dao nhọn trong tay nàng, đều sợ tới mức nói không ra lời.

Tùy tay bắt lấy một cung nữ còn đang ngẩn ra, giơ con dao nhọn lên, Xuân Yển lạnh lùng hỏi:

-Nói! Phượng Dật ở đâu?

Nhìn con dao sắc nhọn đang chĩa thẳng vào yết hầu của mình, chỉ thiếu một ngón tay nữa thôi là sẽ đâm trúng vào làn da mỏng manh, cung nữ xui xẻo bị bắt trúng sợ tới mức hai chân nhũn ra, run giọng kêu lên:

-Thái hậu...

-Nói! Phượng Dật ở đâu! – Dí con dao vào gần hon, Xuân Yển đánh giọng hỏi lại.

Chớp mắt một cái, nước mắt rơi xuống như mưa:

-Thái hậu...

-Người không nói? – Mũi dao đã muốn tiếp xúc thân mật với yết hầu của nàng.

-Ồ tằm điện! – Cung nữ đáng thương nhắm mắt run giọng kêu lên, lệ rơi đầy mặt.

Nói sớm một chút không phải tốt hơn sao! Lườm một cái xem thường, Xuân Yển thu lại con dao, thẳng tiến tới tằm điện.

Sau lưng, người cung nữ bùm một tiếng quỳ sụp xuống khóc nức nở.

Một đường đi vào nội điện, mấy cung nữ thái giám đều đứng bất động như tượng.

Đến cửa đại điện, Lục Ngọc Thu Dung vượt lên trước, lôi kéo ống tay áo Xuân Yển cầu xin:

-Thái hậu, đừng làm loạn, chúng ta về đi!

-Cút! – Xuân Yển quay đầu trợn ngược mắt lên, vung con dao rống lớn.

Thiếu chút nữa đã bị đao phong trượt tới, đám người Lục Ngọc nhanh chân trốn được một bên, nuốt vội mấy lời còn lại vào trong bụng.

Hoàng thượng, trời đất bao la mệnh mình lớn nhất! Bọn nô tỳ phải tự bảo vệ mình, ngài nên tự cầu phúc đi a!

Xuân Yển hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang sải bước thẳng vào tằm điện, người bên trong nhìn thấy không khỏi một trận gà bay chó sủa.

Thấy trước cửa sổ một đôi nam nữ, nam tuấn nữ nhu đứng chung một chỗ đẹp như thế, cơ hồ lồng ngực Xuân Yển bị bóp nghẹt không thể thở.

Mặc cho sự phẫn nộ nhồi chặt lồng ngực mình, ánh mắt trừng lớn tới tót lửa, tay vung con dao uy vũ sinh phong, Xuân yển chạy tới đôi nam nữ kia như phát điên, miệng hét lớn:

-Phượng Dật, đến nạp mạng!

-Thái hậu!

Có người đi ra ngăn nàng lại.

Xuân Yển vung dao về phía âm thanh phát ra, cũng không thèm quay đầu lại:

-Cút! Ngoại trừ Phượng Dật, tất cả cút hết cho ta!

Tiếng khuyên can biến mất, tiếng bước chân dồn dập đi ra cửa.

Thấy Xuân Yển, Phượng Dật cũng cả kinh, vội đi tới:

-Mẫu hậu...

Nhìn thấy tên đầu sỏ, đôi mắt to trừng lên hoa lửa bắn khắp nơi, Xuân Yển giơ con dao lên chém thẳng tới:

-Đừng có gọi ta mẫu hậu, ta không phải mẫu hậu của ngươi!

Mắt thấy con dao đã vung lên tới gần, Phượng Dật chạy nhanh sang một bên, tránh được một kiếp.

Xoay người

-Xuân Yển, nàng... – Lời còn chưa dứt, hàn quang chợt lóe, con dao lại đánh thẳng tới.

Phượng Dật co chân bỏ chạy.

Xuân Yển giơ con dao lên cao ngang đầu đuổi theo không bỏ.

Hai người một trước một sau trong tấm điện nho nhỏ trình diễn một tiết mục đuổi bắt. Đám cung nữ vẫn đứng xem đã sớm chạy ra ngoài, ngay cả Đức Phi mới một khắc trước còn đứng cạnh Phượng Dật cũng không ngoại lệ. Đừng có giỡn! Bọn họ cũng đâu phải kẻ ngốc! mục tiêu của Nam Cung Xuân Yển chỉ có một, bọn họ sẽ không ở lại làm kẻ hy sinh vô tội.

-Phượng Dật, người đừng có chạy! Lại đây cho ta! – Taygiơ cao con dao điện cuồng đuổi theo, miệng Xuân Yển không ngừng rống lên giận dữ.

Sao có thể không chạy? Con dao này sắc nhọn lắm đó, một dao chém xuống không chết cũng đi nửa cái mạng. Hắn cũng chưa chán sống! Một ánh dao loáng qua đau chói mắt, Phượng Dật co chân chạy trốn nhanh hơn.

-Trước hết nài buông dao xuống đã! – Vừa chạy, vừa nhìn đường, vừa nói chuyện, Phượng Dật thấy mình thật vất vả.

-Không buông! – Xuân Yển cắn răng đáp, lại nhắm mắt chém thêm mấy dao nữa, không chém tới người, nhưng tóc thì cũng sụt được mấy sợi.

Mắt thấy tóc của chính mình bay bay phiêu phiêu giữa không trung cũng đủ biết về độ sắc của con dao này. Lòng cả kinh, Phượng Dật thoáng khựng chân, kiên nhẫn cố khuyên nhủ:

-Xuân Yển, có gì nài buông dao xuống rồi hảo hảo nói. Dao không có mắt, người bị thương sẽ đau lắm.

-Bị chém là người ấy! – Xuân Yển đuổi đỏ mắt vất vả lắm mới kéo lại được khoảng cách giữa hai người một chút, nài lại giơ con dao lên vung loạn.

Soạt! – Một tiếng thật to – con dao đã cắt qua áo ngoài của hắn.

Nghe được tiếng này tim Phượng Dật nhảy lên, vội kêu:

-Xuân Yển, nài... nài dừng...

Có câu nói một lúc không thể làm hai việc, huống chi giờ hắn làm tới ba việc.

Như một lẽ tự nhiên, sau khi chạy n vòng quanh điện, nhất thời không chú ý, hắn đụng vào chân bàn. Nửa thân dưới bị giữ lại, nửa thân trên vì quán tính tiếp tục lao tới. Kết quả – hắn , ầm ầm loảng xoảng ngã xuống.

-Ha ha ha, thật là trời cũng giúp ta! Thấy hắn ngã dúi xuống đất, Xuân Yển ngửa mặt lên trời cười lớn. Tiếng cười này khiến cho những người đứng xem mà phát sợ, ôm cánh tay run lên từng hồi...

Chạy nhanh qua, dí Phượng Dật nằm sấp xuống đất, thuận thực ngồi khóa trên thắt lưng hắn, khoe miệng nhếch lên cười, lắc nhẹ tay cắt luôn đai lưng hắn.

Quả nhiên, có doa thật là tiện. Xuân yển đắc ý nghĩ thầm.

Nhớ lại cũng giống hết cái đêm kích tình đầu tiên đó, nhưng bây giờ là ban ngày đó! Nhìn ra ngoài cửa, phát hiện không chỉ cửa lớn, ngay cả cửa sổ cũng chật ních những con mắt mở to tò mò, Phượng Dật thở dài. Có thể đoán được, sau chuyện này, hình tượng của hắn và Nam Cung Xuân Yển đều đã không còn.

Thần ra mắt một lúc, lại ngoái cổ nhìn lại, chợt phát hiện ra đai lưng trên quần đã bị nài tháo tung ra, và con dao đáng yêu kia đang đứng đưa trước cái chỗ giao nhau giữa vạt áo và cạp quần của hắn.

Phượng Dật quá sợ hãi, kinh hoàng kêu:

-Xuân Yển, nài... nài muốn làm gì?

Xuân Yển nhướn mày cong môi, ôn nhu cười, thật dịu dàng và nhẹ nhàng hỏi lại:

-Ta muốn làm gì? Người hỏi ta muốn làm gì?

Trên đùi đột nhiên mát lạnh, có chút hơi gió lùa qua.

Phượng Dật cúi đầu, thấy trên đùi mình, cái chỗ đáng ra phải có ống quần ở đó, giờ chẳng còn gì.

-Thái Hậu, người... Người đừng a! – Tiểu Thạch tử té chạy vào thất kinh hét lớn.

-Cút! – Xuân Yển vung dao đuổi hấn đi, nhe răng cười gằn – Nếu không cút, lão tử thiên cả ngươi luôn!
A? Bên ngoài, vài cái cầm rựa xuống đất.

-Hoạn... Thiên? Thái Hậu muốn thiên Hoàng thượng?

Tiểu Thạch tử dở khóc dở cười. Hấn vốn là một hoạn quan, Thái Hậu muốn hoạn hấn thế nào bây giờ?

Tiểu Nhân tử, Cao Chân lắc đầu, đi vào lòi Tiểu Thạch Tử đang không ngừng giãy dụa ra ngoài.

Vù vù vù... đầy trời gió bay.

Nháy mắt, hạ thể của Phượng Dật chỉ còn lại một đôi giày và một cái tiết khổ. Trước mắt bao người, một thiên tử bị nữ nhân lột sạch ra như thế, thập phần bất nhã.

Đám người Lục Ngọc Thu Dung tự giác đứng lên, đuổi hết mọi người xung quanh đi, đám người rình con bên cửa sổ chỉ còn hai tâm phúc canh cửa, theo dõi tình hình bên trong, chuẩn bị khi sự tình phát triển tới bất đắc dĩ thì sẽ vọt vào cứu Hoàng thượng đáng thương khỏi ma trảo của Thái hậu.

Dao xẹt qua đùi, một đường muốn lia cái kiêu ngạo nam nhân của hấn bay đi, cảm giác lạnh lẽo khiến cho tóc gáy lông tơ cả người Phượng Dật dựng đứng cả lên.

-Xuân... Xuân Yển... Nàng... nàng không phải là.... thật... – Hấn khản trương tới mức run cả giọng.

-Thiên ngươi sao? – Xuân Yển cười đáp đến mười phần ngọt ngào, bỗng đổi sắc mặt, lạnh lùng – Đúng vậy! Lão nương muốn thiên ngươi! Hoàn toàn chặt đứt hạnh phúc nửa đời và nửa người của ngươi!

Rầm..

Con dao lách qua tiết khổ, gió lạnh mùa thu có cơ hội lừa vào, Phượng Dật rùng bần cả mình.

Hấn trừng lớn mắt không thể tin:

-Trời àh. Nàng đùa thật?

-Chẳng lẽ là đùa giả? – Xuân Yển nhìn hấn, mặt đầy chân thành. Giơ lên con dao nhỏ vỗ vỗ vào má hấn, cười đến quá ôn quá nhu – Ngoan nào, nghe lời đừng lộn xộn, tỷ tỷ sẽ cho ngươi một thống khoái. Nhưng nếu ngươi dám lộn xộn! – đột nhiên giận tái mặt, dài giọng – Xem lão nương ngươi làm sao để cả người ngươi đắm chìm trong thống khổ vô tận!

Nàng đang đùa hay thật đấy? Đến bây giờ, Phượng Dật không thể không tin đây là thật!

-Xuân Yển, nàng dừng! – Mắt thấy con dao lại được giơ cao lên, vội quỳnh lên, hấn dồn hết sức đẩy nữ nhân trên mình ra. Sợ nàng giơ con dao nhỏ lên chém bừa, hấn lợi dụng ưu thế của nam nhân dùng cơ thể chặn nàng lại, hai tay gắt gao nắm chặt lấy tay cầm dao của nàng.

Không ngờ dùng sức hơi quá, Xuân Yển từ đầu đến móng bị đập mạnh xuống đất cái rầm cực kỳ bi thảm nặng nề.

-A! Đầu ta! – Xuân Yển đau kêu oai oái, lệ nóng vòng quanh, bàn tay nắm dao cũng buông lỏng ra.

-Xuân yển! – Nghe thấy mấy tiếng, mặt Phượng Dật trắng bệch, vội buông tay nàng ra, ôm lấy nàng, xem xét cơ thể.

Xuân Yển không chút nghĩ ngợi đẩy phắt hấn ra, rống lên:

-Cút!

Phượng Dật áy náy từ trong đáy lòng:

-Xuân Yển.

Xuân Yển tát một cái vào mặt hấn:

-Ngươi cút!

-Xuân Yến... – mặc dù rất cả mặt nhưng không nén được một lòng quan tâm xót xa nàng, Phượng Dật không ngừng cố gắng xoa xoa.

Xuân Yến lại tát một cái nữa!

-Người cut cho ta!

-Nam-Cung-Xuân-Yến! – Lần thứ ba bị ăn tát, hơn nữa người tát vẫn cùng một người, Phượng Dật cũng nổi giận, hai tay giữ chặt hai tay nàng đổi lại giằng co.

Xuân Yến bị giữ lại, ngăn người, lập tức mếu máo, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống ròng ròng.

Một thứ gì đó rơi trên đầu ngón tay Phượng Dật âm ẩm, hấn kinh ngạc và sợ hãi.

-Xuân ... Xuân Yến – Tức giận bốc hơi hết, hấn khẽ gọi tên nàng, ngón tay còn hai giọt máu đỏ tươi vuốt ve khuôn mặt thanh tú đầy khăn trương lo lắng.

Ô ô ô, Xuân Yến cứ gào khóc chẳng thềm để ý tới hấn.

Đau quá! Đau lòng, đau tay, đau cái ót, lưng cũng đau, nàng muốn tàn phế mất thôi....

Thấy nàng không nói lời nào, Phượng Dật phát hoảng, cuống tay cuống chân nhặt một mảnh vải lên lau mắt cho nàng, ôn nhu hỏi:

-Xuân Yến, nàng sao vậy? Đau lắm hả?

Lại muốn ôm lấy nàng xem thương thế.

Xuân Yến chụp mạnh lấy hai tay hấn, khóc nức nở:

-Đừng đụng cái bàn tay bẩn thỉu đã chạm vào nữ nhân khác vào ta.! – Còn mảnh vải này... là tiết khổ của hấn đó >”

-Ta... – Phượng Dật sững sốt – Ta không có chạm qua nữ nhân khác! – Hấn thanh minh.

-Lừa quỷ à! – Xuân Yến trừng to đôi mắt vẫn còn ngậm nước. Nàng tận mắt thấy hấn đứng cùng Đức Phi, còn ngay trước cửa sổ! Cặp sắc thủ kia không sờ qua nàng ta mới lạ!

-Xuân Yến! – Phượng Dật ôm lấy nàng, bắt đắ dĩ khẽ gọi tên nàng.

-Đừng có gọi ta! – Xuân Yến tiện tay túm lấy ống tay áo của hấn lau nước mũi, một tay dấm vào ngực hấn, tiếp tục kêu khóc trách cứ – Người cut! Người cut đi cho ta! Tìm Hiền Phi Đức Phi của người đi! Lâm hạnh hậu cung ba ngàn giai nhân của người đi! Không cần lo cho ta, ta không cần người lo cho ta!

Hấn như bây giờ còn dám ra ngoài gặp người? Giết hấn còn thống khoái hơn! PHượng Dật cười khổ.

-Đồ ngốc, nói lung tung gì vậy? – Âm thanh trầm ấm mang theo vô hạn ôn nhu, ngón tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt không ngừng trào ra khóe mắt nàng.

Xuân Yến khóc rất hăng, bắt đầu run, bắt đầu hờn ngắt quãng nói không ra hơi mà vẫn không quên đánh vào ngực hấn:

-Ta... hức... có nói sai... hức... sao? Hức... người... hức... không phải... hức...muốn ... đi.... hức.... lâm Đức Phi của người sao?

Nhìn bộ dáng đáng thương hề hề vẫn còn muốn cậy mạnh làm cho Phượng Dật thấy buồn cười.

-Nha đầu ngốc, trừ nàng ra, ta còn có thể lâm hạnh ai? – Hấn xoa xoa má nàng, ôn nhu nói. Mới chỉ nghe nói thôi đã làm um lên lợi hại như vậy. Nếu thật làm như thế... Hấn không dám tưởng tượng mình có thể sống bao lâu.

-hiền phi... hức... đức phi nha! Không phải người.... hức.... đêm nay sẽ... hức.... các nàng... hức.... thị tẩm sao?

– Xuân Yến thở còn vất vả nhưng vẫn còn cố tình muốn nói.

Thì ra là như thế. Cuối cùng mọi chuyện cũng rõ rồi. Phượng Dật thăm thở dài.

-Không thể nào. – Hấn thản nhiên nói.

-Hừ. Ai... hức... ai tin người! – Xuân Yến cau giận hờn dối nói. Có điều nước mắt rõ ràng có giảm bớt.

-Nàng không tin ta, còn có thể tin ai? – Phượng Dật giữ lấy hai má nàng, cúi đầu hôn nhẹ lên nước mắt tèm lem của nàng.

-Ai... hức... cũng không tin! – Xuân yến đẩy đầu hẳn ra, nói lời trái lương tâm – Người đừng... hức... loạn hôn ta. Muốn hôn... cách.... thì hôn Đức phi của người đi!

-Nhưng ta chỉ muốn hôn nàng. – Phượng Dật nhẹ nhàng an ủi, và đồng thời cũng muốn thực hành luôn.

-Đồ quỷ... hức... hết bài này đến bài khác! – Lại đẩy mặt hẳn ra, có điều lực đẩy cũng nhỏ không ít...

-Tay của ta chỉ chạm qua nàng. Môi của ta cũng chỉ hôn qua nàng!- Phượng Dật nhìn vào mắt nàng bình tĩnh cam đoan.

-Thực... hức... thật sự? – Xuân Yến hít hít cái mũi, lệ quang nhòe nhoẹt nhìn hẳn.

-Thật sự! – Phượng Dật dịu dàng đáp, hôn lên cái mũi nhỏ của nàng.

-Thực sự thì, ta cũng đã từng động ý niệm gọi Đức Phi thị tẩm. – Hẳn thừa nhận – Nhưng không hiểu tại sao, ngồi đối diện nàng nửa canh giờ ta vẫn chẳng có cảm giác gì. Mà bây giờ – ngón trở xẹt qua cái mũi đỏ bừng vì khóc lóc của Xuân Yến – Ta phát hiện, đối với một con mèo nhỏ hay khóc nhè, vừa rồi còn giờ dao muốn thến ta lại có dục niệm.

Xuân Yến cả kinh. Quả nhiên phát hiện dưới thân cái thứ kia đang lớn dần lên.

-Người! – Thật đúng là muốn lên giường cùng nữ nhân khác a! Hơn nữa lúc nào cũng động dục được! Môi đỏ mới cong lên đang muốn chửi mắng, đột nhiên đã bị một đôi môi khác đè nghiền lại, nuốt hết tất cả lời nói đã kè tới miệng của nàng

-Còn có sức mắng người, xem ra lúc này ngã cũng không nghiêm trọng lắm. – Hôn xong một hồi, Phượng Dật lẩm bẩm.

Rất nhanh, vốn là muốn xuất khẩu ra một chuỗi âm thanh mắng chửi lại bị một chuỗi yêu kiều thay thế, quần áo đã cởi ra lại trở thành cái nệm tốt nhất dành cho hai người.

Trong phòng nồng lên mùi mồ hôi nồng, mà ngồi ngoài cửa, một đám người Lục Ngọc Thu Dung, Tiểu thạch tử, Minh ân đều đỏ mặt hồng tai cúi đầu không dám liếc mắt một cái vào trong.

Hai người kia, rõ ràng một khắc trước còn người truy ta đuổi kêu đánh kêu giết, thế nào ngay sau đó đã lại lẫn ra cũng nhau nặn trẻ con đi?

100. Q.4 - Chương 21: Ai Ăn Dấm Chua?

Edit: Lục Vân

Đau!

Đau đầu, đau lưng, đau hông, thậm chí bụng cũng ngâm ngấm đau, cả người bủn rủn vô lực, ngay cả động tay cũng là một thứ xa xỉ.

Chẳng lẽ mới có một cái xe tải mới nghiền qua người nàng vài lần trong khi nàng đang ngủ?

Xuân Yến rất khó chịu.

Còn đang mơ mơ tỉnh tỉnh, một bàn tay kéo cái chăn lệch lại cho nàng. Tốt quá!

Bàn tay to, gầy, nhưng ấm, đầu ngón tay khá dài tiện thể cũng vuốt ve khắp da thịt nàng, tê tê đại đại. Không giống Lục Ngọc và Thu Dung...

...

Không phải Lục Ngọc, Thu Dung.

Trong lòng chấn động, cố hết sức giương đôi mắt nặng trĩu vì buồn ngủ, lơ mơ qua hàng mi là một khuôn mặt tuần tú.

Phượng Dật? Là hấn!

Lòng cả kinh, Xuân Yến trợn to mắt, tất cả những gì xảy ra đêm qua đột nhiên tràn về.

Trời! Hóa ra, khiến cho nàng khổ sở như vừa bị xe tải nghiêng thế này, chính là cái gã này.

Đầu ong ong, môi cong lên rên rỉ.

Má ơi, nam nhân này, tối qua còn tham lam vài lần. Giờ thân thể của nàng đã nằm ngoài khả năng điều khiển.

Cái tên chết tiệt không biết tiết chế! Hấn không thể vì bây giờ còn trẻ, còn khỏe, muốn làm gì thì làm! Nếu giờ có bao nhiêu một hơi làm hết, thì sau này già đi làm sao?

Xong rồi! Tâm can Xuân Yến nhảy dựng lên. Sao nàng lại nghĩ đến chuyện già với hấn chứ nhỉ?

Không biết được tâm tư phức tạp của nàng, thấy nàng đã mở mắt, nam tử nằm nghiêng bên cạnh nhìn nàng, mỉm cười chào:

-Tỉnh rồi hả? Tối qua ngủ ngon không?

Giọng nói ôn nhu khiến cho người ta muốn tự nguyện rơi tòm vào bể tình.

Ngủ? Tối qua nàng có ngủ sao? Xuân Yến nghiêng đầu nghĩ nghĩ. Nàng nhớ mang máng, sáng nay, khi mặt trời hồng lên ở đằng đông nam nhân kia mới chịu buông nàng ra.

Không công bằng! Vì sao nàng thì đến đầu ngón chân cũng động không nổi, chỉ muốn ngủ một giấc, mà nam nhân này cả đêm qua chiến đấu hăng hái lại có vẻ sảng khoái ý chí sục sôi như thế? NGười xuất lực nhiều nhất không phải hấn sao?

Khẽ liếc mắt nhìn quanh, đột nhiên nhận ra – đây không phải giường của nàng!

Liếc trông mắt nhìn quanh tứ phía, bài trí cũng sang đẹp quý phái như vậy, nhưng không phải ở hậu cung nàng đã ở suốt bốn năm – mà là Phượng cung của tiểu tử này!

Thế nào nàng lại xuất hiện ở đây?

Nhắm mắt thăm hồi tưởng lại, nhớ lại đầu đuôi rồi, Xuân Yến nổi ùng ùng.

-Vương bát dẫn, người dám tìm nữ nhân khác sau lưng ta?

Gầm lên giận dữ, cũng không biết sức lực từ đâu mà đến, nàng xốc chăn nhảy dựng lên, ngồi dè nghiêng nam nhân kia xuống, nắm ngón tay bóp thật chặt cái cổ của hấn.

Không ngờ chuyện đầu tiên khi tỉnh dậy nàng làm là đòi nợ cũ, Phượng Dật ngăn người, há hốc miệng, cảm giác đắm say ngọt ngào sau một đêm triền miên lập tức không còn.

Cổ bị bóp nghiêng lại không thở được, nói không ra lời, Phượng Dật gian nan lao vào:

-Xuân Yến, nàng.... Trước hết nàng buông tay ra đã... được không?

-Không được! – Xuân Yến khẳng định như chém đinh chặt sắt, hai bàn tay còn nghiêng thật chặt hơn nữa.

Thân thể ma sát, Phượng Dật cười khổ.

-Xuân... Xuân yến... Nàng.... Không biết là.... Chúng ta.... Hiện giờ.... Có.... Có chút Bất ... nhã.... Sao...

Không thở nổi, khuôn mặt tuần dật đã muốn tái đi.

Bất nhã? Xuân yến cúi đầu nhìn, thì ra lúc này hai người trần như nhộng, đỏ cả mặt lên, vội vàng trèo xuống kéo cái áo ngủ che kín thân thể mềm mại của mình không còn một khe hở.

Tuy mặt trời đã sớm treo tận đỉnh đầu, nhưng dù sao giờ cũng là sáng mùa thu, bị lật mặt tấm chăn, không khí lạnh lẽo lướt qua da thịt, Phượng Dật cảm thấy cả người nổi da gà.

-Xuân Yến, nàng lấy chăn rồi, ta làm sao đây? – Vội hít hít mắt hơi lấy lúc, hần cười khổ hỏi.

Xuân Yến nhướn mày, nhìn kẻ đối diện, lông ngực trắng nõn bóng loáng, bụng, đùi thon dài láng mịn, còn có Cổ nhảy lên một cái, mặt đỏ như lửa.

-Ta... Mặc kệ người! Lạnh chết đi là tốt nhất! Ai kêu người dám tìm nữ nhân khác! – Nàng vặc lại, trong lòng có chút tự vị lạ...

-Là nàng đi tìm nam nhân khác trước! Phượng Dật nhin không được nói to lên, giọng nói nồng vị dấm chua, ngoài ba dậm còn nghe được.

Muốn lời chuyện cũ ra phải không? Tốt! Vậy là huề hủ!

-Ta đi tìm nam nhân khác? – Xuân yến quay đầu nhìn hần, nghi hoặc nhắc lại lời hần vừa nói – Ta đi tìm nam nhân khác khi nào? Người đừng có bịa đặt, lấy cớ cho hành vi tì tiện của mình!

-Còn nói ta nói oan cho nàng sao? Ta có bằng cớ! – Phượng Dật cười lạnh, từ từ nói ra những chuyện chính mắt mình thấy – Ngày hôm qua, nàng có dám nói nàng không có gặp Tiết Minh ở ngoài thành chứ? Các người hẹn nhau trong một quán rượu bên đường ngoài thành, còn đóng cửa lại không biết làm gì. Khi đi ra sắc mặt nàng cực kỳ bi thương, mà Tiết Minh đi sau lại cứ đưa mắt nhìn người đầy ẩn tình, một đường đưa nàng tới tận cửa cung, thấy nàng vào rồi mới rời đi!

Làm sao hần biết việc này?

Xuân Yến đột nhiên mở to hai mắt:

-Người theo dõi ta! – nan lớn tiếng lên án.

-Thì sao nào! – Phượng Dật hừ lạnh, không cam lòng yếu thế hét trả – Sự thật chứng minh, nàng và Tiết Minh dẫu lia ngó ý còn vương tơ lòng! Nàng đi tìm nam nhân khác, vì sao ta không thể tìm nữ nhân khác? – Hừ, một đằng thì luôn miệng nói muốn buông tay, một đằng còn muốn làm người của hần, lại còn dẫu sau lưng ta ra ngoài hẹn hò với hần. Không thể tha thứ!

-Ai nói ta cùng hần dẫu lia ngó ý còn vương tơ lòng? Chúng ta chỉ ngẫu nhiên gặp nhau ở ngoài thôi! – Xuân Yến vì chính mình mà cãi lại.

-Đúng vậy! Thực khéo nhỉ! – Phượng Dật cười lạnh, không tin.

-Người.... – thấy hần không tin mặt Xuân Yến trắng bệch, khóe mắt nóng lên, không chút nghĩ ngợi vươn chân đá hần một cước thật mạnh.

-A! nàng... – Phượng Dật ôm hạ thể co rúm lại một đống, mặt mày tái nhợt nhìn nàng.

Nàng không nghĩ tới hạnh phúc nửa đời sau sau?

-Phượng Dật, ta thật sự đã nhìn lầm người! – Xuân yến ôm bọc chăn đứng lên, nước mắt lưng tròng – Uống công ta còn nghĩ đến chuyện ở lại cùng người nhất định phải buông tha anh nam mà thương tâm không thôi, người lại không tin ta, còn hoài nghi ta cấu kết cùng nam nhân khác! Người đã không tin ta, ta nghĩ ta cũng chẳng nên ở lại làm gì, đỡ mất công người từ nay về sau phải nghi ngờ ta làm chuyện gì không ra người cùng nam nhân khác sau lưng người. Người vẫn cứ đi làm hạnh Hiền phi Đức phi của người đi, các nàng có tri thức hiểu lễ nghĩa, hiền lương thực đức, tuyệt đối sẽ là người vợ ngoan không ngoại tình. Người yên tâm, cứ việc yên tâm thật chắc, lần này ta tuyệt đối không ngăn cản, càng không động một ngón tay tới người.

Nói xong kéo chăn leo xuống giường bỏ đi.

Phượng Dật vừa nghe lòng chột lạnh, lập tức hiểu mình đã hiểu lầm nàng.

-Xuân Yến! – Mặc kệ thân thể còn đang đau đớn, hần vươn cánh tay giữ chặt góc áo ngủ níu người đang hùng hổ muốn bỏ đi kia ở lại.

Nhắm mắt bước mãi mà vẫn không tiến được nửa bước, Xuân Yển quay đầu, nhận ra một cánh tay đang cản trở mình, trừng mắt lườm chủ nhân nó một cái, lạnh lùng:

-Người buông tay!

Phượng Dật kiên định lắc đầu:

-Ta không buông!

Lại vươn dài cánh tay kéo nàng lại ôm vào lòng

Xuân Yển giãy dụa không ngớt:

-Hỗn đản, buông ra, để ta đi!

-Có thằng ngốc mới để nàng đi! –Phượng Dật dùng thân thể mình áp chế nàng, cao giọng nói – nàng vừa mới nói muốn ở lại với ta. Ta không chuẩn cho nàng đi!

-Ta chỉ lo lắng mà thôi – Xuân Yển nghiêm túc sửa lại cho đúng lời – Mà bây giờ, ta nhận ra ý nghĩ này thực sự là ngây thơ đến vô cùng. Ta đã quyết định, ngày mai sẽ đi! Không bao giờ quay trở lại nữa!

-Không chuẩn! – Phượng Dật ôm chặt lấy nàng, dường như chỉ cần hơi tay một chút nàng sẽ xoa cánh tung bay lậy tức, bá đạo nói – Nàng là của ta, từ nay về sau tuyệt đối không được rời ta nửa bước!

-Hừ! Ta có tay có chân, người cho rằng một Hoàng cung nhỏ nhỏ có thể cầm tù ta sao? – Xuân Yển hừ lạnh.

-Giữ không được ta sx tìm dây thừng trói nàng lại bên người, mặc kệ nàng đi đâu chúng ta vẫn ở cùng nhau!
– Phượng Dật kiên quyết.

-Ta không cần! – Xuân yển hét lên.

-Không cần cũng phải chịu, cái này không phải do ằng! – Phượng Dật tuyên bố, khí phách mười phần.

Nhìn sự kiên định trong mắt hấn mà lòng Xuân Yển rối bời, vừa như hỉ vừa như ưu. Lòng đau xót, âm thanh cũng nhỏ xuống, bất ngờ nước mắt lại rơi lã chã

-Ta... không... cần... – Nàng meo máo khóc

Lại thấy nước mắt của nàng, Phượng Dật đâm hoảng, nhất thời tay chân luống cuống.

-Xuân Yển, Xuân Yển, nàng....

-Họ Phượng kia.... Người buông ra! Ta không cần ở bên cạnh người! Ta không muốn ở lại trong hoàng cung này nữa! Ta không muốn chịu đựng người nữa! –Xuân yển ôm lấy cánh tay mình lớn tiếng khóc rống lên.

Đáng ghét! Vì cái gì mà sau khi tiên thêm một bước quan hệ với nam nhân này nàng lại bắt giác chua xót mà rơi lệ? Minh thực là càng ngày càng vô dụng!

Thấy nàng còn khóc lớn hơn, Phượng Dật lòng đau như dao cứa, ôm chặt lấy nàng, ôn nhu an ủi:

-Xuân Yển, thực xin lỗi. Ta sai rồi. Ta cam đoan sẽ không bao giờ nghi ngờ nàng lung tung, được không? Nàng đừng khóc nữa được không?

-Không được, không được! – Xuân yển giãy hờn như đứa trẻ, nàng gào lên – Ta không quan tâm người nghĩ cái gì. Chúng ta không quan không hệ, ta cũng không phải cái gì của người! Ta muốn đi, ta lập tức sẽ đi!

-Không – chuẩn! – Phượng Dật nhấn mạnh hai tiếng này – Đời này, ngoại trừ ở bên cạnh ta, nàng đừng mơ tưởng đi đâu!

-Họ Phương, ta thiếu nợ nhà người phải không? – Xuân Yển quệt hàng nước mắt dài trên hàng mi nức nở – cha người lừa ta, nương nương người hãm hại ta, bây giờ ngay đến người cũng nghi ngờ ta! Ta hận các người! Ta muốn rời xa các người! Nhất định phải rời xa các người!

-Không chuẩn không chuẩn!

-Ta mặc kệ! Ta muốn đi! Ta muốn đi! – Hấn càng bá đạo, nàng càng kiên định quyết tâm bỏ đi.

-Nàng....! – Phượng Dật thở không nổi trừng hai mắt nhìn nàng.

-Ta làm sao? – Xuân yển nghênh đầu quật cường đối diện hấn.

Nhìn nhau một lúc không nói gì, đột nhiên Phượng Dật phì cười ra tiếng.

Bị hấn cười tới lòng ngứa ngứa Xuân yển cẩn thận hỏi:

-Họ Phượng, đầu óc người có vấn đề ..???...

Còn một tiếng “phải không” chưa kịp nói ra, Phượng Dật đột nhiên ôm lấy eo nàng, phủ lên đôi môi nàng một nụ hôn nóng bỏng.

-Um...um....- Xuân Yển đau khổ giẫy dụa, nhận ra trốn không thoát được hấn, liền dùng cách ngược lại, hai tay vươn lên ôm cổ hấn – hôn lại.

Lại một phen kịch liệt....

Sau một nụ hôn dài tới năm phút, rời ra được rồi, cả hai đều thở hụt hơi mặt đỏ như lá phong mùa thu.

-Phượng Dật, người có ý gì?

Xuân Yển tức giận trừng mắt nhìn hấn, khí tức còn chưa hạ Phượng Dật đã ôm lấy nàng dụi vào ngực mình.

Xuân Yển vừa định giẫy ra đã nghe thấy tiếng Phượng Dật khấp khểnh cầu xin :

-Xuân Yển, ta xin nàng, đừng bao giờ nói lại những lời đó nữa được không? Nàng biết không, mỗi lần nghe nàng nói câu ấy tâm ta lại bị xé một chút. Lúc này nó đã nhuốm đầy máu.

Xuân Yển ngần ra...

-Ta nhận, là ta không đúng! Là ta hồ đồ! Nhưng chỉ là ta quá yêu nàng! –Omchặt lấy nàng, Phượng Dật nói như đang nói với chính mình – Hôm qua không phải ta cố ý theo dõi nàng. Vốn ta chỉ là muốn cùng nàng ra ngoài cùng dùng cơm trưa, nhưng Lục Ngọc Thu Dung lại nói nàng đã ra khỏi cung. Thực ra ta cũng biết nàng thường xuyên ra khỏi cung tìm Xuân Hoa, nhưng đau khổ chờ đợi trong cung suốt một canh giờ, thật sự là nhớ nàng nhện không nổi ta mới quyết định ra ngoài tìm nàng. Vốn nghĩ rằng gặp nàng rồi ta sẽ vô cùng vui mừng, nhưng ai biết tới quán rượu các nàng thấy Tiết Minh đứng trước cửa phòng của nàng, nàng và hấn lặng lẽ đứng đối diện nhau thật lâu. Sau đó, dường như cảm thấy được ánh mắt của ta, Xuân Hoa đóng cửa lại. Ta chỉ nghe được tiếng lách cách loạn xạ trong đó, sau đó nàng nước mắt lưng tròng chạy vội ra, Tiết Minh theo ngay sau đó vẻ mặt đầy lo lắng. Nhìn thấy vậy, ta ghen ghét dữ dội, giận dữ phẩy tay áo bỏ đi. Quay lại cung, ngẫm lại, ta lưu luyến si mê nàng là vậy, ta không khỏi cảm thấy chính mình thực buồn cười. Ta nghĩ nên tìm nữ nhân khác chặt đứt suy nghĩ về nàng là tốt nhất!

Dừng một chút hấn tiếp:

-Nhưng ai ngờ, giằng co với Đức phi nửa canh giờ ngay cả nửa điểm dục vọng với nàng ta ta cũng không có, trong lòng trước mắt đều chỉ có nàng. Sau đó, ta cũng đang muốn kêu nàng ta trở về thì thấy nàng cầm dao chạy tới.

Nghe hấn nói, lòng Xuân Yển khê nhích, khe khẽ ngẩng mặt, lẳng lặng nhìn hấn he hé môi:

-Người...

Phượng Dật buông một bàn tay lau nốt vệt nước mắt còn chưa khô nơi khóe mắt nàng, ôn nhu dỗ dành:

-Xuân Yển, đừng khóc, được không? Ta thừa nhận, đều là ta sai. Nàng đừng tức giận, đừng nói rằng sẽ rời xa ta nữa được không? Ta thật sự chịu không nổi!

-Ta...- Xuân Yển cắn môi, nhẹ nhàng đáp – Ta chỉ là... đêm đó người nói làm tâm ta loạn không biết nên thế nào cho phải, mới nghĩ đi tìm Xuân Hoa kể cho nàng nghe, xin lời khuyên, thật sự phải đi ra ngoài tìm Hắc Vô Thường! Hơn nữa, hôm qua, trong sương phòng, chúng ta cũng không làm gì hết!

-Ta tin nàng! – Phượng Dật nhìn thẳng vào ánh mắt nàng tình cảm dạn hồ – Nhưng từ nay về sau cũng không được quá thân cận với hấn.

Câu nói sau kia cũng quả là độc đoán ngang ngược, gần như là mệnh lệnh cho nàng.

Xuân Yến nhin không được phì cười! Thật đúng là lời sau dẫm lên chân lời trước mà, còn nói tin tưởng nàng, rõ ràng vẫn còn đang ghen!

Bất quá... Thật sự là rất đáng yêu!

-Chỉ sợ người ta đã biết thân phận của ta rồi cũng không dám có ý gì! – Nàng có ý gây ra lộ một tia buồn bã.

Phượng Dật nghe ra hương vị trong đó, ôm nghiêng lấy nàng nhìn chằm chằm như cảnh cáo:

-Hử? Nàng luyến tiếc?

Xuân Yến cười khê, đầm đầm hắt nguyệt:

-Vậy còn người? Đừng quên, hậu cung của lão nhân gia ngài còn có hai vị phi tử Hiền phi Đức phi, còn có ba ngàn giai nhân tài mạo song toàn đang ngồi chờ ngài yêu thương che chở đó! Chỉ sợ một mình ta nhỏ nhỏ không thỏa mãn được khẩu vị của ngài.

-nàng đừng có trêu ta nữa! – Phượng Dật cười méo máo khổ tới không thể khổ hơn – Sau chuyện tối qua ta đã hoàn toàn hiểu được: Đời này ta nhất định chết trong tay nàng. Nữ nhân khác để cho các nàng đứng nhìn ta đi!

-Thật vậy chẳng? – Xuân Yến nửa tin nửa ngờ nhìn hắn – Người ta đều là đại mỹ nữ tài mạo song toàn đó, hơn ta nhiều.

-Nhưng ta cố tình thích nàng! – Phượng Dật cười nhẹ – Theo ta thấy nàng mới là nữ tử xinh đẹp nhất tài giỏi nhất trên đời này!

-Ngọt hơn mật! – Xuân Yến nhăn nhăn cái mũi, giọng nói thêm phần oán hận. Một lòng vẫn không thể tránh né được lời ngon tiếng ngọt của hắn đã động tới. Dù sao, trước tình yêu, nàng cũng chỉ là một nữ nhân bình thường mà thôi

Phượng Dật cười nhạt, ôm nàng, dán cái má vào má nàng, tận hưởng chút thời gian quý báu được ở bên nhau này.

-Xuân Yên, nàng nói xem, nếu tối qua ta lâm hạnh Đức Phi, nàng sẽ thực sự cung hình ta sao? – Không biết bao lâu sau Phượng Dật mới đột nhiên nhớ lại chuyện này, hấp háy hỏi thử.

-Đương nhiên! – Xuân yến đẩy hắn ra, nói như chém đinh chặt sắt, ngữ điệu vạn phần đáng tin – Nếu người dám làm loạn cùng nữ nhân khác, ta nhất định sẽ tự tay cung hình người!! Ta hận nhất là nam nhân không chung tình!

- Bất quá- nàng nhướn nhướn mày đặc ý dào dạt – Đây chỉ là bước đầu tiên thôi.

Bước đầu tiên? Nói vậy còn có bước tiếp theo sao? Phượng Dật không ngại học hỏi kẻ dưới:

-Vậy xin hỏi bước thứ hai là gì?

-Bước thứ hai hả? – Xuân Yến thần thần bí bí cười cười nhìn hắn, nhẩn nha khai kim khẩu – Sau đó, ta sẽ đi tìm mười tám nam nhân, trước mặt người, mỗi ngày biểu diễn đồng cung đồ sống cho người xem!

Lời này mới dứt, mặt Phượng Dật tái mét.

-Không chuẩn! Ta không cuẩn bất kỳ nam nhân nào ngoài ta động vào nàng! – Hắn ôm nàng hét lớn.

-Chỉ cần người động vào nữ nhân khác, ta sẽ dám tìm nam nhân khác! – Xuân Yến ngẩng cao đầu ưỡn ngực đệ hải mình sơn – Nếu không tin, người cứ thử xem.

-Không, không thử.... – Phượng Dật vội lắc đầu. Đánh chết hắn cũng không thử. Giáo huấn mới rồi đã đủ khác cốt ghi tâm, còn lâu hắn mới dám thử lần thứ hai!

-Tốt nhất người đã nói thì phải giữ lời. – Xuân Yến cười tủm tỉm – Ta đây ưu điểm gì cũng không có, chỉ có duy nhất một ưu điểm, đó là đã nói là làm. – giọng nói nàng ôn tồn bình thản khiến cho tóc tai người nghe dựng ngược.

Phượng Dật nhìn lúm đồng tiền ngọt lịm của nàng, cảm thấy trước mặt tối đen.

Ông trời ơi. Rốt cuộc hần đã yêu phải nữ nhân gì đây! Bây giờ hần hối hận có được không?

101. Q.4 - Chương 22: Tác Dụng Của Tiên Hoàng

Edit: Lục Vân

Ngự thư phòng! Một nam một nữ song vai ngồi.Namtử khẽ vung bút, lặng lẽ bắt tay vào phê chuẩn tấu chương. Nữ tử ngồi bên cạnh, nhanh tay phân loại chồng tấu chương trên bàn, vừa vận nhịp nhàng đưa tới tay nam tử.

-Xuân Yến. – Đột nhiên nam tử dừng bút, nhìn con ong chăm chỉ bên cạnh vẫn không ngơi tay.

-Hử? – Nữ tử ngừng tay tròn vo mắt nhìn hần không hiểu.

Namtử khép tấu chương trong tay lại:

-Về chuyện giảm miễn thuế, đây là bản thảo của Hộ bộ đưa ra, ta vừa xem qua, cũng đã phê thêm vào. Nàng xem xem còn chỗ nào cần sửa nữa không?

-Phải không? – nữ tử nhìn hần cười nhẹ, nhận tấu chương, cúi đầu cẩn thận lật xem

Namtử lẳng lặng ngắm nàng thần thái tập trung của nàng, khóe môi bỗng dưng dâng lên một chút mỉm cười có sủng nịnh lại có chút kiêu ngạo.

Ước chừng một nén nhang sau, nữ tử đã đọc tới tờ cuối cùng, ngẩng đầu, cười tán thưởng:

-Người phê rất khá, đã vạch hết một số chỗ còn mơ hồ và sai sót ra. Nhưng vẫn còn vài lỗ hổng.

Giơ lên phía trước, ngón tay chỉ chỉ vào một góc

-Ví như nơi này, ba năm chiến loạn, thuế má trầm trọng ép dân chúng tới sống không nổi., bây giờ chiến tranh đã chấm dứt, giảm thuế là điều đương nhiên. Nhưng chúng ta cũng cần phải lo tới quốc khố đã rỗng tuếch, vốn dĩ chủ yếu dựa vào tiền thuế nên không thể lập tức giảm đi quá nhiều. Ở đây giảm quá mạnh có chút lo lắng.

Lòng sáng bừng rực rỡ, Phượng Dật gật gật đầu:

-Đúng vậy. là ta sơ sót.

Lật lật vài tờ, lại chỉ chỉ một vài chỗ khác:

-Còn có chỗ này.. . còn chỗ này....

Một bên cẩn thận giải thích tỉ mỉ, một bên nghiêng tai lắng nghe, mỗi khi có một sai lầm nhỏ xíu nào đó được vạch ra, nam tử lại gật gật đầu liên tục, thi thoảng lại nhìn về khuôn mặt nghiêng nghiêng của nữ tử, hai mắt sáng lên kính nể.

Còn nữ tử vẫn tập trung nói, dường như không thấy ánh mắt của hần.

Nói xong, đưa bản tấu lại cho nam tử, nàng xoay người làm nốt công việc còn dở dang.

Ngắm nhìn thân ảnh yếu điệu, lòng Phượng Dật xốn xang, nhẹ nhàng gọi:

-Xuân Yến

-Hử? – Xuân Yến quay đầu nhìn hần. Còn chuyện gì nữa?

-Năm nay phương bắc lại tăng được lương thực, dân chúng đều sống vô cùng tốt. – Phương Dật thần nhiên nói một câu không đầu không cuối chẳng liên quan.

Xuân Yển cũng sửng sốt, không hiểu ý hắn muốn nói gì, cũng cười cười hỏi cho có lệ:

-Vậy à?

Nàng không hiểu ý mình sao? Phương Dật nhún mày giải thích:

-Xuân Yển, nghe nói năm đó hồng giang nạn úng, mấy trăm ngàn mẫu ruộng tốt bị hủy, hơn vạn dân không có nhà để về, quan lại triều đình phái đi trị thủy đều bó tay quay về. Ngay khi tất cả đều thúc thủ vô sách, thì nàng kịp góp lời đưa ra phương pháp trị thủy cải tiến, sửa lại dòng chảy dẫn hồng thủy vào biển lớn, mới đẩy lui được cơn hồng thủy, giải cứu vạn dân trong cơn nước lửa. Vì thế, dân chúng phương bắc vô cùng biết ơn nhớ mãi không quên. Nghe nói họ đang tính đóng góp xây cho nàng một kim điện cung phụng đó.

-khụ khụ khụ khụ khụ... – Một hồi ho khan kịch liệt, Xuân Yển ôm ngực nhìn hắn không thể tin – người.. người nói cái gì? Lặp lại một lần nữa?

-Dân chúng phương bắc đang định xây miếu thờ dựng tượng vàng cho nàng để cúng bái, cảm tạ đại ân đại đức của nàng năm đó. – Phương Dật kéo nàng ngồi lên đùi, nhẹ nhàng vỗ vỗ má nàng mà ôn tồn giải thích.

Có cần phải hưng phấn tới mức đó không! Xem nàng như thần phật. Lòng hắn nổi lên một trận ghen tị với khả năng và sự thông minh của nàng.

Xuân Yển chớp chớp mắt mấy cái. Nàng không có nghe sai?

Không— muốn — Giây tiếp theo, nàng muốn khóc ròng.

Tượng vàng! Nghe được sao? Tượng Vàng đó! Đánh chết nàng cũng không muốn!

Thứ nhất, nàng tuổi còn trẻ, bất quá chỉ là kinh nghiệm trị thủy mấy ngàn năm Trung Hoa tích lũy lại mà thôi, dùng lần này lại bị mang nhân nghĩa lớn như thế, trong lòng thấy không ổn chút nào. Thực sự là chịu không nổi lễ lớn như thế, nàng sẽ giảm thọ mất!

Thứ hai, đó là vàng đó. Một khi bày ra rồi không phải là hũ mật gọi bọn đạo chích lừa gạt sao? Nàng cũng không mong một ngày nào đó, chính mình, sau một thời gian lưu lạc cuối cùng chết oan uổng. (ý là bị trộm hoặc bị cắt rời)

Thứ ba, chịu người cung phụng. Có nghĩa là mãi mãi trường tồn. Nói cách khác, tượng của nàng cứ như thế sừng sững giữa trời ngày này qua đời khác, dần dần bị các thành phần trong không khí ăn mòn. Chỉ cần tượng tượng tới chính mình, sau vài trăm năm nữa, còn lưu lại một dung nhan bị hủy hoại đen xì lộ chỗ bị hậu nhân chỉ trỏ, nàng không rét mà run.

Rùng mình một cái, trốn vội vào lòng Phương Dật.

-Chúng ta... có thể tìm cách nào đó bóp chết ý tưởng này của bọn họ từ trong nôi không? – nàng hỏi đầy mong chờ.

-Sao? – Phương Dật ngăn người nhìn nàng khó hiểu.

-Thực ra... thực ra ta cũng không làm được gì cả, chỉ là tùy tiện nói mấy câu thôi. Bọn họ đã thần thánh hóa lên rồi. – Xuân Yển nho nhỏ nói. Hơn nữa, những lời này đều là nàng đọc được ở trên mạng chỉ còn nhớ mang máng. Còn về chuyện lên kế hoạch chống hồng tai cũng như thực hiện nó thì không phải nàng. Cho nên nếu nói là nhận, thì cũng không phải nàng.

-Đó đâu phải tùy tiện nói mấy câu! Mấy câu đó của nàng là đã cứu vài vạn lê dân đó! – Phương Dật không đồng tình – Bất quá chính vì như thế nàng mới được phụ hoàng sung hạnh một đường cho lên chức hoàng hậu, cuối cùng sau một năm thậm chí còn phóng tâm giao quốc sự cho nàng.

Lời càng nói lòng càng thêm ganh tị.

Chính mình, thân là hoàng tử vậy mà còn không bằng được một nữ nhân khác họ, được dân chúng ủng hộ và phụ hoàng tín nhiệm như thế, thực sự là dọa người.

-người đừng có nói với ta về chuyện này – Đột nhiên xuân yển ngắt lời hân, cúi đầu bị phần nói – Đây chính là sai lầm lớn nhất đời ta. Biết vậy ta chẳng làm! – Cuộc đời bị thảm của nàng chính là bắt đầu từ đây!

Phượng Dật nhìn vẻ mặt khác thường của nàng, ngẩn ra, nghi ngờ hỏi:

-Có ý gì vậy?

Xuân Yển ngẩng mặt lên, hai mắt long lanh chực khóc nhìn hân nói đầy buồn thảm:

-Thực ra... năm đó... không phải là ta hiến kế trị thủy cho cha ngươi.

-A? Phượng Dật chấn động – Vậy là ai?

-Ồ ô.. Là cung nữ ở cùng ta ở Dục Tú cung Thiên Âm. – Xuân yển khó chịu nói. Nói tới cái tên đó, nàng còn hận nghiêng răng.

Thiên Âm? Chưa từng nghe nói qua! Phượng Dật nhìn nàng, ánh mắt không thể đoán được ý nghĩ – Nhưng... nhưng.... nhưng sau đó rõ ràng là nàng.... – Là nàng dương danh theien hạ, còn nhận hết ân sủng.

-Người từ từ nghe ta nói đã! – xuân yển cắn môi dần dần giải thích.

-Bốn năm trước, ta còn là một tiểu cung nữ trong Dục Tú cung. Tháng năm năm đó đúng là đợt lũ, phương bắc mưa to như trút, một tháng liên tục không nghỉ khiến cho sông vỡ đê gây nên hồng giang nuốt hết vô số ruộng đồng dân chúng hai bên bờ sông. Hoàng thượng mấy lần phí đại thần tới đắp bờ chống lũ, nhưng liên tục thất bại. KHấp nơi một mảnh bị thảm, trong cung ngoài cung vẫn nghị luận không ngớt. Việc này tất nhiên cũng trở thành đề tài bàn luận ột đám cung nữ nhàn đến vô sự chúng ta tán gẫu. Lần đó, mấy người chúng ta tụ tập lại líu ra líu riu mới tới nửa ngày. Đều là lời lẽ tầm thường, ta nghe không nổi nữa đã nói một câu: Trị thủy không ngoài ngăn đón, sắp xếp, phóng, điều mà thôi. Chỉ cần biết hướng đi của con sông biết tình hình từng khúc, lại chỉnh đốn linh hoạt không lo không có biện pháp giải quyết. Là bọn họ ngu ngốc chỉ biết ra sức đắp bờ ngăn lại mà không biết chặn lại chỉ là phương pháp nhất thời, không thể có tác dụng cho đời sau. Nếu làm không tốt, không chỉ hao tài tốn của, còn có thể để lại hậu họa vô cùng.

-Ta vốn tưởng rằng đây chỉ là mấy lời đàm nhữ tử chúng ta nhàn rỗi mà nói riêng với nhau, mọi người nghe rồi quên thôi. Nhưng ai biết trong đó có một nha đầu có dã tâm – chính là Thiên Âm – nghe ta nói, lặng lẽ ghi nhớ trong lòng. Một ngày, hoàng thownjg và Nguyên phi du ngự hoa viên, nhân cơ hội đi lên tự cho là có diệu kế trị thủy muốn hiến!

Oán hận đập bàn một cái!

-kết quả là gì? Nàng thuật lại hết những lời ta nói từ đầu chí cuối, cha ngươi nghe xong cảm thấy có lý, liền ứng với tình huống thực tế mà hỏi. Á kia đương nhiên là chẳng hiểu chút gì về trị thủy, áp ứng nói không ra nổi một câu trả lời thuyết phục. Cha ngươi giận dữ phán ả một tội khi quân, vì tự bảo vệ mình nên ả đã khai ta ra!

Nghiến răng nghiến lợi, bộ mặt dữ tợn.

-Một nữ tử như ta có thể hiểu được bao nhiêu về trị thủy chứ? Mấy câu nói lúc trước đó cũng chỉ là đọc được ở trong sách, nói ra khoe khoang một chút thôi, ai biết lại bị người ta nói lại như con vẹt! Còn cụ thể là quyển sách nào ta cũng quên mất rồi. Nhưng cha ngươi không chịu buông tha, dám buộc ta nếu không nói ra nguyên do, hân sẽ buộc ta và Thiên Âm cũng một tội khi quân!

Kích động, nàng túm chặt vạt áo Phượng Dật, oán hận:

-Người nói, rốt cuộc ta đã làm sai cái gì? Thiên Âm kia, chỉ vì nghĩ đến thánh sủng mà nổi điên lên mặc kệ ta. Còn cha ngươi, làm sao hân lại bỏ qua như vậy! Người ta không biết là không biết mà! Nào có thể bức bách người ta như thế!

Phượng Dật muốn cười nhưng biết giờ mà cười nhất định sẽ bị nàng đánh thành dầu heo, đành cố nén, thần nhiên hỏi:

-Sau đó thì sao? Làm thế nào nàng thoát thân?

-Có thể thế nào nữa? – Xuân Yến nhún nhún vai bất đắc dĩ đáp – Ta nghĩ tới nát đầu, biết gì nói ra hết. Đại thần trị thủy cũng không có cách nào đành thử một lần làm, không ngờ chó ngáp phải ruồi, nạn lụt không ngờ không chế được, cha ngươi long tâm đại duyệt, liên ban cho ta một cái Tiệp dư, ngày nào cũng tới chỗ ta.

-Nhưng! – Lại kích động – Ngươi biết không, hần cũng không phải đi lâm hạnh ta! Mỗi lần hần đến ta lại phải thức trắng đêm không ngủ nổi, bị hần kéo vào các vấn đề triều chính mà tìm cách giải quyết. Triều chính a, quốc gia đại sự ư? Ta biết cái gì? Nhưng chỉ cần ta vừa nói không biết, hần liền mượn tội khi quân tru di cửu tộc tới ép ta. Ta sợ chết mà, không dám không nghĩ, chỉ đành vắt hết óc mà đưa cho hần chút đề nghị nho nhỏ, Kết quả, hần thường hai mắt sáng rực tiếp tục hỏi cho kỹ. Cứ như thế cho tới sáng khi hần cảm thấy mệt mỏi đi ra, ta cũng sức cùng lực kiệt mà ngã trên giường không daayjnooir. Vì thế, trong cung mới truyền hoàng thượng vứt bỏ nguyên phi mê luyện một cô gái mười bốn tuổi, hơn nữa hàng đêm triều miên ở đó suốt đêm cầu hoan.

Xi! Cuối cùng Phượng Dật cũng không nhịn được nữa mà cười ra tiếng.

Xuân yến trừng mắt lườm hần. Tức giận:

-Còn có nguyên phi mẫu thân kia của ngươi nữa, ta cũng không thể không nói! Nàng cũng lại đi nghe mấy tin đồn nhảm đó, vì thế đâm ra ghen tuông, lúc nào cũng tìm ta gây phiền toái! Mà cha ngươi đâu? Hần thấy cũng không thèm can, nói chuyện hậu cung hần mặc kệ! Thật sự là tức chết người đi được! Ta lâm vào hoàn cảnh đó không phải một tay hần gây ra sao?

-Dần dà, không biết từ khi nào chuyện quốc gia đại sự chưa nghĩ gì, cha ngươi đều quay về tìm ta hỏi, cùng ta thương lượng. Chuyện triều chính ta cũng quen thuộc dần, có thể trao đổi cùng hần, có đôi khi còn đưa ra một số ý kiến xây dựng. Bởi vậy địa vị của ta cũng lên dần, cuối cùng, ta cũng không biết làm thế nào ta coi như hoàng thượng thứ hai.

Nàng vùng hai tay bộ dáng vô cùng vô tội:

-Hơn nữa, bực nhất là, khi hần sống áp bức ta hừa đủ, chết rồi còn bắt ta buông rèm chấp chính, giúp người quản quốc sự!

Một cô nương vô tội vô duyên vô cớ bị cuốn vào trong vòng lốc xoáy này.

Nghe xong chuyện của nàng, Phượng Dật cũng không thể không miễn cưỡng thấy thương cảm cho nàng.

Bất quá hần cũng không thể không thầm cảm thấy may mắn, nếu không phải như thế đã không thể ở cùng nàng ba năm sớm chiều, dần dà biết được cái tốt của nàng, yêu thương nàng, ở bên nàng tới già.

Phụ hoàng, cảm tạ người, để lại cho ta một thiên hạ như vậy.

Có điều... Lại nghĩ tới một chuyện khác, cảm thấy hơi khó hiểu liền hỏi:

-Nhưng ta nghe nói, phụ hoàng từng muốn sinh con với nàng, để cho đứa nhỏ của hai người thừa kế ngôi vị hoàng đế không phải sao?

-Đúng vậy! – Xuân Yến sắc khoát đáp – Đó là trước khi chúng ta gặp nhau một thời gian, một buổi tối đột nhiên hần oán giận ta rằng mấy đứa con của hần đều là mấy cái bao cỏ, không thích hợp thừa kế ngôi vị hoàng đế, mà ai nấy đều đã tâm bình bực, nhìn cái ghế hoàng thượng như hổ rình mồi. Ta liền nói với hần, vậy ngươi đi tìm một phi tử rồi sinh lấy một đứa, lấy mục tiêu làm hoàng thượng mà dạy dỗ nó cho cẩn thận. Hần nghĩ rồi, vỗ tay hưởng ứng. Nhưng ta vạn vạn không ngờ hần lại đặt chủ ý đó tới ta!

-Cho nên trong đêm đại hôn nàng đã đá người xuống giường, cũng cho người một bụng xấu hổ? – Phượng Dật cười nói, lòng trầm trồ khen ngợi nàng. Phòng chường trên đời này cũng chỉ có nàng mới không sợ chết mà làm như thế với đương kim hoàng thượng!

-Vô nghĩa! – Xuân Yến bĩu môi – Lão già kia, tuổi một bó to còn muốn ta sinh con cho hần? Làm sao mà được! Chưa kể hần đã có tới mười sáu đứa con trai, hơn nữa tuổi đều lớn hơn cả ta, còn có mấy đứa cháu lớn hơn ta nữa! Làm sao ta có thể cùng với một người bằng tuổi ông nội ta sinh con với cái? Thống khổ này thà giết ta còn hơn!

Nháy mắt mấy cái, nhìn hần, nàng cười trêu tức:

-Bất quá, nói như thế, ngôi vị hoàng đế này của ngươi là nhất được đó!

-Đúng vậy! – Nghe xong tiền căn câu quả, Phượng Dật nhin không được cười, cũng không tránh khỏi bi ai ba giây cho phụ thân đáng thương của mình. Một người đáng thương, gặp một nữ tử tính cách quái dị đến hết nói, không chỉ không được chút điểm nào, còn mất hết mặt mũi đế vương.

Chính mình cũng từng một lần như thế! Lường trước tương lại, hần mình cũng sẽ chẳng tốt hơn phụ hoàng đâu.

Nhưng, nói vậy chứ, hần cam tâm tình nguyện.

-Phụ hoàng nói đúng đó. Thân là vua một nước, điều cần nhất chính là một nữ nhân có thể ở bên cạnh ta. Nàng có thể đứng sau giúp ta ổn định việc nước, khi ta do dự không quyết mà giúp ta giải hết ưu sầu phiền não, còn có thể giúp ta bỏ được lạnh giá tịch mịch ở ngôi đế vương vời vợi. Mà người này, không thể là ai ngoài nàng! – Ôm lấy thắt lưng nàng, hần nói như thở bên tai.

Xuân Yến nhướn mày, chậm chậm quay đầu nhìn hần, hồ nghi hỏi:

-Phụ hoàng nói? Cha ngươi nói với ngươi những lời này khi nào? Ta nhớ rõ phụ tử các ngươi đâu có nhiều thời gian ở bên nhau lắm, căn bản là không có nói qua phải không?

Xong rồi. Lộ rồi!

Phượng Dật nhảy dựng lên thầm kêu không tốt, hai mắt xoay loạn nhìn bốn phía giả ngu:

-Ta có nói là phụ hoàng đã nói sao?

Xuân Yến kéo cầm hần lại bắt hần nhìn mình, bình tĩnh đáp:

-Có!

Dám dùng mưu với nàng? Không có cửa đâu!

-Không có! Phượng Dật một mực khẳng khẳng.

Xuân Yến xoay xoay mắt vài vòng, trên mặt đột nhiên mang một tia cười quỷ dị, chăm chăm nhìn thẳng vào hần.

Phượng Dật bị nhìn tới phát sợ, cố gắng giữ cho giọng nói bình thường:

-Làm sao thế? Sao bỗng dưng nhìn ta?

Kéo kéo cầm hần xoay xoay một chút, kiểm tra một lượt khuôn mặt hần khi nhìn nghiêng, xuân yến cười thần bí:

-Ta mới phát hiện một điều.

-Cái gì?- phượng dật bắt đầu run.

-ngươi, càng lúc càng giống một người! – xuân yến chậm chậm nhả từng tiếng

Tim nhảy mạnh – Ai?

-Cha ngươi, Phượng Huyền!

-Phụ hoàng? – phượng dật ngây người

-Đúng vậy – xuân yến cười nhạt.

Lai nhìn lại đánh giá khuôn mặt hần một hồi, nàng cười đến là vui:

-Giờ ta mới phát hiện, phụ tử các ngươi không chỉ có khuôn mặt giống nhau, mà tính cách lại càng giống.

Dừng một chút, bình tĩnh bổ sung – Hơn nữa, là sau khi ngươi trở về từ biên quan.

Tim Phượng Dật nhảy tung tung.

-... Phải không? – Hần miễn cưỡng duy trì nét cười trên mặt. Nhưng ánh mắt lại tố giác cái cười này có mấy phần giả mấy phần thật..

Xuân Yến rút tay lại, cười nhìn hần, hoàn toàn thoải mái ngược lại hoàn toàn với hần:

-ngươi nói đi, ngươi tính thắng thần thế nào đây? Hay vẫn không chịu nói để cho ta tự tìm ra? Ngươi nên biết, cả hai cách này, tuy có chung một đáp án giống nhau, nhưng kết quả thế nào, với hiểu biết của ngươi về ta, ngươi nên biết trước.

Uy hiếp! Đây quả là uy hiếp trắng trợn!

-Ta còn có lựa chọn sao? – Phượng Dật cười khở, dứt khoát chọn cách thứ nhất – thắng thần thật thà.

-Được rồi, dù sao sớm hay muộn nàng cũng sẽ biết, trước khi đi biên quan, Hỷ công công đã từng giao cho ta một hủ dục của phụ hoàng.

102. Q.4 - Chương 23

Edit: Lục Vân

Phượng Dật đáng ghét! Phượng Huyền đáng ghét! Hai cha con nhà này thế mà dám chơi nàng như thế! Nàng sẽ theo ám không cho bọn họ yên!

Nhớ tới lão bắt tử kia trước khi chết cười đắc ý thế nào, nhớ từng câu từng chữ trong di chiếu kia, còn muốn phải đối mặt hàng ngày với vẻ mặt chán ghét của Phượng Dật đó, trong lòng Xuân Yến như có một quả bóng bị bơm cho to tướng.

Càng nghĩ càng giận, thật sự là càng nghĩ càng giận! Xuân yến cả người phát hỏa đi trên đường, bước chân thỉnh thoảng càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nặng trĩu. Bắt quá, có vẻ như nàng đậm mạnh quá, mấy quán nhỏ xung quanh cũng rung rinh, mấy quả táo lặn lặn rơi xuống đất.

Phía sau nàng, Xuân Hoa một tay ôm đứa nhỏ, một tay đẩy đám người gian nan tìm kiếm thân ảnh tỷ tỷ, bắt đầu đi la lớn:

-Yến tử, Yến tử, người đứng lại cho ta, ta ôm đứa bé không đi nhanh được!

Còn có một con quỷ nhỏ nghịch nhợm, ngồi tròn trong lòng mẹ, mặt đầy hưng phấn còn tay vung lên vút vút một cái roi quất ngựa vô hình, miệng hô:

-Nương, cố lên! Cố lên! Không thấy đi đâu cả!

-Không biết vị tiểu thư này có gì phiền não, có thể cho tại hạ biết được không? Gia phụ có chút địa vị ở Phượng Hoàng thành, có lẽ có thể giải quyết không chừng. – Đột nhiên, khoảng không trước mặt xuất hiện một thân ảnh chắn đường Xuân Yến.

Khựng lại, Xuân yến nghi nghi hoặc hoặc, hình như lời này có chút kỳ quái.

Ngẩng mặt lên nhìn người tới, hai mắt tròn tròn to tướng:

-Là người? – Nàng cả kinh kêu lên.

Biểu tình trang phục cũng y như hôm đó, ngay cả lời nói cũng y như thế, còn có cây quạt vàng phe phẩy, kể ra không nhận ra hần cũng khó!

Kể chặn đường thấy Xuân Yến hé nét mặt cũng cả kinh, khẽ hỏi lại:

-Cô nương, là nàng?

Kể mà ngày nào cũng ngó ngía vô số nữ tử đến trẻ con cũng không tha mà còn nhận ra nàng, chứng tỏ mệnh của nàng rất lớn, lòng Xuân yến tốt xấu cũng được an ủi một chút. Nhưng vẫn còn bức!

-Đúng vậy! – Nàng miễn cưỡng trả lời, một tay đẩy hẳn ra, cuối cùng cũng dồn được một tia nhẵn nại mà ôn tồn nói – Phùng công tử, xin người tránh ra cho, hôm nay tính tình ta không tốt, hẹn ngày khác chơi cùng người.

Phùng công tử nghe mà sững sốt không rõ có ý tứ gì. Nhưng nhìn sắc thái của nàng cũng biết nàng đang muốn chạy liền lập tức chạy theo chặn đường nắm tay nàng, thoát cái nghiêm mặt cười:

-Cô nương, không biết nàng có gì phiền não? Gia phụ...

-Ta biết, cha người là thủ thành Phượng Hoàng thành Phùng Tê Chiêu, ở đây cũng rất có quyền thế. – Xuân Yển chán nản uể oải ngắt lời – Nhưng chuyện của ta hẳn quản không được, ta nghĩ người cũng chẳng thể bảo cha người giúp ta được. Hơn nữa, hôm nay tâm tình cô nương ta thực sự không tốt, không muốn bị làm phiền. Cho nên, ta khuyên người nên biến ngay trả đường cho ta, đừng để cho ta bực mình, người ta cũng đánh!

Chưa thấy tiểu hài tử nào như tên này, sắc mặt đi trên con gái nhà người ta cũng y như thế, cũng chẳng đối lấy được hai câu dễ lọt tai hơn một chút. Nghĩ vậy, nàng thực buồn bực.

Vẻ tươi cười trên mặt Phùng công tử biến tiêu:

-Cô nương, nàng...

Chưa thấy ai bám riết không tha như thế! Một... hai.... Ba... kiên nhẫn của Xuân yển đã kiệt tới đấy, vươn một tay gạt hẳn sang bên lớn tiếng quát:

-Nói với người bao nhiêu lần rồi? Cút ngay! Đừng có chắn đường ta!

-Người... – Nàng càng làm dữ, quyết tâm của Phùng công tử càng thêm kiên định. Tựa hồ ăn quả quyết tâm, hẳn lại chạy tới trước mặt nàng muốn chắn đường.

Mới đi được vài bước đã lại bị chặn, Xuân Yển một cước muốn đá:

-Tránh ra!

Phùng công tử không phòng bị gục xuống ôm bụng.

-Thiếu gia! – Bốn nô gia vội bước lên đỡ hẳn.

Vin vào đám nô gia, miễn cưỡng đứng vững rồi, Phùng công tử nhìn theo bóng dáng Xuân yển đang quay quả rồi đi, lại nhìn mấy người bên đường cười người mang họa, sa sầm mặt, hỗn hển ra lệnh:

-Tất cả các người lên cho ta, ngăn nàng lại! Hôm nay bốn thiếu gia không cho nha đầu này ném thử chút lợi hại ta không mang họ Phùng!

-Dạ! – Đám gia nô lĩnh mệnh, ném lại thiếu gia nhà mình còn chưa đứng vững, xông lên phía trước vây Xuân yển và Xuân hoa vừa mới vất vả đuổi kịp lại.

Phía sau, Phùng công tử loạng choạng một hồi cuối cùng cũng đứng vững được, chỉ cây quạt về phía trước, phá lên một tràng cười của tiểu nhân đắc chí, đắc ý dào dạt kêu:

-Tiểu nha đầu, ngay cả tiểu thiếu gia ta cũng dám đánh, thật sự là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!

Trong vòng vây, Xuân Hoa nhìn tiểu hài tử đang cười đến rung cả người kia, huých huých tỷ tỷ tò mò hỏi:

-Uy, Yển tử, hẳn... không phải hẳn là gã con thủ thành lần trước trên người phải không?

-Đúng vậy! – Xuân Yển gạt đầu vô lực. Nàng còn chưa từng gặp qua người như thế, hai tháng – ngay cả kỹ thuật tán gái cũng chẳng tiến bộ lên tí nào, vị này coi như một cực phẩm.

Hoa Hoa che miệng cười nhẹ.

-Yển tử, người đã không có hứng thú, không ngại nhường cho ta chơi chứ?

-Tùy người, Xuân Yển hào phóng đáp ứng. Ba giây, đối tượng bị Phùng công tử đùa cợt đã được đá sang Hoa Hoa.

Đưa con gái bé nhỏ cho Xuân Yển, lưng thưng đi tới trước mặt Phùng công tử, Hoa Hoa quỵn rũ cười với hần, khẽ nhún thân làm lễ vạn phúc, dịu dàng lên tiếng:

-Ta tên Tiểu Hoa, ra mắt Phùng công tử.

-Nàng là... – Phùng công tử kinh diễm dán mắt vào khuôn mặt thanh tú của nàng, nhìn nhìn lại Xuân Yển cách đó không xa, ánh mắt đảo qua vài lần hai nàng mới hỏi:

-Hai người là tỷ muội?

-Đúng vậy! – Hoa Hoa cười cười nói nói, lại khẽ hạ khóe miệng có chút oán thầm – Phùng công tử, người xem, tuy người có ý tốt muốn giúp tỷ tỷ của ta, nhưng rõ ràng là nàng ta không có muốn, người đừng cưỡng ép nàng như vậy nữa, không khỏi có chút e ngại cho thân phận con thủ thành. Nếu không có gì, xin người buông tha cho tỷ tỷ của ta, ta sẽ dùng chính bản thân mình đền cho người, được không?

- Nàng? – Phùng công tử hồ nghi nhìn lại.

-Đúng vậy! Hoa Hoa cười tỏa nắng, tay khẽ ve vẩy vẩy trước mặt câu dẫn ánh mắt hần không thể rời – Luận dung mạo đáng người, mặc dù ta không bằng tỷ tỷ, nhưng so với nữ tử bình thường cũng không kém đâu a.

-Đúng vậy! – Phùng công tử nhìn nàng từ trên xuống dưới, gật đầu.

-Nói vậy là Phùng công tử đã đáp ứng? – hai mắt sáng ngời, Hoa Hoa nhìn hần cười cười.

Phùng công tử không trả lời nàng, vẫn còn nhần mày có chút dăm chiêu.

Chỉ chốc lát, hần đã ngẩng đầu vỗ tay cười to:

-Thật tốt quá! Không ngờ hôm nay tiểu thiếu gia ta xuất mã đã thắng lợi trở về!

Phát phát tay, hần phân phó gia nô:

-Các người bắt tất cả các nàng về cho ta!

Nghe nói vậy, cả Xuân Yển và Hoa Hoa đang diễn hài đều biến sắc.

-Phùng công tử, không phải chứ? Người muốn cưỡng đoạt cả hai tỷ muội chúng ta sao? – Xuân Yển ngoài cười nhưng trong không cười hỏi lại.

-Đúng vậy! – Phùng công tử ngẩng đầu ưỡn ngực cực kỳ hạ lưu.

-Người không sợ chúng ta đã lập gia đình sao? – Hoa Hoa cũng hỏi lại, ôm lấy con gái chìa trước mặt hần – Người xem con gái ta đã lớn như vậy đó!

-Chuyện nào có đáng gì? – Phùng công tử lạnh lùng vô tình lắc lắc cây quạt, lớn tiếng – Có thể để cho hai cô nương như hoa như ngọc như các nàng xuất đầu lộ diện, có lẽ nhà các nàng ủy thân cũng chẳng phải nhà giàu có gì. Bằng vào quyền thế của nhà ta ở Phượng Hoàng thành, chỉ cần ta mở miệng, cho tướng công các nàng chút bạc bồi thường, tại sao phải sợ hần không mừng như điên mà đưa các nàng tới trước cửa nhà ta?

Ánh mắt chuyển tới con bé con đáng yêu, hai mắt lấp lánh sáng:

-Nếu các nàng không yên lòng về tiểu nha đầu này, thì cứ việc mang theo nó tới cũng không sao. Nhà ta sẽ không thiếu các nàng một hạt cơm. Chỉ là một đứa bé gái thôi, sớm muộn cũng phải gả ra ngoài. Chờ nó lớn một chút, tìm ai gả cho nhà người ta,, xong!

Lời nói như nước chảy, nửa chữ cũng không chút ngưng đọng miệng đã an bài xong cho đứa bé. Xuân Yển hừ lạnh ngạo nghễ nhìn hần, trầm giọng hỏi:

-Phùng công tử, dưới chân thiên tử, trong mắt người không còn vương pháp nữa sao?

-Vương pháp? – Phùng công tử chớp chớp mắt mấy cái, phe phẩy cây quạt, cao giọng kiêu ngạo – Công tử ta chính là vương pháp!

Một câu quá quen thuộc! Câu nói được đám trẻ hư sử dụng với tần suất cao nhất.

-Là sao? – Xuân Yến cười lạnh – Tốt lắm, vậy để ọi người xem vương pháp này cuối cùng sẽ rơi vào kết cuộc thế nào!

Dứt lời, thỉnh linh vung chân một cước – chính giữa rễ mạng của hần!

Không hổ danh Nam Cung Xuân Yến đã được luyện tập tới thuần thực, bách phát bách trúng đoạn tử tuyệt tôn!

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Lại giống như lần trước, Phùng công tử ôm lấy nửa thân dưới, cuộn mình trên mặt đất kêt la không ngừng.

Cái cảnh này Xuân Yến cũng đã xem phát chán. Thu chân, cũng chẳng buồn liếc kẻ bị hại tới nửa con mắt, xoay người vỗ vỗ vai muội muội nói một lời đầy thâm thúy:

-Hoa Hoa, còn lại giao cho người!

-Không thành vấn đề! – Hoa Hoa một lời đáp ứng, bẻ tay rắc rắc, khoe môi nhếch lên một nụ cười đáng sợ, giọng nói đầy sát khí – Đã lâu không động tay chân, nếu còn tiếp tục không động xương cốt ta sẽ thành rỉ sắt hết mất!

Dứt lời, tay chém mạnh một quyền, chém ngã đại hán bên phải. Đồng thời chân vung một cước, đá gã nô gia bên trái bay tới góc tường. Thoắt cái xoay người, không kịp nhìn rõ nàng đã làm gì, chỉ thấy nam tử đang chuẩn bị đánh lên sau lưng nàng đang thống khổ ôm tay chặt vật quý rạp trên đất không ngừng kêu rên. Còn bản thân Hoa Hoa mới vừa ra tay, động tác duyên dáng tuyệt đẹp chân váy tung bay lướt một vòng giữa không trung đẹp như đang múa.

Còn kẻ thứ tư... Không cần Hoa Hoa phải động thủ, đám người đứng vây quanh xem trò đều tròn mắt nhìn con bé con lắc lư kéo một cây gậy không biết từ đâu ra, còn to gấp đôi con bé, cũng mang đầy đủ phẩm chất của mẹ mà đánh cho kẻ lọt lưới đánh ặt mũi bầm dập, ôm đầu lăn trên mặt đất xin tha

Còn Phùng công tử, hần nằm trên đất, bị Xuân yến dụng phát sơn vô ảnh cước (đá tới không nhìn thấy nổi chân =))) hầu hạ tới tận giờ.

Chủ tớ năm người chỉ trong hai phút đã bị hai nữ tử thoát nhìn nhu nhược yếu đuối cùng một con bé con chưa tới ba tuổi đánh cho hoa rơi nước chảy. Nói ra ai tin?

Cho nên mới nói, nửa tháng sau, Xuân Yến vẫn còn nghe người đời đồn đãi vị công tử bảo bối duy nhất của thủ thành Phượng Hoàng thành Phùng đại nhân gia vì đùa giỡn nữ tử bên đường, chủ tớ năm người bị ba anh hùng bộ dáng cao lớn uy mãnh trách hần không chịu đùa giỡn với nữ tử của mình mà đánh ột trận mặt mũi bầm dập, một tháng không xuống nổi giường, nàng nghe mà ôm bụng cười đến nước mắt chảy ròng ròng, thiếu chút nữa mà nghẹn tới chết. Bất quá, những điều này đều là nói sau đó.

Trận chiến chấm dứt sau năm phút.

Đá tới mỗi chân, Xuân Yến mới lưu luyện không nỡ thu chân, quay lại choàng tay ôm chầm lấy Hoa Hoa và con bé đã xong nhiệm vụ từ lâu, khoái hoạt hết lớn:

-Hoa Hoa, người mạnh quá!

Lại hôn lên mặt con bé:

-Oa nhi, người cũng giỏi lắm!

-Yến tử, người cũng không kém a! Chúng ta vẫn hợp tác ăn ý như trước! – Hoa Hoa cũng cười nói.

-Di đánh, nương đánh, Phù nhi cũng đánh! – con bé đứng giữa hai nàng thơm hai nàng hai cái thật kêu kêu ngạo nói cười.

Ba người không coi ai ra gì tự nhiên khen nhau, xem người xung quanh đều là đá tảng, cả người mồ hôi chảy ròng ròng.

Không... Cả đời này bọn họ còn chưa từng thấy con của mệnh quan triều đình bị đánh, còn không chạy cho nhanh, lại còn ở lại chia vui với người chiến thắng! Huống hồ lần này kẻ to gan lớn mật lại là hai nữ tử cùng một đứa bé con.

Sau một lúc lâu, Xuân Yển mới cảm thấy mỹ mãn xoay người đá đá Phùng công tử bị nàng đá tới muốn bầm tím cả người, về mặt chân thành:

-Phùng công tử, nghe ta nói, cái nghề đùa giỡn con gái nhà lành bên đường này không hợp với ngươi. Ta khuyên ngươi nên nhanh chóng đổi nghề đi! Bằng không lần sau nếu để cho gặp lại tình cảnh như thế này, ta sẽ không hạ thủ lưu tình như vậy đâu, để ý tới hùng phong nam tử của ngươi không thừa đâu nha!

-Lớn mật! Công tử nhà ta là con trai thủ thành, người đánh người, không sợ Phùng đại nhân trách tội quăng tất cả đám nhà ngươi vào nhà giam hả? – Nam tử bị Hoa Hoa đá vào góc tường đứng lên, mặt mày đau khổ vẫn cố làm ra bộ dáng cao cao tại thượng cáo mượn oai hùm.

Bốn phía ồ lên, một số người đã cảm thấy thương cảm cho tương lai bi thảm của các nàng.

Đáng tiếc Xuân Yển không có bị dọa.

-Ngươi dọa ta hả? – Xuân Yển đi tới, một tay nhấc cái lỗ tai của kẻ kia lên xoay một vòng, cười lạnh – Có biết cô nương ta hận nhất người khác đe dọa ta!

Tai nam tử đỏ bừng, hấn đau tới nhe răng trợn mắt.

Xuân Yển cũng chẳng thêm để tâm, nói tiếp:

-Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi không biết sao? Phùng đại nhân làm hết phận sự thủ thành, bốn năm cai quản Phụng Hoàng thành gọn gàng đâu vào đấy, ở đây ai cũng khen một tiếng quan tốt. Nếu không, ngươi cho rằng công tử nhà ngươi giữa đường đùa giỡn con gái nhà lành mọi người đều một mắt nhắm một mắt mở không nói gì sao? Chính là vì chúng ta biết Phùng đại nhân sẽ không trợ Trụ vi ngược! Ngược lại nể hấn làm chuyện gì không ra hồn còn có thể bị Phùng đại nhân phạt nặng! Công tử nhà ngươi hôm nay vốn nên ở trong phòng diện bích không phải sao? Ngươi nói, nếu để lão gia nhà ngươi biết chủ tớ các ngươi lại vùng trộm chuồn ra treu ghẹo mỹ nữ, đùa giỡn không thành còn bị làm trò cười, ông ta sẽ phản ứng thế nào? Mấy tên cầu nô tài các ngươi còn giữ được mệnh sao?

Hắc hắc, nhớ ngày đó, lần đầu tiên bị người ta đùa giỡn nàng hưng phấn thực sự, sau khi hồi cung liền gọi người đi sờ soạng (Trà tỷ tỷ dùng từ sờ soạng này đấy =)) ta không thể tìm được từ nào hay hơn) cả nhà Phùng gia từ trên xuống dưới, tin nhận được hôm nay vừa vận phát huy tác dụng.

Nàng... làm thế nào chuyện này cũng biết?

Bị người ta chỉ ra được tình hình thực tế, sắc mặt bốn tên gia nô tính cả Phùng công tử cắt không còn giọt máu. Mặt mũi gã nam tử bị Xuân Yển nhéo lỗ tai khó coi tới cực điểm, khóc lóc kêu lớn cầu xin tha thứ:

-Cô nương. Ta sai rồi. Là ta sai, van cầu người tha ta đi! Trăm ngàn lần không nên bầm báo với lão gia nhà ta!

Biết sai thì tốt. Chỉ tiếc, lời này nghe thế nào cũng thấy không thành tâm, bắt quá.... coi như được đi.

Xuân Yển buông tay, bổ thêm một cước, hừ lạnh:

-Hừ! Ý thế hiếp người cũng không nhìn xem cô nãi nãi ta là ai!

Bộ dáng uy phong lẫm lẫm, lại khôi phục hình tượng nữ vương ngày đó.

Hoa Hoa thấy thế, hiểu ý cười cười, đi tới, một tay đặt lên vai nàng:

-Thế nào, Yển tử, tâm tình đã tốt lên chưa?

-Tốt hơn nhiều rồi! – Xuân Yển trợn to mắt, bình tĩnh đại ngộ nhìn muội muội cười sung sướng.

Quả nhiên, khi tâm tình không tốt tìm ai đó đánh mắng một trận sẽ cảm thấy một sự khoái cảm biến thái, oán khí trong lòng cũng tan theo mây khói. Thật là một phương pháp xả giận hết thấy! Nàng ghi tạc trong lòng, lần sau nhất định cứ thế mà làm!

-Ai, nửa ngày ôm con bé đuổi theo người một mạch, vừa rồi lại đánh người ta, giờ ta mệt tới muốn đứng không vững. – đột nhiên Hoa Hoa nói đầy oán giận.

-Nương, con rất nặng phải không! – Con bé con cũng giữ cái tay nhỏ nhỏ quệt cái miệng nhỏ xiu.

Xuân Yến đi đi mắt cá chân có chút đầm chiêu:

-Ta cũng vậy, đá hấn tới đau cả chân. Xú tiểu tử, không có chuyện gì sao không ăn nhiều cơm một chút? Làm ta đá nửa ngày cũng không đá đến thịt, đau chết mất!

Mấy người đứng xem muốn đổ mồ hôi lạnh như mưa. Hai vị cô nương này thật sự là ...

Ngẩng đầu nhìn xa xa, thấp thoáng có quán rượu thật to, hai mắt Hoa Hoa sáng ngời, nhìn Xuân Yến đầy thân thiết:

-Yến tử, dù sao cũng mệt rồi, phía trước có tửu lầu, không bằng chúng ta tới đó uống trà ăn chút điểm tâm nghỉ ngơi đi!

-Tốt tốt!

Trước mặt bao người, hai tỷ muội gọn gàng bế con bé con nghênh ngang mà đi, để lại năm đại nam nhân nằm chết cứng giữa đường, rên rĩ không ngừng.

Dần dần, đám người hóa đá cũng thức tỉnh. Không còn náo nhiệt để xem nữa, họ cũng giải tán đi, để lộ hai gã nam tử khí chất không tầm thường.

-Này, tỉnh lại đi. – khép lại cái cằm nam tử bên cạnh sắp rơi ra, nam tử tuần nhã bắt phàm không kiên nhẫn vỗ hai má hấn.

-Ồ... – bị tát đau, nam tử đó dần tỉnh lại. Nhìn năm gã kia đang nâng nhau dậy dìu nhau đi, đột nhiên đột nhiên nhảy dựng lên lộn xộn hết lớn:

-Tiểu Yến.... Không.... Không phải nằm mơ? Thái thái thái thái thái.... Thái Hậu.... Tam tam tam.... tam tiêu thư... còn có.... con bé con... Phù nhi...

Hai mắt đảo khắp xung quanh nhưng không thấy mấy người vừa nhắc tới.

-Ủa? Các nàng đâu rồi? Mới rồi còn ở đây! – Hấn vẫn tìm xung quanh.

Nam tử tuần nhã bắt phàm muốn phát cáu, khóa môi run run. Thật sự là nhìn không được, hung hăng chụp một chưởng vào cái ót hấn:

-Các nàng đã sớm đi rồi, tới tửu lầu phía trước! Còn không mau đuổi theo đi. Nếu để mất người ta ta sẽ hỏi tội người!

103. Q.4 - Chương 24: Trêu Chọc Thiên Tử

Edit: Lục Vân

Một ấm trà, trong không đến năm phút đồng hồ đã bị một cơn khát nuốt trọn.

Đưa ấm trà trống tuếch cho ấy tiểu tử đang nghện họng đứng nhìn, sai hấn sớm mang lên ấm trà nữa, Xuân hoa quay đầu mỉm cười nhìn Xuân yến, cười nhạt:

“Yến tử, hết giận rồi chưa?”

“Ừ” Xuân yến ném ấm trà sang một bên, nhón một miếng điểm tâm, khe khẽ xoa cằm, nụ cười trên mặt vẫn ngọt ngào không chút héo.

Cười đến là ngọt ngào như thế, Xuân Hoa nhìn có chút xốn mắt.

“VẬY hòn đá nhỏ của người...” Nàng cố ý nhắc đến mấy từ nhạy cảm dò hỏi.

Không ngoài sở liệu, nét tươi cười phút chốc đã biến mất, thay vào đó là âm khí dày đặc. Nhếch môi, cười đến nghiêng răng, Xuân Yến khó chịu nói:

“Tốt nhất là đừng có nhắc đến kẻ này trước mặt ta! Giờ chỉ cần nghĩ đến thôi ta đã muốn lao tới ăn tươi nuốt sống hắn!” Hừ! Hồn胆! Dám hợp mưu cùng cha hãm hại nàng? Nàng vốn có tiếng thù dai!

Loảng xoảng!

Từ bên phòng cách vách vang lên tiếng chén bát vỡ tựa hồ như có người nào đó quá kinh hãi mà lỡ tay làm rơi cả chén bát.

Hoa Hoa phì cười, vỗ vỗ Xuân Yến, giơ ngón tay cái lên khen.

Xuân Yến nhún nhún vai thản nhiên ăn đồ.

“Yến tử, lần này tỷ tức lắm rồi nha?” Bắt chước tỷ tỷ, một miếng nuốt gọn cái bánh ngọt, Hoa Hoa nói rất chắc chắn, trong mắt đầy đắc ý khi người gặp họa.

Ừm, hương vị không tồi, lại ăn thêm một miếng.

“Nói thừa!” Xuân Yến tức giận đáp. “Người cũng không phải là không biết, cả cuộc đời ta hận nhất là có kẻ bày trò sau lưng, hơn nữa lại là người ta tin tưởng nhất lừa gạt ta!”

A, đói quá, ăn thêm mấy miếng bánh ngọt nữa.

“Vậy người tính thể hiện sự phẫn nộ của mình thế nào đây?” Hoa Hoa theo thói quen lại nhón miếng bánh nữa, cho vào miệng vừa nhắm nháp vừa lơ đãng nói.

“Bỏ nhà trốn đi?” Nàng nửa đùa nửa thật.

“Ta cũng có nghĩ đến, nhưng chỉ sợ có kẻ không muốn thả ta đi.” Xuân Yến tiếp tục liềm mạng với đĩa bánh ngọt, chán mới nói mấy câu – Nhìn hắn bám theo ta như cái hoa cài bên cặp váy ấy. Ngẫu nhiên ra khỏi cung đi chơi thì còn được, nhưng ra khỏi thành? Nằm mơ!

Dưới sự phấn đấu kiên trì của nàng, một mâm bánh ngọt đáng thương vốn rất cao đã nhanh thấy đáy. Xuân Yến lại tiếp tục phấn đấu với miếng bánh nữa.

“Nhưng nếu người thực sự muốn đi ta cũng không phải không có cách” Hoa Hoa nói, không quên trộm miếng bánh trên tay tỷ tỷ coi như trả công mình vất vả vô mồm.

Con bé con trở mắt nhìn mâm bánh ngọt ưa thích của mình cứ vơi dần vơi dần, hai mắt mở tròn to, trong suốt lấp lánh chực khóc. ” Dì, nương, các người... các người... Phù Nhi cũng muốn ăn nữa!” Con bé kêu toáng lên, cái miệng nhỏ xíu chu ra, không khác một con cáo con.

“Kêu la cái gì? Mỗi lần đi ra, có thứ gì không phải toàn cho người ăn, chúng ta không ăn của người...” Hoa Hoa không còn kiên nhẫn, ánh mắt đột nhiên dừng lại trên hảo hữu đang ăn bánh, sững sốt.

“Yến tử, người... Sáng chưa ăn cơm hả? Hay là tối qua vận động với ai đó cả đêm?” Nàng hỏi vẻ mặt khiếp đảm.

Tuy món bánh ngọt này rất mềm, vào miệng một cái sẽ tan, nhưng lại rất ngọt, mỗi lần hai người gặp nhau mà gọi món này thường không động miệng lấy một chút, tất cả đều giao cho vị tiểu đại vương kia giải quyết. Hôm nay nàng làm sao vậy? Đói quá ăn quà?

“Khụ khụ...” – Đang ăn ngon, thỉnh linh bị lời nói làm kinh động, miếng bánh Xuân Yến mới bỏ vào miệng cũng không nuốt trôi, nhả ra cũng không được, ho tới nước mắt ràn giụa.

Vừa lúc Hoa Hoa mang lên một ly trà, phục vụ miễn phí cho tỷ tỷ.

Loảng xoảng.

Từ vách bên lại vang lên tiếng chén bát rơi, hình như lại có người không cẩn thận làm rơi chén trà. Lại thấy có tiếng bước chân dồn dập, đến cửa thì bị người ta ngăn lại.

Ngoắc ngoắc tay Xuân Yển, khoe ra hai hàm răng, Hoa Hoa cười nhẹ thâm thúy:

“Yển tử, có thể thấy được hòn đá nhỏ thực sự để ý tới người đó!”

“Cái đó là chắc rồi!” – Xuân yển ngẩng cao đầu nói có vẻ đương nhiên.

Mắt thấy tiểu nha đầu cứ một miếng lại một miếng ăn đồ ăn ngon, lại nghĩ đến một đại sự khác, nàng thuận miệng hỏi:

“Đúng rồi, Yển tử, ta nghe người nói ít ngày nữa đại quân chinh nam sẽ đến Phượng Hoàng thành, tin tức này là thật sao?”

“Đúng vậy! Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hai ngày nữa sẽ về đến, Chúng ta đã quyết định, ba ngày sau sẽ thiết yến trong cung khoản đãi các tướng sĩ đã đắc thắng trở về, cũng ban thưởng cho chư tướng” Xuân Yển nói có vẻ không yên lòng.

“Nói vậy, cũng là người làm việc quyết đoán.” Hoa Hoa trầm ngâm – “Suy nghĩ nhiều ngày như thế, cuối cùng người quyết định làm sao bây giờ? Đi, hay vẫn ở lại?”

Hai câu nói cuối cùng nàng nói rất lớn, cố ý muốn để cho người bên cách vách có thể nghe được thật là rõ.

Quả nhiên, vừa mới dứt lời, bốn phía là một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người thầm nín thở chờ Xuân yển trả lời. Ngay cả con bé con đang vui đùa vào nhai với nuốt cũng tựa hồ như cảm nhận được bầu không khí quỷ dị bên ngoài, dãi cổ nghểnh lên nhìn mẫu thân và di nương đến gần ngơ, le lưỡi, ôm đồ ăn đi tới dưới cái bàn, cái miệng nhỏ vẫn tiếp tục ăn. Chuyện người lớn, trẻ con không cần lo, câu này mẫu thân đã nói với nó không biết bao nhiêu lần.

Xuân yển nghĩ nghĩ, cũng không trả lời nàng mà cười hỏi ngược lại:

“Người nói ta nên đi hay nên ở lại?”

“Nếu ta là người, đương nhiên thì đi càng xa càng tốt!” Hoa Hoa quay đầu sang vách bên, lại cao giọng nói lớn. “Người ngấm lại mà xem, đang ở trong hậu cung với một đồng quy củ ước thúc, coi như đã chết! Bốn năm qua người còn oán hận với ta chưa đủ sa? Hơn nữa, lòng người còn cách cái bụng (tức là lòng người khó dò), trong thâm cung, ngay cả nói chuyện cũng không nói được, cũng không biết người nào là thật tâm tốt với người. Bất cứ lúc nào người gặp người cũng phải cười ba phần, không chỉ thế, lúc nào cũng phải đề phòng khắp nơi phòng người mình thương ám toán, còn phải mỗi ngày phải lá mặt lá trái với người ta, sau một thời gian dài, bản thân mình cái gì cũng không có, cuối cùng lại trở thành một công cụ trong trận chiến quyền lực, cũng không biết mình đang sống vì cái gì cũng không biết đến khi nào mới được sống như ý mình. Cho dù người may mắn chết già thì có thể thế nào? Bất quá là mấy cành hoa mẫu đơn dần héo rũ trong góc tường, chờ tới khi người hoa tàn ít bướm đi đương nhiên sẽ có đám mỹ nữ trẻ đẹp tới thế chỗ, lúc này không phải người còn khổ hơn đã chết sao?”

Nghe được tiếng đấm mạnh xuống ghế ở phòng bên, còn có tiếng nam tử mắng khê, Hoa Hoa cười xấu xa như có như không:

“Cho nên ta đã nói rồi, vẫn là nên bỏ đi vẫn tốt hơn. Người ngấm lại xem, chúng ta mang theo thật nhiều châu báu, đi khắp nơi du sơn ngoạn thủy, tiêu diêu tự tại tại cõi nào? Nếu thật sự muốn nam nhân, bằng vào dung mạo của chúng ta còn sợ không tìm được người vừa mắt sao? Chỉ cần có tiền, cao lớn uy mãnh, thư sinh yếu ớt, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, hơn nữa cam đoan còn khẳng khái một lòng đối với người.”

Sau đó hạ giọng, lại có chút thần thần bí bí:

“-Hơn nữa, người đã từng nghĩ qua chưa? Một khi quan hệ của hai người được cáo chúng thiên hạ sẽ gặp phải tình cảnh thế nào? Văn võ bá quan phản đối là điều không cần phải nói, nếu lại có người tự xưng là vì trung quân ái quốc có lá gan lớn một chút, mua chuộc vài cung nhân, vụng trộm hạ độc vào cơm trà cho người, sau đó người chỉ còn đường hương tiêu ngọc vẫn...”

Rắc rắc... từ bên phòng lại vang lên tiếng xương bị bóp tới muốn gãy, còn có tiếng người ôn tồn khuyên giải an ủi. Có điều dường như người được khuyên giải không hề cảm kích, hẳn ta túm cổ người của mình ném ra ngoài đập vỡ vô số đồ đạc.

Hai người bên này nhìn nhau, trên mặt hiện rõ nụ cười đã thực hiện được gian kế.

“Hoa Hoa người phân tích thật chu đáo!” Xuân Yển không quên lửa cháy đổ thêm dầu, run run hòa theo. “Chỉ có đứa ngốc mới chọn ở lại, đối mặt với vô số, những chuyện phải bồi thường tính mạng ta không làm! Ta là người thông minh, đương nhiên biết phải đối xử tốt với chính mình như thế nào. Cho nên, ta nghĩ, ta chọn...”

Lặng lẽ ghé vào bên tai Hoa Hoa, nói ra ba tiếng.

Cũng không ngoài ý muốn của nàng, Hoa Hoa nghe xong, chỉ nhẹ nhàng cười, nhìn nàng hỏi:

“Quyết định rồi sao?”

“Quyết định!” – Xuân yển bình tĩnh đáp lại.

“Người cũng biết, một khi chọn con đường này, tương lai của người...”

“Ta biết. Bất quá không quan hệ, ta có pháp bảo rồi!” Xuân yển cười ngắt lời nàng. Cúi đầu, xoa tay lên cái bụng nhìn không ra cái gì khác thường, khuôn mặt thon nhỏ kiêu diễm sáng lên chút tươi cười xảo trá mà kiêu diễm.

Hoa Hoa thoáng chốc đã hiểu.

“Là người nói...” Cụp mắt nhìn bụng mình, lại nhìn hai đĩa bánh trứng tuếch trên bàn, nhìn nhìn lại nàng, nhìn nhìn cái bàn, cứ thế tới vài lần.

“Đúng vậy” – Xuân yển gật đầu, cười đến là tươi.

“Thật vậy chẳng? Yển tử, là thật sao?” Hoa Hoa kinh hỉ lao đến ôm chặt lấy nàng, lại hỏi lại “Đã bao lâu rồi? Chuyện khi nào?”

“Tám chín phần mười” Xuân yển cười nói “Chắc là khoảng một tháng. Nguyệt tín của ta đã chậm hơn nửa tháng”

“Ngẫm lại cũng đúng” Hoa Hoa buông nàng ta, chớp chớp mắt, trêu tức “Người nào đó chăm chỉ như thế, nếu người không trúng thưởng ta mới muốn nghi ngờ các người có vấn đề đó!”

“Hoa Hoa!” Xuân Yển vừa thẹn vừa quăn quắn nhìn nàng.

Nhưng nàng nhìn thế chứ nhìn nữa cũng chẳng có nửa điểm uy nhân, Hoa Hoa chẳng thềm để ý đến.

“Người nào kia có biết không?”

“Ta không định nói cho hần sớm như thế” – Xuân Yển vẫn đặt tay trên bụng mỉm cười.

“Cũng phải. Nếu hần đã biết, khẳng định sau này một tắc cũng không rời người, cái này không được cái kia không thể...” Nói xong bất giác nghĩ lại tất cả những gì đã trải qua, Hoa Hoa không khỏi kinh hô “Trời ạ, người cũng biết mình có... vậy mà mới rồi còn vận động nặng thế! Người không muốn sống nữa hả?”

“Không sao đâu, chỉ một chút thôi mà” Xuân yển cũng không quan tâm.

“Cái gì mà một chút? Bây giờ là thời khắc mấu chốt, một chút sơ xuất cũng không thể có!” Hoa Hoa giận tái mặt, bực mình, kéo tay áo nàng ra ngoài “Đi một chút đi, chúng ta tìm nơi nào đó yên tĩnh nói chuyện. Ở đây đông người qua lại, làm gì cũng có, không khí không tốt, không tốt cho thân thể người. Ta còn có rất nhiều điều muốn dặn người, đây không phải nơi tốt để nói chuyện.”

Còn chưa đi tới cửa, cánh cửa lớn đã bị bật ra, một người hùng hục lao đến, theo sau một người khác cũng vào.

“Xuân yển, không được đi cùng nàng ta!” Phượng Dật bước vội tới bên cạnh nàng, nắm cổ tay nàng, như thể bên cạnh nàng là đồng rác mà kéo nàng khóa chặt trong lòng, tránh xa khỏi nữ nhân đang có âm mưu dụ dỗ nữ nhân của mình.

“Này. Ta có chuyện quan trọng cần nói với nàng ta!” Hoa Hoa bắt mắt kêu lên, cố sấn tới.

Phượng Dật ôm Xuân Yển tránh xa, khuôn mặt sa sầm khó chịu:

“Có chuyện gì quan trọng mà muốn lén lén lút lút nói?” Hai người kia mỗi lần gặp nhau tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt. Hừ, không cần phải nói gì nữa, vội vã tránh hẩn như thế, khẳng định các nàng đang muốn đi bàn bạc đại kế chuồn êm. Hẩn tuyệt đối không thể để cho các nàng thực hiện được!

“Chuyện nữ nhân người quân nhiều như thế làm cái gì!” Nhìn sắc mặt phòng bị đó, Hoa Hoa cảm thấy buồn cười, không nhịn được trêu hẩn.

“Nàng là nữ nhân của ta, đương nhiên ta muốn xen vào!” Phượng Dật nói đúng lý hợp tình, cái tay siết thật chặt eo nhỏ của Xuân Yển.

Nếu hẩn mạnh tay hơn tí nữa, gì đó trong bụng nàng sẽ không an toàn.

“Này, họ Phương, ta còn chưa nhận mình là nữ nhân của người, mong người đừng có quá tình nguyện nhận vợ có được không?” Xuân Yển túm lấy cái tay hẩn đặt trên lưng mình tức giận mắng. “Hơn nữa, ta nhớ rõ ta còn đang tức người đấy, không có chuyện tha thứ cho người đâu! Ta nói ta không muốn gặp người, người tự tiện chạy đến trước mặt ta hô to gọi nhỏ là cái gì?”

“Người đã là người của ta, còn không thừa nhận là nữ nhân của ta?” Phượng Dật hỏi lại, đi vòng quanh nàng, sắc mặt không dễ coi chút nào.

Làm sao có thể không đi theo nàng? Nếu không đi theo nàng, khẳng định đã sớm cùng người ta bỏ chạy! Xuân Yển đã nhiều lần muốn rời khỏi hoàng cung hẩn cũng không phải không biết, đương nhiên sẽ đề phòng nàng nhiều hơn, lúc nào cũng lưu tâm, ra vào chú ý, đề phòng vạn nhất.

“Ta không thừa nhận tất nhiên là không phải!” Xuân Yển lạnh nhạt đáp trả. Bên cạnh Hoa Hoa nhăn nhăn làm mặt quỷ, Xuân yển nhìn thấy, xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về bọn họ, chỉ chừa lại một đôi bả vai run run.

“Xuân Yển” Phượng Dật mềm giọng, tính áp dụng sách ai binh.

Xuân Yển hợp thời ngắt lời, phát tay áo rầu rĩ nói:

“Quên đi! Bị người giở trò như thế, ta cũng vô ý đi dạo loanh quanh thôi. Hoa Hoa, ta sẽ về, lần sau gặp lại tán gẫu. Có chuyện gì người biết tìm ta ở đâu” Quay lưng nói với người đang thủ thế sau lưng.

“Biết rồi!” – Hoa Hoa xoa xoa cằm, nhìn theo nàng rồi đi.

Phượng Dật theo sát phía sau, kêu lên lấy lòng:

“Xuân Yển”

Xuân Yển giơ tay đánh ngang sang một quyền:

“Cút!”

Phượng Dật lại vượt sang một bên:

“Xuân Yển!”

Xuân Yển lại đá ra một cước:

“Cút!”

Phượng Dật lại lách sang, vẫn không chịu thua:

“Xuân Yển, ta biết lỗi rồi mà, nàng tạm bỏ qua cho ta đi!”

“Hừ! Tội chết không thể tha!” Xuân Yển cũng không thêm liếc hẩn nữa con mắt, lạnh lùng.

Mất thấy hai người đã âm ỷ cãi nhau mà đi xa, Lý Ti Thần cũng muốn vội vàng đi theo xem diễn lại bị Hoa Hoa giữ chặt.

“Lý công tử, chuyện của vợ chồng son người ta, người đừng có xen vào phá đám, cẩn thận biến thành người thừa cả trăm dặm đó!” Nàng cười dài với hẩn.

Lý Ti Thần lại cảm thấy vẻ tươi cười này của nàng quý dị chết được.

Quả nhiên!

“Tiểu nhị ca, cảm ơn người, vui lòng gói lại chỗ điểm tâm này cho ta” Hoa Hoa xoay người nói chuyện với tiểu nhị đang thu dọn bàn, lại chỉ nam nhân đứng bên cạnh.” Còn tiền là vị công tử này thanh toán.”

Lại kéo con bé con đang trốn dưới gầm bàn ra, nhét vào trong tay hắn:

“Này tiểu tử kia, cũng làm phiền người giúp. Chủ tử của người đoạt mất tỷ tỷ của ta, giờ chỉ còn cách nhờ người hộ tống mẹ con chúng ta về phủ” người sai việc sai thật quá hợp lý hợp tình.

Lý Ti Thần có muốn nổi giận cũng không thể.

Yêu nữ! Nam Cung gia, quả nhiên không thiếu yêu nữ!

104. Q.4 - Chương 25

Edit: Lục Vân

Tháng sáu năm một trăm năm mươi tám Phượng Tường lịch, đại quân Thiên Diệp thừa dịp quân ta chưa chuẩn bị dẫn binh đánh bất ngờ, công chiếm bốn thành biên quan.

Tháng bảy, chinh nam đại tướng quân Tiết Phóng dẫn ba mươi vạn binh đến biên quan, thủ chiến báo cáo thắng lợi, thu phục phần đất đã mất. Giữa tháng tám, thánh thượng ngự giá thân chinh, thiên uy bao phủ, quân ta tâm quân đại chấn, một tiếng trống giúp tinh thần hăng hái thêm, đại phá quân địch nơi hai nước giao chiến, truy kích địch binh ba trăm dặm có hơn. Trong một đêm đánh cho năm mươi vạn đại quân Thiên Diệp hoa rơi nước chảy, hốt hoảng mà chạy, bắt được mười vạn tù binh. Đối chiến năm ngày, hoàng tộc Thiên Diệp cuối cùng cũng phải buông tay, dựa vào địa thế hiểm yếu mà chống đỡ, buông khí giới đầu hàng, cắt nhường năm tòa thành trì, hàng năm tiến công tơ lụa mã thí không dưới năm trăm ngàn.

Từ nay về sau, biên quan bình định, dân chúng an cư lạc nghiệp.

Tin tức truyền tới, từ trên xuống dưới mừng rỡ như điên, cả nước vui mừng không ngớt.

Cuối tháng chín, Phượng đế trở về.

Giữa tháng mười một, đại quân chinh nam khải hoàn, Thái hậu và Hoàng thượng ra ngoài thành năm mươi dặm đón chào.

Buổi tối, trong cung đãi yến hội, mời tất cả văn võ bá quan trong triều, dân gian cũng được thưởng vàng, đại xá thiên hạ.

Cả tối ca múa không ngừng, náo nhiệt phi thường. Quần thần đều nâng chén hạ chén, hứng trí vô cùng, cất tiếng cười to hô to “Ngô hoàng vạn tuế!” “Phượng Tường vạn tuế!” . Phượng đế ngồi trên đài cao cũng ôn hòa khác thường, thi thoảng cùng quần thần đối ẩm, chén nào cũng cạn, tùy ý phóng túng.

Chỉ có Nam Cung Thái Hậu ngồi cạnh Phượng đế sắc mặt hơi sa sầm, nhàn nhạt nâng chén, uống ực một ngụm cũng không nói nhiều.

Trăng đã lên cao, khi tiệc rượu đã náo nhiệt tới mức cao nhất, Xuân Yến đột nhiên đứng lên, đuổi ca cơ xuống vỗ tay kéo sự chú ý của mọi người.

Quần thần buông chén, không chớp mắt chăm chú nhìn vị Thái Hậu trẻ măng.

Xuân Yến đưa mắt nhìn quanh bốn phía, lại liếc nam tử bên cạnh từ lúc yến hội bắt đầu vẫn lo lo lắng lắng nhìn mình chằm chằm, khóe miệng khẽ nhếch, cất cao giọng:

- Hôm nay Phượng Tường ta có hội lớn trăm năm chưa có, phóng nhãn khắp thiên hạ, ai nấy đều hạnh phúc mệnh mông, đều vì thế mà vui mừng khôn xiết. Thừa thời cơ tốt này, ai gia tuyên bố, phong Tiết đại tướng quân làm Định Nam Hầu, hàm nhất phẩm, thực ấp ba ngàn hộ, tước thừa kế ba đời!

Tiết Phóng vốn không quan tâm tới vinh lợi, đỏ mặt hồng tai bước ra trong tiếng chúc mừng của văn võ bá quan, quỳ xuống trước điện, cao giọng thưa:

- Mặt tướng lĩnh chỉ tạ ơn!

Chúng tướng còn lại cũng được phong quan tước ban thưởng vô số kể.

Nhất thời lòng người đều tâm hoa đại phóng, đều nâng cốc cười lớn, hô to:

- Hoàng thượng vạn tuế! Thái Hậu thiên tuế!

Kiên nhẫn chờ niềm vui này qua đi, Xuân Yến bảo mọi người im lặng:

- Mọi người đều biết, ba năm trước, tiên đế băng hà, tân đế ốm đau, triều chính không ai gánh vác, lòng người đều sợ hãi. Vẫn là tiên đế anh minh, khi lâm chung để lại di mệnh, để cho ai gia buông rèm chấp chính, trợ giúp tân đế cho tới khi tân đế trưởng thành. Cho đến hôm nay, long thể đã an khang, xử sự anh minh quyết đoán, là lúc ai gia nên trao lại quyền.

Bốn phía lặng đi, tựa hồ tất cả mọi người đều bất ngờ ngoài ý muốn mà nghe những lời này của nàng, ai nấy đều tròn mắt há mồm, không biết nên nói thế nào. Rất nhiều người làm rơi luôn cả chén rượu, rượu ướt cả áo quần mà không nhận ra.

Xuân Yến cười nhìn bốn phía, mỉm cười tuyên bố:

- Lần này ai gia quyết định, hôm nay, trước mặt các vị khanh gia, ai gia sẽ trao hết triều chính cho Hoàng thượng. Ngày mai, ai gia sẽ tới Thái Miếu, thanh đăng cổ phật, cùng với các chư vị tỷ tỷ tụng kinh cầu phúc cho tiên đế cho tới hết phần đời còn lại.

Càng nghe nàng nói, sắc mặt Phượng Dật càng âm trầm đáng sợ. Lời nàng vừa dứt, hần dưng dậy, chạy tới kéo cổ tay nàng, khẽ gầm:

-Xuân Yến, nàng có biết nàng đang nói gì không?

Tiếc rằng chúng thần lại vui mừng quá đổi, tiếng hô kích động bên dưới chớp mắt đã át hết tiếng của hần, mọi người đều quỳ sụp xuống, cùng kêu to:

- Thái hậu anh minh! Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!

Tiếng hô của chúng thần một lần lại một lần, không dứt bên tai.

Xuân Yến đắc ý liếc hần một cái, đẩy tay hần ra, thản nhiên nói:

- Chuyện ta làm đều có chừng mực!

Dứt lời, lại vui vẻ ăn đồ ăn ngon trước mặt.

Hoàng thành một đại sự, nên khao thưởng chính mình thật tốt!

- Xuân Yến! – Phượng Dật giữ chặt lấy tay cầm đĩa của nàng.

Nàng lại đầu ra, chĩa chĩa một đám người đang kích động ùng ùng bên dưới, bình thản nhắc:

- Hoàng thượng, trước mặt mọi người, người nên chú ý hình tượng quân vương của mình, bọn họ đều đang nhìn đó!

- Nàng!!! – Sắc mặt hần u ám một trời.

Xuân Yến nhún vai, không thèm liếc tới hần, rất vui vẻ thưởng thức.

Phượng dật bực mình không thôi, bưng một chén rượu lớn đổ vào hống, không một tia hải lòng.

Mọi người cũng không để ý, tất cả đều đắm chìm trong niềm sung sướng song hỷ lâm môn, cứ bát to mà uống rượu, đĩa to mà gấp đồ ăn, vui tới không kìm nổi.

Một ly lại một ly, nhaoáng một cái đã tới giờ Tý, một nửa người đã say lử lử.

Phượng Dật là một trong số đó.

Ngửa đầu uống tới một giọt rượu không thừa, hần vỗ mạnh bàn, lão đảo mấy bước như đi không nổi, đám người Minh Ân muôn tới đỡ bị hần gạt ra.

Chỉ chỉ vào Xuân Yển ngồi bên cạnh, hần kéo nàng đứng dậy ôm nàng vào lòng, siết thật chặt.

- Xuân Yển! – Hần Lớn tiếng gào lên – Thế gian này chỉ có nàng mới đủ tư cách nắm tay ở bên cạnh ta!

Tiếng hoan hô, tiếng cười thoáng chốc đã biết mất, cả không gian và thời gian như bị hút mất. Sau đó, là tiếng chén bát rơi loảng xoảng, ngay cả các ca cơ vũ cơ tựa hồ cũng cứng người lại, ngừng tay đàn, ngơ ngác cùng với chúng thần nhìn một đôi nam nữ đang ôm nhau trên điện.

Không ngờ hần làm ra như vậy, Xuân Yển cũng nhất thời kinh hoàng không biết nên làm sao cho phải. Kể cả có say thì cũng vẫn là Đường kim đế vương, cảnh này lọt vào mắt mọi người sau này sẽ gây nên ảnh hưởng lớn đến thế nào?

Có điều, không biết là hần cố ý làm như thế hay là say thật? Vô luận thế nào, chuyện đã đến thế này, chỉ đành dõ hần bình tĩnh lại, mềm giọng trấn an hạ thấp ảnh hưởng của chuyện này mới là thượng sách.

- Hoàng thượng, người uống say rồi! – Xuân Yển nói đỡ cho hần một cách lạnh lùng.

- Ta... không có sau! – Phượng Dật lắc lắc đầu mơ hồ lú lú nói.

Người uống rượu có ai nhận mình đã uống. Lưỡi tranh cãi với kẻ say, Xuân Yển ngoái lại nhìn đám quan viên người hầu đang há hốc tròn mắt đằng sau, trầm giọng nói:

- Minh Ân, Tiểu Thạch, Hoàng thượng say rồi, các người còn không mau tới đưa ngài xuống nghỉ ngơi?

Đám người Minh Ân như tỉnh từ trong mộng, vừa định cất bước, lại bị Phượng Dật đuổi ra.

- Các người lui ra, trầm rất tĩnh, biết mình đang làm gì! – Nghe giọng nói của hần quả thật không giống những lời kẻ say nói.

Đám người Minh Ân ngẩn ra tiến thoái không xong.

Người của hần sai không được, Xuân Yển đổi giọng khó chịu quay sang sai người của mình:

- Lục Ngọc, Thu Dung, các người còn thất thần làm cái gì? Không nghe thấy ai gia nói gì sao?

- Xuân Yển, ta nói, ta – không-có-say! – Thấy nàng vẫn không để ý tới mình, Phượng Dật không phục, kéo mạnh đầu nàng quay sang nhìn mình, yên lặng nhìn nàng, bất mãn nói – Xuân Yển, vì sao nàng không tin ta? Ở lại bên cạnh ta thật sự khó khăn vậy sao? Ta muốn nàng! Ta chỉ muốn nàng! Đại ngàn hồng trần, nhục thủy ba ngàn, ta chỉ cần bàn tay một mình nàng!

Đêm sâu người lặng, tiếng cầu xin của nam nhân vang vọng quanh quẩn trong đại điện. Chúng thần ồ lên, các đại thần say rượu đều bị những lời hần nói dọa tới mồ hôi lạnh ướt đầm cả người, nháy mắt tỉnh luôn rượu, ghen hòng trần trối nhìn bọn họ.

- Hoàng thượng, người... – Xuân Yển không phải không nghe thấy động tĩnh bên dưới, nhưng vì bị hần giữ thật chặt, không thể thoải mái vận động lấy một chút. Bị ép phải nhìn vào, bốn mắt nhìn nhau, nhìn tuần mục mê man của hần, lại có vài phần khờ ngốc, vài phần tịch mịch, lại còn có một chút chấp nhất như một đứa nhỏ. Ánh mắt đó lại khiến cho lòng nàng dần dần chìm xuống...

- Xuân Yển...

Phượng Dật chăm chú nhìn nàng đầy thâm tình, thấp giọng nỉ non gọi tên nàng.

Bỗng nhiên, hần mím môi, bẻ bồng ngang hông nàng, bước mấy bước xuống điện, bước vào giữa chúng thần.

-Hoàng Thượng, người...

Thấy mình được bế bồng lên, tâm Xuân Yển cũng nhảy nhót lên thật cao, kêu to không ổn.

Chờ hần buông mình xuống, hai chân liền muốn chạy, không ngờ hần đã sớm biết ý đồ của nàng, trước đó đã kịp giữ chặt lấy eo nàng, siết nàng trong lòng mình.

- Xuân yển.. – Hần khẽ gọi tên nàng, cúi mặt xuống, mùi rượu nồng nặc phả lên mặt nàng.

Xuân Yến nhú mày:

- Phượng Dật, người....

Sau đó, mấy trăm người tận mắt nhìn thấy Hoàng Thượng hạ thân, cúi đầu, hôn thật sâu đôi môi đỏ mọng vì kinh ngạc mà khẽ nhếch lên của Thái Hậu.

Đế vương đương triều của Phượng Tường, trước mặt tả hữu đại thần, còn có mặt hai vị phi tử của ngài, hôn nàng – mẹ kế của hắn, chính thê của phụ thân hắn, Thái hậu đương triều Nam Cung Xuân Yến.

Bịch bịch rầm rầm, tiếng vật nặng rơi xuống đất liên tục vang lên, một nửa số đại thần đã té xỉu. Người nào không té xỉu cũng sống chết dụi mắt, véo đùi để biết không phải mình đang mơ..

Khiếp sợ còn chưa chấm dứt.

Nụ hôn vừa dứt, Phượng Dật lưu luyến nhả môi nàng, hai người hụt hơi thở năm giây không nói được gì.

- Xuân Yến... – Phượng Dật thâm tình nhìn nàng, ngón trỏ ve vuốt khuôn mặt nàng, trong con người dục khí mịt mờ.

- Hồn.... hồn dẫn! – Xuân Yến chỉ biết kêu lên một tiếng giận dữ, trong đôi mắt sáng rực lửa giận, tức giận tới cả người phát run.

Trước mắt bao người, chỉ thấy Thái hậu nương nương vừa bị khinh bạc trước mặt mọi người giờ lên một tay, thẳng tắp vươn lên tát vào giữa cái lúm đồng tiền thỏa mãn trên khuôn mặt tuần tú đỏ hồng vì say rượu của Hoàng Thượng. Một tiếng vang vọng lại giữa đêm khuya, nàng lại nâng lên một chân đá tung Đế vương đang giữ chặt lấy mình.

Quá mức rung động, nhưng không ai kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn hành động tiếp theo của họ.

Ngọc thủ lau đi đôi môi đỏ mọng vì bị hôn, Xuân Yến trợn tròn mắt, lại tiến lên đập vài đập lên người hắn, giận dữ hét:

- Tiểu vương bát đản, có biết người thối muốn chết hay không? Rượu uống chán rồi còn muốn hôn loạn? Lão tử không tha cho người đâu!

Đời mạng nhất là, hắn uống nhiều rượu như thế còn dám hôn nàng? Nếu vị rượu ảnh hưởng tới đứa nhỏ, làm hại nó đột biến gen thì làm sao bây giờ?

105. Q.4 - Chương 26

Sáng sớm, gió lạnh lùa vào từ tứ phía, rét tới cả người run lập cập

Người trên giường run bắn lên, chân đạp đạp cái chăn, tay sờ trái sờ phải cái gì cũng không sờ thấy.

- Tiểu Thạch, cửa lớn! – Vì thế, hắn co lại thành một đồng, khe khẽ gọi.

Không ai đáp lại.

-Minh Ân, cửa sổ!

Vẫn không có chút động tĩnh nào.

Gió thu lạnh sởn gai ốc lùa vào không dứt, chỉ vào không ra, người trên giường cuối cùng nhịn không nổi, chậm rãi mở đôi mắt mơ màng vì buồn ngủ.

Lọt vào tầm mắt, cửa sổ mở toang, ngay cả rèm cũng được vén lên, mặt trời cách đó không xa đang cười ha ha không khép miệng, nhìn lại mình, chỉ một cái áo lót mỏng manh,, sáng mùa thu không bị lạnh mới lạ!

-Dậy rồi hả? – Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Phượng Dật ngẩng đầu, thấy trên đỉnh đầu, thấy trên đỉnh đầu hé ra một nụ cười, hắn không chủ được cười toe toét.

-Xuân Yến. – Hắn kéo tay nàng lại, nhẹ nhàng gọi tên nàng, cười đến là rạng rỡ – Nàng không giận ta hả?

- Không giận? – Xuân yến lườm hắn một cái, hừ lạnh một tiếng, không chút do dự gạt tay hắn ra, kéo cái mặt xa cái giường.

Phượng Dật động thân muốn tới gần, không ngờ vừa mới đứng dậy, ở thắt lưng và đùi liền cảm thấy rất đau. Đau quá! Hai cánh tay mềm nhũn, hắn lai vô lực mà nằm bẹp xuống.

Má phải cũng vừa nóng vừa đau.. Tê....

- Xuân Yến, nàng lại đánh ta! – Nhìn bóng hình yếu điệu của nàng, hắn vô tội lên án.

Cũng không nghĩ nhiều, dám ra tay với hắn không chút kiêng nể, hơn nữa xuống tay lại còn ngoan như vậy, ngoài nàng ra, không còn ai khác!

-Đây – là – ngươi – xứng – đáng! – Quay lưng lại hắn, Xuân Yến nghiêng răng từng tiếng.

Phượng Dật khó hiểu, cổ chống ngồi dậy, nhíu nhíu cặp mắt nhập nhèm buồn ngủ, cổ ngóc ngóc cái đầu dậy, mặt mày hoang mang:

- Xuân Yến, nàng làm sao vậy? Ta.... Ta lại làm gì cho nàng tức giận vậy sao?

Đột nhiên Xuân Yến quay lại, trừng mắt nhìn hắn. Hai người đối diện một phút, xác định hắn không nói dối, nàng kêu to:

- Ngươi không biết? Ngươi thề ngươi không biết? Đồ trời đánh, chính ngươi đã làm cái gì mà ngươi còn không biết?

Ta... ta đã làm gì? – Bị tiếng hét chói tai của nàng khiến cho cái đầu vốn hỗn loạn lại càng rối tung lên, Phượng Dật cố gắng nghĩ nghĩ, nhưng nghĩ nửa ngày, một chút cũng không ra, chỉ mang máng mơ mơ hồ hồ...

- Ta nhớ rồi, tối qua Tiết tướng quân dẫn binh khai hoàn, chúng ta thiết yến khoản đãi trong cung, mọi người đều uống rượu, ta cũng uống, sau đó...

Nhìn nhìn bốn phía, hắn không hiểu, lại hỏi:

- Tiệc tối đã xong rồi sao? Chúng ta về từ khi nào thế? Sao ta không nhớ tí gì thế nhỉ?

Vương bát dẫn! Ăn no rửng mỡ, uống nhiều như vậy mà nói hươu nói vượn trơn tru như thế, gây nên một chuyện mà ai cũng phải đau đầu, mà hắn – kẻ gây nên cái chuyện đau đầu này, lại quên hết không còn sót lại tí gì?

Không – thể – chấp – nhận!

- Đồ ngu ngốc nhà ngươi! Đồ ngốc! Đầu heo! Ngu ngốc! Không có não! Đời này ta chưa từng gặp ai ngu ngốc hơn ngươi! Ngươi còn sống làm cái gì? Nhanh đi kiếm một tảng đậu phụ mà đập đầu chết đi, đỡ tiếp tục làm hại nhân gian! Không đúng, ngươi nên tìm cái hố mà nhảy vào đi, tự giải thoát đi!

Nháy mắt tâm tình đã ác liệt gấp bội lúc này, những lời chưa suy nghĩ đã nói ra.

Phượng Dật thật không ngờ, vừa mới tỉnh lại đã phải đối diện với lửa đạn công kích của nàng.

Một tràng mắng chửi dài lê thê, mắng không cần thở, mắng hắn tới không nhắc nổi đầu dậy.

Lại một cơn gió nữa lợt qua cửa sổ, Phượng Dật chỉ cảm thấy một cơn mát lạnh khắp toàn thân, không khỏi rung mình thật mạnh, siết chặt tay ôm chặt lấy chính mình.

- Xuân Yến, cái đó.... Nàng tức giận thì có thể, nhưng, có thể đem cho ta một cái áo ngủ không? Ta lạnh lắm! – Nhìn nhìn Xuân Yến, hắn e dè cẩn thận lên tiếng.

- Không cho không cho! Cho ngươi chết rét mới đáng! – Xuân Yến còn đang phát hỏa, làm sao nghe lời hắn nói được, phát tay đuổi đám Tiểu Thạch Tử đang ôm áo gấm đứng bên ngoài, lại hét lớn với hắn – Hỗn

đần, mượn rượu giả điên chơi vui lắm phải không? Người vừa lòng chưa? Giờ chuyện của chúng ta cả thiên hạ đều biết, người nói nên làm cái gì bây giờ?

Chuyện của bọn họ đã bị truyền ra rồi? Hai mắt Phượng Dật sáng ngời:

- Tốt quá! – hẳn đến là rạng rỡ.

Như vậy ai cũng biết nàng là của hắn, nàng có muốn chạy cũng không được.

- Tốt – quá? Người nói – tốt – quá ? – Xuân Yển nghiêng rằng trèo trẹo, nụ cười trên mặt dữ tợn đến mức những người xem diễn bên ngoài đều nhường bộ lui binh, sợ bị chịu tội oan.

Phượng Dật cũng bị nụ cười của nàng dọa tới sợ mồ hôi chảy ròng ròng, da đầu run lên, lưng lạnh ngắt.

- Không...không phải sao? – Hắn run bắn lên. Càng lúc hắn càng cảm thấy, khi hắn còn không biết gì đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa nào đó. Nếu không, Xuân Yển sẽ không có khả năng phát điên như thế.

Hắn.... hắn hắn hắn, hắn còn mặt mũi hỏi những lời này? Xuân Yển suýt nữa té xỉu.

Lập tức nàng thầm hạ quyết định, hít thật sâu, nàng khẽ gạt đầu, sửa một bộ dáng dịu dàng hơn, nói một cách rất ôn hòa:

- Người cho rằng đây là chuyện tốt, thì tấu chương này người tự giải quyết đi!

Dứt lời, nàng sai Tiểu Nhân Tử, Cao Chân ôm đầy một bụng tấu chương đổ lên giường. Nhất thời, chỉ thấy trên long tháp to như thế đầy những giấy, tất cả đều là tấu chương đầy chữ, hơn nữa, cũng không mỏng....

Phượng Dật nhặt một quyển lên, tùy ý lật xem một chút, liền cảm thấy tai vốn nhức nhức giờ đây đau điếng,

- Sao... sao có thể như vậy? – Hắn ngạc nhiên hỏi.

- Còn không phải do đại gia ngài ban tặng? – Xuân Yển tức xì khói – Ý vào uống nhiều rượu liền nói không biết nghĩ, động thủ động cước, giờ thì sao? Phiền toái đến rồi đó! – Một phiền toái khiến cho người ta đau tới nhũn não.

- Thực sự phiền mà! – Xem qua mấy bản, nội dung cũng y hệt nhau, lười xem tiếp, ném toẹt hết sang một bên, Phượng Dật day day huyết thái dương.

- Phiền toái hơn còn ở bên ngoài cơ! – xuân Yển chỉ ra ngoài, hét cao chói vót.

- Bên ngoài? – PHượng Dật nhúu mày nhìn ra ngoài, nhưng trong tầm mắt ngoài vài cung nữ thái giám cũng không còn ai.

- KHÔNG phải ở đây, ở đại điện! – Xuân Yển bị hắn ép tới hết hơi, không còn sức mà hét nữa.

- Đại điện? – phượng dật quay đầu nhìn nàng.

- Đúng vậy. Bá phụ Viên đại nhân cùng với Thái phó Lý đại nhân cầm đầu một đám đại thần vẫn ở lý trong cung không chịu rời đi, chờ người tỉnh lại cho bọn họ một câu trả lời!

Phượng Dật kinh ngạc, nhìn thái dương đang cười toe toét tít trên cao, không thể tin nổi:

- Bọn họ... còn chưa đi?

- Đi hơn một nửa rồi, chỉ còn lại hơn một nửa. Rất nhiều người phái gia nô quay về mang tới giấy và bút mực, ngay tại chỗ múa bút viết tấu chương dâng lên. Người xem đi rồi biết. Tối qua người không chịu trách nhiệm, phủ tay ngã vật xuống, ta cũng đã kêu người đưa người về hậu cung. CHỜ đám người kia tỉnh lại, bọn họ không còn giữ quy tắc, phi tới trước cửa cung tùy xuống tình nguyện chờ người hỏi âm.

- Trời à! – Phượng Dật chụp tay ngồi phịch xuống giường.

Xuân Yển cũng có vẻ mệt mỏi, cũng đặt mông ngồi xuống, bắt đầu dĩ nói:

- Người xem, đường cái rộng như thế người không đi, vì sao vẫn cứ thích lao vào cầu độc mộc? Thật sự là tình lực vẫn quá thừa không có chỗ phát tiết, vẫn muốn triển lãm tài năng cao trào của người?

Phượng Dật không hiểu gì, ngây ngô hỏi lại:

- Tức là sao?

Ai! Xuân Yển chỉ biết thở dài. Cho tới hôm nay, cũng không còn gì để giấu diếm nữa, cũng thành thật kể:

- Vốn ta đã nói ở đại yến là sẽ tới Thái Miếu cầu phúc cho thiên hoàng, chỉ là một trò che mắt thiên hạ mà thôi. THực ra mục đích thật sự của ta là ra khỏi hoàng cung, sau đó thay tên đổi họ, lấy một thân phận khác hợp lý hơn mà xuất hiện, sau đó tiến cung luôn ở bên cạnh người.

- Luôn... luôn ở bên ta? – Phượng Dật ngơ ngác hỏi lại, tựa hồ như bị lời của nàng làm cho đông cứng lại, một lúc lâu sau mới phục hồi lại tinh thần.

- Nàng... không phải nàng muốn rời khỏi ta? – Hấn hỏi lại, nửa tin nửa ngờ.

- Ta thật nghĩ vậy đó, nhưng người sẽ chịu sao? – Xuân Yển tức giận hỏi lại. Thật muốn đánh thêm cho hấn vài cái nữa, rút hết máu trong bụng hấn ra. Nhưng.... nhìn năm vết ngón tay vẫn còn in đỏ bầm trên khuôn mặt tuần tú đó cũng biết là rất đau, ý nghĩ này cũng đành bỏ đi.

- Đương nhiên sẽ không! – Phượng Dật trảm đinh chặt sắt. Giữ chặt lấy tay nàng, kiên quyết – Kiếp này nàng chỉ có thể ở bên cạnh ta, thế nào ta cũng không chuân!

- Giờ thì chỉ sợ là thực khó đó! – Xuân Yển không phải đang đả kích hấn, chỉ là nói sự thật – Vốn, theo như kế hoạch của ta, chờ ta tiến cung với một thân phận khác, mặc dù sẽ có người nghi ngờ tướng mạo của ta, nhưng nếu không tra ra căn cứ chính xác gì cũng không hề gì. Nhưng.... – nàng kéo dài giọng, nghĩ nghĩ – Đêm qua người nháo lên như thế, cái tin đường kim Hoàng thượng và Thái hậu mẫu tử loạn luân khẳng định cả thiên hạ đều biết. Sóng gió lập tức sẽ cuộn cuộn kéo tới, cái gông luân lý và thiên lý bất dung sẽ không xa đâu!

- Ai! Lại thở dài một hơi, chỉ chỉ vào ngực hấn – Người nói, trước kia ta khổ cực bày ra kế hoạch này là vì cái gì?

Sắc mặt Phượng Dật đầy xấu hổ, giống như học sinh tiểu học ngoan ngoãn ngồi im nghe cô giáo mắng.

- Thực sự là.... là ta không đúng. – Hấn tự kiểm điểm.

- Nhưng – lại ngắc đầu, bất mãn nhìn nàng – Nàng cũng có sai! Vì sao nàng không nói trước kế hoạch cho ta biết? – làm hại hấn nhất thời kích động, uống rượu quá nhiều mà làm ra cái chuyện không thể văn hồi này.

- Nói cho người sẽ chơi không vui! – Xuân Yển cúi đầu, nhỏ giọng thú nhận. Vốn muốn đùa giỡn hấn, không ngờ nghĩ là đùa nhưng lại tự ném mình xuống sông.

- Nàng....

Vỗ vỗ vai hấn, Xuân Yển nói thăm thía:

- Mặc kệ thế nào, sai thì đã sai rồi, người tranh thủ bây giờ còn thời gian, ngủ thêm một chút ăn nhiều một chút nghỉ ngơi dưỡng sức đi! Sau này ngày nào người cũng sẽ mệt mỏi lắm đó! Ta đi trước.

Dứt lời, vẫy vẫy cái khăn tay nho nhỏ, đứng lên bước ra ngoài.

Phượng Dật nắm chặt tay nàng, kéo nàng lại gần :

-Nàng muốn đi đâu?

- Chuẩn bị đồ, đi Thái Miếu! – Xuân Yển nhìn hấn, nghiêm túc nói – Hôm qua ta đã nói, không phải người không nghe thấy.

- Chuyện đến nước này rồi nàng còn muốn đi? – Mày kiêu nhứ chặt, không thể tin được sau đó nàng lại có thể bỏ lại mình.

- Vô nghĩa! Chuyện là người gây ra, vì sao ta lại kéo mình vào? – Xuân Yến chối nhanh quan hệ với hấn.
- Nhưng đây là chuyện của hai chúng ta! – Phượng Dật nhấn thật mạnh ba tiếng “hai chúng ta”
- Nhưng ta là nữ nhân! – Xuân Yến cũng không vừa – Người là nam nhân, không nên gánh vác vai bảo vệ người khác sao?

Xoa xoa đầu hấn, nàng ôn nhu nói:

- Người cứ việc chiến đấu đi, không cần lo tới ta. Chỉ cần nhớ tới khi chiến thắng thì tới Thái Miếu đón ta về là được.
- Nàng đừng có xoa đầu ta! – Phượng Dật bực mình vì bị xoa đầu, giữ chặt tay nàng.
- Được rồi, không xoa nữa! – Xuân Yến rất nghe lời.

Muốn rút tay về nhưng Phượng Dật đã nắm quá chặt, nàng yếu đuối không thể lay động được nửa phần.

- Xuân Yến, không cần đi Thái Miếu, ở lại bên cạnh ta. – Vươn cánh tay ôm nàng vào lòng, Phượng Dật ra lệnh. Có hai tháng giáo huấn kia, hấn tự hào nhận, mình đã không chịu nổi nếu không có nàng bên cạnh mỗi ngày. Hấn sẽ bị nổi nhớ tra tấn đến chết mất!

Hì hì, thấy hấn nói thế, trong lòng thực ảm. thực ngọt.

- Nhưng nếu không rời đi, lời đồn bên ngoài lại càng nhiều! Cho nên ta cho rằng, chúng ta vẫn tạm thời nên tách ra thì tốt hơn! – Xuân Yến ôn nhu mềm mỏng chân tình khuyên. Thực không dễ dàng! Mình thực không quen làm hiền thê lương mẫu.

- Đừng có gạt ta bằng những lời như thế! Nàng mới là người không thềm để ý lời người khác! – Phượng Dật một câu phá tan lời nói dối của nàng.

- Lại bị người biết rồi! – Xuân Yến bướng bỉnh le lưỡi.

- Xuân Yến, nếu nàng muốn cái danh đổi họ, chúng ta có biện pháp khác.... – Phượng Dật nghĩ nàng vẫn muốn giữ kế hoạch kia, liền nhẹ nhàng dỗ.

- Không! – Xuân Yến cắt ngang lời hấn, còn nhìn thẳng vào hấn, hơi mỉm cười – Hiện giờ đột nhiên ta cảm thấy cái tên Nam Cung Xuân Yến này cũng không tệ lắm. Ta thích! Ta muốn sẽ tiếp tục dùng. Hơn nữa, ta cũng muốn một lần được làm Thái hậu trở thành Hoàng hậu tiền bất cổ nhân hậu vô lai giả (trước không có ai sau không có ai). Có thể, cái tên của ta nhất định sẽ được ghi vào sử sách, vạn cổ lưu truyền.

- Ách.....

Mặc kệ đã biết nàng bao lâu, hấn thừa nhận, nàng luôn có một phần nào đó mình chưa từng thấy qua, chờ mình tới khám phá.

Chỉ là, hy vọng về sau nên kinh hỉ nhiều hơn kinh hãi thì sẽ tốt hơn. A di đà Phật!

- Giờ không phải lúc lo lắng về việc này, người vẫn nên nghĩ sớm xem nên giải quyết tình trạng trước mắt như thế nào đi! – Xuân Yến không muốn tiếp tục nói lằng nhằng với hấn, đầy vui sướng khi người gặp hóa
- Tin ta đi, đám đại thần trong điện kia chỉ là chút đồ sẵn sàng chắm miệng mà thôi. Chờ xem, đại tiệc sẽ có rất nhanh!

Bất quá, cũng tốt, giải quyết xong chuyện duy nhất này, sau này cũng đỡ phải lo lắng không thôi. Trong con mắt ánh lên chút kiên định (1 câu này Phượng Dật cũng bỏ công xông pha nhỉ)

106. Q.4 - Chương 27

Edit: Lục Vân

Gió thu phe phẩy, chim nhỏ hát ca, Xuân Yển nằm trên ghế Quý phi, miệng chớp chớp ăn quả nho được Lục Ngọc bón tận nơi, hưởng thụ bàn tay xoa bóp của Thu Dung, rất thích ý!

- Thái hậu, Thái hậu, Hoàng thượng tới! – Bịch bịch bịch, Tiểu Nhân Cao Chân chạy vào cửa báo cáo.

- Vậy à? – mắt Xuân Yển sáng lên, nhồm dầy, đã thấy Phượng Dật một thân long bào đã xốc bứt rèm lên đi về phía nàng.

Thân hình thon dài không dao động, chỉ có cước bộ có chút lảo đảo, khuôn mặt tuần dật có vẻ uể oải, chỉ có đôi mắt sâu vẫn sáng ngời, trên mắt còn bầm lại. Đôi mày nhướn lên, còn có chút ử rử.

- Người đã về rồi! – Xuân Yển nhảy dựng lên đến bên cạnh hần, một tay vươn ra nắm lấy tay hần.

- Ừ. – Phượng Dật hữu khí vô lực hừ nhẹ một tiếng xem như trả lời.

Nhướn mắt lên, nhìn bờ môi mềm mại của nàng, trên khuôn mặt còn yếu ớt vương một nụ cười tươi đẹp, hần không tự chủ được khóe miệng cũng cong lên, khuôn mặt tuần tú vốn chẳng còn sinh khí cũng bị nụ cười của nàng làm cho sáng lạn lên.

Đưa hần ngồi lên ghế mình vừa mời ngồi, tự tay rót cho hần một chén trà, Xuân Yển nhiệt tình hỏi:

- Tiến triển thế nào?

- Nói không được. – Phượng Dật một hơi uống cạn chén trà, thở dài một hơi, hạ mi mắt mệt mỏi nói – Bọn họ vẫn dùng tổ huấn luân lý cương thường để áp nhân, nhất là Lý Thái Phó, nói chưa hết hai câu đã nói nghịch lễ trời chỉ chết không sống. Thậm chí bọn họ còn nói nếu ta kiên trì muốn lấy nàng làm hậu, bọn họ tất cả sẽ cáo lão hồi hương, không hỏi chính sự!

Cũng biết như vậy! Bất quá, đây là hần tự tìm! Trong lòng Xuân Yển thầm vui mừng khi thấy người gặp họa.

- Có thể sẽ gặp. – Sắc mặt nàng vẫn nghiêm túc khê gặt đầu, lẩm bẩm – Phiến toái thực sự!

- Nếu không, nếu bọn họ còn muốn đi, vậy để cho bọn họ về nhà dưỡng lão cả đi! Chúng ta tuyển một đám tân quan đến thay thế vị trí của họ là xong. – Nàng hứng trí bùng bùng đề nghị.

- Người si nói mộng! – Phượng Dật lạnh lùng ngăn suy nghĩ không thực tế của nàng – Bọn họ đều là nguyên lão nhiều năm trong triều, nàng cũng biết, trong triều rất nhiều chuyện không thể không có bọn họ, người mới không có một hai năm kinh nghiệm, căn bản không làm được việc. Hơn nữa, nếu một đao chặt sạch bằng đó đại thần, chúng ta không có nhiều nhân tài hữu dụng như thế để bổ sung.

- Nói cũng đúng nha! – Xuân Yển nhún vai, không muốn tiếp tục nói chuyện không tưởng nữa.

Đi ra sau lưng Phượng Dật, xoa xoa vai cho hần, nàng thấp giọng nói:

- Tổ huấn trên đầu, luân lý cương thường trước mắt, chuyện như của chúng ta không thể phóng túng. Nếu không, nếu sau này ai cũng làm như thế, thiên hạ này chẳng những đại loạn sao? Bọn họ cũng có suy tính theo lập trường của bọn họ, chúng ta không thể trách bọn họ không biết biến báo.

- Đúng vậy, theo như lời nàng nói, bọn họ cố chấp vậy là không sai. – Phượng Dật cảm khái. Có điều, bọn họ là vậy, nhưng hần cũng không cho rằng mình đã làm sai.

- Vậy, còn người thì sao? – Xuân Yển chớp mắt đẹp, kéo tay hần, nhẹ nhàng nói – Người sẽ dao động theo sự kiên trì của bọn họ sao?

Hỏi những lời này, tâm nàng cũng khê run, vừa muốn hần trả lời nhưng lại sợ hần trả lời. Chỉ sợ hần dao động...

- Nếu là trước kia, đúng. – Phượng Dật thần nhiên nói, hai tay không tự chủ được đặt lên thắt lưng của nàng, ôm siết vào ngực, dựa cằm lên vai nàng, hít sâu một ngụm không khí mang theo hơi thở trong veo của nàng, thấp giọng kiên định – Nhưng hiện giờ, không có khả năng. Ta đã sớm nói qua, ta sẽ không buông bỏ nàng.

Lòng dâng lên một dòng nước ấm, Xuân Yển hạnh phúc cười mị mắt.

- Giương cung múa kiếm với bọn họ nửa ngày, chắc người mệt rồi phải không? – Nàng vỗ nhẹ lưng hắn, ôn nhu nói.

Phượng Dật nhắm mắt lại, gật gật đầu.

- Mệt à, vậy tốt nhất nên nghỉ ngơi một chút đi! – Xuân Yển nói, đẩy hắn ngã xuống ghế, kéo một cái áo ngủ bằng gấm tới cho hắn. Hiện giờ mới chỉ là bắt đầu thôi, sau này người còn mệt mỏi đó!

Khi nàng xoay người muốn rời đi, Phượng Dật vung tay nắm chặt cổ tay nàng không buông, truy vấn:

- Vậy còn nàng? Nàng muốn đi đâu?

Thần sắc khẩn trương, giống như một đứa trẻ nhỏ đang sợ mất đồ chơi.

Xuân Yển bật cười, quay lại ngồi trên mép giường, vỗ lưng hắn khẽ cười:

- Ta? Ta không đi, ta sẽ ở bên cạnh người!

Bản thân mình không thể động, nàng liền ngoắc ngoắc gọi Lục Ngọc đưa lên đĩa trái cây trên bàn, nhón một quả hồng nhất, lau khô, đưa lên, đưa đến bên miệng Phượng Dật. Hắn há miệng nuốt vào, đôi chân chậm chạp không muốn rời khỏi nàng.

Bị hắn nhìn chọc chọc không còn ý tứ, Xuân Yển ngẩng đầu khó khăn, lại cầm một quả nho, bóc vỏ, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng cắn. Vài giọt nước nho trào ra bên khóe miệng, nàng lượn cái lưỡi dính hương sang yếu điệu liếm liếm.

Tựa hồ như quả nho thập phần ngon lành, hắn thấy cái lúm đồng tiền thỏa mãn bên má nàng.

Cảnh này lọt vào mắt Phượng Dật, hắn không khỏi động lòng, chỉ cảm thấy một một cơn giật giật thẳng lên đến óc, ánh mắt trầm mê.

Duỗi dài cánh tay, ôm lấy thân mình ngồi bên cạnh, thu tay lại, đặt xuống dưới thân mình, hai người hòa làm một.

- Đứng, đứng! – tay hắn vuốt ve dọc theo thắt lưng của nàng, làm dâng lên một cảm giác tê dại không thể ức chế, giữ hai cái tay quây phá của hắn lại.

Phượng Dật dễ dàng lút tay lại, hai tay vòng qua ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, cúi đầu muốn nhắm nháp sự ngọt ngào của nàng.

Xuân Yển quay đầu đi, linh hoạt tránh được cái hôn tham lam của hắn.

- Xuân Yển! – Phượng Dật bắt mãi không thôi. Mỹ nhân trong ngực, mị hoặc dụ lòng người như thế, hắn cũng không phải Liễu Hạ Huệ!

- Không được! – Xuân yển quay đầu, vô tội trừng mắt nhìn, chậm rãi lắc đầu.

Nhìn ánh mắt nàng chỉ biết, không thể nào thân mật đơn giản như vậy. Có thể hiện giờ thân thể nàng... không ổn.

- Vì sao? – Thân thể ma sát, một cơn sóng nóng bùng dâng lên lu mờ cả lý trí. Phượng Dật cắn răng, mồ hôi lạnh lấm tấm trên trán.

- Có người nhìn. – Xuân Yển trừng mắt nhìn đám cung nữ thái giám đang tò mò xem diễn kịch không chớp mắt, tùy ý tìm một lý do qua loa chối bừa cho xong.

Một ánh mắt hung tợn liếc qua, bọn hạ nhân ngấm hiểu, đều rời đi, cuối cùng rời đi, không còn lại ai ở đó chăm sóc hắn.

Tốt lắm, không còn chướng ngại vật.

Khuôn mặt tuần tú cúi xuống, áp lên bờ môi của nàng, bất ngờ bị Xuân Yển đẩy ra.

- Đứng... – Nàng then thùng cự tuyệt.

Phượng Dật bắt lấy bàn tay đẩy ra của nàng, khó nhịn gầm nhẹ:

- Vì sao? Từ khi nàng tức giận tới giờ đã tới mười ngày không được chạm vào nàng!

Bởi vì... Xuân Yến cần cần môi, tròng mắt lườm hấn một cái, nghĩ không ra được cái cớ nào khác, mắt liếc ngang, nhất định từ chối – Ta nói không được là không được!

Không cần lý do gì!

- Xuân Yến, nàng lại nháo cái gì đó? Gần đây ta không làm sai gì không phải sao? – Phượng Dật buồn rầu nói, trong đầu suy nghĩ không biết mình có vô ý làm gì mà nàng giận không.

Thừa khi hấn đang còn đang thắc mắc, Xuân Yến xoay người, đè hấn xuống, khéo léo dựa nhẹ cầm lên ngực hấn, nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn mỹ của hấn, thần bí cười nhẹ:

- Đừng nghĩ nhiều, người đã bận rộn rồi, hiện giờ không được đâu! – Trong bụng nàng lúc này chính là sai lầm lớn nhất!

Thân hình mềm mại thơm ngát ngay trước mắt, còn có nụ cười xinh đẹp kia càng khiến cho Phượng Dật vừa mới ném thử dục vọng giống như một sự dụ hoặc cực hạn. Gân xanh nổi lên ngang dọc, hấn cố nén thấp kêu lên:

- Xuân Yến.

Nàng bàn tay to áp lên khuôn mặt nàng.

Bình!

Vào đúng lúc này, cửa lớn bị đẩy ra, tiểu Thạch tử hoang mang rồi loạn chạy vào, keei toáng lên:

- Không tốt! Hoàng thượng, không tốt! Trang vương làm phản!

- Cái gì?

Tin tức bất ngờ không khác gì sấm sét giữa trời, chấn cho lòng Phượng Dật trống rỗng.

Dục vọng lập tức nguôi đi, hấn chạy nhanh đến, túm lấy vạt áo Tiểu Thạch Tử, lớn tiếng hỏi:

- Người nói cái gì? Lặp lại lần nữa!

- Vừa rồi... Tiết tướng quân sai người mang tin đến... Trang ... Trang vương sáng ... khởi binh làm phản! – Vừa thấy vẻ hung thần ác sát của Phượng Dật, Tiểu Thạch Tử bị dọa không nhẹ, nơm nớp lo sợ thưa.

Cái cần đến cuối cùng đã đến rồi đây! Nghe được tin này, Xuân Yến cũng không khiếp sợ như Phượng Dật, khóe miệng ngược lại còn gợn lên một ý cười kỳ lạ.

Chậm chậm ngồi xuống ghế, sửa sang lại quần áo, đi hài, chậm rãi đi tới, gỡ tay hấn ra, cứu lấy Tiểu Thạch Tử đang hấp hối, thần nhiên nói:

- Người mau buông tay! Người không buông hấn sẽ mất mạng!

Phượng Dật buông tay, Tiểu Thạch Tử ngồi phịch xuống, hấn hấn hít từng ngụm không khí trong lành.

Chờ hấn thở xong, Xuân Yến mỉm cười nhìn hấn:

- Tiểu Thạch Tử, theo như lời người, Trang Vương làm phản như thế nào?

- Đây... – Tiểu Thạch Tử nhìn vẻ mặt phần nộ tới không thể tin của Phượng Dật, ánh mắt lạng lẽ chuyển qua Xuân Yến đang mỉm cười, vẫn là Thái Hậu nương nương thoát nhìn ôn nhu vô hạn lại khiến cho hấn cảm thấy an toàn hơn một chút, liền nuốt nước miếng, thật cẩn thận nói – Sáng sớm hôm nay, Trang Vương đã sai người dán thông báo, chiếu cáo thiên hạ, nói Thái Hậu không có đức, không tuân thủ cung quy, không để ý tới luân thường, dụ hoặc Hoàng Thượng. Mà Hoàng Thượng cũng bị ma ám quỷ ám, luyến thương mẹ kế, mẫu tử hai người thường thông dâm làm loạn cung đình, hơn nữa nhất định không chịu hối cải. Chuyện vô sỉ thể này, chính là trò cười rất lớn, đủ để khiến cho người trong thiên hạ ai nấy đều nhạo báng Phượng Tường ta không góc đầu lên nổi. Cho đến hôm nay, Hoàng Thượng đã mất tư cách ngồi trên long tọa, quân lâm thiên hạ. Vì vậy, chỉ có thể kêu gọi chí sĩ thiên hạ, cùng nhau nổi dậy...

Lại nhìn Phượng Dật, thối lui hơn mười bước mới dám lớn mật nói ra bốn chữ cuối cùng : – Phế – Đi – Hoàng – Thượng!

- Làm càn!

Không chờ hần nói xong, Phượng Dật liền xoay mình tròng lớn mắt, ánh mắt cuồng dã, âm trầm quát lên. Vốn vẻ mặt đã khó coi đã trở thành hung ác cuồng bạo, nhìn như mãnh hổ muốn lao đến một cặp cấn chết.

- Hoàng... Hoàng Thượng tha mạng! – Tiểu Thạch Tử sợ tới mức quỳ sụp xuống lui lại vài bước, kinh hoàng hét lớn.

Phượng Dật trợn mắt lên, đang muốn tiến lên, không ngờ một đôi bàn tay chạm vào thắt lưng của mình, Xuân Yển từ sau lưng tiến đến sát bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ ngực hần, ôn nhu nói:

- Đừng nóng giận. Đừng nóng giận. Nói lời này là Trang Vương, không phải Tiểu Thạch Tử, mắt người có phun lửa ra cũng vô dụng. Hơn nữa, chúng ta cũng không thể phủ nhận, lời hần nói cũng có thể coi là thật.

Nhẹ nhàng nói vài câu rất nhanh đã trấn an hần, bầu không khí lạnh lẽo xung quanh thân thể hần đã vơi đi phân nửa, sắc mặt xanh mét cũng khá lên không ít.

Đứng yên tại chỗ, nhắm mắt lại, hần thống khổ nói:

- Không ngờ, Tam Hoàng huynh hần..

- Không muốn làm nguyên soái không phải binh lính tốt. Cũng tương tự như thế, Hoàng tử mà không muốn làm Hoàng thượng thì không phải Hoàng tử tốt. – Xuân Yển lạnh nhạt nói.

Nghe nói như thế, Phượng Dật mở mắt ra, tay rơi xuống, xoay người, siết chặt bả vai của nàng, khuôn mặt tuấn dật lạnh lùng hỏi:

- Xuân Yển, đến lúc nào rồi nàng còn ở đây nói mát!

- Ta chỉ nói sự thật. – Xuân Yển phất tay hấy bàn tay đang đè lên vai mình, lạnh lùng nói – Mục đích Trang Vương khởi binh không phải muốn tranh thủ phế người, sau đó ra tay tiếm quyền sao.

Cũng không phải đoán, đây là chuyện người sáng suốt nhìn đã biết. Phượng Dật nắn lòng cúi đầu.

Kéo tay hần, kéo hần ngồi yên xuống ghế, phất tay đuổi Tiểu Thạch Tử rời đi, Xuân Yển dựa vào hần, ôm đầu của hần áp vào người mình, chậm rãi nói:

- Trong mười mấy huynh đệ các người, Trang Vương xem như một người có tài. Chỉ tiếc, hần làm người thành công vĩ đại, không quá quyết đoán, tâm tư cũng không chính thuần, cho nên Tiên hoàng mới lo lắng mãi, cuối cùng vẫn không truyền ngôi vị cho hần. Hần đã mơ ước ngôi vị Hoàng đế đã lâu, khi biến ngôi Hoàng đế được truyền cho người còn làm loạn lên một trận, có chết cũng không chịu nhận đất phong. Tới khi nhận rồi, ba năm cũng không gặp hần mấy ngày. Trong mắt hần tất cả chúng ta đều là kẻ thù. Một người không chịu nhận hần hối lộ, còn làm hại con hần không thi được, một người đoạt mất ngôi vị Hoàng đế hần tha thiết yêu. Hiện giờ thật vất vả mới tìm được cơ hội có thể một lưới bắt cả hai ta, đương nhiên hần phải lợi dụng. Cho nên hần hôm nay làm như vậy cũng không kỳ lạ.

Phượng Dật dựa vào người nàng, ngửi mùi cơ thể nàng tươi mát, nghe giọng điệu mềm mại, phiền não trong lòng tiêu giảm không ít.

Từ từ nhắm hai mắt, tựa hồ như tự hỏi hồi lâu, hần mới hít một hơi thật dài:

- Nàng nói đúng. Nhưng...

Nhưng chỉ cần nghĩ đến huynh đệ của mình đang kêu gọi người trong thiên hạ đến đánh chính mình, hần vẫn cảm thấy thương tâm khổ sở. Người huynh đệ này cũng không quá thân thiết với mình, nhưng tốt xấu gì cũng là máu mủ tình thâm!

- Thân là người trong Hoàng thất, vì quyền thế, chuyện xưa phụ tử huynh đệ tương tàn người nghe được còn thiếu sao? Một ngày là người Hoàng tộc, những việc tranh đoạt hoàng quyền như thế một ngày cũng không thể tránh được, người nên chấp nhận sự thật... – Xuân Yển liếc mắt một cái đã nhìn ra điểm mấu chốt, chậm rãi cời bỏ khúc mắc cho hần – Cho nên, thân là quân vương, sẽ là trung tâm tranh đoạt quyền

thế. Vào thời điểm thích hợp, cần nhấn tâm thì phải nhấn tâm, nếu không quả quyết, mang lòng dạ đàn bà, khó thành công, cũng khó bảo toàn chính mình. Người như vậy cũng không xứng làm Đế Vương!

Phượng Dật bị lời của nàng kích động cho thân thể cứng đờ, con ngươi đen tối đột nhiên sáng ngời, ánh mắt chần chờ chậm rãi thối lui.

- Thực ra thì, Tam Hoàng huynh đã làm ra chuyện như vậy, ta không dám phản kích đó là ngồi chờ chết. Là hắc không để ý tới tình nghĩa huynh đệ trước, vậy không thể trách ta không niệm tình tay chân! – Hắc bình tĩnh nói.

Chính là như vậy! Xuân Yển gật gật đầu, lại êm tai nói:

- Cho nên, người có tức giận cũng là vô dụng. Hiện giờ việc người phải làm là tập hợp đại thần, thượng nghị phương pháp ứng đối, thể hiện ra phong độ quân vương với người trong thiên hạ, mà không phải ở trong này phát hỏa với người làm.

- Nhưng... Các đại thần đều kháng nghị việc ta làm, hiện giờ bọn họ nghe lời ta sao? – Nhớ tới các đại thần bốn năm ngày này đều ở trên điện trường kỳ kháng chiến với hắc, Phượng Dật nhú mày, có chút trù trừ.

- Người nghĩ vậy là sai lầm rồi. – Xuân Yển nâng đầu hắc lên, nhìn thẳng vào mắt hắc, chắc chắn nói – Trong hoàn cảnh này, càng có thể khảo nghiệm lòng trung thành của bọn họ đối với ta. Chuyện của chúng ta là chuyện của chúng ta, Trang Vương là Trang Vương. Hai người kỳ thật cũng không thể nhập làm một, nếu bọn họ trung thành với Phượng Tường ta, đương nhiên trước đó sẽ gạt chuyện của chúng ta sang một bên, đoàn kết trong ngoài đối ngoại kháng địch. Người có tư cách làm Hoàng đế ngồi trên long ỷ hay không, không phải do hắc định đoạt, mà là dân chúng khắp thiên hạ, là văn võ cả triều định đoạt! Trang Vương luôn miệng nói muốn phế người, hắc là một Vương gia nhân tử, không phải con vợ cả, ngay cả Đại Hoàng tử cũng không phải, có tư cách gì mà phế người? Những lời này của hắc, chỉ có thể che mắt người đời nhất thời, tạm thời mượn cái thước đo luân thường mà kích khởi khí huyết người ta, khởi nghĩa vũ trang. Nhưng mọi người đều có mắt có đầu, vài ngày qua, bọn họ đã tung hỏa mù, làm mờ phán đoán lý trí.

- Nói có lý. – Phượng Dật vuốt cằm. Nàng ôn nhu khuyên giải một phen, biểu tình trên khuôn mặt hắc đã dịu đi rất nhiều, thái độ lo lắng cũng tan đi một chút.

- Xuân Yển, cảm ơn người! – Hắc đứng lên, ôm tay nàng, khẩn thiết nói.

Thần sắc hắc quá đứng đắn khiến cho Xuân Yển đỏ cả mặt, quay đầu đi.

- Người và ta còn phải nói lời này sao? – Xuân Yển cười cười, đăm đăm hắc – So với các đại thần còn tại trong điện thì sao? Biết tin tức này, rất nhiều triều thần khẳng định đang trên đường chạy tới Hoàng cung. Người nhanh chóng sai người đi gọi Tiết Hầu gia tới, quân thần cùng nhau ứng đối mới là biện pháp đúng đắn!

- Được, ta đi! – Phượng Dật như tỉnh dậy từ trong mộng, nhanh xoay người chạy ra ngoài.

- Đúng vậy, mau đi đi mau đi đi! – Xuân Yển liền mồm nói, lại đẩy sau lưng hắc đi nhanh hơn.

Phượng Dật bước lên mấy bước, ra đến cửa, bỗng nhiên dừng chân, xoay người lại.

- Sao người còn không đi? – Đẩy hắc không đi, Xuân Yển ngẩng đầu, không hiểu gì nhìn hắc, lại nhận ra hắc đang đăm chiêu đánh giá mình.

- Người nhìn ta làm gì? – Nàng cười mỉa.

- Vì cái gì, ta cảm thấy chuyện từ khi xảy ra tới giờ, nàng phản ứng đều bình tĩnh không quá phận. – Phượng Dật nhìn nàng chăm chú, mang theo một tia cười có chút lo âu, suy tư nói – Bình thường có chuyện lớn như vậy phát sinh, nàng vẫn đều không khẩn trương, lựa đường thu xếp tất cả sao? Tựa như đại loạn lần trước. Nhưng lúc này, ngữ khí của nàng có phải bình tĩnh quá mức không? Hơ nữa, nàng còn có thể bình tâm tĩnh khí trấn an ta, phân tích cho ta, chỉ cho ta nên làm thế nào.

- Chẳng lẽ ta làm vậy là sai sao? – Xuân Yển chớp chớp mắt, vẻ mặt cực kỳ vô tội.

- Đúng là đúng, nhưng mà.. – Ánh mắt nghi ngờ của Phượng Dật quét từ trên xuống dưới nhìn nàng – Phán đoán nàng nói ra thật ra cũng bình thường. Có điều, nàng bình tĩnh quá nhanh! Hừ dọa này không phải một cái chớp mắt nàng đã nghĩ ra và có thể nói ra rõ ràng được...

- Là vậy sao? – Xuân Yển chớp chớp mắt giả ngu.

- Xuân Yển, đừng đùa nữa. – Phượng Dật túm lấy cằm của nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng – Nói đi, nàng lại làm cái gì sau lưng ta?

- Cái gì ta cũng không làm. – Xuân Yển giơ giơ tay, thể hiện mình trong sạch vô tội – Không phải người vắn cho người theo dõi ta sao? Nhất cử nhất động của ta đều trốn không khỏi ánh mắt của người. Không tin người cứ hỏi bọn hần!

- Đây thực ra chỉ là bày ra như vậy thôi. Ta tin tưởng, chuyện Tam Hoàng huynh làm phản này đã có trong dự kiến của nàng hay không? – Phượng Dật khẳng định.

Xuân Yển cúi đầu, hắc hắc ngây ngô cười. Ở trong lòng thầm mắng tiểu tử này như thế nào đột nhiên lại thông minh như vậy?

Thấy thái độ của nàng như thế, Phượng Dật càng khẳng định phán đoán của mình, nâng cằm nàng lên, nhìn nàng hỏi:

- Xuân Yển, không cần làm gì sau lưng ta. Ta là nam nhân của nàng, không tin ta được sao?

- Cái này... không liên quan đến chuyện tin người hay không. – Xuân Yển nói nho nhỏ.

Phượng Dật ngẩn người, lập tức liền hiểu ra.

- Xuân Yển, xem ta bị dọa nhảy dựng lên thật sự vui lắm sao? – Hần cười khở.

- Đúng thế! – Xuân Yển thành thực gật đầu.

Phượng Dật ngẩng mặt lên, không nhin được khẽ mắg :

- Nam Cung Xuân Yển!

- Tới đây! – nàng ngoắc tay, lớn tiếng kêu.

Phượng Dật bị phản ứng của nàng chọc cho dở khóc dở cười.

- Xuân Yển, nàng và ta vốn là một, sao có chuyện gì nàng không cho ta biết? – Hần đổi sách lược, vẻ mặt đau khổ cầu xin.

- Ta nào có gạt người cái gì? – Xuân Yển nhỏ giọng lảm bảm.

- Còn nói không có? – Phượng Dật trừng mắt – Lần trước nếu nàng nói kế hoạch của mình cho ta biết sớm một chút, chúng ta sẽ không tới bước đường cùng này!

- Đó là người ngốc thôi! – Xuân Yển bất mãn phản đối. Chính hần hại mình thành như vậy còn muốn đổ lên đầu nàng?

- Nam- Cung – Xuân – Yển! – Phượng Dật giận dữ nhấn mạnh từng tiếng.

- Được rồi được rồi! Nói cho người là được! – Xuân Yển cười méu máo, bất đắc dĩ thỏa hiệp, vẫy tay – Ghé đầu lại đây.

Phượng Dật nghe lời khom lưng xuống, ghé tai lại gần.

Bla bla bla – thăm thăm thì thì chỉ có người trong cuộc mới nghe được.

A, thì ra.. thì ra là thế...

Sự lo lắng trong mắt theo lời nàng nói mà từ từ nhạt đi. Cuối cùng lại mang theo chút ý cười.

- 107. Q.4 - Chương 28
- 108. Q.4 - Chương 29
- 109. Q.4 - Chương 30
- 110. Q.4 - Chương 31
- 111. Q.4 - Chương 32
- 112. Q.4 - Chương 33
- 113. Q.4 - Chương 34
- 114. Q.5 - Chương 1
- 115. Q.5 - Chương 2
- 116. Q.5 - Chương 3
- 117. Q.5 - Chương 4: Phiên Ngoại 1
- 118. Q.5 - Chương 5: Phiên Ngoại 2

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-hau-muoi-lam-tuoi>